

ஸ்ரீமத் வால்மீகி
ராமாயணம்

யுத்த காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர்.
ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021-2022 <https://brahas.com>

ஸ்ரீராமஜயம்
ஸ்ரீ ராமசுந்தர மரபுஹ்மணை நம:

ஸ்ரீமத் வால்மீகி ராமாயணம்

யுத்த காண்டம்

ஸ்ரீ ஸி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பி. ஏ.

இது ஒரு பிரஹஸ் தயாரிப்பு
© 2021-2022 <https://brahas.com>

Please visit brahas.com for more publications.

Note that multiple copyrights exist for most of books provided by Brahas Publications. Readers are advised to go through the details contained in the book and understand the implications, before distributing.

Cover page, this page and the format of the book are copyrights of Brahas Publications. Readers can distribute this book freely, as long as this format, this copyright notice and the cover pages are retained.

Fonts for the book are provided by: kamban.com.au

© Brahas Publications 2021-
2022

எமது மேலும் பல வெளியீடுகளுக்கு brahas.com அனுகவும்.

கவனிக்க: எமது வெளியீடுகளுக்கு பல காப்புரிமைகள் இருக்கலாம். வாசகர்கள் அவற்றை கவனமாக படித்து அதன்படி நடக்குமாறு கேட்டுக் கொள்ளப்படுகிறார்கள்.

அட்டைப்படமும், இந்தப்பக்கமும், புத்தக அமைப்பும் ப்ரஹஸ் வெளியீட்டாரின் உரிமையாகும். வாசகர்கள் இப்புத்தகத்தை மற்றவர்களிடம் தாராளமாக பகிர்ந்துக் கொள்ளலாம். ஆனால் அட்டையையும், இப்பக்க காப்புரிமையும், அமைப்பையும் நீக்காதிருத்தல் அவசியமாகும்.

இப்புத்தகத்திற்கான இலக்காமாக்கும் பயன்பாடு மற்றும் அச்சுக்கள் உபயம்:
kamban.com.au

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்த பூஜை

கிழக்கு முகமாகவோ, வடக்கு முகமாகவோ சுத்தமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து, எதிரில் சிக்குப் பலகை, மணை போன்ற உயர்ந்த இடத்தில் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தை வைத்து, அதற்கு எதிரில் ஹநுமாருக்கு. ஒரு மணையை அமைத்து, அதன் மீது புஷ்பம், பழம், தாம்பூலம் இவைகளை ஸமர்ப்பித்து,

ஸ்ரீ ராமாயண தியான சுலோகங்களை பக்தியுடன் படித்து, பிறகு தன் நக்சத்திரம், ராசி, பெயர் இவைகளைச் சொல்லி, தான் கோரிய பலனைச் சொல்லிய பிறகு, ‘ஸ்ரீமத் ராமாயண பாராயணமஹம் கர்ஜயே’ என்று ஸங்கல்பித்து,

“ததங்கம் ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தோபர் ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத பரத்ருக்ந ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ர ப்ரஹ்ம: பூஜாம் கர்ஜயே” என்று உச்சரித்து,

பாராயணம் ஆரம்பிக்கும் தினத்தன்று,

“பாராயணஸ்ய நிர்விக்நேந பர்ஸமாப்த்யர்தம் சூக்தௌ விக்நேநஸ்வர பூஜாம் கர்ஜயே”

என்று ஸங்கல்பித்து, விஷ்வக்ஸேநருக்கு (விக்நேஸ்வரருக்கு) அர்க்ய பாத்யாதிகளை ஸமர்ப்பித்து உத்வாஸநம் செய்யவும்,

ஸ்ரீமத் ராமாயண க்ரந்தத்தின்மீது கீழே, குறிப்பிட்டபடி ஷோடஸோப சார பூஜையைச் செய்ய வேண்டியது :

பூஜாக்ரமம்

கையில் அக்ஷதையை எடுத்துக்கொண்டு, “அஸ்யந் க்ரந்தே ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரதபரத்ருக்ந ஹநுமத் ஸமேத ஸ்ரீராமசந்த்ரம் த்யாயாம், சூவாஹ்யாம், சூஸநம் ஸமர்ப்யாம், அர்க்யம் ஸமர்ப்யாம், பாத்யா: பாத்யம் ஸமர்ப்யாம், சூசநீயம் ஸமர்ப்யாம், ஸ்நாநம் ஸமர்ப்யாம், ஸ்நாநாநந்த்ரம் சூசநீயம் ஸமர்ப்யாம், வஸ்த்ரார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், யஜ்ஞோபவீதார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், உத்தரீயார்தம் அக்ஷதாந் ஸமர்ப்யாம், கந்தாந் தாரயாம், புஷ்பாணி ஸமர்ப்யாம், தூப மாக்ரப்யாம், தீபம் தர்பயாம், கர்பூர நீராஜநம் ஸமர்ப்யாம்”, என்று அந்தந்த வஸ்துக்களை ஸமர்ப்பித்து,

பிறகு, துளசி, புஷ்பம், அக்ஷதை, குங்குமம் இவைகளால் தம் சக்திக்குத் தக்கவாறு ஸ்ரீ ஹனுமாந், ஸ்ரீ ஸீதை, ஸ்ரீராமர் இவ்வரிசையில் அஷ்டோத்தர சத நாமாவளிகளால் அர்ச்சனை செய்து, நிவேதனமும் கர்ப்பூர ஹாரதியும் செய்த பிறகு,

தாம் எடுத்துக்கொண்ட பாராயண முறைப்படி பாராயணம் செய்ய வேண்டும்.

பாராயண முடிவில்

தத்தம் ஸம்பிரதாயப்படி மங்கள சுலோகங்களைப் படித்து, நிவேதனம் செய்து, ஆரத்தி எடுத்து, ஸாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்து, பூஜை செய்த அக்ஷதை, தீர்த்தம் இவைகளை சிரஸில் புரோக்ஷித்துக் கொண்டு, பிரஸாதம் ஸ்வீகரித்து, மற்றவர்களுக்கும் விநியோகம் செய்யவும்.

விஷய அட்டவணை

- ஸ-1: ராமன் மாருதிக்கு வெகுமதி அளித்தது
- ஸ-2: ஸுக்ரீவன் ராமனைத் தேற்றினது
- ஸ-3: ஹநுமான் லங்கையைப் பற்றிக் கூறியது
- ஸ-4: லங்கையைக் குறித்து பிரயாணம்
- ஸ-5: ராமனுடைய விரஹதாபம்
- ஸ-6: ராவணனுடைய மந்த்ராலோசனை
- ஸ-7: ராவணனுடைய மந்திரிகள்
- ஸ-8: ராவணனுடைய மந்திரிகள் (தொடர்ச்சி)
- ஸ-9: விபீஷணன்
- ஸ-10: விபீஷணனுடைய ஆலோசனை
- ஸ-11: ராவண ஸபை
- ஸ-12: ராவணனுடைய உத்தேசம்
- ஸ-13: மஹாபார்சுவன் சொன்னது
- ஸ-14: விபீஷணன் ஹிதோபதேசம் செய்தது
- ஸ-15: இந்திரஜித்தின் ஆலோசனை
- ஸ-16: ராவணன் விபீஷணனைக் கோபித்தது
- ஸ-17: விபீஷணன் ராமனைச் சரணமடைந்தது
- ஸ-18: ராமனுடைய அபிப்பிராயம்
- ஸ-19: விபீஷண கைங்கர்யம்
- ஸ-20: ராவணன் ஸுக்ரீவனைக் கலைத்தது
- ஸ-21: ராமன் ஸமுத்திரராஜனிடத்தில் கோபித்தது
- ஸ-22: ஸேதுபந்தனம்
- ஸ-23: சகுனங்கள்
- ஸ-24: ராவணன் ராமனுடைய வரவைக் கேள்வியுற்றது
- ஸ-25: ராவணன் சுகஸாரணர்களை அனுப்பினது

ஸ-26: வானர ஸைன்யம்

ஸ-27: வானர ஸைன்யம் (தொடர்ச்சி)

ஸ-28: வானர ஸைன்யம்

ஸ-29: ராவணன் தூதர்களை ரஹஸ்யமாக அனுப்பியது

ஸ-30: வானர ஸைன்யம்

ஸ-31: ராவணன் ஸீதையை மயக்கினது

ஸ-32: ஸீதைப் பரலாபித்தது

ஸ-33: ஸரமை ஸீதையைத் தேற்றினது

ஸ-34: ஸரமை ராவணனுடைய உத்தேசத்தை அறிந்தது

ஸ-35: மால்யவான் ராவணனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தது

ஸ-36: ராவணன் லங்கைக்குக் காவல் ஏற்படுத்தினது

ஸ-37: ராமன் ஸேனையை அணிவகுத்தது

ஸ-39: ராமன் ஸுவேலமலையில் தங்கினது

ஸ-39: வானரர்கள் லங்கையைக் கண்டது

ஸ-40: ராவணனுக்கும் ஸுகீவனுக்கும் மல்லயுத்தம்

ஸ-41: லங்கையை முற்றுகையிட்டது

ஸ-42: யுத்த ஆரம்பம்

ஸ-43: துவந்த்வ யுத்தம்

ஸ-44: ராத்திரி யுத்தம்

ஸ-45: ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டது

ஸ-46: நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டது (தொடர்ச்சி)

ஸ-47: ராம லக்ஷ்மணர்களை ஸீதைக்குக் காட்டினது

ஸ-48: ஸீதையின் பிரலாபம்

ஸ-49: ராமன் பிரக்ஞை தெளிந்தது

ஸ-50: ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்திலிருந்து விடுபட்டது

ஸ-51: தாம்ராக்ஷன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஸ-52: தாம்ராக்ஷனுடைய வதம்

ஸ-53: வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய யுத்தம்

ஸ-54: வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய வதம்

ஸ-55: அகம்பனனுடைய யுத்தம்

ஸ-56: அகம்பனனுடைய வதம்

ஸ-57: பிரஹஸ்தன்யுத்தத்திற்குப்பிறப்பிட்டது

ஸ-58: பிரஹஸ்தனுடைய வதம்

ஸ-59: ராமன் ராவணனுடைய கிரீடத்தை உடைத்தது

ஸ-60: கும்பகர்ணனை எழுப்பினது

ஸ-61: கும்பகர்ணனுடைய விருத்தாந்தம்

ஸ-62: ராவணன் கும்பகர்ணனை ஸமாதானம் செய்தது

ஸ-63: கும்பகர்ணன் ராவணனுக்கு புத்தி சொன்னது

ஸ-64: மஹேந்தரன் கும்பகர்ணனை நிந்தித்தது

ஸ-65: கும்பகர்ணன் யுத்தத்திற்குப்பிறப்பிட்டது

ஸ-66: கும்பகர்ணனுடைய யுத்தம்

ஸ-67: கும்பகர்ண வதம்

ஸ-68: ராவணன் பிரலாபித்தது

ஸ-69: அதிகாயன் யுத்தத்திற்குப்பிறப்பிட்டது

ஸ-70: தேவாந்தகன் முதலியவர்களின் வதம்

ஸ-71: அதிகாய யுத்தம்

ஸ-72: ராவணன் கவலை கொண்டது

ஸ-73: ராமலக்ஷ்மணர்கள் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் கட்டப்பட்டது

ஸ-74: ராமலக்ஷ்மணர்கள் பிரஹ்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டது

ஸ-75: லங்கையைக் கொளுத்தினது

ஸ-76: கும்பனடைய வதம்

ஸ-77: நிகும்பனுடைய வதம்

ஸ-78: மகராக்ஷன் யுத்தத்திற்குப்பிறப்பிட்டது

ஸ-79: மகராக்ஷனுடைய வதம்

ஸ-80: இந்திரஜித்து யுத்தத்திற்குப்புறப்பட்டது

ஸ-81: மாயாஸீதையைக் கொன்றது

ஸ-82: நிகும்பிலா யாகம்

ஸ-83: லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தேற்றினது

ஸ-84: இந்திரஜித்தைக் கொல்லும் உபாயம்

ஸ-85: லக்ஷ்மணன் யுத்தத்திற்குப்புறப்பட்டது

ஸ-86: இந்திரஜித்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தது

ஸ-87: இந்திரஜித்திற்கும் வீரீஷணனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்

ஸ-88: லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்திற்கும் யுத்தம்

ஸ-89: லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்திற்கும் யுத்தம் (தொடர்ச்சி)

ஸ-90: இந்திரஜித்து ரதத்தை இழந்தது

ஸ-91: இந்திரஜித்தின் வதம்

ஸ-92: லக்ஷ்மணனை ராமன் புகழ்ந்தது

ஸ-93: ராவணனுடைய புத்திரசோகம்

ஸ-94: மூலபல யுத்தம்

ஸ: 95 ராக்ஷஸிகள் பிரலாபித்தது

ஸ-96: ராவணன் யுத்தத்திற்குப்புறப்பட்டது

ஸ-97: விருபாக்ஷனுடைய வதம்

ஸ-98: மஹேசுகதரனுடைய வதம்

ஸ-99: மஹாபாஸ்வனுடைய வதம்

ஸ-100: ராம ராவண யுத்தாரம்பம்

ஸ-101: லக்ஷ்மணன் சக்தியாலடிபட்டது

ஸ-102: லக்ஷ்மணன் மூர்ச்சை தெளிந்தது

ஸ-103: ராமன் இந்திரனுடைய ரதத்திலேறி யுத்தம் செய்தது

ஸ-104: ராவணன் சூலத்தைப் பிரயோகித்தது

ஸ-105: ராவணனுடைய ஸாரதி ரதத்தை யுத்த பூமியிலிருந்து கொண்டு போனது

[ஸ-106: ராவணனுடைய ரதம் மறுபடியும் யுத்தபூமிக்கு வந்தது](#)

[ஸ-107: அகஸ்த்யர் ஆதித்யஹ்ருதயத்தை உபதேசித்தது](#)

[ஸ-108: ராவணனுக்கு நேர்ந்த அபசகுனங்கள்](#)

[ஸ-109: ராம ராவண யுத்தம்](#)

[ஸ-110: ராவணனுடைய தலைகளை அறுத்தது](#)

[ஸ-111: ராவண வதம்](#)

[ஸ-112: விபீஷணன் பிரலாபித்தது](#)

[ஸ-113: அந்தப்புர ஸ்தர்கள் பிரலாபித்தது](#)

[ஸ-114: மண்டோதரி பிரலாபம்](#)

[ஸ-115: விபீஷண பட்டாபிஷேகம்](#)

[ஸ-116: ஹனுமானுக்கும் ஸீதைக்கும் ஸம்வாதம்](#)

[ஸ-117: ஸீதையை அழைத்து வந்தது](#)

[ஸ-118: ராமன் ஸீதையைக் கோபித்தது](#)

[ஸ-119: ஸீதை அக்னிப்பிரவேசம் செய்தது](#)

[ஸ-120: தேவர்கள் ராமனை ஸ்தோத்ரம் செய்தது](#)

[ஸ-121: ஸீதை அக்னியிலிருந்து எழுந்தது.](#)

[ஸ-122: ராமன் தசரதரை ஸந்தித்தது](#)

[ஸ-123: இந்திரன் ராமனுக்கு வரம் கொடுத்தது](#)

[ஸ-124: விபீஷணன் ராமனை உபசரித்தது](#)

[ஸ-125: விபீஷணன் வானரஸேனைகளை உபசரித்தது](#)

[ஸ-126: ராமன் ஸீதைக்கு வழியிலுள்ள ஸ்தலங்களைக் காட்டினது](#)

[ஸ-127: ராமன் பரத்வாஜாசிரமத்தில் தங்கினது](#)

[ஸ-128: ஹனுமானைப் பரதனிடத்திற்கு அனுப்பினது](#)

[ஸ-129: மாருதி ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தை பரதனுக்குச் சொன்னது](#)

[ஸ-130: ராம லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்கள் ஸந்தித்தது](#)

[ஸ-131: ராமமூர்த்தியின் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம்](#)

யுத்த காண்டம்

ஸ-1: ராமன் மாருதிக்கு வெகுமதி அளித்தது

ஸ்ருத்வா ஹநும்தா வாக்யம் யதாவ த்ரபாஜீதம் |
ராம: ப்ரீதிமயுக்தோ வாக்யமுத்தர ம்ரஸீத் || (1)

அவதாரிகை,

ஸுந்தர காண்டத்தில் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் புருஷகாரமான மஹாலக்ஷ்மியின் குணம் வர்ணிக்கப்பட்டது. இந்தக் காண்டத்தில் உத்தமப் பிரயோஜனத்தை அடைவதற்கு உபாயம். உபதேசிக்கப்படுகிறது. சேவகன் தனக்கு இட்ட வேலையைச் செய்து முடித்தவுடன் யஜமானன் அவனிடத்தில் இவ்விதமாக நடக்க வேண்டுமென்று லோகத்தார்க்கு உபதேசிப்பதற்காகவும், ஸுகீவன் முதலிய வானரர்களை உத்ஸாஹப் படுத்துவதற்காகவும், சீதையைக் கண்டுபிடித்து அவளுடைய விருத்தாங்கத்தைத் தெரிவித்த ஆஞ்ஜனேயருக்கு ராமன் வெகுமதியளிக்கிறார்.

இப்படி ஹனுமான் நடந்த விருத்தாந்தத்தை நடந்தபடி வர்ணிக்கக் கேட்டு ராமன் பிரீதியுடன் அவரைப் பார்த்து, “கருடனும் வாயுவும் ஹனுமானும் மாத்திரம் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட முடியும். அவ்விருவரும் சேர்ந்து, செய்யக்கூடிய காரியத்தை இவன் ஒருவனே செய்திருக்கிறான். இது பெரிய விஷயம். தேவ தானவ, யக்ஷ, கந்தர்வ, உரக, ராக்ஷஸர்களும் நெருங்க முடியாத லங்கையில், ஸர்வலோககண்டகனான ராவணன் ஜாக்கிரதையாய் ரக்ஷித்துவரும் போது பிரவேசிக்க எவனாலும் முடியுமா? அது போகட்டும். கேவலம் தன் பலத்தையே துணையாகக் கொண்டு அங்கிருந்த ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்று, அந்த நகரத்தை நாசம் செய்து, அங்கிருந்து உயிருடன் தப்பி வர எவனால் முடியும்? இது மிகவும் பெரிய காரியம். மனத்தாலும் நினைக்க முடியாதது. ‘ஒருவனுக்கு வீரியமும் பலமும். குறைவில்லாமலிருந்தாலும் இந்த விஷயங்களில் ஹனுமானுக்கு ஸமமாக இராவிட்டால், குருராக்ஷஸர்களால் ஜாக்கிரதையாய் ரக்ஷிக்கப்பட்ட லங்கையில் பிரவேசிக்க முடியுமா? இது பிறர்க்கு அரிது. தன் பிரபுவான ஸுகீவன் கட்டளையிட்ட காரியத்தைச் செய்ததால் மாத்திரம் ஹனுமான் ஸேவகனுடைய

கடமையைச் செய்தானென்று சொல்லக்கூடாது. தான் ஏவப்பட்ட காரியத்திற்கு அனுசூலமான இதர காரியங்களையும் தன் விசேஷசக்திக்குத் தகுந்தபடி செய்து முடித்ததால், ஸேவகன் செய்ய வேண்டியதைப் பூர்ணமாய்ச் செய்திருக்கிறான்.

ஸேவகர்கள் மூன்று விதம், யஜமானனால் ஏவப்பட்ட காரியத்தைச் செய்து முடித்து, அதற்கு அனுசூலமான மற்றொரு காரியத்தை ஏவப்படாமலிருந்தாலும் ஸ்வாமி பக்தியால் செய்து முடிக்கிறவன் உத்தமன். ஸமர்த்தனாயும் உத்ஸாஹமுள்ளவனாயும் இருந்தும் யஜமானனால் ஏவப்படாத அனுசூலமான காரியத்தைச் செய்யாதவன் மத்யமன். ஸமர்த்தனாயும் உத்ஸாஹ முள்ளவனாயும் இருந்தும் வேறு காரியத்தில் கவனம் வைத்து யஜமானன் கட்டளையிட்ட காரியத்தைச் செய்யாதவன் அதமன். இவர்களுக்குள் ஹனுமான் உத்தம ஸேவகன், அதற்குத் தகுத்தபடியே நடந்திருக்கிறான். சத்துருக்களால் அபஜயமடைந்து தன் கௌரவத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளவில்லை. ஸுகீவனுடைய கட்டளையைப் பூர்ணமாய் நிறைவேற்றி, அதற்கு அதிகமாய் லாபகரமான காரியங்களைச் செய்ததால் யஜமானனை ஸந்தோஷப் படுத்தியிருக்கிறான். இது மாத்திரமல்ல. எங்களைப் பெரிய அதர்மத்திலிருந்து விலக்கி தர்மத்தை நிலைநிறுத்தினான். இவன் ஸீதையைக் கண்டு பிடிக்காவிட்டால் நான் பிழைக்கமாட்டேன். என் ஸஹோதரர்களும், பந்துக்களும், அயோத்யையிலுள்ள ஜனங்களும், வானர்களும் உடனே உயிரை விடுவார்கள். ஆக்மஹத்யை என்ற தோஷத்திலிருந்து இவர்களைக் காப்பாற்றினான். மேலும் ஸீதையைக் கண்டு பிடித்ததால் லோகத்தில் நம் எல்லோர்க்கும் அபவாதமில்லாமல் செய்தான்.

இவ்வாறு நமக்கு உபகாரம் செய்தவனுக்குத் தகுந்தபடி பிரியமான விஷயத்தைச் செய்ய முடியவில்லையே என்ற வருத்தம் எளியவனான என் ஹிருதயத்தைப் பிளக்கிறது. ஸீதையின் க்ஷேம ஸமாசாரத்தைக் கேட்டதாலுண்டான ஆனந்தத்தையும் மறக்கச்செய்கிறது. ஆகையால் என்னிடத்திலுள்ள வஸ்துக்களில் இவனுக்கு இதைக் கொடுக்கலாமென சொல்லமுடியாது; எல்லாவற்றையும் கொடுத்தாலொழிய எனக்குத் திருப்தியுண்டாகாது. அதற்குப் பதிலாக இவனை பிரீதியுடன் ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளுகிறேன். இவன் என்னிடத்திலிருந்து யாதொன்றையும் அபேக்ஷிக்கிறதில்லை. எனக்கு வேண்டிய ஸகல காரியங்களையும் குறைவில்லாமல் செய்து வருகிறான். இவனுக்கு எப்பொழுதாவது ஒரு பிரத்யுபகாரம் செய்ய வேண்டுமென்று வெகுகாலமாய் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். இப்பொழுது நல்ல ஸமயம் வாய்த்தது. எவரும் ஆக்ஷேபிக்க இடமில்லை, இவன் என் திவ்யமங்கள விக்கிரகத்திலேயே

விசேஷம்: பிரேமை வைத்திருக்கிறபடியால் இதையே இவனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அமிருதத்தைப் புஜிக்கிறவனுக்குப் புல்லைக் கொடுத்தால் பிரயோஜனப்படுமா? இதைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களைக் கொடுத்தால் இதைக் கொடுக்கவில்லையே என்று வருத்தப்படுவான். இதில் ஸகலப் பிரயோஜனங்களும் அடங்கியிருக்கிறபடியால், இதைக் கொடுத்தால் ஸகல பதார்த்தங்களையும் கொடுத்தது போலாயிற்று. மேலும் இது பிறரைப்போல் கர்மகதியால் கிடைத்த சரீரமல்ல, ஸர்வோத்தமமென்றும் ஸகல மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமென்றும் பரிசோதித்துப் பார்த்து ஸ்வேச்சையாக எடுத்தது; அனுபவத்திலும் அப்படியே இருக்கிறது; எல்லையற்ற ஆனந்தத்தை கொடுக்கக்கூடியது; என் ஸ்வரூபமும் அதுவே; என்னிடத்திலுள்ள வஸ்துவும் அதுவே. (“ஆனந்தமே மாயையால் ராம கிருஷ்ணாதி தேகங்களுடன் விளங்குகிறார்” என்று சங்கராசார்யர் கீதாபாஷ்யத்திலும் விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யத்திலும் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படி ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டதால் கேவலம் பிரஹ்மானந்தத்தையே ஆஞ்ஜநேயருக்கு அனுக்ரஹித்தாரென்று பிரஹ்மாண்ட புராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது). மேலும். ஸீதை உயிரை விடப்போகும் ஸமயத்தில் அவளைக் கண்டுபிடித்து. அவளுடைய விருத்தாந்தத்தை எனக்குச் சொல்லி, என் உயிரைக் காப்பாற்றினான். ஆகையால் இரண்டு தேகங்களைக் காப்பாற்றினவனுக்கு ஒரு தேகத்தை கொடுப்பது போதுமா? என்று பிரீதியால் தேகம் புளகித்து, ஆஞ்ஜநேயரை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டார். (மஹாத்மாவும் பிறரால் செய்ய முடியாத காரியத்தைச் செய்து வந்தவருமான ஆஞ்ஜநேயருக்கு இது தகுந்ததே).

பிறகு ராமன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டும் கஷ்டத்தை நினைத்துக் கவலையடைந்து, “ஸூக்ரீவ! ஹனுமான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும், லங்கையில் பிரவேசித்ததும், ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் ஸீதையைக் கண்டுபிடித்ததும் சிரேஷ்டமானதே. ஆனால் இந்த மஹாஸமுத்திரத்தைப் பார்த்து இதை வானர ஸைன்யங்களுடன் நாம் எப்படிச் தாண்டப் போகிறோம்? என்ற கவலையால் ஸீதையின் விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டதாலுண்டான ஆனந்தமும். போய்விட்டது. இந்த ஸமுத்திரத்தின் அகலத்தையும் ஆழத்தையும் இதில் வஸிக்கும் பயங்கரமான ஜந்துக்களையும் பார்க்கையில் வானர ஸைன்யம் எப்படி அக்கரை சேரப்போகிறதென்று எனக்குச் தெரியவில்ல. ஸீதையின் விருக்தாந்தத்தை அறிகிறவரையில் அதைப் போல் அஸாத்தியமான விஷயம் வேறொன்றும் இல்லையென்று எண்ணினேன். இப்பொழுது ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது அதைக் காட்டிலும் அஸாத்தியமென்று நினைக்கிறேன். இதற்குமேல் செய்ய வேண்டிய

காரியமென்ன?” என்று, ராமன் சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவராய் ஹனுமானைப் பார்த்துக் கேட்டபின், ஸாகரத்தை வற்றச்செய்வது முதலிய உபாயங்களை ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

**இத்யுக்த்வா ஸ்ராக ஸம்ப்ராத்தீதா ராம: ஸத்ரு நிபர்ஜன: |
ஜநுமந்தம் மஜாபாஜ: ததீதா த்யாத ஸாகமந் (19)**

ஸ-2: ஸுக்ரீவன் ராமனைத் தேற்றினது

தம் ஶ்ரீ ஶ்ரீ கபரீத்யுதம் ராமம் தபரதாத்மஜம் |
உவாச வசநம் ஸ்ரீமாந் ஸுக்ரீவ: ஶ்ரீகநாபரநம் || (1)

ராமன் இப்படித் துக்கப்படுவதைப் பார்த்து ஸுக்ரீவன் ஸஹிக்கவில்லை. அவரிடத்தில் வைத்த பிரேமையால் அவருக்கு நேரும் ஸுக துக்கங்களைத் தனக்கு நேருவதுபோல் பாவித்தான். மித்திரனுக்கு ஆபத்து நேரும்பொழுதும், அவன் கெட்ட வழியில் போகும் பொழுதும், ஒரு காரியத்தைச் செய்ய வேண்டிய காலம் தாண்டிப் போகும்பொழுதும், நாம் அவனுடைய கேஷமத்தை விரும்பினால், அவன் நம்மைக் கேட்காமலிருந்தாலும், அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் செய்ய வேண்டிய தென்ற சாஸ்திரத்தை அனுஸரித்து, ராமனுடைய சோகத்தைப் போக்கும் படியான வார்த்தைகளைச் சொன்னான். ராமன் தசரதசக்கரவர்த்தியால் செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டவர்; சோகத்தை அனுபவிக்கத் தகாதவர்; ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் எப்பொழுதும் ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பவர். சுக்ரன் காமந்தக நீதியில் சொல்லுகிறபடி, சுத்தம், தானம், சௌரியம், ஸுகதுக்கங்களைக்கூட அனுபவிப்பது, பிரமை சாதூரியம், ஸத்தியம் என்ற மித்திர குணங்களை உடையவன். ஆகையால். ரகுவீரனை நோக்கி, “ராமா! மற்ற அல்ப மனிதர்களைப் போல் தாங்களும் பரிதவிக்கிறீர்களே. இப்படிச் செய்யலாமா? நன்றி இல்லாதவன் பூர்வ ஸ்நேகத்தை முற்றிலும் மறப்பதுபோல், தங்கள் மனத்தில் குடிகொண்டிருக்கும் துக்கத்தை விட்டு விடுங்கள்.

தாங்கள் இப்படித் துக்கப்பட யாதொரு நியாயமும் இல்லையே. இதுவரையில் ஸீதையின் விருத்தாந்தம் தெரியவில்லை என்ற காரணம் இருந்தது. இப்பொழுது அதுவும் இல்லை. தாங்கள் வரப் போகும் காரியத்தை அறியக்கூடியவர்கள்; நீதி சாஸ்த்திர நிபுணர்கள்; காரியங்களை ஊஹிக்கக்கூடிய புத்தியுடையவர்கள்; விஷயங்களின் தாரதமயத்தை ஆலோசித்து நிர்ணயிக்கக் கூடியவர்கள். ஆகையால் தங்களுடைய குணங்களை யோசித்தாலும் துக்கப்பட நியாயமில்லை, மோக்ஷரூபமான உத்தம பலனைக் கெடுக்கும் புத்தியை யோகி விலக்குவது போல் இந்தப் பாப புத்தியை விலக்குங்கள். ஸமுத்திரத்தை தாண்ட முடியவில்லையே என்று கவலைப்பட நியாயமில்லை. கோரமான ஜல ஜந்துக்களால் நிறைந்த ஸமுத்திரத்தை ஸைன்யங்களுடன் தாண்டி, லங்கையில் பிரவேசித்து சத்துருக்களைக் கொல்வோம். நமக்குத் தகுந்த ஸஹாயமில்லையே என்று வருத்தப்படவும் காரணமில்லை. இதோ இருக்கும் வானர வீரர்கள் மஹா

சூரர்கள், ஸமர்த்தர்கள், கணக்கில்லாதவர்கள்: தாங்கள் நெருப்பில் குதிக்கும்படி கட்டளையிட்டாலும் ஸந்தோஷத்துடன் குதிக்க ஸித்தமாக இருப்பவர்கள். நமது சத்துருக்களைச் கொல்வது அவர்களுக்கு ஒரு பொருட்டா? இவர்களுடைய முகத்தில் விளங்கும் தெளிவாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் இவர்களுடைய உத்ஸஹத்தை நன்றாக அறிவேன். அதில் எனக்கு விசேஷ நம்பிக்கை உண்டு. இருக்கட்டும். கவலைப்பட காரணங்களிருந்தாலும் கவலையை விடவேண்டியதல்லவா? கவலைக்கு இடம் கொடுத்தால் உத்ஸஹத்தை அழிக்கும்; உத்ஸஹத்தை இழந்தால் தீனனாவான்; தீனத்தன்மையால் செல்வம் அழியும்; செல்வம் அழிந்தால் ஆபத்துக்கள் நேரும்; ஸகலப் பிரயோஜனங்களும் கெடும். மஹாபாபியான அந்த ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று, ஸீதையை அழைத்து வர ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டி நாம் லங்கையில் பிரவேசிக்கும்படியான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள். ‘அந்தப் பட்டணத்தைப் பார்த்தால் மாத்திரம் நமக்கென்ன பிரயோஜனம்’ என்றால், த்ரிசுடசிகரத்திலுள்ள லங்கையைக் கண்டபொழுதே ராவணன் யுத்தத்தில் இறந்தானென்று நம்புங்கள். கோரமான ஸமுத்திரத்தில் அணை கட்டாமல் லங்கையை நாசம்செய்ய, தேவாஸுரர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் முடியாது. லங்கைக்கருகில் நாம். அணைகட்டிச் சென்றவுடன் சத்துரு ஸையத்தை ஜயித்தோமென்று எண்ணுங்கள். இந்த வானர்கள் யுத்தத்தில் கைதேர்ந்தவர்கள்; நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள். ஆகையால் ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் நாசம் செய்யும் இந்தச் சோகத்திற்கு இடம் கொடுக்க வேண்டாம். லோகத்தில் சோகம் புருஷனுடைய ஸகல சக்திகளையும் சௌரியத்தையும் நாசம் செய்யும். அது மாத்திரமல்ல. தாங்கள் சோகத்தை விட்டுத் தைரியத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும். சௌரியத்தை பிரதானமாயுள்ள மனிதன் ஸம்பாதிக்க வேண்டிய தைரியத்தையும் பராக்கிறமத்தையும் அடையுங்கள். ‘இந்தக் கவலை ஸமுத்திரத்தைப் பற்றின தல்ல. ஸீதையைப் பார்க்காததாலுண்டானது’ என்றால், தங்களைப்போன்ற மஹாத்மாக்களும் சூரர்களும் உத்தேசித்த காரியம் மறைந்திருந்தாலும் நஷ்டமானாலும் சோகத்திற்கு இடம் கொடுக்கலாமா? தாங்களே புத்திமான்களுக்குள் சிரேஷ்டர்கள்; ஸகல சாஸ்த்ரங்களின் அர்த்தங்களை நன்றாக அறிந்தவர்கள். என்னைப் போன்ற மந்திரிகளால் சத்துருவை ஜயிக்க வேண்டியது. தாங்கள் வில்லைக் கையிலெடுத்து நின்றால் தங்களுக்கெதில் நிற்கக்கூடியவன் இந்த மூன்று லோகங்களிலும் உண்டோ? இந்த வானர்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கப்பட்ட காரியம் கெடாது. விசாலமான ஸாகரத்தைத் தாண்டி ஸீலதையைக் காண்பீர்கள். ஆகையால் சோகத்திற்கு இடம் கொடுத்தது போதும். கோபத்தை வருவித்துக் கொள்ளுங்கள். முயர்ச்சிபில்லாத க்ஷத்திரியர்களும் அதிருஷ்ட

மில்லாதவர்களுமான யாவரும் கடுமையான ஆக்ஞையுடையவனைக் கண்டு பயப்படுகிறார்கள். ஆகையால் இந்தக் கோர ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட ஸூஷ்மமான உபாயத்தை எங்களுடன் கலந்து ஆலோசியுங்கள். என் னையினங்கள் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினவுடனே சத்துருவை ஐயிக்குமென்று எண்ணுங்கள். இவர்கள் யுத்தத்தில் சூரர்கள்; நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; மரங்களாலும் பறைகளாலும் சத்துருக்களை நாசம் செய்வார்கள். அணையில்லாமற். போனாலும் போகட்டும். வேறு எப்படியாவது ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி சத்துருக்களை நிர்மூலம் செய்வோம். இதோ காணப்படும் சுபசகுனங்களைப் பார்க்கும்பொழுது தங்களுக்கு ஐயம் கிடைக்குமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை; என் மனத்தில் பொங்கும் ஸந்தோஷத்தால் நமது காரியம் நிறைவேற்றென்று எண்ணுகிறேன். அணையைக் கட்டினாலும் கட்டாவிட்டாலும் தாங்கள் ஐயலக்ஷ்மியுடன் திரும்பி வருவீர்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை” என்றான்.

**கீழ்க்த்வா பஹுதா சரீ ஸர்வதா விஜயீ பாவாந் |
நீமீத்தாநி ச பர்யாயி மஹேதா மீம ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்யதி (26)**

ஸ-3: ஹனுமான் லங்கையைப் பற்றிக் கூறியது

ஸூக்ரீவஸ்ய வச: ப்ருத்வா ஜோதுமத் பரமார்தவீத் |
ப்ரதீஜக்ராஜா காருத்ஸ்தோ ஜோதுமந்த மதாப்ரவீத் (1)

இப்படி மனுஷ்யபாவனையை அனுஸரித்து ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது கஷ்டமென்று ராமன் வருத்தப்பட்டு, மித்திரனுடைய தேறுதலால் தைரியமடைந்தார். சத்துருவின் கோட்டை, பலம், ஸைன்யம், ராஜ்யம் முதலியவைகளின் ரஹஸ்யத்தை அறிய வேண்டியதென்ற ராஜநீதிப்படி, மிகவும் ஸாரக்ராஹியானதால், ஸூக்ரீவன் யுக்திக்கு ஒத்துச்சொன்ன வார்த்தைகளை அங்கீகரித்து, ஹனுமானைப் பார்த்து ராமன், “இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவது பெரிதல்ல, என் தபோபலத்தால் அணைகட்டுவேன்; பாணங்களால் ஜலத்தை வற்றச் செய்வேன்; அதிருக்கட்டும். லங்கை பிறரால் நெருங்க முடியாததென்று தெரிவித்தாயே, அங்கே கோட்டையின் அமைப்பு எப்படி? ஜலம், மலை, தரை, வனம் முதலிய அரண்களையும் ஸேனையின் கணக்கையும் கோட்டை வாசல்களிலுள்ள காவலையும் பிராகாரம், அகழ் முதலியவைகளையும் ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகளையும் நான் பிரத்யக்ஷமாகப் பார்ப்பதுபோல் தெளிவாகச் சொல். லங்கை முழுவதையும் ஸாவகாசமாகக் கவனித்துப் பார்த்திருக்கிறாய்; ஸகல விதத்திலும் நுட்பமான புத்தியுள்ள நீ, முக்கியமான விஷயங்களை அறிவதிலும் மறக்காமலிருப்பதிலும் ஸமர்த்தனென்று எனக்குச் தெரியும். முன்பு இதைப் பற்றி நீ ஒரு தடவை சொல்லியிருந்தாலும் விஸ்தாரமாயும் தெளிவாயும் மறுபடியும் சொல்லவேண்டும்” என்றார்.

அப்பொழுது பேசும் திறமையுள்ளவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான மாருதி, “பிரபோ! லங்கையிலுள்ள அரண்களையும் காவல்களையும், ஸைன்யங்களையும் ராக்ஷஸர்கள் ராவணனிடத்தில் வைத்திருக்கும் அபிப்பிராயத்தையும், லங்கையின் செழிப்பையும் ஐசுவரியத்தையும் அதைச் சூழ்ந்த ஸமுத்திரத்தின் லஷணத்தையும் ஸேனைகளின் அணிகளையும் வாஹனங்களின் கணக்கையும் எனக்குத் தெரிந்தவரையில் சொல்லுகிறேன். லங்கையிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் தேக ஸௌக்யத்தாலும் மனஸ்திருப்தியாலும் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. லங்கை வெகு விஸ்தாரமானது. உத்தமமான தங்களுக்கும். குதிரைகளுக்கும் மதயானைகளுக்கும் கணக்கில்லை. சத்தருக்களாள் நெருங்க முடியாதது.

கதவுகள் அழுத்தமாயும் இரும்பு பட்டங்களுடனும் பெரிய தாழ்ப்பாள்களுடனும் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன, கோட்டை வாசல்கள் நான்கு. வெகு அகலமாயும் உன்னதமாயும் இருக்கின்றன. ஸத்துருஸன்யங்களை அப்பொழுதே நாசம் செய்வதற்காக அங்கே விசித்திரமான யந்திரங்கள் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகளிலிருந்து பாணங்களும் கற்பாறைகளும் ஓயாமல் வந்து விழுந்தகொண்டே இருக்கும். வாசற்படியில் சுத்தமான இரும்பாலும் எஃகாலும் செய்யப்பட்டு, கூர்மையான முட்களுடன் சதக்னி என்ற அநேக யந்திரங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ராக்ஷஸ் வீரர்கள் எந்த நிமிஷமும் அவைகளை உபயோகிக்கத் தயாராய் நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். லங்கையின் வெளிச்சவர் ஆகாசத்தை அளாவிருக்கிறது; வெகு உறுதியானது; தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு நவரத்தினங்களாலும், பவழங்களாலும், முத்துக்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதைச் சுற்றிப் பாதாளம் வரையில் ஆழமுள்ள வெகு அகலமான அகழ்கள் குளிர்ந்த ஜலத்தால் நிறைந்து, முதலைகள் முதலிய குரூர ஜந்துக்களுடன் பிறர் நெருங்க முடியாமலிருக்கின்றன, அவைகளுக்குமேல் விஸ்தாரமான பலகைகள் போடப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளை இறக்குவதற்கும் தூக்குவதற்கும் அநேக பெரிய யந்திரங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; கோட்டை வாசல்களைக் காப்பதற்குக் கணக்கில்லாகு ராக்ஷஸர்கள் அங்கேயே வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஸாதாரண ஸமயங்களில் அந்தப் பலகைகள் அகழ்களின்மேல் போடப்பட்டிருக்கும்; சத்ருஸன்யங்கள் ஸம்பித்தால் யந்திரங்களால் உயரத் தூக்கிக் கட்டப்படும். அந்த நான்கு பலகைகளில் வடக்குக் கோட்டை வாசலிலுள்ளது. மிகப்பெரிது: அழுத்தமானது; அகழில் நாட்டப்பட்ட தங்க ஸ்தம்பங்களின் மேல் தங்கியிருக்கிறது. அதைக் காப்பவர்கள் தங்குவதற்காக அநேக மேடைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

ராவணன் அரசர்களுக்குரிய சூதாட்டம் முதலிய தோஷங்களில்லாதவன்; எப்பொழுதும் யுத்தத்தில் பிரியமுள்ளவன்; வெகு ஜாக்கிரதையுள்ளவன்; ஸன்யங்களைப் பரிசோதிப்பதிலும், பரீக்ஷிப்பதிலும், பழக்குவதிலும் சிறிதும் சோம்பலில்லாதவன்; லங்கை உன்னதமான த்ரிசூட சிகரத்தில் கட்டப் பட்டிருக்கிறது. ஒரு பிராணியும் அடிவைத்து ஏற முடியாமல் மலையின் பக்கங்கள் வழுவழப்பாய் இழைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஸமுத்திரத்தால் நீர் அரணும், ஸமுத்திரக் கரையிலுள்ள வனங்களால் காட்டரணும், த்ரிசூடப் பர்வதத்தால் மலையரணும், மதில்கள், கோபுரங்கள், அகழ்கள், யந்திரங்கள் முதலியவைகளால் செயற்கை அரணும், யுத்த சாஸ்திர விதிப்படி குறைவற ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் பயங்கரமான தேவர்களாலும் நெருங்க முடியாதது, நூறு யோஜனை தூரம் வரையில் கரையில்லாத ஸமுத்திரத்தால்

சூழப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே கப்பல்களின் போக்குவரத்தில்லை. ஆகையால் மற்ற தேசங்களுக்கு லங்கையின் ஸமாசாரம் தெரிய நியாயமில்லை. மதிள்களாளும், அகழ்களாதும், யந்திரங்களாலும், சதுரங்க ஸைன்யங்களாலும் எப்பொழுதும் காக்கப்பட்டுப் பிறர் நெருங்க முடியாமல் இருக்கிறது.

மேற்குக் கோட்டை வாசலில் பதினாயிரம் ராஜஸர்களும், தெற்கில் நியுதம் (100,000) ராஜஸர்களும், கிழக்கில் பிரயுதம் (10,000,000) ராஜஸர்களும், வடக்கல் ந்யாபுதம் (100-கோடி) ராஜஸர்களும் சதுரங்க ஸைன்யங்களுடன் ஸகல ஆயுதபாணிகளாய்க் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், லங்கையின் நடுவில் ராஜஸ வீரர்கள் உத்தம வாஹனங்களுடன் கணக்கில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். உத்தமகுலத்தில் பிறந்தவர்கள்; நம்பிக்கையுள்ளவர்கள்; ராவணனால் வெகுமானிக்கப்பட்டவர்கள்; சத்துருக்கள் கண்டு நடுங்கும்படியான ராஜஸ ஸைன்யம் ஒரு கோடி லங்கையில் இருக்கும். ஆனால். நான் அகழ்களின்மேல் போடப்பட்ட பலகைகளை முறித்து, அகழ்களைப் பள்ளமில்லாமல் நிரப்பி, லங்கையைக் கொளுத்தி, பிராகாரங்களை இடித்து, ஸைன்யத்தின் காலிலொரு பங்கை நாசம் செய்தேன். எப்படியாவது இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிவிடுவோம். வானரங்களால் லங்கை அழிந்ததென்று நம்புங்கள். அங்கதன், த்விவிதன், மைந்தன், ஜாம்பவான் பனஸன், நளன், நீலன் முதலியவர்கள் ஆகாசமார்க்கமாய்ச் சென்று லங்கையையும் அதிலுள்ள மலைகளையும், அகழ்களையும், வாசற்படிகளையும், பிராகாரங்களையும், கிருஹங்களையும் நாசம் செய்து ஜானகியை அழைத்து வருவார்கள். ஆகையால் வானர ஸைன்யத்தின் ஸாரமான இந்த வீரர்களை மேற்சொன்னபடி ஆக்ஞாபியுங்கள். நல்ல முகூர்த்தத்தில் இங்கிருந்து புறப்படவேண்டும்” என்று வணக்கமாய்த் தெரிவித்தார்.

**ஏவமாஜ்ஞாபய க்ஷேப்ரம் பலாநாம் ஸர்வ ஸங்க்ரஹம் |
முஹூர்த்தேந து யுக்தேந ப்ரஸ்தாந மபீரோசய || (35)**

ஸ-4: லங்கையைக் குறித்து பிரயாணம்

ஸ்ருத்வா ஹநுமதோ வாக்யம் யதாவ தநுபூர்வஃ |
ததோப்ரவீந் மஹாதஜா ராம! ஸத்யபராக்ரம || (1)

ம ஹாபலவானும் வீணாகாத பராக்கிரமசாலியுமான ராமன் ஆஞ்ஜநேயருடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, “நீ இப்பொழுது வர்ணித்த லங்கா நகரத்தைப் பாணங்களால் தூளாக்குகிறேன். நான் சொல்வது ஸத்தியம். ஸ்கர்வ! இந்த முகூர்த்தத்தில் பிரயாணம் செய்வது நலம் என்று தோன்றுகிறது. இது யாத்திரைக்குத் தகுந்தது ஸூரியன் மத்யாஹ்னத்தில் இருப்பதால், இது ஜயத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ‘அபிஜித்’ என்ற முகூர்த்தம். இப்பொழுது நான் பிரயாணம் செய்தால், ராவணன் ஸீதையை அபகரித்து எங்கே தான் போகமுடியும்? ‘ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட யாதொரு யோசனையும் செய்யாமல் பிரயாணம் செய்வதில் லாபமென்ன?’ என்றால் ஒருவன் விஷத்தைக் குடித்து மரணமடையும் ஸமயத்தில் அமிருதத்தைக் தொட்டவுடன் பிழைப்பது போல், நாம் ஸீதையை மீட்பதற்குப் புறப்பட்டோமென்று திரிஜடை முதலியவர்கள் சொல்லக் கேட்டு அவள் உயிரை வைத்துக்கொள்வாள். ஆனால், நாம் ஆலோசனை செய்துகொண்டு இங்கேயே இருந்தால் ஸீதை, இதை அறியாமல் உயிரை விடுவாள். இன்றைக்கு உத்தரபல்குனீ நகரத்திரம்; நாளைக்கு ஹஸ்தம். ஸ்கர்வ! ஆகையால் ஸகல ஸைன்யங்களையும் கூட்டிக்கொண்டு இன்றைக்கே பிரயாணம் செய்வோம். உத்தம சகுனங்கள் நமக்கு அனுசுலமாய்க் காணப்படுகின்றன. ஆகையால் ராவணனைக் கொன்று ஸீதையை அழைத்து வருவோமென்று எண்ணுகிறேன். கண்ணின் மேல்பாகம் துடிப்பதால் நமக்கு ஜயம் ஸித்தம். நமது ஸைன்யத்திற்கு முன்பாகத்தில் நீலன் அநேக வானரர்களுடன் நாம் போகவேண்டிய மார்க்கத்தைப் பரிசோதித்துக் கொண்டு செல்லட்டும்!” என்றார். ஸ்கர்வனும் லக்ஷ்மணனும் ராமனுடைய வார்த்தைகளைக் கொண்டாட, அவர் நீதி சாஸ்திர விதிப்படி ஸேனையைப் பிரயாண காலத்தில் அணிவகுத்தார், “நீல! நீ ஸேனைகளை அழைத்துப் போகும் வழி குளிர்ந்த காடுகளின் நடுவாக இருக்கவேண்டும், பழம், கிழங்கு, ஜலம், தேன் முதலிய பதார்த்தங்கள் பூரணமாகக் கிடைக்க வேண்டும். துவட்ட ராக்ஷஸர்கள் வழியிலுள்ள பழங்களையும், கிழங்குகளையும், வேர்களையும், ஜலத்தையும் விஷமிடுவார்கள். ஆகையால் நீங்கள் வெகு ஜாக்கிரதையாக அவைகளைப் பரீகரிக்க வேண்டியது. உங்களில் சிலர் காடுகளிலுள்ள பள்ளத்தாக்குகளில் சத்துருக்கள் மறைந்திருக்கிறார்களா என்று இறங்கிப்

பார்க்க வேண்டியது. நமது ஸைன்யத்தில் யுத்தத்திற்கு உபயோகமில்லாத பாகம் அதிகமாக இரா. இருந்தால் அதைக் கிஷ்கிந்தையிலேயே வைத்துப்போவது நலம்; நாம் செய்யப்போற கோர யுத்தத்திற்கு பூர்ண பலமும் சக்தியும் உள்ளவர்களை மாத்திரம் அழைத்துப் போவோம். எவ்விடத்தில் சத்ரு ஸைன்யத்தை எதிர்பார்க்கிறானோ அவ்விடத்தில் தன் ஸைன்யத்தைப் பலப்படுத்த வேண்டியதென்ற நீதிசாஸ்திரப்படி, கஜன், கவயன், கவாக்ஷன் முதலிய வானர வீரர்கள் ஆயிரக் கணக்காய்க் கொழுத்த காளைகளைப்போல் பயங்கரமான நமது ஸேனா ஸமுத்திரத்தின் முன் பாகத்தை நடத்தட்டும். ஸகல திக்குகளிலும் ஸேனாபதிகளையும் அணித் தலைவர்களையும் நியமிக்க வேண்டியதென்ற நீதிசாஸ்திரப்படி, ரிஷபன் நமது ஸைன்யத்தின் மேற்குப் பக்கத்தையும், கந்தமாதனன் இடது பக்கத்தையும் காப்பாற்றி வரட்டும். தேவேந்திரன் ஐராவதத்தில் ஏறுவதுபோல் நான் மாருதியின் மேல் ஏறி ஸைன்யத்திற்கு நடுவிலிருந்து அவர்களை உத்ஸாஹம் செய்கிறேன். குபேரன் ஸார்வபௌமம் என்ற, திக்கஜத்தில் ஏறுவதுபோல், யுத்தத்தில் சத்துருக்களுக்குக் காலனான லக்ஷ்மணன் அங்கதன் மேல் ஏறி வரட்டும். நீ பல்லக்கில் எங்களுடன் வா. ஜாம்பவான் ஸுஷேணன், வேகதர்சி ஜாம்பவானுடைய ஸுஹோதரனான ரிக்ஷரஜஸ் முதலியவர்கள் ஸைன்யத்தின் பின் பாகத்தை ரக்ஷிக்கட்டும்” என்றார்.

ஸுக்ரீவனும் அப்படியே உத்தரவு செய்ய, வானர கணங்கள் ராக்ஷஸலர்களுடன் யுத்தம் செய்ய ஆசைகொண்டு, குகைகளிலிருந்தும் பர்வத சிகரங்களிலிருந்தும் வெளிப்பட்டன. பிறகு ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் முன்னே செல்ல, நீதி சாஸ்திர நிபுணரான ராமன் ஸைன்யத்துடன் தெற்கே பிரயாணம் செய்ய ஆரம்பித்தார். நூறு, ஆயிரம், லக்ஷம், கோடி, அயுதமென்று கணக்கில்லாமல் வானர ஸைன்யம் அவரைப் பின் தொடர்ந்தது. ஸுக்ரீவனுடைய ஆக்ஞைக்கு உட்பட்ட அவர்களெல்லோரும் பலத்தால் கொழுப்படைந்தவர்கள்; ஸந்தோஷத்தடன் குதித்துக் கொண்டும் தாவிக்கொண்டும் பாய்ந்து கொண்டும் கர்ஜித்துக் கொண்டும் கீச்சென்று கத்திக்கொண்டும் தேனையும் பழங்களையும் இஷ்டப்படி புஜித்துக்கொண்டும், புஷ்பக் கொத்துக்களையுடைய மஹா விருக்ஷங்களைப். பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டும், தெற்கே பிரயாணம் செய்தார்கள். கொழுப்பால் ஒருவரை யொருவர் தூக்கி எறிகிறார்கள். அதற்குப் பதில் செய்ய முடியாத சிலர், வார்த்தைகளால் சண்டையிடுகிறார்கள்; தங்களைத் தூக்கி எறிந்தவர்களைத் தாங்களும் வாரி எறிகிறார்கள். சிலர் ராகவனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து நாங்களே ராவணனைக் கொல்வோமென்று கர்ஜிக்கிறார்கள். நீலன் குமுதன் முதலிய வானர வீரர்கள் ஸைன்யத்திற்கு முன்பாக வெகுதூரம் பரீக்ஷித்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் ராமனும் நடுவில் சென்றார்கள். சதவலி என்ற வீரன் பத்துகோடி வானரர்களுடன் ஸகல ஸைன்யத்தையும் தானொருவனே ரக்ஷித்து வந்தான். பனஸன், கஜன் அர்க்கன் முதியலிவர்கள் ஸைன்யத்தின் இடது பக்கத்தில் காத்து வந்தார்கள். ஸுஷேணன் ஜாம்பவான் முதலியவர்கள் ஸுக்ரீவனுக்குப் பின்னாலிருந்த ஸைன்யத்தைக் காத்து வந்தார்கள். எல்லோருக்கும் அதிபதியான நீலனென்று வானரவீரன் ஸைன்யம் முழுவதையும் வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றி வந்தான். தரீமுகன், ப்ரஜங்கன், ரம்பன் முதலியவர்கள் ஸகல திக்குகளிலும் ஓடி ஸேனைகளைச் சிக்கிரப்படுத்தி நடத்திக் கொண்டு போனார்கள். இப்படிச் சென்று கொண்டிருக்கையில் மரங்களடர்ந்த ஸஹ்யமென்ற பர்வதத்தையும் ஏரிகளையும் மலர்ந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஓடைகளையும் வனங்களையும். தூரத்தில் கண்டார்கள். ஸமுத்திரத்தைப் போல் எல்லையற்றுக் கேட்போர் நடுங்கும்படி சப்திக்கும் அந்த வானர ஸைன்யம், ராமனுடைய கடுமையான ஆக்ரைக்குப் பயந்து நகரங்களையும் கிராமங்களையும் விட்டு ஒதுங்கிச் சென்றது. வானர வீரர்கள் அடிக்கடி ராமனுக்கு முன்பாக வந்து குதித்து அவருடைய திருமேனியின் அழகை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். திறமையுள்ள ஸாரதியால் நடத்தப்பட்ட உத்தமமான குதிரைகளைப்போல், மாருதியாலும், அங்கதனாலும் சுமக்கப்பட்ட ராம லக்ஷ்மணர்கள் சுக்கிரனாலும், பிருஹஸ்பதியாலும் தொடப்பட்ட சந்திர ஸூரியர்களைப் போல் விளங்கினார்கள். இப்படி ஸுக்ரீவனும் லக்ஷ்மணனும் பூஜிக்க, ரகுவீரன் வானர ஸைன்யத்தடன் தெற்கு திக்கில் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது சகுனசாஸ்திரத்தில் நிபுணரும் ஸமயோசித புத்தியுடையவருமான லக்ஷ்மணன், தன் மனோரதங்கள் நிறை வேறினதால் ராமனைப் பார்த்து, “அண்ணா! ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் காணப்படும் சகுனங்களால் தங்களுடைய எண்ணம் ஸித்திக்கு மென்று நினைக்கிறேன். ராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட ஸீதையை சிறைமீட்டு, ராவணனை யுத்தத்தில் கொன்று நமது எண்ணங்களை நிறைவேற்றி, அயோத்யைக்குச் சென்று அங்குள்ள பிரஜைகளால் கொண்டாடப்படுவோம். நமது ஸேனையின் மேல் காற்று மிருதுவாயும் ஹிதமாயும் ஸுகமாயும் மங்களகரமாயும் பின் பக்கத்திலிருந்து வீசுகிறது. மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் இனிமையாயும் பூர்ணஸ்வரத்துடன் சப்திக்கின்றன. ஸகல திக்குகளும் தெளிந்திருக்கின்றன. ஸூரியன் களங்கமில்லாமல் பிரகாசிக்கிறான். சுக்கிரன் தங்களுக்குப் பின்திசையில் இருக்கிறான்,

ஸகல வேதங்களை அறிந்தவரும் பாபக்ரஹத்தடன் ஸம்பந்தப் படாதவருமான சுக்கிரன், தங்களுக்கு அனுசூலர். ஸப்தரிஷிகள் தெற்குதிக்கில் சென்றார்கள்.

(துருவனை பிரதக்ஷிணம் செய்கிறார்கள்). இவ்வாகு வம்சத்தரசர்களின் மூல புருஷர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான திரிசங்கு, புரோஹிதரான வஸிஷ்டருடன் தெளிவாகப் பிரகாசிக்கிறார். விசாகத்திலுள்ள இரண்டு நக்ஷத்திரங்களும் குருரக் கிரஹங்களால் பீடிக்கப் படாமல் தெளிவாய் பிரகாசிக்கின்றன. ராக்ஷஸர்களுடைய நக்ஷத்திரம் மூலம்; நைருதியை தேவதையாக உடையது; இப்பொழுது ஸமீபத்திலுள்ள தூமகேதுவால் கொளுத்தப்படுகிறது. இவையெல்லாம் ராக்ஷஸர்களுடைய நாசத்திற்கு அடையாளங்கள். காலம் குறுகினவர்களுடைய நக்ஷத்திரங்கள் பாபக்கிரஹங்களால் பீடிக்கப்படுகின்றன, ஜலங்கள் தெளிந்து ருசியாயும் இருக்கின்றன. வனங்களில் பழங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன; அந்தந்த ருதுக்களுக்குத் தகுந்தபடி மரங்களில் புஷ்பங்களும் பழங்களும் காணப் படுகின்றன. முன்பு தாரகாஸூர வதகாலத்தில் தேவர்களுடைய ஸைன்யமிருந்ததைப் போல் நமது ஸைன்யங்களும் விசேஷமாய் பிரகாசிக்கின்றன. இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்துத் தாங்கள் ஸந்தோஷமடைய வேண்டும்” என்று லக்ஷ்மணன் ராமனைத் தேற்றினார்.

அப்பொழுது வானர ஸைன்யம் பூமியை மறைத்துக் கொண்டு சென்றது. கரடிகளும் குரங்குகளும் கைகளாலும், கால்களாலும். வாரியிறைத்த புழுதி, ஸூரியகிரணங்களை மறைத்துப் பூமியெங்கும் இருட்டாகச் செய்தது. மேகக் கூட்டங்கள் மழைக் காலத்தில் ஆகாசத்தை மறைப்பது போல், பர்வதங்களையும் வனங்களையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைத்துக் கொண்டு அந்த ஸேனை பிரயாணம் செய்தது. ஆறுகளையும் ஓடைகளையும் கனைகளையும் வனங்களையும் மலைகளையும் ஸமதேசங்களையும் தாண்டிக் குளிர்ந்து ஜலமுள்ளவிடங்களின் நடுவிலும், மரங்களடர்ந்த பர்வதங்களின் மேலும் ஸமதேசங்களில் எல்லாப் பக்கங்களிலும் ருசியான பழங்கள்ள்ள வனங்களுக்குள்ளும் புகுந்து சென்றது. எல்லோரும் ஸந்தோஷத்தால் நிறைந்த மனமுள்ளவர்கள்; வேகத்தில் வாயுவைப் போன்றவர்கள். ராம காரியத்தில் அவர்களுடைய பராக்கிரமம் விருத்தியாயிற்று; பலக் கொழுப்பாலும், வீரியப் பெருக்காலும், ஸந்தோஷமிகுதியாலும் பால்யச் செருக்காலும் சிலர் அதிவேகமாகச் சென்றார்கள்; சிலர் தாவிச்சென்றார்கள்; சிலர் கிலகிலவென்று கத்தினார்கள்; சிலர் வால்களைச் சுழற்றியடித்தார்கள்; சிலர் கைகளாலும், கால்களாலும், விருக்ஷங்களையும், பாறைகளையும் நாசம் செய்தார்கள்; சிலர் பர்வத சிகரங்களில் ஏறிக் கர்ஜித்தார்கள்; சிலர் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள்; சிலர் துடைகளின் வேகத்தால் கொடிகளை அறுத்தார்கள்; சிலர் கொழுப்பால் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டு பாறைகளையும் விருக்ஷங்களையும் விட்டெறிந்து விளையாடினார்கள். நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், லக்ஷம், கோடி என்று கணக்கில்லாமல் பூமி முழுவதும் வானர்களால் மூடப்பட்டிருந்தது.

இப்படி ஸ்கீவனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்த ஸைன்யம் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் ராத்திரிப் பகலாய்ச் சென்று கொண்டிருந்தது. அதிலுள்ள ஒவ்வொருவனும் ஸீதையை அதிசீக்கிரத்தில் விடுவிக்க வேண்டுமென்ற கவலை கொண்டவனாக, ஒரு க்ஷணமாவது தாமதம் செய்யாமல் அதிவேகமாய்ச் சென்றான். பிறகு நானாவிருக்ஷங்களடர்ந்த ஸஹ்யம் மலயமென்ற பர்வதங்களைத் தாண்டிச் செல்லுகையில், ராமலக்ஷ்மணர்கள் சிலவிடங்களில் காட்டு மரங்கள் காற்றால் அடிக்கப்பட்டுக் கற்பாறைகளில் புஷ்பங்களை உதிர்ப்பதையும், தேன் பாயும் சோலைகளில் வண்டுகள் மதுரமாய்ப் பாடுவதையும், இளந்தென்றல் குனிர்ச்சியாய் அடிப்பதையும், பர்வதங்கள் தாதுக்களால் விளங்குவதையும், வாயு வேகத்தால் பிளக்கப்பட்ட தாதுவின் பொடிகள் வானர ஸைன்யத்தை மறைப்பதையும், மலைச்சாரல்களில் தாழை முதலிய விருக்ஷங்கள் புஷ்பித்திருப்பதையும், வானர ஸைன்யங்கள் அவைகளைச் சின்னாபின்ன மாக்குவதையும், அங்கங்கே மலைப் பிரதேசங்களில் வாவினும் ஓடைகளும் சக்கரவாகம் முதலிய பக்ஷிகளால் அலங்கரிக்கப் பட்டு, கரடி, செந்நாய், புலி, ஸிம்ஹம், யானை முதலிய காட்டு மிருகங்களால் நிறைந்திருப்பதையும், நானாவர்ணமுள்ள இறக்கைகளுடன் பறவைகள் மலைச்சாரல்களில் மதரமாய்க் கூவுவதையும் பார்த்துக் கொண்டே சென்றார்கள். வானரர்கள் ஜலத்தில் ஸ்நானம் செய்து குதித்து விளையாடினார்கள். பர்வதங் ளில் ஏறிக் குதித்தார்கள்; ஒருவரையொருவர் பார்த்து நகைத்தார்கள்; ருசியான பழங்களையும், வேர்களையும், புஷ்பங்களையும் பறித்துத் தின்றார்கள்; வேண்டியவரையில் தேனைக் குடித்துக் களித்தார்கள்! மரங்களை முறித்துக் கொடிகளை அறுத்தார்கள்; மலைச் சிகரங்களைப் பொடி செய்தார்கள்; சிலர் குடி மயக்கத்தால் மரங்களுக்கு மரம் தாவிக் கொண்டே சென்றார்கள்; சிலர் கீழே விழுந்தார்கள். பூமியில் ஊசி நாட்ட இடமில்லை. வயலில் தங்கவர்ணமுள்ள கதிர்கள் நிறைந்திருப்பதுபோல் அந்தப் பிரதேசம் முழுவதும் வானரர்களால் நிறைந்திருந்தது. பிறகு ராமன் மஹேந்திர பர்வத்திக்கு வந்து, ஸமுத்திரத்தைப் பார்க்க ஆவல்கொண்டு, கண்கள் மலர்ந்து, சிகரத்தில் ஏறி, ஆமை, முதலை, திமிங்கலம், ஸர்ப்பம் முதலிய மஹா ஜந்துக்களால் நிறைந்த ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்தார். வானர ஸைன்யங்களும் ஸஹ்யம் மலயமென்ற பர்வதங்களைத் தாண்டி, பயங்கரமாகச் சப்திக்கும் ஸமுத்திரக்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸ்கீவனும் அங்கிருந்து இறங்கி வேலாவனத்தைத் தாண்டி அலைகளால் மோதப்பட்ட கற்பாறைகளால் நிறைந்த ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தார்கள். அப்பொழுது ராமன், “ஸ்கீவ! ஸமுத்திரக்கரை வந்து சேர்ந்தோம். முன்பு நமக்குள்ள கவலையே இப்பொழுதும் உபத்திரவிக்கிறது. இதற்கப்பால் கரை காண முடியாது. உபாயத்தாலல்லாமல் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட

முடியாது. ஆகையால் இங்கேயே ஹென்யத்தை நிறுத்தி, மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை ஆலோசிப்போம். நமது ஸைன்யம் அக்கரை சேர வேண்டியதல்லவா? ஸமுத்திரக் கரையில் நமது ஸைன்யங்கள் தங்கட்டும். இதைத் தாண்டுவதற்கு ஆலோசனை செய்ய வேண்டிய காலம் வந்துவிட்டது. எவனும் தன் ஸைன்யத்தை விட்டு அப்புறம் செல்லக்கூடாது. வானர வீரர்கள் அங்கங்கே சென்று சத்துருக்கள் ஒளிந்திருக்கிறார்களோ என்று வெகு ஜாக்கிரதையாகப் பரிசோதிக்க வேண்டியது!” என்றார்.

உடனே ஸுகீவனும் லக்ஷ்மணனும் ஸமுத்திரக் கரையில் மரங்கள் அடர்ந்தவிடத்தில் ஸைன்யத்தை அணிவகுத்தார்கள். ஸமுத்திரத்திற்கு ஸமீபத்திலிருந்த வானர ஸைன்யம் மற்றொரு ஸமுத்திரத்தைப் போல் விளங்கிற்று, பிறகு வானர சிரேஷ்டர்கள் வேலாவனத்தில் இறங்கி, எப்பொழுது அக்கரை போய்ச் சேருவோமென்ற எண்ணத்துடன் அங்கே தங்கியிருந்தார்கள். அந்த ஸைன்யத்திலிருந்து உண்டான சப்தம் ஸமுத்திரத்தின் பேரோசையை அடக்கிவிட்டது. ஸுகீவனுடைய உத்திரவின்படி அது மூன்று வட்டமாக வகுக்கப்பட்டது. வானரவீரர்கள் ஸமுத்திரக்கரைக்கு ஸந்தோஷத்துடன் சென்று, கரைகாணாமல் ஒருவராலும் அண்ட முடியாமல் மலைபோன்ற அலைகள் ஓயாமல் மோதிக் கொண்டிருப்பதையும், குரூரமான பெரிய ஜலஜந்துக்களால் நிறைந்திருப்பதையும், பெருங்காற்றுகள் ஓயாமல் அடித்துக் கொண்டிருப்பதையும், ராக்ஷஸர்கள் எப்பொழுதும் அங்கே ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு மனம் தளர்ந்தார்கள். அந்தக் கடலில், பயங்கரமான முதலைகளே குரூரக்கிரஹங்கள்; அது இரண்டு ஸந்தியாகாலங்களிலும் பயங்கரமாய்ப் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. நுரைக் கூட்டங்களால் சிரிப்பது போலும் அலைகளால் கூத்தாடுவது போலும் இருந்தது. உதித்தவுடன் சந்திரன் ஒவ்வொரு அலையிலும் தோன்றுவதால் அநேக பிரதிசந்திரர்களுடன் கூடியிருப்பது போல் இருந்தது. பெருங்காற்றிற்கு ஸமமான வேகத்தையுடைய பெரும் முதலைகளும், நூறு யோஜனை நீளமுள்ள திமிகளும், அவற்றையும் விழுங்கும் திமிங்கிலங்களும், தலையில் பிரகாசிக்கும் ரத்தினங்களையுடைய மஹா ஸர்ப்பங்களும், நீர்யானை சிம்சுமாரம் முதலிய ஜலஜந்துக்களும் அதில் நிறைந்திருந்தன. கற்பாறைகளாலும் பர்வதங்களாலும் நிறைந்திருப்பதால் அங்கே கப்பல்கள் போக முடியாது; அஸுரர்களுக்கு இருப்பிடம். ஸமுத்திரத்தில் பெரிய ஸர்ப்பங்களைப் போன்ற தேகங்களுடன் மகரமீன்கள் வஸித்துக் கொண்டிருந்தன; ஆகாசத்தில் நாககணங்கள் ஸஞ்சரித்தார்கள். ஸமுத்திரத்தில் ஜலம் காற்றால் அடிக்கப்பட்டு அலைகளாக எழும்பி விழுந்தன; ஆகாசத்தில் எப்பொழுதும் மேகங்கள் காற்றால் ஒன்று சேர்ந்து அடிக்கடி கலைக்கப் பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

ராத்திரியில் ஸமுத்திரத்தின் ஜலத்துளிகள் அக்னிப்பொறிகள் போல் பிரகாசித்தன; ஆகாசத்தில் நகூத்திரங்கள் ராத்திரியில் ஜ்வலித்தன. ஸமுத்திரத்தின் ஜலம் தெளிவாயும் கறுப்பாவும் இருந்தது; ஆகாசமும் அப்படியே இருந்தது. ஸமுத்திரத்தில் மஹாஸர்ப்பங்கள் வஸித்தன; ஆகாசத்தில் உரககணங்கள் ஸஞ்சரித்தார்கள். (உரகர்கள்-ஸர்ப்பங்கள்) ஸமுத்திரத்தில் அஸுர்கள் வஸித்தார்கள்; ஆகாசத்திலும் அப்படியே. ஸமுத்திரம் பாதாளத்தைப் போல் ஆழமற்றது: ஆகாசமும் அப்படியே. ஸமுத்திரம் பார்ப்பவர்களுக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணும்; ஆகாசமும் அப்படியே. ஆகையால் ஸமுத்திரம் ஆகாசத்தைப் போலும் ஆகாசம் ஸமுத்திரத்தைப் போலும் ஒன்றிற்கொன்று பேதமில்லாமல் காணப்பட்டது. ஸமுத்திரம் ரத்தினங்களால் நிறைந்திருப்பது போல் ஆகாசம் நகூத்திரங்களால் நிறைந்திருந்தது. ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் ஆகாசத்தில் மேகங்களின் பிரதி பிம்பத்தைப் போல் காணப்படுகின்றன. ஸமுத்திரத்திற்கும் ஆகாசத்திற்கும் யாதொரு பேதமும் இல்லை. அலைகள் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து மோதுவதாலுண்டான பயங்கரமான சப்தம் ஸமுத்திரராஜனுடைய பேரீ முதலிய வாதத்தியங்கள் யுத்தகாலத்தில் இடிக்கப்படுவது போல் இருந்தது.

**ததேதா விஸ்யமாயந்நா தத்ருயர் ஹரயஸ் ததா |
ப்ராததேதார்மீஜால ஸத்தூதம் ப்ரலோலமீவ ஸாகரம் | (121)**

ஸ-5: ராமனுடைய விரஹதாபம்

ஸா து நீலேத வித்வத் ஸ்வாரக்ஷா ஸஸமாஹீதா |
ஸாகரஸ்யோத்தரே தீரே ஸாது ஸேநா நீலேஹீதா || ௩ ||

அவதாரிகை

செய்த உபகாரத்தை மறக்காமலிருப்பது, மித்திரர்களுடைய இஷ்டத்தை அனுஸரித்து நடப்பது, காரியங்களைப் பரீக்ஷித்தச் செய்வது, அளவற்ற உத்ஸாஹத்துடனிருப்பது முதலிய லோக ரக்ஷகனுக்கு வேண்டிய கல்யாண குணங்கள் ராமனிடத்தில் இருப்பதாக இதுவரையில் வர்ணிக்கப்பட்டன. இந்த ஸர்க்கத்தில் கருணை என்ற பிரதானகுணம் வர்ணிக்கப்படுகிறது.

ஸமுத்திரத்தின் வடக்குக் கரையில் வானர ஸையத்தைத் தங்கச் செய்து, ஸேனாபதியான நீலன், நீதிசாஸ்திரப்படி, காவல்களை ஏற்படுத்தி, மைந்தனையும் த்விவிதனையும் ஸகல திக்குகளிலும் எப்பொழுதும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸேனையை ஜாக்கிரதையாய்ப் பாதுகாக்கும்படி ஆக்ஞாபித்தான். ஸையம் ஸௌக்கியமாக ஸமுத்திரக் கரையில் தங்கின பிறகு, ராமன் ஸமீபத்திலிருந்து லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “பிரியமான வஸ்துவை விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டாகும் துக்கம் நாளடைவில் குறையுமென்று லோகத்தில் சொல்வது வழக்கம். ஆனால் ஸீதையைப் பார்க்காமலிருக்கும் எனக்கு நாளுக்கு நாள் சோகம் அதிகரிக்கிறது. ‘சத்துருவால் அபகரிக்கப்பட்டுக் தூர தேசத்திலிருக்கிறாளென்று நீர் வருத்தப்பட நியாயமில்லையே. பராக்கிரமசாலியான உமக்கு அவளை மீட்பது பெரிய காரியமா’ என்றால், ஸமுத்திரத்தை அணைகட்டி ஸுக்ரீவ ஸையங்களுடன் லங்கைக்குச் சென்று ஸீதையை மீட்டு வருவோம். பலவானான ராவணனால் அபகரிக்கப் பட்டிருந்தால் அவன் தலைய அறுத்து சீதையை மீட்டு வருவோம். இதற்காக நான் வருத்தப்படவில்லை. உத்தமமான போகங்களை அனுபவிப்பதற்குத் தகுந்த இந்தக் காலம் வீணாகப் போகிறதே என்றல்லலா வருத்தப்படுகிறேன். ஸீதை பார்க்கிற சந்திரனையே நானும் பார்க்கிறேன். அதன் மூலமாய் நான் அவளைப் பார்ப்பது போலல்லவா? வாயுவே! அப்படியே நீயும் ஸீதையிருக்கு மிடத்திலிருந்து வீச, அவளைக் தொட்டு என்னையும் தொடு. உன் மூலமாய் அவளை ஆலிங்கனம் செய்துகொள்ளுகிறேன். இதிருக்கட்டும். இதவும் நான் படும் துக்கத்திற்குக் காரணமல்ல. ஸீதை ஸகல

போகங்களையும் அனுபவித்துக்கொண்டு அயோத்யையில் ஸுகமாக இருக்கக் கூடாதா? அவைகளை விட்டு என்னுடன் வனத்திற்கு வந்தாள். ரராவணன் அவளை அபகரிக்கும் பொழுது பதிவிரதாக்கினியால் அவை ஒரு க்ஷணத்தில் சாம்பலாகியிருக்கலாம். ஆனால் அது தனக்குத் தகாதென்றும் என் கீர்த்திக்குக் குறைவு வருமென்றும் நினைத்தல்லவா, 'ஆ! நாதா' என்று, தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு எனக்குள்ள சக்தியை நம்பி, என்னச் சரணமடைந்தாள். அதை நினைக்க நினைக்க, கொடிய விஷத்தைக் குடித்தால் அது ஒவ்வொரு அவயவத்தையும் கொளுத்துவதபோல், என்னைக் கொளுத்துகிறது. காமமென்ற நெருப்பு என் தேகத்தை வாட்டுகிறது. ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்ததே அதை வளர்க்கும் விறகுகள்; அவளைப் பற்றின ஓயாத நினைவே நெருப்பு ஜ்வாலைகள்; அது ராத்திரிப் பகலாய் இடைவிடாமல் வரவரத் தீக்ஷணமாய் எரிகிறது. லக்ஷ்மண! ஸீதையின் ரூபகத்தை அடிக்கடி வருவிக்கும்; நீ இல்லாவிட்டால் இந்த ஸமுத்திரத்தில் இறங்கித் தாபம் தீர்ந்து ஸுகமாய்த் தூங்குவேன். ஆனால் இப்பொழுது ஜ்வலிக்கும் காமாக்கி, ஜலத்தில் தூங்கும் என்னை எப்படியாவது கொளுத்தி விடும். நானும் அவளும் ஒரே பூமியிலிருக்கிறோமென்ற காரணத்தால் மாத்திரம் ஸஹிக்க முடியாத இந்தச் சோகத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு பிழைத்திருக்கிறேன். அவளிடத்தில் அளவற்ற ஆசையுள்ள எனக்கு இது நாங்களிருவரும் ஒரே படுக்கையில் படுத்திருப்பது போல் தோன்றுகிறது. ஜலம் நிறைந்த வயலுக்கு ஸமீபத்திலிருப்பதால் பிழைப்பது போல், அவள் உயிரோடிருக்கறாளென்ற ஸமாசாரத்தைக் கேட்டதால் பிழைத்திருக்கிறேன். சத்ருக்களை நாசம் செய்து, செந்தாமரை இதழ்கள் போன்ற நேத்திரங்களையுடைய ஸீதையை, அளவற்ற ஐசுவரியத்தைப் போல் எப்பொழுது பார்ப்பேன்? அவளுடைய தாமரை போன்ற அழகிய உதடுகளையுடைய முகத்தைக் கொஞ்சம் உயரத் தூக்கி, ரோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டவன் உத்தமமான ஒளஷதத்தை ஆவலாய்க் குடிப்பது போல், எப்பொழுது அதரபானம் செய்வேன்? பருத்து இடைவெளியில்லாமல் பனம்பழங்களைப் போன்ற அவளுடைய ஸ்தனங்கள், என்னை அவள் ஆலிங்கனம் செய்யும்பொழுது பரபரப்புடன் எப்பொழுது என் தேகத்தில் படுமோ? கருத்த கடைக் கண்களையுடைய என் பிரியமாயகி, ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, நான் அவளுக்கு நாதனாயிருந்தும் அனாதையைப் போல் காப்பாற்றுவாரைத் தேடுகிறாள். ஜனகராஜருடைய புத்திரியும் தசரத சக்கரவர்த்தியின் நாட்டுப் பெண்ணும் எனக்குப் பிரிய பார்வையுமான ஸீதை ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் எப்படித் தூங்குகிறாள்? சரத் காலத்தில் நீருண்ட மேகங்களை விலக்கிச் சந்திரகிரணம் வெளிப்படுவது போல் ராக்ஷஸர்களை விலக்கி எப்பொழுது வெளிப்பவாளோ? தேச

காலங்களின் விரோதத்தால் ஸ்வபாவமாய் மெல்லிய தேகத்தையுடைய ஸீதை, சோகத்தாலும் ஆகாரமில்லாமையாலும் இன்னும் இளைத்துப் போயிருப்பாள். ராவணனுடைய ஹிருதயத்தில் என் பாணங்களை நாட்டி எப்பொழுது ஸகல துக்கத்தையும் ஒழிப்பேன்? ஸீதையைத் திரும்பியடைந்து, தேவஸ்தீர்களைப் போன்ற அந்த மஹாபதிவிரதை ஆவலுடன் என் கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு எப்பொழுது ஆனந்த பாவப்பத்தைப் பெருக விடுவாள்? மனிதன் அழுக்கு வஸ்திரத்தை அவிழ்த்தெரிவது போல், ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்ததாலுண்டான கோரமான சோகத்தை எப்பொழுது தொலைப்பேன்” என்று மஹாபுத்திமானான ராமன் பிரலாபிக்கையில் ஸூரியன் அஸ்தமித்தான். பிறகு லக்ஷ்மணன் பல விதமாய் அவரைத் தேற்ற, ஸந்தியா தேவதையை உபாஸித்தார்.

**ஆபர்யாஸீதோ ஸக்ஷ்மணோந ராம: ஸந்த்யா ரூபாவீஸரத் |
ஸ்மரத் கமஸபத்ராக்ஷீம் ஸீதாம் ஸ்ராகாகாருவீக்ருத: | (௨௩)**

ஸ-6: ராவணனுடைய மந்த்ராலோசனை

லங்காயாம் து க்ருதம் கர்ம கோரம் த்ருஷ்ட்வா பயாவஹம் |
ராக்ஷஸந்த்ரோ ஹதுமதா பரக்ரணவ மஹாத்மநா|| (1)

இந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமத்தையுடைய மாருதியால். லங்கையில் செய்யப்பட்ட பயங்கரமான காரியங்களைப் பார்த்து ராக்ஷஸாதிபதி வெட்கத்தால் கொஞ்சம் தலைகுனிந்து, ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நோக்கி, “இந்த லங்கை இதுவரையில் ஒருவராலும் நெருங்க முடியாமலிருந்தது. இப்பொழுது ஒரு அல்பக் குரங்கு இங்கே பிரவேசித்து ஸீதையைக் கண்டு பேசிற்று; நகரமெங்கும் சுற்றிப் பார்த்தது; பட்டணத்தின் நடுவிலிருந்த அழகான உப்பரிகையை இடித்தது; ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்றது; இந்த நகரத்தைக் கரியாக்கிற்று; இனி நான் செய்ய வேண்டியதென்ன? நமக்கு எத ஹிதமோ அதை நன்றாக யோசித்துச் சொல்லுங்கள். அப்படியே செய்வோம். உங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களுமுண்டாகட்டும். மஹா பலவானான தாங்கள் ஆலோசனை செய்யவேண்டிய அவசியமென்ன வென்றால் ஐயத்திற்கு ஆலோசனையே ஆதார மென்று புத்திமான்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நீங்கள் பலவான்களாயிருந்தாலும் ராமனைப் பற்றி நாம் ஆலோசிச்ச வேண்டியது.

‘தாங்களே ஆலோசித்துச் செய்யக்கப்படாதா’ என்றால் லோகத்தில் ஆலோசனை செய்பவர்கள் மூன்று வகை. அவர்களுக்குள்ள பேதங்களை அறியும் பொருட்டு அவர்களுடைய லக்ஷணங்களையும் குண தோஷங்களையும் சொல்லுகிறேன். தனக்கு ஹிதத்தை தேடுகிறவர்களும் ஆலோசனையில் நிபுணர்களுமான மந்திரிகளுடனாவது ஸுக துக்கங்களை ஸமமாய் அனுபவிக்கிற மித்திரர்களோடாவது தனக்கு ஹிதமான பந்துக்களோடாவது நன்றாய் ஆலோசித்து, தெய்வத்தினிடத்தில் பாரத்தை வைத்துக் காரியங்களை ஆரம்பிக்கிறவன் உத்தமன். காரியங்களைத் தானே ஆலோசித்துத் தெய்வத்தினிடத்தில் பாரத்தை வைத்து, தான் ஒருவனே காரியங்களை பிறருடைய ஸஹாயமில்லாமல் செய்கிறவன் மத்யமன். குணதோஷங்களை விசாரித்து நிச்சயிக்காமல் தெய்வ ஸஹாயத்தைக் கைவிட்டுக் காரியங்களைச் செய்கிறேனென்று ஆரம்பித்தப் பிறகு உபேக்ஷையாயிருப்பவன் அதமன். அப்படியே யோசனையும் மூன்று வகைப்படும். சாஸ்திராப்பியாஸமென்ற ஞானக் கண்ணையுடையவர்களாய் ஒரே மனத்துடன் ஆலோசனை செய்யும் மந்திரிகளுடைய யோசனையே உத்தமம், மந்திரிகளுடைய அபிப்ராயங்கள் ஆரம்பத்தில் பலவகைப்பட்டு, காரியத்தை நிர்ணயிக்கும் பொழுது ஒன்றுபடும் யோசனை மத்யமம். மந்திரிகள் தங்கள்

தங்களுடைய அபிப்ராயத்தையே பிடிவாதமாய்ச் சாதித்து ஒருமைப்படுவதில் இஷ்டமில்லாதவர்கள் செய்யும் ஆலோசனை அதமம். நீங்கள் மஹாபுத்திமான்கள். ஆகையால் நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்யத் தகுந்த காரியத்தை ஒருமைப்படுத்திச் சொல்லுங்கள். அதை நான் அவசியம் செய்து முடிக்கிறேன். போனது போகட்டும்; அதைப்பற்றி ஆலோசனையென்ன இனியாவது நமக்குக் கெடுதி நேரிடாமல் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டியது. அதிசீக்கிரத்தில் கணக்கில்லாத வானரவீரர்களுடன் ராமன் லங்கையை முற்றுகைப் போடுவான். நமது நகரம் இந்தப் பெருங்கடலால் குழப்பட்டிருக்கையில் அது முடியுமாவென்றால், அவன் பராக்கிரமத்தால் ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டுவான்; அல்லது அதை வற்றச் செய்வான். வேறு எந்த விதமாகவாவது லக்ஷ்மணனடனும், ஸைன்யங்களுடனும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவான். இப்படி நாம் வானரர்களுடன் விரோதித்துக் கொண்டு அவர்கள் லங்கையை முற்றுகை செய்தால், மேல் நடக்க வேண்டிய காரியத்தைச் சொல்லுங்கள். லங்கையிலும் ஸைன்யங்களிலும் நாம் என்ன ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்” என்றான்.

**அஸ்மீந்நீதவம் கதேத கார்யே விருத்தேத வானர: ஸஹ |
ஹீதம் புரே ச ஸைந்யே ச ஸர்ஸம் ஸம்மந்த்ரீயதாம் மம (௨௦)**

ஸ-7: ராவணனுடைய மந்திரிகள்

இத்யுத்தா ராக்ஷஸந்தீரண ராக்ஷஸாஸீத மஹாபலா: |
வாசு: ப்ராஞ்ஜலய: ஸர்வே ராவணம் ராக்ஷஸபர்வரம் || (1)

அதைக் கேட்டு மஹாபலசாலிகளான அந்த ராக்ஷஸர்கள் கைகூப்பி ராவணனை நோக்கிப் பின்வருமாறு பதில் சொன்னார்கள். மதக்கொழுப்பால் ரகுவீரனுடைய பிரபாவத்தை அறியாதவர்கள்; ராஜநீதிக்குக் கட்டுப்படாதவர்கள்; “மஹாராஜா! கதை, சக்தி, கத்தி சூலம் முதலிய ஆயுதங்களில் மிகுந்து பயிற்சியுள்ள நமது அபார ஸைன்யமிருக்கையில் தங்களுக்கு விசாரமென்ன? ஸைன்யமிருக்கட்டும், தாங்கள் தனியாகவே ஸகல சத்துருக்களையும் நாசம் செய்யக்கூடியவர்களல்லவா? முன்பு போகவதீ என்ற ஸர்ப்பராஜாவின் நகரத்திற்குச் சென்று அவனை யுத்தத்தில் ஜயிக்க வில்லையா? கைலாஸத்தில் வளிக்கும் குபேரன் பரமசிவனுடைய தோழன்; தங்களால் பூஜிக்கப்பட்டவன்; லோகபாலன்; மஹாபலவான்; கணக்கில்லாத யக்ஷர்களால் சூழப்பட்டவன்; தாங்கள் கோபம்கொண்டு அந்தக் குபேரனை யுத்தத்தில் ஜயித்து, யக்ஷர்களைக் கொன்று புஷ்பக விமானத்தை அபகரிக்கவில்லையா? தானவாதிபதியான மயன் தங்களிடத்தில் பயந்து, தங்களுடைய ஸ்நேகதத்தை விரும்பி, மந்தோதரி என்ற தன் பெண்ணைத் தங்களுக்குப் பரர்யையாகக் கொடுக்கவில்லையா? ரஸாதல லோகத்திற்குச் சென்று வாஸுகி, தக்ஷகன், சங்கன், ஜட முதலிய நாகர்களை ஜயிக்க வில்லையா? காலகேயர்களென்ற ராக்ஷஸர்கள் பிரஹ்மாவிடத்தில் அபூர்வ வரங்களைப் பெற்றவர்கள்; அவர்களைப் பொடி செய்தாதலும், மறுபடியும் பிழைக்கிறவர்கள்; மஹா பலவான்கள்; சூரர்கள். அவர்களைத் தங்களுடைய பலத்தால் ஒரு வருஷம் யுத்தம்செய்து ஜயித்து, அவர்களிடத்திலிருந்து அநேக மாயா வித்யைகளைக் கற்க வில்லையா? வருணனுடைய புத்திரர்கள் சூரர்கள்; பலவான்கள். இவர்களையும் துரத்தியடிக்கவில்லையா? யமனுடைய ஸைன்ய மென்ற ஸமுத்திரத்திக்குக் கால தண்டமே முதலைகள்; சால்மலி என்ற ஆயுதங்களே கரையில் வளரும் விருக்ஷங்கள்; காலபாசமே அலைகள்; யமகிங்கரர்களே ஸர்ப்பங்கள்; அந்த மஹா ஸமுத்திரத்தைக் கலக்கி மிருத்யுவை ஓடும்படிச் செய்து விசேஷ கீர்த்தியடையவில்லையா? அந்த ஸமயத்தில் ஸகல லோகவாஸிகளையும் ஸ்வல்ப யுத்தம் செய்தே அடித்துத் துரத்தவில்லையா? அந்தக் காலத்தில் மஹா விருக்ஷங்களைப் போல் கணக்கில்லாத க்ஷத்திரிய வீரர்கள் இந்திரனைப்போல் பராக்கிரம சாலிகளாய்ப் பூமியெங்கும் பரவியிருந்தார்கள். தாங்கள், அநரண்யன் முதலிய க்ஷத்திரியர்கள்

யுத்தம் செய்து நாசமடையவில்லையா? வீரியத்திலாவது, குணத்திலாவது உத்ஸாஹத்திலாவது ராமன் அவர்களுக்கு ஈடா? மஹாராஜா! தாங்கள் ஏன் சிரமப்பட வேண்டும்? ஸௌக்யமாக இருங்கள். இந்திரஜித் ஒருவனே ஸகல வானரர்களையும் நாசம் செய்வானே. உத்தமன்; மஹேச்வர யாகத்தைச் செய்து அபூர்வமான வரங்களை அடைந்திருக்கிறான். ‘தேவதைகளுடைய ஸைன்யமென்ற ஸமுத்திரத்தில் சக்தி தோமரமென்ற ஆயுதங்களே மீன்கள்; பிணங்களின் குடல்களே பாசி; யானைகளே ஆமைகள்; குதிரைகளே தவளைகள்; ருத்திரர்களும் ஆதித்தியர்களும் முதலைகள்; மருத்துக்களும் வஸுக்களும் மஹாஸர்ப்பங்கள்; ரதங்களும், குதிரைகளும், யானைகளும். அலைகள்! காலாட்களே மணல்கள்; அந்த மஹாஸமுத்திரத்தில் புகுந்த தேவராஜனைப் பிடித்து லங்கையில் வைக்கவில்லையா? பிறகு பிரஹ்மா கேட்டுக் கொண்டதால் அவனைத் தாங்கள் சிறை நீக்க, அவன் தங்களுக்கு வந்தனம் செய்து தேவலோகத்திற்குப் போகவில்லையா? ராமனையும். வானர ஸேனைகளையும் அழிப்பதற்கு இந்திரஜித்தையே அனுப்புங்கள். ஒரு அல்பக்குரங்கால் தங்களுக்கு என்றைக்காவது ஆபத்து நேருமோ?” என்றார்கள்.

**ராஜத்நாபத யுக்தேதய மாகதா ப்ராக்குதாத் ஜநாத் |
ஹ்ருத் கநவ த்வயா கார்யா த்வம் வத்ஜ்யஸீ ராகவம் || (26)**

ஸ-8: ராவணனுடைய மந்திரிகள் (தொடர்ச்சி)

ததேதா நீலாம்புத நீப: ப்ரஜஸ்தேதா நாம ராக்ஷஸ: |
அப்ரஸீத் ப்ராஞ்ஜலீர் வாக்யம் ஸ்ர: ஸேநாபதீஸ் ததா || (1)

பிறகு நீருண்ட மேகம் போன்ற ஸேனாதிபதியான பிரஹஸ்தன் எழுந்து கைகூப்பி, “தேவ தானவ கந்தர்வ பிசாச பகத உரகர்களும் யுத்தத்தில் தங்களை எதிர்க்க முடியவில்லையே; குரங்குகளா ஜயிக்கப் போகின்றன? நம்மை எதிர்க்க எவனால் முடியுமென்ற நம்பிக்கையால் அலக்ஷ்யமாக இருந்தோம். ஆகையால் ஹனுமான் நம்மை அவமானம் செய்தான், அஜாக்கிரதையாக இருக்கையில் சத்துருவிடத்திலிருந்து நமக்கு நேரும் அவமானம் நமக்குக் குறைவல்ல. இல்லாவிட்டால் நான் பிழைத்திருக்கும் பொழுது அந்தக் குரங்கு இங்கிருந்து பிராணனுடன் போகமுடியுமா? தாங்கள் உத்திரவு கொடுத்தால் ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியில் ஓரிடத்திலாவது குரங்குப் பூண்டில்லாமல் செய்கிறேன். ஸீதையை அபகரித்து வந்ததுற்காகத் தாங்கள் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்பட வேண்டாம். வானரர்களிடத் திலிருந்து இந்த நகரத்தைக் காப்பாற்ற நான் ஒருவனே போதும்” என்றான்.

பிறகு துர்முகன் மஹாகோபத்துடன், “அந்தக் குரங்கு செய்த காரியம் நம் எல்லோருக்கும் அவமானமாக இருக்கிறது. மேலும் நமது நகரத்திற்கும் அந்தப்புரத்திற்கும் அவமானம். இவற்றைக் காட்டிலும் நமது மஹாராஜாவிற்குச் செய்த அவமானம் மிகவும் அதிகம். இதைப் பொறுக்கலாமா? ஆகையால் அந்த வானரர்கள் பூமியில் ஒளிந்தாலும் ஸமுத்திரத்தில் மறைந்தாலும் பாதாளத்தில் புகுந்தாலும் அவர்களை ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் கொண்டு திரும்பி வருகிறேன்” என்றான்.

பிறகு மஹாபலவானான வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் வெகுகோபத்துடன் மாம்ஸத்தாலும் ரத்தத்தாலும் பூசப்பட்ட கோரமான உழல் தடியைத் தூக்கிக் கொண்டு, “ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸ்கர்வனும் இருக்கையில் ஒரு அல்பக் குரங்கான ஹனுமானைப்பற்றி விசாரமென்ன? இப்பொழுதே ராம லக்ஷ்மணர்களையும் ஸ்கர்வனையும். வானர ஸைன்யங்களையும் இந்தத் தடியால் நாசம் செய்து திரும்பி வருகிறேன். சோம்பலில்லாமல் உபாயங்களை ஸாமர்த்தியமாய் பிரயோகிக்கறவனே சத்துருக்களை ஜயிப்பான். ஆகையால் நான் ஒரு உபாயம்

சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். சூரர்களும் பார்க்கப் பயங்கரமானவர்களும் மனம் கலங்காதவர்களும் நினைத்த ரூபமெடுக்கக் கூடியவர்களுமான கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்கள் மனுஷ்யர்களைப் போல் வேடம் தரித்து ராமனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று அமரிக்கையாய், “ஸ்வாமி! தங்களுடைய தம்பி பரதன் எங்களை அனுப்பினார். சதுரங்க ஸையத்துடன் பின்னால் வருகிறார்” என்று சொல்லட்டும். அதற்குள் நாங்கள் இங்கிருந்து ஆயுதபானர்களாய் ஆகாச மார்க்கமாய் அங்கே சென்று வானர ஸையங்களை அஸ்திர சஸ்திரங்களால் யமலோகத்திக்கு அனுப்புகிறோம். ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாங்கள் செய்த கபடத்திற்கு உட்படுவார்கள்; அவர்களை ஸமீபத்தில் வரும்பொழுது லகுவாய்க் கொன்று விடுவோம்” என்றான்.

பிறகு கும்பகர்ணனுடைய புத்திரனான நிரும்பன் கடுங் கோபத்துடன், “நீங்களெல்லோரும் மஹாராஜாவுடன் இங்கே இருங்கள், நானொருவனே ராமலக்ஷ்மணர்களையும், ஸுக்ரீவனையும் ஹனுமானையும், மற்ற வானரர்களையும் கொன்றுவிட்டு வருகிறேன்” என்றான்.

பிறகு பர்வதத்தைப் போன்ற வஜ்ரஹனு என்ற ராக்ஷஸன், கோபத்தால் உதடுகளை நாக்கால் நக்கிக்கொண்டு, “நீங்கள் கவலை இல்லாமல் ஸாவகாசமாய் உங்களுடைய காரியத்தைப் பாருங்கள். நானொருவனே ஸகல வானர வீரர்களையும் விழுங்கிவிடுகிறேன். விசாரமில்லாமல் மதுவைக் குடித்து இஷ்டப்படி விளையாடுங்கள். நானொருவனே ரணதீரனான ராமனையும், லக்ஷ்மணனையும், ஸுக்ரீவன், ஹனுமான், அங்கதன் முதலிய வானரர்களையும் கொன்று விடுகிறேன்” என்றான்.

**அஹமேகா வத்ஷ்யாய் ஸுக்ரீவம் ஸஹ லக்ஷ்மணம் |
அங்கதம் ச ஹநாமந்தம் ராமம் ச ரணகுஞ்ஜரம் || (24)**

ஸ-9: விபீஷணன்

ததேதா நிகும்போ ரபஸ: ஸூர்யபரத்ருர் மஹாபஸ: |
ஸுப்தக்நோ யஜ்ஞகோபர்ச மஹாபாஸ்பர்வ மஹோதரீரண || (1)

பிறகு, நிகும்பன், ரபஸன், ஸூரியசத்துரு, ஸுப்தக்னன், யக்ஞஹா, மஹாபாஸ்வன், மஹோதரன், அக்னிகேது, துர்ததர்ஷன், ரக்மிகேது, இந்திரஜித், பிரஹஸ்தன், விருபாக்ஷன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், தூம்ராவன், அதிகாயன், துர்முகன் முதலிய ராக்ஷஸவீரர்கள், வில், பாணங்கள், கத்தி, பரிகம், வல்லயம், சக்தி, குலம், கோடாலி முதலிய ஆயுதங்கள் எடுத்துக்கொண்டு மஹாகோபத்துடன் தாவி, தேஜஸால் ஜவலித்துக் கொண்டு, “ராமலக்ஷ்மணர்களையும், ஸுகீவனையும் இந்த லங்கையை அவமானம் செய்த அந்த அல்பக் குரங்கையும் இப்பொழுதே கொன்றுவிட்டு வருகிறோம்” என்று கர்ஜித்தார்கள். அப்பொழுது வீபீஷணன் அவர்களைத் தடுத்து உட்காரும்படி செய்து, “ஸாமதானபேதத்தால் காரியத்தை ஸாதிக்க முடியாத பொழுது மாத்திரம் தண்டோபாயத்தை பிரயோகிக்கும்படி நீதி சாஸ்திர நிபுணர்கள் சொல்கிறார்கள். (தண்டிக்கத் தகுந்தவரிடத்தில் ஸாம, தான, பேத, உபாயங்கள் பிரயோஜனமற்ற பொழுது மாத்திரம் தண்டோபாயத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டியது - காமந்தக நீதி) இது தண்டோபாயத்திற்குக் காலமல்ல. அதிருக்கட்டும். நமது சத்ருவைத் தண்டிக்கவேண்டிய நியாயமே இல்லை, விஷய போகங்களில் முழு அஜாக்கிரதையாயிருப்பவர்களிடத்திலும், பலசாலிகளால் பீடிக்கப் பட்டவர்களிடத்திலும், பாக்கிய மற்றவர்களிடத்திலும், பாலர்களிடத்திலும், வயது சென்றவர்களிடத்திலும், நீதிசாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி மந்திரிகளால் விசாரித்து, பிறகு யுத்தம் செய்வது பிரயோஜனப்படும். (சிறுவன், வயதுசென்றவன், தீரானோயுடையவன், பந்துக்களால் தள்ளப்பட்டவன், பயந்தவன், பயந்தவர்களால் சூழப்பட்டவன், பேராசை பிடித்தவன், பிரஜைகளின் பிரியத்தை ஸம்பாதிக்காதவன், விஷய போகங்களில் அதிக ஆசை வைத்தவன், பலபல யோசனை செய்பவன், தேவதைகளையும் பிராஹ்மணர்களையும் நிந்திக்கிறவன், தெய்வத்தினுடைய கோபத்திற்குட்பட்டவன், எல்லா விஷயங்களிலும் தெய்வத்தையே நம்பியிருக்கிறவன், பஞ்சத்தால் பீடிக்கப்பட்டவன், சத்துருக்களின் பலத்தை நினத்து நினைத்து ஏங்குகிறவன், தன் தேசத்தில் வஸிக்காதவன், அனேக சத்துருக்களையுடையவன், காலம் குறுகினவன், ஸத்தியத்தையும் தர்மத்தையும் விட்டவன், இவர்களுடன் ஸ்நேஹம் செய்யக்கூடாது;

விரோதிப்பதே நலம் - காமந்தகநீதி). ஆனால் ராமன் ஜாக்கிரதையுள்ளவன்; ஸ்திரமான பலத்தையுடையவன்; யுக்கமான ஸமயத்திலேயே கோபிக்கிறவன்; சத்துருக்களால் நெருங்க முடியாதவன். இப்படிப்பட்டவனுடன் நீங்கள் விரோதிக்கப் பார்க்கிறீர்கள். கோரமான ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி நமது லங்கையை நாசம் செய்த ஹனுமானுடைய அபூர்வ காரியங்களைப் பார்த்து ஆச்சரியப்படாதவனும் உண்டோ? நமது சத்துருக்களுடைய ஸைன்யங்களும் வீரியமும் அளவற்றவை; அவைகளை யோசிக்காமல் அலக்ஷ்யம் செய்வது பிசகு.

மேலும் நமக்கு அபராதம் செய்யாதவனிடத்தில் காரணமில்லாமல் விரோதிப்பது நியாயமல்ல. ராமன் ராவணனுக்கு என்ன அபராதம் செய்தான்? எதற்காக ராவணன் அவனுடைய பாரியையை ஜனஸ்தானத்திலிருந்து அபகரித்தான்? கரனைக் கொன்றதே முதலாவது அபராதமென்றால் அந்தத் துஷ்டன் ராமனைக் கொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் படையெடுத்துப் போய் யுத்தத்தில் மடிந்ததால் ராகவன் ராவணனுக்குச் செய்த அபராதமென்ன? எல்லோரும் சக்தியுள்ளவரையில் பிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொள்வது ஸஹஜமல்லவா? ராமனே முதலில் அபராதம் செய்திருந்தாலும் அவனுடைய பாரியையை அபகரிக்க நியாயமென்ன? அவனுடன் யுத்தம் செய்து ஜயித்து அவனைத் தண்டிக்க வேண்டியதல்லவா? பரஸ்தீர்களை அபகரிப்பது கீர்த்தியையும் ஆயுளையும் ஐசுவரியத்தையும் அழிக்கும். கோரமான பாபமே உருவெடுத்து வந்தது போன்றது. இந்தக் காரணங்களால், நமக்கு ஸீதையால் விசேஷ பயம் நேரப்போகிறது. அவளைத் திரும்பிக் கொண்டுபோய் விடவேண்டியது. இப்பொழுது கலகம் செய்வதால் பிரயோஜனமென்ன? உத்தமமான தர்மத்தை அனுஸரிக்கிறவனும் வீரனுமான ராமனுடன் விரோதிப்பது பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால் ஸீதையைத் திருபிக் கொடுத்து விட வேண்டியது. ராமன் கூர்மையான பாணங்களால், அளவற்ற ஐசுவரியத்தையும் சதுரங்க ஸைன்யத்தையுமுடைய இந்த லங்கையையும் அழிப்பதற்கு முன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்து விட வேண்டியது. தடையற்ற கோரமான வானர ஸைன்யம் நமது லங்கையை முற்றுகை போடுவதற்கு முன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டியது. ராமனுடைய பிரியமான பாரியையை நாமே கொண்டு போய் விடாவிட்டால் இந்த லங்கையும் அதிலுள்ள ஸகல ராக்ஷஸ வீரர்களும் நசிப்பார்கள். தாங்கள் எனக்குப் பந்துவானதால் தங்களை நமஸ்கரித்து பிரார்த்திக்கிறேன். நான் சொல்வதைக் கேளுங்கள். என் வார்த்தை தங்களுக்கு ஹிதமாயும் நிஜமாயும் இருக்கும். ராமபாணங்கள் சரத்காலத்து ஸூரிய கிரணங்களைப் போன்றவை. தீக்ஷணமானவை. கெட்டியானவை. வீணாகாதவை. அவைகளால் ராமன்

தங்களை வதம் செய்வதற்கு முன் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்து விடுங்கள். கோபம் கபத்தையும் தர்மத்தையும் அழிக்கும். அதை விடுங்கள். தர்மம் கீர்த்தியையும் சந்தோஷத்தையும் விருத்தி செய்யும்; அதைக் கைக்கொள்ளுங்கள். நாமெல்லோரும் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் ஸௌக்கியமாக இருப்போம். தயவுசெய்து ஸீதையை ராமனிடத்தில் கொடுத்து விடுங்கள்” என்று வேண்டினான்.

அதைக் கேட்டு ராவணன், “எல்லாவற்றையும் காலையில் யோசித்துக் கொள்வோம்” என்று சொல்லி அங்கிருந்தவர்களுக்கு உத்தரவு கொடுத்தனுப்பி, தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

**வீரீஜணவசு: ப்ருத்வா ராவணா ராக்ஸேஸ்வர: |
வீஸர்ஜயீத்வா தாத் ஸர்வாத் ப்ரஸீவ்யஸா ஸ்வகம் க்ருஷம்|| (24)**

ஸ-10: விபீஷணனுடைய ஆலோசனை

தத: ப்ரத்யுஷஸீ ப்ரப்தே ப்ரப்த தர்மார்த நிர்மூய: |
ராக்ஷஸாதீபதேர் ஷேபம் பீமகர்மா விபீஷண: ||. (1)

மறுநாட் காலையில் விபீஷணன், ஸீதையைந் திருப்பிக் கொடுப்பதே நமக்கு ஸகல புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதன மென்று நிச்சயித்து ராவணனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றான். தான் சொல்லும் யோசனை ராவணனுக்குப் பரமஹிதத்தைச் செய்யக் கூடியது. ஆனாலும் அவனுக்குக் கொஞ்சம்கூட பிரியமில்லாததால் அப்படிச் சொல்வது துணிவான காரியம். அனேக கொடி முடிகளையுடைய பர்வதத்தைப் போல் ராவணனுடைய கிருஹம் கோபுரங்களால் விளங்கிற்று; பர்வதசிகரத்தைப்போல் உன்னதமானது; நன்றாய் வருக்கப்பட்ட அனேக கட்டுகளுடையது; வித்வான்களால் நிறைந்தது; புத்திமான்களும் அரசனுடைய ஹிதத்தைத் தேடுகிறவர்களுமான மந்திரி பிரதானிகள் கூடியிருந்தார்கள். ஸகல காரியங்களிலும் ஸமர்த்தர்களான ராக்ஷஸர்கள் எப்பொழுதும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மதயாளைகளின் மூச்சால் சுழல் காற்றுகள் அடித்துக் கொண்டிருந்தன. சங்கங்கள் கோஷித்துக் கொண்டிருந்தன; வாத்ய சப்தங்கள் பிரதி த்வனிசெய்தன. கணக்கில்லாத யௌவன ஸ்திரீகள் அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். மார்க்கங்களில் ஜனங்கள் கோலாஹலமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிரேஷ்டமான தோரணங்கள், பந்தல்கள், உருக்கின தங்கத்தால் செய்யப்பட்ட மதயாளைகள் முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தன. எப்பொழுதும் விளங்கும் வாத்திய கோஷங்களாலும், பாட்டுக்களாலும் நர்த்தனங்களாலும் கந்தர்வ லோகத்தைப் போலும், அளவற்ற ஐசுவரியங்களால் மருத்துக்களின் லோகத்தைப் போலும், விலையற்ற ரத்தினங்களால் நாகலோகத்தைப் போலும் இருந்தது. தேஜஸால் விஸ்தாரமான கிரணங்களையுடைய ஸூரியன் பெரிய மேகத்தில் பிரவேசிப்பது போல், மஹாதேஜஸ்வியும் வீரனுமான விபீஷணன் ராவணனுடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்தான். ராவணனுடைய ஜயத்தை உத்தேசித்து வேதத்தில் நிபுணர்கள் புண்யாஹ மந்திரங்களை உச்சரிப்பதைக் கேட்டான். தயிராலும், நெய்யாலும், புஷ்பங்களாலும், அக்ஷதைகளாலும் நன்றாய்ப் பூஜிக்கப்பட்டு, வேதத்தின் ஸகல பாகங்களிலும் கரைகண்ட பிராம்மண சிரேஷ்டர்களைப் பார்த்தான்.

அங்கிருந்த ராக்ஷஸர்களால் கொண்டாடப்பட்டு, விபீஷணன் தன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, ராவணனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று நமஸ்கரித்தான்.

ஒரு தங்கமயமான ஆஸனத்தில் உட்காரும்படி ராவணன் கண்ஜாடை காட்ட, ஆசாரமுறைகளில் நிபுணனான விபீஷணன், 'ஐய விஜயீ பவ' என்று மஹாராஜாவை வாழ்த்தி ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தான். மந்திரிகளைத் தவிர மற்றவர்கள் வெளியில் போனபிறகு, தன் தமயனைப் பார்த்துத் தகுந்த காரணங்களைவுடைய ஹிதமான வார்த்தையைச் சொல்ல ஆரம்பித்தான். பேசவேண்டிய முறையை நன்றாயறிந்தவன்; தேச காலங்களின் பிரயோஜனங்களை அனுஸரித்து நடப்பவன்; லோகத்தில் மேலானவர்களையும் தாழ்ந்தவர்களையும் நன்றாய்ப் பகுத்தறிந்தவன். (ராமன் புருஷோத்தமனென்றும் ராவணன் அதர்மத்தில் பிரிய முள்ளவனென்றும் நன்றாயறிந்தவன்). முதலில் பிரியமான வார்த்தைகளால் ராவணனை ஸந்தோஷப்படுத்தித் தனக்கு அனுகூலமாகச் செய்து கொண்டு, பிறகு தன் மனத்திலிருக்கும் விஷயத்தைத் தெரிவித்தான்.

“அண்ணா! ஜானகி இந்த நகரத்திற்கு வந்தது முதல் நமக்கு அபசகுனங்கள் காணப்படுகின்றன. அக்னிகள் உத்பத்தி காலத்தில் புகையால் சூழப்பட்டும், நடுவில் புகையுடன் கலந்த ஜ்வாலைகளுடனும், முடிவில் நெருப்புத் தணல்களுடனும் இருக்க வேண்டியது. இப்பொழுது மந்திரோச் சாரணங்களுடன் ஆஹுதி செய்யும் பொழுதும் நன்றாய் எரிகிறதில்லை, அடுப்புகளிலும் அக்னி ஹோத்திர சாலைகளிலும் அத்யயனம் செய்யுமிடங்களிலும் பாம்புகள் ஸஞ்சரிக்கின்றன. தேவதைகளை உத்தேசித்துக் கொடுக்கும் ஆஜ்யம், புரோடாசம் முதலியவைகளில் எறும்புகள் மொய்க்கின்றன. பசுக்களுக்குப் பால் வற்றிப்போகிறது. மஹாவீரியமுள்ள யானைகள் மதமற்றன. குதிரைகள் தீனமாய்க் கனைக்கின்றன. எவ்வளவு தீனிபோட்டாலும் பசி அடங்குகிறதில்லை. கழுதைகளும் ஒட்டகங்களும் கோவேறு கழுதைகளும் மயிர் உதிர்ந்து கண்ணீர் விடுகின்றன; எவ்வளவு வைத்தியம் செய்தாலும் முன்போல் இருக்கிறதில்லை. குரூரமான காக்கைகள் கூட்டம் கூட்டமாய் விமானங்களுக்கு மேல் உட்கார்ந்து கத்துகின்றன. கழுகுகள் நகரத்திற்குமேல் வட்டமாய்ப் பறந்துக் கொண்டிருக்கின்றன. நரிகள் நகரத்திற்கு ஸமீபத்தில் வந்து காலையிலும் மாலையிலும் பயங்கரமாப் ஊளையிடுகின்றன. குரூரமான மிருகங்கள் கோட்டை வாசல்களில் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்து இடியிடிப்பது போல் சப்திக்கின்றன. இவை குறிப்பிடும் அபஜயத்தையும் நாசத்தையும், இதுவரையிலும் ஒரு ஸாதாரணக் குரங்கால் நமது நகரம் நாசமடைந்ததையும் நன்றாய் யோசித்துப் பார்த்தால் ஸீதையை ராமனிடத்தில் கொண்டு போய் விடுவதைத் தவிர இதற்குப் பரிகாரம் வேரொன்றும் தோன்றவில்லை. ஒருவேளை செய்ய வேண்டிய காரியத்தை அறியாமலாவது பேராசையாலாவது நான் இப்படிச் சொல்லியிருந்தாலும்,

தாங்கள் அதைக் குற்றமாக எண்ணக் கூடாது. இந்த நகரத்திலுள்ள ராக்ஷஸர்களும் ராக்ஷஸிகளும் அந்தப்புரத்து ஜனங்களும் எல்லோரும் நான் சொன்ன விஷயங்களைப் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் என் வார்த்தை தங்களுக்கு ஹிதமாகத் தோன்றினால் அப்படியே செய்யுங்கள். தோன்றாவிட்டால் என்னிடத்தில் கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது. பிரஹஸ்தன் முதலியவர்கள் தங்களுடைய மனம் அறிந்து நடக்கிறவர்களாகையால் இந்த விஷயத்தைத் தங்களுக்குச் சொல்லவில்லை. ஆனால் நான் தங்களுடன் பிறந்தவனாகையால் பார்த்ததையும் கேட்டதையும் உள்ளபடி சொல்லக் கடமைப்பட்டவன். ஆகையால் தகுந்தபடி நன்றாய் ஆலோசித்துப் பிறகு செய்ய வேண்டிய காரியங்களைச் செய்யுங்கள்” என்றான்.

விபீஷணன் இப்படித் தன் மந்திரிகளுக்கெதிரே அனுசூலமாயும் ஹிதமாயும் விசேஷ அர்த்தங்களடங்கியும் மிருதுவாவும் இருக்கும் உபதேசத்தைத் தகுந்த காரணங்களுடன் சொன்னான். ஸீதையை அபகரித்ததற்குப் பரிகாரம் செய்து பெரிய அபகீர்த்தியை நீக்குவதால், சென்ற காலத்திற்கும், ஸுகத்தையும் கீர்த்தியையும் விருத்தி செய்வதால் தற்காலத்திற்கும் சிரேஷ்டமான தர்மத்தை ஸம்பாதிப்பதால் வருங்காலத்திற்கும் அது அனுசூலமாக இருந்தது. ஆனால், அதைக்கேட்டு ராவணன் வெகு கோபம் கொண்டு தான் பிடித்த பிடியை விடாமல், “எவ்விடத்திலிருந்தும் எனக்குப் பயமிருப்பதாகத் தெரியவில்லை, ராமன் ஸீதையை ஒருநாளும் அடையப் போகிறதில்லை. தேவர்களும் இந்திரர்களும் அவனுக்கு ஸஹாயம் செய்தாலும் ராமன் எனக்கெதிரில் நிற்கமுடியுமோ?” என்று சொல்லித் தனக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்த விபீஷணனுக்கு உத்திரவு கொடுத்தனுப்பினன். தேவ ஸையங்களைக் கதறவடித்ததாலும் அளவற்ற பலக்கொழுப்பாலும் யுத்தத்தில் தடையற்ற பராக்கிரமத்தாலும் பத்துத் தலை படைத்தவனென்ற செருக்காலும் ரகுவீரனைத் துரும்பு போல் எண்ணித் தனக்கு நன்மையை உபதேசிக்கும் விபீஷணனை உதறித் தள்ளினான்.

**இதீத முக்த்வா ஸூரஸ்த்ய நாரமதேதா
மதஹாபல: ஸம்யதி சண்ட விக்ரம: |
தபராநதேதா ப்ராதர மாப்தவாதீதம்
விஸர்ஜயாமாஸ ததா விபீஷணம் || (30)**

ஸ-11: ராவண ஸபை

ஸ பூவ க்ருபேரா ராஜா மைத்ஸீகாம மோஹித: |
அஸம்மாதாச்ச ஸஹ்ருதாம் பாப: பாபேந கர்மணா || (1)

ராவணன் ஸீதையை அபகரித்ததால் எல்லோராலும் வெறுக்கத் தக்கவனானான். விபீஷணன் தடுத்தபொழுது ஒருவரும் ஆக்ஷேபிக்காததால் பிரஹஸ்தன் முதலிய மந்திரிகள் தன் அபிப்பிராயத்தை ஆதரிக்கவில்லை என்றறிந்து ஸீதையிடத்தில் வைத்த ஆசையால் ஒன்றும் தோன்றாமல் மயங்கி தீராக்கவலை கொண்டான். மந்திரிகளுடன் ஆலோசனை செய்ய வேண்டிய காலம் தாண்டிவிட்டது. அப்படியிருக்க மந்திரிகளோடும் பிரதானிகளோடும் ஆலோசனை செய்யவேண்டிய காலம் அதுவே என்று புத்தி மயக்கத்தால் எண்ணினான்.

பிறகு தங்கமயமான ஜன்னல்களுடையதும், ரத்தினங்களாலும், பவழங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்ட குதிரைகள் பூட்டினதும், மஹா மேகங்களைப் போல் கர்ஜிப்பதுமான தன் மஹாரதத்தை பிரதக்ஷிணம் செய்து அதில் ஏறி ஸபைக்குச் சென்றான். கத்தி கேடயங்களைத் தரித்தவர்களும் ஸர்வாயுத பாணிகளுமான யுத்தவீரர்கள் பலபல வேஷங்களுடன் பலலகையாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு மஹாராஜாவின் பக்கங்களிலும் முன்னும் பின்னும் சென்றார்கள். சிலர் ரதங்களிலும் சிலர் மதயானைகளிலும் சிலர் விசித்திரமான நடைகளையுடைய குதிரைகளிலும் ஏறிக் கொண்டு கதை, உழல்தடி, சக்தி,தோமரம், கோடாலி, சூலம் முதலிய ஆயுதபாணிகளாய் ராவணன் பின் சென்றார்கள். அவன் ஸபைக்குச் செல்லும் பொழுது சங்கம் பேரி முதலிய வாத்தியங்களின் கோஷம் ஸகல திக்குகளிலும் வியாபித்தது. ரதசக்கரங்களின் ஓசையால் ஸகல திக்குகளையும் நடுங்கச் செய்து கொண்டு ஸகல ஐசுவரியங்களும் நிறைந்த ராஜமார்க்கத்தில் வந்தான். பூர்ண சந்திரனைப் போல் பிரகாசித்த ஒரு குடை வெகு அழகாக அவனுக்கு மேல் விளங்கிற்று. சுத்தமான ஸ்படிகத்தைப்போல் ரூபமுள்ள இரண்டு சாமரங்கள் தங்கக் கயிறுகளால் கட்டப்பட்டு ராவணனுக்கு இருபுறத்திலும் வீசப்பட்டன. எல்லோரும் பூமியில் நின்று கொண்டு கைசுப்பி ரதத்திலிருந்த மஹாராஜாவைத் தலை வணங்கி நமஸ்கரித்தார்கள். 'ஐய விஜயி பவ' என்று எல்லோரும் கொண்டாட, ராவணன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ஸபையில் வந்து சேர்ந்தான்.

அது தங்கத்தாலும் வெள்ளியாலும் செய்யப்பட்ட தூண்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சிலப் சாஸ்திரப்படி, மங்களகரமாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. நிர்மலமான ஸ்படிகத்தால் நடுவில் இழைக்கப்பட்டுத் தங்கத்தால் வேலை செய்யப்பட்ட விரிப்பால் மூடப் பட்டிருந்தது. அறுநாறு பிசாசங்கள் அந்த ஸபையை எப்பொழுதும் காத்துக் கொண்டிருந்தன. அதன் நடுவில் வைடூரியத்தால் செய்யப்பட்டு, பிரியகமென்ற மிருகத்தின் தோலால் மூடப்பட்டு, விசித்திரமான தலையனை களையுடைய ஒரு பரமாஸனத்தில் ராவணேசுவரன் வீற்றிருந்தான்.

பிறகு லங்காதிபன் வேகத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் ஒப்பற்ற தூதர்களைப் பார்த்து, “லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸசிரேஷ்டர்களை இப்பொழுதே அழைத்து வாருங்கள். ஒரு முக்கியமான விஷயம் நடந்திருக்கிறது. அதற்குத் தகுந்த ஏற்பாடுகள் இப்பொழுதே செய்ய வேண்டியதென்று சொல்லுங்கள்” என்றான். (ராமனும் வானர ஸையங்களும் ஸமுத்திரக் கரையில் வந்துவிட்டதை ராவணன் தூதர்களால் அறிந்தானென்று தெரிகிறது.)

மஹாராஜாவின் உத்திரவைக் கேட்டுத் தூதர்கள் லங்கையில் ஓவ்வொரு கிரஹத்திற்கும் சென்று, ராக்ஷஸர்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கையிலும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கையிலும் ராவணனுடைய உத்திரவைத் தெரிவித்து அழைத்த வந்தார்கள். சிலர் அழகான ரதங்களிலும், சிலர் குதிரைகளிலும், சிலர் யானைகளிலும், சிலர் கடந்தும் ராஜஸபைக்குச் சென்றார்கள். அப்பொழுது லங்கை கருட பக்ஷிகளால் நிறைந்த ஆகாசத்தைப்போல், விளங்கிற்று. அவர்கள் வாஹனங்களை ஸபைக்கு வெளியில் நிறுத்திவிட்டு, ஸிம்ஹங்கள் மலைக்குகைக்குள் பிரவேசிப்பது போல், கால் நடையாய் ராஜஸபைக்குச் சென்றார்கள். ராவணனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்து, அவனால் கௌரவிக்கப்பட்டு, அவரவர்களுடைய ஸ்திதிக்குச் தகுந்தபடி புரோஹிதர் முதலியவர்கள் தங்க மயமான ஆஸனங்களிலும், சுரோத்திரிய பிராஹ்மணர்கள் தர்ப்பாஸனங்களிலும், புத்திரன் முதலியவர்கள் விரிப்பால் மூடப்பட்ட பூமியிலும், மஹாராஜாவிற்கு ஸமீபத்தில் உட்கார்ந்தார்கள். ஆலோசனை ஸபையைச் சேர்ந்தவர்களும் காரிய நிர்வாஹஸபையைச் சேர்ந்தவர்களும் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் விஷயங்களின் யுக்தாயுத்தங்களை நிச்சயிப்பதில் நிபுணர்கள்; தங்களுடைய வேலைக்கு வேண்டிய ஸகல குணங்களும் பொருக்தினவர்கள்; ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் கலைகளிலும் பயிற்சியுள்ளவர்கள்; ராஜ்யத்தில் நடக்கும் ஸகல விஷயங்களையும் அறிந்தவர்கள்; சூரர்கள்; ஞானக் கண்ணையுடையவர்கள்; ராவணனுடைய பரம கேஹத்தை நன்றாய் ஆலோசிப்பதற்காக அங்கே கூடியிருந்தார்கள். பிறகு, விபீஷணன்

மங்களகரமான ஒரு உத்தம ரதத்தில் ஏறி ராவணனுடைய ஸபைக்குச் சென்று, தன் பெயரைச் சொல்லி, தமயனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்தான். பிறகு சுகனும் பிரஹஸ்தனும் அப்படியே நமஸ்கரிக்க அவர்களுக்கு ராவணன் தகுந்த ஆஸனங்களைக் கொடுத்தான். தங்கத்தாலும் ரத்தினங்களாலும் செய்யப்பட்ட ஆபரணங்களாலும் அழகான வஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்கள் தரித்த அகில், சந்தனம் முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களாலும் மாலைகளாலும் அந்த ஸபை எங்கும் பரிமளம் வீசிற்று, அங்குள்ளவர்கள் ஒருவரும் இரைந்து பேசவில்லை! அனாவசியமாகப் பேசுவதில்லை; பொய் சொல்லுவதில்லை; உரத்துப் பேசுவதில்லை; எல்லோரும் உக்கிரமான வீரியமுடையவர்கள்; ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் ஸாதித்தவர்கள்; இப்படி மஹா பலசாலிகளும் பெருந்தன்மையுடையவர்களும் சுத்த வீரர்களான மந்திரிகளால் சூழப்பட்ட லங்கேசுவரன், வஸுக்களால் சூழப்பட்ட தேவேந்திரனைப்போல் விளங்கினான்.

ஸ ராவண: பரஸ்த்ரப்ருதாம் மநஸ்வீநாம் |
மஹாபலநாம் ஸய்விதௌ மநஸ்வீ |
தஸ்யாம் ஸபாயாம் ப்ரபயா சுகாஹ
மத்யே வஸூர்நாமீவ வஜ்ர ஹஸ்த: || (32)

ஸ-12: ராவணனுடைய உத்தேசம்

ஸ தாம் பரீஐதம் க்ருத்ஸநாம் ஸயீக்ஷ்ய ஸயீத்ஞஜய: |
ப்ரஹ்மதயாமாஸ ததா ப்ரஹஸ்தம் வாமஜநீபத்ம் || (1)

பிறகு ராவணன் அந்த ஸபையில் எல்லோரும் வந்திருக்கிறார்களா என்று கவனித்துப் பார்த்து, பிரஹஸ்தனை நோக்கி, “ஸேனாபதே! நன்றுப் பழக்கப்பட்ட சதுரங்க ஸைன்யத்தை அனுப்பி, நமது நகரத்தை இன்னும் ஜாக்கிரதையாய்க் காக்கும்படி ஏற்பாடு செய்து வா” என்றான். உடனே பிரஹஸ்தன் எழுந்து ராவணனுடைய அரண்மனையிலும் அதற்கு வெளியிலும் தகுந்தபடி ஸைன்யங்களை வைத்து, நகரத்தைக் காப்பதற்கு வேறு ஏற்பாடு செய்து, ராவணனிடத்திக்கு வந்து, “மஹாராஜ! பட்டணத்திற்கு உள்ளும் வெளியிலும் போதுமான காவல்களை ஏற்படுத்தியிருக்கேன். ஆகையால் கவலையில்லாமல் தாங்கள் உத்தேசித்த காரியத்தைச் செய்யலாம்” என்றான்.

தன் ராஜ்யம் க்ஷேமமடைய வேண்டுமென்று விரும்பினாலும், தர்மம், அர்த்தம், மோக்ஷமென்ற புருஷார்த்தங்களை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், காமத்தையே விரும்பின ராவணன் அதைக் கேட்டு, “மித்திரர்களே! தர்மார்த்தகாமங்களில் எந்த ஸமயத்தில் எதை அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்ற ஸந்தேகம் நேரும்பொழுது, அவகளை அனுஷ்டிப்பதின் பலனான பிரியத்தையும் அபிப்பிராயத்தையும், ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும், லாபத்தையும், நஷ்டத்தையும் ஹிதத்தையும் அஹிதத்தையும் விஸ்தாரமாக அறிய நீங்களே திறமையுள்ளவர்கள். இதுவரையில் நீங்கள் ஆலோசித்துச் செய்த எந்தக் காரியமும் பிரயோஜனமில்லாமல் போகவில்லை. நவக் கிரஹங்களாலும் நக்ஷத்திரங்களாலும் தேவகணங்களாலும் சூழப்பட்டுத் தேவேந்திரன் தேவலோகத்தில் விளங்குவது போல், நான் உங்களால் சூழப்பட்டு விசேஷ கீர்த்தியையும் ஐசுவரியத்தையும் அடைவேன். நான் இதற்கு முன்பே ஸபையில் இந்த விஷயத்தை உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்று நினைத்தேன். கும்பகர்ணன் தூங்கிக் கொண்டிருந்ததால் அப்படிச் செய்யவில்லை. ஒப்பற்ற யுத்த வீரனும் மஹா பலவானுமான என் தம்பி ஆறுமாதகாலம் நித்திரை செய்து விட்டு இப்பொழுது விழித்துக் கொண்டிருக்கிறான். கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் நமது ராக்ஷஸர்கள் வஸிக்கும் ஜனஸ்தானத்திலிருந்து ராமனுடைய பாரியையை நான் கொண்டு வந்திருக்கிறேனென்பது உங்களுக்குத் தெரியுமே; மூன்று லோகங்களிலும் அவளைப் போன்றவளில்லை. சிறுத்த இடையையும், சரத்காலத்துச் சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையும், சிவந்த பாதங்களையும் சிவந்த நகங்களையுமுடையவள்; தங்கப்

பிரதிமையைப் போல் மனத்தைக் கவரும் அழகுடன் மாயையால் நிர்மிக்கப்பட்ட ரூபத்தைப் போன்ற அந்த ஜானகியைப் பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு மன்மதத் தாபம் அதிகரிக்கிறது. எடுப்பான மூக்கையும் விஸ்தாரமாய் அழகு பொருந்தின நேத்திரங்களையும் பார்த்துப் பார்த்து மெய்மறந்து காமனுடைய வசத்தில் அகப்பட்டேன். கோப காலத்திலும் ஸந்தோஷகாலத்திலும் ஒரே விதமான உபத்திரவ முண்டாகிறது. தேகத்தின் நிறம் மாறுகிறது; சோகமும் தாபமும் குடிகொண்டிருக்கின்றன. இவ்விதமான கஷ்டங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தும் நான் எவ்வளவு பிரயத்தினம் செய்தும் ஸீதை என் இஷ்டத்திற்கு இணங்கவில்லை; அவளை விட்டுவிடவும் எனக்கு மனமில்லை. ராமன் தன்னை மீட்க வருவானென்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டு ஒரு வருஷகாலம் தனக்கு அவகாசம் கொடுக்க வேண்டுமென்று என்னைக் கேட்டுக் கொண்டான். அப்படியே நான் பிரதிக்கை செய்தேன். ஓடி ஓடிக் களைத்த குதிரையைப் போல் அவளிடத்தில் ஆசை வைத்துக் களைத்திருக்கிறேன்.

பலவிதமான கொடிய ஐந்துக்களால் நிறைந்த இந்த ஆழமான, பெருங்கடலை ராமலக்ஷ்மணர்களாவது வானரர்களாவது எப்படித் தாண்டமுடியும்? ஆனால் ஒரு குரங்கு இங்கே வந்து இந்த நகரத்தை நாசம் செய்து நம்மைப் படுத்தினபாட்டை யோசித்தால் காரியங்கள் எவ்விதமாய் முடியுமென்று தெரியவில்லை. ஆகையால் இதைப் பற்றி உங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவியுங்கள்; மனிதர்களிடத்திலிருந்து எனக்குப் பயமில்லை; ஆனாலும் நன்றாய் யோசித்துப் பாருங்கள். தேவாஸுரர்களுடன் யுத்தம் செய்யும்பொழுது எப்பொழுதும் ஜயத்தையே அடைந்து வந்தேன். ஆனாலும் நன்றாய் ஆலோசியுங்கள். ராம லக்ஷ்மணர்கள் ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு ஸ்கர்வன் முதலிய வானரர்களுடன் ஸமுத்திரக்கரைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். ஸீதையைக் கொடுக்கக்கூடாது; ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்லவேண்டும்; இதற்குத் தகுந்த ஆலோசனை செய்து உங்களுடைய முடிவைச் சொல்லுங்கள். ராமனைத் தவிர வேறொருவன் வானரர்களுடன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி இங்கே வரமுடியாது; ஆகையால் நான் ஜயிப்பது நிச்சயம்” என்றான்.

இப்படிச் காமத்தால் புத்திமயங்கி ராவணன் பிரலாபிப்பதைக் கேட்ட கும்பகர்ணன் கோபத்துடன், “ஆலோசனை செய்பவர்களில் உத்தமர்களிலும் மத்யமர்களிலும் நீ சேர்ந்தவனல்ல, நீ எங்களுடன் ஆலோசனை செய்து பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்களுடன் விரோதித்துக் கொண்டு ஸீதையை அபகரித்து வந்திருந்தால் யமுனாநதி யாமுன பர்வதத்தை விட்டுப் பிரியாததைப் போல், ஸீதையின் மனம் உன்னிடத்திலேயே நாடியிருக்கும். எங்களுடன் ஆலோசிக்க வேண்டிய காலம் அதுவே. அதைவிட்டு இப்பொழுது ஆலாசிப்பது, ஜலம்

வடிந்த பிறகு அணைகட்டுவது போலிருக்கிறது. ஸீதையை அபகரிப்பதற்குமுன் இவற்றையெல்லாம் செய்திருந்தால் எவ்விதத்திலும் குறைவு வராது. விஷயங்களை நன்றாய் ஆலோசித்து முடிவு செய்து தர்ம விரோதமில்லாமல் காரியங்களை நடத்துகிறவன் பச்சாத்தாப மடைகிறதில்லை. விபரீதமான உபாயங்களால் செய்யப்பட்ட காரியங்கள் பலிக்கிறதில்லை. மேலும் அசுத்தமான பாத்திரங்களால் கொடுக்கப்பட்ட ஆஹுதிகளைப் போல் நமக்குக் கெடுதி செய்கின்றன. முதலில் செய்யவேண்டிய காரியங்களை பிறகு செய்வதும், பிந்திச் செய்யவேண்டிய காரியங்களை முதலில் செய்வதும் நீதி தெரியாதவனுடைய லக்ஷணம். முதலில் எங்களுடன் ஆலோசித்துப் பிறகு ஸீதையைக் கொண்டு வர வேண்டியது. முதலில் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொண்டு விட்டுப்பிறகு ஸீதையை அபகரிக்க வேண்டியது. நீ அப்படிச் செய்யவில்லை. காரியங்களைச் செய்வதில் ஸ்திர புத்தியில்லாதவன் அதிக பலசாலி யாயிருந்தால், அவனை எதிர்த்து வெல்வது அஸாத்யமென்றெண்ணி, கிரௌஞ்ச பர்வதத்தை ஹம்ஸங்கள் ஒரு த்வாரத்தின் வழியாய்த் தாண்டுவது போல், அவனுடைய சத்துருக்கள் அவன் காரியங்களை விசாரிக்காமல் செய்யும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். (க்ரௌஞ்ச பர்வதம் வெகு உன்னதமாயிருப்பதால் ஹம்ஸங்கள் அதைப் பறந்து தாண்டமுடியாமல், ஸுப்ரஹ்மண்ய ஸ்வாமியின் சக்தியென்ற ஆயுதத்தால் துளைக்கப்பட்ட த்வாரத்தின் வழியாய் அப்புறம் செல்கின்றன என்பது பிரஸித்தம்.) கொஞ்சம்கூட ஆலோசிக்காமல் வெகு அபாயமுள்ள காரியத்தைச் செய்துவிட்டாய். விஷம் கலந்த மாம்ஸம், தின்றவனைக் கொல்வது போல், ராமன் உன்னை இது வரையில் கொல்லாதிருந்தது உன் அதிருஷ்டமே. பிறரால் அஸாத்தியமான காரியத்தைச் செய்துவிட்டாய். ஆனாலும் உன் சத்ருக்களை நாசம்செய்து நான் அதை நமக்கு அனுசூலமாய் முடிக்கிறேன். இந்திரன் ஸூரியன் அக்னி வாயு குபேரன் வருணன் இன்னும் யார் உனக்குச் சத்துருவாக இருந்தாலும் ஸரி; அவர்களை யுத்தத்தில் நாசம் செய்கிறேன். என் சரீரமோ பர்வதத்தைப் போன்றது. கூர்மையான பற்களுடன் இந்தக் கோரமான உழல்தடியை எடுத்துக்கொண்டு ஸிம்ஹநாதம் செய்து யுத்தகளத்தில் நின்றால் தேவேந்திரனும் அலறமாட்டானா? ‘ராமன் ஒப்பற்ற வில்லாளியல்லவா? உன்னால் அவனை எதிர்க்க முடியுமா?’ என்றால் ஒரு பாணம் அல்லது இரண்டு பாணங்களுக்கு இடம் கொடுப்பேன். அதற்குமேல் அவனுடைய ரத்தத்தை ஆசை தீரக் குடிப்பேன், கவலைப்படாதே; ராமனைக் கொண்டு உனக்கு ஐயத்தையும் கீர்த்தியையும் ஸுலபமாய் ஸம்பாதித்து வைக்கிறேன். ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறந்தபின் வானர சிரேஷ்டர்களை ஒன்றுவிடாமல்

தின்கிறேன். அண்ணா! யதேச்சையாகக் காலம் கழி; மதுவைக் குடி; கவலையற்று வேண்டிய காரியங்களைச் செய். நான் ராமனை யமலோகத்திற்கனுப்பின பிறகு ஸீதை உனக்கு வசப்படுவாள்” என்றான்.

**ரமஸ்வ காமம் பீப சாகர்ய வாரூணீம்
குருஷ்வ கார்யாணி ஹீதாநி விஜ்வர: |
மயா து ராஹே கமீதே யமகையம்
சீராய ஸீதா அபரகா பவிஷ்யதி || (43)**

ஸ-13: மஹாபார்ச்வன் சொன்னது

ராவணம் க்ருத்த மாஜ்ஞாய மஹாபார்ம்மீவா மஹாபல: |
முஷூர்த மநுஸ்க்ஷீந்த்ய ப்ராக்ஜலீர் வாக்யமப்ரஸீத்|| (1)

அரசர்களிடத்தில் ஸமயோசிதமாய்ப் பேசவேண்டிய விதம் தெரியாமல் இப்படிச் சும்பகர்ணன் மனத்தில் தோன்றினதைக் கபடரில்லாமல் சொல்ல, ராவணன் கடுங்கோபம் கொண்டான். அப்பொழுது மஹாபார்ச்வனென்ற மந்திரி, மஹாராஜாவின் கோபத்தை தணிக்க உபாயத்தைச் சற்றுநேரம் ஆலோசித்துக் கைகூப்பி, “துஷ்ட மிருகங்களாலும் ஸர்ப்பங்களாலும் நிறைந்த வனத்தில் பிரவேசித்து அங்கிருக்கும் தேனை குடிக்கத் துணியாதவன் மூடன். இவ்வளவு சிரமப்பட்டு ஸீதையை அபகரித்து வந்த தாங்கள் அவளை எப்படியாவது அனுபவிக்காமலிருப்பது தங்களுடைய புத்திக்கு அழகல்ல. ‘சத்துருக்களிருக்கையில் இந்த அதர்மமான காரியத்தை எப்படிச் செய்வேன்’ என்றால், எல்லோருக்கும் பிரபுவான தங்களுக்கும் பிரபுவுண்டோ? ஆகையால்: அதர்மத்திற்குப் பயப்படாமல் சத்துருக்களுடைய தலையில் அடிவைத்து ஸீதையுடன் இஷ்டப்படி அனுபவியுங்கள்; அவள் தங்களுக்கு கட்டுபடாவிட்டால் கோழிகளைப் போல் அவளை வஞ்சித்துப் பலாத்காரமாகவாவது அனுபவியுங்கள். தங்கள் இஷ்டம் பூர்த்தியான பிறகு சத்துருக்களால் ஏதாவது பயம் நோந்தால், அந்தக் காலத்தில் அதை விலக்கத் தங்களுக்குத் தெரியாதா? இதற்குச் தாங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லையே; சும்பகர்ணனும் இந்திரஜித்தும் வஜ்ராயுதத்தைத் தரித்த இந்திரனைக் கூட கதறும்படி செய்வார்களே. யுத்தம் செய்ய ஸாமர்த்தியமில்லாதவர்கள் சொல்கிறபடி ஸாம தான பேதோபாயங்களால் கொஞ்சம் கூட பிரயோஜனமில்லை. தண்டோபாயத்தாலேயே ஸகல காரியங்களும் ஸித்திக்கின்றன. இங்கே எந்த சத்துருக்கள் வந்தாலும் நாங்களெல்லோரும் அவர்களை ஆயுதங்களால் நாசம் செய்து தங்களுக்கு வசப்படுத்துகிறோம். அவர்கள் இருக்குமிடத்தைத் தேடிப் போகவேண்டுமா?” என்றான்.

தன் இஷ்டப்படி பேசின மஹாபார்ச்வனுடைய ஆலோசனையைக் கேட்டு ராவணன் ஸந்தோஷித்து, அவனுக்கு வெகுமானம் செய்து, “மஹாபார்ச்வ! வெகுகாலத்திற்கு முன் ஒரு காரியம் நடந்திருக்கிறது. அது ஒருவருக்கும் தெரியாது. சொல்லுகிறேன் கேள், ஒரு ஸமயத்தில் புஞ்ஜிகஸ்தலை என்ற அப்ஸரஸ் பிரஹ்மாவை நமஸ்கரிக்கும் பொருட்டு பிரஹ்மலோகத்திற்குச் சென்றாள். ஆகாசத்தில் நெருப்புக் கொழுந்துபோல் மறைந்து செல்லும் அந்த

ஸுந்தரியைக் கண்டு நான் காமம் மீறி அவளைப் பலாத்காரமாய் அனுபவித்து வஸ்திரமில்லாமல் செய்தேன், மதயானையால் மிதிக்கப்பட்ட தாமரைக் கொடியைப் போல் வாடி, அவள் பிரஹ்மலோகம் சென்றாள். பிரஹ்மா அவளுக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைக் கண்டு கோபம் கொண்டு, “இந்த க்ஷணம் முதல் பரஸ்தீயை பலாத்காரம் செய்தால் உன் தலை ஆயிரம் துண்டுகளாய். வெடிக்க வேண்டியது” என்று என்னைச் சபித்தார். அதற்குப் பயந்தல்லவா ஸீதையைப் பலாத்காரம் செய்ய முடியாமல் இருக்கேன்?

நான் வேகத்தில் ஸமுத்தரத்தைப் போன்றவனென்றும் நடையில் வாயுவைப் போன்றவனென்றும் ராமனுக்குத் தெரியாது; ஆகையால் வானர ஸைன்யங்களுடன் என்னை எதிர்க்கப் பார்க்கிறான். ஸுகமாகத் தூங்கும் ஸிம்ஹத்தை எவனவது எழுப்புவானா? கோபம் கொண்ட மிருத்யு தேவதையை எவனாவது எதிர்ப்பானா? இரண்டு நாக்குகளுள்ள ஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களை நான் யுத்தத்தில் பிரயோகிப்பதை ராமன் பார்த்ததில்லை. ஆகையால் என்னை எதிர்க்கத் துணிந்தான். எரி கொள்ளிகள் யானைகளை அடித்துத் துரத்துவதுபோல், என் வில்லிலிருந்து இடைவிடாமல் கிளம்பும் வஜ்ரத்தைப் போன்ற பாணங்கள் அவனைக் கொளுத்தும். உதய காலத்தில் ஸூரியன் நக்ஷத்திரங்களின் காந்தியை அபகரிப்பது போல் ராமனுடைய ஸைன்யத்தைக் கண்ட துண்டமாய்ச் செய்கிறேன். ஆயிரம் கண் படைத்த இந்திரனும் வருணனும் என்னை யுத்தத்தில் ஐயிக்க முடியவில்லையே; மனுஷ்யர்களா ஐயிக்கப் போகிறார்கள்? இந்த லங்கையில் முன்பு ஆண்டு கொண்டிருந்த குபேரனை ஐயித்த எனக்கு ஒரு அல்ப மனிதன் எம்மாத்திரம்?” என்றான்.

**ந வாமஸேவநாய் ஸஹஸ்ர சக்ஷஜா
யுதாஸ்யம் பாக்யா வருணேந வாயுந: |
மயா த்வியம் பாஹுபலேந நிர்ஜீதா
யுர் யுரா வைபர்வணேந பாலீதா || (27)**

ஸ-14: விபீஷணன் ஹிதோபதேசம் செய்தது

நிபராசகேரந்த்ரஸ்ய நிபரம்ய வாக்யம்
ஸ கும்பகர்ணஸ்ய ச கர்ஜிதாநி |
வீபீஷணோ ராக்ஷஸராஜ முக்யம்
உவாச வாக்யம் ஐதீ மாதயுக்தம் || 1)

ராவணனுடைய வார்த்தைகளையும் கும்பகர்ணன் புத்தியில்லாமல் வீண் பெருமை பேசிக்கொண்டதையும் கேட்டு, வீபீஷணன் ராவணனுக்கு ஹிதமும் விசேஷ அர்த்தங்களும் அடங்கிய வாக்கியங்களைச் சொன்னான். “ஸீதை மஹாஸர்ப்பத்தைப் போன்றவள். அவளுடைய மார்பே அதன் பயங்கரமான படம்; அவளைப் பற்றின எண்ணமே, பிறரை உடனே கொல்லும் கொடிய விஷம்; அவளுடைய புன்சிரிப்பே, காழகர்களின் மனத்தை நாசம் செய்கிற கூர்மையான விஷப்பற்கள்; அவள் கவலை கொண்டபோது முகத்தைத் தாங்கியிருக்கும் கையின் ஐந்து விரல்களே, அதன் ஐந்து தலைகள்; பெரிய தேகத்தையுடைய அந்த ஸர்ப்பம் கடிக்க வேண்டியதில்லை; தொட்ட மாத்திரத்திலேயே கொல்லும். அதை வலுவில் கொண்டு வந்து வைக்கும்படி உனக்கு புத்தி தோன்றின காரணமென்ன? இப்பொழுதே அவளைக் கொண்டு போய் ராமனிடத்தில் விடு. பர்வத சிகரங்களைப் போன்ற தேகங்களுடன் பற்களையும் நகங்களையும் ஆயுதமாக உடைய வானர ஸையன்யங்கள் லங்கையில் வருவதற்கு முன் ஸீதையை ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடு. வஜ்ராயுதங்களைப் போன்ற ராமபாணங்கள் வாயு வேகத்துடன் வந்து விழுந்து ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களுடைய தலைகளை அறுப்பதற்கு முன் ராமனிடத்தில் ஸீதையைக் கொண்டுபோய் விடு. அடே பிரஹஸ்த! தீவ்ணமான ராமபாணங்கள் பேரிடிகளைப் போல் அதிவேகமாய் உன் தேகத்தைப் பிளந்து உயிரை வாங்கும் வரையில் இப்படியே வீண் பெருமை பேசிக் கொண்டிருப்பாய். துர்புத்தி பிடித்தவனே! கும்பகர்ணனும், இந்திரஜித்தும், மஹாராஜாவும், மஹாபாரச்வனும், மஹோதரனும், நிரும்பனும், கும்பனும், அதிகாயனும் ராகவனுக்கெதிரில் யுத்தகளத்தில் நிற்கமுடியுமா? அண்ணா! தாங்கள் ஆதித்ய கணங்களாலும், மருத்கணங்களாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்டாலும், தேவேந்திரனும் மிருத்யுதேவதையுமே தங்களைப் புத்திரனைப் போல் மடியில் வைத்துப் பாதுகாத்தாலும், ஆகாசத்தில்

மறைந்தாலும், பாதாளத்தில் ஒளிந்தாலும், ராமன் உயிரை வாங்காமல் விடப் போகிறானோ?” என்றான்.

அப்பொழுது பிரஹஸ்தன் எழுந்து, “தேவ, தானவ, யக்ஷ, கந்தர்வ, உரக, கருடர்களாலும் எங்களுக்குக் கொஞ்சமும் பயமென்பதே இல்லை. அப்படியிருக்க ராமன் அல்பமனிதன்; க்ஷத்திரியப் பையன்; இவனால் எங்களுக்கு எக்காலத்திலும் பயம் நேராது” என்றான்.

தர்மார்த்த காமமென்ற புருஷார்த்தங்களில் நாடின புத்தியையுடைய விபீஷணன், ராவணனுடைய ஹிதத்தையே கோரினவன்; மஹாபுத்திமான். “அடே! பிரஹஸ்த! அதர்மத்திலேயே நாடின புத்தியுடையவர்களுக்கு ஸ்வர்க்கம் கிடைக்குமா? நீயும் மஹா ராஜாவும், மஹோதரனும், கும்பகர்ணனும் ராமனைப்பற்றிச் செய்யும் ஆலோசனைகள் பிரயோஜனப்படாது. ஓடரில்லாதவன் மஹா ஸமுத்திரத்தைத் தாண்ட முடியுமா? ஸகல காரியங்களிலும் மஹா ஸமர்த்தனான ராமனை நீயும் நானும் ஸகல ராக்ஷஸர்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் கொல்லமுடியுமா? ராமன் ஸகல புருஷார்த்தங்களை இழந்தாலும் தர்மத்தைக் கைவிடமாட்டான். யுத்தத்தில் தன்னையும் ஸாரதியையும் காப்பாற்றிக் கொண்டு சத்ரு ஸையங்களை நாசம் செய்யக் கூடிய மஹாரதன். ஒப்பற்ற பராக்கிரமத்தை ஸ்வபாவமாயுடைய இஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவன். ஸகலப் பிரஜைகளையும் திருப்தி செய்கிறவன். விராதன், கபர்தன், வாலி முதலிய மஹா வீரர்களைக் கொன்றதால் அவனுடைய திறமை லோகப் பிரஸித்தம். யுத்த வியாபாரங்களில் கைதேர்ந்தவன்; தேவர்களுக்கும் அவனுடைய வழி தெரியாது; உங்களுக்கா தெரியும்? தீக்ஷணமாயும் வளைந்த கணுக்களுடனும் கழுகுகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டும் (**அதிவேகமாய்ச் செல்வதற்காகப் பாணங்களில் கழுகுகுகளைக் கட்டுவதுண்டு**) பிறரால் தடுக்க முடியாததுமான ராம பாணங்கள் உன் தேகத்தைக் துளைக்கிறவரை நீ இப்படி வீண் பெருமை பேசிக் கொண்டிருப்பாய். ராவணனாவது, அதிலலனாவது, திரிசிரஸாவது, கும்பகர்ணனாவது, நிகும்பனாவது, இந்திரஜித்தாவது, நியாவது தேவேந்திரனுக்கு சமமான ராமரை யுத்தத்தில் தடுக்க முடியுமா? தேவாந்தகனும், நாராந்தகனும், பெரிய சரீரமுடைய அதிகாயலும், மலையைப் போன்ற பலத்தையுடைய அகம்பனனும், யுத்தத்தில் ராமனுக்கெதிரில் நிற்க முடியுமா?

நமது மஹாராஜா விஷயபோகங்களில் முழுகியிருக்கிறார்; ஸ்வபாவத்திலே கொடியவர்; காரியங்களை விசாரித்துச் செய்யாதவர்; நீங்கள் பார்வைக்கு அவருக்கு மித்திரர்களாயிருந்தாலும் உங்களுடைய செய்கைகளால் பரம சத்துருக்கள். மேற்சொன்ன தோஷங்கள் அவரிடத்திலிருப்பதையே மறந்து

அவருடைய குரூர ஸ்வபாவத்தையே முன்னிட்டு அவர் இஷ்டம்போல் பேசி, ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்ய வந்திருக்கிறீர்கள். அளவற்ற தேகத்தையும், ஆயிரம் தலைகளையும் மஹா பலத்தையுமுடைய பெரிய ஸர்ப்பம் உங்களுடைய அரசனைச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. ராமனுடன் விரோதிப்பதென்ற அந்தப் பெரும்பாம்பு இவரை விழுங்குவதற்கு முன் நீங்கள் இவரை விடுவிக்கவேண்டும். காலம் தாண்டி விட்டது. இனி என்ன செய்வோமென்று சும்மாவிருக்கக் கூடாது. நீங்களெல்லோரும் இவரால் ஸகல விதத்திலும் ஸௌக்கியத்தையும் வெகுமானத்தையும், கீர்த்தியையும் அடைந்திருக்கிறீர்கள். உயிரைக் கொடுத்தாவது இவரைக் காப்பாற்ற வேண்டும். பயங்கரமான பலத்தையுடைய பூதங்களால் பிடிக்கப்பட்டவனை அவனுடைய மித்திரர்கள் எந்த உபாயத்தாலாவது ரக்ஷிப்பது போல், நீங்கள் இவருக்கு மித்திரர்களென்பது வாஸ்தவமானால், ஒன்று சேர்ந்து ஒரே மனத்துடன் கையைப் பிடித்தாவது பலாத்காரமாய் அதர்மத்திலிருந்து இவரை விலக்கி ரக்ஷிக்கவேண்டியது. லக்ஷ்மணனென்ற மஹாஸமுத்திரம் இவரை நாசம் செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. அதன் வேகத்திலகப்பட்டு ராமனென்ற வடவாக்கினியின் வாயில் போய் விழுவதற்கு முன் நீங்களெல்லோரும் சேர்ந்து இப்பொழுதே இவருக்குக் கைகொடுத்துக் கரையேற்ற வேண்டியது. (முதலில் லக்ஷ்மணனால் அடிக்கப்பட்டுப் பிறகு ராமனால் கொல்லப்படுவானென்பது கருத்து).

இந்த லங்கைக்கும் இதிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்கும் மஹாராஜாவிிற்கும் அவருடைய மித்திரர்களுக்கும் பரம மங்களத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். இவருக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டாலும், நாம் ஒன்று சேர்ந்து பலாத்காரமாகவாவது ஸீதையை கொண்டுபோய் ராமனிடத்தில் விடுவோம். ஆனால், 'மஹாராஜாவின் சத்துருக்களைச் கொல்ல வேண்டுமென்றே ஆலோசனை சொல்லுகிறோம், அது ஹிதமல்லவா?' என்றால், உத்தம மந்திரி செய்ய வேண்டியதென்ன? சத்துருவின் வீரியத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் தன் அரசனுடைய வீரியத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் நன்றாகப் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கவேண்டியது. அப்படியே இருவர்களுடைய விருத்தி காலத்தையும், க்ஷயத்தையும், (குறைவையும்) ஆலோசிக்க வேண்டியது. சத்துரு, க்ஷண தசையிலிருந்து, தான் விருத்தி தசையிலிருந்தால் படையெடுத்துச் செல்ல வேண்டியது. சத்துரு விருத்தி தசையிலிருந்து தான் க்ஷண தசையிலிருந்தால் அவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்ய வேண்டியது. இருவரும் ஸமமாயிருந்தால் ஒன்றும் செய்யக்கூடாது. இப்பொழுது ராமன் விருத்தி தசையிலிருக்கிறான். ஸீதை இருக்குமிடம் தெரிந்துவிட்டது; அவனுடைய தூதன் நமக்குத் தெரியாமல் இங்கே வந்து

தன் காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு, நம்மை அவமானம் செய்து, நமது நகரத்தைச் சாம்பலாக்கி, நமது வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டான்; அளவற்ற வானர ஸைன்யம் ராமனுக்கு ஹையம் செய்கிறது; ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்துவிட்டான்; அதிசீக்கிரத்தில் அதை தாண்டிவிடுவான்; இப்பொழுது அவனுக்கு ஐய காலம். நமது அரசனுடைய ராஜதானி எரிந்து, இவருடைய புத்திரர்கள் மடிந்து விட்டபடியால் இப்பொழுது அபஜய காலம், ஆகையால் ராமனுடன் ஸ்நேஹம் செய்து வீதையைக் கொண்டு போய் விட வேண்டுமென்று நீங்கள் யோசனை சொல்லவேண்டும்” என்றான்.

பரஸ்ய வீர்யம் ஸ்வபலம் ச புத்த்வா
ஸ்தாநம் க்ஷயம் கைவ ததைவ வருத்தீம் |
ததா ஸ்வபக்ஷேயந்ருபர்ய புத்யா
வதேதத் க்ஷமம் ஸ்வாமீ ஹீதம் ச மந்தீர் || (௨௨)

ஸ-15: இந்திரஜித்தின் ஆலோசனை

ப்ருஹஸ்பதேதஸ் துஸ்ய மதேதர் வசஸ்தத்
நிபரம்ய யத்நேநந விபீஷணஸ்ய |
ததேதா மஹாத்மா வசநம் பராஜை
தத்ரேந்திரஜீத் தைந்ருத யுதயுக்ய! || (1)

இப்படிப் புத்தியில் பிருஹஸ்பதியைப் போன்ற விபீஷணன் சொன்ன வார்த்தைகளை வெகு பொருமையுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ராக்ஷஸ் வீரசிகாமணியான இந்திரஜித் எழுந்து, “சிற்றப்பா! என்ன வார்த்தை சொன்னீர்? இப்படி எவனாவது நடக்கப் போகிறானா? பிரயோஜனமில்லாத வார்த்தைகளைத் தைரியமில்லாத பேடியைப் போல் சொல்வதில் உமக்கு வெட்கமில்லையா? இந்தப் பௌலஸ்திய குலத்தில் பிறக்காதவனும் இப்படிச் சொல்வானா? இப்படிச் செய்வானா? இதைச் சொல்லுகிறவர்களையும் இதைக் கேட்டுக் கொண்டிருப்பவர்களையும் நிந்திக்க வேண்டியது. மஹாப் பிரஸித்தி பெற்ற இந்தப் பௌலஸ்திய குலத்தில் பிறந்தும் கொஞ்சமாவது பலம், பிரபாவம், உத்ஸாஹம், சௌரியம், தைரியம், தேஜஸ் இவைகளில் ஒன்றுமில்லாத நீர் சொன்ன வார்த்தைகள் உமக்கே தகும், நீர் கனிஷ்டனென்பது நிஜமே. (கனிஷ்டனென்றால் தம்பி என்றும், எல்லோருக்கும் தாழ்ந்தவனென்றும் அர்த்தமாகும்). ஓய்! ராக்ஷஸாதமரே! நீர் தைரியமற்றுப் பேடியைப் போல் பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டு எங்களையும் அப்படியே நடுங்கச் செய்யப் பார்க்கிறீரோ? அந்த க்ஷத்திரியப் பையன்கள் எம்மாத்திரம்? நமது நகரத்திலுள்ள ஒரு அல்ப ராக்ஷஸன் அவர்களை விளையாட்டாய் விழுங்கி விடுவானே. எங்களுக்கும் பயமென்பதண்டோ? முன் நடந்ததை மறந்து விட்டீரோ? த்ரிலோகங்களுக்கும் அதிபதி; அளவற்ற ஐசுவரீயத்தை யுடையவன்; பராக்கிரமமுள்ள தேவ ஸையங்களால் சூழப்பட்டவன்; அந்த இந்திரனைத் தரையில் அடித்துத் தள்ளினேன்; அவன் ஏறி வந்த ஐராவதமேன்ற திக்கஜத்தை பூமியில் அடித்துத் தள்ளி, அதன் தந்தங்களைப் பிடுங்கி, ஸகல தேவகணங்களையும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடும்படித் துரத்தியடித்தேன். அப்படிப்பட்ட நான் தேவர்களுடைய கொழுப்பை அடக்கினவன்; தானவோத்தமர்களைக் கதறச் செய்தவன்; அளவற்ற வீரியமுடையவன். நம்மைக் கண்டு நடுங்கிக் கொண்டிருந்த தசரதனுடைய இரண்டு சிறு பையன்களிடத்தில் பயப்பட வேண்டுமோ? அவர்கள் தேவர்களுமல்ல, தானவர்களுமல்ல. ஏன் வீணாய்ப் பயமுறுத்துகிறீர்” என்றான்.

இந்திரஜித் மஹாதேஜஸ்வி; பிறர் அண்டக்கூடாதவன்; சொன்னபடி செய்பவன். அவனுடைய வார்த்தையைக்கேட்டு, மஹா தைரியசாலியும் ராக்ஷஸ வீரசிரேஷ்டனுமான விபீஷணன் விசேஷ அர்த்தங்களடங்கிய ஹிதத்தை உபதேசித்தான். ஆனால் அது இந்திரஜித்தின் புத்திக்கு எட்டவில்லை “அடே குழந்தாய்! நீயோ சிறு பையன்; இன்னும் உன் புத்தி பக்குவ தசைக்கு வரவில்லை விஷயங்களை நன்றாகப் பரிசோதித்து நிச்சயமான ஆலோசனை சொல்லத் திறமையில்லை. யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லாத வார்த்தைகளைப் பிதற்றிக் கொண்டு கேவலம் உன் நாசத்தையே தேடிக்கொள்கிறாய். ராகவனுடன் விரோதித்தால், அவன் ராவணனையும் அவனுடைய புத்திரமித்திர பந்துக்களையும் ஸைன்யங்களையும் நாசம் செய்வானென்று நான் பலவிதமாய் எடுத்துச் சொன்னாலும் கேட்காமல், தெரியாததனத்தால் ஒரே பிடிவாதமாய்ப் பேசுகிற நீ, ராவணனுக்குப் புத்திரனென்று பெயர் உடையவனேயன்றி வாஸ்தவமாக அவனைக் கொல்ல வந்த பரமசத்துருவல்லவா? உன்னைக் கெடுத்துக் கொள்வதுமல்லாமல் உன்னைப் பெற்றவனையும் கெடுக்கப் பார்க்கிறாய். தூர்ப்புத்தி பிடித்த உன்னையே கொல்லவேண்டியது. நீ ஒன்றும் தெரியாமல் பிடிவாதம் பிடிக்கும் சிறு பையனை இந்த ஆலோசனை ஸபையில் வரும்படி விட்டவனையும் கொல்ல வேண்டியது. நீ நியாயாநியாய விவேகமற்றவன்; தலைதெரியாமல் கர்வம் கொண்டவன்; மஹாபுத்திமா னென்று நினைக்கிறவன்; பெரியோர்களால் பழக்கப்படாதவன்; மரியாதை தெரியாதவன்; குரூர ஸ்பாவமுடையவன்; கெட்ட புத்தியுள்ளவன்; காரியங்களைப் பரிசுஷித்துச் செய்யாதவன்; கெடுதியைச் செய்யும் விஷயங்களையே ஆலோசிக்கும் புத்தியையுடையவன்; வெகு அல்பன்; சிறு பிள்ளையானதால் இப்படிப் பிதற்றுகிறாய். பிரஹஸ்தன் மஹா பார்ச்வன் முதலியவர்கள் குடிகேடர்களென்று எண்ணியிருந்தேன்; நீயோ அவர்களை மிஞ்சிவிட்டாய். ராமபாணங்களின் மஹிமை உனக்குத் தெரியுமா? ப்ரஹ்மதண்டத்திற்கும் காலாக்னிக்கும் தப்பினாலும் தப்பலாம், யமதண்டத்திலிருந்தும் விடுவித்துக் கொள்ளலாம், ராமன் யுத்தகளத்தில் நின்று ப்ரசண்ட கோதண்டத்தை வளைத்து அக்னி ஜ்வாலைகளைக் கக்கும் பாணங்களை இடைவிடாமல் பொழியும் பொழுது, எதிரில் நின்று பிழைக்கிறவனும் உண்டோ? (ப்ரஹ்ம தண்டமென்றால், ஆயிரம் யுகங்களடங்கிய ப்ரஹ்மாவின் ஒரு தினத்தின் முடிவில் ஸகல பிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்வதற்காக நெருப்புக் கொழுந்தைப்போல் வெளிப்படும் தூமகேது; அல்லது. ப்ரஹ்மாவின் சாபமென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம்), மஹாராஜ! நாம் இதுவரையில் செய்த அபராதங்களுக்கும் செய்யத் தவறின காரியங்களுக்கும் ஒரே பரிகாரமுண்டு. நமது

ஐசுவரியத்தையும் ரத்தினங்களையும் ஆபரணங்களையும் உடைகளையும் சிரேஷ்டமான இதர வஸ்துக்களையும் ராமனுடைய பாதங்களில் ஸமர்ப்பித்து, மஹாலக்ஷ்மியைப் போன்ற ஜானகியை அவரிடத்தில் ஒப்பிவித்து, நாம் செய்த அபசாரத்தைப் பொறுக்கும்படி பிரார்த்தித்தால், நாமும் நம்மைச் சேர்ந்தவர்களும் அபாயமில்லாமல் ஸுகமாக வஸிப்போம்; இதைத் தவிர வேறு யோசனை எனக்குத் தோன்றவில்ல” என்றான்.

**தநாந் ரத்தாந் ஸ்யுஷ்ணாந்
வாஸாம்ஸீ த்வயாந் மணீம்ஸ்ச சீத்ராந் |
ஸீதாம் ச ராமாய நீஷ்வந்ய தேவீம்
வஸேம ராஜந்நிஹ வீ தஸோகா: || (14)**

ஸ-16: ராவணன் விபீஷணனைக் கோபித்தது

ஸநீஷிஷ்டம் ஷநீதம் வாக்ய மூக்நவந்தம் விபீஷணம் |
அப்ரஸீத் பருஷம் வாக்யம் ராவணா: காலசூதீத: || (1)

விபீஷணனுடைய வர்த்தைகளின் அர்த்தத்தை யோசிக்கா விட்டாலும், அவை கேட்கும் பொழுது மிகவும் ப்ரீதிகரமாயிருந்தன; ஆகையால், அர்த்தம் அனுசூல மாயிராவிட்டாலும், அவைகளைக் கேட்காமலிருக்க மனம் வராது. கேட்பவர்களுடைய மனத்தில் படாமலிருக்கும்படிச் சொன்னால், ஒருவேளை ஆதரிக்காமலிருக்கலாம்; ஆனால் ராவணனுடைய மனத்தில் நன்றாய்ப் படும்படி சொன்னான். கேவலம் கேட்பதற்கு மாத்திரம் மதுரமாயில்லாமல், தனக்கு நேரும் பெரும் கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பதற்கு உபாயமிருந்தபடியால், அவனுக்குப் பரமஹிதமானது. கேட்பதற்கு இன்பமாயிராவிட்டாலும், ஹிதமென்ற ஒரு காரணத்தாலேயே ஆதரிக்கத் தகுந்தது. ஒரு வருஷம் வரையில் சுச்ருஷை செய்யாதவனுக்குப் பரமார்த்தத்தை உபதேசிக்கக் கூடாதென்ற விதிப்படி, குருகுல வாஸம் செய்து குருசுச்ருஷை செய்து, அவருடைய பாதங்களைத் தவிர வேறு கதில்லையென்று சரணமடைந்தவனுக்கே உபதேசிக்க வேண்டிய ஹிதத்தை, ராவணனுக்கு நேரும் பெரிய ஆபத்தைப் பார்த்து விபீஷணன் ஸம்பூர்ணமாய் உபதேசித்தான். வேறொருவன் இப்படிச் சொல்லியிருந்தால் அதை அலக்ஷ்யம் செய்யலாம். சொன்னவனோ தன்னுடன் பிறந்தவன்; கஷ்ட ஸுகங்களுக்குப் பாத்யப்பட்டவன்; எப்பொழுதும் தன்னுடனிருந்து ஸகல விஷயங்களையும் நன்றாக அறிந்தவன். அப்படியிருக்க, ராவணன் அதை அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது; கேட்டவுடன், அர்ஜுனைப் போல், “எனக்கு இதுவரையிலுமிருந்த ஸந்தேகம் தீர்ந்து ஞானோதயமாயிற்று. நீர் சொல்கிறபடி செய்கிறேன்” என்று சொல்லவேண்டியது, அல்லது, “நீ எனக்கு பரம உபகாரத்தைச் செய்தாய்” என்றாவது கொண்டாடவேண்டியது. அதற்குத் தகுந்த பிரதியுபகாரம் செய்ய முடியாததால், அனுதாபப்பட வேண்டியது. அதை விட்டுத் தனக்குப் பரம சத்துருக்களிடத்தில் சொல்ல வேண்டிய வார்த்தைகள் ராவணன் விபீஷணனுடைய மனத்தில் நன்றாய்த் தைக்கும்படி கடுமையாய்ச் சொன்னான். ஏனென்றால், ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்வதால் பிறரை ஹிம்ஸிப்பதையே ஆனந்தமாயுடைய ராவணனென்று பெயர் பெற்றவன்; காரணமில்லாமல் கெட்ட காரியங்களைச் செய்து விட்டுப் பிறகு

கஷ்டப்படுகிறவன். மேலும், “ராகவனைச் சரண மடை” என்று தன்னுடன் பிறந்தவன் சொன்னான்; “அப்படிச் செய்யாதே” என்று அகங்காரம் சொல்லிற்று. ராவணன் ஒன்றும் தோன்றாமல், முடிவில் தன் ஸ்வபாவப்படி விதியின் உபதேசத்தை அனுஸரித்தான்.

“பிரத்யக்ஷமான சத்துருவுடன் வஸிக்கலாம்; கோபம் கொண்ட காலஸர்ப்பத்துடன் வஸிக்கலாம்; நமக்கு மித்திரனைப் போல் காட்டிக் கொண்டு சத்துருவிற்கு அனுசூலமாயிருப்பவனுடன் வஸிக்கலாகாது. (ஆகையால் ‘நீ இங்கிருந்து ஓடிப்போ!’ என்று அர்த்தமாகிறது). அடே ராக்ஷஸ! லோகத்திலுள்ள ஸகல ஜனங்களிலும் தாயாதிகள் எப்படிப் பட்டவர்கள் தெரியுமா? அவர்களுடைய நடத்தை எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். தங்களுக்குள் ஒருவனுக்குக் கெடுதி நேர்ந்தால் அளவற்ற ஆனந்தமடைவார்கள். ஆகையால், எனக்கு இப்பொழுது ஆபத்து நேர்ந்ததென்று நீ இப்படிச் குதிக்கிறாய். தங்களுக்குள் சிரேஷ்டனாகவாவது, காரியங்களை ஸாமர்த்தியமாய் முடிக்கக் கூடியவனாகவாவது, வித்வானாகவாவது, தர்மவானாகவாவது ஒருவனிருந்தால் அவர்களுக்குப் பொறுக்காது. அந்தச் சூரனை ஸமயம் பார்த்து அவமானம் செய்வார்கள். இவ்வளவு குணங்களும் பொருந்தியிருக்கும் என்னிடத்தில் உனக்குப் பொறாமையுண்டாவது ஆச்சரியமல்ல. தாயாதிகள் மனத்திலுள்ள அபிப்பிராயத்தைக் காட்டிக் கொள்ள மாட்டார்கள்; பார்வைக்கு மாத்திரம் ஒருவரோடொருவர் அத்யந்த மித்திரர்களைப்போல் பழகுவார்கள். ஸ்வபாவமோ மிகவும் குரூரம்; ஆபத்காலத்தில் துரோகம் செய்து கெடுப்பார்கள். நீயும் அப்படியே எனக்கு ஆபத்து நேரும் ஸமயம் பார்த்திருந்து கெடுதி செய்கிறாய். தாயாதிகளைக் கண்டால் நடுங்க வேண்டும்.

ஒரு காட்டில் அனேக யானைகள் வஸித்துக் கொண்டிருந்தன. ஒரு நாள் சில மனிதர்கள் அவைகளைப் பிடிக்க விரும்பி, பழக்கப்பட்ட யானைகளை அழைத்துக் கொண்டு, கயிறுகளுடன் அங்கே வந்தார்கள். அவர்களைக் கண்டு அங்கிருந்த யானைகள், ‘ஐயோ! நாம் நெருப்பைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை; உடனே கொல்லும் ஆயுதங்களைக் கண்டு பயப்பட வேண்டியதில்லை; இவர்கள் கையிலிருக்கும் கயிறுகள் நம்மைக் கட்டிப் பிறருக்கு வசப்படுத்தி, மரணத்தைக் காட்டிலும் அதிக ஹிம்ஸையைச் செய்யுமே என்று அவைகளுக்கும் பயப்பட வேண்டியதில்லை. இதோ கொஞ்சமும் இரக்கமில்லாமல் தங்களைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதிலேயே நோக்கமுள்ள நமது தாயாதிகளைக் கண்டல்லவா பயப்பட வேண்டியிருக்கிறது! இவர்கள் நம்மைப் பிடிப்பதற்கு வேண்டிய ஸகல உபாயங்களையும் இந்த மனிதர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள், ஸந்தேகமில்லை. மற்ற

பயங்களைக் காட்டிலும் தாயாதிகளால் நேரும் பயம் மஹா கஷ்டமென்று நமக்குத் தெரிந்த விஷயமே” என்றன.

‘தாயாதிகள் நம்மிடத்தில் ஸ்நேகமாயிருக்கும் பொழுது பயமென்ன?’ என்றால், பசுக்களிடத்தில் ஹவ்யகவ்யாதிகளுக்கு உபயோகப்படும் பால் தயிர் முதலியவை எப்படிச் குறைவில்லாமல் கிடைக்குமோ; பிராம்மணர் களிடத்தில் அடக்கம் எப்படி ஸ்வபாவமோ, ஸ்த்ரீகளிடத்தில் சபல புத்தி எப்படி ஸ்வபாவமோ, அப்படியே தாயாதிகளிடத்திலிருந்து நமக்குப் பயம் நேருவதும் ஸ்வபாவமே. நான் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவன்; லோகத்தாரால் கொண்டாடப் பட்டவன்; சத்துருக்களின் தலைகளில் கால் வைத்தவன், ஆகையால் உனக்கு என்னிடத்தில் பொறாமையுண்டாயிற்று.

‘பிறந்தது முதல் உன்னுடனிருக்கும் நான் இப்படிச் செய்வேனா?’ என்றால், தாமரை இலையில் நீர்த்துளிகள் ஒட்டுமா? அப்படி அயோக்கியர்கள் எவ்வளவு காலம் நம்மிடத்தில் சேர்ந்திருந்தாலும் பிரயோஜனமில்லை.

‘உன்னால் ஸகல ஸௌக்கியங்களும் பெற்ற நானே உனக்குக் கெடுதி நினைப்பேனா?’ என்றால், தேனில் ஆசை வைத்த வண்டு அதைக் குடித்த பிறகு தனக்கு அந்த தேனைக் கொடுத்த புஷ்பத்தில் உட்காருமா? அப்படி, அயோக்கியர்கள் உபகாரங்களால் கட்டுப்படுவதில்லை. நீயும் அப்படியே.

‘நான் உன்னுடன் இதுவரையிலும் செய்த ஸ்நேகத்தைக் கெடுத்துக் கொண்டு எனக்கு ஆபத்தைத் தேடுவேனா?’ என்றால், யானை அழுக்குப் போக ஸ்நானம் செய்தவுடனே மண்ணை வாரித் தேகமெங்கும் இறைத்துக் கொள்ளவில்லையா? அப்படியே அயோக்கியர்கள் கெடுதியைத் தேடிக் கொள்வார்கள். சரத்காலத்தில் மேகங்கள் எவ்வளவு கர்ஜித்தாலும் மழை எப்படி பெய்வதில்லையோ, அப்படியே நீங்கள் பார்வைக்கு எவ்வளவு ஸ்நேஹமாய்க் காட்டிக் கொண்டாலும் உங்களால் ஒரு பிரயோஜனமும் இல்லை. வேறொருவன் இந்த வார்த்தைகளைச் சொல்லியிருந்தால் இதுவரையிலும் பிழைத்திருப்பானா? ராக்ஷஸ குலத்தைக் கெடுக்க வந்த அயோக்ய! நீ என்னுடன் பிறந்த தோஷத்திற்காக உன்னை உயிருடன் விட்டேன், ஓடிப்போ” என்றான்.

இப்படிச் கடுமையான வார்த்தைகளால் துளைக்கப்பட்டு, விபீஷணன் தான் நியாயத்தை எடுத்தச் சொல்லியும் ராவணன் கேட்காததால், இப்பொழுது உசிதமல்லவென்று, கதாயுதத்தைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, தனக்கு மித்திரர்களான நான்கு ராக்ஷஸர்களுடன் கோபபரவசானாய் ஆகாசத்தில் கிளம்பினான். ஆனாலும், ‘ஐயோ! வீணாய்க் கெட்டுப் போகிறானே! இப்பொழுது

நல்ல புத்தி வராதா' என்று அனுதாபப்பட்டு, மறுபடியும் ஹிதத்தை உபதேசித்தான். லங்கையையும் மித்திரர்களையும் ஐசுவரியத்தையும் விட்டுப் போகும் விபீஷணன் தனக்குப் பிரதிகூலமான விஷயங்களை நீக்கித் தனக்கு அனுசூலமான ராமனுடைய கிருபையை அடைய பிரயத்தனம் செய்வதென்ற கைங்கரிய லக்ஷ்மியால் வினங்கினான். “மஹாராஜரே! எவ்வளவு கடுமையாய்ப் பேசினாலும் தாங்கள் எனக்குத் தமயன். நான் தங்களை எதிர்த்துப் பேசுவது நியாயமா? வேண்டியதைச் சொல்லுங்கள். ‘ஏன் புறப்பட்டுப் போகிறாய்? பதில் சொல்ல முடியாவிட்டால், பொறுத்துக் கொண்டிரு’ என்றால், தாங்கள் எனக்கு மூத்தவர்கள்; பிதாவிற்கு ஸமம்; நான் தங்களைப் பூஜிக்க வேண்டியது. ஆனால், தாங்கள் தர்மமார்க்கத்திலிருந்து விலகிவிட்டீர்கள். தாங்கள் சொல்வது கொஞ்சம் கூட நிஜமல்ல. இந்தக் கடுமையான வார்த்தைகளைப் பொறுக்க மாட்டேன். தங்களுக்கு ஹிதமுண்டாக வேண்டுமென்ற எண்ணத்தால் நீதியைச் சொன்னேன். ஆனால், அக்ஞானத்தால் மயங்கி காலகதிக்கு வசப்பட்டவர்கள் ஹிதோபதேசத்தை ஆதரிக்க மாட்டார்கள். பிறருக்குப் பிரியமான வார்த்தைகளைச் சொல்லுகிறவர்களும் அவைகளைக் கேட்கிறவர்களும் லோகத்தில் ஸுலபமாய்க் கிடைப்பார்கள். ஆனால், ஒருவனுக்கு ஹிதமான விஷயம் அவனுக்குக் கேட்க வெறுப்பாயிருந்தால், அதைத் துணிந்து சொல்கிறவனும் அதைக் கேட்கிறவனும் கிடைப்பதரிது.

‘உன் வார்த்தையைக் கேட்காதவனிடத்தில் ஏன் சிரமப்படுகிறாய்?’ என்றால், ஸகல பூதங்களையும் நாசம் செய்யும் தையயற்ற காலபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு தாங்கள் அழியப் போகிறீர்களென்று எனக்குத் தெரிந்தும், தங்களை நான் உபேக்ஷிப்பது அழகல்ல. தன் வீடு நெருப்புப் பிடித்து எரிகையில் அதை விட்டுப்போக மனம் வருமா? தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போன்ற ராமபாணங்களால் தாங்கள் மரணமடைவதை நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டேன். ‘ஸமுத்திரத்தில் அலைகளால் மணல்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் கரைவதுபோல், கால பாசத்தால் கட்டப்பட்டவர்கள் சூரர்களாகவும் பலசாலிகளாயும் ரண தீரர்களாயும் இருந்தாலும் அழிகிறார்கள். ஆகையால், எனக்கும். கெடுதி நேருமோ’ என்று தாங்கள் எண்ணக் கூடாது. தங்களுடைய ஹிதத்தையே கோரின என் வார்த்தைகளை மன்னிக்க வேண்டும். தாங்கள் எனக்குப் பெரியவர்களல்லவா? தங்களையும் இந்த லங்கையையும் ராக்ஷஸர்களையும் காப்பாற்றும் வழியை எப்படியாவது தேட வேண்டும். தங்களுக்குக் கேட்க முண்டாகட்டும். போய் வருகிறேன். நான் இல்லாத பொழுதாவது ஸுகமாக இருப்பீர்களல்லவா? தங்களுடைய ஹிதத்தை விரும்பி அதர்மத்திலிருந்து தங்களைத் தடுத்துப் பார்த்தேன். என் வார்த்தையைத் தாங்கள் கேட்கவில்லை. காலம் குறுகி மரணமடைய

வேண்டியவர்கள், தங்களுடைய மித்திரர்கள் செய்யும் ஹிதோபதேசத்தைக் கேட்பார்களா?” என்றான்.

நீவார்யமாணஸ்ய மயா ஹிதஹீகா
ந ரோசதே தே வசநம் நிபராசர |
பராத்தகாலே ஹி கதாயுஹீ நரா:
ஹிதம் ந க்ருஹீநதி ஸஹ்ருத் பீரீதம் (26)

ஸ-17: விபீஷணன் ராமனைச்

சரணமடைந்தது

இத்யுக்த்வா பருஷம் வாக்யம் ராவணம் ராவணாநுஜ: |
ஆஜப்ரம முஜூர்தேந யத்ர ராம: ஸலக்ஷ்மண: || (1)

அவதாரிகை

1. ராமனுக்கு அனுகூலமாக இருக்க வேண்டுமென்ற ஸங்கள்பம்
2. அவருக்கு விரோதமானவைகளை நீக்குதல்
3. தன்னைக் காப்பாற்றுவானென்ற நம்பிக்கை.
4. தன்னைக் காப்பாற்றுகிறவனைப் போய் அடைவது.
5. தன்னை அவனிடத்தில் ஒப்புவிப்பது.
6. தன் தீனத் தன்மையை அவனுக்கு வெளியிடுவது.

என்று சரணாகதியின் அங்கங்கள் ஆறு. ராமனைச் சரணமடைய வேண்டுமென்று விரும்பிய விபீஷணன், முதல் இரண்டையும் ஸம்பாதித்தானென்று காட்டப் பட்டது. ராமனுடைய கருணைபற்றி அடிக்கடி உபதேசித்ததால் ரக்ஷிப்பவனிடத்தில் வைக்கவேண்டிய நம்பிக்கை காட்டப்பட்டது. இப்பொழுது தீனத் தன்மையை விவரித்து, பிறகு சரணாகதியின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கிறார்.

இப்படி விபீஷணன் ராவணனிடத்தில் கடுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லிவிட்டு, ஒரு முகூர்த்த காலத்திற்குள் ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து சேர்ந்தான்.

குறிப்புகள்:- ராவணன் தன்னை அவமதித்தவுடன், “சீ! இந்த இடத்திலேயே இருக்கக்கூடாது. பரமதார்மிகரான ஸ்ரீராமனைப் போய் அடையவேண்டியது” என்ற தர்மபுத்தி தார்மிகரான விபீஷணனுக்கு உண்டாயிற்றென்று வால்மீகி பகவான் கொண்டாடுகிறார்.

இப்படிச் சொல்லி:- “ஜானகியை ராகவனிடத்தில் கொண்டு போய் வீடு” என்று ராவணன் செய்யவேண்டிய காரியம் அதி ஸீலபென்றும், ‘பாணங்கள் உங்கள் தலைகளை அறுக்கும்’ என்று கூறியதால் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் நேரும் ஆபத்தையும், தெளிவாய் எடுத்துச் சொல்லி,

கடுமையான:- தன் பிரியநாயகியுடன் ஆனந்தமாயிருப்பவனுக்கு ஸீகத்தைக் கொடுக்கும் தென்றல் காற்று, நாயகியை விட்டுப் பிரிந்தவனுக்குத் துக்கத்தை உண்டுபண்ணுவதுபோல், விபீஷணனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஹிதமானது,, ராவணனைச் சோந்தவர்களுடைய துஷ்டஸவபாவத்தால், அவனுக்குக் கடுமையாகத் தோன்றிற்று.

ராவணனிடத்தில்:- தமயனுடைய ஹிதத்தைக் கோரின விபீஷணன், தன்னுடன் பிறந்தவனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்தபொழுது, அவனைக் கைவிட்டானென்ற அவதூறு வராதபடி, தன்னால் கூடிய வரைக்கும் அதை நீக்கப்

பார்த்தான். ஆனால் உபதேசிக்கப் படுகிறவனோ, பலவான் பலஹீனனென்று விசாரிக்காமல் எல்லோரையும் நூசம் செய்கிற ராவணன்; அவனிடத்தில் சத்துருவின் பராக்கிரமத்தை வர்ணித்தால் கடுமையாய்த் தோன்றாதா?

விபீஷணன்:- துஷ்டனான ராவணனுக்குத் தம்பியாய்ப் பிறந்தாலும் ஸாத்விக ஸ்வபாமுடையவனாகையால், சொல்ல வேண்டிய ஹிதத்தைப் பயமில்லாமல் சொன்னாநென்று வால்மீகி கொண்டாடுகிறார். ஹிதத்தைச் சொல்ல வேண்டிய விஷயத்தில், வயதில் தனக்குப் பெரியவனாயிருந்தாலும் பாதகமில்லை; அங்கரஸீன் புத்திரனான கவி என்பவர், தன்னைவிடப். பெரியோர்களுக்கு வேதங்களை அத்யயனம் செய்வித்து, ஞான தசையில் அவர்களை, “பிள்ளைகளே” என்று அழைத்தார். (ஞானமில்லாதவன் குழந்தை; தனக்கு மந்த்ரோபதேசம் செய்கிறவனே பிதா”-மனு.)

வந்து சேர்ந்தான்:- ராவண கோஷ்டியில் தனக்கு ஸம்பந்த மில்லாதபடியாலும் ராமனுடைய கோஷ்டியே தனக்குரிய விடாகையாலும், ‘போனா’னென்று சொல்லாமல், துராதேசங்களுக்குப் போனவன் வெகுகாலம் கழித்துத் தன் பெண்டு பிள்ளைகளையும் மித்திரர்களையும் பந்துக்களையும் பார்க்க வேண்டுமென்று ஆவலுடன் தன் வீட்டை நோக்கி வருவது போல், ‘வந்தான்’ என்று சொல்லப்படுகிறது.

ஒரு முகூர்த்தத்தில்:- ‘நெருப்பு ஜீவாலகளுக்கு நடுவிலிருப்பது நலம், பகவானிடத்தில் பக்திவைக்காமல் அவரை துவேஷிப்பவர்களுக்குமிடத்தில் ஒரு கூணம் கூடத் தங்குவது அபாயம்’ என்ற நியாயப்படி, விபீஷணன் ராவண ஸபையை விட்ட அடுத்த கூணத்தில் ராமனிருக்குமிடத்தில் காணப்பட்டான்.

ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் இருக்குமிடத்திற்கு:- ‘குபேரன் வஸிக்கும் சைத்ர ரதமென்ற உத்யானம் போல் ராமன் வஸிக்கும் இந்தச் சித்ரகூபர்வதம் வெகு பாக்யம் செய்தது’ என்று கூறியபடி ராமனைக் காட்டிலும் ராமன் வஸிக்குமிடமே நாம் விரும்பக் கூடியதென்று சொல்லப்படுகிறது.

லக்ஷ்மணனுடன்:- ராமனை விட்டு லக்ஷ்மணன் எப்பொழுதும் பரியமாட்டாரென்பது. பகவான் தன்னை எப்பொழுது பக்தர்கள் சரணமடைவார்களோ என்று புருஷகாரமான லக்ஷ்மணனை ஸமீபத்தில் வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாரென்பது. பகவானை துவேஷிப்பவர்கள் இருக்குமிடத்தில் நாம் ஒரு நிமிஷம் கூடத் தங்கக்கூடாது, பகவானைக் காட்டிலும் பகவான் இருக்குமிடமே நாம் விரும்பவேண்டிய வஸ்து, ஆனால் பகவானிருக்குமிடத்தைக் காட்டிலும் பகவத் பக்தர்களுடைய அபிமானமே விசேஷமாகையால் லக்ஷ்மணன் அங்கிருப்பது குறிக்கப்பட்டது.

கேள்வி:- விச்ரவஸென்ற பாட்டனுடைய வரங்களின் மஹிமையால் விபீஷணன் ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்தவன்; ராக்ஷஸர்களுக்குரிய தோஷங்களற்றவன்; தன் பிதாவிற்கு ஸமமான தமயன் தன்னைப் பால்யம் முதல் எடுத்து வளர்த்து. ஆதரித்து ஸகல விதத்திலும் மேன்மை பெறச் செய்திருக்க, அவனைத் திடீரென்று கைவிடலாமா? விட்டும்; அவனைக் கொல்வதற்குக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் பரம சத்துருவைச் சேரலாமா? சேர்ந்தாலும் தன் தமயனுடைய ராஜ்யம் தனக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று ஸகல ப்ரயத்னமும் செய்யலாமா? செய்தாலும் அவனைக் கொல்வதற்கு வேண்டிய ஸகல உபாயங்களையும் சத்துருவிற்குத் தெரிவிக்கலாமா?

பதில்:- ‘நமக்கு மூத்தோர்கள் கர்வம் கொண்டு நியாயம் தெரியாமல் ஸன்மார்க்கத்திலிருந்து விலகினால், அவர்களைக் கைவிடுவதில் தோஷமில்லை’ என்ற நியாயப்படி, ராவணன் பகவானிடத்தில் எல்லையற்ற அபராதம் செய்தபடியால் அவனை விட்டு வந்தது தோஷமல்ல வென்று சிலர் என்கிறார்கள்.

ஆனால், ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகர் பின் வருமாறு அபிப்பிராயப்படுகிறார். “தன் பட்டன் கொடுத்த வரத்தின் மஹிமையால் விபீஷணன், ஸகல லோகங்களுக்கும் ஈச்வரனும், ஸகல ஜீவகோடிகளாலும் சரணமடையத் தகுந்தவனும், ஸகல வேதாந்த சாஸ்திரங்களாலும் அறியக்கூடியவனும், முக்தர்களால் அடையக்கூடியவனும், நாராயணனென்ற திரு நாமத்தையுடையதுமான பரபுருஷமே பூபாரத்தைத் தீர்க்க ராமனாக அவதாரம் செய்திருக்கிறதென்று நன்றாயறிந்தவன்; மந்தோதாரி முதலியவர்களும் அப்படியே. இப்படித் தத்வஞானம் பெற்ற விபீஷணன், ஸாமான்ய தர்மம், விசேஷ தர்மமென்ற, இரண்டின் குணதோஷங்களையும் பலா பலத்தையும் நன்றாகப் பரீக்ஷித்து, ஸாமான்ய தர்மத்தை விட்டு விசேஷ தர்மத்தைக் கைக்கொள்வது யுக்தமே. தமயனுக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டுமென்பது தர்மமாத்காமாமென்ற புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கும்; பரமாத்மாவை ஆராதிப்பதற்கு ஸாதனமாகும்; ஆகையால் மோகமென்ற பரமபுருஷார்த்தத்திற்கும் ஸாதனமாகிறது. ஆனால், அது பரமாத்மாவை உபாஸிப்பதற்குக் கேவலம் ஒரு அங்கமாகையால் ஸாமான்யதர்மமே. ராமனைப் போய்ச் சேருவதோ ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவின் ஆராதனமாகையால் விசேஷதர்மம். இவ்விரண்டிற்கும் விரோத மில்லாத பகடித்தில் இரண்டையும் அனுஷ்டிக்கலாம்; விரோத மிருந்தால் ஸாமான்ய தர்மத்தை விட்டு விசேஷதர்மத்தை

அனுஷ்டிக்க வேண்டும். ஆகையால் விபீஷணன், ‘நான் இது வரையில் செய்து வந்த ஸாமான்ய தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாமல் விசேஷதர்மமான ராம கைங்கரியத்தையும் செய்ய மார்க்கமுண்டோ?’ என்று தேடிப்பார்த்தான்; ராவணனுக்கு அடிக்கடி ஹிதத்தை உபதேசித்தான்; அஸ்ர ஸ்வபாவமுள்ள ராவணனுக்கு ராமனிடத்திலுள்ள தவேஷம் நீங்காதென்று நிச்சயித்து, இனிமேல் இவனுக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்தால் ராமனுடைய கோபத்திற்குப் பாத்திரனாய் நாமடைவோமென்று பயந்து, அந்தத் துஷ்ட ஸஹவாஸத்தைவிட்டு, ராமனை ஆசிரயிப்பதென்ற விசேஷதர்மத்தைக் கைப் பற்றினான். ஆகையால் அவன் செய்தது நியாயமே; அவனை நன்றியற்றவனென்று சொல்வது பிசகு.

கேள்வி:- ராவணனுடைய ராஜ்யத்திற்காக ஆசைப்பட்டு ராமனைச் சரணமடைந்திருக்கக்கூடாதா?

பதில்:- ராமனைச் சரணமடையும்பொழுது பெண்டு பிள்ளைகளை விட்டு ராமனைச் சரணமடைந்தானென்றும் இதர விஷயங்களில் பரமவைராக்யம் கொண்டானென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால் அந்த உத்தேசம் அவனுக்குக் கிடையாது. பிறகு ராமனிடத்தில் தான் விஞ்ஞாபனம் செய்யும் பொழுதும், ‘லங்கையையும் மித்திரர்களையும் ஐசுவரியங்களையும் விட்டேன். எனக்கு ராஜ்யமும் உயிரும் ஸௌக்கியங்களும் எல்லாம் தாங்களே, தங்களையே ஸகல புருஷார்த்தங்களென்று ஆசிரயிக்கிறேன்’ என்று சொல்லுகிறான்.

கேள்வி:- ராவணனையும் அவனைச் சேர்ந்தவர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று உன்னை அரசனாகச் செய்வேன். இது ஸத்தியம் என்று ராமன் சொல்வதால், விபீஷணன் அப்படி பிரார்த்தித் திருக்கவேண்டுமே!

பதில்:- தன்னை ஆசிரயித்தவர்களிடத்தில் ராமனுடைய ப்ரீதிப்ரவாஹம் கரைபுரண்டு ததும்பி ஸகல போக போக்யங்களையும் தானாகவே (விபீஷணன் ப்ரார்த்திக் காமலிருக்கும் பொழுதே) கொடுத்தது. ‘நித்யமான மோக்ஷபதவியைக், கொடுக்கும் பரமபுருஷன், தன்னைத் தியானிப்பவர்களுக்கு தீர்க்காயுளையும் ஆரோக்யத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் இடைவிடாத போகங்களையும் வலுவிலேயே கொடுக்கிறார்’ என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

கேள்வி:- “ராவணனுடைய ராஜ்யம் தனக்குக் கிடைக்கும்படிச் செய்ய வேண்டுமென்று தங்களைப் புத்தி பூர்வமாய்ப் பிரார்த்திக்க வந்திருக்கிறான்” என்று ஹனுமான் சொல்லியிருக்கிறார். ‘இந்த ராக்ஷஸன் ராவணனுடைய ராஜ்யத்தை அபேக்ஷித்து என்னிடத்தில் வக்திருக்கிறான்’ என்று ராமனும் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படி இருக்க இது எவ்வாறு பொருந்தும்?

பதில்:- ராமனிடத்தில் வைத்த அதிக ப்ரேமையால் ஸுக்ரீவன் விபீஷணனிடத்தில் ஸந்தேகம் கொண்டான். அதை தீர்க்கவேண்டி நீதி சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட ராஜ தர்மத்தைக் காட்டுவதற்காக மாத்திரம் இவ்வாறு ராமனால் சொல்லப்பட்டது. ஹனுமானும் ராமனும் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கும் விபீஷணன் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கும் விரோதம் தோன்றினால், பஹிரங்கமான அர்த்தத்தைக் காட்டிலும் அந்தரங்கமான அர்த்தம் விசேஷமென்ற நியாயத்தால், விபீஷணனுடைய வார்த்தைகளையே நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியது. மேலும், “நான் உன்னை அரசனாகச் செய்கிறேன்” என்று ராமன் சொன்னபொழுது யாதொரு மறுமொழியும் சொல்லாமல் ராம கைங்கரியத்தையே பிரார்த்தித்தான். பிறகும், “ராக்ஷஸர்களை நாம் செய்வதிலும் லங்கையை இடிப்பதிலும் என் உயிருள்ளவரையில் என்னால் கூடிய ஸஹாயம் செய்கிறேன். தங்களுடைய சைன்யத்தில் என்னைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்” என்றான். தனக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டாலும் ராமனுடைய நிர்ப்பந்தத்தால் லங்கா ராஜ்யத்தை ஒப்புக்கொண்டானென்று “ராக்ஷஸாதிபதே! மஹாவீர! பிரஜைகளுள்ள வரையில் நீ இந்த லங்கையை ஆளவேண்டியது. உன்னை எனக்குச் தோழனாக லங்கையில் வைத்திருக்கிறேன். பிரஜைகளைச் தர்மமாய்ப் பரிபாலனம் செய்; என் வார்த்தையைத் தட்டாதே. பதில் சொல்லக்கூடாது!” என்ற உத்தரகாண்ட வசனத்தால் வெளிப்படுகிறது. இப்படி வேறொரு பிரயோஜனத்தையும் விபீஷணன் அபேக்ஷிக்காததால் அவனுக்குக் குலதனமாகத் தான் பூஜித்து வந்த ரங்கநாதனுடைய விக்ரஹத்தை ராமன் கொடுத்தார். தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதற்காக அவதரித்த ராமனுடைய ஆக்ஷேயால், எஞ்சியுள்ள ராக்ஷஸர்களையும் ஸன்மார்க்கத்தில் ஸ்தாபிப்பதற்காக விபீஷணன் லங்காராஜ்யத்தை ஒப்புக் கொண்டான். ராமனுடைய ஆக்ஷேயானதால், அதுவும் அவருடைய கைங்கரியவகையில் சேர்ந்ததென்று விபீஷணனுடைய தாத்தரியம். இப்படியே தர்ம ரஹஸ்யத்தை நன்றாயறிந்த லக்ஷ்மணனும், “தசரத சக்கரவர்த்தியை நான் பிதாவாக

நினைக்க வில்லை. எனக்கு ஸ்ஹோதரனும் போஷகனும் பந்துவும் தகப்பனும் ராகவனே” என்று தேக ஸம்பந்தத்தால் வந்த பிதாவைக் கைவிட்டு, நித்திய பிதாவான ராமனை, “நான் தங்களுக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டு முன்னே போகிறேன். தாங்கள் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் பொழுதும் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதும் ஸகல கைங்கரியங்களையும் செய்கிறேன்” என்று ராமனுக்குத் தொண்டு செய்வதையே பலனாகப் பிரார்த்தித்து ராமனுடைய திருவடிகளைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டு அவரைச் சரணமடைந்தான். அப்படியே விபீஷணனும் தேக சம்பந்தத்தால் ஏற்பட்ட ராவணனைக் கைவிட்டு, பகவானுக்குக் கைங்கரியம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையால் ஸகலவிதத்திலும் ஸஹஜ பந்துவான ராமனைச் சரணமடைந்தான். ஆகையால் விபீஷணன் தர்மத்தைக் கைவிட்டானென்று சொல்ல நியாயமில்லை.

கேள்வி:- நாகபாசத்தால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் கட்டப்பட்ட பொழுது விபீஷணன் “எவர்களுடைய பலத்தை நம்பி நான் கீர்த்தி அடைய விரும்பினேனோ, அந்தப்புருஷ சிரேஷ்டர்கள் மயங்கி விட்டார்களே! ஐயோ! கெட்டேன். பிழைத்திருந்தும் ராஜ்யத்தை இழந்து எண்ணங்கள் சிதறி நடைப் பிணமானேனே. என் சத்துருவான ராவணன் பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றினான். அவன் மனம் குளிர்ந்தது” என்று ராஜ்யத்தைப் பற்றியே வருத்தப்படுவானேன்?

பதில்:- ‘கீர்த்தி’ என்ற பதத்திற்கு, ராம கைங்கரியமே தாத்தரியம். ராஜ்யமென்ற பதத்திற்கு, ‘எனக்குத் தாங்களே ராஜ்யம்’ என்று முன்பு விபீஷணன் கூறியுள்ளதால் இங்கும். ராமகைங்கரிய ஸாம்ராஜ்யமாகக் கூறியதாகக் கொள்ளவேண்டும்.

கேள்வி:- ‘தர்மவானே! லங்கா ராஜ்யத்தை அடைவாய்; ஸந்தேஹமில்லை’ என்ற ஸுக்ரீவனுடைய வசனம் எப்படிப் பொருந்தும்?

பதில்:- விபீஷணனுடைய அந்தரங்க அபிப்ராயம் ஸுக்ரீவனுக்குத் தெரியாமல் இப்படிச் சொன்னான்

மேரு சிகரத்தைப்போல் பருத்த தேகத்தடனும், மின்னற்கொடியைப் போல் பிரகாசித்துக்கொண்டும் ஆகாச வீதியில் நிற்கும் விபீஷணனை ஸகல வானரர்களும் பார்த்தார்கள். ராவணனுடைய ஸமீபத்திலிருந்து ஆகாசத்தில் கிளம்பும் பொழுதே ஸுக்ரீவன் முதலியவர்களுக்குத் தெரியும்.

குறிப்புகள்:- விபீஷணன் கொழுந்து வீட்டோயும் காட்டுத் தீயிலிருந்து தப்பியோடுகிறவன் குளிர்ந்த ஜலத்தால் மடுவில வந்து விழுவது போல் பரபரப்புடன் வருகிறவனை,

மேருசீகரம்:- உயரத்தாலும் பருமனாலும் ரத்னாபரணங்களாலும் மேருசீகரத்தைப் போன்றவன். மேலும் தனக்கு விரோதிகளை வீட்டதால் ஸ்திரமான ஸௌக்யத்தையும் பிரகாசத்தையும் ராமகைங்கரியத்தையும் பெற்று மேரு சீகரத்தைப்போல் விளங்கினானென்பது, ராமனென்ற மஹா பர்வதத்திற்கு ஒரு உன்னத சீகரம் வந்து சேர்ந்தது. ராவணனென்ற பர்வதத்திலிருந்து ஒரு உன்னத சீகரம் போயிற்று.

மின்னற்கொடி:- தேஜஸாலும் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதாலும் மின்னற் கொடியைப் போன்றவன், “ராமபக்தர்களான வானரர்கள் நம்மைச் சேர்த்துக் கொள்ளமாட்டார்கள்” என்ற நடுக்கமும் அப்பொழுது நமது உயிர் நிற்காதென்ற பரபரப்பும் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

அனலன், சரபன், ஸம்பாதி, ப்ரகஸனென்ற நான்கு மந்திரிகளுடன் தங்களை நோக்கி ஆயுதபாணியாய் ஆகாச மார்க்கத்தில் வரும் விபீஷணனைக் கண்டு ஸுக்ரீவன், தங்களுக்குக் கெடுதி செய்வதற்காகவே அவன் வருகிறானென்று நினைத்து, ராமனிடத்தில் வைத்த அளவற்ற பிரீதியால், ஒருவன் அவரைச் சரணமடைந்தாலும் துரோகி என்று தனக்குத் தெரியும் பகஷத்தில் அந்த நிமிஷமே அவனைச் துரத்தத் தயாராயிருந்தான். தானே பிறருடன் ஆலோசிக்காமல் எந்தக் காரியத்தையும் செய்யக்கூடும்; ஆனாலும், நடக்க

வேண்டிய விஷயம் முக்கியமானதாலும், வானர வீரர்களுடன் கலந்து யோசிப்பது ராஜநீதியாகையாலும், வருகிறவன் சத்துருவா அல்லது ரகஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்ட தூதனா? என்று ஸந்தேகித்தான். முகத்தோற்றம் முதலிய அடையாளங்களால் விரோதியல்ல வென்று தோன்றினலும், ராமனிடத்திலுள்ள மட்டில்லாத பிரேமையால் யாரிடத்திலும் அவனுக்கு ஸந்தேகமுண்டாயிற்று. ஆகையால் வானரர்களை நோக்கி, “மித்திரர்களே! இதோ ஆகாசவீதியில் ஆயுத பாணியாய் நான்கு ராக்ஷஸர்களுடன் நம்மை நோக்கி வருகிறவனைப் பார்த்தீர்களா? அவன் தூதனல்ல; ரகஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்ட வேலைக்காரனுமல்ல. நமக்குக் கெடுதி செய்யவரும் சத்ருவென்றே பிரத்யக்ஷமாய்த் தெரிகிறது. ராக்ஷஸனாகையால் குரூரன். அதற்குத் தகுந்த ஆயுதங்களுடனும் வருகிறான். நமக்குள் ஒவ்வொருவனையும் கொல்வது அஸாத்தியம். ஆகையால் நமக்கு உயிர் நிரையான ராமனைக் கொன்றுவிட்டால் நாமெல்லோரும் பிழைக்கமாட்டோமென்றறிந்து அவருக்குக் கெடுதி செய்ய வருகிறான்” என்றான்.

அதைக் கேட்டு எல்லா வானர வீரர்களும் கற்பாறைகளையும் விருஷஷங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, “ஸ்வாமி! சிக்கிரமாய் உத்தரவு கொடுங்கள். ஒரு நிமிஷத்தில் இந்தத் துஷ்டர்களைக் கொன்று விடுகிறோம். பலமற்ற இவர்கள் இப்பொழுதே கொல்லப்பட்டுத் தரையில் வீழ்வார்கள்” எனப் பரபரப்புடன் சொன்னார்கள். மஹாபுத்திமானான விபீஷணன் இந்த விஷயங்களை நன்றாய்க் கவனித்துக்கொண்டு, “இவர்கள் ஒருவர்க் கொருவர் எதைப் பேசிக் கொண்டாலும் நமக்கென்ன? கருணா மூர்த்தியான ராகவன் நம்மிடத்தில் இரங்கமாட்டாரா? எல்லாமறிந்தவர்க்கு என் மனத்தினுள்ள கருத்து தெரியாதா? ஸர்வலோகரக்ஷகன் எனக்கு மாத்திரம் ரக்ஷனாகாமற் போவாரா? என்னை நிச்சயமாய்க் காப்பாற்றுவார் என்று பூர்ண நம்பிக்கையுடன் ஸமுத்திரத்தின் வடகரை சேர்ந்து, தன்னைக் கொல்வதற்குக் காத்துக்கொண்டிருந்த வானரர்களிருக்குமிடத்திற்கு பயமில்லாமல் சென்று எல்லோரும் தன்னைப் பார்க்கும் படி ஆகாச வீதியில் அசைவற்று நின்றான். புருஷகாரத்தைக் கொஞ்சம்கூட அபேக்ஷிக்காமல் ஸகல இடையூறுகளையும் விலக்க ராமன் என்னை ரக்ஷிப்பார் என்ற பூர்ண நம்பிக்கையோடிருந்தாலும், விபீஷணன் உடனே ராமனைப் போய்ச் சரணமடையவில்லை. ஆனால். தூரத்திலிருந்து கொண்டே தன்னைக் தடுத்த ஸுக்ரீவன் முதிலியவர்களையே புருஷகாரமாகச் செய்து ராமனிடத்தில் தன்னைப் பற்றிச் சிபர்சு செய்யும்படி உரக்க பிரார்த்தித்தான். (ராமன் தன்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு, தான் அவரைக் தேடி வந்ததே போதும். பிரார்த்திப்பது அவசியமில்லை; தன்னைத் தேடி

நடந்து வந்ததையே, தன் தலையில் வைத்த ஒரு பெரிய பாரமாக நினைக்கும் ராமனுக்கு, விபீஷணனுடைய பிரார்த்தனை, புண்ணில் உப்பை வைத்துக் கட்டினது போலாயிற்று. மஹாபுத்திமானாகையால், விபீஷணன் “ராமன் என் எண்ணத்தை எனக்குச் சிபார்சாக வைத்துக்கொண்டு என்னைக் காப்பாற்றும் கருணாநிதி; ஆனாலும், ராஜாவை பிரத்யக்ஷமாய்ச் சரணமடைவதுதான் அரசர்க்கு நாம் செய்யும் மரியாதையாகும். இந்த வானர்கள் எனக்கு விரோதமாக நடப்பது என்னிடத்திலுள்ள துவேஷதாலல்ல; ராமனிடத்தில் வைத்த விசேஷ பக்தியால் அவருக்கு எங்கே கெடுதி நேருமோ என்று யாரைக் கண்டாலும் சந்தேகப்படுகிறார்கள். ஆகையால் இதுவும் உத்தம குணம்தான். ராமபக்தர்கள் என்னை ஆதரிக்காவிட்டால் ராமன் ஆதரித்து எனக்கென்ன பிரயோஜனம்? ஆகையால் ராமன் என்னை ஆதரிப்பதைவிட இந்தராம பக்தர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அவர்களில் ஒருவனாகச் சேருவதே நான் அடையவேண்டிய பரமபுருஷார்த்தம் என்று எண்ணினான். தான் சரணமடையப்போகிற மஹாபுருஷனும் தன்னைச் சிபார்சு செய்யவேண்டிய ராமபக்தர்களும் தன் தீனஸ்திதியை நன்றாயறிய வேண்டுமென விரும்பி உரக்க பிரார்த்தித்தான்.)

“ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்கிறவனென்று அர்த்தமுள்ள ராவணனென்ற குரூரமான பெயரையுடைய ஒருவனுண்டு. அதற்குத் தகுந்தபடியே அவனுடைய நடத்தையும் குரூரமானது. அப்படியே ஜாதியில் ராக்ஷஸன்; தன்னைப்போன்ற கணக்கில்லாத குரூர ராக்ஷஸர்களால் ஸேவிக்கப்பட்டவன். நான் அவனுக்குத் தம்பி, (அவனுக்குத் தமயனாகப் பிறந்தால் அவனுடைய கட்டளைக்கு உட்படவேண்டியதில்லை. குபேரனைப் போல் அவனுடைய தோஷங்கள் என்னைப் பற்றாது. அவனுக்குத் தம்பியாகையால் அவனுடைய உத்தரவுப்படி ஸகல தோஷங்களுக்கும் ஆளானேன்.) என்னை விபீஷணனென்று சொல்வார்கள். அவன் இஷ்வாகு வம்சத்தரசனான ரகுநாதனுடைய பிரிய பார்வையை ஜனஸ்தானத்திலிருந்து அபகரித்தான்; அவளை ரக்ஷிக்க வந்த ராம பக்தனான ஜடாயுவைக் கொன்றான். திக்கற்றவளான ஸீதையை லங்கையில் கொண்டு போய் அவளுக்குக் கோர ராக்ஷஸிகளைக் காவல் வைத்து, ராமனுக்கு அளவற்ற அபகாரம் செய்திருக்கிறான். ‘அண்ணா! ஸீதையை ராமனிடத்தில் கொண்டு போய் விடுங்கள் என்று அனேக காரணங்களைக் காட்டி நான் பலதடவை எவ்வளவு எடுத்துச்சொல்லியும், அவனுக்குக் காலம் குறுகிவிட்டபடியால் கொஞ்சம்கூட என் ஹிதோபதேசத்தை லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. மரணமடையப் போகிறவனுக்கு உத்தமமான ஓளவதம்

விபரீதமாய்ப் படுமல்லவா? பகவான் யாதொரு காரணமுமில்லாமல் என்னிடத்தில் கருணை வைத்து ராவணன் என்னைக் கடுமையான வார்த்தைகளால் தூஷித்து வேலைக் காரணை அவமதிப்பதுபோல் அவமதிக்கச் செய்தார். ஆகையால் வேறு பிரயோஜனங்களில் எனக்கு வெறுப்புண்டாகி, மனைவிமக்களையும் ஐசுவரியத்தையும் விட்டு, பரம புருஷார்த்தமான ராமகைங்கரியத்தை அடையும் பொருட்டு அவரையே சரணமடைய வந்திருக்கிறேன். (வேறு பிரயோஜனத்தைக் குறிப்பிடாததாலும், “ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்வதில் என்னால் கூடிய ஸஹாயம் செய்கிறேன்!” என்று தானே சொன்னதாலும், ராம கைங்கரியத்தையே நாடி வந்தானென்று தெரிகிறது. இப்படிச் சரணமடைய வந்தவன் தன்னை ரக்ஷிப்பவனிடத்தில் செய்ய வேண்டிய விஞ்ஞாபனத்தைச் சொல்லி, தனக்குப் புருஷகாரமானவர்களை, நீங்கள் இதை என் ரக்ஷகனிடத்தில் தெரிவியுங்கள்” என்று பிரார்த்திக்கிறான்) ஸகலப் பிராணிகளும் சரணமடையத் தகுந்தவனும் மஹாத்மாவுமான ரகுசூல திலகனிடத்தில், ‘நான் விபீஷணன், இங்கே வந்திருக்கிறேன்’ என்று சீக்கிரமாய் விஞ்ஞாபனம் செய்யுங்கள்” என்றான். (ராகவன் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களுடைய குலம், வித்யை, நடத்தை முதலிய யாதொன்றையும் ஆலோசிக்காமல் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அபயதானம் செய்கிறவர். ஆகையால் பல பல பாதகங்களைக் கணக்கில்லாமல் செய்த ராவணனுக்கும் உங்களைப்போல் அவருடைய கருணையில் பாகமுண்டு. அப்படியிருக்க அதைச் சேர்ந்த எனக்கு மாத்திரம் கிடையாதா? ராவணன் துர்ப்புத்திப் பிடித்துத் தன் பாகத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளவில்லை. ராகவனிடத்தில் பரம பக்தியுடன் அவரைத் தேடி வந்திருக்கும் என் பாகத்தை இல்லையென்று சொல்ல உங்களால் முடியுமா? ‘மஹாத்மா, ராகவன்’ என்ற பதங்களால் ரக்ஷகனுக்குரிய பரத்வம், அதாவது ஸர்வோத்தமனாயிருப்பது, ஸௌலப்யம், எல்லோரும் ஸுலபமாய் வந்து அடையக் கூடிய தன்மையென்ற இரண்டு உத்தமலக்ஷணங்கள் குறிப்பிடப்பட்டன. கல்லும் கட்டையும் ஸுலபமாய் அடையக் கூடிய பதார்த்தங்கள்; ஆனால், அவைகளால் யாதொரு பிரயோஜனமுமில்லை; அவைகளை விரும்புகிறவர்களுமில்லை. மேரு பர்வதம் சிரேஷ்டமான வஸ்து; ஆனால் ஸுலபமாய் அடைய முடியாதது; அதை விரும்புவதில் பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால் இரண்டு குணங்களும் அவசியம், மனத்திற்கும் இந்திரியங்களுக்கும் எட்டாததென்று சுருதிகளால் வர்ணிக்கப்படும் பரவஸ்து, ஸகல ஜீவகோடிகளும் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்து ஆனந்தித்துக் கடைத் தேறும்படி மனுஷ்யாவதாரமெடுத்ததைக் காட்டிலும் ஸௌலப்யமென்ற குணத்திற்கு வேறு திருஷ்டாந்தம் வேண்டுமோ? நித்திய

விபூதியில் தன்னைவிட்டு அகலாத ஞானம் சக்தி முதலிய ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களும் அவதார தசையிலும் பூர்ணமாயிருப்பதால் மஹாத்மா, தான் நேரே வந்திருக்கையில் அதைத் தெரிவிப்பதால் பிரயோஜனமில்லை. ஆகையால், “நான் மஹாபராதி என்பதையும், இந்த பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல விஷயங்களிலும் பரம வைராக்ய மடைந்தேனென்பதையும், என்னை ரக்ஷிப்பதற்கு அழிவற்ற உபாயத்தைக் கைப்பற்றினேன்ற சரணாகதி லக்ஷணத்தையும், ராமகைங்கரியத்தையே நாடி வந்தேனென்பதையும், அவருடைய பக்த கோஷ்டியில் சேருவதையே பிரயோஜனமாய் அபேக்ஷிக்கிறேன் என்பதையும் விஞ்ஞாபனம் செய்யுங்கள்” என்பது கருத்து, ரக்ஷகன் என்னைத் தானே வந்து காப்பாற்றுவதற்கு முன் நீங்கள் விஞ்ஞாபனம் செய்வதால் எனக்கு மித்திரர்களாவீர்கள். காட்டில் வசித்துக் காய்கனிகளை தின்னும் உங்களைப் போன்ற மிருகங்களுக்கு ராமன் அபயதானம் செய்திருக்க, என் விஷயத்தில் ஸந்தேகமென்ன? ராமனிடத்தில் செய்த பிரதிக்கருையை மறக்க ஸுகீவனையே அபாரகருணையால் ரக்ஷித்த ரகுநாதன், அவருடைய ப்ரியபாரியையைத் திருப்பிக் கொடுக்கும்படி என்னால் கூடியவரையிலும் பிரயத்னம் செய்த என்னைக் காப்பாற்றுவதில் தடையென்ன? மஹாபராதம் செய்த காகாஸுரனுக்குக் கிடைத்த கருணை எனக்கில்லையோ?)

ராகவனிடத்தில்:- தன் தேகத்தை அறுத்து ஒரு புறாவைக் காப்பாற்றுவதற்காக ஸந்தோஷமாய்க் கொடுத்த ஸீபி முதலிய தர்மாத்மாக்கள் அவதரித்த ரகுலதில்பிறந்தவர்க்கு, சரண மடைந்தோர்களைக் காப்பாற்றுவது ஸஹஜகுணம்.

மஹாத்மாவான்:- ‘இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்’ என்ற சுருதப்படியும், ‘வீணாகாத பராக்கிரமத்தையுடைய ராமனை வேதங்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட மஹாபுருஷனென்று நானறிவேன்’ என்ற விசுவாமித்திர மஹாவிஷயின் வாக்கியப்படியும், அந்தப் பரமபுருஷனே ராமனாய் அவதரித்திருப்பதை நான் அறிவேன்.

என்னை:- சரணமடைய வந்திருக்கிறேனென்று சொல்லுங்கள். பேரும் ஊரும் குலமும் கோத்திரமும் வீத்யையும் செல்வமும் தொய்யப்படுத்த வேண்டியதில்லை. தங்களைச் சரணமடைய ஒருவன் வந்திருக்கிறானென்று சொன்னமாதிரித்திலேயே ஓடிவந்து காப்பாற்றக் கடமைப்பட்டவர். ஒருவேளை ராவணனே வந்திருக்கிறானோ என்று சந்தேகப்பட்டு, இப்படிப்பட்ட மஹாபராதியை ரக்ஷிக்கலாமோ என்று ஆலோசிக்கலாம். ராவணனைப் போல் நான் ராமனுக்கு விரோதியல்ல; ராகுல குலத்தில் தாம் மார்க்கத்தை அனுசரிக்கும் விபீஷணனென்று சொல்லப்பட்டவன். அவனுடைய தம்பிகளில் இங்கே வந்திருப்பவன் கும்பகாணனல்ல; பால்யம் முதல் ராம பக்தியில் ஈடுபட்ட விபீஷணனென்று சொல்லுங்கள்; எவ்வளவு தாழ்ந்த வனாயிருந்தாலும் தன்னைத் தேடிவருவதே ராமனுடைய பரம ப்ரீதிக்குக் காரணமாகையால் நீங்கள் அதிகமாய்ச் சொல்ல வேண்டியதில்லை.

சீக்கிரத்தில்:- ‘எந்த கூணத்தில் விரகதி பிறந்ததோ அந்த கூணத்திலேயே ஸன்யாஸம் பெற வேண்டும்’ என்ற கருதிப்படி எந்த கூணத்தில் அவரைச் சரணமடைய வேண்டியதென்று புத்தி பிறந்ததோ, அந்த கூணத்திலேயே அவரை வந்தடைந்தேன். என்னைக் காப்பாற்றுவீட்டால் அவருடைய விரதத்திற்கும் கீர்த்திக்கும் தீராத குறைவு வரும். அது உங்களால் நேர வேண்டாமென்று எண்ணமிருந்தால் சீக்கிரத்தில் தொவி்யங்கள். பகவானுக்கு அபசாரம் செய்வதைவிட பக்தர்களுக்கு அபசாரம் செய்வது மஹாபாவம். அதற்குப் பரிகாரமில்லை. பகவான் அதைப் பொறுக்கவே மாட்டார். என்னைத் தடுத்துத் தாமதம் செய்தால் அவருடைய கோபத்திற்குப் பாத்திரமாவீர்கள்; ஆகையால் சீக்கிரமாய் தொவி்யங்கள். மனுஷ்ய தேகம் அநித்யம். நான் அவரைச் சரணமடைந்து, உங்களுடைய தாமதத்தால் அவர் என்னைக் காப்பாற்றுவதற்கு முன் இந்தத் தேகம் அழிந்தால்,

சரணமடைந்தவனைக் காப்பாற்றாமல் வீட்டாரென்ற தீர்ப்பழி அவரைத் தொடரும். அதற்கு இடம் கொடுக்காதீர்கள். சீக்கிரமாய்த் தெரிவியுங்கள்.

இங்கே வந்திருக்கிறேன்:- கஜேந்திரனையும் பிரஹ்லாதனையும் துருவனையும் காப்பாற்றுவதற்காக வைகுண்டத்திலிருந்து வெகு தூரம் வந்ததுபோல் இப்பொழுது சீரமப்பட வேண்டியதில்லை. நானே அவரைத் தேடி அவரிருக்குமிடத்திற்கு வந்திருக்கிறேன். இன்னும் காப்பாற்றுவதற்குத் தடை யென்ன?

அதைக்கேட்டு, ஸுக்ரீவன் ராமனிடத்தில் வைத்த அதிக ப்ரேமையால் அவருடைய ஞானத்தையும் சக்தியையும் பராக்கிரமத்தையும் மறந்து, தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் எல்லையற்ற ப்ரீதியுள்ள ரகுதாதன், ‘சரணமடைந்தேன்’ என்ற சப்தத்தைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே இவனை ஸந்தேகமில்லாமல் ஆதரிப்பார். இவன் மஹா கபடன்; குரூரன்; ஸமயம் பார்த்து அவருக்கு என்ன கெடுதி செய்வானோ?’ என்று பரமஸாதுவான விபீஷணனிடத்தில் ஸந்தேகம் கொண்டு பரபரப்புடன் ராமனிடத்திற்கு ஓடி, தன்னைப் போன்ற அபிப்பிராயம் கொண்ட லக்ஷ்மணனைத் தனக்கு ஸஹாயமாய்ச் சேர்த்துக் கொண்டு “ராவணனுடைய தம்பி விபீஷணன் நான்கு ராக்ஷஸர்களுடன் தங்களை வந்து சரணமடைந்திருக்கிறான். செய்ய வேண்டியவைகளையும் விலக்க வேண்டியவைகளையும் விசாரித்ததிதல், ஸேனையை அணிவகுத்தல், விசாரித்து முடிவு செய்தவைகளை தன் விஷயத்தில் பிரயோகித்தல், ரகஸ்யமாய்த் தூதர்களை அனுப்புதல் என்ற நீதி முறைகளை நம்மைச் சேர்ந்தவர்களிடத்தில் உபயோகப்படுத்திச் சத்ரு ஸையத்தில் இவை எப்படி நடக்கின்றனவென்று தாங்களறிய வேண்டும். இப்படிச் செய்தால் தங்களுக்கு ஸகல மங்களங்களும் உண்டாகும். இந்த ராக்ஷஸர்கள் கண்ணிற்குத் தெரியாமல் ஸஞ்சரிப்பவர்கள்; கபடமான உபாயங்களை அறிந்தவர்கள்; நினைத்த ரூபங்கள் எடுக்கக் கூடியவர்கள்; குரூரர்கள்; ஒருபொழுதும் அவர்களை நம்பக் கூடாது. இவன் ராவணனால். ரஹஸ்யமாய் அனுப்பப்பட்ட தூதன்; நமது ஸையத்தில் புகுந்து நமக்குள் கலஹம் செய்வான். ‘சத்துருவிடத்திலிருந்து வந்தவனை நாம் சேர்த்துக் கொண்டால் சத்துருவிற்குப் பலக்குறையும் நமக்கு பலவிருத்தியும் உண்டல்லவா’ என்றால், மித்திரர்கள் காட்டில் வஸிப்பவர்கள், பரம்பரையாய்த் தன்னிடத்திலிருக்கும் ஸையம், அந்தந்தக் காலங்களில் சம்பளம் கொடுத்துச் சேர்ந்த ஸையம் இவைகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாமே யொழிய, சத்ருவிடத்திலிருந்து வந்தவனை ஒருபொழுதும் சேர்க்கலாகாது. மேலும் இவன் குரூரமான ராக்ஷஸஜாதியில் பிறந்தவன்; தங்களுக்குப் பரமசத்ருவான ராவணனுடைய தம்பி; அவனுடைய கக்ஷியிலிருந்து வந்திருக்கிறான். இவனை நம்பலாமா? ‘என்னைச் சரணமடைந்தவனைக் கைவிடலாமா’ என்றால், இவன் சரணமடை வதென்ற மாயோபாயத்தால் தங்களுடைய நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரனாய், ஸமயம் பார்த்துத் தங்களுக்கு

கெடுதி செய்வான். ஆகையால் ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட இந்தத் துஷ்டனைக் கொல்வது நலமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. தங்களுடைய பொறுமைக்கு எல்லையில்லை. ஆனால் அதைத் தகுந்தவர்களிடத்திலல்லவா உபயோகிக்கவேண்டும்? ‘நமக்குக் கெடுதி செய்ய யத்தனித்தால் அப்பொழுது இவனைத் தண்டிக்கலாம்’ என்றால், இவன் புத்திசாலி; நம்மைக் கொல்ல வந்திருக்கிறானென்பதை அறியாமல் இவனுக்கு நமது ஸைன்யத்தில் இடம் கொடுத்தால், நமக்கு அஸௌகரியமான ஸமயத்தில் நம்மை நாசம் செய்வான். ‘அளவற்ற நமது ஸைன்யங்களை நாசம் செய்ய முடியுமா!’ என்றால் நமது பலாபலங்களைச் தெரிந்து கொண்டால் அது வெகு ஸுலபம். ஒரு கோட்டான் ராத்திரியில் காக்கைகளுக்குக் கண் தெரியாதென்பதை அறிந்து, கூடுகளில் புகுந்து, ஸுலபமாய் எல்லாக் காக்கைகளையும் நாசம் செய்ததைக் கேட்டிருப்பீர்களே; இவன் மஹாகுருனான ராவணனுடைய ஸகோதரன். முன்பு மாரீசனை இரக்கத்தால் கொல்லாமல் விட்டது போல் இவனையும் விட்டால் பின்பு பெரிய கெடுதியைச் செய்வான். முதலில் இவனுடன் வந்தவர்களுடைய தலைகளை அறுத்து இவனுடைய கையில் கொடுத்துப் பிறகு இவனுடைய தலையில் நெருப்பை வைத்துக் கொளுத்தவேண்டியது. வாலியைப்போல் ஒரே பாணத்தால் இவன் உயிரை வாங்கக்கூடாது. குருரமாய்ச் சித்திரவதை செய்ய வேண்டும்” என்று சொல்லி, ‘ராமன் மஹாபுத்திமான்; பிறருடைய அபிப்ராயத்தை வார்த்தைகளால் அறியக்கூடியவர். நான் இவ்வளவு சொன்னதே அதிகம். இதற்கு இவர் சொல்லும் பதிலைக் கேட்டு பிறகு மேற் சொல்லவேண்டிய விஷயங்களைச் சொல்லுவோம்’ என்று மௌனமாய் இருந்தான்.

சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் அளவற்ற ப்ரீதியுள்ள ராம சந்திரன், ஸுக்ரவன் பரபரப்புடன் சொன்ன வார்த்தைகளை ஆக்ஷேபிப்பதற்கு ஏதாவது ஒரு காரணத்தைச் தேடிக் கொண்டிருந்தார். கொஞ்சம் காலதாமதமானாலும் விபீஷணன் தன்னிடத்தில் வைத்த ப்ரீதியால் வருத்தப்படமாட்டானென்று அறிந்து வானர கோஷ்டியில் விபீஷணன் சேர விரும்பினால் அவனுக்கு நேர் விரோதமாகப் பேசும் ஸுக்ரீவனாலேயே அவனை அழைத்து வருவது யுக்தமல்லவென்றெண்ணி, ஸமீபத்திலிருந்த ஹனுமான் முதலியவர்களைப் பார்த்து, “மித்திரர்களே! வானராதிபதி, விபீஷணனைக் குறித்துச் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டீர்களல்லவா? விசேஷ அர்த்தங்களடங்கியும் தகுந்த காரணங்களோடு கூடியுமிருக்கின்றன அவன் கூறியவை. ஆனால் ஸுக்ரீவன் சொல்லி விட்டானே என்று நீங்கள் உங்களுடைய அபிப்பிராயங்களைச் சொல்லாமலிருக்க வேண்டாம். ஸாதுவாயும், புத்திமானையும், ஸமர்த்தனாயும், நமது ஹிதத்தைத் தேடுகிறவனாயுமிருக்கும் மித்திரன் இப்படிப்பட்ட

ஸமயங்களில் அவசியமாய் தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிய படுத்த வேண்டும்” என்றார்.

உடனே வானரச்சிரேஷ்டர்கள் தயங்காமல் ராமனுடைய ஹிதத்தையே நாடினவர்களாய்த் தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களைச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்கள். “ஸ்வாமி! ஸகல லோகங்களிலும் தங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமுண்டோ? ராமன் வானரர்களுக்கு மித்திரனென்ற கீர்த்தியை லோகத்தில் எங்களுக்கு ஸம்பாதித்து வைப்பதற்காக இப்படி எங்களுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கேட்கிறீர்கள். சரணமடைந்தவர்களைப் பரம சத்துருவாயிருந்தாலும் காப்பாற்றுவேனென்று தாங்கள் தவறாத பிரதிக்கை செய்தவர்கள்; சூரர்கள்; தர்மத்தைக் கைவிடாதவர்கள்; கலங்காத பராக்கிரமத்தையுடையவர்கள்; ஸர்வக்ஞரானாலும் தகுந்த ஹேதுக்களால் விசாரித்துக் காரியங்களைச் செய்கிறவர்கள்; செய்த நன்றியை, மறக்காதவர்கள்; ஸ்நேஹிதர்களுடைய விஷயத்தில் முற்றிலும் கட்டுப்பட்டவர்கள்; ஆகையால் ஸமர்த்தர்களும் புத்திமான்களுமான தங்களுடைய மந்திரிகள் ஒவ்வொருவரும் தகுந்த காரணங்களுடன் அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவிக்கட்டும்” என்றார்கள்.

அப்பொழுது ஸுகீர்வனுக்கு அடுத்த வரிசையில் அங்கதன் யுவராஜாவானதால், விபீஷணனைப் பரீக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் தன் அபிப்பிராயத்தை நன்றாய் ஆலோசித்துச் சொன்னான், “சத்துரு விடத்திலிருந்து வந்தவன் தங்களைச் சரணமடைந்தாலும் அனுசூலனா அல்லனா என்று யோசிக்க வேண்டியது. ஆகையால், சீக்கிரமாய்ப் பரீக்ஷித்துப் பார்த்த பிறகே அவ்விடத்தில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டும். கபடபுத்தியுள்ளவர்கள் அவர்களுடைய அபிப்பிராயத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடிய நடை, உடை, பாவனைகளை மறைத்துக் கொண்டு யோக்கியர்களைப் போல் நடப்பார்கள். நாம் அஜாக்கிரதையாய் இருக்கும் ஸமயம் பார்த்து நம்மைக் கெடுப்பார்கள். அது பெரிய ஆபத்திற்கு ஹேதுவாகும். ஆகையால், அவர்களை உடனே நம்பக் கூடாது. குண தோஷங்களை அறிவதற்காக ஏதோ ஒரு காரியத்தில் அவர்களை நியமித்து, அவர்களிடத்தில் விசேஷ குணங்கள் புலப்பட்டால் சேர்த்தக் கொள்ளலாம்; விசேஷ தோஷங்கள் புலப்பட்டால் தள்ளிவிடலாம். ஆனால், ஒரு தோஷமுமில்லாதவனும் ஒரு குணமும் இல்லாதவனும் லோகத்தில் கிடையாதாகையால், இந்த விபீஷணனிடத்தில் அனேக நல்ல குணங்களிருந்து சில தோஷங்களிருந்தால் சேர்த்துக்கொள்ளலாம்; ஸ்வல்ப குணங்களிருந்து பல தோஷங்களிருந்தால் தள்ளிவிடலாம்” என்றான்.

‘ஒரு காரியத்தில் அவனை நியமிக்காமல் அவனுடைய குண தோஷங்களை அறிய முடியாது. திடீரென்று நியமித்தால் ஒரு வேளை ஸ்நேஹத்திற்கு ஹானிவரும். ஆகையால், சுக்ரீவனுடைய அபிப்பிராயத்தைக் காட்டிலும் இது மேலானதல்ல’ என்று சரபன் யோசித்து, “ஸ்வாமி! அங்கதன் சொல்லும் உபாயம் ஸாத்தியமல்ல, இப்பொழுதே நம்மைச் சேர்ந்த ஒரு தூதனை அனுப்பி நீதி சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி, அவனைப் பரீக்ஷித்து, நியாயாநியாயத்தை நன்றாய் ஆலோசித்து, விபீஷணனை அங்கீகரிக்கலாம்” என்றான்.

பிறகு ஸுக்ஷ்மபுத்தியுள்ள ஜாம்பவான், ‘ஒரு காரியத்தில் நியமிப்பதாலும், தூதனால் பரீக்ஷிப்பதாலும் இவனுடைய நிஜ ஸ்வபாவம் வெளிப்படாது. மேலும் நாம் இவனை நம்பாமலிருப்பதற்கு அனேக காரணங்கள் உண்டு’ என்று ஆலோசித்து, மற்றவர்கள் சொன்னதைப்போல் அபாயகரமாயில்லாமல் விசேஷ குணங்களையுடைய யோசனையைச் சொன்னான். “ராவணன் குரூர ஸ்வபாவமுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குத் தலைவன்; மஹாபாபி; நம்மிடத்தில் தீராத பகை கொண்டவன். இந்த விபீஷணன் நம்மை வந்தடைவதற்கு இது தகுந்த இடமல்ல. நாம் லங்கைக்கு வெகு தூரத்திலிருக்கிறோம். ஆகையால் நம்மைக் கண்டு இவன் பயப்பட வேண்டிய நியாயமில்லை. இப்பொழுது இங்கே வருவதில் அவனுக்கென்ன பிரயோஜனம்? மேலும் இது அவன் நம்மிடத்தில் வரவேண்டிய காலமல்ல. தனக்குப் பிரபுவும் ஸகோதரனுமான ராவணனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்திருக்கையில் அவனைக் கைவிட இதுதானா ஸமயம்? எவ்விதமாய் யோசித்தாலும் இவனிடத்தில் நாம் ஸந்தேகப்பட வேண்டியது நியாயமே” என்றான்.

பிறகு மைந்தன், ‘ஸகல விதத்தாலும் இவனிடத்தில் ஸந்தேகப்பட வேண்டியது நியாயமே. ஆனால் ஸுலபமான உபாயத்தால். இவனுடைய குணதோஷங்களைப் பரீக்ஷிக்காவிட்டால், ஒருவேளை இவன் யோக்கியனாக இருந்தால் நமக்கு வலுவில் கிடைத்த மித்திரனை இழந்துவிடுவோமே’ என்று ஆலோசித்து, தகுந்த காரணங்களுடன் வெகு சாதுரியமாய், “பிரபோ! இவனுக்குத் தெரியாத மதுரமான வார்த்தைகளால் ராவணனைப் பற்றின விஷயங்களை மெள்ள மெள்ளக் கேட்டுப் பாருங்கள். இப்படிப் பரீக்ஷிப்பதால் இவனுடைய வாஸ்தவ அபிப்பிராயம் வெளிப்படும், நல்லவனாயிருந்தால் இவனை அங்கீகரிப்போம்; துஷ்டனாயிருந்தால் தள்ளிவிடுவோம்” என்றான்.

பிறகு சாஸ்திராப்யாஸத்தால் உறுதியான ஞானமுள்ளவரும், மந்திரிகளுக்குள் சிரேஷ்டருமான ஹனுமான், மதுரமாயும் தெளிவாயும், சுருக்கமாயும், விசேஷ பிரயோஜனமுள்ளதுமான தன் அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்தார். “ஸ்வாமி!

ஸகல நீதியையும் அறிந்த மஹாபுத்திமானும், காரியங்களைச் செய்வதில் நிகரில்லாத ஸாமர்த்தியமுடையவரும், பேசும் திறமையுடையவர்களுக்குள் சிரேஷ்டருமான தங்களைக் காட்டிலும், இந்த விஷயத்தில் பிருஹஸ்பதி பகவானும் ஆலோசனை சொல்லத் தகுந்தவரல்லர். ஸகல விதத்திலும் தாங்கள் சிரேஷ்டர்கள். தங்களுக்குத் தெரியாததைச் சொல்லப் போகிறவனல்ல நான். வீண்வாதம் செய்ய வேண்டுமென்றாவது, மற்ற மந்திரிகளிடத்தில் பொறுமையினாலாவது, மற்றவர்களைக் காட்டிலும் நான் புத்திமான், நன்றாகப் பேசக் கூடியவனென்ற கர்வத்தாலாவது பேசுவதாக எண்ணக் கூடாது. தாங்கள் என்னை ஒரு பொருட்டாக எண்ணிக் கௌரவம் செய்து பேசும்படியாகக் கட்டளையிட்டதால் மாத்திரம் பேசத் துணிந்தேன். குண தோஷங்களைப் பரீக்ஷித்து அறிவதற்காகச் சில மந்திரிகள் உபாயங்களைச் சொன்னார்கள். ஆனால் அப்படிப் பரீக்ஷிப்பது ஸாத்யமல்ல. ஒரு ராஜகாரியத்தில் விபீஷணனை நியமிக்காமல் அவன் நல்லவனா கெட்டவனா என்று அறிய முடியாது. அப்படி அறியாமல் அவனை ஒரு ராஜகாரியத்தில் நியமிப்பதால் கெடுதி நேரும் ஆகையால், இவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று பொறுத்திருக்கின்றன. (இதர மந்திரிகளுடைய அபிப்பிராயங்களைக் கண்டிப்பதால் அவர்களுடைய பெயரைக் குறிக்காமல் பேசுகிறார். அங்கதனுடைய அபிப்பிராயம் கண்டிக்கப்பட்டது.)

தூதர்களால் பரீக்ஷித்தறியலாமென்று சில மந்திரிகள் சொன்னார்கள். தூரத்திலிருக்கும் வஸ்துக்களையும் மறைந்திருக்கும் வஸ்துக்களையும் மல்லவா தூதர்களை அனுப்பித் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்? இந்த விபீஷணன் அதி ஸம்பத்திலிருக்கிறான்; பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்க்கலாம்; யாதொரு மறைவும் இல்லாமல் ஆகாச வீதியில் நிற்கிறான்; ரகசியமாக தூதனால் அறியவேண்டிய பிரயோஜனம் இங்கே யாதொன்றுமில்லை என்று தோன்றுகிறது. (சரபனுடைய அபிப்பிராயம் கண்டிக்கப்பட்டது).

இவன் வந்த இடமும் காலமும் ஸரியானவையல்ல வென்று சில மந்திரிகள் நினைக்கிறார்கள். ராவணன் அத்ம புருஷனென்றும் தாங்கள் புருஷோத்தமனென்றும் இவன் ஆழ்ந்த யோசனையால் அறிந்தவன்; தங்களுடைய குணங்களையும் தோஷங்களையும் பரீக்ஷித்துப் பார்த்தவன்; ராவணன் ஸீதையைக் கொடுக்க இஷ்டப்படாததால் ராக்ஷஸகுலத்திற்கு நாசத்தைத் தேடுகிறானென்பதையும், தாங்கள் கரதூஷணன் முதலிய ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்ததையும், வாலியைக் கொன்று ஸுகீவனுக்குப் பட்டம் கட்டினதையும், ஒருவராலும் தாண்ட முடியாத ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்குத் தகுந்த பிரயத்தனங்களைச் செய்ததையும் கண்டவன்; புத்தி

பூர்வமாய்த் தனக்குப் பிரதிகூலனான ராவணனிடத்தில் தோஷத்தையும், தனக்கு அனுசூலமான தங்களிடத்தில் குணத்தையும் கிரஹித்தவன்; தங்களிடத்தில் வந்தது ஸகலவிதத்திலும் காலதேசங்களுக்கு ஓத்திருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. (ஜாம்பவானுடைய அபிப்பிராயம் கண்டிக்கப்பட்டது)

விபீஷணனுக்குத் தெரியாதவர்களால் அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியலாமென்று சில மந்திரிகள் தெரிவித்தார்கள். புத்திமானான மனிதனையும் தனக்குப் பரிசுயமில்லாதவர்கள் விஷயங்களக் கேட்டால், 'இவர்கள் என்னிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் இப்படிக் கேட்கிறார்கள். எந்த வார்த்தை சொன்னால் எந்த அனர்த்தம் நேருமோ?' என்று தான் சொல்லவேண்டிய பதிலை ஆலோசித்துக் கொண்டு பலவிதமாய் ஸந்தேகிப்பான். நம்மை நம்பி யாதொரு தோஷமும் இல்லாமல் நம்மிடத்தில் வந்த மித்திரன் நாம் கபடமாய்ப் பார்க்கிப்பதைப் பார்த்துத் துஷ்டனாக மாறிவிடுவான். பெரும்பாலும், இந்த உபாயம் பிரயோஜனமற்றது. தான் வெகு ஸமர்த்தனென்று நம்பியிருப்பவர்களும் பிறருடைய வார்த்தைகளைக் கொண்டு அவர்களுடைய நிஜமான அபிப்பிராயத்தை அறிவது அஸாத்தியம். தன்னைக் கேட்பவர்கள் மனத்தில் ஒன்றை வைத்துக் கொண்டு வெளியில் கபடமாய்ப் பேசுகிறார்கள் என்று அறிந்து, கபடமாய்ப் பேசுகிறவர்களுக்குக் கபடமாய்ப் பதில் சொல்வதில் தோஷமில்லை என்று தங்களுடைய மனோபிப்பிராயத்தை வெளியிடமாட்டார்கள். (மைந்தனுடைய அபிப்பிராயத்தைக் கண்டிக்கிறார்.)

இப்படி மற்றவர்கள் இதுவரையில் சொன்ன ஆலோசனைகளிலுள்ள தோஷங்களை எனக்குத் தெரிந்தவரையில் எடுத்துச் சொன்னேன். இப்பொழுது என் அபிப்பிராயத்தை விஞ்ஞாபனம் செய்கிறேன், விபீஷணன் பேசும் வார்த்தைகளை நான் நன்றாய்க் கவனித்துப் பார்த்தேன். அவைகளால் இவன் துஷ்ட ஸ்வபாவ முள்ளவனென்று கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. முகம் தெளிவாயிருக்கிறது. ஆகையால் இவனிடத்தில் எனக்கு ஸம்சயமில்லை. ரஹஸ்யமாய் நமக்குத் துரோகம் செய்கிறவன், கொஞ்சமும் மனத்தில் ஸந்தேகமில்லாமல் கவலையற்று நம்மிடத்தில் வரமாட்டான். மேலும் இவனுடைய வார்த்தைகளில் யாதொரு தோஷமும் வெளிப்படவில்லை. ஆகையால் இவனைப்பற்றி எனக்குக் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. (ஹனுமான் ராமலக்ஷ்மணர்களிடத்தில் முதலில் பேசின பொழுது, அவன் யோக்யன் என்பதற்கு ராமன் இதே காரணங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்.) 'மஹாவஞ்சகனான புருஷன் தன் அபிப்பிராயத்தைப் பிறர் அறியாமல் மறைத்துக் கொள்வான். அவனை நம்பலாமா' என்றால், எண்ணங்களை

மறைக்கலாமேயன்றி முக விகாரங்களை வெகு காலம் மறைக்க முடியாது. எப்படியாவது மனத்திலிருக்கும் எண்ணம் தன்னை மீறி வெளிப்படாமல் போகாது. மேலும் இவன் உசிதமான தேசகாலங்களிலும் ஜனங்களிடத்திலும் தான் உத்தேசித்த காரியம் அதிசீக்கிரத்தில் நிறைவேறும்படியான பிரயத் தனங்களைச் செய்கிறான், இவனிடத்தில் யாதொரு தோஷமும் இல்லை. உசிதமானவைகளை அறிந்து செய்கிறவனென்ற குணமும் பொருந்தி யிருக்கிறது. ஆகையால், ராவணன் துவட்ட நடத்தையுள்ளவன் என்பதையும், தாங்கள் தர்மவான் என்பதையும், அவனுடைய பிரயத்தனங்கள் பலிக்காதென்பதையும், தங்களுடைய பிரயத்தனங்கள் கைகூடுமென்பதையும், தாங்கள் வாலியைக் கொன்று ஸுகீவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்ததையும் பார்த்து, தானும் லங்காராஜ்யத்தை அடைய வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் புத்திபூர்வமாக இங்கே வந்திருக்கிறான். இவன் ராக்ஷஸனாக இருந்தாலும் யோக்யனென்று எனக்குத் தெரிந்த வரையில் எடுத்துச் சொன்ன காரணங்களால் இவனை அங்கீகரிக்கலாம். ஆனால், இந்த விஷயத்தில் நியாயாந்யாயமும், மேல் நடக்கவேண்டிய காரியமும் தங்களுக்குத் தெரியாததல்ல. தங்களுடைய ஆக்ஷேபை எதிர்பார்க்கிறோம்” என்று தெரிவித்தார்.

**யதாரபரக்தி மயோக்தம் து ராக்ஷஸஸ்யாரஹம் ப்ரதி |
ப்ரமாணம் த்வம் ஹி ப்ரஹ்மஸ்ய ப்ரருத்வா புத்திமநாம் வர: || (68).**

ஸ-18: ராமனுடைய அபிப்பிராயம்

அத ராம: ப்ரஸந்நாத்மா ப்ருத்வா வாயுஸ்தஸ்ய ஹ |
ப்ரத்யபாஜத துர்தர்ஜ: ப்ருத்யாநாத்மத் ஸ்தீதம் || (1)

புறா, மற்றும் கண்டு மஹர்ஷி முதலிய புண்யவான்களின் விருத்தாந்தங்களை வளிஷ்டர் முதலிய பெரியோர்களிடத்திலிருந்து கேட்டவரானபடியால், ராமன் வானரசிரேஷ்டர்கள் சொன்ன ஆக்ஷேபங்களால் புத்தி கலங்காமல், ஹனுமானுடைய வார்த்தைகளால் மனம் தெளிந்து, தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டார்.

“விபீஷணனைப் பற்றி நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. என் நன்மையைக்கோருகிற நீங்கள் அவைகளை ஸாவதானமாய்க் கேட்டு உங்களுடைய முடிவைச் சொல்லவேண்டும்.

இது வரையில் சொன்ன அபிப்பிராயங்களைக் கண்டிக்க வேண்டியிருப்பதால், மந்திரிகள் வருத்தப்படுவார்களோ என்று அவர்களை இப்படி ஸமாதானம் செய்து, தகுந்த காரணங்களுடன் தம் கருத்தைச் தெரிவிக்கிறார். ஸ்கீவன் முதலியவர்கள் சொன்ன அபிப்பிராயங்களில் ஹேதுக்களும் பீர யோஜனங்களும் ஸரீயல்ல. ஆகையால் அவைகளைத் தள்ளி விடலாம். ஹனுமானுடைய அபிப்பிராயத்தில் விபீஷணனைச் சோத்தக் கொள்ளலாம் என்ற பீரயோஜனம் ஸரீயானாலும் அவன் தோஷமில்லாதவனென்ற ஹேது ஸரீயல்ல. ‘தங்களைச் சரணமடைந்தேன்’ என்ற வார்த்தைகளைச் சொல்வதே முக்கியமான ஹேதுவென்பது கருத்து.

“மித்தரனென்று என்னை வந்து அடைந்தவனை நான் ஒரு பொழுதும் கைவிடுகிறதில்லை. அவனிடத்தில் தோஷங்களிருந்தாலும் அவனை அங்கீகரிப்பதை ஸாதுக்கள் நிந்திக்கமாட்டார்கள்.

வாஸ்தவமாக மித்திரனா யில்லாவிட்டாலும் மித்திரனைப் போல் காட்டிக்கொண்டாலும் போதும். இவ்விடத்தில் மித்திர சப்தத்திற்குச் சரணமடைதலென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம். ஸீதையும் ராவணனுக்கு ஹீதோபதேசம் செய்கையில், “நீ பிழைக்க வேண்டுமென்றிருந்தால் ராமனுடன் ஸ்நேஹம் செய்” என்று இதே அர்த்தத்தைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறான். ‘எனக்கு ஸகல வீஷயங்களிலும் சக்தியிருந்தும், உன்னைச் சரணமடைந்தேன்’ என்ற வார்த்தைகள் காதில் விழுந்த பிறகு, அவனைக் கை விடுவதற்குக் கொஞ்சம் கூடச் சக்தியில்லை. அப்படிச் செய்வதால் கணக்கில்லாத அபாயங்கள் எனக்குத் தெரிந்தும் தெரியாமலும் நோர்ந்தாலும், ஸகலப் பிராணிகளும் கூடாதென்று தடுத்தாலும், அதனால் எனக்கு மரணம் நோரிட்டாலும் சரணமடைந்தவனைக் கைவிட முடியாது. ஸ்கீவன் முதலியவர்கள் சொல்லுகிறபடி விபீஷணனிடத்தில் தோஷங்களுக்கட்டும் இன்னும் கோரமான தோஷங்கள் இருக்கட்டும்; என்னால் முடியாத காரியத்தை எப்படிச் செய்வேன்? சீஷ்டர்களை அங்கீகரிப்பதால் எனக்கு விசேஷ கீர்த்தியில்லை; துஷ்டர்கள் என்னைச் சரணமடைந்து அவர்களை ரக்ஷித்தால் எனக்கு விசேஷ கீர்த்தியுண்டு. ஸாதுக்கள் இப்படிச் செய்வதைக் குற்றமாய் எண்ணமாட்டார்கள்; குணமாகக் கொண்டாடுவார்கள். தோஷங்களை விலக்க வேண்டியதென்ற. சாஸ்திர வாக்கியம். சரணமடைந்தவர்களைப் பற்றிச் சொன்னதல்ல, மேலும், சரண மடைந்தவன் கொல்லத் தகுந்த குற்றத்தைச் செய்திருந்தாலும் அவனைக் காட்டிக் கொடுக்கக்கூடாது’ என்று சுருதியும் சொல்லுகிறது” என்பது கருத்து.

சில மஹான்கள் பின்வருமாறு வியாக்யானம் செய்கிறார்கள். என்னிடத்தில் பூர்ணபக்தி வைக்கவேண்டியதில்லை; என்னை துவேஷிக்காமலிருப்பதே போதும். என்னுடன் ஸ்நேஹம் செய்யவேண்டுமென்ற இச்சை கொஞ்சமாவது இருந்தாலும் போதும். மித்திரனைப் போல் நடந்து கொண்டாலும் போதும். பகவானுடைய அபார கிருபையால் அதிச்சகிரத்தில் அவனுக்கு வாஸ்தவ பக்தியுண்டாகும். அல்லது, ‘பகவான் ஸகல பூதங்களுக்கும் மித்திரன்’ என்ற எண்ணத்தை ஆதாரமாய்க் கொண்டு சரணமடைந்தாலும் நல்லதே. நானே இவனைத் தேடிப்போய் காப்பாற்ற வேண்டியிருக்க, அவனே என்னைத் தேடி வந்திருக்கையில் இன்னும் காப்பாற்றாமலிருப்பதைப் பற்றி

வெட்கப்படுகிறேன். ஒருவன் கோயிலுக்குள் சென்று பகவானைத் தரிசிக்கும் பொழுது தான் வெளியில் வீட்டுவந்த செருப்புக்களையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பது போலீராமல் லங்கையையும் மித்திரர்களையும் ஐசுவரியத்தையும் வீட்டுத் திரும்பிப் பாராமல், சரணாகதிக்கு வீரோதிகளை விலக்கி என்னிடத்தில் வந்திருக்கிறான். தாயும் தந்தையும் ஸகோதரர்களும் பந்துக்களும் மித்திரர்களும் ஐசுவரியமும் நானே என்று நம்பி வந்திருக்கிறான். லங்கையிலிருந்தே “ராமா! உன்னைச் சரணமடைந்தேன்” என்றால், அந்த நிமிஷத்திலேயே ஓடிப்போய் அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டியது. முடவனிருக்கும் இடத்திற்கு கங்காப் பிரவாஹம் வருவதுபோல் நான் இருக்குமிடத்திற்கு அவனே வந்ததால் எனக்குப் பெரிய உபகாரத்தைச் செய்திருக்கிறான். இவன் செய்த உபகாரத்திற்குப் பதில் செய்ய வேண்டாமா? இவன் சரணமடைய வேண்டியதே யன்றி ஸதோதரம், ஆர்ச்சனை, தியானம், நமஸ்காரம் முதலிய ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை.

மேலும் மனத்தாலும், வார்த்தையாலும். நடத்தையாலும் பூர்ணமாய் என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். பயிரிடுகிறவன் மழையை ஆவலுடன் எதிர் பார்ப்பது போல், என்னை யாராவது சரணமடைந்து என் பிரதிக்குயை நிறைவேற்றுவார்களென்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். வலுவில் வந்தவனை விடுவேனா? இவன் மூலமாக ராவணனும் வருவானென்று நான் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் இவனைக் கைவிடுவேனோ? ‘விபீஷணனைச் சேர்த்துக் கொள்ளாவிட்டால் தங்களுடைய கிர்த்திக்குக் குறைவு வரும்; அவனைச் சேர்த்துக் கொண்டால் எங்களெல்லோருக்கும் மிகுந்து கெடுதி வரும்’ என்று நீங்கள் ஆக்ஷேபித்தால், உயிரைக் கொடுத்தாவது சரண மடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவேன். லோகத்தில் பசு, புதிதாய்ப் பிறந்த கன்றிடத்திலுள்ள விசுவாஸத்தால் முன்பிறந்த கன்றுகளை திரும்பிப் பார்க்காதது போல், விபீஷணனைக் காப்பாற்றும் விஷயத்தில் உங்களெல்லோரையும் கைவிடுவேன். மேலும் நீங்கள் சொல்லுகிற தோஷங்கள் ஒன்றாவது அவனிடத்தில் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. அப்படி இருந்தாலும் அந்தத் தோஷங்களே எனக்குப் பிரியமாகும், ‘முஞ்சம் என்ற ஒருவகைப் புல்லின் பஞ்சுபோன்ற பூ நெருப்பில் போடப்பட்டவுடன் எப்படி ஸ்வருபமில்லாமல் போகுமோ, அப்படிப் பகவானைத் தரிசித்தவனுடைய பாபங்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் நாசமடைகின்றன’ என்ற சுருதிப்படி, என்னைச் சரணமடைந்தவர் களிடத்தில் தோஷங்களிருக்க நியாயமில்லை. அவன் என்னைக் கொல்ல வேண்டுமென்று வந்திருந்தாலும் அவனுடைய எண்ணத்தைப் பூர்த்தி செய்வது என் கடமை! (இது ஸ்ரீலத் ஸாங்கமிச்சருடைய அபிப்பிராயம்) ‘அப்படியானால் மஹா புத்திமான்களான வானரசிரேஷ்டர்கள் விபீஷணனை ஏன் நிந்திக்க வேண்டும்’ என்றால், என்னிடத்தில் பகஷ்பாதம் வைத்து, காரணமில்லாமல் கெடுதியை ஸந்தேகிக்கும் வானரசிரேஷ்டர்கள் இவனுடைய தோஷங்களை மாத்திரமே நினைத்து இவனை ஏற்றுக்கொள்ள விரும்பமாட்டார்கள். ஆனால் புறாவைப் போன்ற பரமார்த்த ஞானிகள் என் நடத்தையைச் கொண்டாடுவார்கள். ‘தோஷமுள்ளவனைக் கை விடாமலிருப்பதால் தங்களுக்கு எந்தப் புருஷார்த்தம் ஸித்தித்தது? எந்தக்கெடுதல் நீங்கிற்று? எந்தப் பாபத்திற்கு

பரிஹாரமாயிற்று?’ என்றால், இவையொன்றுமில்லை. ஸாதுக்களுடைய கோஷ்டியில் நான் நிந்திக்கப்படாமலிருப்பதே பலன். தன்னைக் கொல்ல வந்தவர்களைக் காப்பாற்றின புறாவைப் போன்ற மஹான்கள் என்னை நிந்திக்காமலிருந்தால் போதும்” என்றார். (ஸர்வ சக்தியுள்ள பகவானுக்கு ஒரு விஷயத்தில் மாத்திரம் சக்தியில்லையென்பதும் ஸர்வமும் தெரிந்த பகவானுக்குத் தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களின் தோஷங்கள் மாத்திரம் தெரியா தென்றும் இந்த ச்லோகத்தால் புலப்படுகின்றன - கோவிந்தபதி என்பவர் கருதுகின்றார்)

அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் ராமனுடைய ஸ்வபாவத்தைப் பூர்ணமாக அறிந்து, இது மிகவும் துணிவான காரியமென்று பயந்து நடுங்கி, ரகுவீரனிடத்தில் தான் வைத்த அளவற்ற பிரீதியால் “ஸ்வாமி! இவன் யோக்கியனாக இருந்தாலும் ஸரி, அயோக்கியனாக இருந்தாலும் ஸரி, இந்த ராக்ஷஸன் நன்றியற்றவன். தன் தமையன் இப்படிப்பட்ட ஆபத்தில் இருக்கையில் அவனைக் கைவிட்டவன், எவனைக் கை விடமாட்டான்? லங்கை எரிந்து, புத்திரர்கள் மடிந்து, தன் சத்துரு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, தன் நகரத்தை முற்றுகையிடத் தயாராயிருப்பதைக் காட்டிலும் வேறு கஷ்டம் உண்டோ” என்றான்.

அதற்கு ராமன், ‘ஸுக்ரீவன் தர்மத்தினுடைய ரஹஸ்யத்தையும் என் அபார சக்தியையும் சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவேனென்ற என் பிரதிக்களுடைய நன்றாக அறியாமல் இப்படிச் சொல்லுகிறான்’ என்று நினைத்து புன்ரிசிப்புடன் ராஜநீதிப்படி அவனுக்குப் பதில் சொன்னார். ஸகல வானரர்களையும் ஒரு தடவை பார்த்து, புண்யவானான லக்ஷ்மணனை நோக்கி, “சாஸ்திராப்யாஸமில்லாமல் பெரியோர்களிடத்தில் சுச்சூருஷை செய்யாமல் ஒருவனும் இப்படிப் பேச முடியாது. ஆனால் இந்த விஷயத்தில் ஸூக்ஷ்மமான விஷயத்தைக் கவனிக்கவேண்டியது. அது ஸகல ராஜாக்களிடத்திலும் காணப்படும்; லோகானுபவத்தால் அறியப்படும்; அதாவது ஓர் அரசனுடைய தாயாதிகளும் அடுத்த தேசங்களிலுள்ள அரசர்களும் சத்ருக்களென்று சொல்லப்படுகிறார்கள்; அவர்கள் கஷ்டம் நேர்ந்த ஸமயங்களை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு கெடுதி செய்கிறார்கள். ஆனால் புண்யவான்களான சில அரசர்கள் தங்களுடைய தாயாதிகள் எப்பொழுதும் ஹிதகாரிகள் என்று எண்ணிக் கௌரவம் செய்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட அரசர்களும் உத்தமகுணங்களுடைய இந்த விபீஷணனிடத்தில் ஸந்தேகிப்பார்கள். பாபிகள் நிறைந்த இந்த லோகத்தில் நல்லவனிடத்திலும் ஸந்தேகமுண்டாகிறது. மஹா பாபியான ராவனன் மஹாபுண்யவான இந்த விபீஷணனிடத்தில் ஸந்தேகப்படுவது ஆச்சரியமல்ல; ஆகையால் அவனுடன் விரோதித்துக்கொண்டே இங்கே வந்திருக்கிறான். இப்படி இவன் ராவணனைவிட்டு வந்ததற்குக் காரணம்

சொன்னேன். இவனை நான் கைவிடக்கூடாதென்பதற்குக் காரணம் சொல்கிறேன்.

சத்ருவிடத்திலிருந்து வந்தவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளக் கூடாதென்று சொன்னீர்கள். நீதி சாஸ்திரப்படி அதை விசாரித்துப் பார்ப்போம். நான் ராவணனுக்குச் தாயாதியல்ல; அவனுடைய ராஜ்யத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட அபேகையில்லை; ராவணன் இவனைச் சத்ருவாக எண்ணுகிறானேயன்றி, இவனிடத்தில் எனக்கு அப்படிப்பட்ட எண்ணமில்லை. ஆகையால் இவன் என்னைக் கைவிட மாட்டான். இவன் என்னால் ராவணனை நாசம் செய்வித்து அவனுடைய ராஜ்யத்தை அடைய விரும்புகிறான். தன் காரியம் கெடுமென்ற பயத்தாலாவது எனக்குக் கெடுதி செய்யாமலிருப்பான்; ‘ராக்ஷஸர்களுக்கு இவ்வளவு ஆலோசனை ஏதென்றால், அவர்களிலும் விவேகிகளிருக்கமாட்டார்களா? ஆகையால் இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். ஞாதிகள் ஒருவருக்கொருவர் கல்மஷமில்லாமல் ஸந்தோஷமாய்ப் பழகுவதில்லை; ஆகையால் அவர்களுக்குள் கலகம் நேருவது ஸுலபம். இவன் பலவானான ராவணனிடத்திலிருந்து விசேஷ ஆபத்து நேரும் என்று அறிந்து பயந்து, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள இங்கே வந்திருக்கிறான்’ என்று இவனுடைய குரலினாலும் வார்த்தைகளாலும் வெளிப்படுகிறது. ஆகையால் இவனை ஒப்புக்கொள்வதில் கெடுதலில்லை; தனக்கு மூத்தவன் துஷ்டனாக இருந்தாலும் அவனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தே நடக்க வேண்டுமென்ற தர்மத்தை எல்லோரும் அனுஸரிக்கமாட்டார்கள். உடன் பிறந்தவர்களெல்லோரும் பரதனைப் போலாவார்களா? பிதாவிற்குப் பிறக்கும் புக்திரர்களெல்லாம் என்னைப் போலாவார்களா? மித்திரர்களெல்லாம் உங்களைப் போலாவார்களா? கைகேயி தசரதரிடத்திலிருந்து பெற்ற வரங்களால் பரதனுக்கு ராஜ்யம் நியாயமாகக் கிடைக்கிறது; அதை வேண்டாமென்று மறுத்து, காட்டிற்குள் சென்ற என்னைக். கண்டுபிடித்து, பரமபக்தியுடன் நமஸ்கரித்து ‘அண்ணா, ராஜ்யம் தங்களுடையது. தாங்கள் வந்து அதை ஒப்புக்கொண்டு ஆளவேண்டியது. நான் தங்களுக்கு ஸகல கைங்கரியங்களும் செய்கிறேன்’ என்று பரதனைத் தவிர வேறொருவன் சொல்லமுடியுமா? (லக்ஷ்மணனுக்கு அவ்விதமாய் நடந்துகொள்ள அவகாசம் நேராததததால் அவனைப் பற்றி பிரஸ்தாபிக்கவில்லை) என்னைப்போல பாக்கியாசாலியான புத்திரன் வேறொருவரும் இல்லை. என்னைப் பிரிந்த துக்கத்தை ஸஹிக்காமல் என் பிதா உயிரை விட்டார். இப்படி பிரியமுள்ள பிதாவையுடைய புத்திரனும் உண்டோ? அப்படியிருந்தாலும் பரதனைப்போன்ற ஸஹோதரனும் உங்களைப்போன்ற, மித்திரர்களும் கிடைப்பது அரிது. வர்ஷகாலத்தில் ஸுகீவன் அலக்ஷ்யமாக இருக்கிறானென்று நான்

கடுமையாய்க் கோபிக்க, அதைக்கண்டு லக்ஷ்மணன் குருரமான வார்த்தைகளால் அவனைத் துளைக்க, எங்களிடத்தில் கொஞ்சம்கூட வருத்தப்படாமல் எல்லையற்ற பிரேமையையும் விசுவாஸத்தையும் பாராட்டி, எங்களுக்கு ஸகல உதவியையும் செய்து வரும் உன்னைப் போன்ற மித்திரர்களும் உண்டோ?

கேள்வி:- ராமன் தன்னைப்பற்றி இப்படிப் புகழ்ந்து கொள்வது ஸரியா?

பதில்:- நடந்த விஷயத்தை உண்மையாய்ச் சொல்வது தற்புகழ்ச்சி ஆகாது. அபார

கிருபையுள்ளவனாக இருப்பது, தன்னைப் பற்றிப் புகழ்ந்து கொள்ளாதவனாக இருப்பது என்ற தீரோதாத நாயகலக்ஷணம் பொருந்திய துஷ்யந்தன், “ஸாதுக்களுக்குத் தர்மஸந்தேகம் நேரும் பொழுது அவர்களுடைய உள்ளத்தின் வேகமே பிரமாணம்” என்று தன்னை ஸாதுவாகச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆஞ்ஜனேயர், “ஆகாச வீதியில் பூர்ண பலத்துடன் அதிவேகமாய்ச் செல்லும் கருடனை அனேக ஆயிரம் தடவை நிற்காமல் நான் சுற்றிவரமுடியும்” என்று தன்னைப்பற்றியும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். இப்படியே காங்கயா தாசத்தில் முதல் பரிச்சேதத்தில் தண்டி என்ற மஹாகவி, “நடந்த விஷயத்தை யதார்த்தமாய் வர்ணிப்பது ஆத்மஸ்தோத்ரமாகாது” என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

அதைக்கேட்டு ஸுகீவன், நீதிசாஸ்திரப்படி விபீஷணனைத் தள்ளி விடவேண்டும் என்பதை நிரூபிக்க முடியாமல், இவனைச் சேர்த்துக் கொண்டால் இவனுடைய அந்தரங்கம் நமக்குத் தெரியாததால் ராமனுக்கு எந்தக் காலத்தில் என்ன கெடுதி செய்வானோ என்று, ரகுவீரனிடத்தில் வைத்த அளவற்ற பிரேமையால் மனம் கலங்கி, தானும் லக்ஷ்மணனும் செய்யும் சரணாகதியையே சிரேஷ்டமாக எண்ணிச் சரணமடைவதற்கு முன்னமே விபீஷணனை விலக்கி விடவேண்டியதென்று நினைத்து, “ஸ்வாமி! தாங்கள் இந்த விஷயத்தில் பொறுமைக்கு இடம் கொடுக்கக் கூடாது, இவன் ராவணனால் அனுப்பப்பட்டு இங்கு வந்தவனே; ஸந்தேகமில்லை, ஆகையால் இவனைச் சேர்த்துக் கொள்ளக்கூடாது. இப்பொழுதே நீக்கிவிடவேண்டும். கபடபுத்தியுள்ள ராவணன் இவனை அனுப்பி நமது ரஹஸ்யங்களை அறிந்தகொண்டு ஸமயம் பார்த்து நமக்குக் கெடுதி செய்ய யோசித்திருக்கிறான். தாங்கள் இவனை நம்பினவுடன் தங்களுக்காவது எனக்காவது கெடுதி செய்யாமல் போகமாட்டான்; அல்லது லக்ஷ்மணனுக்கு என்ன கெடுதி செய்வானோ? ஆகையால் இவனையும் இவனுடன் வந்த நான்கு மந்திரிகளையும் இப்பொழுதே பிடித்துக் கொல்லவேண்டியது. இதில் தோஷமில்லை. இவன் மஹா குருனான ராவணனுடைய தம்பி. இதைத் தவிர வேறு விசாரிக்க வேண்டியதென்ன?” என்று சொல்லி, தான் இவ்வளவு சொல்லியும் ராமனுக்கு மனதில் படவில்லை என்று நினைத்து அவரிடத்திலுள்ள பிரேமையால் கோபம் கொண்டான்.

பகவானுக்கு அபராதம் செய்வதைச் காட்டிலும் பக்தர்களுக்கு அபராதம் செய்வது பெரும் குற்றமாகையால், ராமன் அதைப் பொறுக்கமாட்டான் என்றெண்ணித் தனக்கும் லக்ஷ்மணனுக்கும் கெடுதி நேருமென்று சொன்னதேயன்றி வாஸ்தவமாய் அதற்குப் பயந்து சொன்ன வார்த்தையல்ல.

அதைக்கெட்டு ராமன் ‘ஐயோ! இவன் நம்மிடத்தில் வைத்த அதிகப் பிரேமையாலல்லவா இப்படிச் சொல்லுகிறான். நாம் ஸர்வ சக்தனென்றும், நமக்குக் கெடுதி செய்யக் கூடியவன் ஒருவனுமில்லையென்று சரணாகதர்களை ரக்ஷிப்பது நம்முடைய விரதமென்றும், சாஸ்திரத்தால் விதிக்கப்பட்டபடியால் அவசியம் அனுஷ்டிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் இதனை இவனுக்கு எடுத்துச்சொல்ல வேண்டும்’ என்றும் நினைத்து, “இந்த ராக்ஷஸன் மிக துஷ்டனாக இருக்கட்டும்; அல்லது ஸாதுவாக இருக்கட்டும்; இவனால் என்ன செய்ய முடியும்? எனக்கும் என்னை ஆசிரயித்தவர்களுக்கும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் அணுவளாவாவது கெடுதி செய்ய இவனால் முடியுமென்று எண்ணுகிறாயா? வானராதிபதே! நீயும் உன் ஸையங்களும் ஏதோ ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றிக் கொண்டிருப்பதாக எண்ணுகிறீர்கள். உங்களைக் கொஞ்சம்கூட சிரமப்படுத்தாமல் பூமியிலுள்ள ராக்ஷஸர்களையும், இதர லோகங்களிலுள்ள தானவர்கள், யக்ஷங்கள், பிசாசுகள் முதலிய பிராணிகளையும் நினைத்த மாத்திரத்திலேயே விரலின் நுனியால், நாசம் செய்வேனென்று அறி. அஸ்திர சஸ்திரங்கள் வேண்டாம்; கையிலுள்ள மற்றவிரல்களின் உதவியும். வேண்டாம்; விரலில் மற்ற கணுக்களும் வேண்டாம்; நுனி ஒன்றே போதும். லங்கையில் வஸிக்கும் இந்த அல்ப ராக்ஷஸர்களைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதென்ன? இவர்களைக் கொல்ல வேண்டுமென்ற எண்ணமுண்டாக வில்லையெய்ன்றி, நினைத்துவிட்டால் அடுத்த நிமிஷத்தில் இவர்களைப் பார்க்க முடியுமா? ஆகையால் இவனிடத்திலிருந்து எனக்குக் கெடுதி நேருமென்ற ஸ்வப்பனம் கூட வேண்டாம். அப்படி இவன் கெடுதி செய்யக் கூடியவனாயிருக்கட்டும்; அதனால். என் உயிர் போகட்டும்; அப்பொழுதும் இவனை விடக்கூடாது, அவசியம் ரக்ஷிக்க வேண்டியதே. இந்த விஷயமாய் ஒரு பிரஸித்தமான கதையைச் சொல்கிறேன் கேள்:

ஒரு காட்டில் ஒரு புறா இருந்தது. ஒரு நாள் ஒரு வேடன் அது வஸிக்குமிடத்திற்கு வந்து அதன் பாரியையை வலை போட்டுப் பிடித்துவிட்டான். பிறகு அஸ்தமித்தது. இருள் சூழ்ந்தது. பெருங் காற்றும் மழையும் பிடித்துக்கொண்டது. அதனால் வேடன் அடிபட்டு நடந்து, பசியால் வருந்தி, கண்டவிடமெல்லாம் திரிந்து, ஆண் புறாவிருந்த மரத்தடியில் வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது அந்தப் புறா வேடன் படும் அவஸ்தையைக் கண்டு, அவனுக்கு உதவி செய்ய நினைத்து, ஆனாலும் தன் ஜாதிக்கு ஸ்வபாவ சத்ருவானதால், தயங்கி நின்றது. அப்பொழுது வலையில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருந்த பெண் புறா தன் கணவனைப் பார்த்து “நாதா! என்னைக் குறித்துத் தாங்கள் வருத்தப்படவேண்டாம். நான் இந்த வேடனுடைய வலையிலிருக்கிறேன். தாங்கள் கவனிக்க வேண்டியது ஒரு விஷயமே. இந்த

வேடன் நாம் இருக்கும் இடத்தைத் தேடிவருகிறான். நமது அதிதி, மழையாலும், குளிராலும், இருட்டாலும், பசியாலும். வருந்துகிறான். இவனுக்கு நம்மால் கூடியவரையில் அதிதி பூஜை செய்யாவிட்டால் நாம் இதுவரையில் அனுஷ்டித்து வந்த தர்மம் வீணாகும்” என்றது. அந்த ஆண் புறா பிரஹ்ம, கூத்திரிய, வைசிய ஜாதிகளில் பிறந்ததும் அன்று; ஆசிரம தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கக் கூடிய மனுஷ்யனும் அல்ல; கேவலம் ஒரு பகி; புறாவிற்கு வேடன் ஸஹஜ சத்ரு. அதன் பார்யையை அபகரித்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்; கொஞ்ச நேரத்தில் அதைக் கொண்டு தின்பான். தான் அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்யப் போனால் தன்னையும் கொண்டு தின்பான். மேலும் அவன் புறாவைச் சரணமடையவில்லை. அதன் வீட்டைத் தேடி வரவுமில்லை. மரத்தடியில் அகஸ்மாத்தாய் வந்து, ‘இந்த மரத்தில் வஸிக்கும் தேவதையே! உன்னைச் சரணமடைந்தேன்!’ என்று தலைமேல் கைகூப்பிச் சொன்னான். அப்படியிருந்தும் அந்தப் புறா வேடனைத் தேவதையாக எண்ணி ஆரதித்து, காட்டில் அங்கங்கே போய்ச் சருகுகளையும் சள்ளிகளையும் கொண்டுவந்து நெருப்பு மூட்டி, வேடனைக் குளிர் காயச் செய்து, தனக்கு அப்பொழுது கிடைக்கக் கூடிய பழம் முதலிய ஆஹாரங்களைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தது. அதனாலும் அவனுடைய பசி தீராததைக் கண்டு, அக்னியில் செய்யும் ஆகுதிகளால் தேவதைகளைத் திருப்தி செய்வது வழக்கமாகையால், அவனுக்கு வேறு மாம்ஸத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்க முடியாமல், தன் தேகமிருக்கும்பொழுது, இதரப் பிராணிகளை ஹிம்ஸிப்பது ஸரியல்லவென்று, தாம் மூட்டிய தீயில் தந்தேகத்தை அர்ப்பணம் செய்து, வேடனைப் பசி தீர்த்துக் கொள்ளும்படி பிரார்த்தித்து, உயிரைவிட்டு உத்தம லோகங்கள் அடைந்தது.

அந்தப்புறா ஒன்றே; நாம் கணக்கில்லாத வானரஸன்யங்களை ஸஹாயமாய் வைத்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். வேடன் புறாவிற்கு ஸஹஜ சத்ரு; விபீஷணன் நமக்கு ஸஹஜ சத்ருவல்ல. வேடன் புறாவின் பார்யையை அபகரித்தான்; என் பார்யையை அபகரித்தவன் இவனல்ல. நியாயப்படி அந்து ராவணனே என்னை வந்து சரணமடைந்தால், புறாவைப் போல் நானும் என் உயிரைக் கொடுத்தாவது அவனைக் காப்பாற்ற வேண்டியது. வேடன் புறாவைச் சரணமடையவில்லை; இவன் என்னைச் சரண மடைந்திருக்கிறான். இவன் சத்தருவினுடைய ஊரிலிருந்து வந்திருக்கிறானே அன்றி சத்துருவல்ல; எண் முன்னோரான ரகு மஹாராஜாவிற்கும் ஒரு ராக்ஷஸனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதத்தில் சொல்லி யிருக்கிறபடி, சரணமடைந்த அந்த ராக்ஷஸனை அவர் காப்பாற்றினாரென்று கேள்விப்பட்டு இவனும் என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். புறா வேடனுக்கு ஸகல உபகாரமும் செய்து,

அவனுடைய வருத்தத்தைப் போக்கித் தன் உயிரைக் கொடுத்து, அவனைத் திருப்தி செய்தது; நாமோ விபீஷணனை குரூர தண்டனையால் சித்திப்பதற்கு வழி தேடிக் கொண்டிருக்கிறோம். அவன் போதாமல் அவனுடைய மந்திரிகளையும் கொல்லப் பார்க்கிறோம். குரூரனென்றும், சத்ருவென்றும், தனக்கு அபராதம் செய்தவனென்றும் ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிந்த வேடனுக்கு புறா நல்ல வார்த்தை சொல்லி உபசரித்து, ‘பசி தீரும் வரையில் அதிதியைப் பூஜிக்க வேண்டும்!’ என்ற நியாயப்படி, கொஞ்சம்கூட மனத்தில் வருத்தமில்லாமல் கபடரில்லாமல் உபசரித்தது. நாமோ வார்த்தையாலும் நடத்தையாலும் ஸாதுவென்று ஊஹிர்க்கக்கூடியவனை, சத்துருவென்று ருஜுவாகாதவனை, சத்துருவென்று முடிவு செய்து, கபடமாய்ப் பேசவும் மோசம் செய்யவும் தண்டிக்கவும் ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கிறோம். அக்ஞானிகள் தானென்று அபிமானிப்பது தேகம். ஜ்ஞானிகள் தர்மானுஷ்டானத்திற்கு. ஸாதனமென்று ஆதரிப்பது தேகம். அதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், சரபங்க மஹரிஷியைப் போல் அந்தப் புறா இதுவும். ஒரு பெரிய தபஸென்று நினைத்து மனப்பூர்வமாய் தத்தம் செய்தது.

என்னைப்போல் ஸகல தர்மங்களையும் அனுஷ்டிக்க யோக்கியதையுடைய ஜாதியில் அந்தப் புறா பிறக்கவில்லை. சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதையே விரதமாக உடைய இக்ஷ்வாகு குலத்தில் என்னைப்போல் பிறக்கவுமில்லை. வேடனோ ஜாதியாலும் ஸ்வபாவத்தாலும் அல்பன்; வேறு கதியற்றவன்; இரக்கமில்லாதவன்; நல்ல வார்த்தை சொல்லி அறியாதவன்; அவனையும் அந்தப்புறா பிராணனைக் கொடுத்து உபசரித்ததல்லவா? முன்பு சிபி சக்கரவர்த்தியைப் பரீக்ஷிக்க வந்த பக்ஷிகளைப் போல் அது மாறு ரூபமெடுத்து வந்த தேவதையல்ல; ஸாதாரணமான புறாவே. கஜேந்திரனைப் போல் பூர்வ புண்ய விசேஷத்தால் இந்த உத்தமதர்மத்தை அனுஷ்டிக்கப் பெற்றது. இது இருக்கட்டும்;

ஒருநாள் ஒரு வேடன் புலியால் துரத்தப்பட்டு ஒரு மரத்தடியில் வந்து, அதிலிருந்த குரங்கைச் சரணமடைய, அதனால் காப்பாற்றப்பட்டு அந்த மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். பிறகு அந்த மரத்தடியில் வந்த புலி, குரங்கு தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, வேடனைப் பார்த்து, “அதோ தூங்கிக் கொண்டிருக்கும். குரங்கைக் தள்ளிவிடு. அதைத் தின்றுவிட்டு உனக்கு யாதொரு கெடுதலும் செய்யாமல் போகிறேன்” என்றது. துரோக புத்தியுள்ள வேடன் அதன் வார்த்தையை நம்பி, தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நினைத்துக் குரங்கைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். விழுந்த குரங்கைப் பிடித்துக்கொண்டு, புலி. உனக்குத் துரோகம் செய்த அந்த வேடனைக் கொல்!” என்று தூண்டிவிட்டது. தர்மங்களை அறிந்த குரங்கு தன் பிராணனைத்

தப்பித்துக் கொள்வதற்காக அதற்கு ஸம்மதிப்பது போல் பாவித்து மரத்தில் ஏறிக்கொண்ட பிறகு, தனக்கு அபராதம் செய்த வேடனைத் தைரியப்படுத்தி, பொழுது விடியும் வரையில் வைத்துக் காப்பாற்றி அனுப்பிற்று. ஒரு சாதாரணக் குரங்கு செய்த சரணாகதி ரக்ஷக தர்மத்தை, வானராதிபதியாயும் ஸூரிய புத்திரனாயுமிருக்கும் நீ அனுஷ்டிக் காமலிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்!

நான் மனுஷ்யன்; ரகுவம்சத்தில் பிறந்தவன்; அறுபதாயிரம் வருஷங்களாய் பிரஜைகள் தர்மமாய்ப் பரிபாலனம் செய்து நரைத்துப் போன தசரத சக்கரவர்த்தியின் புத்திரன்; வஸிஷ்டர் விசுவாமித்திரர் முதலிய மஹரிஷிகளால் உபதேசிக்கப்பட்டுத் தர்மரஹஸ்யங்களை அறிந்தவன்; மஹாயோகியான ஜனகருடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவன்; தர்மமே அவதரித்து வந்த ராமனென்று பெயருடையவன்; ஜனங்கள் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய தர்மங்களை ஏற்படுத்தினவன்; அவைகளை ஸரிவர நடத்தி வைப்பவன்; அவைகளை நடத்திக் காட்டுகிறவன். நானே சரணமடைந்தவனை ஹிம்ஸித்தால் பிறகு லோகம் எதைத்தான் செய்யாது? கொல்லத் தகாதவர்களைக் கொல்லும். ராவணன் செய்யவேண்டிய காரியமேயன்றி என்னைப் போன்றவனுக்கு இது அழகல்ல. சரணமடைந்தவனைக் கைவிடுகிறவன் எந்தப் பிறப்பைச் சேர்ந்தவனோ தெரியவில்லை.

ஆனால், 'சாஸ்திராப்யாஸம் செய்வதற்கு அதிகாரமில்லாத ஒரு புறா அனுஷ்டித்த ஒரு காரணத்தால் மாத்திரம் நாமும் அப்படிச் செய்வது நியாயமல்ல' என்று ஆக்ஷேபித்தால், கண்வமஹர்ஷியின் புத்திரனான கண்டு என்பவர் பின்வரும் தர்ம வாக்கியங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார். அவர் மஹாகுலத்தில் பிறந்தவர். விஷயங்களின் யதார்த்தத்தை அறியக் கூடியவர்; அப்படி அறிந்தவைகளை உள்ளபடி சொல்லுகிறவர். ஆகையால் அவருடைய வார்த்தைகள் ஆப்தவாக்கியம்; வேதவசனங்களும் இதற்கு ஆதாரமாக இருக்கின்றன.

இது அவர் கல்பித்த வாக்கியமல்ல. ரிக்வேதத்திலுள்ள மந்திரங்களையே ஸ்வரபேதத்தால் ஸாமவேதமாய்ச் சொல்வது போல், அனாதியாய் வழங்கிவரும் தர்மத்தையே அவரும் வெளியிட்டிருக்கிறார், வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் தர்மங்களை அனுஷ்டித்தால் எந்த பரமப் பிரயோஜன முண்டாகுமோ அதைக் கொடுக்கக்கூடியது. அனேக அர்த்தங்களடங்கி யதாய் ஸுலபமாய் ஞாபகத்தில் வைக்கக் கூடியதாய்ச் சுருக்கமாயிருக்கிறது; இதை நீ இதுவரையிலும் கேட்டிராததால். இப்படி மயங்குகிறாய்

நம்மைக் காப்பாற்றுகிறவனிடத்தில் அனுசூல புத்தியும் வார்த்தையும் நடத்தையும் இல்லாவிட்டாலும், பூர்ணப்ரபத்திக்குரிய லக்ஷணங்களில்

லாவிட்டாலும் வேறு கதியில்லாததால் தன்னுடைய பாரத்தை ரக்ஷகனிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறதென்ற கருத்தைக் குறிக்கும் அடையாளமாயும் சரணாகதியின் ஒரு அங்கமாயும் இருக்கும் கைகூப்புதல் இருந்தால் போதும்; ஸகல துக்கமும் தீரும்; அனுக்ரஹத்திற்குக் காரணமாகும். பகவானுடைய கிருபையைப் பெறுவதற்குச் சீக்கிரமான உபாயம், கைகூப்புவதென்ற யோக முத்திரையே. ஸ்வதந்திரமாயிருப்பவனையும் ஸுலபமாய் வசப்படுத்தும்; பக்தர்களுக்கு பரதந்திரனாக இருக்கும் பகவானை வசப்படுத்துவதில் ஸந்தேகமென்ன? கைகூப்பாவிட்டாலும், தான் தீனனென்று பிறருக்குச் தெரிவிப்பதே போதும்; அப்படி இல்லா விட்டாலும், ப்ரார்த்திப்பது போல் தோன்றும் வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் போதும், இம்மூன்றும் இல்லாவிட்டாலும், ரக்ஷகன் இருக்குமிடத்தை நோக்கி வருவதே போதும். அவன் பரமசத்ருவாக இருந்தாலும் அவனைக் கொல்லக் கூடாது. (“இது சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட அர்த்தமா? இஹலோகத்தில் ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அடைவதற்காகவா? பரலோகத்தில் உத்தமகதி அடைவதற்காகவா? செய்யாவிட்டால் நேரும் தோஷத்தைப் போக்குவதற்காகவா?” என்றால், குரூரனென்ற பெயர் வாங்காமல் தப்புவதற்கே). அஹிம்ஸை பரம தர்மமென்றபடி, ஸகல தர்மத்திற்கும் ஸாரமான தயையென்ற குணத்தைக் காப்பாற்றுவதற்கே. (பிறரை ஹிம்ஸிக்காமலிருப்பதே உத்தமமான தர்மமென்று தாங்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேனென்று ஸந்தரகாண்டத்தில் ஸீதை சொல்லுகிறாள்), சரணமடைந்தவர்களிடத்தில் நமது பெருஷத்தைக் காட்டுவதில் பிரயோஜனமென்ன? சத்ருக்களிடத்திலல்லவா காட்ட வேண்டும்?

மேலும் நம்மைச் சரணமடைந்தவன் சரணாகதி செய்யும் ஸமயத்தில் தான் செய்த அபராதங்களை நினைத்துப் பயங்கொண்டவனாக இருந்தாலும் ஸரி; அல்லது சீக்கிரம் தாமஸம் என்பதை கவனியாமல் கார்யம் நிறைவேறுவதிலேயே நோக்கமுள்ளவனாக இருந்தாலும் ஸரி; அல்லது, சரணாகதி செய்யும் ஸமயத்தில் வினயமில்லாமலிருந்தாலும், தான் செய்த அபராதங்களை நினைத்துப் பயமில்லாமலிருந்தாலும் ஸரி; ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்படைந்து அந்த க்ஷணத்திலேயே தேகத்திலிருந்து விடுபட ஆசைப்பட்டவனாயிருந்தாலும் ஸரி; பிராரப்த கர்மத்தின் முடிவில் முக்தியை விரும்பினாலும் சரி! ‘நான் ஒன்றும் முடியாதவன்; வேறு கதியற்றவன்’ என்று வந்து சரணமடைந்தவனானாலும் ஸரி; கபடமாகவாவது பரிஹாஸமா கவாவது ‘சரணமடைந்தேன்’ என்ற வார்த்தைகளைச் சொன்னாலும் ஸரி; மனத்தில் விரோதத்துடன் ‘சரணமடைந்தேன்’ என்ற வார்த்தையைச் சொன்னாலும் சரி; தர்மசாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கை வைத்து நிச்சயமான புத்தியையுடைய புருஷன்

ஸ்திரமில்லாத பிராணனைக் கொடுத்தாவது ஸ்திரமான சரணாகதி ரக்ஷணமென்ற தர்மத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டியது; செய்யத் தவறினால் ஸாதாரண மனுஷ்யனைக் காட்டிலும் வித்வானுக்கு விசேஷ பாபம் நேரும். தன்னால் கூடியமட்டும் தன்னுடைய தேகம் திரவியம் பிராணன் முதலியவைகளைக் கொடுத்தாவது இவனைக் காப்பாற்ற வேண்டும்; தன்னைச் சரணமடைந்தவனாவது அவனைச் சேர்ந்தவர் களாவது தனக்குக் கெடுதி செய்வார்களோ என்ற பயத்தாலாவது, சாஸ்திரங்களை அறியாமையாலாவது சரணமடைந்தவனுடைய சத்ரு விடத்திலிருந்து ஒரு பிரயோஜனத்தை அபேக்ஷித்தாவது அப்படிச் செய்யாவிட்டால் இஹலோகத்தில் எல்லோரும் நிந்திப்பார்கள்; பரகதி கிடைக்காது. இது மாத்திரமல்ல, ஒருவன் தன்னைச் சரணமடைந்தவனை ரக்ஷிக்கச் சக்தியிருந்தும் அப்படிச் செய்யாமல், சத்துருக்களால் நாசமடைவதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், அவன் அதுவரையில் செய்த ஸகல புண்ய கர்மங்களும் நசிக்கின்றன; அந்த கர்மபலன்கள் சரணாகதி செய்தவனை அடைகின்றன; சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிக்காவிட்டால் மஹாதோஷ முண்டாகும்; நரகத்திற்கு ஹேதுவாகும்; இஹத்தில் அபகீர்த்தியைத் தரும்; பலம் வீரியம் முதலிய குணங்களை நாசம் செய்யும். கண்டு மஹரிஷியின் அபிப்பிராயப்படி நான் நடப்பேன். தர்மத்தை ஸ்தாபிக்க விரதம். பூண்ட நான் இப்படி அவசியம் செய்யவேண்டியது. இதை ஸகலப் பிராணிகளும் கொண்டாடும்; இது பாபத்தைப் போக்கும்; ஸ்வர்க்க பலனைக் கொடுக்கும்” என்றார்.

‘சுருதி, ஸ்மிருதி, ஸதாசாரம், தனது ப்ரியம், தீர்க்கமாய் ஆலோசித்த பிறகு உண்டாகும் இச்சை இவைகளே தர்மத்திற்கு மூலம்’ என்று யாக்குயவல்க்ய ஸ்மிருதியில் சொன்ன தர்மப்ரமாணங்களில், நம்மைச் சரணமடைந்தவன் கொல்லப்பட வேண்டியவனாக இருந்தாலும் அவனைக் காட்டிக் கொடுக்கக் கூடாது என்ற சுருதி வாக்கியமும்; கண்டுவின் உபதேசத்தால். ஸ்மிருதியும்; புறாவின் உபாக்யானத்தால் ஸதாசாரமும்; சத்துருக்களை நாசம் செய்து, பலவான்களைத் தன்னிடத்தில் சேர்த்திக் கொள்வதென்றதால் தனக்குப் ப்ரியமானதென்றும்; மேற் சொன்ன நான்கு ப்ரமாணங்களும் ப்ரபந்தனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற தர்மத்தை ஸ்தாபித்தன. இப்பொழுது தான் தீர விசாரித்துச் செய்த முடிவு (ப்ரதிக்கஜ) என்ற ஐந்தாவது ப்ரமாணம் நிருபிக்கப்படுகிறது.

உத்தமகதியை அடைவதற்குச் சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கும் இதர உபாயங்களைப் பலதடவை அனுஷ்டித்தால் மாத்திரம். ப்ரயோஜனப்படும்; சரணாகதியோ அப்படியல்ல. என்னை ஒருவன் ஒரு தடவை வந்து சரணமடைந்தாலும் போதும். அதையும். வார்த்தைகளால் சொல்வதும் தேகத்தால் செய்வதும் அவசியமில்லை; மனஸால் சரணமடைவதே போதும். நான் உங்களைச் சேர்ந்தவன்; உனக்கு கைங்கரியம் செய்வதே நான் அபேக்ஷிக்கும் பலன்’ என்று ப்ரார்த்தித்தால், அவனுக்கு பயம் நேரக்கூடிய ஸகல புதங்களிடத்திலிருந்தும் பயமில்லாமல் செய்வேன். சரணமடைந்தவர்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் அபயதானம் செய்கிறேன்; இது என் விரதம். எக்காலத்திலும் எந்த சமயத்திலும் இதைக் கைவிட மாட்டேன்.

அபயமென்றால் மோகடிமென்பது கருத்து, ‘பிறகு அவன் அபயத்தையடைகிறான்’ (ப்ரஹ்மாவின் ஆனந்தத்தையடைந்தவனுக்கு யாதொன்றிடத்திலிருந்தும் பயமில்லை- சுருதி) ப்ரஹ்ம வித்யையின் பலனான மோகடித்தையே சரணமடைந்த வனும் அடைகிறான். விஷ்ணுபக்தனை ஆசிரயித்த பசு, மனுஷ்யன், பகடி முதலிய ஸகலப் ப்ராணிகளும் அந்த மஹிமையால் விஷ்ணுவின் பரம பதத்தை அடைகின்றன.

அப்படிச் சொன்னவுடன் ஸ்கூர்வனுடைய ஸந்தேகம் தீர்ந்து முகம் தெளிந்தது, விபீஷணனிடத்தில் நம்பிக்கையும் விச்வாஸமும் உண்டாயிற்று.

பிறகு ராமன், “ஸ்கூர்வ! விபீஷணன் உங்களைப் புருஷகாரமாய் வைத்து, என்னிடத்தில் தங்களைப்பற்றி விக்ஞாபனம் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தான். இப்பொழுது நீயே போய் அவனை அழைத்து வந்தால் இதுவரையிலும் அபயதானம் செய்யாமல் அவனக் காக்க வைத்த துக்கம் நீங்கும். என்னிடத்தில் பிரியமுள்ள வானரர்களுக்குள் நீயே எனக்குப் பிரியமாவாய். இவன் தன் பந்துக்களைவிட்டு, தன் தீனஸ்திதியை வெளியிட்டு என்னை வந்தடைந்திருக்கிறான். மித்திரனென்று பாவனை செய்தாலே போதும். என்ற அபிப்பிராயத்தையுடைய நான், அவன், ‘சரணமடைந்தேன்’ என்ற க்ஷணத்திலேயே அபயதானம் செய்துவிட்டேன். ‘நான் எப்படிப்போய் அழைத்து வருவேன்’ என்று தயங்குகிறாயோ? தர்மவான விபீஷணனை ரக்ஷிப்பதில் பெருமை இல்லை, குரூரஸ்வபாவமுள்ள ராவணனை அபயதானம் செய்து ரக்ஷித்தாலல்லவா பெருமை? விபீஷணனை ரக்ஷித்தால் அவனைச் சேர்ந்த நான்கு ராக்ஷஸர்களை மாத்திரம் ரக்ஷித்ததாகும்; ராவணனை ரக்ஷித்தால் ராக்ஷஸ வம்சம் முழுவதும் ரக்ஷிக்கப்படும். அது பெரிய லாபம். எனக்கு நேரும் கீர்த்தியும் க்ஷேமமும் உங்களுக்குமல்லவா? விபீஷணனிடத்தில் இவ்வளவு ஸந்தேகப்படுகிறாயே! ராவணனே ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்காமல் நேரே வந்து என்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தாலும் நான் ஸித்தமாக இருக்கிறேன். இவன் விபீஷணனாக இல்லாமல் ராவணனே இந்த ரூபத்தைத் தரித்துவந்தாலும் அபயம் கொடுப்பேன். ‘இவன் விபீஷணனல்ல, ராவணன்’ என்று என்னிடத்தில் சொல்ல வரக்கூடாது; உடனே அழைத்து வா” என்றார்.

அதைக் கேட்டு ஸ்கூர்வன், அவரைச் சரணமடைந்த விபீஷணனிடத்திலும், தன்னிடத்திலும் அவருக்குள்ள அத்யந்த ஸ்நேஹபாவத்தை ஆலோசித்து ஆச்சரியம் கொண்டு, ஸகல தோஷங்களையும் கவனிக்காமல் தனக்கு விரோதமாய்ப் பேசின பழைய மித்திரர்களைப் பலவிதமாக ஸமாதானம் செய்து, ராவணன் வந்தாலும் ஸரி என்று கூறிய இவருடைய வாத்ஸல்யத்திற்கு எல்லை உண்டோ என்று பிரமித்து, “ராம! தங்களுடைய ஸஹஜமான அனந்த கல்யாண குணங்களை யோசித்தால், தாங்கள் இப்படிச் செய்வது ஆச்சரியமா? தர்ம ரஹஸ்யத்தை அறிந்த தாங்கள் ஸகல தாஸகோடிகளையும் ரக்ஷிக்கிற பிரபு. எவ்வித ஆசையுமில்லாமல் பிறருக்கு ஸகல ஸுகத்தையும் கொடுப்பதிலேயே நோக்கமுள்ளவர்கள். இப்படிச் சொல்வது தங்களுக்கே தகும்; சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றும் படியான அபாரசக்தியுள்ளவர்கள் தர்மத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காகவே அவதாரம் செய்தவர்கள். சரணமடைந்தவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு மேற்சொன்ன குணங்களில் ஒன்றே போதும்; எல்லாம்

பொருந்தியிருக்கும் பொழுது ஆச்சரியமென்ன? ‘என்னைப் புகழ்வதால் பிரயோஜனமில்லை, உன் மனத்திற்கு திருப்தியாக இருந்தாலல்லவா விபீஷணனை அங்கீகரிக்கலாம்’ என்றால், இவனைக் கடுமையாகச் சிக்குக் வேண்டுமென்று நான் சொன்னாலும் என் அந்தக்கரணத்தில் இவன் சுத்தனென்று நன்றாகத் தெரியும். இதைத் தவிர வேறு பிரமாணங்களும் உண்டு. தாங்களும் மாருதியும் சொல்லி வந்த காரணங்களாலும் மனத்திலுள்ள அபிப்ராயத்தை வெளிப்படுத்தக் கூடிய நடை உடை பேச்சு முகக்குறி முதலியவைகளாலும் இவனுடைய ஸாதுத் தன்மையை அறிந்தேன். இது வரையில் அக்ஞானத்தால் இவனை நம்பாமல் பெரும் பாபத்தைக் கட்டிக் கொண்டேன். நிஜத்தை அறிந்த பிறகு இவனை ரக்ஷிப்பதில், தாங்கள் ஒரு கூணம் கூடத் தாமதிக்கக் கூடாது. ‘ராமனிடத்தில் என்னைப்பற்றித் தெரிவியுங்கள்!’ என்று குரூரஸ்வபாவமுள்ள எங்களைப் புருஷகாரமாய் வைத்து பிரார்த்தித்தான். அந்த யோக்கியதை எங்களுக்கு ஸித்திக்க வேண்டுமென்றே தாங்கள் இவ்வளவு சிரமப்பட்டீர்கள். அதிசீக்கிரத்தில் இவனும் எங்களைப் போன்றவனாக தங்களுடைய பக்த கோடியில் சேரும்படி அனுக்ரஹிக்க வேண்டும்” என்று விபீஷணனுக்குப் பரமபுருஷார்த்தம் கிடைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அந்தப் பரமபக்தனுடைய தோழமை என்ற புருஷார்த்தம் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டுமென்று, “பிரபோ! உத்தம கதியை அடைவதற்கு ஸாதனங்களையும் நன்றாக அறிந்த இந்தப் பரமபாகவதன், எங்களுக்குத் தோழனாகும்படி, அனுக்கிரஹிக்கவேண்டும்” என்று ஸுகீவன் பிரார்த்தித்தான்.

பிறகு அந்த வானர ராஜன் விபீஷணனிடத்தில் சென்று, “மஹாபாக்கியவானே! இது வரையில் தாமதப்பட்டதை மன்னிக்க வேண்டும். ரகுவீரன் உனக்கு அபயம் கொடுத்தார்; உன்னை அழைத்து வரச் சொன்னார்” என்றான். ராமன் அதைக்கேட்டு, வானர வீரர்களுடைய ஆக்ஷேபங்களாகிற ஆச்ரித விரோதிகளை விலக்கி, இவனை அங்கீகரிக்க வேண்டுமென்று பிரதிக்கை செய்து, ஸுகீவன் முதலியவர்களுடைய வார்த்தைகளால் நேர்ந்த தாமதத்தைப் பொறுக்காமல் ஒருவேளை ஸுகீவனுடைய புத்தி மறுபடியும் விபரீதமாகுமென்று, அதிசீக்கிரமாய்த் தேவேந்திரன் கருட பகவானைச் சேர்வதுபோல், தானே விபீஷணனை எதிர்சென்று அங்கீகரித்தார்.

**ததஸ்து ஸுகீவ வசோ நிபரம்ய தத்
ஹரீஸ்வரணாப்ஜீ தம் நகரஸ்வர: |
விபீஷணோநாஸ ஜகாம ஸங்கமம்
பதத்ரீ ராஜேந யுதா புரந்தர: || : (29)**

ஸ-19: விபீஷண கைங்கர்யம்

ராகவேணாபய தத்தேத ஸந்ததேதா ராவணாநுஜ: |
விபீஷணா மனூபரஜீகோ பூம் மைவலோகயத் || (1)

விபீஷணன் அபேக்ஷித்தபடி ஸகலப் பிராணிகளிடத்திலிருந்தும் தமக்குப் பயமில்லை என்ற ராமனுடைய அபரயதானத்திற்குப் பாத்திரமானான். அவருடைய கல்யாண குணங்களைக் கேட்டே அவருக்குத் தாஸனான அந்த ராக்ஷஸன் தான் கேட்டதைக் காட்டிலும் கோடி மடங்கு அதிகமான ராமனுடைய கல்யாண குணங்களை பிரத்தியக்ஷமாய்ப் பார்த்துப் பக்தியால் வணங்கினான். அபாயமற்ற உபாயத்தை ஆரம்பித்ததால் பரம புருஷார்த்தத்தை அடைந்தான். வேதசாஸ்திரங்களை விசேஷமாய் அப்யஸித்து ஞானம் முதிர்ந்ததற்கு இப்பொழுது பலன் கிடைத்தது. ராமனுடைய அந்தரங்க மந்திரிகள் கொஞ்சமும் இடைவெளியில்லாமல் அவரைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். ராமனுக்கெதிரே நின்ற முக்ய மந்திரிகள் தங்களில் ஒருவனான விபீஷணனுக்கு ராமனுக்கருகில் இடம் கொடுத்தார்கள். அதை நன்றாய்க் கவனித்த விபீஷணன் தாசத்திலிருந்தே ரகுவீரனை நமஸ்கரித்து, ஸாஷ்டாங்கமாய் வந்தனம் செய்வதற்கு ஆகாச வீதியில் இடமில்லாமையால் பூமியில் குதித்தான். தான் அபேக்ஷித்த அபயதானம் கிடைத்தபிறகும் ராமனைப் பிரார்த்திக்க வேண்டியது என்னவென்றால், ராமனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணம் முதலியவைகளை அனுபவித்த தாலுண்டான ஆனந்தம் மேலிட்டு, பிரக்ஞையற்ற சரீரமே வணங்கிற்று. வேறு பிரயோஜனத்தை உத்தேசித்துச் செய்ததன்று. ராமனைச் சரணமடைந்தவன் விபீஷணனே; ஆனால் அவனுடைய பக்தி விசேஷத்தால் அவனைச் சேர்ந்தவர்களும், ராமனுக்குக் கைங்கரியம் செய்த லாபத்தைப் பெற்றார்கள். (விஷ்ணுபக்தனை ஆசிரயித்த பசு, பக்ஷி, மனுஷ்யர்களும் அவனுடன் விஷ்ணுவின் பரமபதத்தை அடைகிறார்கள் - பெரியோர்.) இதுவரையில் வாக்கால் ப்ரபத்தி செய்து இனி தேகத்தால் ப்ரபத்தி செய்ய ஆரம்பித்து, ஸம்சயம் விபர்யயம் முதலிய தோஷங்கள் நீங்கி, தனக்கு அனுக்ஷலமான விஷயத்தை நிச்சயமாக அறிந்த விபீஷணன், பூர்வ ஸ்வரூபம் மாறி எந்த அவஸ்தையிலும் சரணாகதி தர்ம நிஷ்டையைக் கைவிடாதவனாய் 'இவனைக் கொல்லவேண்டும்; நம்பக்கூடாது' என்று வானர்கள் சொன்னபொழுதும், 'இவனைக் கைவிடமாட்டேன்; இவனை அழைத்து வா' என்று ரகுநாதன் சொன்னபொழுதும், 'எங்களைப் போல் இவனும் ஆகட்டும்' என்று ஸுகீவன் சொன்ன பொழுதும் கொஞ்சமும் கவலையில்லாமல் ராமனிடத்தில்

எல்லையற்ற விசுவாஸம் வைத்து, அவரையே ரக்ஷகனாகக்கோரி, அவருக்குத் தன்னிடத்திலுள்ள பக்ஷபாதத்தைக் காட்டும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தையுடைய ஸ்ரீராமப் பிரஹ்மத்தின் ஸ்ரீபாதங்களே தனக்குக் கடையேற ஸாதனமென்று, கைக்குழந்தை தாயை நோக்கித் தாவுவதுபோல் ராமனுடைய சரண கமலங்களில் சிரஸை வைத்து நமஸ்கரித்தான். அவனுடன் வந்த நான்கு ராக்ஷஸர்களும், அப்படியே அவனுடைய அங்கங்களைப் போல் பரதந்திரர்களாய் நமஸ்கரித்தார்கள்.

ராவணனுக்கு உபதேசம் செய்ததால் பகவானுக்கு அனுகூலமாக இருக்கவேண்டுமென்று ஸங்கல்பம். ராவணனை விட்டு நீங்கியதால் ராமனுக்கு ப்ரதிகூலமாக இராதிருத்தல் என்று சரணாகதியின் இரண்டு அங்கங்கள் முன்பே கூறப்பட்டன. தர்மாத்மா என்றதால் ரக்ஷகனிடத்தில் ‘இவன் நம்மைக் காப்பாற்றக் கூடியவன் என்று புண்ண நம்பிக்கைகொள்ளுதல்; ‘சரணமடைந்து’ என்றதால் ரக்ஷகனைத் தேடுவது, ‘நமஸ்கரித்தான்’ என்றதால் தன்னை ரக்ஷகனிடத்தில் ஒப்புவித்தல் என்ற மற்ற சரணாகதியின் அங்கங்கள் எல்லாம் நிரூபவும், சரணாகதி அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இப்படித் தேகத்தால் சரணாகதி செய்து பிறகு வார்த்தையால் சரணமடைந்தான். ஸ்கர்வன் முதலியவர்கள் தன்னிடத்தில் ஒரே மனதாய் அதிகப் பிரேமை வைத்திருந்தார்கள். முன்பு வானர வீரர்களைப் புருஷகாரமாய் வைத்து பிரார்த்தித்த விஷயத்தையே இப்பொழுது ரக்ஷகனிடத்தில் நேரில் பிரார்த்திக்கிறான். அவனுடைய வார்த்தைகளில் சரணாகதியின் ஸகல அங்கங்களும் அடங்கியிருந்தன. தன்னைக் காப்பாற்றச் சக்தியும் அபார கிருபையுமுள்ள ரகுவீரனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டதால் ஸகல விதத்திலும் ஸ்கர்வன் முதலியவர்களுக்கு மிகுந்த வெறுப்பை உண்டு பண்ணின; இப்பொழுதோ எல்லாரையும் ஆனந்தத்தால் மெய் மறக்கும்படிச் செய்தன.

“நான் ராவணனுடைய தம்பி; அவனால் அவமதிக்கப்பட்டேன். (தன் தீனத்தன்மையை விஞ்ஞாபனம் செய்கிறான்.) ராவணனும் என் வாத்ஸல்யத்திற்குப் பாத்திரனென்றதால், தாங்கள் ஸகல பூதங்களுக்கும் ரக்ஷகன். ஞானம் சக்தி முதலிய அனந்த கல்யாண குண பரிபூரணன்; ஆகையால் தங்களுையே சரணமடைந்தேன். என் வாஸஸ்தானமான லங்கையையும் மித்திரர்களையும் அவர்களால் கிடைத்த தனங்களையும் விட்டு, எனக்கு ராஜ்யம் முதலிய ஸகல விரும்பக் கூடிய வஸ்துக்களும் என் பிராணனும் இஹபர லோகங்களில் அனுபவிக்கும் ஸுகங்களும் எல்லாம் தங்களுடைய கைங்கரியமே. அதைத் தவிர நான் வேறொன்றையும் அபேக்ஷிக்க வில்லை” என்று தெரிவித்தான்,

இப்படி ஸகலப் பிரயோஜனங்களையும் விட்டு ராமனிடத்தில் ஸகல பாசத்தையும் வைத்து, அவருடைய கைங்கரியத்தையே பரம பிரயோஜனமாய் அபேக்ஷித்த விபீஷணனை ராமன், “மித்ரா! சரணமடைந்தேனென்று சொன்னவுடனே உன்னை அங்கீகரிக்க வேண்டியது. இதுவரையில்

தாமதித்ததை மன்னிக்கவேண்டும்” என்று அவனை ஸமாதானம் செய்து, அவனுடைய மணத்தைக் குளிரச் செய்து அவனைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துப் பார்த்துப் பரமானந்தமடைந்தார். பிறகு விபீஷணன், “ஸ்வாமி! நான் தங்களுக்கு என் தேகக்தால் கைங்கரியம் செய்யும்படி ஆக்ஞாபிக்க வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, ராமன், “பிறகு அதைப்பற்றி யோசிப்போம். இப்பொழுது வார்த்தையால். கைங்கரியம் செய். ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலத்தை எனக்கு வாஸ்தவமாய்த் தெரிவி” என்றார்.

‘ராக்ஷஸர்களுடைய’ என்றதாலும் ‘உன்னைத் சேர்ந்தவர்களுடைய’ என்று சொல்லாததாலும், ‘இவன் ராக்ஷஸ ஜாதியல்ல, இஷ்வாகு வம்சத்தில் என்னைப்போல் பிறந்தவன்’ என்று எண்ணினதாகத் தெரிகிறது. பகவானை ஆசிரயித்தால் அவருக்கு ஸமமான பதவியை அவர் உடனே கொடுப்பார்.

அதற்கு விபீஷணன், “ஸ்வாமி! ராஜ சிரேஷ்டரே! கந்தர்வ உரக ராக்ஷஸர்கள் முதலிய ஸகல பூதங்களாளும் தனக்கு மரணமில்லை என்று ராவணன், பிரஹ்மாவால் வரம் கொடுக்கப்பட்டவன். எனக்கு மூத்தவனும் ராவணனுக்குத் தம்பியுமான கும்பகர்ணன் மஹா தேஜஸ்வி; மஹா வீரியவான்; யுத்தத்தில் இந்திரனுக்கு ஸமானன், ராவணனுடைய ஸேனாதிபதியான பிரஹஸ்தன் யுத்தத்தில் பெயர் பெற்றவன்; கைலாஸத்தில் குபேரனுடன் நடந்த யுத்தத்தில் மாணிபத்ரனென்ற அவனுடைய ஸேனாதி பதியைத் தோற்கடித்தவன். ராவண புத்திரனான இந்திரஜித் இடைவிடாமல் பாணங்களை வர்ஷிப்பான். அவனுடைய கவசத்தை எவரும் பிளக்க முடியாது. ஹோமங்களால் அக்னி பகவானைத் திருப்தி செய்து, யுத்தக் களத்தில் வில்லைக் கையிலெடுத்து நின்று, ஸேனையை அணிவகுத்த வுடன் ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் மறைந்திருந்து சத்துருக்களைக் கொல்வான். மஹோதரன், மஹாபாரசுவன், அகம்பனன் முதலிய ஸேனாதிபதிகள் யுத்தத்தில் லோகபாலர்களுக்கு ஸமானர்கள். நினைத்த ரூபமெடுக்கக் கூடியவர்களாய் மாம்ஸம் ரத்தம் முதலியவைகளையே ஆகாரமாக உடைய ராக்ஷஸர்கள். லங்கையில் பதினாயிரம் கோடி இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் சென்று ராவணன் லோக பாலர்களை எதிர்த்து யுத்தத்தில் ஜயித்தான், அவர்களுக்கு ஸஹாயமாக இருந்த தேவகணங்களையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் துரத்தியடித்தான்” என்றான்

கலங்காத பராக்கிரமமுள்ள ராமன், விபீஷணன் சொன்னதைக் கேட்டு, செய்யவேண்டிய காரியங்களை நன்றாய் ஆலோசித்து, “ராக்ஷஸர்களுடைய வீரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் கிருத்யங்களையும் பற்றி நீ சொன்னதை நன்றாய்க் கவனித்தேன். ராவணனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும் பந்துக்களையும் ஸையங்களையும் யுத்தத்தில் நாசம்செய்து உன்னை லங்காதிபதியாய் அபிஷேகம். செய்வேன்; நான் சொல்வது ஸத்தியமென்று நம்பு.

ராவணன் ரஸாதலம் பாதாளம் முதலிய கீழ்லோகங்களில் ஒளிந்துகொள்ளட்டும்; தனக்கு வரம்கொடுத்த பிரஹ்மாவைச் சரணமடையட்டும்; எங்கிருந்தாலும் அவனை உயிரோடு விடமாட்டேன். ராவணனையும் அவனுடைய புத்திர, மித்திர, பந்து, சைன்யங்களையும் யுத்தத்தில். ஸஹோதார்களான லக்ஷ்மண பரத சத்துருக்கள்களின் பேரில் ஆனையிட்டுச் சொல்லுகிறேன்” என்றார்.

தான் வெறுப்படைந்து பிரயோஜனமற்றதென்று விட்டு வந்த ராஜ்யத்தைத் தனக்குக் கொடுக்கிறேனென்று ராமன் பிரதிக்கை செய்ததைக் கேட்டு, தான் அபேக்ஷித்த பரமப் பிரயோதனமான ராமகைங்கரியத்தையே வேண்டி, விபீஷணன் அவரை நமஸ்கரித்து, அவர் ஸகல பூதங்களுக்கும் மங்களத்தைச் செய்பவரென்றதாலும் தான் சரணாகதி தர்மத்தையும் கைங்கரிய மஹிமையையும் பூர்ணமாக அறிந்தவனாகையாலும், “ஸ்வாமி! ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்வதிலும் லங்கையைப் பிடித்து இடிப்பதிலும் என்னால் கூடியவரையில் என் உயிருள்ள மட்டும் ஒத்தாசை செய்கிறேன். தங்களுடைய சைன்யத்தில் சேரும்படி எனக்கு உத்திரவு கொடுக்கவேண்டும்” என்றான். ராம கைங்கரியத்தைத் தவிர வேறு பலனை விரும்பாத விபீஷணனை ராமன் பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு. “எதிர்பாராமல், நடுவில் கிடைக்கும் பலனையும் நீ பெறவேண்டும். என் ஆக்ஷேபத்தைத் தட்டாதே!” என்று சொல்லி, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! ஸமுத்திரத்திலிருந்து ஜலத்தைக் கொண்டு வா! இவன் தன் தாஸபாவத்தை நன்றாக அறிந்த மஹாஞானி, ராஜ்யாபிஷேகத்தைக் கொஞ்சமாவது அபேக்ஷித்தவனல்ல. என் அன்பைப்பெற்ற இவனிடத்தில் நான் வைத்த பிரீதியால் இவனுக்குக் கொடுக்கும் வரன் பலனைக் கொடுக்கச் செய்ய வேண்டியது உன் கடமையல்லவா? ஆகையால் அதிசீக்கிரத்தில் இவனை ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனாக, லங்காதிபதியாக அபிஷேகம் செய்!” என்றார்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் ராமனுடைய ஆக்ஷேபப்படி ஸமுத்திர ஜலத்தை எடுத்து வந்து, வானர சிரேஷ்டர்கள் சூழ்ந்திருக்க, வானர சைன்யங்களுக் கெதிரில் விபீஷணனென்ற பரம பாகவதனை லங்கா ராஜ்யத்திற்கு அதிபதியாய் அபிஷேகம் செய்தார்; வானர சைன்யங்கள், ராமனுடைய அபார கிருபையையும் பக்த வாத்ஸல்யத்தையும் பார்த்து, “நல்லது நல்லது” என்று கொண்டாடி ஆரவாரித்தன.

‘வானரர்களுக்கெதிரே’ என்றதால் மஹாஜனங்கள் ஸாக்ஷியாயிருக்கையில் செய்த காரியத்தை விபீஷணன் பிறகு தட்ட முடியாதென்றும், ராமன் அந்த பிரதிக்கையை அவசியம் நிறைவேற்ற வேண்டியதென்றும்; ‘ராமனுடைய உத்திரவால்’ என்றதால் ராக்ஷஸனுடைய ஆக்ஷேபத்தைத் தட்டக் கூடாதென்ற நியாயத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு விபீஷணன் ஒப்புக் கொண்டானென்றும் கருத்து.

பிறகு வேறொரு ஸமயத்தில் ஹனுமானும் ஸுக்ரீவனும் விபீஷணனை ஏகாந்தத்தில் அழைத்து, “மித்ர! வருணனுக்கு இருப்பிடமாயும் ஒருவரும் நெருங்கக் கூடாததாகவும் இருக்கும் இந்த ஸமுத்திரத்தை எப்படித் தாண்டுவோம்? நாம் மாத்திரமிருந்தாலும் பாதகமில்லை. கணக்கில்லாத இந்த வானர ஸைன்யங்களை அக்கரையில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க வேண்டுமே” என்றார்கள், அதற்கு விபீஷணன், “ரகுவீரன் ஸமுத்திர ராஜனைச் சரணமடையட்டும்; அதைக் காரணமாய்க் கொண்டு அவன் தகுந்த உபாயத்தைச் சொல்லுவான். எல்லையற்ற இந்த ஸமுத்திரம் இஷ்வாகு வம்சஸ்தனான ஸகரசக்கரவர்த்தியின் புத்திரர்களால் வெட்டப்பட்டது. ஆகையால் தன் பந்துவான ராமனுக்கு அவன் அவசியம் ஸஹாயம் செய்வான். செய்த உபகாரத்தை மறப்பவனல்ல” என்றான். ஸமயோசித புத்தியுடைய விபீஷணன் இப்படிச் சொல்ல, ஸுக்ரீவனும் ஹனுமானும் ராமனிடத்தில் வந்து அந்த யோசனையைத் தெரிவித்தார்கள். ஸ்வபாவமாய் தர்மசீலனான ரகுவீரனுக்கு அது பிரியமாக இருந்தது. தான் தனியாக உத்தேசித்த காரியத்தை முடிக்கக் கூடுமானாலும், விபீஷணனுடைய ஸமயோசித யோசனையையும் மதிக்கக் கருதி, வானரராஜவான ஸுக்ரீவனைப் பார்த்துப் புன்சிரிப்புடன், “ஸுக்ரீவ! லக்ஷ்மணா! விபீஷணனுடைய யோசனை எனக்கு இஷ்டமாய் இருக்கிறது. ஸுக்ரீவன் மஹா புத்திமான்; நீங்கள் யோசனையில் ஸமர்த்தர்கள்; நீங்களிருவரும் கலந்து ஆலோசித்து எது செய்வது யுத்தமென்று உங்களுக்குத் தோன்றுகிறதோ அதைச் சொல்லுங்கள்!” என்றார். அவர்கள் கைகூப்பி, “இப்பொழுது நமக்கு வேறு வழியில்லை. விபீஷணன் சொல்லும் உபாயம் அதிக ஸுலபமாயும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாயும் இருக்கிறது. ஆகையால் எங்களுக்கு இஷ்டமே. கோரமான இந்த ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டாமல் ஸுராஸூரர்களும் லங்கையை நெருங்க முடியாது. ஆலோசனையில் சூரனான விபீஷணனுடைய வார்த்தைகள் நிஜமாயும் ஹிதமாயும் இருக்கின்றன. தாமதிக்காமல் அப்படியே செய்து ஸமுத்திர ராஜனை பிரார்த்தியுங்கள்: ராவணனால் ஆளப்பட்ட லங்கைக்கு நமது ஸைன்யங்களுடன் போவதற்கு வேறு உபாயமில்லை” என்றார்கள்.

பிறகு ஸமுத்திரக்கரையில் தர்ப்பைகளைப் பரப்பி ஹோம குண்டத்தில் ஜ்வலிக்கும் அக்னியைப்போல், ராமன் அவைகளின் மீது படுத்தார்.

ஏவமுத்த குபராஸ் தீர்ண தீரே நதநதீபதே: |
ஸம்வீக்ஷஸா ததா ராமோ வேத்யாயிவ ஹுதாஸத: || (41)

ஸ-20: ராவணன் ஸுக்ரீவனைக்

கலைத்தது

தமோ நீலிஷ்டாம் தவஜீநீம் ஸுக்ரீவேணாப் பாலீதம்॥

ததர்பா ராக்ஷஸாப் யேத்ய பரார்தூலோநாம வீர்யவாந் | (1)

பிறகு சார்த்தாலனென்ற ராக்ஷஸன், ஸமுத்திரத்தின் கரையில் தங்கியிருக்கும் ஸுக்ரீவனின் ஸைன்யத்தை வந்து பார்த்தான். அவன் துவஷ்டனான ராவணனுடைய ரஹஸ்ய தூதன். (அகாலத்தில் தூதர்களை அனுப்பினதால் ராஜநீதிக்குக் கட்டுப்படாத துவஷ்டன் ராவணன்.) ஸைன்யத்தை நான்கு புறத்திலும் சுற்றிப்பார்த்து, அதிவேகமாக ராவணனிடத்தில் சென்று “மஹாராஜ! ஒரு பெரிய வானர ஸைன்யம் நமது லங்கையை நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆழமற்று அளவிடக் கூடாத மஹா ஸமுத்திரத்தைப்போல் இப்பொழுது ஸமுத்திரக் கரையில் இறங்கிப் பத்து யோஜனை பரவியிருக்கிறது. தசரத புத்திரர்களான ராம லக்ஷ்மணர்கள் உத்தம ஆயுதங்களுடன் ஸீதையைத் தேடி வந்திருக்கிறார்கள். நான் ஸாமான்யமாய்ப் பார்த்து வந்தேன்; தாங்கள் அதன் உண்மையை எப்படியாவது அறியவேண்டும். அதிசீக்கிரத்தில் தூதர்களை அனுப்புங்கள். ராமனிடத்தில் தண்டோபாயம் பிரயோஜனப்படாதது. ஸாமதான பேதமென்ற உபாயங்களைத் தகுந்தபடி பிரயோகியுங்கள்” என்றான். அதைக் கேட்டு ராவணன் நன்றாக ஆலோசித்து, செய்யவேண்டிய காரியத்தை நிச்சயித்துக் கொண்டு, சொன்ன விஷயங்களை நன்றாக கிரஹித்துச் சாதுரியமாகப் பேசக்கூடிய சுகனென்ற ராக்ஷஸனை அழைத்து, “நீ இப்பொழுதே ஸுக்ரீவனிடம் சென்று, நான் சொல்லும் வார்த்தைகள் ஸரியாகவும் மதுரமாகவும் தைரியமாகவும் சொல், ‘மஹாராஜ! நீ ஸூரியனுடைய புத்திரன்; மஹாபலவான்; ரிக்ஷரஜஸென்ற வானரவீரனுக்குப் பிறந்தவன். அவன் பிரஹ்மாவிற்குப் பௌத்ரனாகையால் நீ எனக்குப் பந்து. ராமனை ஆசிரயித்து உனக்கு ஆக வேண்டியது ஒன்றுமில்லை; ஆசிரயிக்கா விட்டால் கெடுவது ஒன்றுமில்லை; என்னுடன் விரோதித்துப் பலனில்லை. வாலி எனக்கு பரமமித்திரன்; ஆகையால் நீ எனக்குத் தம்பியாகிறாய்; நியாயமாய் என்னுடன் சேரவேண்டியவன். ராமனுடைய பாரியையை நான் அபகரித்தால் யாதொரு ஸம்பந்தமும் இல்லாத உனக்கு என்ன நஷ்டம்? நீ புத்திமானாகையால் இந்த விஷயத்தை நன்றாக யோசித்துக் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப் போ’. ‘ஆரம்பித்த காரியத்தை கைவிடலாமா’ என்றால், தேவாஸுரர்களும் இந்த லங்கையைக் கண்ணெடுத்து பார்க்க முடியாது;

கேவலம் மனிதர்களும் குரங்குகளும் இதைப் பிடிக்கமுடியுமா?’ என்று சொல்” என்றான்.

உடனே சுகன் பக்ஷிபுபத்துடன் ஆகாசமார்க்கமாய் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வானர ஸைன்யத்துக்கு நேரே வந்து, ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து ஆகாசத்திலிருந்து கொண்டே ராவணன் சொன்ன ஸமாசாரத்தை ஒன்று விடாமல் சொன்னான். அதற்குள் வானரர்கள் ஆகாசத்தில் தாவி, சுகனைப் பிடித்து அடித்துக் குத்திக்கிழிக்க ஆரம்பித்தார்கள். அதைப் பொறுக்க முடியாமல் சுகன் ஆகாசத்திலிருந்து கீழே விழுந்தான். அப்பொழுதும் வானரர்கள் உபத்திரவிப்பதைப் பார்த்து, “ஐயோ! ராம! இவர்களை அடக்குங்கள்; தூதர்களைக் கொல்லலாமா? தன் யஜமானன் சொல்லி அனுப்பின வார்த்தைகளைச் சொல்லாமல் தன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லுகிறவன் தூதனல்ல. அவனையல்லவா தண்டிக்க வேண்டும்” என்று கதறினான். அவனுடைய தீனமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராமன் வானரர்களைப் பார்த்து, “இவனைக் கொல்ல வேண்டாம்” என்று ஆக்ஞாபித்தார். உடன் அவன் ஆகாசத்தில் கிளம்பி, வானரர்கள் தன்னை உபத்திரவித்ததையும் தன் இறக்கைகளை ஓடிந்ததையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், “ஸுக்ரீவ! பராக்கிரமசாலியே! நான் உனக்குச் சொல்ல வேண்டியதென்ன? உன் ஸத்வத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் ஸகல லோக கண்டகனான ராவணனுடைய வீரியத்தையும் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டியது. நான் உன்னிடத்திலிருந்து பதில் ஸமாசாரம் கொண்டு போகாவிட்டால் ராவணன் என்னைக் கொல்வான்” என்றான்.

அதைக் கேட்டு ஸுக்ரீவன் மஹாபலவானும் நிகரற்ற தைரியமுடையவனு மாதலால், “அடே! ராக்ஷஸ! நீ எனக்கு மித்திரனல்ல, தமயனென்று எப்படிச் சொல்லிக் கொள்வாய்? உன்னிடத்தில் நான் இரக்கம் காட்ட நியாயமில்லை. நீ எனக்கு யாதொரு உபகாரமும் செய்யவில்லை. உன்னிடத்தில் எனக்கு பிரியமும் இல்லை. என் மித்திரனான ராமனுக்கு நீ சத்துருவாகையால் எனக்கும் சத்துரு. என் சத்துருவான வாலிக்கு நீ மித்திரனானதால் எனக்கும் சத்துரு. ஆதலால் எனக்கு நீ நேராக யாதொரு அபகாரம் செய்யாவிட்டாலும், வாலியைப் போல் உன்னையும் கொல்வதற்கு இந்த ஒரு காரணமே போதும். உன்னையும் உன் புத்திரர்களையும் உன் பந்துக்களையும் உன் ஞாதிகளையும் யுத்தத்தில் கொன்று என் அளவற்ற வானர ஸைன்யங்களால் உன் ராஜதானியைச் சாம்பலாக அடிப்பேன். முட்டாளே! நீ செய்த அபகாரத்திற்காக உன்னைச் சேர்ந்தவர்களும் நாசமடையப் போகிறார்கள். தேவர்களும் இந்திரர்களும் உன்னை அதிக ஜாக்கிரதையாக ரக்ஷித்தாலும் ராமன் உன்னைவிடப் போகிறாரா? லங்கையை விட்டு வேறிடத்திற்குப் போனால் ராமன்

என்ன செய்வாரென்றால், நீ என்கே மறைந்தாலும் ஸூரிய வீதியில் ஒளிந்தாலும், பாதாள லோகங்களில் அடைக்கலம் புகுந்தாலும் தப்ப முடியுமா? ஸகல லோகங்களிலுமுள்ள எந்த பிராணிகளும் பிசாசு, ராக்ஷஸு, கந்தர்வ, அஸுர, தேவர்கள் முதலிய கணங்களாயிருந்தாலும் ராமனுடைய சத்துருவான உன்னைக் காப்பாற்றத் துணிவார்களா? ‘ராமனுடன் சேர்ந்திருந்தால் ஜடாயுவைப் போல் உன்னையும் கொள்வேன்!’ என்று பயமுறுத்துகிறாயோ? வயது சென்று அங்கம் தளர்ந்து பலமற்ற ஒரு கிழக்கழகமுகைக் கொன்றது என்ன பெருமை? அது என்னிடத்தில் செல்லுமா? ‘பார்வையை அபகரிக்கும்போது ராமன் என்ன செய்துவிட்டான்? இப்பொழுது என்ன செய்யப்போகிறான்?’ என்றால், அவர் இருக்கும் பொழுது ஸீதையை அபகரித்திருந்தால் அப்பொழுதல்லவா தெரியும்? அது வேண்டாம்; லக்ஷ்மணனிருந்தாலும் போதுமே! ஸீதையைக் கொண்டு போய் வைத்தால் உனக்கு நேர்ந்த அனர்த்தத்தை நீ கொஞ்சமாவது அறியவில்லையே! ராமன் மஹாபலவான்! மஹா புத்திமான். தேவர்களாலும் எதிர்க்க முடியாதவன்; இக்ஷ்வாகு குலசிரேஷ்டனென்று அவருடைய நிஜஸ்வரூபத்தை அறியாமற் போனாயே. உன் பிராணனை அவர் கொள்ளை கொள்ளப் போகிறாறே” என்றான் ஸ்கர்வன்.

பிறகு வாலிபுத்திரனான அங்கதன், “மஹாராஜ! இவன் துாதனல்ல; நமது ரஹஸ்யங்களளைக் கண்டுபிடிக்க சத்துருவால் அனுப்பப்பட்ட சாரன்; இவனைக் கொல்வதில் தோஷமில்லை; இங்கிருந்து கொண்டே நம்மைப் பற்றின ஸகல செய்திகளையும் கவனித்து அறிந்து கொண்டான். இவனை லங்கைக்குத் திரும்பிப் போகும்படி விடக்கூடாது, பிடியுங்கள்!” என்றான். உடனே ஸ்கர்வன் அதற்கு ஸம்மதிக்க, வானரர்கள் ஆகாசத்தில் பாய்ந்து சுகனைப் பிடித்து, அவன் அனாதையைப்போல் கதறுவதைக் கொஞ்சமும் கவனிக்காமல் இறுகக்கட்டி குரூரமாய் உபத்திரவித்தார்கள். அதைப் பொறுக்காமல் சுகன் ராமனைப் பார்த்து, “தசரத புத்திர! வானரர்கள் என் இறக்கைகளை ஓடித்துக் கண்களைக் குத்துகிறார்கள். இவர்களுடைய கையால் நான் மரணமடைந்தால், நான் பிறந்த க்ஷணம் முதல் இறக்கும் க்ஷணம் வரையில் செய்த ஸகல பாபங்களும் உன்னைச் சேர்ச் கடவது” என்றான். அந்தத் தீனமான வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராமன் “இவனைக் கொல்லாமல் விட்டுவிடுங்கள்” என்று வானரர்களுக்கு ஆக்ஞாபிக்க, அவர்கள் சுகனைத் தெற்குக் கரையில் கொண்டு போய் விட்டார்கள்.

**நாகாதயத் ததா! ராம: ப்ருத்வா தத்பரீதேவீ தம் |
வாநரா ந்ரவீத் ராமோ முச்யதாம் ஓத ஆகத:॥ (34)**

ஸ-21: ராமன் ஸமுத்திரராஜனிடத்தில் கோபித்தது

தத: ஸாகரவேலாயாம் தர்பாநாஸ்தீர்ய ராகவ: |
அஞ்ஜலீம் ப்ரால்முக: க்ருத்வா ப்ரதீபீர்ய மஹோதத: || (1)

பிறகு ராமன் ஸமுத்திரக்கரையில் தர்பங்களைப் பரப்பி ஸகல பூதங்களுக்கும் அபயதானம் செய்யும் குலத்தில் பிறந்தவராக இருந்தும் ஸமுத்திர ராஜனுக்குக் கைகூப்பி கிழக்கு முகமாய் ஸமுத்திரத்தை நோக்கி, வலது புஜத்தைத் தலையனையாய் வைத்துக்கொண்டு, மற்றொரு ஸமுத்திரம் படுத்திருப்பது போல் படுத்தார். எந்த ஸமையத்திலும் நெருங்க முடியாதவர். தசரத சக்கரவர்த்தியால் வெகு செல்வமாக வளர்க்கப்பட்ட ராமனுடைய மிருதுவான தேகம் ஸமுத்திரக்கரையில் கரடுமுரடான கற்களின்மேல் படுத்தது என்ன கஷ்டம்! ஸர்வலோக சரண்யன், ஸமுத்திரராஜனைச் சரணமடையும்படி நேர்ந்தது என்ன கஷ்டம்! பூலோகத்தில் அவதாரம் செய்வதற்கு முந்தி ஸ்ரீவைகுண்டத்திலும் அயோத்யையிலும் வஸிக்கையில், விலையற்ற ரத்தினங்களிழைத்த விசித்திரமான தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்ட புஜம்; ஸர்வாபரண பூஷிதைகளான உத்தம ஸ்த்ரீகளின் கைகளால் பலவிதமாய் ஸ்நான காலத்திலும், அலங்காரம் செய்யும் ஸமயத்திலும் சந்தனம் அகில் குங்குமம், முதலிய வாசனைத் திரவியங்களால் நன்றாகப் பூசப்பட்ட புஜம்; பால ஸூரியனைப் போன்ற, குங்குமத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புஜம்; கங்காப்பிரவாஹத்தில் தக்ஷகனென்ற மஹாநாகம். படுத்திருப்பதுபோல் ஹம்ஸதூளிகா சயனத்தில் விளங்கின புஜம்; ஸீதையின் சிரஸால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புஜம்; யுத்த பூமியில் கோட்டை வாசலின் தாழ்ப்பாளைப்போல சத்துருக்களத் தடுக்கும் புஜம்; அவர்களுடைய கோபக்னியை வளரச் செய்யும் ஆஹூதிகளைக் கொடுக்கும் புஜம்; மித்திரர்களுக்கு அளவற்ற ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கும் புஜம்; யானைத் துதிக்கையைப் போல் நீண்டு உருண்ட புஜம்; இந்தப் பூமண்டலம் முழுவதற்கும் ஆச்சரியமான புஜம்; இடைவிடாமல் பாணப்பிர யோகம் செய்வதால் நாண் கயிற்றின் தழும்பேறிய புஜம்; பயங்கரமான கோட்டைத் தாள் போல் கெட்டியான புஜம்; கணக்கில்லாத பசுக்களைத் தானம் கொடுத்த புஜம்; இப்படிப்பட்ட வலது புஜத்தைத் தலையனையாக வைத்துக்கொண்டு ஸகல பூதங்களுக்கும் அபயம் கொடுக்கும் ராமசந்திரன், “இன்று நான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டவேண்டும்; அல்லது மரணமடைய வேண்டும்!” என்று நிச்சயித்து சாஸ்திரவிதிப்படி, மனோவாக்குக் காயங்களை அடக்கிப் பிடித்து, ஸமுத்திர ராஜனை உபாஸித்தார்.

இப்படி ராமன் நியமம் தவறாமல் மூன்று தினங்கள் வரையில் தர்ப்பத்தின் மேல் படுத்திருந்தார்.

தான் ஸர்வாக்தனாக இருந்தும், லோகத்தில் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்ட ஸமுத்திர ராஜனை இடைவீடாமல் உபாஸித்தார். சரணாகதி தாமத்தில் தனக்குள்ள விசேஷ பீதியை லோகத்தாருக்குக் காட்ட, தானே அதை அனுஷ்டித்தார். மஹாலக்ஷ்மியைப் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு பக்தர்கள் லக்ஷ்மீபதியைச் சரணமடைவதுபோல், தானும் நதிகளைப் புருஷகாரமாய்க் கொண்டு நதிபதியான ஸமுத்திர ராஜனைச் சரணமடைந்தார். ஸகலப் பிராணிகளையும் சுண்டுவிரலின் நுனியால் கொல்வேனென்ற பராக்கிரமத்தையுடைய ராமன், முதலில் ஸாமமென்ற உபாயத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டியது என்ற நீதியை அறிந்தவர். அபராதம் செய்யாதவனைத் தண்டிக்கக் கூடாதென்ற தர்மத்தை அறிந்தவர்.

இப்படி ராமன் மனோவாக்குக் காயங்களை அடக்கி விதிப்படி பூஜித்தும் ஸமுத்திர தேவதை அக்ஞானத்தால் வெளியில் வராமலிருந்தது.

பிறகு ராமனுக்கு ஸமுத்திர ராஜனிடத்தில் பிறந்த கோபத்தால் கடைக்கண் சிவந்து, தன் மனத்திலுள்ள கோபத்தை அறிந்து புன்சிரிப்புடன் ஸமீபத்திலிருக்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “இந்த ஸமுத்திர ராஜனுடைய கர்வத்தைப் பார்த்தாயா? இன்னும் வெளியில் வரவில்லை. கோபிக்காமலிருப்பது, அபராதங்களைப் பொறுப்பது கபடமில்லாமலிருப்பது, பிரியமாய் பேசுவதென்ற உத்தம குணங்களை, குணமில்லாதவர்கள் ஸாமர்த்தியமில்லாததற்கு அடையாளமென்று எண்ணுகிறார்கள். தன்னைப் புகழ்ந்துகொண்டு, வஞ்சகனாய், இரக்கமில்லாமல், எல்லோரையும் துரத்தி யடித்துக் கொண்டு ஸாதுக்களையும் கெட்டவர்களையும் பேதமில்லாமல் தண்டித்துக் கொண்டிருப்பவனையே ஜனங்கள் மதிக்கிறார்கள். பலத்தாலும் பராக்கிரமத்தாலும் ஸம்பாதிக்கப் படவேண்டிய கீர்த்தியும், யுத்தத்தில் ஜயமும் ஸாமமென்ற உபாயத்தால் அடைய முடியாது. இன்று என் பாணங்களால் இந்த ஸமுத்திரத்திலிருக்கும் மகரங்களைக் கொன்று, இடைவெளி யில்லாமல் எங்கும் மிதக்கும்படி செய்வேன்; பெரிய சரீரங்களையுடைய மஹாஸர்ப்பங்களையும் கடல்யானைகளையும் சின்னாபின்னமாய்த் துண்டிக்கப்பட்ட அங்கங்களுடன் மிதக்கச் செய்வேன்; சங்கம் முத்துச்சிப்பி ரத்தினம் முதலியவைகளாலும் மீன்களாலும் மகரங்களாலும் நிறைந்த இந்த ஸமுத்திரத்தை என் பாணங்களால் வற்றச் செய்கிறேன். ‘பொறுமையையே ஆபரணங்களாகக் கொண்ட தங்களுக்கு இந்த வார்த்தைகள் தகுமா?’ என்றால், ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்ய ஸங்கல்பித்தும், இவ்வளவுகாலம் பொறுமையுடன் ஸமுத்திர ராஜனைக் காலைப் பிடித்து வேண்டிக் கொண்டேன். பிறருடைய ஸஹாயமில்லாமல் இந்த ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டக் கூடிய என்னை, இவன் கையாலாகாதவனென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான்; இப்படிப்பட்டவர்களிடத்தில் பொறுமை வைப்பது முற்றிலும் பிசகு. இவன் மீன்களும் முதலைகளும், ஸர்ப்பங்களும் தங்கும் ஒரு ஜலஸமுத்திரத்திற்கு காவற்காரன். அதை மறந்து, தான் அயோத்தியாதிபதி என்றும்

கோஸலலாதிபதி என்றும் எனக்கு ஸமன் என்றும் எண்ணுகிறான். ‘இப்பொழுது பொறுமையைக் கைவிடக்கூடாதே’ என்றால், இவன் பொறுமை வைப்பதற்குத் தகுந்தவனல்ல; ராக்ஷஸர்களுக்கும். இவன் இருப்பிடம்; அவர்களுடைய ஸஹவாஸத்தால் இவனுடைய புத்தி கெட்டிருக்கிறது.

லக்ஷ்மண! ஒருவேளை என் கோபமான வார்த்தைகளைக் கேட்டாவது வரமாட்டானா என்று இதுவரையிலும் பார்த்தேன்; இன்னும் வரவில்லை. ஆகையால் குணமற்ற இந்த மூடனை வசப்படுத்துவதற்குக் குணத்துடன் கூடின (குணமென்றால் நாண் கயிறு)வில்லை எடுத்து வா. நமக்கு வணங்காத இந்தத் துஷ்டனைத் திருத்துவதற்கு என் வில்லைக் கொண்டு வா.” (ஸமுத்திரம் ஆதிசேஷனுக்குப் படுப்பதற்கு இடம் கொடுக்கிறபடியால் ஆதிசேஷாவதாரமான லக்ஷ்மணன் அதனிடத்தில் இரக்கம்கொண்டு வில்லை எடுத்துவர தாமதித்தார்.) அதைக் கண்டு ராமன்,”ஸுமித்திரையின் புத்திர! உன் தாயின் வார்த்தையை மாத்திரம் கேட்க வேண்டுமென்றும், உனக்கு மூத்தவனான என் வார்த்தையைக் கேட்கக் கூடாதென்றும் நியாயமுண்டோ? அப்படியும் நீ அயோத்யையை விட்டுப் புறப்படுகையில், ‘ராமனைத் தசரதராக நினைத்து நட’ என்று உன் தாய் சொன்னதையும், ‘ராம கைங்கரிய விஷயத்தில் அஜாக்கிரதையாக இராதே!’ என்று சொன்னதையும் மறந்தாயோ?”

லக்ஷ்மணன் வில்லை மாத்திரம் எடுத்து வர ராமன் “பாணங்களையும் எடுத்து வா”, விளையாட்டாய்ப் பிரயோகிக்கு சில பாணங்களை லக்ஷ்மணன் எடுத்துவர, ராமன், “கண் வைத்தவுடனே கொல்லும். ஸர்ப்பங்களைப் போன்ற குரூரமான பாணங்களை எடுத்துவா”, என “ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவோர்க்குப் பாணங்களால் பீரயோஜனமென்னவென்று” லக்ஷ்மணன் கேட்க, ராமன் “இந்த ஸமுத்திரம் இதுவரையில் எனக்கெதிரே வந்து அணைகட்டுவதற்கு இடம் கொடுக்காததால் ஒரு சொட்டு ஜலமில்லாமல் இதை வற்றச் செய்கிறேன். (ராமபாணங்கள் ஸகல வஸ்துக்களை யும் சாம்பலாக எரிக்கும்.)

தன் தாயாதியான ஸகரசக்கரவர்த்தியால் வெட்டப்பட்ட இந்த ஸாகரம், என்னிடத்தில் தாயாதியைப்போல் நடந்துகொள்ளுகிறபடியால், நானும் அதற்குச் தகுந்தபடியே நடந்துகொள்வேன். ஸகரனுடைய அறுபதாயிரம் புத்திரர்களால் வெட்டப்பட்ட இந்த ஸமுத்திரத்தை நான் ஒருவனே வற்றச் செய்கிறேன். என் காரியத்திற்கு இடையூறு செய்த இவனுடைய தலையில் என் வானரங்களை அடிவைத்து மிதிக்கச் செய்கிறேன். (ஸமுத்திரத்தில் அணை வேண்டாம்; வானரர்கள் நடந்தே அக்கரை சேரும்படி செய்கிறேன்.) ஒருவராலும் கலக்கமு டியாததென்று இது பெயர் பெற்றிருந்தாலும் இன்று என்

கோபத்திற்கு இலக்காகி கலங்குவதைப் பார். நான்கு புறங்களிலும் ஏற்பட்ட எல்லையைத் தாண்டாதென்று பெயர் பெற்ற இந்த ஸமுத்திரத்தை என் பாணங்களால் எல்லையற்றுக் கரைபுரளும்படி செய்கிறேன். இதில் வஸிக்கும் தானவர்களும் வருணனும் இதைக் காப்பாற்ற முடியுமா பார்ப்போம்” என்று வில்லைக் கையிலெடுத்துக் கோபத்தால் கண்களை உருட்டி விழித்து பிரளய காலாக்கியைப்போல் ஜ்வலித்தக்கொண்டு, பிறரால் நெருங்க முடியாத தேவேந்திரன் வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகிப்பதைப்போல், வில்லை வளைத்து நாணேற்றித் தீவ்ணமான பாணங்களைகப் பிரயோகித்து, ஜகத்தைப் பயத்தால் நடுங்கச் செய்தார்.

அந்த பாணங்கள், தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஸமுத்திரத்தில் புகுந்து, அதிலிருக்கும் மஹாஸர்ப்பங்களை நடுங்கச் செய்தன. அலைகள் மலைகளைப்போல் கிளம்பி முதலைகளுடனும் மகரங்களுடனும் வேகமாய் மோதின. பயங்கரமாகப் புயலடிக்க ஆரம்பித்தது. பெரிய அலைகள் கடும் சப்தத்துடன் கரையில் மோதின. ஜலத்தின் வேகத்தால் சங்கம் முத்து பவழம் ரத்தினம் முதலியவை கரையில் வாரி இறைக்கப்பட்டன. பாணங்களிலிருந்து புகையுடன் கிளம்பும் நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் ஸமுத்திர ஜலம்கொதித்துச் சுழிகளுடன் நான்கு புறங்களிலும் பெருகிற்று. அங்கே வஸித்த ஸர்ப்பங்கள், கண்களிலிருந்தும் வாய்களிலிருந்தும் நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கிக் கொண்டு பாணாக்கியை ஸஹிக்க முடியாமல் வருந்தின. பாதாளத்தில் வஸிக்கும் அஸுரர்களும் தானவர்களும் தபித்தார்கள். ராமபாணங்களிடத்தில் அவர்களுடைய மஹாவீரியம் செல்லவில்லை. விந்த்யம், மந்த்ரம், மேருமுதலிய பர்வதங்களைப்போல் அலைகள் பெரிய ஜலஜந்துக்களை அடித்துக் கொண்டு ஓயாமல் கரையில் மோதின. அலைகள் சுற்றிச் சுற்றி அடிக்க, ராக்ஷஸர்களும் காகங்களும் திகைக்க, கோரமான ஜல ஜந்துக்களின் பிணங்கள் மிதக்க, பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தது. அளவற்ற பராக்கிரமத்தையுடைய ராமன் கோபத்தால் சீறிக் கொண்டு, வீணாகாத மஹிமையுள்ள மஹாஸ்திரங்களை பிரயோகிக்க வில்லை வளைத்து நாணை இழுப்பதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் “அண்ணா! இந்த கோபம் தகுமா? பொறுங்கள், பொறுங்கள்” என்று வேண்டினார். ராமன் அதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமலிருக்கக் கண்டு, கோதண்டத்தைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டார்.

**ததஸ்து தம் ராகவ மூக்ரவேகம்
ப்ரகர்ஜமாணம் தநுரப்ரமேயம் |
ஸௌம்த்ரீருத்பத்ய விநிர்வஸந்தம்
மாமேத் சோக்த்வா தது ராஸவம்பா || 35 ||**

ஸ-22: ஸேதுபந்தனம்

அதோவாச ரகுமரேஜை: ஸாகரம் தாருணம் வச: |
அத்ய த்வாம் பேராஜயிஜ்யாம் ஸபாதாஸம் மஹார்ணவ || 1)

வானர சேனைகள் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுவதற்கு ராமன் ஸமுத்திர ராஜனைச் சரணமடைந்து, அவன் வராதபொழுது, “லக்ஷ்மண! வில்லை எடுத்துவா! என்று பயமுறுத்தி, அப்பொழுதும் வராமலிருக்கக் கண்டு அவனைப் பாணங்களால் கலக்கி, அப்படியும் வராதபொழுது, அவனுக்கு விசேஷபயத்தை உண்டாக்குவதற்காகக் கடும்கோபத்துடன், “இப்பொழுதே உன்னை பாதாளம் வரையில் வற்றச் செய்கிறேன். மஹாஸமுத்திரமென்ற பெயரே இல்லாமல் செய்வேன். என் பாணங்களால் ஜலம் வற்றி பூமியில் சுற்றி இருக்கும் ஜலமுமில்லாமல், உன் சக்தி முழுவதையும் எரித்து, காள மேகங்கள் ஒன்று சேர்ந்து கல்பகோடி காலம் வாழித்தாலும் ஒரு துளி ஜலம் கூட இல்லாமல் நுட்பமான புழுதி கிளம்பும்படி செய்கிறேன்; பார், ‘ஸகல ஜலத்தையும் வற்றச்செய்தால் பாதாளம் தெரியும், அங்கே நீங்கள் போகமாட்டீர்கள். ஆகாசமார்க்கமாயல்லவா போகவேண்டும்? இப்பொழுதே அப்படிச் செய்யக் கூடாதா? ஏன் வீணாய்க் கோபிக்கிறீர்கள்’ என்றால், என் கோதண்டத்திலிருந்து பிரயோகிக்கும் பாணங்கள் வானர ஸேனைகளை லங்கையில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். என் பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் நன்றாய் ஆலோசிக்க உனக்குத் தெரியாது. தானவர்களுக்கு வாஸஸ்தானமாக இருக்கும் உனக்கு, ஸஹவாஸ தோஷத்தால் அவர்களுக்குள்ள அக்ஞானம் பழகியிருக்கிறது. நான் பிரயோகிக்கும் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் நீ படும் கஷ்டமும் உனக்குத் தெரிய வில்லையே”

ஸமுத்திரத்திற்கு மேல் பாணங்களால் அனை கட்டியாவது அல்லது தலத்தை கெட்டியாகச் செய்தாவது, அல்லது வற்றச்செய்தாவது என் லைன்யத்தை உன்மேல் நடத்திச் செல்லும் சக்தி எனக்கு உண்டு என்பதையும், சரணாகதி சாஸ்திரத்திற்கு வசப்பட்டு உன்னை நான் சரணமடைந்ததையும், நான் ஸகல சக்திகளும் உள்ளவனாக இருந்தாலும் தாமத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்ட உன்னைச் சரணமடைந்தபோது என் பிரார்த்தனையை நிறைவேற்றாவிட்டால் பொய் அனாதம் நேருமென்பதையும் நீ அறியவில்லை - தீர்த்தியம்

என்று பிரஹ்ம தண்டத்தைப்போல் வீண்போகாத ஒரு பாணத்தில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தை அபிமந்திரித்து உத்தமமான கோதண்டத்தைப் பூட்டி பிரயோகித்தார். அப்பெழுது ஆகாசமும் பூமியும் வெடித்தது போலிருந்தது. மஹாபர்வதங்கள் கிடுகிடுகென நடுங்கின; லோகமெங்கும் இருள் மூடிற்று; திக்குகள் தெரியவில்லை; ஏரிகளும் ஆறுகளும் கலங்கின; ஸூரிய சந்திரர்கள் நகைத்திரங்களுடன் வக்ரமாய்ச் சேர்ந்துகொண்டார்கள்; ஆகாசம் இருள் சூழ்ந்து, ஸூரிய கிரணங்களால் கொஞ்சம் வெளிச்சத்துடன், கணக்கில்லாத

எரிகொள்ளிகளால் பளீர்பளீரென்று வானத்திலிருந்து நிற்காதமென்ற பேரிடிகள் மஹாசப்தத்துடன் விழுந்தன. ஆவஹம் ப்ரவஹம் முதலிய வாயுக்கள் தங்களுடைய ஸ்தானங்களை விட்டு ஸஞ்சரித்தன. பெருங்காற்று மரங்களை முறித்து, மேகங்களை சிதறவடித்து, மலைகளின் நுனிககளைப் பெயர்த்து, சிகரங்களைத் தூளாக்கிற்று. மஹாமேகங்கள் ஆகாசத்தை மறைத்து ஒன்றோடொன்று தாக்கிப் பெரும் சப்தத்துடன் மின்னல்களும் பயங்கரமான இடிகளும் உண்டாயின. கண்ணிற்குத் தென்படும் ஜந்துக்களும், அப்படியில்லாத பிசாசும், முதலியவைகளும் பயந்து நடுங்கி இடியைப்போல் கதறி பிறகு மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்து அசைவற்றுக் கிடந்தன. ராமன் பாணங்களை பிரயோகிக்க ஆரம்பித்தவுடன் ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் வேகமாக அடிக்க ஆரம்பித்தன. பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தவுடன் நாகர்கள், ராக்ஷஸர்கள் முதலிய கணங்களோடும் ஜல ஜந்துக்களோடும் கூடன ஸமுத்திரத்தின் அலைகள் மலைகளைப் போல் அதிவேகமாய்ப் பொங்கிக் கொந்தளிப்பதைப் பார்க்கப் பயங்கரமாக இருந்தது. ஒரு நாளும் கரைபுரளாத ஸமுத்திரம் ஒரு யோஜனை பூமியை மறைத்துவிட்டது. அப்படிப் பயத்தோடு ஸமுத்திரத்தை ராமன் துரத்தி ஹிம்ஸிக்கவில்லை. சத்தருக்களை வேரறுக்கும் பிரபாவமுள்ள ராகவன் கர்வம்கொண்ட அந்த ஸமுத்திர ராஜனிடத்தில் தயவு செய்தார்.

பிறகு மேருபர்வதத்திலிருந்து ஸூரியன் உதித்ததுபோல், ஸமுத்திரத்தின் நடுவிலிருந்து அதன் அபிமானி தேவதை வெளிப்பட்டார். கொழுந்து விட்டெரியும் முகங்களையுடைய மஹாஸர்ப்பங்கள் அவரைச் சூழ்ந்து வந்தன. அழகான வைடூரிய பர்வதத்தைப் போல் தேககாந்தியுடன், ஜாம்பூநதம் ஜாத்ருப மென்ற பலவகைத் தங்கங்களால் செய்யப்பட்ட விசித்திர பூஷணங்களாலும் தன்னிடத்திலுண்டான உத்தம ரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு அனேக தாதுக்களால் விளங்கும் ஹிமயகிரியைப் போல் பிரகாசித்தார். தாமரையிதழ் போன்ற நேத்திரங்களுடலும் சிவந்த மாலையுடனும் வஸ்திரங்களுடனும் ஸகல புஷ்பங்களாலும் நிறைந்த ஹாரத்தைத் தலையில் அணிந்து கொண்டிருந்தார். பாடல (சிவப்பு), வர்ணமுள்ள நடுநாயகத்தையுடைய ஒரு முத்துதஹாரம் அவருடைய விசாலமான மார்பில் கௌஸ்துபமென்ற மஹாவிஷ்ணுவின் ஆபரணத்தைப் போல் ஜ்வலித்தது. அலைகள் சுழன்று கொண்டிருந்தன. மேகக் கூட்டங்களாலும் பெருங்காற்றாலும் ஸமுத்திரம் கலங்கிற்று. பெரிய ஜலஜந்துக்கள் தங்கள் இருப்பிடத்தை விட்டு வெளியில் வந்தன, உரக ராக்ஷஸ கணங்கள் திகிலடைந்தன; அப்பொழுது ஸமுத்திர ராஜன் ராமனை நோக்கி அதிவேகமாய் வந்து, தன் ஸ்நேஹத்தைத் தெரிவிக்கும் பொருட்டு அவரை முதலில் கூப்பிட்டுச் தலை மேல் கைகூப்பி,

கோதண்டபாணியாய் நிற்கும் ராகவனைப் பார்த்து “பூமி, ஜலம், வாயு, தேஜஸ் ஆகாசமென்ற பஞ்சுதங்கள் தொன்று தொட்டு அவைகளுக்கேற்பட்ட குணங்களை மீறுகிற தில்லை. ஸர்வ சக்தனான தங்களுக்கு என்னால் ஆகவேண்டியதென்ன? ஸமுத்திரத்தில் ஆழமில்லாமல் செய்யவேண்டுமா? அல்லது ஜலத்தை ஓட்டரில்லாமல் கெட்டியாகச் செய்யவேண்டுமா? அல்லது அணைகட்டுவதற்கு அனுகூலமாய் அதில் போடும் பதார்த்தங்கள் அமிழ்ந்து போகாமல் இருக்கச் செய்ய வேண்டுமா? ஆழமாக இருப்பதும் தாண்ட முடியாமலிருப்பதும் என் ஸ்வபாவம்; இதற்கு விரோதமாய் என்னால் இருக்கமுடியாது. ஆகையால் என்னை ஆழமில்லாமல் செய்ய முடியாது. ஐசவரியத்தை விரும்பியாவது கிடைத்த வஸ்துவை விட்டுப் பிரிய இஷ்டமில்லாமலாவது, தண்டனைக்கு பயந்தாவது ஜலத்தை அசைவில்லாமல் செய்ய முடியாது; அதில் வஸிக்கும் ஜந்துக்களுக்கு அதிக பீடையுண்டாகுமல்லவா? ராஜசிரேஷ்டனான தாங்கள் ஸகல தர்மங்களையும் நிலை நிறுத்துகின்றவர்களல்லவா? என்னால் கூடிய வரையில் தங்களுக்கு ஸஹாயம் செய்கிறேன். வானரஸன்யம் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டுகிறவரையில் ஜலஜந்துக்கள் அவர்களை உபத்திரவிக்காது; குரங்குகள் ஜலத்தில் விழாது. தாங்கள் கட்டுகிற அணை உறுதியாயும், தரையைப் போலும் இருக்கும்படி செய்கிறேன். அதைச் சேர்ந்த எந்த வஸ்துவும் ஜலத்தால் அபகரிக்கப்படாமல் இருக்கும்” என்று விஞ்ஞாபனம் செய்தான்.

அதற்கு ராமன், “ஆனால் நான் உன்மேல் பிரயோகித்த பிரஹ்மாஸ்திரம் விண்போகாது. அதை எங்கே அனுப்பட்டும்” என்றார். மஹாதேஜஸ்வியான ஸமுத்திரராஜன் ராமன்சொன்னதைக் கேட்டு பிரஹ்மாஸ்திரத்தையும் பார்த்து, “ஸ்வாமி! இதற்கு வடக்கே ஸமீபத்தில் ஓர் அழகான ஸ்தலமிருக்கிறது. அது லோகத்தில் த்ருமகுல்யமென்று பிரஸித்தி பெற்றது. பயங்கரமான ரூபத்தையும் நடத்தையையும் உள்ள சில திருடர்கள் அங்கே வஸிக்கிறார்கள். அந்த பாபிகள் என் ஜலத்தைத் தொட்டுக் குடிப்பதை நான் பொறுக்க முடியவில்லை; தங்களுடைய பாணத்தை அவர்கள் மேல் பிரயோகித்துத் திருப்தி செய்யுங்கள்” என்றான். ராமானும் அவன் குறிப்பிட்ட ஸ்தலத்தில் அந்தத் தீக்ஷணமான அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார். நெருப்பிடியைப்போல் பிரகாசிக்கும் ராமபாணம் விழுந்தவிடம் மருகாந்தாரம்(பாலைவனம்) என்று பிரஸித்தி பெற்றிருக்கிறது. அந்தப் பாணத்தால் துளைக்கப்பட்ட பூமி அலறிற்று, அந்தப் பிளப்பின் வழியாய் ரஸாதலத்திலிருந்து ஜலம் பிரவாஹித்து ஓடிற்று, (அதற்கு ‘வர்ணகூபம்’ என்று பெயர்). அதிலிருந்து எப்பொழுதும் பெருகிக்கொண்டிருக்கும் ஜலத்திற்கும் ஸமுத்திர ஜலத்திற்கும் பேதமில்லை. பாணாக்னியின் வேகத்தால் கோரமான சப்தத்துடன் பூமி வெடித்து அந்த ஸ்தலத்திலுள்ள ஜலமெல்லாம்

வற்றிற்று. ராமன் அங்கிருந்த ஜலத்தை வற்றச் செய்து தோஷத்தை நீக்கி, அதற்கு மருகாந்தாரமென்ற கீர்த்தியையும் உத்தமமான வரங்களையும் கொடுத்தார்.

ஸத்தியத்தால் ஸகல லோகங்களையும் வசப்படுத்தின ராகவனுடைய ஞானத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் யோசிக்கையில் மனுஷ்ய பாவனையாலும் அவர் வரங்களைக் கொடுக்கத் தக்கவரென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? பசுக்களுக்குப் பரிமமான இளம் புற்களையுடையதாய் எவ்விதமான ரோகமும் இல்லாமல், பழம் கீழங்கு தேன் முதலியவைகள் நிறைந்து, பால் தைலம் பரிமமான பலவித ஒளஷதிகள் இவை குறைவில்லாமல் கிடைக்குமிடமாய், இப்படிப்பட்ட அநேக உத்தம குணங்களுடன் கூடி, ராமனுடைய வர மகிமையால் மிகவும் அழகான பிரதேசமாயிற்று மருகாந்தாரம்

பிறகு ஸமுத்திரராஜன் ஸகல சாஸ்திரங்களையும் கரைகண்ட ரகுவீரனை நோக்கி, “தங்களுடைய ஸைன்யத்தில் நளன் என்று ஒரு வானர வீரன் இருக்கிறான். அவன் விச்வகர்மாவின் புத்திரன். ‘என்னைப் போன்ற ஒரு புத்திரன் உனக்குப் பிறப்பான்’ என்று அவனுடைய தாய்க்கு விச்வகர்மா வரம் கொடுத்தான்: ஆகையால் நளன் தன் பிதாவிற்கு ஸமானன். அவன் என்மேல் அணை போட்டும்; விச்வகர்மாவைப் போல் அவனைக் கௌரவித்து அவனால் போடப்பட்ட எந்தப் பதார்த்தத்தையும் அமிழ்த்தாமல் காப்பாற்றுகிறேன்” என்று சொல்லி ராமனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, அவரைப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரங்கள் செய்து தன் இருப்பிடம் சென்றான்.

பிறகு நளன் கைசுப்பி ராமனைப் பார்த்து, “எல்லையற்ற ஸமுத்திரத்தில் நான் அணைக்கட்டுகிறேன். ஸமுத்திரராஜன் சொன்னது நிஜமே. என் பிதாவின் ஸாமர்த்தியம் எனக்கும் உண்டு. லோகத்தில் கண்டோபாயத்தைப் போல் காரியத்தை ஸாதிக்கக் கூடியது வேறொன்றில்லை. ஸாமம் தானமென்ற உபாயங்களும் அறிவில்லாதவர்களிடத்தில் ஒரு நாளும் பிரயோஜனப்படாது. மஹா பயங்கரமான இந்த ஸமுத்திரராஜன் தாங்கள் அணைகட்டுவதைப் பார்க்கவேண்டுமென்ற ஆசையாலும், தங்களுடைய தண்டனைக்குப் பயந்தும் இந்தவழியில் ஆழமில்லாமல் செய்திருக்கிறான்.

அவனுக்கு விரோதிகளான த்ருமகுல்யத்தில் வஸிப்பவர்களை ராமனைக் கொண்டு நாசம் செய்யவேண்டும். ராவண பராக்கிரமம் ராமனுக்குண்டோ என்று பரிசுடித்துப் பார்ப்பதற்காக அவ்வளவு காலம் வராமல் தாமதித்தான் - கோவிந்தராஜர்.

ஒரு ஸமயத்தில் என் பிதா மந்தரபர்வதத்தில் என் தாயுடனிருக்கையில், ‘என்னைப் போன்ற புத்திரன் உனக்குப் பிறப்பான்’ என்று வரம் கொடுத்திருக்கிறார். அதை ஸமுத்திரராஜன் எனக்கு இப்பொழுது நினைவு படுத்தினார். அவர் சொன்ன வார்த்தை நிஜமே; மேலும், இதற்கு முன்பே எனக்கு இந்த ரஹஸ்யம் தெரியும். ஆனாலும், அதை நானே சொல்லிக் கொண்டால் இவ்விதமான பெரிய காரியத்தை ஆரம்பிப்பதில் நம்பிக்கை பிறக்காது. ஆகையால் வேறொருவர் சொல்லுகிற வரையில் காத்துக் கொண்டிருந்தேன். ஸமுத்திரத்தில் அணை கட்ட எனக்குச் திறமையுண்டு.

வானர சிரேஷ்டர்கள் அதற்கு வேண்டிய வஸ்துக்களை இப்பொழுதே கொண்டு வரட்டும்” என்றான்.

ராமனும் அப்படியே உத்திரவு செய்ய, வானரங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் காடுகளிலும், மலைகளிலும் சென்று, மலையைப் போன்ற விருக்ஷங்களைப் பெயர்த்து ஸமுத்திரக் கரைக்கு இழுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். ஆச்சா, வில்வம், ஏழிலைப்பாலை, மா முதலிய மரங்களை வேர்களோடும், வேர்களில்லாமலும், புஷ்பங்களோடும், தளிர்களோடும், பழங்களோடும், காய்களோடும் பெயர்த்துக் கொண்டு வந்து இந்திரத்வஜங்கள் நாட்டினது போல் எடுத்துவந்து ஸமுத்திரத்தின் மேல் போட்டு அதனை மறைத்தார்கள்; மஹா பலவான்களான வானர வீரர்கள் மஹா கஜங்களைப் போன்ற பாறையையும் மலைகளையும் பெயர்த்து யந்திரங்களால் ஸமுத்திரக் கரையில் சேர்ப்பித்தார்கள். ஸ்வபாவமாய்ப் பெரிய அலைகளுள்ள ஸமுத்திர ஜலம், பாறைகளையும் விருக்ஷங்களையும் மரங்களையும் போட்டவுடன் ஆகாசம் வரையில் எழும்பிற்று; வானரர்கள் ஸமுத்திரத்தைக் கலக்கினார்கள். சிலர் நூறு யோஜனையளவு ஏற்றக் குறைவில்லாமல் அணைகட்டுவதற்காகக் கயிறுகளைப் பிடித்து ஒழுங்கு பார்த்தார்கள். இப்படி நளன் மஹா ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் பெரிய அணையைக் கட்டுகையில் வானரர்கள் ஒவ்வொருவரும் அநேக பர்வதங்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்து, பிறரால் செய்ய முடியாத காரியங்களைச் செய்து அவனுக்கு ஸகாயம் செய்தார்கள். இன்னும் சிலர் அளவு கோல்களைப் பிடித்து அளந்தார்கள். சிலர் கழிகளை எடுத்துக் கொண்டு வேலை செய்யும் வானரர்களை அதட்டி வேலை வாங்கினார்கள். சிலர் மேடு பள்ளமில்லாமல் அணை ஸமமாக இருக்கிறதா என்று பரீக்ஷித்து வந்தார்கள். சிலர் சிரமபரிஹாரத்திற்காக நிழலில் படுத்துத் தூங்கும் வானரர்களைத் தேடி எழுப்பிக்கொண்டு வந்தார்கள். ராமனுடைய ஆக்ஞையை முன்னிட்டுக் கொண்டு எண்ணிறந்த வானரர்கள் மஹாமேகங்களைப் போன்ற பர்வத சிகரங்களையும் கட்டைகளையும், புற்களையும், புஷ்பித்த விருஷங்களையும் கொண்டு அணையைக் கட்டினார்கள். **(புஷ்பித்த விருஷங்களை மேல் பரப்புவது நடக்கும்போழுது மிருதுவாக இருப்பதற்காக)** மதயானையைப் போன்ற அநேக வானரர்கள் மலைகளைப் போன்ற பாறைகளையும். பர்வத சிகரங்களையும் தூக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடினார்கள். கற்பாறைகளை விட்டெறிவதாலும் மலைகளை இடித்துத் தள்ளுவதாலும் உண்டாகும் சப்தம் ஸமுத்திரத்தின் ஓசையை அடக்கிவிட்டது. மஹாபலவான்களும் பயங்கரமான தேகங்களையுடையவர்களுமான வானரர்கள் முதல் நாளில் அதிக ஸந்தோஷத்துடன் பதினான்கு யோஜனை தூரமும், இரண்டாம் நாளில்

இருபது யோஜனை தூரமும், மூன்றாவது நாளில் இருபத்தொரு யோஜனை தூரமும், நான்காவது நாளில் இருபத்திரண்டு யோஜனை தூரமும், ஐந்தாவது நாளில் ஸுவேல மலைவரையில் எல்லையாக வைத்துக்கொண்டு இருபத்தி மூன்று யோஜனை தூரமும் அணை கட்டினார்கள். விச்வகர்மாவின் புத்திரனும் பலவானும் வானார சிரேஷ்டனுமான நளன், தன் பிதாவைப்போல் வெகு ஸாமர்த்தியமாய் அந்த அணையைக் கட்டினான். அது ஆகாசத்தில் ஸ்வாதி வீதியைப் போல் மிகவும் அழகாய் விளங்கிற்று.

ஸூரியன் முதலானவர்களுக்கு தகடின், உத்தரம். மத்யமமென்று மூன்று மார்க்கங்கள், பூர்வபல்குனி, உத்தரபல்குனி, மகம் என்ற நகடத்திரங்கள் ரிஷப வீதியென்றும், ஹஸ்தம் சீத்திரை ஸ்வாதி என்பவை மத்ய வீதி என்றும், ஜேஷ்டம் விசாகம், அனுராதா என்றவை அஜகவ வீதி என்றும் சொல்லப்படும். இவை மூன்றும் மத்யம மார்க்க மெனப்படும் - வாயுபுராணம்.

அப்பொழுது தேவ, கந்தர்வ, ஸித்த, மஹர்ஷிகணங்கள் அந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்க்க ஆகாச வீதியில் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்து நின்றார்கள். அந்த அணை நூறு யோஜனை நீளமும் பத்து யோஜனை அகலமுமாய், பிறரால் அமைக்க முடியாததாக நளனுடைய புத்தி விசேஷத்தால் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் விளங்குவதைக் கண்டு மகிழ்ந்தார்கள்.

யாதொரு விக்கனமும் இல்லாமல் அணை கட்டி முடிந்ததைப் பற்றி வானார்கள் ஸந்தோஷமடைந்து சிலர் பாய்ந்தார்கள்; சிலர் தாவினார்கள்; சிலர் குதித்தார்கள்; சிலர் கர்ஜித்தார்கள்; சிலர் மனத்தால் நினைக்கவும் முடியாததும் எவ்வித பிரயத்னத்திலும் பிறர்க்கு அஸாத்தியமானதும் ஆச்சரியகரமும் மயிர்க் கூச்சலும் உண்டு பண்ணுவதுமான அந்த அணையைப் பார்த்து பிரமித்தார்கள். வானார்கள் கோடி கோடியாய் அணைகட்டுகிறவர்களுக்கு உதவி செய்துகொண்டே அக்கரை சேர்ந்தார்கள். அழகுள்ள ஸ்தரீயின் வகுட்டைப்போல் ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் போடப்பட்ட அந்த அணை விசாலமாகவும் உறுதியாகவும் அழகாகவும் யாதொரு தோஷமும் இல்லாமலும் மேடு பள்ளமில்லாமலும் பிளப்புகள் துவாரங்கள் இல்லாமலும் வெகு சாதாரியமாய் நளனால் அமைக்கப்பட்டது. ஸமுத்திரத்தின் தெற்குக் கரையில் விபீஷணன் கையில் கதாயுதத்துடன் மந்திரிகளால் சூழப்பட்டு, சத்துருக்களை நாசம் செய்வதற்காக ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தான். பிறகு ஸ்கர்வன் ராமனைப் பார்த்து, “தாங்கள் ஆஞ்ஜனேயன் மீதும், லக்ஷ்மணர் அங்கதன் மீதும் ஏறி வாருங்கள், இவர்கள் தங்களை அதிசீக்கிரத்தில் ஆகாச மார்க்கமாய் அக்கரைக்குக் கொண்டு போவார்கள்” என்று தெரிவித்தான். ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் ஸ்கர்வனுடன் வானர ஸையனங்களுக்கு முன்னால் ஜயலக்ஷ்மி விளங்கச் சென்றார்கள். மற்ற வானார்கள் அணையின் நடுவிலும், சிலர் ஓரங்களிலும் சென்றார்கள். சிலர் இடமில்லாமல் கரையிலேயே சற்று நேரம் தங்கியிருந்தார்கள். சிலர் ஜலத்தில்

விழுந்து வந்தார்கள். சிலர் கருடனைப்போல் ஆகாசவீதியில் தாவிச் சென்றார்கள். அவர்களுடைய மஹாகோஷங்களால் ஸமுத்திரத்தின் ஓசை அதிகரித்தது. வானர ஸைன்யம் அந்த பயங்கரமான ஸமுத்திரத்தைக் கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் தாண்டிச் சென்று, நளனால் கட்டப்பட்ட அணையின் வழியாய் அபாயமில்லாமல் அக்கரை சேர்ந்து, ஸுகீவனுடைய உத்தரவால் ஜலம் பழங்கள் கிழங்குகள் நிறைந்த ஓரிடத்தில் தங்கிற்று. தேவர்களும் ஸித்தசாரணமஹர்ஷி கணங்களும் பிறர்க்கு அஸாத்தியமான காரியத்தை ராகவன் செய்து முடித்ததைக் கண்டு, ஸர்வ லோக கண்டகனான ராவணனுடைய தலைகளை அறுப்பதற்குச் சுபசகூனமாக இந்த அணையை மஹாசாதுரியமாய் ஸமுத்திரத்தில் கட்டினனாரென்று கொண்டாடி, எல்லையில்லாமல் பொங்கும் ஆனந்தத்தை ராவணன் நாசமடையும் வரையிலும் ஒருவருக்கும் தெரியாமல் அடக்க வேண்டுமென்று தங்களால் கூடிய வரையில் பிரயத்தனம் செய்தும் முடியாமல், மனுஷ்யர்களாலும், தேவர்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட ராமனைச் சூழ்ந்து விதிப்படி அபிஷேகம் செய்து பூஜித்தார்கள். “ராம! லோக ஸம்ரக்ஷணத்திற்காக மனுஷ்யாவதாரம் செய்த ஜகந்நாயக! ஸகல சத்துருக்களையும் ஜயித்து, ஸமுத்திரங்களால் சூழப்பட்ட இந்தப் பூமியை வெகுகாலம் ஆண்டு வரக்கடவீர்!” என்று சுபமான மங்களாஸீர்வாதங்களால் ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள். (பகவானை ஆசிரயித்தவர்களுடைய சத்ருக்களே பகவானுக்கு சத்துருக்கள்.)

**ஜய ஸ்வராத்நீந் நரதேவ மீதநீம்
ஸஸாகராம் பாஸ்ய பரபர்வதீ: ஸமா: |
இதீய ராமம் நரதேவ ஸத்க்ருதம்
பரபர் வசோபீ: விவிதே ரபுஜந் | (91)**

ஸ-23: சகுனங்கள்

நீம்த்தாந் நீம்த்தஜ்ஞா த்ருஜ்ஜ்வா ஸக்ஷமணபூர்வஜ: |
ஸௌமீத்ரீம் ஸம்பர்ஜ்வஜ்ய இதம் வசந மப்ரஸீத் || (1)

சகுன சாஸ்திர நிபுணரான ராகவன், தான் வெகுகாலமாய் எதிர்பார்த்த மஹாயுத்தம் ஸம்பித்ததால் ஸந்தோஷமடைந்து, சகுன ஸக்ஷணங்களையும் பலன்களையும் பூர்ணமாயறிந்து, ஸக்ஷமணனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! குளிர்ந்த ஜலத்தாலும் பழங்களாலும் நிறைந்த காடுகளில் ஸௌன்யங்களைத் தங்கச் செய்து, கருடவ்ஷஹமாய் அணிவகுத்து வை. சாதாரண ஜனங்களை நிர்மூலம் செய்யும் மஹாபயம் ஸம்பித்திருக்கிறது. வீரர்கள் நாசமடைவார்கள். கரடிகளும் குரங்குகளும் ராக்ஷஸர்களும் கணக்கில்லாமல் மடிவார்கள். காற்றுகள் கலக்கமாக அடிக்கின்றன; பூமி நடுங்குகின்றது. பர்வதசிகரங்கள் அசைகின்றன; மஹா விருக்ஷங்கள் திடீரென்று முறிந்து விழுகின்றன. மேகங்கள் செந்நாய்களின் நிறத்துடன் பார்க்கப் பயங்கரமாய், கழுகுகளால் மறைக்கப்பட்டு, கோர சப்தங்களுடன், ரத்தம் கலந்த மழையைப் பெய்கின்றன.

ஸந்தியாகாலத்தில் பூமி நடுங்குவதும், பகலில் எங்கெவ்வி வீழுவதும், நகடித்திரங்கள் காணப்படுவதும், இடி வீழுவதும், கடடை புல் ரத்தம் முதலியவை வாடிக்கப்படுவதும், ராஜ்யத்திற்கு நாசத்தைக் குறிக்கும் -
வராஹமீஹீரர்

ஸந்தியாகாலத்தில் எங்கும் குங்குமத்தைப் போல் மேகங்கள் பார்க்கப் பயங்கரமாகத் தோன்றுகின்றன. ஸூரியனிடத்திலிருந்து நெருப்புக் கட்டிகள் ஜ்வலித்துக் கொண்டு விழுகின்றன. குரூரமான மிருகங்களும் பகடிகளும் தீனமாய் ஈனஸ்வரத்துடன் நான்கு பக்கங்களிலும் ஸூரியனைப் பார்த்து ஊளையிட்டுக் கொண்டும் கத்திக் கொண்டும் லோகத்திற்கு மஹாபயம் உண்டாகப் போவதைத் தெரிவிக்கின்றன. இரவிலும் சந்திரன் பிரகாசமற்றிருப்பது நம் மனத்தை வருத்துகின்றது. ஸாயங்காலத்தில் ஸூரியனைச் சுற்றி ஒருமண்டலம், நடுவில் அதிக சிவப்பாகவும், அதைச் சுற்றிக் கொஞ்சம் சிவப்பாகவும் அதைச்சுற்றிக் கருப்பாகவும், பிரளய காலத்தில் காணப்படுவது போல் குரூரமாக, இதுவரையிலும் இல்லாமல் தோன்றுகிறது.

ஸூரியனைச் சுற்றி இரண்டு மண்டலங்கள் இருந்தால் ஸௌன்யங்கள் நாசமடையும்; மூன்று மண்டலங்கள் இருந்தால் அரசர்கள் மடிவார்கள். முதல் ஜாமத்தில் ஸூரியனைச் சுற்றி மண்டலம் காணப்பட்டால் பீடையும், இரண்டாவது ஜாமத்தில் மழையும் மூன்றாவது ஜாமத்தில் கேடமும் நான்காவது ஜாமத்தில் ஸகல நாசமும் நேரும் -காச்யபர்.

இதுவரையில் களங்கமற்ற. ஸூரியனிடத்தில் கருப்பான புள்ளிகள் தோன்றுகின்றன.

பர்வ காலங்களில்லாமல் சந்திரஸூரியர்களை ராகு பிடிப்பதும் அந்த மண்டலங்களில் துவாரங்கள் காணப்படுவதும் தேசங்களின் நாசத்திற்கு அடையாளம் - வராஹமிஹிரர்

நக்ஷத்திரங்கள் அதிக மங்கலாய்க் காணப்படுகின்றன. லோககங்களுக்குப் பிரளயகாலம் ஸம்பித்தது போலிருக்கின்றன. காக்கைகளும் கழுகுகளும் பருந்துகளும் பலஹீனமான பகவிகளால் ஜயிக்கப் படுகின்றன. நரிகள் பயங்கரமாக ஊளையிடுகின்றன.

கற்பாறைகளாலும் சூலங்களாலும் கத்திகளாலும் ராக்ஷஸர்களும் வானர்களும் யுத்தம் செய்யும் பொழுது பூமியெங்கும் ரத்தத்தாலும் மாம்ஸத்தாலும் சேறாக இருக்கும். இதுவரையில் ஒருவரும் நெருங்காமல் ராவணனைக் காப்பாற்றிவந்த இந்த லங்காபுரியில் வானர ஸையங்களுடன் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் வேகமாகப் பிரவேசிப்போம்” என்றார். அவர் தாம் ஸ்வருபி; வீரசிகாமணி, மஹாஸமர்த்தர்; யுத்தம் ஸம்பித்ததென்ற எண்ணத்தால் முகமலர்ந்து, தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, லங்கையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். விபீஷணனும் ஸுக்ரீவன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்களும் சத்துருக்களை நாசம் செய்வோம் என்ற பூர்ண நம்பிக்கையுடன், ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்துக்கொண்டு, ஸேனைகள் தங்கத் தகுந்த இடத்தைத் தேடிப் புறப்பட்டார்கள். தைரியம் வீரியம் பராக்கிரமம் முதலிய குணங்களில் ஒப்பற்ற வானர ஸையங்கள் கோரமான ஸமுத்திரத்தையும் லங்கையின் அரண்களையும் கண்டு ஒருவேளை உத்ஸாஹமற்றுக் கலங்குமோ என்று ராமன் ஸந்தேகித்ததுண்டு. ஆனால் யுத்தம் எப்பொழுது நேருமென்று ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக்கொண்டு, தாவுதல், கர்ஜித்தல், வால்களை உயரச் சுழற்றியடித்தல் முதலிய ஸந்தோஷக்குறிகளால் தனது இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதிலேயே அவர்கள் நோக்கமுள்ளவர்களாக இருப்பதைக் கண்டு கவலை தீர்ந்து ஸந்தோஷித்தார்.

**ராகவஸ்ய ப்ரியார்தம் து ஸுதராம் வீர்யபராஸீநாம் |
ஹ்ரீணாம் கர்மசேஷ்டயி: துதேதாஜ ரகுநந்தந: || (15)**

ஸ-24: ராவணன் ராமனுடைய வரவைக் கேள்வியுற்றது

ஸா வீரஸயீதீ ராஜ்ஞா வீரராஜ வ்யவஸ்தீதா |
ஸஸீநா ஸஸநக்ஷத்ரா சிபஸர்ணமாஸீவ ஸாரதீ || (1)

சுரத் காலத்தில் சுபநக்ஷத்திரத்துன் கூடின பெளர்ணிமா சந்திரனைப் போல், அந்த வானர ஸைன்யம் ஸௌக்யமுள்ள விடத்தில் ராமனுடைய உத்திரவால் தங்கிக் களைப்பாற்றிக் கொண்டது. ஸமுத்திரத்தைப் போல் எல்லையற்ற ஸுக்ரீவ ஸேனையால் பூமி பாரம் தாங்காமல் நடுங்கிற்று. பிறகு லங்கையிலிருந்து பேரி மிருதங்கம் முதலிய யுத்த வாத்தியங்களின் சப்தமும் ஸைன்யங்களுடைய கோஷமும் பயங்கரமாகவும் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாகும்படியாயும் கேட்கப்பட்டது. வானர்கள் ஸந்தோஷித்து அதைப் பொறுக்காமல் ராக்ஷஸர்களுடைய கோஷத்தை அடக்கும்படி கர்ஜித்தார்கள். மஹா மேகங்கள் ஆகாசத்தில் வர்ஷகாலத்தில் கர்ஜிப்பதுபோல், வானர ஸைன்யங்களின் சப்தத்தை லங்கையிலுள்ள பிராணிகளும் கேட்டன.

விசித்திரமான த்வஜங்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும் லங்கையைப் பார்த்தவுடன் ராமன் ஸீதையை நினைத்துத் துக்கித்தார். “ஐயோ! அங்காரகனால் ரோஹிணீ நக்ஷத்திரம் பீடிக்கப்படுவதுபோல், மிரண்ட மான்களைப் போல் பார்வையையுடைய என் ஜானகி இங்கே ராக்ஷஸர்களால் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாளல்லவா” என்று பெருமூச்சு விட்டார். பிறகு யுத்த ஸமயத்தில் இது உசிதமல்லவென்று சோகத்தை அடக்கிக்கொண்டு, லங்கையின் அழகை வர்ணிப்பதால் தன் வருத்தத்தை மாற்ற உத்தேசித்து, ஸமீபத்திலிருந்த லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! லங்கை திரிகூட சிகரத்தில் விச்வகர்மாவால் எவ்வளவு அழகாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது பார்! கேவலம் மனத்தால் ஸிருஷ்டிக்கப்பட்டது போல் ஆகாசத்தை அளாவி நிற்கிறது. அனேக மாடிகளையுடைய கிருஹங்களால் இந்த நகரம் வெளுத்த மேகங்கள் பரவின ஆகாசத்தைப் போல் காணப்படுகிறது. பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் விளங்கும் வனங்கலால் சூழப்பட்டு, குபேரனுடைய சைத்ர ரதமென்ற தோட்டத்தைப்போல் விளங்குகின்றது. பலவித பக்ஷிகள் மதுரமாய்க் கூவுகின்றன. தேனைக் குடித்து மதம் கொண்ட வண்டுகளும் குயில்களும் புஷ்பக்கொத்துகளில் தங்கியிருக்கின்றன. இங்கே எந்த ருதுவிலும் எவ்வித புஷ்பங்களும் பழங்களும் உண்டாகுமென்று எண்ணுகிறேன். காற்று

மிருதுவாயும் ஸுகமாயும் வீசுகின்றது.” என்று ராவண ராஜதானியை மெச்சினார்.

பிறகு, நீதிசாஸ்திரப்படி தன் ஸைன்யத்தை வகுத்து, “அங்கதனும் நீலனும் இந்த வ்யூஹத்தின் மார்பில் இருக்கட்டும், ரிஷபன் வலது பக்கத்திலும், மதயானையைப் போன்ற கந்தமாதனன் இடது பக்கத்திலும் இருக்கட்டும், நானும் லக்ஷ்மணனும் தலையிலிருக்கிறோம். ஜாம்பவான் ஸுஷேணன் வேகதர்சி என்றவர்கள் வயிற்றிலிருக்கட்டும். லோகத்தின் மேற்கு பாகத்தை மஹா தேஜஸ்வியான வருணன் ரக்ஷிப்பதுபோல், ஸுகீவன் வாலைக் காப்பாற்றட்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தார். (இதனால் வானர ஸேனை கருடனைப் போல் வகுக்கப்பட்டதென்று தெரிகிறது.) ஆகாசத்தில் மஹா மேகங்கள் ஸஞ்சரிப்பதுபோல் விளங்கும் வானரப்படை, இப்படி மஹா வீரர்களால் வெகு ஜாக்கிரதையாய் ரக்ஷிக்கப்பட்டது. வானரர்கள் பர்வதசிகரங்களையும் பெரிய விருக்ஷங்களையும் ஸித்தம் செய்துகொண்டு லங்கையை அழிக்கச் தயாராக இருந்தார்கள். “கற்பாறைகளை விட்டெறிந்தாவது கைகளால் குத்தியாவது இந்த லங்கையைச் தூளாக்குவோம்” என்று நினைத்தார்கள்.

பிறகு ராமன், “ஸுகீவ! ஸைன்யத்தை அணிவகுத்தோம். இனி சுகனென்ற ராக்ஷஸனை விட்டுவிடலாம்!” என்றார், குரங்குகளால் மிகவும் உபத்திரவிக்கப்பட்டு, சுகன் பயத்தால் நடுங்கிச். “செத்தேன் பிழைத்தேன்” என்று ராவணனிடத்திற்கு ஓடி, பாதத்தில் விழுந்தான். லங்கைகவரன் அவனுடைய அலங்கோலத்தைக் கண்டு சிரித்து, “அடே! சபலசித்தமுள்ள குரங்குகளின் கையில் அகப்பட்டாயா? அவர்களால் கட்டுப்பட்டதுபோல் தோன்றுகிறாய், உன் இறக்கைகள் ஓடிந்திருக்கக் காரணமென்ன? ஸுகீவன் என்ன பதில் சொன்னான்?” என்று கேட்டான். சுகன் புத்தி சிதறி, ஒன்றும் தோன்றாமல், ராவணனுடைய ஆக்கைக்குப் பயந்து, “ஸ்வாமி! தங்களுடைய உத்தரவுப்படி ஸமுத்திரத்தின் வடகரைக்குச் சென்று ஸுகீவனிடத்தில் தாங்கள் சொன்ன வார்த்தைகளைச் சொன்னேன். மதுரமாயும் ஸமாதானமாயும் நான் பேசியும், அந்தக் குரங்குகள் என்னைக் கண்டவுடனே தாவிப்பிடித்து, அடித்து தள்ளி, கோபாவோச்தால் என் இறக்கைகளை ஓடிக்க ஆரம்பித்தன. அவை ஸ்வபாவமாகவே வெகு கோபம் கொண்டவை; வெகு குரூரங்கள்; அவைகளுடன் பேசுவதே அஸாத்தியம். விராதன் கபந்தன் கரன் முதலிய பிரபல சத்துருக்களை விளையாட்டாய்க் கொன்ற மஹா வீரனான ரகுநாதன், ஸுகீவனுடைய வானர ஸைன்யங்களால் சூழப்பட்டு ஸீதையைத் தேடி வந்திருக்கிறான். ஸமுத்திரத்தில் அணை கட்டித் தாண்டினான். இதுவரையில் இப்படிப்பட்ட ஆச்சரியத்தைப் பார்த்ததுமில்லை, கேட்டதுமில்லை; நமது

ராக்ஷஸ் கணங்களெல்லாம் அவனுக்கு எம்மாத்திரம்? ப்ரசண்ட கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்து ஸிம்ஹம்போல் கர்ஜித்துக். கொண்டு நின்றான். இதுவரையில் தங்களையும் தங்களுடைய ஸைன்யத்தையும் பற்றிக் கேள்விப்பட்டதற்கே இவ்வளவு கோபமும் பராக்கிரமம் உண்டானால், பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்துவிட்டால் நம்முடைய கதி எப்படியாகுமோ தெரியவில்லை. குரங்குகளும் கரடிகளும் பர்வதங்களைப்போலும் மேகங்களைப் போலும் பூமியை மறைத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ‘மறுபடியும் வேறு விதமாய்ச் சென்று அவர்களைக் கண்டு பேசி வா’ என்றால், தேவர்களுக்கும் தானவர்களுக்கும் எப்படியோ அப்படி ராக்ஷஸ் ஸைன்யத்திற்கும் வானர ஸைன்யத்திற்கும் ஒரு நாளும் சேர்க்கை நேராது. அவர்கள் நமது நகரத்தில் பிரவேசிப்பதற்கு முன் ஸீதையையாவது ராமனிடத்தில் கொண்டு போய் விடுங்கள்; அல்லது யுத்தம் செய்யச் சித்தமாயிருங்கள்” என்றான்.

இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன் ராவணனுடைய கண்கள் நெருப்புப் பொறிபோல் சிவக்க அவன் சுகனைச் சாம்பலாக எறித்து விடுபவன் போலிருந்தான். “அடே துவட்ட! என்ன சொன்னாய்? சீதையைக் கொடுத்துவிடவா! தேவ கந்தர்வ தானவர்கள் என்னுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்தாலும், ஸகலப் பிராணிகளும் ஒன்று சேர்ந்து எனக்கு பயத்தை விளைவித்தாலும் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுப்பதில்லை. வசந்த காலத்தில் புஷ்பித்த மரத்தில் மதம் கொண்ட வண்டுகள் மொய்ப்பது போல் ராமனுடைய தேகத்தில் என் பாணங்கள் எப்பொழுது பாயுமோ? எப்பொழுது என் அம்பறையில் அடங்கியிருக்கும் குரூரமான பாணங்களை வில்லிலிருந்து பிரயோகித்து, யானையைப் பிடிப்பவர்கள் பந்தங்களைக் கொளுத்தி அவைகளைத் துரத்துவதுபோல் இந்து ராமன் என் பாணாக்னியால் எப்பொழுது அடித்துத் துரத்துவேனோ? ஸூரியன் உதிக்கும்பொழுது இதரக் கிரஹங்களின் காந்தியை அலக்ஷ்யமாய் விழுங்குவது போல், இந்த வானர ஸைன்யத்தையும் நீ எல்லையில்லாமல் கொண்டாடும் ராமனுடைய பராக்கிரமத்தையும் அலக்ஷ்யமாய் அபகரிப்பேன். நான் வேகத்தில் ஸமுத்திரத்தைப் போன்றவன்; நடையில் வாயுவைப் போன்றவன். தசரத புத்திரனான ராமனுக்கு என்னைப்பத்தி இதுவரையில் நன்றாகத் தெரியாது. தெரிந்திருந்தால் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய நினைப்பானா? இனிமேல் அவனுக்குச் தெரியும். மஹாவிஷ்ணுள்ள ஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்கள் என் அம்பறையில் வேலையில்லாமல் சீறிக்கொண்டிருப்பதை ராமன் அறியான். அறிந்தால் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய நினைப்பானா? யுத்தகளத்தில் என் வீரியத்தை ராகவன் பார்த்ததில்லை. சத்ரு ஸைன்யமே விஸ்தாரமான

நர்த்தனசாலை; என் வில்லே வீணை; பாணங்களே அதை வாசிக்கும் குச்சிகள்; நான் யுத்த பூமியில் பிரவேசித்து வில்லை வளைத்து நாணேற்றி, டங்கார சப்தத்தாலும், என் கோர ஸ்வரூபத்தையும் பாணப் பிரயோகத்தையும் கண்டு பயத்தால் கதறுகிறவர்களின் கூக்குரலாலும், பாணங்களால் சித்திரவதை செய்யப்படுகிறவர்கள் வாய்விட்டலறும் சப்தத்தாலும் வீணையில் மந்தரம். மத்யம் தாரம் என்ற ஸ்வரங்களைக் காட்டி ப்ரஸ்தாரம் செய்து வாசிப்பது போல், பிறரால் அஸாத்யமான கிருத்யங்களைச் செய்வதை ராமன் பார்க்கப் போகிறான். ஆயிரம் கண்களைப் படைத்தோமென்று கர்வம்கொண்ட இந்திரனும் என்னால் ஜயிக்கப் பட்ட புத்திரர்களுக்கும் தகப்பனான ஸாக்ஷாத் வருணனும், பிதிருக்களுக்கு அரசனான யமனும், என் தமையனை குபேரனும், யுத்த பூமியில் என்மேல் பாணப் பிரயோகம் செய்து ஜயமடைய முடியுமோ?” என்று ஆரவாரித்தான்..

**ந வாமஸேவநாப் ஸஹஸ்ரகக்ஷஜா
யுத்தேஸ்யம் பரக்யா வருக்ஷந வாமஸ்வயம் |
யமேந வாம தர்ஜயீதும் பரராக்நீநா
மஹாஹுவே கைஸ்ரவக்ஷத வாம புந: (25)**

ஸ-25: ராவணன் சுகஸாரணர்களை

அனுப்பினது

ஸபகேவ ஸாக ரம் தீர்க்கண ராமே தபரதாத்மகேஜ |
அமாத்ஸியள ராவண: ஸ்ரீமாந்அப்ரவீத் பரகஸாரகிணள || (1)

ராமன் மனுஷ்பபாவனையால் தசரத புத்திரனாக அவதரித்து, வானர ஸைன்யங்களுடன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, மதம் கொண்ட ஸிம்ஹத்தைப் போல் வீற்றிருக்கையில், ராவணன் காலம் குறுகினதாலும் பலக்கொழுப்பாலும் கர்வம் கொண்டு, சுகன், ஸாரணன் என்ற மந்திரிகளைப் பார்த்து, “என்ன ஆச்சரியம்! ஒருவரும் தாண்ட முடியாத ஸமுத்திரத்தை வானர ஸைன்யங்கள் கோடி கோடியாய்த் தாண்டி விட்டன. ராமன் ஸமுத்திரத்தின் மேல் அணைகட்டினான். இதுவரையில் இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைக் கேட்டதுண்டோ? பார்த்ததுண்டோ? எனக்கு மிகவும் நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் எவ்வளவு சொன்னாலும் நான் நேரில் பார்க்கா விட்டால் நம்பமாட்டேன். மேலும், வானர பலம் இவ்வளவென்று எனக்குத் தெரியவேண்டும். நீங்கள் பிறர்க்குத் தெரியாமல் சத்ரு ஸைன்யத்தில் பிரவேசித்து, ராமனுக்கும் ஸுகீவனுக்கும் நம்பிக்கையுள்ள மந்திரிகள் யார்? ஸகல காரியங்களிலும் முன் கற்பவர்கள் யார்? சூரர்கள் யார்? ஸமுத்திரத்தில் இந்த அணை எப்படிக் கட்டப்பட்டது? சத்ரு ஸைன்யம் எவ்விடத்தில் தங்கியிருக்கிறது? ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய பலமும் ஆயுதங்களும் மேல் கடக்க வேண்டிய கார்யாலோசனையும் என்ன? மஹா பலவான்களான வானரர்களுக்கு ஸேனாபதி யார்? விஷயங்களை நுட்பமாக அறிந்து அதி சீக்கிரத்தில் எனக்கு நிஜத்தைத் தெரிவியுங்கள் என்றான். (இங்கே சொல்லப்படும் சுகன், வேறு ராக்ஷஸன்).

அப்படியே அவர்கள் வானரரூபத்தைத் தரித்துக்கொண்டு சத்துரு ஸைன்யத்தில் பிரவேசித்துப் பார்க்கையில், அது எல்லையற்றதாயும் பயங்கரமாயும் மயிர் கூச்சமெடுக்கும்படியாயும் எண்ண முடியாததாயும் இருக்கக் கண்டார்கள். அது பர்வத சிகரங்களிலும் குகைகளிலும் பள்ளத்தாக்குகளிலும் ஸமுத்திரக்கரையிலும் காடுகளிலும் சோலைகளிலும் தங்கியிருந்தது. சிலர் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிவிட்டார்கள்; சிலர் தாண்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர் தாண்டத் தயாராயிருந்தார்கள்; சிலர் தகுந்த விடங்களில் தங்கி இருந்தார்கள்; சிலர் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அது மஹா ஸமுத்திரத்தைப்போல் பெரிய கோஷத்துடன் அனுக முடியாமல் பயங்கரமாக இருந்தது. மாறு வேஷம்

தரித்த சுக ஸாரணர்களை விபீஷணன் அதி சிக்கிரத்தில் கண்டு பிடித்து ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய், “ஸ்வாமி! சுகன் ஸாரணனென்ற இவ்விருவரும் ராவணனுடைய மந்திரிகள்; லங்கையிலிருந்து இங்கே வந்து நமது விருத்தாந்தங்களை அறிந்து செல்ல எண்ணம் கொண்டவர்கள்!” என்று தெரிவித்தான். அந்த ராக்ஷஸர்கள் பயந்து நடுங்கி, பிழைப்போமென்ற ஆசையைவிட்டுக் கைகூப்பி, “ஸ்வாமி! கருணாமூர்த்தி! தங்களுடைய ஸைன்யத்தைப் பற்றின யாவற்றையும் அறிந்துவரும்படி, ராவணனால் அனுப்பப்பட்டு வந்தோம். சரணமடைந்தவர்களைக் காப்பாற்றுவதையே தர்மமாக உடைய ரகு குல சிகாமணி! அப்புறம் தங்கள் இஷ்டம்!” என்று விஞ்ஞாபனம் செய்தார்கள். அதற்கு ராமன் ராவணனுடைய புத்திக் குறைவைப் பற்றிப் புன்சிரிப்புக்கொண்டு, அவர்களை ஸமாதானம் செய்தார். உத்தம குணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட தசரதனுடைய புத்திரருக்குக் கருணை ஸஹஜம்; ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ஹிதத்தைச் செய்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவர். அக்ஞானத்தால் தன்னை எதிர்த்தவர்களிடத்தில் அவருக்கு விசேஷ பிரீதி. “எங்களுடைய ஸைன்யத்தை நன்றாய் சுற்றிப் பாருங்கள். என்னைப் பற்றி வேண்டியவரையில் விசாரித்துத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். ராவணனுடைய உத்திரவுப்படி வந்த காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு செல்லுங்கள், பார்க்க வேண்டியது ஏதாவது பாக்கியிருந்தால், மறுபடியும் அமரிக்கையாய்ப் பார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு செல்லுங்கள். அல்லது, விபீஷணனை உங்களுக்கு யாவற்றையும் நன்றாய்க் காட்டச் சொல்லட்டுமா? சத்துருக்கள் வசத்தில் அகப்பட்டோமே, பிழைப்போமா என்று பயப்பட வேண்டாம். யுத்தத்தில் பிடிக்கப்பட்டவர்களையும் ஆயுதங்களை எறிந்து விட்டவர்களையும் தூதர்களையும் கொல்லவே கூடாது; விபீஷண! இவர்கள் சத்துரு ஸைன்யத்தை ஸாமம் தானம் முதலிய, உபாயங்களால் கலைப்பவர்கள். ஆனால் நம்மை அபயமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். இவர்களை உபத்திரவிக்காமல் விட்டுவிடு. ராக்ஷஸர்களே! நீங்கள் லங்கைக்குப் போய் ராவணனிடத்தில் நான் சொல்லும் வார்த்தைகளை ஜாக்கிரதையாகத் தெரிவியுங்கள். ‘எந்த பலத்தை நம்பி என் பிரிய பார்வையான ஸீதையை அபகரித்தாயோ அந்த பலத்தை நீயும் உன் பந்துக்களும் ஸைன்யமும் இப்பொழுது கூடியவரையில் உபயோகிக்க வேண்டியது. லங்கையும் அதிலுள்ள பிராகாரங்களும் தோரணங்களும், ராக்ஷஸ ஸைன்யமும் நாளைக் காலையில் என் பாணங்களால் நாசமடைவதைப் பார்ப்பாய். தேவேந்திரன் வஜ்ராயுதத்தை தானவர்களிடத்தில் பிரயோகிப்பது போல் என் பயங்கரமான கோபத்தை உன்னிடத்திலும் உன் ஸைன்யத்தினிடத்திலும் நாளைக் காலையில் பிரயோகிக்கப் போகிறேன்’ என்று தெரிவியுங்கள்” என்றார்.

சுக ஸாரணர்கள் ராகவனை நமஸ்கரித்து, 'ஐய விஜயீ பவ' என்று வாழ்த்தி, லங்கைக்குச் சென்று, ராவணநிடத்தில் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தார்கள். “ஸ்வாமி! விபீஷணனால் கண்டு பிடிக்கப்பட்டோம். நியாயமாக எங்களைக் கொல்லவேண்டியது. ஆனால் தர்மாத்மாவும் மஹாதேதஜஸ்வியுமான ரகுவீரன் எங்களிடத்தில் கிருபை வைத்துப் போகவிட்டார். தூதர்களை உபத்திரவிக்கக்கூடாதென்ற ராஜதர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர், (ஆஞ்சநேயரிடத்தில் ராவணன் நடந்துகொண்ட விதத்தை நீதி விரோதமென்று சொல்லாமல் குறித்துக் காட்டுகிறார்கள்), அவருடைய பராக்கிரமத்திற்கு எல்லையண்டோ? தங்களுக்குப் பயந்து எங்களைப் போகவிட்டார் என்று எண்ணவேண்டாம். ராம லக்ஷ்மண விபீஷண ஸ்க்ரீவர்கள் மோகபாலர்களைப் போன்றவர்கள்; சூரர்கள்; கலங்காத பராக்கிரமசாலிகள்; அஸ்த்ரவித்யையில்: நிபுணர்கள். அவர்களில் ராமன் தேவர்களுக்கு ஸஹாயம் செய்து அஸூர்களைத் தோற்கடித்த தசரதருடைய புத்திரன்; தீபத்தில் ஏற்றின தீவட்டி போன்றவன்; அஷ்டலக்ஷ்மீஸமேதன்; லக்ஷ்மணன் அவருடைய வலது புஜம். ஒப்பற்ற பராக்கிரமமுள்ள வாலியின் தம்பி அவனுக்கு எல்லாவிதத்திலும் ஸமானன்; பராக்கிரமத்தில் தன் பீதாவான இந்திரனைப் போன்றவன். வீபீஷணனுடைய தேஜஸும். வீரியமும் தங்களுக்குத் தெரியாதவை அல்ல. இந்த நான்கு புருஷ சிரேஷ்டர்களும் ஓரிடத்தில் சேர்ந்து ஒரே மனதாக இருக்கிறார்கள். இந்த லங்கையை வேரோடு பிடுங்கி இதிலுள்ள ஸகல வஸ்துக்களுடன் நினைத்த இடத்தில் எறியக்கூடியவர்கள். மற்ற வானரர்களுடைய ஸஹாயம் அவர்களுக்கு வேண்டுமோ? ராமனுடைய ரூபத்தையும் ஆயுதங்களையும் பார்க்கையில் அவரொருவரே லங்கையை நாசம் செய்யக்கூடிவரென்று தோன்றுகிறது. மற்ற மூவரும் வேண்டுமோ? ‘ராமன் அஸஹாய சூரனானாலும் அவனுடைய ஸைன்யத்தை நாம் அறிந்தால் அவனுக்கு உத்ஸாஹம் குறையும்ல்லவா’ என்றால், ராம லக்ஷ்மணர்களாலும் ஸ்க்ரீவனாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட வானர ஸைன்யம், தேவர்களும் அஸூர்களும், இந்திரர்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் அசைக்க முடியாதது. ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறோம் என்ற ஸந்தோஷத்தால் பூரித்து இந்த க்ஷணமே சண்டைக்கும் தயாராக இருக்கிறது; கலங்காத நிச்சயமுள்ளது; அதனோடு விரோதிக் வேண்டாம். கோபத்தை அடக்கிப் பொறுமையை கைக்கொள்ளுங்கள். சீதையை ராமனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடுங்கள்” என்று விஞ்ஞாபித்தார்கள்.

**ப்ரஹ்மருஷ்டரூபா த்ஸஜ்நீ வசிதளகஸாம்
மஹாத்மநாம் ஸம்ப்ரதீ யோத்னமீச்சதாம் |
அஸம் வீரோதேந பரமோ ஸீதீயதாம்**

ப்ரதீயதாம் தாபரதாய மைதீ (35)

ஸ-26: வானர ஸைன்யம்

தத்வசு: பந்யமக்ஸீபம் ஸாரணோநாய் பரஜீதம் |
நீபரம்ய ராவணோ ராஜா பந்யபாஜத ஸாரணம் || (1)

இப்படி ஸாரணன் பயமில்லாமல் ராவணனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசிக்க, அந்த ராக்ஷஸராஜன் கோபத்தால் சிரித்து, “அடே! நீ இப்படிப் பயந்தவனென்று எனக்கு இதவரையிலும் தெரியாது. தேவ, கந்தர்வ தானவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து என்னை எதிர்த்தாலும், ஸுகலப் பிராணிகளால் எனக்கு பயம் நேர்ந்தாலும் ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுக்கிறதில்லை. நீ வானர்கள் கையில் அகப்பட்டுப் பயந்து இந்த யோசனை எனக்கு ஹிதமென்று எண்ணிச் சொல்லுகிறாய். யுத்தத்தில் எனக்கு எதிரே நின்று என்னை ஐயிக்கக்கூடியவனும் உண்டோ? சொல்” என்று கடுமையாகப் பேசி, அவர்களுடன் அனேக பனைமரங்களின் உயரத்தையுடையதும், பனியைப்போல் வெளுத்ததுமான தன் அரண்மனையின் மாடியிலேறி, கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, ஸமுத்திரத்தையும், பர்வதங்களையும், வனங்களையும் பார்த்தான். த்ரிகூட பர்வதத்தின் அடிவாரம் முழுவதும் வானர்களால் மறைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த ஸைன்யம் எல்லையற்று எண்ணிற்கடங்காததைக் கண்டு ராவணன், “ஸாரண! இந்த வானர சிரேஷ்டர்களுக்குள் குரர்கள் யார்? மஹாபலசாலிகள் யார்? எந்தக் காரியத்திலும் முன்னின்று நடத்துகிறவர்கள் யார்? உத்ஸாக முள்ளவர்கள் யார்? யாருடைய வார்த்தைப்படி ஸுகீவன் நடக்கிறான்? ஸேனாபதிகள் யார்? நிஜத்தைச் சொல்” என்றான்.

ஸாரணன் வானர ஸைன்யத்தை நன்றாகப் பார்த்தறிந்தவனாதலால், “மஹாராஜரே! அதோ லங்கையை நோக்கிக் கர்ஜித்துக் கொண்டு நிற்கும் வானரன், ஸுகல வானர ஸைன்யத்திற்கும் முன் நின்று நடத்தும் ஸேனாபதியான நீலன். அனேக ஆயிரம் வானராதிபதிகள் அவனைச் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பாருங்கள், அவனுடைய வீர கோஷத்தால் லங்கையும் அதிலுள்ள பிராகாரங்களும் வீடுகளும் அதைச் சுற்றின மலைகளும் வனங்களும் சோலைகளும் கிடுகிடுகின்று நடுங்குகின்றன. அதோ கைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு கால்களால் நடந்துவரும் வானர வீரனைப் பாருங்கள். லங்கையை நோக்கி அடிக்கடி கொட்டாவி விடுகிறான். பர்வத சிகரத்தைப்போல் பருத்து, தாமரைத் தாதுவைப்போல் காந்தியுள்ள தேகத்துடன், வாலைச் சுழற்றி அடிக்கடி பூமியில் அடிக்கிறான். அந்தச் சப்தத்தால். ஸுகல திக்குகளும் நடுங்குகின்றன. இவன் ஸுகீவனால்

யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செய்யப்பட்டவன். வாலியின் புத்திரனான அங்கதன். ஸகலவிதத்திலும் பிதாவிற்கு ஸமானன். ஸூக்ரீவனுக்கு இவனிடத்தில் விசேஷப்ரீதி. இந்திரனுடைய கேஷமத்தில் வருணன் எப்படிக்கலலைப்பட்டவனோ, அப்படி ராமனுடைய ஹிதத்தையே. கோருகிறவன். ஹனுமான் ஸீதையைக் கண்டுபிடித்தது இவனுடைய யோசனையாலல்லவா? ராகவனுடைய ஹிதத்திலேயே நோக்கமுள்ள ஆஞ்சனேயன் இவனுடைய ஆக்ஷேபங்களுக்கு உட்பட்டவன். கணக்கில்லாத வானர சிரேஷ்டர்களடங்கிய தன் ஸைன்யத்தால் சூழப்பட்ட இவனை ஜயிப்பது ஸாத்யமல்ல. தங்களை இப்பொழுதே யுத்தத்திற்கழைப்பதைப் பாருங்கள்.

அங்கதனுக்குப் பின்னால் நிற்கும் வானர வீரனைப் பாருங்கள். யுத்தகலத்தில் சத்துருக்களுக்குக் காலன். ஸமுத்திரத்தில் அற்புதமான அணையைக் கட்டிய நளன் இவனே. கோபத்தால் தாவிக் குதித்து கொட்டாவி விட்டு அங்கங்களை நெட்டி முறிக்கும் இவனைச் சூழ்ந்து வானர ஸைன்யம் ஆரவாரித்து ஸிம்ஹநாதம் செய்வதைப் பாருங்கள். ஆயிரம்கோடி எட்டு லக்ஷம் வானர வீரர்கள், சந்தனக் காடுகளில் வஸிக்கும் தீரர்கள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள். இவன் ஒருவனே தன் ஸைன்யத்தால் லங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான்.

அதோ வெள்ளி மலையைப்போல் பயங்கரமான. பராக்கிரமத்துடன் ஓரிடத்தில் நிற்காமல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பவன் சீவேதன்; மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்திப்பெற்ற மஹாபுத்திரன். “இப்பொழுதே லங்கையை நாசம் செய்கிறேன், உத்திரவு கொடுங்கள்” என்று ஸூக்ரீவனைப் போய் பிரார்த்திக்க, “அவஸரப் படவேண்டாம், சற்றுப்பொறு” என்று வானராதிபதி ஸமாதானம் செய்ய, அதிருப்தியுடன் திரும்பி வருவதைப் பாருங்கள். வானர ஸேனையை அணிவகுத்துக் கொண்டு சாதூர்யமான வார்த்தைகளால் அவர்களை உத்ஸாஹப் படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான்.

அதோ ஒரு வானர வீரன் வெகு தீர்க்கமான சிவப்பு வெளுப்பு கறுப்பு மஞ்சள் வர்ணமான அனேக வியாம நீளமுள்ள வால் மயிர்களுடனும் விளங்குகிறான்; (வியாமமென்பது இரண்டு புஜங்களையும் நீட்டின அளவு) இவன் குமுத னென்ற ஸேனாபதி ஒருவர்க்குமடங்காதவன்; வெகு ரோஷமுள்ளவன்; மூர்க்கன்; தங்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நேருமென்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இவனும் தன் ஸைன்யத்தால் லங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான். கோமதி நதிக் கரையில் அழகான விருக்ஷங்களடர்ந்த ஸங்கோசனமென்ற பர்வதத்திலும், அதைச் சூழ்ந்த வனங்களிலும் வானரகோடிகளை ஆண்டு வருகிறான். இப்பொழுது ஸூக்ரீவனுடைய

ஆக்ஞையால் ஸைன்யத்தில் கலந்திருக்கிறான். அனேககோடி வானர வீரர்களுக்கு அதிபதி.

அதோ பாருங்கள்; கொழுத்த ஸிம்ஹத்தைப் போல் மஞ்சள் நிறமுள்ள ஒரு வானர சிரேஷ்டன் நீண்ட கண்களுடன் லங்கையை எரிப்பவனைப் போல் ஓரே மனதாய் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். முப்பதுகோடி வானரர்கள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள். விந்தியம் கிருஷ்ணகிரி ஸஹ்யம் ஸுதர்சனமென்ற பர்வதப் பிரதேசங்களில் இவன் ஆண்டுவருகிறான். கோர பராக்கிரமமுள்ள இந்த ரம்ப னுடைய ஸணைன்யம் லங்கையைத் தூளாக்க ஸித்தமாக இருக்கின்றது.

அதோ ஒருவன் காதுகளை நெறித்துக்கொண்டு அடிக்கடி கொட்டாவி விடுகிறான்; கோபத்தால் நடுங்குகின்றான்; அடிக்கடி, கடைக் கண்ணால் பார்க்கிறான்; தன் வாலை உற்றுப்பார்த்து ஸிம்ஹநாதம் செய்கிறான். இவன் ஸால்வேய பர்வதத்தில் அரசுபுரியும் சரம னென்ற வானர சிரேஷ்டன்; மஹா பலவான்; மஹா தேஜஸ்வி; பயமறியாதவன்; மிருத்யு தேவதையையும் லக்ஷ்யம் செய்யாதவன்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன்; அதிவேகமுள்ளவன். விஹாரர்களென்ற பலவான்களான நாற்பது லக்ஷம் வானரத் தலைவர்கள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள்.

ஆகாசத்தை மறைக்கும் மஹா மேகத்தைப்போலும் தேவகணங்களுக்குள் இந்திரனைப் போலும் வானா வீரர்களுக்கு நடுவில் அதோ நிற்பவன் பனஸன். ரண பேரிகைப்போன்ற கர்ஜனையையுடையவன்; யுத்தம் செய்ய ஆவலாயிருக்கும் வானர வீரர்களுக்குள் கோரமானவன். பாரியாத்ரபர்வதத்தில் அரசு செய்பவன். யுத்த பூமியில் இவனை ஸஹிப்பது அரிது. ஐம்பது லக்ஷம் வானராதிபதிகள் இவனைப் பின்தொடர்கிறார்கள்.

அதோ ஸமுத்திரக் கரையில் மற்றொரு ஸமுத்திரத்தைப்போல் உத்ஸாஹமுள்ள வானர ஸைன்யத்தின் நடுவில் தர்த்தரமென்ற பர்வதத்தையொத்த தேகத்துடன் ஸஞ்சரிப்பவன் வினதன்; பர்ணாஸமென்ற நதிக்கரையில் வஸிப்பவன்; அறுபதுலக்ஷம் ஸைனையையுடையவன்.

அதோ பாருங்கள், கரோதன னென்ற ஸேனாபதி தங்களை யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான். அவனுடைய ஸைன்யத்தில் ஒவ்வொருவனும் பராக்கிரமசாலி, பலவான். சிவந்த பர்வத தாதுவைப்போல் விளங்கும் தேகத்துடன் கொழுப்படைந்த ஸகல வானரர்களையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல் திரிகிறவன் கவயன்; மஹா கோபத்துடன் தங்களுக்காக காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். எழுபது லக்ஷம் வானர வீரர்களுடன் லங்கையைத் தானொருவனே நாசம்

செய்வதாக நிச்சயித்திருக்கிறான். இப்படி பலவான்களாயும் நினைத்த ரூபத்தை எடுக்கக்கூடியவர்களாயும் யுத்தத்தில் ஸஹிக்க முடியாதவர்களாயும் இருக்கும் வானர ஸையத்தையும் அங்கதன் முதலிய ஸேனாபதிகளையும் ஸூக்ரீவன் முதலிய ஸேனாபதிகளையும் அதோ பாருங்கள்.

**ஏதே துஷ்ப்ரஸஹா கோரா: பஸீந: காமரூபீண: |
யூதபா யூதபரீரஜ்டா: ஏஜாம் யூதாநி பாகபா: || (53)**

ஸ-27: வானரஸைன்யம் (தொடர்ச்சி)

தாம்ஸ்து தேஹம் ப்ரவக்ஷ்யாம் ப்ரேக்ஷமாணஸ்ய யுதபாந் |
ராகவார்கீத! பராக்ரந்தா ஸ்ய த ரக்ஷந்தி ஜீவீதம் || (1)

அவர்களுடைய உயிரை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், ராகவனுக்காகப் பராக்கிரமம் பலம் வீரியம் முதலிய ஸகல சக்திகளையும் உபயோகிக்கும் வானராதிபதிகளைப் பாருங்கள். அதோ நீண்ட வாலுடன் நிற்கிறவன் ஹரன், வாலின் மயிர்கள் அநேக வியாம நீளமுள்ளவை; சிவப்பு, மஞ்சள், வெளுப்பு, கருப்பு முதலிய விசித்திர வர்ணங்களுடையவை; ஸூரிய கிரணங்களைப் போல் நான்கு புறங்களிலும் காந்தி வீசுகின்றதைப் பாருங்கள். ஒரு ஸமயம் வாலை மேலே சழற்றிக் கொண்டும் ஒருஸமயம் பூமியில் போட்டு இழுத்துக் கொண்டும் இருக்கிறான். யுத்தத்தில் பயங்கரமானவன். வானரத்தலைவர்கள் கோடிகோடியாய் மஹாவிருக்ஷங்களை இழுத்துக் கொண்டு லங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்து இவனைப் பின் தொடர்கிறார்கள். அதோ மலைகளிலும் மேடுபள்ளங்களிலும் ஆற்றங்கரைகளிலும் தங்கியிருக்கும் கரடிக் கூட்டங்களைப் பாருங்கள். அவர்களை எண்ணமுடியாது; தனித் தனியாய் வர்ணிக்க முடியாது. மஹாஸமுத்திரத்தைப்போல் எல்லையற்றவர்கள்; நீருண்ட மேகங்களைப் போலும் மைமலைகளைப் போலும் தேக காந்தியுள்ளவர்கள்; தடையற்ற பராக்கிரமசாலிகள்! மிகக்குரூரர்கள்; தங்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மேகங்களால் சூழப்பட்ட பர்ஜன்யனென்ற தேவதையைப்போல் இவர்களுக்கு நடுவில் பயங்கரமான ரூபத்துடனும் நேத்திரங்களுடனும் விளங்குகிறவன், கரடிகளுக்கு அரசனான தூம்ரன். ரிக்ஷவானென்ற பர்வதமே இவனுடைய ராஜ்யம். நம்மதாநதிக் கரையில் ஸஞ்சரிப்பவன். ரூபத்தில் இவனைப் போன்றவனும் பராக்கரமத்தில் மிஞ்சினவனும் மஹாபர்வதத்தைப் போன்ற தேகத்தையுடையவனுமாய் அதோ நிற்பவன் இவனுடைய தம்பி, ஜாம்பவா னென்ற ஸௌபதி; மஹாபராக்கிரமசாலி; பெரியோர்களை ஆசிரயிப்பவன்; யுத்தத்தில் வெகு பொறாமையுள்ளவன். இந்த மஹாயுத்திமான் தேவாஸூர யுத்தத்தில் இந்திரனுக்கு விசேஷ ஸஹாயம் செய்து அபூர்வ வரங்களைப் பெற்றவன். இவனைப் பின்தொடரும் கரடிகள் பர்வத சிகரங்களிலிருந்து பெரும்பாறைகளை மஹாமேகங்களைப் போல் சத்துருக்களின் மேல் வீசுவார்கள்; யமனுக்கும் அஞ்சார்கள்; தேகமெங்கும் மயிரால் மூடப்பட்டிருக்கும்; ராக்ஷஸர்களையும் பிசாசங்களையும் அலக்ஷ்யமாய் எதிர்ப்பார்கள்; தேஜஸால் அக்னியைப் போன்றவர்கள்.

அதோ கோபத்தை அடக்க முடியாமல் எப்பொழுதும் தாவுகிறவனைப் போலிருப்பவன், தம்மீ னென்ற ஸேனாபதி. ஸகல வானரர்களும் அவனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். தேவேந்திரனும் இவனுடைய பலத்தைக் கண்டு மெச்சினான்.

அதோ நாற்கால் ஐந்துக்களுக்குள் இவ்விதமான ரூபமில்லை என்று எண்ணும்படி நிற்பவன் ஸன்னாதன்; வானரர்களுக்கு மூல புருஷன்; ஒரு யோஜனை தூரத்திலிருக்கும் பர்வதத்தை ஒரே அடியில் போய்ச் சேருவான்; ஒரு யோஜனை உயரமுள்ளவன்; தேவாஸுர யுத்தத்தில் அஸுரர்களாலும் ஐயிக்கப்படாதவன்; அபார கீர்த்தியைப் பெற்ற ஸேனாபதி, பராக்கிரமத்தில் இந்திரனைப் போன்ற இவனைத் தேவாஸுர யுத்தத்தில் ஸஹாயம் செய்வதற்காக அக்னி பகவான் கந்தர்வ கன்யையிடத்தில் பெற்றார்.

அதோ அநேக கோடி வானரர்களுக்கு நடுவில் நிற்பவன் க்ரோதன னென்ற ஸேனாபதி; யுத்தத்தில் வீண்பெருமை பேசாதவன்; பலவான்; காந்திமான். இவனும் தன் ஸைன்யங்களால் லங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான். இவன் வஸிக்கும் சிரேஷ்டமான பர்வதத்தில் நாவல் மரங்கள் அதிகம். அது தங்களுடைய தமயனான குபேரனுக்கு ஸுகமான வாஸஸ்தானம். அதற்கு இவனே ராஜா.

அதோ பெருங்காற்றில் கிளப்பப்பட்ட மஹா மேகத்தைப் போல் நிற்பவன், பிரமாதி என்ற ஸேனாபதி: ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாதவன். யானைகளுக்கும் குரங்குகளுக்கும் ஏற்பட்ட பகையை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு கங்கைக் கரையிலுள்ள யானைகளை அடித்துத் தூரத்தினவன். (முன்பு சம்பஸாதனனென்ற அஸுரன் யானையைப்போல் ரூபம் தரித்து ரிஷிகளையும் முனிகளையும் அதிகமாய் உபத்திரவித்தான். அவர்கள் கேஸரி என்ற வானர வீரளனைத், தங்களுக்கு ஒத்தாசை செய்யும்படி வேண்டினார்கள். அவனும் அப்படியே சம்பஸாதனனுடன் கோர யுத்தம் செய்து அவனைக் கொன்றான். அது முதல் யானைகளுக்கும் வானரர்களுக்கும் தீராப்பகை உண்டாயிற்று). மலைக்குகைகளில் வஸிப்பவன்; நடக்கும்பொழுதே சத்துருக்களை நாசம் செய்பவன். யானைகளால் விருஷங்களையும், விருஷங்களால் யானைகளையும் அழிக்கிறவன். கங்கைகரையிலுள்ள உசீரபீஜமென்ற பர்வதத்தில் இந்திரன் தேவலோகத்தில் வீற்றிருப்பது போல், ராஜ்யபாலனம் செய்பவன். பலத்தாலும், வீரியத்தாலும், பராக்கிரமத்தாலும் கொழுப்படைந்த வானரர்கள் லக்ஷம் லக்ஷமாய் இந்த ஸேனாபதியைப் பின் தொடர்கிறார்கள், இவனுடைய

ஸைன்யத்தைச் சேர்ந்த வானர்கள் கோபம் கொண்டு வேகமாய்த் தாவுவதால் நான்கு புறங்களிலும் கிளம்பின சிவப்புப் புழுதியைப் பாருங்கள்.

அதோ மஹாவேகசாலியான கவாஹு னென்ற ஸேனாபதியைப் பாருங்கள். ஸமுத்திரத்தில் அணை கட்டினதைப் பார்த்து இவனுக்குட்பட்ட கோலாங்குலங்களென்ற வானரகோடிகள் அவனைச் சூழ்ந்து, லங்கையை இப்பொழுதே நாசம் செய்வதற்காகத் தங்களை அனுப்பும்படிப் பிரார்த்திக்கிறார்கள்.

அதோ கேஸரி என்ற வானராதிபதியைப் பாருங்கள். அவன் காஞ்சன பர்வதத்தில் அரசு செய்பவன். அங்கே வளரும் விருகங்கள் எக்காலத்திலும் ஸுகல விதமான பழங்களாளும், புஷ்பங்களாலும் விளங்கும் தேனைக் குடித்து மதங்கொண்ட வண்டுகளின் ஓசை மதுரமாய்க் கேட்கப்படும். ஸூரியபகவான் அதன் சமீபத்தில் பிரதிதினமும் ஸந்தோஷமாய் செல்லுகிறார். மஹரிஷிகள் அங்கே எப்பொழுதும் ஆனந்தமாய் வஸிக்கிறார்கள், ஸூரியகாந்தியால் அந்த மலையும் அதில் வஸிக்கும் மிருகங்களும் பகல்களும் தங்க நிறமுள்ளவை.

அதோ சதவலி என்ற வானரசிரேஷ்டனைப் பாருங்கள். மஹா வீரன். புத்திமான், பலவான், விக்ரமசாலி, எல்லையற்ற தைரிய முடையவன். தங்களை ஜயிப்பதற்காக பிரதி தினமும் ஸூரியனை உபாஸிக்கிறான். ராமனுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்வதில் உயிரைத் துரும்பாய் நினைப்பவன். அஸ்தகிரிக்கு மேற்கில் மேரு என்ற ஒரு பர்வதமுண்டு. அதைச் சுற்றிலும் அறுபதாயிரம் அழகான தங்கமலைகள், தங்களை ராக்ஷஸ வீரர்கள் சூழ்ந்திருப்பது போல் விளங்குகின்றன. அங்கே இவனுடைய ஸைன்யங்கள் யதேச்சையாய் வஸிக்கிறார்கள். வெளுப்பு, சிவப்பு, மஞ்சள், பழுப்பு முதலிய நிறமுள்ளவர்கள்; கூர்மையான நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதமாக உடையவர்கள்; ஸிம்ஹங்களைப் போல் நான்கு கோரைப் பற்களை உடையவர்கள்; புலிகளைப் போல் நெருங்க முடியாதவர்கள்; கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் மஹாஸர்ப்பங்களைப் போன்றவர்கள்; நீண்ட வாலை உடையவர்கள்; மதயானைகளைப் போல் பருத்தவர்கள்; மஹாபர்வதங்களைப் போல் கெட்டியான தேகத்தையுடையவர்கள்; மஹாமேகங்களைப் போல் கர்ஜிப்பவர்கள்; கோபத்தால் சிவந்த உருண்டை மஞ்சள் நிறமுள்ள கண்களையும் அதிபயங்கரமான குரல்களையும் உடையவர்கள்; லங்கையைக் கண்டவுடன் அதைப் பொடியாக்குகிறவர்கள் போல் பரபரக்கிறார்கள்.

கஜன், கவாஹுன், கவயன், நளன், நீல னென்ற வானரோத்தமர்கள் ஒவ்வொருவரும் பத்துகோடி வானர்களுக்கு அதிபதிகள், இன்னும் விந்தியபர்வதத்தில் வஸிக்கும் வானரசிரேஷ்டர்கள் பலருண்டு, அவர்களை

எண்ணமுடியாது. எல்லோரும் அளவற்ற சக்தியுடையவர்கள்; ஸமர்த்தர்கள்; பூமியிலுள்ள பர்வதங்ககளை ஒரு க்ஷணத்தில் பொடிப்பொடியாகச் செய்யக் கூடியவர்கள்; மலை போன்ற சரீரத்தையுடையவர்கள்” என்று தெரிவித்தான்.

ஸர்வே மஹாராஜ மஹாப்ரபாவா:
ஸர்வே மஹாபைரல நிகாபா காயா: |
ஸர்வே ஸமர்தா: ப்ருதீவீம் க்ஷேணந
கர்தும் ப்ரவீத்வஸ்த விகீர்ண பைரலாம் || (47)

ஸ-28: வானர ஸைன்யம்

ஸாரணஸ்ய வஃ ப்ரருத்வா ராவணம் ராக்ஷஸாதீபம் |
பலமாதீபஸ்ய தத் ஸர்வம் ப்ரஹ்ம வாக்ய மதாப்ரஸீத் || (1).

ஸாரணன் முற்றிலும் சொல்லவில்லையென்று சுகன் தானே வர்ணிக்க ஆரம்பித்தான். “மஹாராஜா! அதோ மதயானைகளைப் போலவும், கங்கைக் கரையில் வளரும் ஆலமரங்களைப் போலவும், ஹிமயமலையிலுள்ள ஆச்சாமரங்களைப் போலவும் ஓங்கி நிற்கும் வானரங்களைப் பார்த்தீர்களா? இவர்கள் யுத்தத்தில் எதிர்க்க முடியாதவர்கள்; பலசாலிகள்; நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; பலத்தில் தைத்யர்களையும் தானவர்களையும் போன்றவர்கள்; யுத்தத்தில் தேவர்களைப் போன்ற பராக்கிரமமுள்ளவர்கள். இவர்கள் இருபத்தோறு கோடி, அநேக மாயிரம் சங்கங்கள், அநேக நூறு பிருந்தங்கள் ஸுக்ரீவனுக்கு உதவி செய்பவர்கள்; எப்பொழுதும் கிஷ்கிந்தையில் வஸிப்பவர்கள்; காமரூபிகளாய்த் தேவர்களுக்கும் கந்தர்வர்களுக்கும் பிறந்தவர்கள். அதோ தேவர்களைப்போல் ஸுந்தரமான இரண்டு குமார்களைப் பாருங்கள்; மைந்தன், த்விவிதன் என்று பிரஸித்தி பெற்றவர்கள். யுத்தத்தில் தேவர்களே இவர்களுக்கு நிகரில்லை. பிரஹ்மாவின் அனுமதிபெற்று அமிருதபானம் செய்தவர்கள். தங்களுடைய பலத்தால் லங்கையை அழிக்க நிச்சயித்திருக்கிறார்கள்.

அதோ மதம்கொண்ட மஹாகஜத்தைப்போல் நிற்பவனைப் பாருங்கள், கோபம்கொண்டால் ஸமுத்திரங்களையும் கலக்குவான். இவனே ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு தங்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட லங்கையில் பிரவேசித்தவன். இவனை முன்பு பார்த்திருக்கிறீர்கள்; இவனே மறுபடியும் வந்திருக்கிறான். கேஸரியின் மூத்த புத்திரன்; வாயுபகவானுக்குப் பிறந்தவன்; ஹனுமா னென்று பிரஸித்தி பெற்றவன்; முன்பு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினவன்; நினைத்த ரூபத்தை யெடுக்கக்கூடியவன்; வானரசிரேஷ்டன்; ஆச்சரியகரமான பலத்தையும் ரூபத்தையுமுடையவன்; வாயு பகவானைப்போல் எங்கும் தடையற்றவன். குழந்தையாக இருக்கும்பொழுது பசியால் வருந்தி, உதித்த ஸூரியனைக் கண்டு, “இந்த ஆதித்யனைப் பிடித்துத் தின்று, என் பசியைச் தீர்த்துக் கொள்வேன்” என்று கனைத்து, அளவற்ற. பலத்தால் கொழுப்படைந்து மூவாயிரம் யோஜனை தூரம் ஆகாச மார்க்கமாய்ச் சென்றான். தேவர்களாலும் மஹரிஷிகளாலும் தானவர்களாலும் நெருங்க முடியாத ஆதித்ய பகவானுடைய தீவ்ணமான தேஜஸால் தடுக்கப்பட்டு களைத்து மயங்கி உதயபூரியில் விழுந்தான். அங்கே ஒரு கற்பாறையில் இவனுடைய கன்னம்

அடிபட்டு சிதறி உடைந்தது. ஆகையால் ஹனுமான் (அடிபட்ட கன்னத்தை உடையவன்) என்று பெயர் பெற்றான். பெரியோர்களிடத்திலிருந்து இந்த விருத்தாந்தத்தை அறிந்தேன். இவனுடைய பலத்தையும் ரூபத்தையும் பிரபாவத்தையும் வர்ணிப்பது ஸாத்யமல்ல. இவன் ஒருவனே தன் பராக்கிரமத்தால் லங்கையை நாசம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கிறான்.

அவனுடைய தோளின் மேல் வீற்றிருக்கும் சூரனைப் பாருங்கள். தங்கமலையின் சிகரத்தில் தங்கியிருக்கும் நீருண்ட காள மேகத்தைப் போல் மனோஹரமான திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தையுடையவன் ராமன். அழகிய மஹா தடாகத்தில் மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களையுடையவன். முன்பு தங்களால் ஜயிக்கப்பட்ட அனரண்யன் முதலியவர்களைப் போன்றவனல்ல. இகுவாகு வம்சத்தரசர்களுக்குள் சத்துருக்களால் அணுக முடியாதவன். இது லோகப் பிரஸித்தமான விஷயம், கரன், தூஷணன், த்ரிசிரஸ், தங்களுடைய சத்துருவான வாலி, கபந்தன், விராதன், ஸுபாஹு, மாரீசன், தாடகை முதலியவர்கள் இதற்கு சாക്ഷிகள். கேவலம் பௌருஷம் மாத்திரமல்ல; அதை ஒருவராலும் அசைக்க, மாற்ற முடியாது. (அயோத்யா காண்டத்தில் ஜாபாலியின் நாஸ்திக வாதம் இவரிடத்தில் கொஞ்சம் கூட உபயோகப்படவில்லை) தர்மத்தின் எல்லையைத் தாண்டாதவன். (பரதன் எவ்வளவு தடுத்தும், பிதிருவாக்கிய பரிபாலனத்தை விடவில்லை. ஸீதை எவ்வளவு தடுத்தும் தண்டகாரண்ய ரிஷிகளுக்குச் செய்த அபயதானத்தை நிறைவேற்றினார்). கரனுடன் யுத்தம் செய்யும்பொழுது பாணங்களைப் பிரயோகிக்க இடமில்லாததால் சற்றுப் பின் வாங்கினான். வாலியைக் கபடமாய்க் கொன்றது தர்ம வீரோதமல்ல, தன்னை ஆசிரயித்தவனுக்குச் செய்த பிரதிக்கையை நிறைவேற்ற வேண்டியது அவசியம். அதற்கு வேறு வழி இல்லை. கேவலம் பௌருஷமும், தர்மமும் மாத்திரமல்ல; அஸ்திரசஸ்திரபலமும் எல்லையற்றது. பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் மந்திரத்தையும் வேதங்களையும் நன்றாயறிந்தவன். வேதங்களின் அர்த்தங்களை அறிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டன். (லோகத்திற்கு ஞானோபதேசம் செய்ய யோக்கியதை பெற்ற வஸிஷ்டர் முதலியவர்களைக் காட்டிலும் மேலானவர்) பாணங்களால் ஆகாசத்தைப் பிளப்பான்; பர்வதங்களையும் துளைப்பான்; கோபத்தில் மிருத்யு தேவதையைப் போன்றவன்; பராக்கிரமத்தில் தேவேந்திரனுக்கு ஸமானன். இவன் ஜனஸ்தானத்தில் வஸிக்கையில் இவனுடைய பிரிய பாரியையான ஸீதையைத் தாங்கள் எடுத்துவந்ததால் தங்களிடத்தில் அடங்காத கோபம் கொண்டிருக்கிறான். தங்களுடன் கோர யுத்தம் செய்வதற்குத் தங்களைத் தேடி வந்திருக்கிறான்.

அவனுக்கு வலது பக்கத்தில், சுத்தமான ஜாம்பூநதமென்ற தங்கத்தைப்போன்ற காந்தியாலும் விசாலமான மாப்பாலும் தங்களிடத்திலுள்ள கோபத்தால் சிவந்திருக்கும் நேத்திரங்களாலும் கருத்தச் சுருண்ட தலைமயிராலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவன், ராமனுக்குத் தம்பி; லக்ஷ்மண னென்ற பெயரைப்பெற்றவன்; ராமனுக்கு உயிரைப் போன்றவன்; மிகவும் பிரியன்; தனுர் வேதம் நீதிசாஸ்திரம் முதலிய ஸகல வித்தைகளிலும் நிபுணன்; பிறருடைய பராக்கிரமத்தைப் பொறுக்காதவன்; ஜயிக்க முடியாதவன்; சத்துருக்களை ஜயிப்பவன்; எல்லையற்ற ஆண்மையுடையவன்; புத்திமான்; பலசாலி; ராமனுடைய வலது புஜம்; எப்பொழுதும் வெளியில் சஞ்சரிக்கும் பிராணன். ரகுவீரனுடைய விஷயத்தில் தன் உயிரையும் லக்ஷ்யம் செய்யாதவன். இவன் ஒருவனே ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்ய நிச்சயித்திருக்கறான்.

ராமனுக்கு வலது பக்கத்தில் ராக்ஷஸகணங்களால் சூழப்பட்டு நிற்பவன், தங்களுடைய ராஜ்யத்திற்கு அரசனான விபீஷணன். (நான்கு ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டிருந்தும் ஒவ்வொருவரும் அநேக கணங்களுடைய பராக்கிரமத்தையுடையவர்களென்பது). ஸகல இச்சைகளும் நிறைவேறினவரானதால் ராமனுக்கு லங்கா ராஜ்யத்தில் விருப்பமில்லை. ஆகையால் விபீஷணனை அதற்கரசனாக அபிஷேகம் செய்திருக்கிறான். தங்களிடத்தில் அடங்காத கோபம் கொண்டு தங்களுடன் யுத்தம் செய்ய வந்திருக்கிறான்.

ராமனுக்கும் விபீஷணனுக்கும் நடுவில் மஹாபர்வதத்தைப் போல் அசைக்க முடியாமல் இருப்பவனப் பாருங்கள். ஸகல வானரர்களுக்கும் அதிபதி; ஒருவராலும் ஜயிக்கப்படாதவன். ஹிமயமலை எப்படிப் பர்வதங்களுக்குள் சிரேஷ்டமோ, அப்படி தேஜஸாலும் கீர்த்தியாலும், ஸ்வபாவ ஞானத்தாலும், சாஸ்திர ஞானத்தாலும், உத்தம குலத்தாலும் ஸகல வானரர்களைக் காட்டிலும் அதிகமாய் பிரகாசிப்பவன். குகைகளாலும் வனங்களாலும் விளங்கும் கிஷ்கிந்தையில் ராஜ்யபாலனம் செய்யும் ஸூக்ரீவன். பிறர் நெருங்கக் கூடாத பர்வதத்தில் விசித்திரமாய் அமைக்கப்பட்ட கோட்டையில் முக்கியமான ஸேனாபதிகளுடன் வஸிப்பவன். அநேக ஸ்வர்ணத் தாமரை புஷ்பங்களுடன் விளங்கும் தங்கஹாரம் அவனுடைய கழுத்தில் பிரகாசிப்பதைப் பாருங்கள். அது தேவர்களும் மனுஷ்யர்களும் ஆசைப்படக்கூடியது; ஜயலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானம். (இதை அணிந்தவனை சத்துருக்கள் ஜயிக்க முடியாது. ஆகையால். ராமன் வாலியை மறைந்து கொல்லும்படி நேர்ந்தது). ராமன் வாலியைக் கொன்று இந்த மாலையையும் தாரை என்ற உத்தம ஸ்திரீயையும் சாகவதமான வானர ராஜ்யத்தையும் இவனுக்குக் கொடுத்தார்.

நூறு ஆயிரம் கொண்டது ஒரு லக்ஷம்; நூறு லக்ஷங்கள் ஒரு கோடி; லக்ஷம் கோடிகள் ஒரு சங்கம்; லக்ஷம் சங்கங்கள் ஒரு மஹா சங்கம்; லக்ஷம் மஹாசங்கங்கள் ஒரு பிருந்தம்; லக்ஷம் பிருந்தங்கள் ஒரு மஹா பிருந்தம். லக்ஷம் மஹாபிருந்தங்கள் ஒரு பத்மம்; லக்ஷம் பத்மங்கள் ஒரு மஹாபத்மம்; லக்ஷம் மஹாபத்மங்கள் ஒரு காவம்; லக்ஷம் காவங்கள் ஒரு மஹாகாவம்; லக்ஷம் மஹாகாவங்கள் ஒரு ஸமுத்திரம்; லக்ஷம் ஸமுத்திரங்கள் ஓர் ஓகம்; லக்ஷம் ஓகங்கள் ஒரு மஹாஓகம்.

இப்படிக் கோடி மஹாஓகங்கள், நூறு ஸமுத்திரங்கள், நூறு காவங்கள், ஆயிரம் மஹாபத்மங்கள், நூறு பத்மங்கள், ஆயிரம் மஹாபிருந்தங்கள், நூறு பிருந்தங்கள், ஆயிரம் மஹாசங்கங்கள், நூறு சங்கங்கள் ஆயிரம் கோடிகள் அடங்கிய வானர ஸைன்யத்தால் சூழப்பட்டு, மற்றொரு ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற வீழ்ஷணனாலும், அவனுடைய நான்கு மந்திரிகளாலும் ஸகாயம் செய்யப்பட்டு, வானரேச்வரணான ஸுகீவன் தங்களை யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறான், எல்லையற்ற ஸைன்யத்துடலும் எல்லையற்ற பல பராக்கிரமத்துடனும் விளங்குகிறான். குரூர க்ரஹத்தைப் போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு நமக்கு ஸமீபத்தில் வந்து நிற்கும் வானர ஸேனையை நன்றாய்க் கவனித்துப் பாருங்கள். சத்துருவால் நமக்கு அபஜயம் நேரக்கூடாது; ஜயம் கிடைக்கவேண்டும். அதற்குத் தகுந்த சிரேஷ்டமான உபாயங்களைச் சீக்கிரத்தில் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்” என்று தெரிவித்தான்.

இமாம் மஹாராஜ ஸயீக்ஷய வாமுநீநீம்
உபஸ்திதாம் ப்ரஜ்ஜலீத க்ரஹோபமாம் |
தத: ப்ரயந்ந: பரமோ விதீயதாம்
யதா ஜய: ஸ்யாந் த பரை: பராஜய: || (46)

ஸ-29: ராவணன் தூதர்களை ரஹஸ்யமாக அனுப்பியது

ஸ்ரீகேந து ஸமாச்யாதாந் தாத் த்ருஷ்ட்வா ஹர்யுதபாந் |
ஸமீபஸ்தம் ச ராமஸ்ய ப்ராதரம் ஸ்வம் விபீஜணம் || (1)

இப்படி சகனால் வர்ணிக்கப்பட்ட வானரத் தலைவர்களும், தன்னுடன் பிறந்த விபீஷணனும், ராமனுக்கு வலது புஜமான லக்ஷ்மணனென்ற மஹாவீரனும், பயங்கரமான பராக்கிரமத்தையுடைய வானராதிபதியான ஸ்கர்வனும் ராமனைச் சூழ்ந்து நிற்பதைக் கண்டு, ராவணன் கொஞ்சம் பயந்தான். பிறகு, தன் எதிரில் சத்துருவைப் புகழ்ந்ததால் கடுங்கோபம் கொண்டு, கைசுப்பித் தலை குனிந்து நிற்கும் அவ்விருவர்களையும் நோக்கி, ரோஷத்தால் வார்த்தைகள் குளற, “என்ன தைரியம்! கொடுக்கவும் கெடுக்கவும் சக்தியுள்ள பிரபுவிடத்தில் அவரை அண்டிப் பிழைக்கும் மந்திரிகள், அவருக்கு இஷ்டபில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்வதென்பது எந்த நீதி சாஸ்திரத்திற்கு ஏற்றது? நமது சத்துருக்கள் நம்மை நாசம் செய்ய நினைத்து யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கையில், யாதொரு காரணமும் இல்லாமல் நீங்கள் அவர்களைப் புகழ்வது எந்த நீதி சாஸ்திரத்திற்கு ஏற்றது? யுத்தத்திற்கு ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில் சத்தருக்களை ஸ்தோத்திரம் செய்தால் நம்மவர்களுக்குத் தைரியம் குறையாதா? அரசனைச் சேர்ந்தவர்கள், அவனிடத்தில் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறையே ராஜரீதியின் ஸாரம். அது உங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நீதிசாஸ்திரத்தை உபதேசிக்கும் ஆசாரியர்களையும் மஹான்களையும், ஞானத்தாலும் வயதாலும் ஆசாரத்தாலும் பெரியோர்களையும், நீங்கள் ஆசிரயித்தது வீணாயிற்று. அவர்களால் உபதேசிக்கப்பட்ட நீதியை அறிந்தும் ஒருவேளை மறந்துவிட்டீர்களோ? அல்லது, ஞானம் பிறந்தும், அதை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வராமல் கேவலம் சுமையைப்போல் சுமந்து கொண்டிருக்கிறீர்களோ? தெரிந்தவர்களென்று இது வரையில் நீங்கள் பெயர் பெற்றதற்கு இதே காரணமாக இருக்க வேண்டும். இப்படி நீதிசாஸ்திர வாஸனையே இல்லாத முட்டாள்களான மந்திரிகளை வைத்துக்கொண்டு இதுவரையில் நான் இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு வந்ததும் உயிருடன் பிழைத்திருப்பதும் நான் செய்த புண்யத்தாலல்லவா? என்னிடத்தில் இப்படிக்க கடுமையாகப் பேசின உங்களுக்கு உயிர் போகுமென்ற பயமில்லையோ? உங்களை ஆண்டு வரும் என் நாக்கின் நுணியில் உங்களுடைய கேஷமும் நாசமும் குடியிருக்கிறதென்று அறியீர்களோ? காட்டிலுள்ள மரங்கள் நெருப்பில்

அகப்பட்டும் பிழைக்கலாம்; அரசனுடைய கோபத்திற்குட்பட்ட அபராதிகள் பிழைப்பதுண்டோ? ‘சத்துருபகூஷத்தைக் கொண்டாடும் இந்தப் பாபிகளை இப்பொழுதே கொல்வது தகும். ஆனால், இவர்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரங்களை நினைத்தால் என் கோபம் அடங்குகிறது’ என்று தனக்குள் ஆலோசித்து, “துஷ்டர்களே! இந்த கூணம் முதல் உங்களை வேலையிலிருந்து நீக்கினேன். இனி என் கண்ணில் படாமல் எங்கேயாவது ஓடிப்போங்கள். எனக்குச் செய்த உபகாரங்களை நினைத்து உங்ககளைக் கொல்லவில்லை. நீங்கள் என்னிடத்தில் நன்றி மறந்ததும் என் ஸ்நேகத்தை இழந்ததுமே உங்களுக்கு மரணத்தைக் காட்டிலும் குரூரமான தண்டனை” என்றான். அவர்கள் வெட்கத்தால் தலை குனித்து, “ஐய விஜயீபவ” என்று அவனை வாழ்த்தி, அவ்விடம் விட்டுச் சென்றார்கள்.

பிறகு, ராவணன் ஸமீபத்திலிருக்க மகோதரனைப் பார்த்து, “நீதிசாஸ்த்திரத்தில் நிபுணர்களான சாரர்களை இப்பொழுதே வரச் சொல்” என்றான். அவர்கள் அப்படியே அவனிடத்திற்கு வந்து, நமஸ்கரித்துக் கைசூப்பி, “ஐய விஜயீபவ” என்று வாழ்த்தி, அவனுடைய உத்திரவை எதிர் பார்த்துக்கொண்டு நின்றார்கள். அவர்கள் நம்பிக்கையுள்ளவர்களென்றும் குரர்களென்றும் தன்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களென்றும் சத்துருக்களுக்குப் பயப்படாதவர்களென்றும் நன்றாக அறிந்து, தசமுகன் அவர்களை நோக்கி, “நீங்கள் இங்கிருந்து சத்துரு ஸையத்தில் பிரவேசித்து, ராமனுடைய உத்தேசத்தை அறிந்து வாருங்கள். அதில் ஏதாவது குறை இருந்தால், அவனைப் பயமுறுத்தி ஜயிப்போம். அவனுடைய மந்திரிகளில் அவனுக்கு அந்தரங்கமானவர்கள் யார்? மித்திரர்கள் யார்? அவகாசமிருந்தால் அவர்களைக் கலைப்போம். தூங்கும் பொழுது அவனை அநேகர்கள் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா அல்லது, தனியாகத் தூங்குகிறானா? அப்படியிருந்தால் தூங்கும் பொழுது யுத்தம் செய்வோம், விழித்துக் கொண்டிருக்கையில் எப்படிக் காலத்தைக் கழிக்கிறான்? கவலை யற்றிருக்கிறானா? கவலை கொண்டிருக்கிறானா? அப்படியிருந்தால் அவனை மோசம் செய்து கொல்லுவோம். லங்கையை இப்பொழுதே முற்றுகை போடுவானா? அப்படியிருந்தால் நாளடைவில் இவனை வஞ்சித்து விடலாம். நீங்கள் மறைந்திருந்து இந்த விஷயங்களை ஸகல விதங்களிலும் பூர்ணமாக அறிந்து வாருங்கள். புத்திமான்களான அரசர்கள் சாரர்களைக் கொண்டு சத்துருவின் ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் அறிந்து, யுத்தத்தில் அதிஸூலபமாய்ச் சிரமமில்லாமல் அவர்களை ஜயிக்கிறார்கள்.” என்றான்.

அந்தத் தூதர்கள் சார்த்தூலனை முன்னிட்டுக்கொண்டு ராக்ஷஸாதிபதியை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்கள் செய்து உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்குமிடத்திற்கு ஸந்தோஷமாய்ச் சென்று, சுவேல

மலையின் ஸமீபத்தில் போய் மாறுவேஷம் பூண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுகீவன் விபீஷணன் முதலியவர்களையும் கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். வானர ஸைன்யத்தைப் பார்க்கப் பார்க்க அவர்களுக்குப் பயம் அதிகரித்துத் தைரியம் குறைந்தது. அதற்குள் தர்மாத்மா வான் விபீஷணன் அவர்களைக் கண்டறிந்து ராமனிடத்தில் பிடித்துக் கொண்டுபோய், “ஸ்வாமி! இவன் சார்த்தாலனென்ற ராக்ஷஸன். ராவணனால் ரஹஸ்யமாக அனுப்பப்பட்ட இந்தச் சாரர்களுக்குத் தலைவன்” என்று தெரிவித்தான். அதற்குள். வானரர்கள், “இந்தப் பாபியை உயிருடன் விடக்கூடாது” என்று உபத்திரவித்துக் கொல்ல யத்தனிக்கையில், ராமன், “இவனை ஒன்றும் செய்யாமல் விட்டு விடுங்கள்” என்று ஆக்ஞாபித்தார். உடனே வானரவீரர்கள் அவனை அடித்துத் துரத்தினார்கள். மற்ற சாரர்களை ஹிம்ஸிப்பதைக் கண்டு ராமன் இரங்கி அவர்களையும் விடுவித்தார். அவர்கள் புத்தி சிதறி, இந்திரியங்கள் கலங்க, பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு லங்கைக்குத் திரும்பிப் போய், இதர ராஜ்யங்களில் நடக்கும் விருத்தாந்தங்களை மாறுவேஷம் பூண்டு அறிந்து வருகிறவர்களானதால், “சுவேல மலையில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் எல்லையற்ற ஸைன்யத்துடன் வந்திருக்கிறார்கள்” என்று ராவணனுக்குத் தெரிவித்தார்கள்.

**ததேதா தபரக்ரீவ ருபஸ்தீதாஸ்து தே
சாரா பஷீர் நீத்யசார நீபராசார: |
கீரே: ஸுவேலஸ்ய ஸமீபவாஸீநம்
ந்யவேத யத் பீமபலம் மஹாபலா: || (33)**

ஸ-30: வானர ஸைன்யம்

ததஸ் தமக்ஷாப்யஸம் லங்காதீபதயே சரா: |
ஸவேஸ ராகவம் பஸஸே நீஷீஜ்டம் ப்ரத்யவேதயந் || (1)

அதைக் கேட்டு ராவணன் கொஞ்சம் பரபரப்படைந்து சார்த்தாலனை நோக்கி, “ஏதோ கஷ்டத்தை அனுபவித்தவனாய்க் காணப்படுகிறாயே. முகத்தின் நிறம் மாறியிருக்கிறது. கோபம் கொண்ட சத்துருக்களின் வசத்தில் அகப்பட்டாயோ?” என்று கேட்டான்.

சார்த்தாலன் பயத்தால் நடுங்கிக்கொண்டு, தழதழத்த குரலுடன், “மஹாராஜ! அந்த வானர சிரேஷ்டர்களுடைய விருத்தாந்தங்களை ரகஸ்யமாக அறிய முடியாது. அவர்கள் பலசாலிகள்; பராக்கிரமிகள்; ராகவனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டவர்கள். அவர்களுடன் பேசவே முடியவில்லை; பரீக்ஷித்து அறிவதெப்படி? பர்வதங்களைப் போன்ற வானரர்கள் ஒவ்வொரு மார்க்கத்திலும் ஜாக்கிரதையாகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நமது சாரர்களால் நெருங்கப்படாத வானர ஸைன்யத்தில் நான் பிரவேசித்தவுடனே என்னைக் கண்டு விட்டார்கள். விபீஷணனுடைய மந்திரிகள் எங்களைப் பிடித்துப் பூமியில் தள்ளிப் புரட்டினார்கள். அதற்குள் வானரர்கள் எங்களைச் சூழ்ந்து, கைகளால் குத்தி அறைந்து, முழங்கால்களால் இடித்து, நகங்களாலும் பற்களாலும் கீறிக் கிழித்தார்கள். கொஞ்சம் கூடப் பொறுமையில்லாத அந்தக் குரங்குகள் எங்களைக் கட்டியிழுத்துக்கொண்டு, “இதோ நமது ஸைன்யத்தின் ரஹஸ்யங்களை அறிய வந்த சாரர்களைப் பாருங்கள்” என்று ஒவ்வொரிடத்திலும் கோஷித்தார்கள். பிறகு தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருக, இந்திரியங்கள் சிதறி, மூர்ச்சையடைந்தோம். பிரக்ஞை வந்தவுடன் அந்தக் குரங்குகள் மறுபடியும் உபத்திரவித்தன. முடிவில் எங்களை ராமனிடத்தில் கொண்டு போனார்கள். “இனி நாங்கள் பிழைக்கமாட்டோம். எங்களைக் காப்பாற்றும்” என்று ரகுவீரனைக் கைசுப்பிப் பிரார்த்தித்தோம். அவர் கிருபை கூர்ந்து எங்களை விட்டு விடும்படி ஆக்ஞாபித்தார். அவருடைய தயவால் பிழைத்து இந்த ஸ்திதியில் இருக்கிறோம். பர்வதங்களாலும் பாறைகளாலும் ஸமுத்திரத்தில் ராமன் அணைகட்டி, வானர ஸைன்யங்களுடன் லங்கைக்கோட்டை வாசலில் ஆயுதபாணியாய் நிற்கிறான். தன் ஸேனையைக் கருடவ்யூஹமாய் அணிவகுத்து, என்னை அனுப்பி விட்டு, தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு லங்கையை நோக்கி வருகிறான். நகரத்தில் பிரவேசிக்கு முன் ஸீதையையாவது அவனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடவேண்டும்; யுத்தத்திற்காவது தயாராக வேண்டும்” என்று தொவித்தான்.

ராவணன் சற்று நேரம் ஆலோசித்து, “தேவ, கந்தர்வ தானவர் முதலியவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து என்னை எதிர்த்தாலும், ஸகலப் பிராணிகளும் எனக்குப் பயத்தை உண்டு பண்ணினாலும் ஸீதையைக் கொடுப்பதில்லை. நீங்கள் சொன்னபடி யுத்தம் செய்யப்போகிறேன். அதற்காகச் சத்துருக்களைப் பற்றித் தெரிய வேண்டிய விஷயங்களை நீங்கள் பார்த்தறிந்தவரையில் சொல்லுங்கள். வானர ஸையத்தில் சூரர்கள் யார்? சத்துருக்களால் எதிர்க்க முடியாத வானர சிரேஷ்டர்களின் ரூபமெப்படி? காந்தியெப்படி? எவருடைய பிள்ளைகள்? எவருடைய பேரன்கள்? நிஜத்தைச் சொல்லுங்கள். அவர்களுடைய பலாபலத்தை அறிந்து தகுந்த ஏற்பாடு செய்யலாம். நம்முடன் யுத்தம் செய்ய விரும்புகிறவர்களின் கணக்கும் பலாபலமும் நமக்கு நன்றாய்த் தெரிய வேண்டுமல்லவா” என்றான்,

அப்பொழுது சார்த்தாலன், “மஹாராஜ! வானராதிபதியான ஸுகீவன் ரிக்ஷரஜஸின் புத்திரன்; யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாதவன். கத்கதனுக்கு தூம்ரனென்றும் ஜாம்பவானென்றும் இரண்டு புத்திரர்கள். பிரஹ்மா கொட்டாவி விடும்பொழுது அவருடைய முகத்திலிருந்து ஜாம்பவான் பிறந்தான்; பிறகு கத்கதனால் வளர்க்கப் பட்டான். கேஸரி பிருஹஸ்பதிக்குப் பிறந்தவன்; இவனுக்குப் புத்திரனான ஹனுமானால் அக்ஷன் முதலிய ராக்ஷஸ வீரர்கள் கொல்லப் பட்டார்கள், ஸுஷேணன் தர்மதேவதையின் புத்திரன். (பால காண்டத்தில் வருணன் ஸுக்ஷேணனென்ற புத்திரனைப் பெற்றானென்று சொல்லப்பட்ட தேவதையே இங்கே தர்மமென்று சொல்லப்படுகிறான், அல்லது, சார்த்தாலன் பயத்தால் புத்தி சிதறி ஸரியாய்த் தெரிந்தகொள்ளாமலிருக்கலாம்) ததிமுகன் ஸோமனுக்குப் பிறந்தவன். ஸுமுகன், துர்முகன், வேகதர்சி என்றவர்கள் வானர ரூபத்தை எடுத்து வந்த மிருத்யுவென்றே சொல்லவேண்டும். பிரஹ்மாவும் இதற்காகவே அவர்களை சிருஷ்டித்திருக்கிறார். ஸேனாபதியான நீலன் அக்னிபகவானுக்குப் பிறந்தவன். ஹனுமான் வாயுபகவானுடைய புத்திரன். பலத்தாலும் யௌவனத்தாலும் கொழுப்படைந்த அங்கதன் இந்திரனுக்குப் பேரன். மைந்தனும் த்விவிதனும் அச்வினீ தேவர்களுக்குப் பிறந்தவர்கள். கஜன், கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன் என்றவர்கள் யமனுக்குப் பிறந்தவர்கள்; ஸகல விதத்திலும் அவனைப் போன்றவர்கள், தேவர்களுக்குப் பிறந்த அபார தேஜஸையுடைய வானர வீரர்கள் பத்து கோடி மற்றவர்களுடைய உத்பத்தி இருப்பிடம் முதலியவைகளைச் சொல்ல முடியாது. இவர்களை ரக்ஷிக்கிற மஹானுபாவன் தசரதனுடைய புத்திரன், ஸிம்ஹத்தைப் போல் அழகான அவயவங்களையுடையவன்; யௌவன புருஷன்; கரன், தூஷணன், த்ரிசிரஸ், மாரீசன், ஸுபாஹு, தாடகை முதலியவர்களைக் கொன்றவன். ஸகல

லோகங்களிலும் அவனைப் போன்ற பராக்கிரமசாலி இல்லை. மிருத்யு தேவதையைப் போன்ற விராதனுக்கும் கபந்தனுக்கும் அவன் மிருத்யுவல்லவா? ராமனுடைய கல்யாண குணங்களை ஒருவராலும் வர்ணிக்க முடியாது. ஜனஸ்தானத்தில் அவனை எதிர்த்த ராக்ஷஸர்களில் எவன் பிழைத்தான்? அவனுடைய தம்பியான லக்ஷ்மணன் தர்மமாத்மா; சிரேஷ்டமான மத்யானையைப் போன்றவன். தேவேந்திரனும் அவனுடைய பாணத்திற்கு இறையாகி உயிர் தப்பமாட்டான். சுவேதன் ஜ்யோதிர்முகனென்ற இருவரும் ஸூரியனுக்குப் பிறந்தவர்கள். ஹேமசூடன் வருணனுக்குப் பிறந்தவன். நளனென்ற வானரவீரன் விச்வகர்மாவின் புத்திரன். தூர்த்தரனென்ற பராக்கிரமசாலி வஸுதேவதைகளின் புத்திரன், தங்களுடைய தம்பியான விபீஷணன் ராமனிடத்திலிருந்து இந்த லங்காராஜ்யத்தைப் பெற்று அவருடைய ஹிதத்தையே கோரிக் கொண்டிருக்கிறான். இப்படி எனக்குத் தெரிந்தவரையில் வானர ஸைன்யத்தைப் பற்றின விஷயங்களைச் சொன்னேன். பிறகு உசிதப்படி செய்யுங்கள்” என்று விக்ஞாபனம் செய்தான்.

இந்த ஸர்க்கத்தில் சொல்லப்பட்ட வானரர்களுடைய ஜன்மமும் வம்சமும் பால காண்டத்தில் சொல்லப்பட்டதற்கு வீரோதமாக இருக்கின்றன; இந்த ஸர்க்கமில்லாமலேயே பூர்வோத்திர கதை பொருந்தும். ஆகையால் இது வால்மீகியால் செய்யப்பட்ட தல்லவென்று சிலர் எண்ணுகிறார்கள் - கோவிந்தராஜர்

**இத் ஸர்வம் ஸமாச்யாதம் தவேதம் வநநம் பலம் |
ஸவேலே தீஷ்டதம் பரஸே பரஜகார்ட்ய பவந் கதி: || (36).**

ஸ-31: ராவணன் ஸீதையை மயக்கினது

ததஸ்த மக்ஷைப்ய பலம் ஸங்காதிபத்யே சரஃ |
ஸூக்ஷ்மே ராகவம் பரமே நவீஜ்டம் ப்ரத்யக்ஷதயந் || (1)

பிறரால் நெருங்கமுடியாத வானர ஸைன்யத்தையும் சுவேல மலையில் தங்கியிருக்கும் ராமமூர்த்தியையும் பற்றின விஷயங்களைத் தூதர்கள் லங்கேசுவரனுக்குத் தெரிவிக்க, ராவணன் கொஞ்சம் பரபரப்படைந்து, ஸமீபத்திலிருந்த மந்திரிகளையும் பார்த்து, “ராக்ஷஸர்களே! ஆலோசனை செய்யும் காலம் ஸமீபித்து விட்டது. நீதிசாஸ்த்திரத்தில் நிபுணர்களான ஸகல மந்திரிகளும் இங்கே வரவேண்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். அவர்கள் அப்படியேவந்து சேர, மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களை அவர்களுடன் தீர்க்கமாக ஆலோசித்து, அவர்களுக்கு உத்திரவு கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தன் அரண்மனைக்குள் சென்றான்.

அங்கே வித்யுஜ்ஜிஹ்வனை அழைப்பித்து, “மித்திர! நீ மஹா மாயாவி: ஸகல மாயவித்யைகளிலும் நிபுணன், மஹாபலவான். நாம் மாயையால் ஸீதையை மயக்குவோம். ராமனுடைய பொய்த் தலையையும், கோதண்டத்தையும் மாயையால் சிருஷ்டித்து வை!” என்றான். அந்த ராக்ஷஸனும் “உத்திரவுப்படி செய்கிறேன் என, ராவணன் ஸந்தோஷித்து, அளவற்ற ஆபரணங்களையும், தனங்களையும் அவனுக்கு வெகுமதியாய்க் கொடுத்தான். பிறகு ஸீதையைப் பார்க்க ஆசைகொண்டு, அந்த மஹாபலவான் அசோக வனத்திற்குள் சென்று, ஸீதை சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டுக் குனிந்த தலை நிமிராமல் வெறும் தரையில் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டான். அவள் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கத்தகாதவள்; பர்த்தாவையே தியானம் செய்துகொண்டு தீனமாய்க் கோர ராக்ஷஸிகளால் குழப்பட்டிருந்தாள். ராவணன் அவளுடைய ஸமீபத்தில் சென்று, ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொல்கிறவனைப்போல், வெகு துணிவாய், “ஸீதே நான் எவ்வளவு உன்னை ஸமாதானம் செய்தும் ராமனுடைய தைரியத்தால் என்னைக் கடும் வார்த்தைகளைச் சொல்லி. அவமதித்தாயல்லவா? கரதாஷணர்களை ஏதோ அதிருஷ்டவசத்தால் கொன்ற அந்த மஹாவீரன் என் ஸைன்யங்களால் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். உனக்கு இது வரையில் ஆதாரமான வஸ்து வேறுந்தது; உன் கொழுப்பை அடக்கினேனல்லவா? உனக்கு நேர்ந்த ஆபத்தால் நான் பிரார்த்திக்காமலே என் பார்வையாகப் போகிறாய். இந்த மூடபுத்தியை விடு. ராமன் இறந்த பிறகு அவனால் உனக்கென்ன பிரயோசனம்? என் பார்வையகளெல்லோருக்கும் ஈசுவரியாக இரு. அல்ப புண்யம் செய்தவளே! இதுவரையில் பரம

புருஷார்த்தங்களான செல்வத்தையும் காமஸுகங்களையும் துறந்தவளே! முட்டாளே! மஹாபுத்திசாலியென்று கர்வம் கொண்டிருக்கிறாய். முன்காலத்தில் விருத்ராஸூரன் இந்திரன் கையால் இறந்ததைப் போல், ராமன் உயிரிழந்த விதத்தைக் கேள். அவன் என்னைக் கொல்லவேண்ணி, ஸ்கர்வனுடைய ஸைன்யத்துடன் ஸமுத்திரத்தின் வடகரையில் தங்கியிருந்தான். அன்று ராத்திரி அவர்கள் வழிநடப்பால் அலுத்து அயர்ந்து நித்திரை செய்கையில், என் தூதர்கள் ரஹஸ்யமாய்ச் சென்று, ஸகல விருத்தாந்தங்களையும் அறிந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்களிருந்த ஸைன்யத்தை பிரஹஸ்தன் என்ற என் மந்திரியால் அனுப்பப்பட்ட ராக்ஷஸ ஸைன்யம் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழித்துவிட்டது. கத்திகளாலும், இரும்புச் சக்கரங்களாலும், தடிகளாலும், தாழ்ப்பாள்களாலும், இரும்பைக்காய்ச்சி ஊற்றின கதைகளாலும், தடிகளாலும், உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களாலும் என் ராக்ஷஸர்கள் வானரர்களைப் பல தடவை நாசம் செய்தார்கள். பிறகு சத்துரு ஸைன்யங்களைக் கலக்குகிற பிரஹஸ்தன் அதிசீக்கிரத்தில் ராமன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் இடத்திற்குச் சென்று, தன் கத்தியால் வெகு சாதூரியமாய் உன் பர்த்தாவின் தலையை வெட்டினான். விபீஷணன் தப்பி ஓடுகையில் பிடிக்கப்பட்டான். லக்ஷ்மணனை வானர ஸைன்யங்களுடன் ஸகல திக்குகளிலும் அடித்துத் துரத்திவிட்டோம். ஸ்கர்வன் கழுத்து ஒடிந்து கிடக்கிறான். ஹனுமான் கன்னம் முறிந்து கிடக்கிறான். ஜாம்பவான் இரண்டு கால்களும் வெட்டப்பட்டு வேரற்ற மரம் போல் விழுந்து கிடக்கிறான். மைந்தன் த்விவிதனென்ற வானரசிரேஷ்டர்கள் ரத்தப் பிரவாகம் பெருகப் பெருமூச்சு விட்டுக் கதறுகிறார்கள். அந்த வீரர்கள் இடுப்பில் வெட்டுண்டு பிழைப்பதரிது. பனஸன் பழத்தைப்போல் ராக்ஷஸர்களால் கொத்தப்பட்டுப் பூமியில் கிடக்கிறான். தரீமுகன் அநேக நாராசங்களால் பிளக்கப் பட்டுக் கிடக்கிறான். மஹா தேஜஸ்வியான குமுதன் பாணங்களால் வாயடைத்துக் கிடக்கிறான். அங்கதன் சரங்களால் துண்டிக்கப்பட்டு ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு தரையில் புரளுகிறான். மேகங்கள் பெருங்காற்றால் கலக்கப்படுவதுபோல், வானார்கள் படுத்துத் தூங்குகையில் யானைகளாலும், சிலர் ரதங்களாலும் தேய்த்துக் கொல்லப்பட்டார்கள்; சிலர் பிடிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் பயத்தால் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள்; சிலர் பின் பக்கத்திலிருந்து அடித்துப் பிடிக்கப்பட்டார்கள்; மஹா ஸிம்ஹங்களால் துரத்தப் பட்டயானைக் கூட்டத்தைப் போல் அந்த வானர ஸைன்யம் ஒரு கூணத்தில் அலங்கோலமாயிற்று. சிலர் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தார்கள்; சிலர் ஆகாசத்தில் தாவினார்கள்; கரடிகள் குரங்குகளப்போல் மரங்களிலேறித் தப்பின. ஸமுத்திரக் கரைகளிலும், மலைகளிலும், வனங்களிலும் வானார்கள் ஒருவருக்கொருவர் இருட்டில் அடையாளம் தெரியாமல் சத்துருக்களென்றெண்ணிச் சண்டையிட்டு மடிந்தார்கள். இப்படி

உன் பர்த்தாவும், அவனுடைய ஸைன்யமும் என் ஸைன்யத்தால் ஹதம் செய்யப்பட்டார்கள். புழுதி படிந்து ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட ராமனுடைய தலையை இதோ பார்” என்று அங்கிருந்த ஒரு ராக்ஷஸியை அழைத்து ஸீதை கேட்கும்படியாய், “வித்யுஜ்ஜிஹ்வனை இங்கே வரச்சொல். அவன் யுத்தகளத்திலிருந்து ராமனுடைய தலையைக் கொண்டுவந்திருக்கிறான் என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

உடனே வித்யுஜ்ஜிஹ்வன் ராமனுடைய தலையையும் வில்லையும் எடுத்துக்கொண்டு ராவணன் இருக்குமிடம் வந்து நமஸ்கரித்து நின்றான். பிறகு ராவணன், “ராமனுடைய தலையை ஸீதைக்கெதிரில் வை. தன் பர்த்தா மரணமடைந்ததை நேரே பார்த்து நம்பட்டும்” என்றான். உடனே அந்த ராக்ஷஸன் ராமனுடைய அழகான சிரஸை ஸீதையின் ஸமீபத்தில் வைத்துவிட்டுச் சென்றான். ராவணன் வித்யுஜ்ஜிஹ்வனுடைய கையிலிருந்து ரகுவீரனுடைய பிரசண்ட கோதண்டத்தை வாங்கி, ஸீதையை நோக்கி, “இதோ பார்! உன் பர்த்தாவின் வில். அர்த்தராத்திரியில் என் ஸேனாபதியான பிரஹஸ்தன் அவனைக்கொன்று, இதை எடுத்து வந்திருக்கிறான்” என்று ராமனுடைய தலையையும் வில்லையும் குறித்துக்காட்டி “ஸீதே! இப்பொழுதாவது எனக்கு வசப்பட்டு என்னிஷ்டப்படி நடப்பாயா?” என்றான்.

**ஸு வித்யுஜ்ஜிஹ்வந ஸகைஸ்வ தச்சீரோ
தநுஸ்ரீச பூமிமள விதிகீர்ய ராவண: |
விதேதஸ்வ ராஜஸ்ய ஸுதாம் யஸஸ்விநீம்
ததேதாப்ரவீத் தாம் பவ மே வஸாநுகா|| (49)**

ஸ-32: ஸீதை ப்ரலாபித்தது

ஸா ஸீதா தச்சீரோ த்ருஷ்ட்வா தச்ச கார்முகமுத்தமம் |
ஸூக்ரீவ ப்ரீதிஸம்ஸாக் மாக்யாதம் ச ஹ்ருமதா || 1)

ஐனகி அந்தச் சிரஸையும் உத்தமமான வில்லையும் பார்த்தாள். முன்பு ஹனுமானால் சொல்லப்பட்ட ராமனுக்கும் ஸூக்ரீவனுக்கும் ஏற்பட்ட ஸம்பந்தத்தை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டாள்.

நேத்திரங்களும் முகத்தின் திறமும் தலைமயிரும் நெற்றியும் சூடாமணியும் மற்ற அடையாளங்களும் நன்கு பொருந்தியிருக்கக் கண்டாள். அது ராமனுடைய சிரஸென்றும் ராமன் இறந்தாரென்றும் முடிவுசெய்தாள். நாயகனைவிட்டுப் பிரிந்த அன்றில் பகலியைப் போல் துக்கம் தாங்காமல் வாய்விட்டலறிக் கைகேயியை நிந்தித்தாள். “அம்மா! கைகேயி! இப்பொழுதாவது உன் மனம் குளிர்ந்ததா? உன் எண்ணம் நிறைவேற்றமா? கலஹம் செய்வதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய நீ இகுவாகு வம்சத்தை வேரறுத்துத்தாயல்லவா? ரகுசுல திலகரான ராமசந்திரனைக் காட்டிற்கனுப்புகையில், ‘இவனுக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்து திரும்பிவராமல் மடியட்டும்’ என்றல்லவா உன் உத்தேசம். ரகுநாதன் இறந்தார். இஷ்வாகு குலத்திற்கு வேராக இருந்த ராமன் இறந்தார். அவரிடத்திலேயே ஸகலப் பிராணன்களையும் வைத்திருக்கும் லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்னர்கள் உயிரை விடுவார்கள். இவ்வளவு அநியாயம் செய்வதும் உன் பிள்ளை பரதனுக்காகவல்லவா? அவன் இறந்தால் உன் உத்தேசம் பலிக்குமோ? நீ ஸம்பாதித்ததென்ன? கலகத்தைத் தவிர வேறுண்டோ? பெருந்தன்மையையே ஆபரணமாகக் கொண்ட ராமன் உனக்குச் செய்த கெடுதி என்ன? என்னையும் ராமனையும் மரவுரிவுடன் காட்டிற்குச் துரத்தி மஹாபாபத்தைக் கட்டிக் கொண்டாயல்லவா” என்று பிரலாபித்து, அடியற்ற வாழையைப் போல் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தாள். கொஞ்ச நேரத்திற்குள் பிரக்ஞை தெளிந்தெழுந்து, கண்ணீரால் நேத்திரங்கள் மறைக்கப்பட்டு, ராமனுடைய சிரஸை மடியில் வைத்து உச்சி முகர்ந்து, “ஐயோ! கெட்டேன். மஹானுபாவ! சத்துருவைக் கொல்லாமல் அயோத்யைக்குத் திரும்புவதில்லை என்ற வீரவிரதத்தை இப்படியா நிறைவேற்றவேண்டும்! தாங்கள் மரணமடைவதைப் பார்க்கும்படியான பாபத்தைச் செய்தேனே! விதவை என்ற பெயரைப் பெற்றேனே! பார்வையின் பாபத்தால் பர்த்தா மரணமடைகிறான் என்று சொல்லுகிறார்கள். தாங்களோ சிரேஷ்டமான ஆசாசத்தையுடையவர்கள்; பதிவிரதா தர்மத்தை என்னால் கூடிய வரையில் நானும் அனுஷ்டித்து வருவேன். எனக்கு முன்பு தாங்கள்

மரணமடைய வேண்டிய நியாயமென்ன? முதலில் ராஜ்யத்திலிருந்து வனத்திற்குத் துரத்தப்பட்டேன்; பிறகு ராவணன் என்னை அபகரித்தான்; இப்படி ஒன்றைவிட ஒன்று அதிகமான துக்கங்கள் மென்மேலும் என்னைப் பீடிக்க, என்னிடத்தில் இரக்கம் வைத்துக் காப்பாற்ற நினைத்த தங்களுக்கே இந்தக் கதி நேர்ந்தது. இனி எல்லையற்ற சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகினைன். வெளிக் கிளம்புகிறதில்லை; கரையேறுவதில்லை.

கேவலம் எனக்கு மாத்திரமல்ல; பரம ஸாதுவான கௌஸல்யைக்கும் இந்தத் துக்கம் நேரவேண்டுமா? கன்றை விட்டுப் பிரிந்த பசுவைப்போல் கதறுவாளே! அவளுக்குத் தங்களைத் தவிர வேறு புத்திரர்களுண்டோ? தங்களுக்குத் தீர்க்காயுஸ் என்று பிராம்மணோத்தமர்கள் சொன்ன வார்த்தைகள் பொய்யாயிற்றே! கேவலம் தங்களுடைய பராக்கிரமத்தைப் பார்த்து இப்படிச் சொன்னார்களோ? அவர்கள் சாஸ்திர ரீதியாய் ஆராய்ந்து சொல்லியிருந்தால் அல்பாயுஸ் உள்ளவரென்றல்லவா சொல்ல வேண்டும்? அப்படி அவர்கள் பொய் சொல்லமாட்டார்களே! தங்களுடைய பாக்ய காலம் மாறி விட்டபடியால் அவர்களுக்கும் புத்தி பிசகிற்றோ? அல்லது, ஸகல பூதங்களுக்கும் காரணமான பரமாத்மாவே காலரூபியாய்க் கர்மங்களின் பலனைக் கொடுத்துக் கொண்டு, மூன்று காலங்களையும் அறிந்த ஸாதுக்களுடைய புத்தியையும் மயக்கி, தங்களுடைய விஷயத்தில் நிஜத்தைத் தெரியாமல் செய்தாரோ? (தங்களுடைய பூர்வ கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி பகவான் காலரூபனாய் பலனைக் கொடுத்து வருகிறார்; ஆகையால் நினைக்க முடியாத: பராக்கிரமசாலியான தங்களுடைய புத்தியையும் மயக்க சத்துரு வசத்தில் அகப்படும்படி செய்தாரென்றும் கருத்து). தாங்கள் நீதி சாஸ்திர நிபுணர்கள்; யுத்த சாஸ்திரத்தில் கரை கண்டவர்கள்; ஸகல அபாயங்களின் ஸ்வரூபத்தையும் பூர்ணமாக அறிந்தவர்கள். அப்படி இருக்கையில், தாங்கள் அஜாக்கிரதையாய்த் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது மரணமடைய நியாயமென்ன? அதி க்ரூரமான காளராத்ரி என்ற துவட்ட ஸ்த்ரீ தங்களைக் கெட்டியாய் ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு அபகரித்துவிட்டாளோ! செந்தாமரை இதழ்களைப்போல் அதிஸுந்தரமான தங்களுடைய கண்ணழகைக் கண்டல்லவா உங்களை அபகரித்துவிட்டாள் காளராத்ரி. எந்த ராத்ரியில் ஸமுத்திரக் கரையில் தங்கினீர்களோ அந்த ராத்திரியே தங்களைக் கொன்றுவிட்டது. (அல்லது, ஸகல பூதங்களையும் நாசம் செய்யும் காளராத்ரி என்ற ஒரு மஹாசக்தி, என் ரூபமாய் தங்களை: ஆலிங்கனம் செய்து பலாத்காரமாய்க் கொன்றதோ?) கோரமான பாபங்ளைச் செய்து இப்படி விதவையானேன். இந்தப் பாபியை விவாஹம் செய்து கொண்டதால் தங்களுக்கு இப்படி அகால மரணம் நேர்ந்தது.

புருஷசிரேஷ்டரான தாங்கள் அல்ப ஸ்வபாவமுள்ள நாயகனைப் போல் நடப்பது அழகா? சொல்ல முடியாத கஷ்டங்களை அனுபவித்துக் கொண்டு, பார்ப்போர் மனம் உருகும்படி தவித்துக் கொண்டிருக்கும் என்னை இப்படி அலங்கோலமாய் விட்டுப் பூமியென்ற ஸ்திரீயிடத்தில் விசேஷப் பிரீதி வைத்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டிருப்பது தர்மமா? (பூமண்டலாதிபதியான தங்களுடைய சிரசு நாதனில்லாதது போல் இப்படிப் புழுதி படிந்த தரையில் கிடப்பது தகாதென்பது கருத்து). தங்கத்தால் விசித்திரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டு உத்தமமான கந்தங்களாலும் மாலைகளாலும் எப்பொழுதும் விசேஷப் பிரீதியுடன் நானும் தாங்களும் பூஜை செய்த இந்த பிரசண்ட கோதண்டம் என்னைப்போல் நாதனற்று சத்துரு கையில் அகப்பட்டுப் பூமியில் கிடப்பதைப் பார்க்கும்படி நேர்ந்ததே! தங்களுக்குக் குறைவென்ன? என் அருமை மாமனாரும் தங்களுடைய பிதாவுமான தசரத சக்கரவர்த்தியையும் ஸகல பிதிருக்களையும் ஸ்வர்க்கத்தில் கண்டு, அளவற்ற ஆனந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். தாங்கள் ஆகாசத்தில் நகைத்திர ரூபியாய் இருந்துகொண்டு மஹா புண்யங்களைச் செய்தவர்கள் அடைய விரும்பும் இந்த இஷ்வாகு வம்சத்தை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். நாதா! கண்ணைத் திறந்து என்னை ஒரு தடவை பார்க்கலாகாதா? நான் இவ்வளவு கதறியும் வாய் திறந்து, 'வருத்தப்படாதே' என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லலாகாதோ? நானோ சிறு பெண்; சிறு வயதிலேயே தங்களைப் பர்த்தாவாக அடைந்தேன். எப்பொழுதும் உங்களால் நான் காப்பாற்றத் தகுந்தவனல்லவா? தங்களுடைய கஷ்ட ஸுகங்களை என்னுடையதாக பாவித்து, நிழலைப்போல் தங்களை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்க வில்லையா? தாங்கள் அனுஷ்டிக்கும் தர்மங்களை நானும் சிரத்தையுடன் அனுஷ்டிக்கவில்லையா? இதைவிட விசேஷ கஷ்டம் நேரும் ஸமயமும் எனக்குண்டோ? விவாஹகாலத்தில் என்னைப் பாணிக்ரஹணம் செய்தபொழுது உயிருள்ளவரையில் உன்னை விட்டுப் பிரியேனென்று தாங்கள் செய்த பிரதிக்கையை ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். தாங்கள் போகுமிடத்திற்கு என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு போங்கள், விசேஷப் பிரீதி வைத்த என்னை இப்படித் துக்கப்படும்படி விட்டு, தாங்கள் மாத்திரம் உத்தம லோகங்களுக்குப் போய் ஸுகத்தை அனுபவிப்பது எந்த நியாயத்திற்கு ஏற்றது? சுபமான வஸ்துக்களாலும் பரிமளங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் தங்களுடைய திருமேனியை நானே பிறருக்கு இடம் கொடாமல் அலங்கரித்துக் கண்ணாரக் கண்டு ஆனந்தித்தேனல்லவா? அந்த திவ்யமங்கள சரீரத்தை நிகளும். நாய்களும், பருந்துகளும், கழுகுகளும் பிடுங்கித் தின்னும்படி நேர்ந்ததோ?

வனவாஸம் நீங்கிய பிறகு அயோத்யைக்குச் சென்று, அக்னி வஜ்ரோமம் முதலிய யக்ஞங்களை வெகு ஸம்ப்ரமமாய்ச் செய்து, தேவதைகளைப் பூஜித்து, அக்னிவேஹாத்ரம் யாகம் முதலிய வைதிகக் கிரியைகளில் உபயோகித்தத அக்னியைக் கொண்டே பெறப்பட வேண்டிய ஸம்ஸ்காரத்தைத் தாங்கள் பெறவில்லையே! இப்படி யாதொரு ஸம்ஸ்காரமும் இல்லாமல் துர்மரண மடைய வேண்டிய தென்ன? யுத்தகளத்தில் சத்துருக்களை நாசம் செய்து அவர்களால். மரணமடைந்தீர்களா? க்ஷத்திரிய வீரர்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய கதி தங்களுக்கு என் கிடைக்கவில்லை? நாம் வனம் வந்த மூவரில் லக்ஷ்மணன் மாத்திரம் அயோத்யைக்குத் திரும்பிச் சென்றால், தங்களை வனத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் கௌஸல்யாதேவிக்கு என்ன பதில் சொல்வான்? தாங்கள் நித்திரை செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது தங்களையும் தங்களுக்கு ஸஹாயமாய் வந்த ஸைன்யத்தையும் சத்துருக்கள், மேல் விழுந்து கொன்று விட்டார்களென்றல்லவா சொல்ல. வேண்டும்? இப்படிச் தாங்கள் துர்மரணம் அடைந்ததையும் நான் ராக்ஷஸர்களுடைய கையில் அகப்பட்டதையும் கேட்டவுடன் கௌஸல்யை துக்கம் தாங்காமல் ஹிருதயம் வெடித்து உயிரை விடுவாளே! மஹாபாபியும் துவஷ்டையுமான எனக்காகத் தாங்கள் படாத பாடெல்லாம் பட்டு, கோரமான ஸமுத்திரத்தையும் தாண்டி, கரன், தூஷணன், த்ரிசிரஸ், விராதன், கபந்தன், வாலி, மாரீசன், ஸுபாஹு, தஹாடகை முதலியவர்களை விளையாட்டால் ஸம்ஹாரம் செய்த தாங்கள், ஒரு குளப்படியில் மூழ்கி இறந்தவன்போல், ஸகல விதத்திலும் நீசனான பிரஹஸ்தனென்ற ராக்ஷஸனுடைய கையால் மரணமடைந்தது என்ன ஆச்சரியம்!

நான் பிறந்த குலத்தையும் புகுந்த குலத்தையும் கெடுக்க வந்த மஹாபாபி. இதை அறியாமல் ராகவன் என்னை விவாஹம் செய்து கொண்டாரே! என் பிரிய நாயகனை ராமனுக்கு மனைவியே மிருத்யுவாக ஆகவேண்டுமேன்று இருந்ததோ? பூர்வ ஜன்மங்களில் உத்தமமான கன்யாதானத்தைத் தடுத்தேனோ? இல்லாவிட்டால் ஸகல லோக ரக்ஷகனான ராமனைப் பர்த்தாவாக அடைந்தும் இப்படி அநாதையாய் பரிதவிப்பேனா? ராவண! என்னையும் கொன்று ராமனுடைய தேகத்தின்மேல் போடு. பார்யையைப் பர்த்தாவுடன் சேர்த்து வைத்த உத்தம புண்யம் உனக்குக் கிடைக்கும். அவருடைய சிரஸுடன் என் சிரஸையும் அவருடைய தேகத்தையும் சேர்த்துவை. மஹாத்மாவான என் பதியடைந்த உத்தம கதியை நானும் அடைவேன்” என்று ஜானகி துக்கம் தாங்காமல் பிரலாபித்து, ராமனுடைய சிரஸையும் கோதண்டத்தையும் பார்த்துப் பார்த்துக் கதறினாள். (ஸாமான்ய

ஸ்த்ரீககளைப்போல் ஸீதை ராமனுடைய சிரஸைக் கண்டு நெடுநேரம் புலம்பியும் பிழைத்திருக்கக் காரணமென்னவென்றால், திவ்ய தம்பதிகளான ராமனுக்கும் சீதைக்கும் அழிவுண்டோ? ராமனுடைய உயிரிருக்கும் வரையில் ஸீதை இருப்பாள்; ஸீதை பிழைத்திருக்கும் வரையில் ராமனுக்கு நாசமில்லை.)

அப்பொழுது வாசற்காப்பான் ஒருவன் அங்கே வந்து, ‘ஐய விஜயிபவ!’ என்று லங்ஸேசுவரனை வாழ்த்தி, தலைமேல் கைகூப்பி, ஸேனாபதியான பிரஹஸ்தன் வாசலில் வந்து காத்துக் கொண்டிருப்பதாய்த் தெரிவித்தான். “மஹாராஜ! தங்களுடைய ஸேனைத் தலைவரான பிரஹஸ்தன் ஸகல மந்திரிகளுடனும் வந்திருக்கிறார். தங்களைப் பார்க்க வேண்டுமென்று விக்ஞாபனம் செய்ய என்னை அனுப்பினார். ஸமயமில்லாதபொழுது வந்ததற்காக மன்னிக்க வேண்டும். ஸகல ராஜ்ய காரியங்களையும் தானே நடத்தும்படி அவருக்கு அனுமதி கொடுத்திருக்கிறீர்கள். ஆனால், தங்களிடத்தில் உள்ள கௌரவத்தால் தங்களுக்குத் தெரிவித்து உத்திரவுப்படி நடத்த வேண்டும் என்றிருக்கிறார். ஸகல குணங்களும் பொருந்தின தாங்கள் அவர்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்க வேண்டும். ஏதோ அவசியமான காரியம் நேர்ந்திருக்க வேண்டும்” என்று விக்ஞாபனம் செய்தான். அதைக் கேட்டு ராவணன் அசோக வனத்திலிருந்து வெளியில் வந்து, ராமனுடைய பராக்கிரமத்தையும் யுத்த வியாபாரங்களையும் கேட்டறிந்து, ஆலோசனை ஸபைக்குச் சென்று, மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களை மந்திரிகளுடன் கலந்து ஆலோசித்துச் செய்து முடித்தான். ராவணன் போனவுடனே ராமனுடைய பொய்த்தலையும் கோதண்டமும் மறைந்து விட்டன. பிறகு ராவணன் தனக்கு ஸம்பத்திலிருந்த தன் ஹிதத்தையே கோரும் மஹா பராக்கிரம சாலிகளான ஸேனைத் தலைவர்களைப் பார்த்து, நமது ஸகல ஸைன்யங்களும் இப்பொழுதே வந்து சேரவேண்டுமென்று எங்கும் பறை சாற்றுங்கள். யாதொரு காரணமும் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்று ஆக்ஞாபித்தான். (யுத்தத்திற்காகப் புறப்படும்படி, ஸேனாபதிகள் ஸைன்யத்திற்குத் தெரிவித்தால், அது ஊரெங்கும் பரவி, ஸீதைக்குச் தெரிந்து, ராமனையும். வானர ஸைன்யங்களையும் நாசம் செய்து விட்டேனென்று தான் அவளுக்குச் சொன்ன பொய் வெளியாகுமென்பது கருத்து). அப்படியே ஸேனாபதிகள் ஸைன்யங்களைக் கூட்டி, “மஹாராஜ! தங்களுடைய உத்திரவுப்படி, ஸகல ஸைன்யமும் வந்திருக்கிறது” என்று தெரிவித்தார்கள்.

ததஸ்ததேதத் ப்ரதீக்ருஷ்ய தத வசோ
பஸாத்பாஸ்தேத மஹாதாத்மநா பஸம் |

ஸமாநயமபர்கைவ ஸமாதமம் ச தே
த்யவேதந் பர்தர் யுத்த காங்கைண் || (44)

ஸ-33: ஸரமை ஸீதையைத் தேற்றினது

ஸீதாம் து மோஜீதாம் த்ருஜ்ட்வா ஸரமா நாம ராஜஸீ |
ஆஸஸாதாஸ வைதேஜீம் ப்ரியாம் ப்ரணயீநீம் ஸகீம் || (1)

இப்படி ராவணனுடைய மாயையால் புத்திக் கலக்கமடைந்து ராமனைப்பற்றி வருத்தப்படும் ஸீதையிடத்தில், அவளுக்குப் பிரியமான தோழியான ஸரமை என்ற விபீஷணனுடைய பாரியை வந்து சேர்ந்து, மிருதவான வார்த்தைகளால் அவளை ஸமாதானம் செய்தாள். ஜானகியைக் காக்கும்படியும் அடிக்கடி அவளுடைய யோகக்ஷேமங்களை விசாரித்துத் தகுந்த ஏற்பாடு செய்யும்படிக்கும் ராவணனால் நியமிக்கப்பட்டவள். ஸ்வபாவமாய் விசேஷ கருணையுள்ளவள். ஆகையால் ஸீதையிடத்தில் விசேஷ ப்ரீதி வைத்து ஸ்நேஹம் செய்தாள். உறுதியான புத்தியுடையவளாகையால், மாறாத ஸ்நேஹத்தைச் செய்பவள். ஸீதை புத்தி சிதறிபுரப்பதையும் பூமியில் விழுந்து புரண்டு புழுதிபடிந்த பெண் குதிரையைப் போல் தவிப்பதையும் கண்டு, வாரி எடுத்துச் தடவிக் கொடுத்து, கண்ணீரைத் துடைத்து, “குழந்தாய்! ஜானகி! வருத்தப்படாதே; துக்கத்தை விடு. ராவணன் உன்னிடத்தில் சொன்ன வார்த்தைகளையும் உன் பிரலாபத்தையும் நான் கேட்டுக்கொண்டிருந்தேன். உன்னிடத்தில் நான் வைத்த ப்ரீதியால் என் மனம் உருகிற்று. ஒருவருமில்லாத ஒரு மரப்பொந்தில் ஒளிந்திருந்து கேட்டேன். ராவணனிடத்தில் எனக்குள்ள பயத்தையும் சிறிது விட்டேன். உன் விஷயத்தில் என் உயிரைத் துரும்பாய் நினைத்திருக்கிறேன். நீ வருத்தப்படுகையில் நான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? (விபீஷணனுடைய பாரியையை ராவணன் ஸீதைக்குக் காவலாய் வைப்பானா? அப்படி வைத்தாலும் அவள் ராவணனிடத்தில் பயந்து ஒளிய வேண்டிய தென்னவென்றால், விபீஷணன் லங்கையில் இருக்கும் பொழுது, ஸீதையின் யோகக்ஷேமத்தைக் கவனிப்பதற்காக ராவணன் ஸரமையைத் தனக்கு அந்தரங்கமானவளென்று நியமித்தான். விபீஷணன் லங்கையைவிட்டுப் போன பிறகு, ராவணன் ஸீதையுடன் அந்தரங்கமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கேட்கப் பயந்தாள். தனக்கு நாட்டுப்பெண் முறையானதால் ராவணன் வேலைக்காரி மூலமாய் இவளை நியமித்தான்! இவள் விபீஷணனுடைய பார்வையல்ல, ஸரமை என்ற வேறொரு ராக்ஷஸி என்றும் சிலர் கருதுகின்றார்கள்).

ராவணன் பரபரப்புடன் கவலைகொண்டு இங்கிருந்து புறப்பட்டுப் போன காரணத்தை நான் வெளியில் போய் விசாரித்தறிந்தேன். அப்படி விசாரிக்காமலேயே ராவணன் சொன்னது பொய்யென்று ஸ்பஷ்டமாய்

விளங்குமே. ராமனை விழித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுதாவது தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதாவது கொல்வது ஸாத்தியமா? அதிருக்கட்டும், ஸர்வமும் அறிந்த மஹா ஞானியை வஞ்சிக்கவும் முடியுமோ? மேலும் புருஷோத்தமனான ராமனுக்கு இவ்விதமான மரணம் எப்பொழுதாவது நேருமா? வானர்கள் ஸாமான்யர்களா? தவிர, இந்திரன் தேவர்களை ரக்ஷிப்பதுபோல் ராகவன் அவர்களை ரக்ஷித்து வருகிறார். சத்துருக்கள் அவர்களுடைய காற்று வாயையில் நிற்கவும் முடியுமோ? மேலும், ராமனிடத்தில் விளங்கும் உத்தம. புருஷலக்ஷணங்களை யோசித்துப் பார். அவருக்கு இந்த கதி நேரக்கூடியதோ? நீண்ட பருத்த புஜங்களையும், அளவற்ற காந்தியையும் தேஜஸையும் சுபமாக அமைக்கப்பட்ட அவயவங்களையும் விசாலமான உயர்ந்த மார்பையும் உடையவர்; பிரசண்ட கோதண்டபாணி; தர்ம ஸ்வரூபி; ஸகல லோகங்களிலும் நிகரற்ற கீர்த்தி பெற்றவர்; மஹா பராக்கரமசாலி; லக்ஷ்மணனுடன் தன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் தன்னைச் சரணமடையும் விரோதிகளையும் கண்ணிமைப்போல் ரக்ஷிப்பவர்; ராஜநீதியில் நிபுணர்; யுத்த வியாபாரங்களில் கைதேர்ந்தவர்; ஸாமர்த்தியசாலி; சத்துரு ஸைன்யங்களை விளையாட்டாக அழிக்கிறவர்; மனத்திற்கெட்டாத பலத்தையும் ஆண்மையையும் உடையவர்; சத்துருகுல காலன்; விஜயலக்ஷ்மிக்கு வாஸஸ்தானம்; இப்படிப்பட்டவர்க்கு இந்த அகால மரணம் நேருமோ? ராவணன் மாயாவித்யையில் நிபுணன்; குரூர ஸ்வபாவமுள்ளவன்; ஸகல பிராணிகளுக்கும் விரோதி; தனக்குச் தகாத அல்ப காரியங்களிலேயே நோக்கமுள்ளவனானதால் உன்னிடத்தில் இந்த மாயையைப் பிரயோகித்தான். உன் துக்கங்களெல்லாம் நீங்கின; ஸகல மங்களங்களும் உனக்கு நேரும். ஐச்வரியமும் ஸந்தோஷமும் ஜயமும் உன்னையடையக் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றன. (தன் கடாக்ஷலேசத்தால் இவற்றை யெல்லாம் தன்னையண்டினவர்களுக்கு அனுக்ரகிக்கும் மஹாலக்ஷ்மியைப் பற்றி இப்படிச் சொல்வது ஆச்சரியமல்ல). உன் ஸந்தோஷத்தை விருத்தி செய்யும் வார்த்தைகளைச் சொல்கிறேன் கேள். ராமன் வானர ஸேனையுடன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி தெற்குக்கரையில் லக்ஷ்மண ஸமேதராய் வீற்றிருக்கிறார்; எண்ண முடியாத வானர ஸைன்யம் எப்பொழுதும் அவரைக் காத்துக்கொண்டிருக்கிறது. அவருடைய எண்ணங்களெல்லாம் நிறைவேறின. இதை நான் பிரத்யக்ஷமாய்க் கண்டேன். ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட சாரர்கள், ராமலக்ஷ்மணர்களும், வானர ஸைன்யமும் இங்கே வந்திருப்பதை அவனுக்கும் தெரிவித்தார்கள். அதைப்பற்றி ஸகல மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றான்.

அப்பொழுது ராக்ஷஸ ஸைன்யம் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்பொழுது செய்த பயங்கரமான ஸிம்ஹநாதம் கேட்கப்பட்டது. பெரிய தங்கக் கழிகளால் அடிக்கப்பட்ட ரணபேரிகள் காளமேகங்களைப் போல் சப்தித்தன. அதைக்கேட்டு ஸரமை, குழந்தாய்! இந்த பயங்கரமான பேரி சப்தத்தால் ராக்ஷஸ ஸைன்யம் யுத்தத்திற்குத் தயாராகிறதென்று தெரிகிறது. மதயானைகளை ஆபரணங்களாலும் அம்பாரிகளாலும் அலங்கரிக்கிறார்கள். ரதங்களில் உத்தம அசுவங்களைப் பூட்டுகிறார்கள். கணக்கில்லாத குதிரை வீரர்கள் உத்தம ஜாதியில் பிறந்த குதிரைகளில் ஏறிக்கொண்டு யுத்தம் நேர்ந்ததென்று சந்தோஷிக்கிறார்கள். காலாட்கள் ஆயுத பாணிகளாய் அங்கங்கே கூடுகிறார்கள். வேகமான மஹாநதிகள் ஸமுத்திரத்தில் விழுவதைப் போல் ரதகஜதுரகபதாதிகள் அற்புதமான அலங்காரங்களுடன் ராஜமார்க்கங்களில் கூட்டம் கூட்டமாய்ச் சேருகிறார்கள். பளபளக்கும் ஆயுதங்களாலும் கேடயங்களாலும் கவசங்களாலும் சதுரங்க ஸைன்யத்தால் தரிக்கப்பட்ட ஆபரணங்களாலும், கோடைகாலத்தில் பெருங்காட்டை எரிக்கும் அக்னியைப்போல், நானா வர்ணமுள்ள காந்தி எங்கும் வீசுகிறது; யானைகளின் மணியோசையும் ரதசக்கரங்கள் மோதும் ஓசையும் குதிரைகளின் கனைப்பும், வாத்ய சப்தங்களைப்போல் கேட்கப்படுகின்றன பார். லங்காபதியைப் பின் தொடரும் ஆயுதபாணிகளான ராக்ஷஸ வீரர்களின் யுத்தஸன்னாஹம் கம்பீரமாகவும் மயிர்க்கூச்சம் உண்டாக்குவதாகவும் இருக்கிறது. ஸகல சோகங்களையும் நாசம் செய்யும் ஜயலக்ஷ்மி உன்னை ஆசிரியிக்கிறாள். ராக்ஷஸர்களுக்கு விநாசகாலம் ஸமீபித்து விட்டது. சிவந்த கடைக்கண்களுள்ள ஸாதாரண புருஷனை ஜயலக்ஷ்மி ஒருநாளும் விட்டுப் பிரிகிறதில்லை; செந்தாமரைக் கண்ணணான ராமனிடத்தில் வீரலக்ஷ்மி எப்பொழுதும் வலிக்கிறாள்; அவருடைய பராக்கிரமம் மனத்திற்கு எட்டாதது. ராவணனை யுத்தகளத்தில் தனக்கெதிரில் பார்க்காததால் கோபத்தை அடக்கிக் கொண்டிருக்கிறார். இந்திரன் அஸுரர்களை முறியடிப்பதுபோல், ராவணனையும் ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தையும் மடியச்செய்து உன்னை அழைத்துப் போவார். பூர்வகாலத்தில் மஹாவிஷ்ணுவும் இந்திரனும் சைத்யர்களை நாசம் செய்தது போல், உன் பர்த்தாவும் லக்ஷ்மணனும் ராக்ஷஸர்களிடத்தில் தங்களுடைய பராக்கிரமத்தைப் பிரயோகிப்பார்கள். ஸகல சத்துருக்களும் அழிந்து, உன் மனோரதங்கள் நிறைவேறி, ராமனுடைய மடியில் வீற்றிருக்கும் மஹாபதிவிரதையான உன் முக விலாஸத்தையும், நெடுநாளாக உன்னைவிட்டுப் பிரிந்து, இவ்வளவு சிரமப்பட்டு உன்னையடைந்த ராமனுடைய முகவிலாஸத்தையும், நான் பார்த்து ஆனந்திப்பதே உன் விஷயமாக நான் செய்யும் ஸகலப் பிரயத்னங்களுக்கும் பூர்ணப்பிரயோஜனம். நீ ராமனுடன் சேர்ந்து அந்த மஹானுபாவனை ஆலிங்கனம் செய்து அவருடைய

விசாலமான மாப்பில் ஆனந்தக் கண்ணீர் உதிர்ப்பதை அதிசீக்கிரத்தில் பார்ப்பேன். இவ்வளவு மாதங்களாக அலங்கரிக்காமல் ஒரே பின்னாலாகக் கட்டிக் தொங்கவிட்டிருக்கும் உன் அழகான தலை மயிரை, ராமமூர்த்தி அதிசீக்கிரத்தில் அவிழ்ப்பார். பூரண சந்திரன் உதித்தது போலிருக்கும் அவருடைய முகத்தைப் பார்த்து, மஹா ஸர்ப்பம் சட்டையை உரிப்பதுபோல், துக்கத்தால் கண்ணீர் விடுவதை நீக்குவாய். அதிசீக்கிரத்தில் ராவணனை ஸம்ஹரித்து ராமன் ஸகல மனோரதங்களையும் பூர்த்தி செய்வார்; ஸகல ஸுகத்தையும் அனுபவிக்கத் தகுந்த தாசரதி, உன்னுடன் ஸமஸ்த போகங்களையும் அனுபவிப்பார். பயிரால் நிறைந்த பூமி நல்ல மழையால் எப்படிக் களிக்குமோ, அப்படி நீயும் மஹாத்மாவான ராமனையடைந்து அவருடைய சௌரியத்தைக் கண்டு ஸந்தோஷிப்பாய். மேரு பர்வதத்தை முப்பது முகூர்த்த காலத்தில் உத்தம அசுவத்தைப் போல் அதிசீக்கிரமாய் பிரதக்ஷணம் செய்யும் ஸூரிய பகவானை நமஸ்காரம் செய். ஸகல அனிஷ்டங்களும் விலகும். ஸமஸ்த ஜீவகோடிகளுக்கு பிரகாசத்தையும் தேஜஸையும் கொடுப்பவர். அவைகளுக்கெல்லாம் ஸூரியனே காரணம் அல்லவா?

**கீர்வர மயீதோநுவர்தமாநோ
 ஹய இவ மண்டல மாபரய: சுரோத் |
 தம்ஹ பாரணமப்யுபேஹீ தேவம்
 த்வஸகரம் ப்ரபவோ ஹ்யயம் ப்ரஜாநாம் || (41)**

ஸ-34: ஸரமை ராவணனுடைய

உத்தேசத்தை அறிந்தது

அத தாம் ஜாதஸந்தாபாம் தீதந வாக்ஷேந மோஹீதாம் |
ஸரமா ஹ்ஸாதயாமாஸ ப்ருதீவீம் த்ஸியள ரீவாம்பஸா|| (1)

ராவணனுடைய வார்த்தைகளால் மயங்கின ஸீதையை, ஆகாசத்திலுள்ள மேகங்கள் பூமியை மழையால் ஸந்தோஷப்படுத்துவது போல், ஸரமை மதுரமான வாக்கியங்களால் தேற்றினாள். பிறகு அவளுக்கு ஹிதமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைத்து, புத்தசாலியானதால், தகுந்த ஸமயத்தில் புன்சிரிப்புடன், “அம்மா! ஒருவருக்கும் தெரியாமல் ராமனிடத்தில் சென்று உன் க்ஷேமஸமாசாரத்தை அவருக்குத் தெரிவித்துத் திரும்பி வர என்னால் முடியும். யாதொரு பற்றுமில்லாமல் ஆகாசமார்க்கத்தில் நான் செல்லுகையில் கருடனாவது வாயுபகவானாவது என்னைப் பின் தொடரமுடியாது. போய்வரட்டுமா?” என்றாள்.

ஸீதை, சோகத்தால் தீனமான குரலை மாற்றி, ஸந்தோஷத்துடன் மதுரமான வார்த்தைகளால் அவளைக் தடுத்தாள். உன் க்ஷேமஸமாசாரத்தை ராமனுக்குத் தெரிவித்து வருகிறேனென்று வலுவில் சொல்வதைத் தடுத்தால் ஸ்நேகஹத்துக்குக் குறைவு வரும்; ராமன் ராவணனை சாம்ஹமாரம் செய்து லோகமறியத் தன்னையழைத்துப் போவதே அவருக்கு அழகென்று சொன்ன ஸீதை அவரிடத்தில் தன் ஸமாசாரத்தைச் சொல்லியனுப்புவது யுக்தமல்ல. (ஸர்வரக்ஷகனைச் சரணமடைந்து அவரிடத்தில் ஸகல பாரங்களையும் வைத்த பிறகு, தான் அந்த விஷயத்தில் யாதொரு பிரயத்தனம் செய்வதும் ஸரியல்ல என்று காகாஸுர விருத்தாந்தத்தால் ஸீதைக்கு நன்றாய்த் தெரியும்). ஆகையால் வேறு காரணத்தைச் சொல்லி ஸாமர்த்தியமாய் ஸரமையை நிறுத்தினாள். “அம்மா! நீ ஆகாசத்திலும் பாதாளத்திலும் எவ்விடத்திலும் தடையில்லாமல் செல்லக் கூடியவளென்று நன்றாக அறிவேன். பிறரால் என் விஷயத்தில் செய்யமுடியாத உபகாரத்தை நீ செய்யக்கூடியவளென்றும் அறிவேன். ஆனால் எனக்குப் பிரியமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று உறுதியான எண்ணம் உனக்கிருந்தால், ராவணன் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறானென்று அறிந்து வா. அவன் மாயாபலமுள்ளவன்; குரூரன்; சத்துருக்களைக் கதறச் செய்கிறவன்; துஷ்டாத்மா; வாருணி என்ற மது, எப்படிச் குடித்தவுடன் புத்தியை மயக்குமோ அப்படி என் மதியை மயக்குகிறான். அவனுடைய உத்திரவால் என்னைச் சூழ்ந்திருக்கும்

ராக்ஷஸிகள், மூக்கு நுனியில் விரலை வைத்துக் கண்களை உருட்டி விழித்து, பற்களைக் காட்டி, இன்னும் இதர விகாரமான சேஷ்டைகளாலும், ‘உன்னைக் கொன்று விடுவார், தின்று விடுவார், எரித்து விடுவார்’ என்ற வார்த்தைகளாலும் பயமுறுத்துகிறார்கள். அவனைக் கண்டு பயந்து நடுங்குகிறேன். அசோக வனத்தில் என்னைத் தனியாய் வைத்திருப்பதால் ஸந்தேகமுண்டாகிறது. அவனுடைய விருத்தாந்தத்தையும். நிச்சயமான உத்தேசத்தையும் நீ அறிந்து சொன்னால் அதுவே எனக்குப் பரம உபகாரம்” என்றாள்.

அதைக் கேட்டு அழகாகப் பேசும் ஸரமை, ஸீதையின் கண்ணீரைத் துடைத்து, “குழந்தாய்! உனக்கு அப்படி இஷ்டபிருந்தால் இதோ ஒரு நொடியில் போய் ராவணனுடைய அந்தரங்கமான அபிப்பிராயத்தை அறித்து வருகிறேன் பார்” என்று சொல்லி, ராவணனுடைய ஸம்பத்தில் சென்று, அவன் மந்திரிகளுடன் செய்தகொண்டிருந்த ஆலோசனையையும் முடிவான நிச்சயத்தையும் கேட்டறிந்து, அசோகவனத்திற்குத் திரும்பி வந்தாள். அங்கே ஸீதை, கமலாஸனத்தையிழந்த லக்ஷ்மியைப் போல் களையற்று, தன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டாள். ஸீதை ஸரமையை பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து, ஓர் ஆசனத்தைப்போட்டு உட்காரச்சொல்லி, “அம்மா! இங்கே ஸுகமாய் உட்கார்ந்து கொண்டு அந்தக் குரூர ராக்ஷஸனுடைய ஆலோசனையையும், நிச்சயத்தையும் எனக்கு நிஜமாய்ச் சொல்” என்று கூறி, எந்த அனர்த்தத்தைச் சொல்லப் போகிறாளோ என்று பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அப்பொழுது ஸரமை, “குழந்தாய்! ஜானகி! ராவணனுடைய தாயான கைகஸியும் அவித்தனென்ற வயது சென்ற மந்திரியும் உன்னை விட்டுவிடும்படி அவனுக்குப் பலவிதமாய்ப் போதித்தார்கள். ‘ராமனை விசேஷமாய் உபசரித்து ஸீதையை அவனிடத்தில் கொண்டுபோய் விடு. ஜனஸ்தானத்தில் கரதுஷணர்களையும் அநேக ராக்ஷஸ வீரர்களையும் ஒரே முகூர்த்தத்தில் விளையாட்டாய் ஸம்ஹரித்ததே இனி ராக்ஷஸர்களை அவன் என்ன பாடு படுத்தவானென்பதற்குப் போதுமான அடையாளமல்லவா? அவனிடுக்கட்டும். அவனுடைய தூதனான ஒரு குரங்கு ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி வந்து, ஒருவருக்கும் தெரியாமல் உன் காவலைக் கடந்து, ஸீதையைக் கண்டுபேசி, நமது ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்று, நம்மை அவமானப்படுத்தினான். இது மனுஷ்யன் செய்யும் காரியமா? அவனொருவனே ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்யப் போதாதா? தன் ஸேவகனைக் கொண்டு இந்த அபூர்வகிருத்யங்களைச் செய்வித்த ராமனைக் கேவலம் மனுஷ்யனென்று சொல்லத் தகுமா? என்று அவர்கள் எவ்வளவு தடுத்தும், பணத்தாசை பிடித்தவன் திரவியத்தை விட ஸம்மதிக்காதது போல், உன்னை திருப்பிக்

கொடுக்க இஷ்டப்படவில்லை. இப்படித் தன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து முடிவு செய்தவன் யுத்தத்தில் தன் உயிரை விடும்வரையில் உன்னைச் திருப்பிக் கொடுப்பதில்லையென்று நிச்சயித்திருக்கிறான். அவனுக்குக் காலம் குறுகி மரணம் ஸமீபித்தபடியால் இந்தப் புத்தி தோன்றியதேயன்றி வேறல்ல. தானும் ஸகல ராக்ஷஸர்களும் யுத்தத்தில் மடிந்தாலொழியக் கேவலம் பயத்தால் உன்னைத் திருப்பிக் கொடுக்க மாட்டானென்று தெரிகிறது. ராவணனை யுத்தத்தில் கூர்மையான பாணங்களால் கொன்று, ராமன் உன்னை அயோத்யைக்கு அழைத்துப் போவார்” என்றான்.

அந்தக் க்ஷணத்தில் அப்படியே நடக்குமென்று ஆகாசவாணி சொன்னதைப் போல், வானர ஸையத்தில் ரணபேரிகைகள் அடிக்கப்படும் சப்தமும் சங்கங்களின் த்வனியும் பூமியை அதிரும்படி செய்தன. அதைக் கேட்டு லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களெல்லாம் தேஜஸ் குறைந்து, தீனமாய் ஒன்றும் தோன்றாமல், தங்களுடைய அரசன் செய்த பாபங்களால் தங்களுக்கு ஸகல சௌபாக்கியமுமற்று, ஸந்தோஷத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் கீர்த்தியையும் ஆயுஸையும் புத்திரமித்திர பந்துக்களையும் இழப்போமே என்று ஏங்கினார்கள்.

**ப்ருத்வா து தத்வாதர கஸந்யபரப்தம்
லங்காதா ராக்ஷஸராஜ ப்ருத்யா: |
நஜ்ஜிடளஜஸோ கதத்ய பரீ தஜ்ஜடா:
ப்ரேயோ ந பப்யந்தி ந்ருபஸ்ய தோஜை: (௨8)**

ஸ-35: மால்யவான் ராவணனுக்கு

ஹிதத்தை உபதேசித்தது

தேந பரங்கலிம்பரேண பீரீபர்ப்தேத ராகவ: |
உபயாதீ மஹாபாஹு: ராம: பரபுரஞ்ஜய: || (1)

சுத்ருகுலகாலனான ஸ்ரீரகுவீரன் சங்கம் போீ முதலிய வாத்ய சப்தங்களுடன் யுத்தத்திற்கு வந்தார். அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு, ராக்ஷஸாதிபதி இப்பொழுது என்ன செய்யலாம் என்று ஒரு முகூர்த்த காலம் ஆலோசித்து, சுற்றிலும் இருந்த மந்திரிகளை ஒரு தடவை உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு, அந்த ஆஸ்தான மண்டபம் நடுங்கும்படியாய் பேரிடிபோல் கோபத்தால் கர்ஜித்து அவர்களை நிந்தித்தான். ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் அதிபதி; மஹா பலவான்; ஸகலப் பிராணிகளையும் கதறச் செய்கிறவன்; குருரஸ்வபாவமுள்ளவன். ஆகையால் அவன் இப்படிச் சொல்வது ஸஹஜமே. “ராக்ஷஸப் பதர்களே! ராமன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதையும், பெரிய ஸைன்யத்துடன் லங்கையை முற்றுகையிட்டதையும், அங்கதனுடைய வீரிய பராக்கிரமங்களையும் நீங்கள் வர்ணிக்கக் கேட்டேன். யுத்தத்தில் நீங்கள் வீண்போகாது பராக்கிரமிகளென்று அறிவேன். ராமனுடைய சௌரியத்தைக் கேட்டு மனம் தளர்ந்து ஒருவரையொருவர் பார்த்துக்கொண்டு உத்ஸாஹ மற்றிருக்கிறீர்கள் என்று அறிவேன்” என்றான்.

அப்பொழுது ராவணனுடைய பாட்டனான மால்யவான் மஹாபுத்திமானாகையால், “ராமன் அபாரபலவான்; அவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்வதே ஷேமகரம்” என்று நிச்சயித்து, ராவாணனை நோக்கி, “குழந்தாய்! ஆன்விக்ஷிகீ, த்ரயீ, வார்த்தா, தண்டநீதி என்ற நான்கு வித்யைகளில் நிபுணனாய், நீதிசாஸ்திரத்தை அனுஸரிக்கும் அரசனே நீண்டகாலம் தடையற்ற அதிகாரத்தைச் செலுத்திச் சத்துருக்களைத் தன் வசப்படுத்துவான்.

தகுந்த காலத்தில், தன் பலம் குறைவதை அறிந்த சத்தருக்களுடன் ஸ்நேஹம் செய்யவேண்டும். தன் பலம் விருத்தியடையும் காலத்தில் அவர்களை எதிர்க்கவேண்டும். இப்படிச் செய்தால் எல்லையற்ற அதிகாரத்தையடைந்து தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஸகல ஷேமத்தையும் ஸம்பாதிப்பான். சத்துரு தனக்கு ஸமமான பலவானாக இருந்தாலும் அதிக பலசாலியாக இருந்தாலும் அவனுடன் ஸமாதானம் செய்யவேண்டியது. தன்னைக்காட்டிலும் குறைந்த பலமுள்ள சத்தருவை அலக்ஷ்யம் செய்யாமல் யுத்தம் செய்து

ஐயிக்கவேண்டியது. இப்பொழுது உனக்கு பலக்குறைவு; ராகவனுக்கு பல விருத்தி. ஆகையால் அவனுடன் நீ ஸமாதானம். செய்வது நலம். ஆனால், தன்னைவிட பலவானான அரசனுடன் ஸ்நேஹம் செய்யும் பொழுது விலையுள்ள காணிக்கையைக் கொடுக்க வேண்டும். எதற்காக ராமன் நம்முடன் விரோதிக்கிறானே, அந்த ஸீதையையே காணிக்கையாகக் கொடு.

தேவரிஷிகள் கந்தர்வர்கள் முதலிய ஸகலரும் அவனுக்கு ஐயம் கிடைக்கவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். ஆகையால் அவனுக்குப் பலம் வரவர விருத்தியடைகிறது. அவனுடன் விரோதிக்காதே; ஸ்நேஹம் செய்து கொள். ஸகலமும் அறிந்து பிரஹ்மா ஆதியில் தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து, தேவர்கள் தர்மத்தை அனுஸரிக்க வேண்டுமென்றும் அஸுரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அதர்மத்தை மேற்கொள்ள வேண்டுமென்றும் ஏற்படுத்தினார். மஹாத்மாக்களான தேவர்கள் தர்மத்தில் அபிமானமுள்ளவர்களாகையால், தர்மஸ்வரூபியான ராமனுக்கு, ஸஹாயம் செய்து ஐயம் கிடைக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். தர்மத்தால் அதர்மம் அடங்கியிருக்கும் காலம் கிருதயுகம்; அதர்மத்தால், தர்மம் அடங்கியிருக்கும் காலம் கலியுகம். நீ திக்விஜயம் செய்கையில் பரஸ்தீர்களை அபகரித்துத் தர்மத்தைக் கெடுத்து அதர்மத்தைக் கைக்கொண்டாய். கிருதயுக தேவதையான தர்மம் ராமனிடத்திலும், கலியுக தேவதையான அதர்மம். உன்னிடத்திலும் குடிகொண்டிருக்கிறது. கலியைவிட கிருதயுக தேவதை பலவான்; உன்னைவிட ரகுநாதன் பலவான். செய்த தர்மம் அதர்மத்தை மிஞ்சியிருந்தால் அசுபம் நேரும். நீ அதர்மத்தை ஆச்ரயித்தபடியால் உனக்கு அபஜயமும், தர்மத்தை ஆச்ரயித்தபடியால் ராமனுக்கு ஐயமும் நிச்சயம். நீ அனுஷ்டிக்கும் அதர்மம் அக்ஞானத்தால் வரவர விருத்தியடைந்து, எங்களை வேரறுத்து, நமது சத்துருக்களான தேவர்களுடைய பலத்தையும் தேஜஸையும் விருத்தி செய்கிறது. 'நான் செய்யும் அதர்மத்தால் சத்துருபக்ஷம் விருத்தியாவது எப்படி' என்றால், விஷயஸுகங்களில் முழுகி நியாயா நியாயம் தெரியாமல் பரஸ்தீர்களைப் பலாத்காரம் செய்துவந்தாய். அதனால் அக்னியைப் போன்ற தேஜஸுள்ள மஹரிஷிகளின் மனத்தைக்கொதிக்கும்படி செய்தாய். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பைப்போல் அவர்களுடைய மஹிமை எதிர்க்க முடியாதது. அவர்கள் தவத்தால் பரிசுத்தமான மனத்தையுடையவர்கள்; தர்மத்தை விருத்தி செய்வதிலேயே பிரியமுள்ளவர்கள்; அக்னிஹோத்திரம் முதல் ஸகல யாகங்களையும் விதிப்படி பிரதி தினம் செய்து வருகிறார்கள்; அக்னியில் விதிப்படி ஹோமம் செய்கிறார்கள்; ராக்ஷஸர்களைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் உயர்ந்த ஸ்வரத்துடன் வேதங்களை அத்யயனம் செய்கிறார்கள். கோடைக் காலத்தில் மேகங்கள் சிதறிப்போவது

போல் ராக்ஷஸர்கள் மேற்சொன்ன காரணங்களால் மூலைக்கு மூலை ஒடுகிறார்கள். உக்ரமான தேஜஸையுடைய மஹரிஷிகள் செய்யும் அக்னி ஹோத்திரங்களிலிருந்து கிளம்பும் புகை, ஸகல திக்குகளிலும் வியாபித்து ராக்ஷஸர்களுடைய தேஜஸை அபகரிக்கிறது. விரதங்களை உறுதியாக அனுஷ்டிக்கும் ரிஷிகள் அந்தந்தப் புண்ய ஸ்தலங்களில் செய்யும் கடுந்தவம் ராக்ஷஸர்களை வாட்டுகிறது. தேவதானவ யஷ கந்தர்வர் முதலியவர்களால் மரணமில்லையென்று பிரஹ்மா உனக்கு வரம் கொடுத்தார். ஆனால் அதில் அடங்காத மனிதர்களும், வானரர்களும், கரடிகளும், கொண்டை முஸ்குகளும் இங்கே வந்து, பலக்கொழுப்பாலும், கலங்காத பராக்கிரமத்தாலும் கர்ஜிக்கிறார்கள்.

மேலும், கோரமான பலவித அபசகுனங்களை உத்தேசித்தும், ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் நாசகாலம் ஸம்பித்துவிட்டதென்று நிச்சயிக்றேன். பயங்கரமாக கர்ஜிக்கும் மேகங்கள் கோர ரூபங்களுடன் லங்கை முற்றிலும் உஷ்ணமான ரத்தத்தைப் பொழிகின்றன. யானை குதிரை முதலிய வாஹனங்கள் கண்ணீர்விட்டு அழுகின்றன. த்வஜங்கள் புழுதி பரந்து நிறம் மாறி, முன்போல் பிரகாசிக்கறதில்லை. துவட்ட மிருகங்களும், நரிகளும், கழுகுகளும், லங்கையில் பிரவேசித்து, கூட்டங்கூட்டமாய் நின்று, கேட்போர் நடுங்கும்படிக்கத்துகின்றன; கருத்த நிறமுள்ள ஸ்திரீகள் வெண்மையான பற்களைக் காட்டிக் கொண்டு, எதிர்த்துப் பேசி வீட்டிலிருக்கும் வஸ்துக்களைத் திருடிவிட்டு, இடிபோல் சிரிப்பதை ஸ்வப்பனங்களில் அடிக்கடி காண்கிறோம். (இவைகள் பூதனை முதலிய சக்தி தேவதைகள்). வீடுகளில் போடும் பலிகளை நாய்கள் தின்கின்றன. பசுக்களுக்குக் கோவேறு கழுதைகளும்; கீரிப்பிள்ளைகளும் மூஞ்சறுகளும்; செந்நாய்களுக்குப் பூனைகளும்; பன்றிகளுக்கு நாய்களும்; ராக்ஷஸர்களுக்குக் கின்னரர்களும், மனுஷ்யர்களும் பிறக்கிறார்கள். புறாக்கள் வெளுத்த தேகங்களுடனும் சிவந்த பாதங்களுடனும் தெய்வகதியால் லங்கையில் காணப்படுகின்றன. வீட்டில் வளர்க்கும் கிளிகளும் நாணத்தான் குருவிகளும் 'வீசி கூசி' என்று கத்துகின்றன. காக்கை முதலிய பகைகளும் மிருகங்களும், எவ்வளவு தடவை அடித்துத் துரத்தினலும் மறுபடியும் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சண்டைக்கு வந்து ஸூரியனை நோக்கி அழுகின்றன. மிருத்யு ரூபமான ஒரு புருஷன், கருப்பும் மஞ்சளும் கலந்த நிறத்துடன் தலை மொட்டையாய், ஒவ்வொரு வீட்டிலும் காலையிலும் மாலையிலும் நுழைந்து பயங்கரமாய் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே போகிறான். இன்னும் இதைப்போன்ற அநேக அபசகுனங்கள் காணப்படுவதையும் ஆலோசித்து, நமக்கு இப்பொழுது காலபலம் அனுசூலமல்லவென்பதையும் கவனித்து, இனி நமக்குப் பரம கேஷமமுண்டாகும்படியான யோசனையைச் செய்" என்று பரமஹிதத்தை

உபதேசித்தான். பிறகு மந்திரி சிரேஷ்டர்களுக்குள் முக்கியனான மால்யவான், ராவணனுடைய முகக்குறிகளாலும் அங்க சேஷ்டைகளாலும் தான் சொல்லும் வார்த்தை அவனுக்குப் பிரியமில்லை, என்றும் அப்படிச் செய்யமாட்டானென்றும் ஊஹித்து, மௌனமாயிருந்தான்.

ம் வரஸ்தஸ்ய நிபரம்ய மால்யவாந்
பரீஷ்ய ரக்ஷைதீபகேதர் மந: புந: |
அநுத்தமஜித்தம பிபஸருக்ஷா பஸீ
பபூவ தூஷ்ணீம் ஸமகேவக்ஷ்ய ராவணம் || (42).

ஸ-36: ராவணன் லங்கைக்குக் காவல்

ஏற்படுத்தினது

தத் து மால்யவதேதா வாக்யம் ஹீ தமுக்கம் தஸாநந: |
ந மர்ஜயத் துஷ்டாத்மா காலஸ்ய வஸாமாகத: || (1)

ஆனால் விநாசகாலம் ஸம்பித்துவிட்டபடியால் ராவணன் தனக்குப் பரமஹிதத்தை உபதேசித்த மால்யவானுடைய வார்த்தையைப் பொறுக்கவில்லை. கடும்கோபமடைந்து புருவங்களைப் பயங்கரமாய் நெறித்து, கண்களை உருட்டி விழித்து, “எனக்குப் பரம ஹிதமென்றெண்ணி நீர் சொல்லுகிற வார்த்தைகள் என் செவியில் ஏறவில்லை. அவை எனக்கு ஹிதத்தைச் செய்யாது. காதில் நாராசம் பாய்ந்ததுபோல் கடுமையாக இருக்கின்றன. நீர் சத்ருபகஷத்தை ஆச்ரயித்தவரென்று தெரிகிறது. அது உமக்குச் தகாது; ராமனோ மனிதன்; அந்த ஜாதிக் கே பலம் கிடையாது. மேலும், ஸ்வபாவமாய் பலமற்றவன்; தனி மனிதன். அல்பமான குரங்குகளையும் கரடிகளையும் நம்பியிருக்கிறவன்; ராஜ்யத்திலிருந்து தகப்பனால் துரத்தப்பட்டவன்; காடே கதி என்று வந்தவன்; இவன் உமக்குத் தடையற்ற பலவானாய்த் தோன்றுகிறான். நானோ ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் ஈசுவரன்; தேவதேதகளும் என்னைக் கண்டு நடுங்குகிறார்கள். மஹாவீரனுக்குரிய ஸமஸ்த உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தினவன். நான் உமக்குப் பலஹீனனாய்த் தோன்றுகிறேன். என்னிடத்தில் இவ்விதமாக கடும வார்த்தைகளைப் பேசுவது யுக்தமல்ல. அல்லது உம்முடைய ஜாதியில் பிறந்த நான், நிகரில்லாத சுத்த வீரனென்று உமக்குப் பொறாமையோ? அல்லது என் சத்துருவான ராமனிடத்தில் உமக்குப் பகஷபாதமோ? அல்லது சத்ருவால் தூண்டப்பட்டு இப்படி என்னிடத்தில் கடுமையான வார்த்தைகளைப் பேசுகிறீரோ? பண்டிதனாயும் சாஸ்திரங்களின் தத்வத்தை அறிந்தவனாயும் இருக்கும் புருஷன், சத்துருவால். தூண்டப்படாமல், தடையற்ற பிரபாவத்தையும் பக்குவமான புத்தியையும் உடையவனிடத்தில் கடுமையான வார்த்தைகளைப் பேசுவானா? நீர் சொல்வது நிஜமாயிருக்கட்டும்; ஹிதமாயிருக்கட்டும். கமலாஸனத்தை விட்டு வந்த லக்ஷ்மியைப்போல் ஓப்பற்று விளங்கும் ஸீதை ஸுலபமாய்க் கிடைக்கக் கூடிய வஸ்துவா? ராமனிடத்திலிருந்து எனக்கு அபாயம் நேருமென்ற கேவலம் பயத்தால் அவளைத் திருப்பிக் கொடுக்க எப்படி ஸம்மதிப்பேன்? சில தினங்களுக்குள் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் அவர்களை நம்பிவரும் ஸுகீவனையும் வானர

ஸைன்யத்தையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் அழிக்கிறேன் பாடும். இந்திராதி தேவதைகளும் என்னுடன் எதிர்த்து யுத்தம் செய்யத் துணிவார்களா? அப்படிப்பட்ட நான் ராமனுடன் யுத்தம் செய்யப் பயப்படுவேனா? மிகவும் வயது சென்றவராயும் எனக்குப் பாட்டனாயும் என் ஹிதத்தையே கோருகிறவராயும் இருக்கும் உம்மை, இப்படி கடுமையாய்ப் பேசுவது எனக்கே வருத்தமாயிருக்கிறது. கேவலம் ராமனுக்குப் பயந்து ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடு என்று சொன்னீர். அதிருக்கட்டும். எனக்கு எந்தக் கெடுதி நேர்ந்தாலும், என்னை இரண்டாய் வெட்டினாலும் பிறர்க்கு வணங்கிக் கீழ்ப்படிவதென்பது என்னால் முடியாது. ராமனாயிருந்தாலும் ஸரி, அவனைவிட அளவற்ற மடங்கு பலசாலியாயிருந்தாலும் ஸரி; ‘உனக்குப் பலக்குறைவான காலம்; சத்துருவுடன் ஸ்நேகம் செய்’ என்று சொன்னாலும், அப்படிச் செய்யமாட்டேன். இது நீதிசாஸ்திர விரோதமென்று தெரியும். ஆனாலும், இது என்னுடன் பிறந்த தோஷம்; ஸ்வபாவத்தை விலக்க எவனால் முடியும்? ராமன் ஸமுத்திரத்தில் அணை கட்டினதைக் கண்டு உமக்கு ஆச்சரியமும் பயமும் உண்டாயிருக்கின்றன. அது, ‘காக்கை உட்காரப் பனம்பழம் விழுந்தது’ போல் அகஸ்மாத்தாக நடந்த விஷயம். இது ஒரு விசேஷமா? இதைக்கண்டு பயப்படுவார்களா? இந்த அல்ப ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி ஸைன்யங்களுடன் ராமன் இங்கே வந்திருக்கிறான். இது எனக்கு ஸௌகரியமே. இவ்வளவு பெயர்களையும், அவர்கள் இருக்குமிடத்தைத் தேடிப் போய்க் கொல்வது மிகவும் சிரமம். ஒரே காலத்தில் நான் இருக்குமிடத்தைத் தேடிவந்து எனக்கு சிரமமில்லாமல் என் கையால் மரணமடையப் போகிறார்கள். ஒருவனாவது உயிருடன் திரும்பிப் போகிறதில்லை. நான் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறேன்” என்றான். லங்கேசுவரன் தன்னிடத்தில் அதிககோபம் கொண்டான் என்றறிந்து, தன் வார்த்தைகள் வீணானதால் வெட்கமடைந்து, மால்யவான் ஒன்றும் பதில் சொல்லவில்லை. ‘ஐய வீஜயிபவ’ என்று அவனை வாழ்த்தி, உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான்.

பிறகு ராவணன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து, தானும் தனியாக இருந்து ஆலோசித்து, லங்கையைக் காப்பாற்றுவதற்கு வேண்டிய ஸகல ஏற்பாடுகளையும் குறையில்லாமல் செய்தான். கிழக்குக் கோட்டை வாசலில் பிரஹஸ்தனையும், தெற்குக் கோட்டை வாசலில் மஹாபாரசுவனையும், மஹோதரனையும், மேற்குக் கோட்டை வாசலில் மஹாமாயாவியான இந்திரஜித்தையும் அநேக ராக்ஷஸர்களையும், வடக்குக் கோட்டை வாசலில் சுகஸாரணர்களையும் நிறுத்தி, தான் அரண்மனையிலேயே இருந்தான். விருபாக்ஷனென்ற ராக்ஷஸ வீரனை நகரத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஸைன்யங்களுக்குத் தலைவனாக நியமித்தான். இப்படி லங்கைக்குக்

காவல்களை ஏற்படுத்தி, தான் செய்ய வேண்டியது பாக்கி ஒன்றுமில்லையென்று ஸந்தோஷித்தான். இது அவனுடைய காலபலத்திற்குத் தகுந்த புத்தி. பிறகு மந்திரிகளை அனுப்பிவிட்டு, அவர்களால், 'ஜய விஜயீபவ' என்று வாழ்த்திப் பூஜிக்கப்பட்டு, அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்தான்.

ஸீஸர்ஜயாமால தத: ஸ மந்த்ரீகோ
வீதாந மாஜ்ஞாய்ய புரஸ்ய புஷ்கலம் |
ஜயாஸீஜா மந்த்ரீகணேத பூஜீதோ
வீலோஸா சாந்தபுர ம்ருத்திமத் மஹந் || (௨௩)

ஸ-37: ராமன் ஸேனையை

அணிவகுத்தது

நரவாநர ராஜிஜன சிதன ஸ ச வாயுஸ்த: கப்: |
ஜாம்பவாந் ரீகூரஜபர்ச ராகூஸபர்ச விபீஜண: || (1)

ராமன், ஸுக்ரீவன், ஹனுமான், ஜாம்பவான், தூம்ரன், விபீஷணன், அங்கதன், லக்ஷ்மணன், சரபன், ஸுவேணன், அவனுடைய பந்துக்கள், மைந்தன், த்விவிதன், கஜன், கவாக்ஷன், குமுதன், அனலன், பனஸன் முதலியவர்கள் சத்ருவிருக்கும் தேசமாகிய லங்கையில் வந்து மேல் நடக்கவேண்டிய காரியங்களைப் பற்றி ஆலோசித்தார்கள். “இதோ தெரியும் ராகூஸராஜதானி அஸுர உரக கந்தர்வ தேவ கணங்களாலும் ஐயிக்க முடியாதது. முன் ஹனுமானால் சொல்லப்பட்ட விஷயங்களை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு நமது உத்தேசத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு வேண்டிய உபாயங்களை ஆலோசிக்க வேண்டும். ராகூஸாதிபதியான ராவணன், இவ்விடத்தில் எப்பொழுதும் வஸித்துக் கொண்டிருக்கிறான்” என்றார்கள். அப்பொழுது விபீஷணன் எல்லோருக்கும் தெரியும்படியாய் விசேஷ அர்த்தங்களடங்கின வார்த்தைகளைச் சொன்னான். “அனலன், சரபன், பிரகஸன், ஸம்பாதி என்ற என்னுடைய நான்கு மந்திரிகளும் பக்ஷிபுத்தன் லங்கைக்குச் சென்று, சத்துரு ஸையத்தில் பிரவேசித்து ராவணன் செய்திருக்கும் ஸமஸ்த யுத்த வியாபாரங்களையும் அறிந்து சொன்னார்கள். கிழக்குக் கோட்டை வாசலில் பிரஹஸ்தனும், தெற்குக் கோட்டை வாசலில் மஹோதரனும் மஹாபாஸ்வனும், மேற்குக் கோட்டை வாசலில் இந்திரஜித்தும், வடக்குக் கோட்டை வாசலில் பயமென்பதே அறியாத ராவணனும் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவிடத்திலும் விசேஷ கீர்த்திபெற்ற ராகூஸவீரர்கள் ஸகல ஆயுதபாணிகளாகக் கணக்கில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். விபூபாக்ஷன் நகரத்தின் நடுவிலிருக்கும் ஸேனைத் தலைவன். ராவணனுக்கு மிகவும் அந்தரங்கமான ஸையம். ஆயிரம் யானைவீரர்கள் பதினாயிரம் ரதவீரர்கள், இருபதினாயிரம் குதிரை வீரர்கள், கோடி காலாட்படைகள். இவர்களிடத்தில் ராவணனுக்கு அளவற்ற நம்பிக்கை. இவர்களில் ஒவ்வொருவனுக்கும் பத்துலக்ஷம் பரிவாரங்கள் யுத்தத்திற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த ராகூஸ வீரர்கள் விக்ரமசாலிகள், பலவான்கள், யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவர்கள், மஹாக்ரூரர்கள்” என்று தெரிவித்து, தன் மந்திரிகளைக் கொண்டும் அதே விஷயத்தை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லச் சொன்னான். “ரகுவீர! பராக்கிரமத்திலும்

வீரியத்திலும் தேஜஸிலும் பலத்திலும் கௌரவத்திலும் கொழுப்பிலும் ரரவண்ணுக்கு நிகரான அறுபது லக்ஷம் வீரர்கள் குபேரனுடன் யுத்தம் செய்யும்பொழுது லங்கேச்வரனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். அதைவிட இப்பொழுது சேர்த்திருக்கும் ஸைன்யம் அதிகம். ஸ்வாமி! தங்களுக்கெதிரே சத்துருவின் பலத்தை வர்ணிப்பது உசிதமல்ல. தங்களைப் பயமுறுத்துவதற்காக நான் இப்படிச் சொல்லவில்லை. தங்களுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்குவதற்காகவே சொல்லுகிறேன். தேவாஸுரர்களையும் ஒரு நொடியில் தாங்கள் ஸம்ஹரிப்பீர்கள். ராவணன் தன் ஸைன்யத்தை வகுத்திருப்பதைப்போல் தாங்களும் வானர ஸைன்யத்தைச் சதுரங்கமாகப் பிரித்து ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்ய வேண்டும்” என்றான்.

ரகுவீரன் அதைக் கேட்டு, “கிழக்குக் கோட்டை வாசலில் நமது ஸேனாபதியான நீலன் பிரஹஸ்தனை எதிர்க்கட்டும். தெற்குக் கோட்டை வாசலில் அங்கதன் மஹோதாதரனையும், மஹமாபாரச்வனையும் ஜயிக்கட்டும். அளவற்ற பராக்கிரமமுள்ள வாயுபுத்திரன் மேற்குக் கோட்டை வாசலில் மஹாமாயாவியான இந்திரஜித்தைத் தடுக்கத் தகுந்தவன். தைத்ய தானவ மஹரிஷி கணங்களுக்கும், மஹாத்மாக்களுக்கும் எப்பொழுதும் உபத்திரவத்தைச் செய்கிறவனும், அல்பபுத்தியுள்ளவனும், அபூர்வ வரங்களையடைந்ததால் மதம் கொண்டவனும், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அநர்த்தத்தை விளைவித்துக் கொண்டு ஸகல லோகங்களிலும் திரிகிறவனுமான ராவணன் தங்கிருக்கும் வடக்குக் கோட்டை வாசலில் நான் லக்ஷ்மணனுடன் போய், அவனை வதம் செய்து லங்கையில் பிரவேசிக்கிறேன். ஸுக்ரீவனும், ஜாம்பவானும், விபீஷணனும், எனக்கும் ஹனுமானுக்கும் நடுவில் வானர ஸைன்யங்களுடன் தங்கியிருக்கட்டும். இனி நடக்கும் யுத்தத்தில் நானும் லக்ஷ்மணனும் விபீஷணனும், அவனுடைய நான்கு மந்திரிகளுமே மனுஷ்ய ரூபங்களைத் தரிப்போம். வானரர்களில் ஒவ்வொருவனும் தன் நிஜ ரூபத்துடன் யுத்தம் செய்யவேண்டும். இதுவே நமது ஸைன்யத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதற்கு அடையாளமாக இருக்கட்டும். ராக்ஷஸர்கள் காம ரூபிகளானதால் மனுஷ்ய ரூபத்தையும் எடுப்பார்கள். வானரர்களும் காம ரூபிகளானதால் மனுஷ்ய ரூபத்துடன் யுத்தம் செய்தால், நமக்கும் சத்ருவிற்கும் பேதம் தெரியாது. ராக்ஷஸர்கள் வானர ரூபத்தை இகழ்வாக எண்ணித் தரிக்கமாட்டார்கள். அப்படித் தரித்தாலும், வானர ரூபத்துடன் நமது வானரர்களுடன் யுத்தம் செய்கிறவனை சத்ருவென்று அறிந்து கொல்ல வேண்டியது. மேற்சொன்ன ஏழு பேர்களைத் தவிர மனுஷ்ய ரூபத்துடன் நம்மை எதிர்க்கிறவர்களை உடனே கொல்ல வேண்டும்” என்று தன் உத்தேசம் நிறைவேறும் பொருட்டு இவ்விதமான ஏற்பாடுகளைச் செய்து,

ஸுவேல மலையின் சிகரம் சத்துருக்கள் நெருங்க முடியாததாவும்
மனோஹரமாயும் இருக்கக் கண்டு, அங்கே அன்று ராத்திரி தங்க நிச்சயித்தார்.
இப்படி ராமன் தன் ஸைன்யங்களால் பூமியை மறைத்து சத்துருவைக்
கொல்வதில் புத்தியைச் செலுத்தி, ஜயிப்போமென்ற நிச்சயத்தால்
ஸந்தோஷமடைந்து லங்கையை நோக்கிச் சென்றார்.

**ததஸ்து ராமோ மஹதா பஸேத
ப்ரச்சாத்ய ஸர்வாம் ப்ருதீவீம் மஹாத்மா |
ப்ரஹ்ருஷ்டருபா பீ ஜகாம லங்காம்
ச்ருத்வா மதீம் ஸோர்வதே மஹாத்மா || (41)**

ஸ-39: ராமன் ஸுவேலமலையில் தங்கினது

ஸ து க்ருத்வா ஸுவேலஸ்ய மத்மாஹ்நணம் ப்ரத் |
லக்ஷ்மணாநுகதோ ராம: ஸக்ரீவ மீதமப்ரவீத் || (1)

பிறகு ராமன் தன்னிடத்தில் அளவற்ற விச்வாஸம் வைத்தவர்களும் தர்மாத்மாக்களும் ஆலோசனையில் ஸமர்த்தர்களும் செய்ய வேண்டிய காரியங்களை நன்றாக அறிந்து தகுந்த காலத்தில் செய்பவர்களுமான ஸ்கர்வனையும் விபீஷணனையும் நோக்கி, “மித்ரர்களே! இந்த ஸுவேல மலை அநேக தாதுக்களால் விளங்குகிறதைப் பாருங்கள். இன்று ராத்திரி நாமெல்லோரும் அங்கே அதன் அழகைப் பார்த்து ஸந்தோஷிப்போம். என் பார்வையை அபகரித்து மரணத்தை வலுவில் தேடிக்கொண்ட அந்தத் துராத்மா இருக்கும் லங்கையையும் அங்கிருந்து பார்ப்போம். மஹான்கள் ஏற்படுத்தின தர்மத்தையும் தன் கலாசாரத்தையும் தன் குலத்தின் மேன்மையையும் சற்று யோசித்தால் இப்படிச் செய்ய நியாயமில்லையே. அல்பனான ராக்ஷஸ புத்தியால் ஸகலரும் நிந்திக்கும் இந்தக் கோர பாபத்தைச் செய்து விட்டான், அவனுடைய பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் எனக்குத் தேகம் தெரியாமல் கோபம் பொங்குகிறது, அந்த நீசன் செய்த அபராதத்திற்காக ஸகல ராக்ஷஸர்களும் அழியப் போகிறார்கள். கால கதியால் கட்டுப்பட்டு ஒருவன் பாபத்தைச் செய்கிறான். அந்த அல்பனுடைய தோஷத்தால் அவன் குலம் முழுவதும் நசிக்கிறது” என்று சொல்லிக்கொண்டே, ராவணனிடத்தில் கடுங்கோபத்துடன் ஸுவேல மலையில் ஏறினார். லக்ஷ்மணன் ஆயுதபாணியாய் ராமனை அதி ஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக்கொண்டு பின்தொடர்ந்தார். கஜன், கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், பனஸன், குமுதன் ஹரன், ரம்பன், ஜாம்பவான், ஸுவேணன், ரிஷபன், துர்முகன் சதவலி, மைந்தன், தவிவிதன், நீலன், அங்கதன், ஹனுமான், ஸ்கர்வன் அவனுடைய மந்திரிகள் விபீஷணன் முதலியவர்களும் ராமனுடன் சென்றார்கள். வாயுவேகமுள்ள அந்த வானர வீரர்கள் அதிசீக்கிரத்தில் அந்தப் பர்வத சிகரத்தைச் சேர்ந்து, லங்காபுரி ஆகாசத்தில் யாதொரு ஆதாரமுமில்லாமல் தொங்குவதைப்போல் த்ரிகூட சிகரத்தில் கட்டப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார்கள், அழகான கோட்டை வாசல்களாலும் பிராகாரங்களாலும் விளங்கி, மங்களகரமாய் ராக்ஷஸர்களால் நிறைந்திருக்கும் லங்கையைப் பார்த்து அளவற்ற ஆச்சரியத்தை அடைந்தார்கள். கோட்டைச் சுவர்களில் காத்துக்கொண்டிருந்த கணக்கில்லாத

ராக்ஷஸ் வீரர்கள் கருத்த தேகங்களுடன் மற்றொரு பிராகாரத்தைப்போல்
தோன்றினார்கள். ராக்ஷஸர்களுடன் எப்பொழுது யுத்தம் நேருமென்று
ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த வானர்கள் அவர்களைக்
கண்டவுடன் வீராவேசம் கொண்டு ஸிம்ஹநாதம் செய்து கர்ஜித்தார்கள்.
அதற்குள் ஸந்தியா காலமாயிற்று; ஸூரியன் அஸ்தமித்தார். சந்திரனும் ஸகல
கலைகளுடன் ஆகாச வீதியில் பிரகாசித்தான்.

இப்படி ராமன் விபீஷணனால் உபசரிக்கப்பட்டு, லக்ஷ்மணனாலும் வானர
ஸேனாபதிகளாலும் காக்கப்பட்டு, ஸுவேல மலையில் அன்று ராத்திரி
வஸித்தார்.

**தத: ஸ ராமோ ஹர்வாஹ்நீபதி:
விபீஷணோ ந ப்ரத்தந்த்ய ஸத்க்ருத: |
ஸலக்ஷ்மணோ யுதயயுத ஸம்வ்ருத:
ஸுவேல ப்ருஷ்டே த்யவஸத் யதா ஸுகம் || (௨1).**

ஸ-39: வானரர்கள் லங்கையைக்

கண்டது

தாம் ராத்ரீ முஜீதாஸ் தத்ர ஸுவேலே ஹர்புங்கவா |
லன்காயாம் தத்ருபார் வீரா: வநாத் யுபவநாந் ௯ || (1)

மறுநாட் காலையில் வானரர்களும் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸுவேலமலையின் சிகரத்திலிருந்து லங்கா நகரத்தைப் பார்த்தார்கள். (இது ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டின தினத்தில் நடந்த விருத்தாந்தம். முன்பு சுருக்கமாயும் இங்கே விஸ்தாரமாயும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அன்று பௌர்ணமி என்றும் மறுநாள் பிரதமையில் யுத்தம் ஆரம்பித்ததென்றும் தெரிகிறது.) அதிலுள்ள வனங்களும், தோட்டங்களும், மேடு பள்ளமில்லாமல் விசாலமாய் துவட்ட மிருகங்களில்லாமல் மனோஹரமாய் அமைக்கப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு அவர்கள் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். அழகான புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் தளிர்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும் சம்பகம், அசோகம், புன்னை, ஆச்சா, பனை, பச்சிலை, பலா, மருதை, கடம்பு, எழிலைப்பாலை முதலிய விருக்ஷங்களால் நிறைந்த வனங்கள், இந்தினுடைய நந்தவனத்தைப் போலும் குபேரனுடைய சைத்ரதத்தைப் போலும் சோபித்தன. எல்லா ருதுக்களிலும் பழங்களாலும் புஷ்பங்களாலும் நிறைத்திருந்தது. மயில்கள் குயில்கள் முதலிய பகைகள் மதுரமாய்க் கூவிக்கொண்டிருந்தன. அன்னம், நீர்க்கோழி, சக்ரவாகம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளாலும் தாமரை, செங்கழுநீர், கருநெய்தல், ஆம்பல், அலரி முதலிய புஷ்பங்களாலும் நீரோடைகளும், வாபிகளும், தடாகங்களும், ஏரிகளும் பிரகாசித்தன. வனங்களில் வண்டுகள் தேனைக் குடித்து மதம் கொண்டு இனிமையாய் ரீங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தன. வானரர்கள் அந்தக் காஷிகளை ஆச்சரியத்துடனும் ஸந்தோஷத்துடனும் பார்த்துக்கொண்டே சென்றார்கள். புஷ்பங்களிலிருந்தும் பழங்களிலிருந்தும் பரிமனத்தை கிரஹித்துக் கொண்டு காற்று ஸுகமாய் வீசிற்று. சில வானரவீரர்கள் ஸுகீவனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு லங்கையை நோக்கிச் சென்றார்கள். போகும் வழியில் பகைகளும் மிருகங்களும் அவர்களைக் கண்டு பயந்து நடுங்கின. அவர்களுடைய ஸிம்ஹ நாதங்களாலும் லங்கா நகரம் அதிர்ந்தது; வேகத்தால் பூமி வருந்திற்று. அவர்கள் கிளப்பின புழுதி ஆகாசத்தை மறைத்தது. அந்தக் காடுகளிலுள்ள கரடிகளும், ஸிம்ஹங்களும், பன்றிகளும், யானைகளும், எருமைகளும், மான்களும் அந்த சப்தத்தைக் கண்டு பயந்து மூலைக்கு மூலை ஓடின. (இது வரையில் த்ரிகூடத்தில் மூன்று

சிகரங்களில் முதலாவதான ஸுவேலம் வர்ணிக்கப்பட்டது. இனி இரண்டாவது சிகரம் வர்ணிக்கப்படுகிறது). த்ரிசுடபர்வதத்தின் நடுச்சிகரம் மற்ற இரண்டைவிட அதிக உன்னதமாய் ஆகாசத்தையளாவி, புஷ்பித்த விருகங்களால் வென்னி மலையைப் போல் பிரகாசித்தது பார்க்க ரமணீயமானது. நூறு யோஜனை விஸ்தாரமுள்ளது. பக்ஷிகளும் ஏறுவது அஸாத்தியம். மனிதர்கள் அதில் ஏற முடியும் என்று மனத்தில் நினைக்கவும் முடியாதென்றால் ஏற முடியாதென்பதைச் சொல்லவும் வேண்டுமா? இப்படி வெகு காந்தி பெற்று விளங்கும் அந்தப் பர்வத சிகரத்தில் ராவணனுடைய ராஜதானியான லங்கை விச்வகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. நூறு யோஜனை விஸ்தீர்ணமும் முப்பது யோஜனை நீளமும் உடையது. வெளுத்த மேகங்களைப் போன்ற கோபுரங்களும் வெளிச் சுவர்களும், தங்கச் சுவர்களும், அரண்மனைகளும், விமானங்களும் அதை அலங்கரித்தன. சரத் காலத்து மேகங்கள் ஆகாசத்தில் விளங்குவதைப் போலிருக்கும் கிருகங்களுக்கு நடுவில் கைலாஸ சிகரத்தைப்போல் ஒரு கட்டடம் தோன்றிற்று. அது நகரத்தின் நடுவில் நான்கு ராஜ வீதிகளும் சேருமிடத்தில் அமைக்கப்பட்ட உப்பரிகை. அநேக ஸ்தம்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஆகாசத்தை அளாவுவது போல் லங்காபுரிக்கு ஓர் ஆபரணமாய் விளங்கிற்று. எண்ணிறந்த ராக்ஷஸ வீரர்கள் அதை இரவும் பகலும் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். (மற்றவர்களுக்கு முன்னே சென்ற வானரர்கள் லங்கையைப் பார்த்ததை இதுவரையில் வர்ணித்து, இனி ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி அந்த நகரத்தைக் கடாசுஷித்ததை வர்ணிக்கிறார்).

அழகான காடுகளாலும் பலவித விசித்திரமான தாதுக்கள் நிறைந்த கீர்டாபர்வதங்களாலும், தோட்டங்களாலும் பலவகை மிருகங்களும் பக்ஷிகளும் ஆனந்தமாய் ஸஞ்சரிக்கும் வனங்களாலும் ஸகல ஐச்வரியத்தாலும் மனத்தைக் கவரும் ராக்ஷஸ ராஜதானியை ரகுவீரனும் மற்ற வானரர்களும் கண்டு ஸந்தோஷித்தார்கள். உன்னதமான கிருஹங்களையும் ரத்தினம், முத்து, பவழம் முதலிய உத்தம வஸ்துக்களையும் சாதூரியமாய் ஏற்பட்ட அரண்களையும், காவல்களையும் பெரிய யந்திரங்களையும் கதவுகளையும் அரண்மனை வரிசைகளையும் பார்க்கப் பார்க்க அவர்களுக்கு ஆச்சரியம் அதிகரித்தது. ஸமஸ்த லக்ஷ்மீஸமேதரும் தேவர்களைப் போன்றவருமான ரகுவீரனும் அவைகளை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். (அதுவரையிலும் அப்படிப்பட்ட செல்வத்தையும். ஐச்வரியத்தையும் செழிப்பையும் பார்க்காததால் வானரர்களுக்கு ஆச்சரியமுண்டாயிற்று. பூர்வபுண்யத்தால் இப்படிப்பட்ட பதவியையும் ஸுகத்தையும் அதிகாரத்தையுமடைந்த ராவணனுக்கு இவ்விதமான பாப புத்தி தோன்றி,

யாவற்றையும் இழக்கும்படி நேர்ந்த கர்ம கதியை நினைத்து ரகுவீரன்
ஆச்சரியப்பட்டார்.)

தாம் ரத்தபூர்ணாம் பஹுஸம்விதாரநாம்
ப்ராஸாத மாவாயீ ரஸங்கிருதாம் ச |
புரீம் மஹாயந்திர கவாடமுக்யாம்.
ததர்பா ராமோ மஹதா பலேந ||

ஸ-40: ராவணனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் மல்லயுத்தம்

ததேதா ராம: ஸுவேலாக்ரம் யோஜதத்வய மண்டலம் ||
ஆருரோஹ ஸஸுக்ரீவோ ஹர்யூதப ஸம்வ்ருத: (1)

பிறகு ரகுநாதன், இரண்டு யோஜனை சுற்றளவுள்ள ஸுவேல மலையின் சிகரத்தில் ஏறி ஸுக்ரீவன் முதலிய வானரத் தலைவர்களுடன் அங்கே ஒரு முசுபீரத்தம் தங்கி, நான்கு புறங்களையும் பார்த்தார். திரிசூடபர்வதத்தின் நடுச்சிகரத்தில் லங்கா நகரம். அழகிய காடுகளால் சூழப்பட்டு, வெகு சாதுரியமாய் விசுவகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதை உற்றுப் பார்க்கையில் ஒரு கோபுரத்தின் மேல்மாடியில் ஸர்வலோக கண்டகனான பிரதாப லங்கேசுவரன் தன் மந்திரி பரிவாரங்களுடன் உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார். பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற ஒரு வெண்குடையைச் சில ராக்ஷஸர்கள் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலர் தங்கப் பிடிகளுள்ள சாமரங்களை இரு புறங்களிலும் வீசினார்கள். அவன் நவ ரத்தினங்களிழைத்த ஆபரணங்களைத் தரித்து சிவப்புச் சந்தனத்தைப் பூசிக்கொண்டு, தங்கத்தால் விசித்திரமாக வேலை செய்யப்பட்ட வெண்பட்டை உடுத்தியிருந்தான். கருத்து நீருண்ட மேகம் போல் பிரகாசிக்கும் அவனுடைய மார்பில் ஐராவதமென்ற கஜத்தின் தந்தங்கள் தாக்கின வடுக்கள் சந்திர பிம்பங்கள்போல் விளங்கின. முயலின் ரத்தத்தைப்போல் சிவந்த உத்தரீயத்துடன், ஸந்தியா காலத்தில் காணப்படும் சிவப்பு நிறமுள்ள மேகக் கூட்டங்களைப் போல் தோன்றினான். அவனைக் கண்டவுடன் ஸுக்ரீவனுக்குத் தேகம் தெரியாமல் கோபமுண்டாயிற்று. பிரபுவான ராமனுக்கெதிரில் இந்த மஹாபாபி ஸகல ராஜோபசாரத்துடன் இருப்பதா என்று ஸஹிக்காமல், திடீரென்று எழுந்து, அளவற்ற தேக பலத்தையும் மனோபலத்தையும் உடையவனாகையால், அங்கிருந்து பாய்ந்து, ராவணனுக்கும் கோபுரத்தில் அவனுக்கெதிரில் குதித்தான், “அந்த ராக்ஷஸ பாபி என் கண்ணில் பட்டவுடன் இறந்தானென்று நம்புங்கள்” என்று ராமனிடத்திற் செய்த பிரதிக்கேரையை நிறைவேற்ற ஸமயம் பார்த்திருந்தான். சற்று நேரம் ராவணனை வெறிக்கப் பார்த்து, சிறிதும் பயமில்லாமல், அவனைத் துரும்பாக எண்ணி, அவன் செவியில் நாராசம் துளைத்ததுபோல், “அடே! ராக்ஷஸப்பதரே! மஹாபாபி! நான் யார் தெரியுமா? லோகநாதனான ராமமூர்த்தி என்னைத் தோழனென்று அழைக்கிறார், வாஸ்தவத்தில் நான் அவருடைய தாஸன். அந்த மஹாவீரனுடைய அனுக்கிரஹத்தால் நான் உன்னை இன்று

உயிருடன் விடப் போகிறதில்லை” என்று, லங்கேசுவரன் மேல் பாய்ந்து, அவனுடைய ரத்ன கிரீடத்தை அடித்துப் பூமியில் தள்ளினான்.

ஸ்கர்வன் வருவதைக் கண்ட ராக்ஷஸதிபதி, “இதுவரையில் உனக்கு ஸ்கர்வன் (அழகான கழுத்தையுடையவன்) என்று பெயரிருந்தது. என் கண்ணில் பட்டபிறகு கழுத்தில்லாதவன் என்ற பெயரை அடைவாய்” என்று சொல்லி, எழுந்து ஸ்கர்வனைக் கைகளால் பிடித்து மேலே தூக்கிப் பூமியிலடித்தான். வானரேசுவரன் பந்துபோல் கிளம்பி, தசமுகனைத் தூக்கி ஆகாசத்தில் விட்டெறிந்தான், ஒருவரையொருவர் இறுக்கக் கட்டினதால் தேகமெங்கும் வியர்வையால் நனைந்தது, நகங்களால் கீறி உடம்பெல்லாம் ரத்தம் பெருத்து, இறுக்கக் கட்டிப் பிடித்துக் கொஞ்ச நேரம் அசைவற்று நின்றார்கள். பிடித்த பிடியைத் திமிறிக்கொண்டு சிவந்த புஷ்பங்களால் நிறைந்த இலவமரத்தைப்போல் ரத்தப் பிரவாஹத்தால் விளங்கினார்கள். ஒருவரையொருவர் கைகளை மடக்கிக் குத்தினார்கள்; ஒங்கி அறைந்தார்கள்; விரல் நுனிகளால் துளைத்தார்கள்; சுண்டுவிரலைத் தவிர மற்ற விரல்களை மடக்கிக் குத்தினார்கள். இப்படி மஹாபலசாலியான ராக்ஷேஸ்வரனும் வானரேசுவரனும் பிறர் பார்க்க ஸஹிக்காத கோரயுத்தம் செய்தார்கள். வெகுகாலம் அவ்விருவரும் அந்தக் கோபுரத்தின் மேடையில் மல்லயுத்தம் செய்து, கைச்சண்டையை விட்டு ஒருவரையொருவர் உயரத் தூக்கி எறிந்தார்கள்; இழுத்துத் தள்ளினார்கள். கழுத்தைப் பிடித்து அவயவங்களை வளைத்தார்கள்; முன்னும் பின்னும் அடிவரிசைகளைப் போட்டார்கள்! புஜங்களால் கட்டி இறுக்கினார்கள். அப்படியே பிராகாரத்திற்கும் அகழிக்கும் நடுவில் விழுந்தார்கள். வெகு ஸாமர்த்தியசாலிகளாகையால், பூமியைத் தொடாமல் கிளம்பி, ஒரு முகூர்த்த காலம் சிரமத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அவயவங்களைப் பிடித்து விட்டுக் கொண்டு, பிறகு தாவி, யமபாசங்களைப் போன்ற புஜங்களால் இறுக்கி நெறித்தாரிகள். கொழுத்த ஸிம்ஹத்தையும் புலியையும் போலும், யானைக் குட்டிகளைப் போலும், அவ்விருவரும் ஸஹஜ பலத்தாலும், பழக்கத்தாலும், சக்தியாலும் ஒருவரையொருவர் பிடிக்க வேண்டுமென்று தங்களுக்குத் தெரிந்த ஸகல யுத்த வரிசைகளையும் காட்டினார்கள். பிறகு மார்புகளால் ஒருவரையொருவர் இடித்து ஒரே காலத்தில் பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு எழுந்து ஒருவரையொருவர் கீழே தள்ளி, ஒவ்வொரு உபாயத்தையும் பிரயோகித்தார்கள். யுத்த ஸம்பந்தமான தேகப் பயிற்சியிலும் வில்வித்யையிலும் அதிகமாய்ப் பழகினதாலுண்டான பலத்தால் அவ்விருவருக்கும் களைப்புண்டாகவில்லை. உத்தமமான மதயானைகளைப்போன்ற நிறமுடையவர்களாய், யானைகளைக் கட்டும் ஸ்தம்பங்களையொத்த

புஜங்களால் ஒருவரையொருவர் தடுத்தார்கள். இப்படி வெகு காலம் யுத்தம் செய்து மண்டலம் முதலிய வரிசைகளைக் காட்டிக்கொண்டு, ஒருவரையொருவர் கொல்வதில் நோக்கமுள்ளவர்களாய், ஒரு பக்யத்திற்காக காத்துக்கொண்டிருக்கும் இரண்டு பூனைகளைப்போல் அசைவற்று அடிக்கடி நின்றார்கள். அநேக மண்டலங்களையும் விசித்திரமான ஸ்தானங்களையும் கோமூத்ரம் முதலிய பந்தங்களையும் முன்னடி பின்னடிகளையும் குறுக்குப் பாய்ச்சல்களையும், கோணல் பாய்ச்சல்களையும் பரிமோக்யம், வர்ஜஜம், பரிதாவனம், அபித்ரவணம் முதலிய பலவித யுத்த வரிசைகளையும் காட்டி, அபூர்வ யுத்தம் செய்தார்கள். அப்பொழுது ராவணன் நியாயமாய் ஸுக்ரீவனை ஜயிக்க முடியாதென்று கண்டு, தன் மாயையை உபயோகித்து எங்கே பார்த்தாலும் தன்னைப்போல் காட்டினான். அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் இனி இவனுடன் யுத்தம் செய்வது உசிதமல்லவென்று எண்ணி, ஜயத்தால் விளங்கி, மஹாபலவானான ராவணனுடன் நெடுநேரம் மல்ல யுத்தம் செய்தும்கூடக் களைக்காமல், ஆகாசத்தில் பாய்ந்து ராமனுடைய பக்கத்தில் வந்து சேர்ந்தான்.

ராவணன் எதிர்பார்க்காமலிருக்கையில் அவனுடைய இருப்பிடத்திற்குப் போய் அவனுடன் யுத்தம் செய்து ஜயித்து அவனை வஞ்சித்து அவன் கையில் அகப்படாமல் திரும்பி வந்துவிட்டான். இப்படி ராவணனை ஒரு க்ஷணத்தில் கொல்லக்கூடிய ஸைன்யங்களுக்கு அரசனான வானரராஜன் ராமனிடத்திலுள்ள பக்தியால் அவருடைய உத்தரவில்லாமல் சென்று, ராக்ஷஸேஸ்வரனுடன் வலுவில் கோர யுத்தம் செய்து, அதனால் கிடைத்த கீர்த்தியை ராமனுக்கு ஸம்பாதித்து வைத்தான். ராவணனைப் போன்றவர்கள் அநேகர் அங்கிருந்தாலும், அவர்களை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அவனையே குறிவைத்துத் தோற்கடித்தான். தசக்ரீவனைப் போல் கபட யுத்தம் செய்யாமல், யுத்த நீதிக்குக் கட்டுப்பட்டுத் தாம் யுத்தம் செய்து, அவனுக்கு அதுவரையில் அவனறியாத சிரமத்தை உண்டாக்கினான். அதுவே ராவணனுக்கும் கிடைத்த பிரயோஜனம்; அபார கீர்த்தியே ஸுக்ரீவனுக்குக் கிடைத்த பிரயோஜனம். தான் ஆதித்யனுடைய புத்திரனாகையால் அவருடைய ராஜ்யமான ஆகாச மார்க்கமாய் வந்து சேர்ந்தான். அவரைப்போல் இவனுடைய வேகத்திற்கும் எல்லையில்லை. ஆச்சரியகரமான காரியத்தைச் செய்தும் விநயத்தால் வானரர்களுக்குள் தானும் ஒருவனாய் நின்றான். “ராவணனுடைய சிரஸை நான் கொண்டு வர முடியவில்லையே, என் பிரபுவிற்கு எதிரில் எப்படி நிற்பேன்” என்று வெட்கப்படுகிறவனைப் போல், அவருடைய பக்கத்தில் வந்து நின்றான். நானே ராவணனைக் கொல்லவேன் என்று ராமன் செய்த பிரதிக்கை வீணாகுமென்றே ஸுக்ரீவன் ராவணனைக் கொல்லவில்லை. மாயா வித்யை

தெரியாதவனல்ல. ராவணனைப் போல் தானும் அதைப் பிரயோகித்தால் ராமனுக்குக் கோபமுண்டாகுமென்று வந்து விட்டான். இப்படி ஸூரிய புத்திரனான ஸ்கர்வன் இந்த ஆச்சரியகரமான காரியத்தைச் செய்து, அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடன் வாயு வேகமாய் மறுபடியும் வானர்கள் இருக்குமிடத்திக்கு வந்தான். அதைக் கண்ட ரகுநாதனுக்குண்டான யுத்தாவேசத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? வானர சிரேஷ்டர்கள் ஸ்கர்வனைக் கொண்டாடிப் பூஜித்தார்கள்.

**இதி ஸ ஸுவீத்ருஸூநுஸ் தத்ர தத் கர்ம க்ருத்வா
பவநகதி ரநீகம்ப் ராவீஸுத் ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டம் |
ரகுவர ந்ருபஸூதா: வர்தயந் யுத்த ஷர்ஷம்
தரும்ருக கணமுக்கய: பூஜ்யமாநா ஷரீந்த்ர: | (34)**

ஸ-41: லங்கையை முற்றுகையிட்டது

அத! தஸ்யம்ந் நிமீத்தாந் த்ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மண பூர்வஜ: |
ஸூக்ரீவம் ஸம்பரீஷ்வஜ்ய ததா வசந மப்ரஸீத் || (1)

பிறகு ராவணனுடன் ஸூக்ரீவன் யுத்தம் செய்த அடையாளங்களை ரகுவீரன் அந்த வானராதிபதியின் தேகத்தில் கண்டு ஷேமமாய்த் திரும்பி வந்ததைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து, அவனை ஆலிங்கனம் செய்து, “மித்திர! என்னுடன் ஆலோசிக்காமல் இப்படிப்பட்ட துணிவான காரியத்தை நீ செய்யலாமா? அரசர்கள் எங்களைப் போன்ற பரிவாரங்களை இப்படிப்பட்ட காரியங்களில் நியமிப்பார்களே ஒழியத் தாங்களே போகமாட்டார்கள். நாங்களிருக்கையில் நீ இப்படிச் செய்யலாமா? துணிவான காரியங்களைச் செய்வதில் உனக்கு விசேஷப் பிரீதி, ஆனால் நானும் விபீஷணனும் இந்த வானரஸையுமும் உன் ஷேமத்தைப் பற்றி ஒன்றும் தெரியாமல் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கும்படி செய்வது நியாயமா? இனி எங்களுடன் ஆலோசிக்காமல் இப்படிச் செய்யாதே. உனக்கு ஏதாவது ஆபத்து நேர்ந்தால் ஸீதையாலாவது, பரதனாலாவது, லக்ஷ்மணனாலாவது சத்துருக்களனாலாவது என் தேகத்தாலாவது எனக்கென்ன ஆகவேண்டியிருக்கிறது? (பசு ஏற்கெனவே பிறந்த கன்றுகளை விட்டு அப்பொழுது பிறந்த கன்றிடத்தில் ஸகல ப்ரீதியையும் வைப்பதுபோல் எக்காலத்திலும் தன்னை விட்டகலாத லக்ஷ்மியையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், கொஞ்சகாலமாய்த் தன்னை ஆசிரயித்துவரும் ஒரு குரங்கை விசேஷமாக எண்ணும் ராமமூர்த்தியின் வாத்ஸல்யத்திற்கு எல்லைவுண்டோ? தன் ஆத்மாவில் பாத என்ற பத்னியை விடப் பக்தனே பெரியவன் என்றெண்ணும் மஹானல்லவா? தன் பிரதி பிம்பங்களென்ற ஸஹோதரர்களையும், ஸகல தர்மங்களுக்கும் ஸகல கர்மங்களுக்கும் ஆதாரமான தேகத்தையும் பக்தர்களுடைய கேஷமத்திற்காகக் கைவிடும் மஹானுபாவன் ராமனைத் தவிர வேறுண்டோ? பத்தினிகளையும் புத்திரர்களையும் ஐசுவரியத்தையும் கொடுத்தாவது காப்பாற்ற வேண்டிய தன் உயிரையும் பக்தர்களுடைய விஷயத்தில் துரும்பாய் நினைத்த மஹாத்மா). நீ திரும்பி வராமலிருக்கையில் பின்வருமாறு நிச்சயம் செய்துகொண்டேன். உன் பராக்கிரமம் எனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தும் உன்னிடத்திலுள்ள அதிக ப்ரீதியால் உன்னைப் பற்றிக் கவலைப்பட்டேன். ராவணனைப் புத்திரமித்திர பந்துக்களுடன் யுத்தத்தில் கொன்று நான் செய்த பிரதிக்கொருயை நிறைவேற்றி, விபீஷணனை லங்காதிபதியாய் அபிஷேகம்

செய்து, அவன் என்னைச் சாணமடைந்ததை ஸபலமாக்கி, பரதனிடத்தில் கோஸல ராஜ்யத்தை ஒப்புவித்து (இல்லாவிட்டால் குலதர்மம் கெடும்) உயிரைவிட எண்ணினேன்” என்றார். அதற்கு ஸ்கர்வன், “தங்களுடைய ப்ரிய பார்யையை அபகரித்த அந்த மஹாபாபியை நேரில் பார்த்துவிட்டு எப்படிப் பொறுத்திருப்பேன்? தங்களுக்கு நான் தாஸன்; இது என் கடமை; துணிவால் செய்த காரியமல்ல” என்றான்.

ராகவன் அந்த வார்த்தையை மெச்சி லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! பழம், கிழங்கு, குளிர்ந்த ஜலம் முதலியவை நிறைந்த இடத்தில் நமது ஸைன்யத்தை இறக்கி அணிவகுப்போம். லோத்திலுள்ள ஜந்துக்கள் அழியப் போகிறதென்பதைக் குறிப்பிடும் பயங்கரமான சகுனங்களைப் பார். வானர ராக்ஷஸ வீரர்களும் மடிவார்கள். காற்றுகள் கடுமையாக அடிக்கின்றன; பூமி நடுங்குகின்றது; பர்வதசிகரங்கள் அசைக்கின்றன; மரங்கள் முறிந்து விழுகின்றன; மேகங்கள், கழுகு பருந்து முதலிய குரூர ஜந்துக்களுக்கு இருப்பிடமாய், கடுமையான சப்தங்களுடனும் கோரமான ரூபங்களடனும் ரத்தம் கலந்த மழையைப் பெய்கின்றன. இது பிராணிகளின் நாசத்தைக் குறிக்கின்றது. ஸந்தியாகாலத்தில் ஆகாசம் சிவப்புச் சந்தனத்தைப்போல் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருக்கிறது; ஸூரிய மண்டலத்திலிருந்து நெருப்புக்கட்டிகள் ஜ்வலித்துக்கொண்டு விழுகின்றன. அல்பமிருகங்களும் பக்ஷிகளும் தீனமாய் தீனஸ்வரங்களுடன் ஸூரியனைப் பார்த்துக் கத்தும்பொழுது எல்லோருக்கும் பயம் நேரிடுகிறது. ராத்திரியில் சந்திரன் பிரகாசிக்கறதில்லை; உஷ்ணகிரணங்களால் எரிக்கிறான்; ஜகத்பிரளயம் நேரும்பொழுது காணப்படுவதுபோல் நடுவில் சிவந்து ஓரத்தில் கருத்த மண்டலங்களால் சூழப்படுகிறான். அந்த மண்டலம் குறுகிப் பயங்கரமாய் அளவற்ற அபாயங்களையும் கஷ்டங்களையும் குறிக்கின்றது; ஸூரிய மண்டலத்தில் கருப்புப் புள்ளிகள் தெரிகின்றன. நக்ஷத்திரங்கள் முன்போல் பிரகாசிக்கவில்லை. இந்த அபசகுனங்களைப் பார்த்தால் யுகங்கள் முடிந்து லோகங்களுக்குப் பிரளயம் வருமோ என்றெண்ணும்படியிருக்கிறது. காக்கைகளும், கழுகுகளும், பருந்துகளும் பலஹீனமான பக்ஷிகளால் ஜயிக்கப்படுகின்றன; நரிகள் பயங்கரமாக ஊளையிடுகின்றன. நாம் ஸகல ஸைன்யங்களுடன் ராவணனால் ஜாக்கிரதையாகக் காக்கப்பட்ட லங்கையில் இப்பொழுதே வேகமாய் பிரவேசிப்போம்” என்று, ஸுவேல மலையிலிருந்து இறங்கிச் சத்துருக்களால் எதிர்க்கமுடியாத தன் ஸைன்யத்தைக் கவனித்துப் பார்த்து, தானும் ஸ்கர்வனும்வானரர்களை உத்ஸாகப் படுத்தி, யுத்தகாலத்தில் வீராவோசத்துடன் யுத்தம் செய்யும்படி தைரியப்படுத்தினார்,

பிறகு சுபமுகூர்த்தத்தில் ரகுவீரன் கோதண்டபாணியாய் வானரசேனையை லங்கையை நோக்கி நடத்திச்சென்றார். விபீஷணன், ஸுகீவன், ஹனுமான், ஜாம்பவான். நளன், தூம்ரன், நீலன், லக்ஷ்மணன் முதலியவர்கள் அவரைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். மஹா ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற வானரசேனை பூமியை மறைத்துக்கொண்டு அவர்களைப் பின்பற்றிச் சென்றது. சத்துருகுல காலர்களாய் மதயானையைப் போன்றவர்களாய் விளங்கும் வானர வீரர்கள் பர்வதசிகரங்களையும், பெரிய மரங்களையும், எடுத்துக்கொண்டு போனார்கள். பிறகு ராமலக்ஷ்மணர்கள் லங்கைக்கு ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அது கொடிகளாலும், த்வஜங்களாலும் பிரகாசித்தது. அழகான தோட்டங்கள் கணக்கில்லாமல் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. விசித்திரமான மதின்கள் ஆகாசத்தை அளவிக்கொண்டு சத்துருக்கள் நெருங்க முடியாமல் பிராகாரங்களாலும் கோட்டை வாசல்களாலும் சோபித்தன.

வானர்கள் ராகவனுடைய ஆக்ஷேபப்படி இடங்களை ஏற்படுத்திக் கொண்டு தேவர்களும் நெருங்க முடியாத அந்த நகரத்தை முற்றுகை போட்டார்கள். பர்வத சிரகத்தைப் போல் உன்னதமான வடக்குக் கோட்டை வாசலில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் நின்றார்கள். வருண பகவான் ஸமுத்திரத்தைக் காப்பதுபோல் அவ்விடத்தை ராவணன் தானே ரக்ஷித்து வந்தான். ராமனைத்தவிர வேறு யாராவது அங்கே நின்று நிர்வஹிக்க முடியுமோ? அது அதிக பயங்கரமானது; எப்பொழுதும் ஆயுதபாணிகளாய் நிற்கும் கோரமான ராக்ஷஸர்களால் ஸகல திக்குகளிலும் ரக்ஷிக்கப்பட்டது; தானவர்கள் வஸிக்கும் பாதாள லோகத்தைப்போல் அல்பஜனங்கள் கண்டு நடுங்கும்படியானது; கோட்டை வாசலுக்கு ஸமீபத்தில் அமைக்கப்பட்ட மேடைகளில் ராக்ஷஸ வீரர்களுடைய ஆயுதங்களும் கவசங்களும் கொடிகளும் ஒழுங்காய் வைக்கப்பட்டிருந்தன. கிழக்குக்கோட்டை வாசலில் வானர ஸேனாபதியான நீலன் மைந்தனையும் த்விவிதனையும் தனக்கு ஸஹாயமாய் வைத்துக் கொண்டு இறங்கியிருந்தான். ரிஷபன், கவாக்ஷன், கஜன், கவயனென்பவர்களுடன் அங்கதன் தெற்குக் கோட்டை வாசலை முற்றுகையிட்டான். பிரமாதி, பிரகஸன் முதலிய வீரர்களுடன் ஹனுமான் மேற்குக் கோட்டை வாசலை முற்றுகையிட்டார். கருடனைப்போல் சிறிக் கொண்டிருக்கும் மற்ற வானர வீரர்களால் சூழப்பட்டு, ஸுகீவன் ராவணனாலும், இந்திரஜித்தாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட வடக்குக் கோட்டை வாசலுக்கும், மேற்குக் கோட்டை வாசலுக்கும் நடுவிலிருந்து கொண்டு, ராமனுக்கும் ஹனுமானுக்கும் ஸஹாயம் செய்து வந்தான். வானர சேனைத் தலைவர்களில் பிரஸித்தி பெற்ற முப்பத்தாறு கோடி வீரர்கள் ஸுகீவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். ராமனுடைய உத்தரவின்படி, லக்ஷ்மணனும் விபீஷணனும்

ஒவ்வொரு வாசற்படியிலும் கோடி வானரர்களை வைத்தார்கள்; ராமனுக்கு மேற்கில் ஸ்கர்வன், ஜாம்பவானுடன் தங்கியிருந்தான். பராக்கிரமத்தில் புலிகளைப் போன்ற அந்த வானர வீரர்கள் மரங்களையும் பர்வத சிகரங்களையும், கற்பாறைகளையும் தூக்கிக்கொண்டு, கோபத்தால், வால்களையும் முகங்களையும் அவயவங்களையும் பயங்கரமாய்ச் செய்துகொண்டு, நகங்களையும் பற்களையும் ஆயுதமாயுடையவர்களாய், ஸந்தோஷத்துடன் யுத்தம் செய்யத் தயாராயிருந்தார்கள். சிலர் பத்து யானை பலமுடையவர்கள்; சிலர் நாறு, சிலர் ஆயிரம், சிலர் பதினாயிரம், சிலர் ஓளகம், சிலர் மஹோளகம், இவ்விதமான பலசாலிகள்; சிலருடைய பலத்திற்கு எல்லையில்லை. வானரர்களும், கொண்டை முஸ்குகளும், கரடிகளும், நானாவர்ணங்களுடன் நாநாவேஷங்களுடன், நாநாசப்தங்களுடன் லங்கையைச் சுற்றிக் கூடியிருந்தன. வெட்டுக்கிளிகள் கணக்கில்லாமல் ஒரு தேசத்தில் திடீரென்று வந்திறங்கினது போல் வானரர்கள் சூழ்ந்திருந்தது ஆச்சரியகரமாயும் விசித்திரமாயுமிருந்தது. அங்கு தங்கியிருந்த வானரர்களால் பூமி முற்றிலும் மறைந்தது; தாவிக் குதித்துக்கொண்டிருந்த வானரர்களால் ஆகாசம் மறைந்தது. அநேக கோடி வானரர்கள் லங்கையின் கோட்டை வாசல்களை முற்றுகை போட்டார்கள். மற்றவர்கள் யுத்தம்செய்யத் தயாராய் நின்றார்கள். த்ரிசூடபர்வதத்தைச் சுற்றிலும் லங்கையின் நான்கு புறங்களிலும் கணக்கில்லாத வானரர்கள் பாறைகளையும், மரங்களையும் தூக்கிக் கொண்டு காற்றுக் கூட உள்ளே நுழைய இடமில்லாமல் தடுத்தார்கள். மஹாமேகங்களைப் போன்ற ரூபத்துடனும் தேவேந்திரனைப்போன்று பராக்கிரமத்துடனும் வானர வீரர்கள் திடீரென்று தங்குகளைச் சூழ்ந்து கொண்டதைக் கண்டு, ராக்ஷஸர்கள் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். ஸமுத்திரம் கரை புரண்டு ஓடுவது போல் அந்த வானர ஸையத்திலிருந்து ஒரு பெரும் சப்த முண்டாயிற்று. அதனால் த்ரிசூடபர்வதமும் அதிலுள்ள வனங்களும் சோலைகளும் லங்கா நகரமும் அதிலுள்ள கிருஹங்களும், மதிள்களும் கிடுகிடுன்று நடுங்கின. ராமலக்ஷ்மணர்களாலும், ஸ்கர்வனாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்த ஸேனை தேவாஸுரர்களும் இந்திரர்களும் ஒன்று சேர்ந்தாலும் எதிர்க்க முடியாததாயிருந்தது. பிறகு, ராமன் தன் ஸையத்தை யுத்த சாஸ்திரப்படி வகுத்து, ராக்ஷஸர்களைக் கொல்வதற்கு தகுந்த உபாயங்களை மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்து, தன் புத்தியாலும் அவைகளை அடிக்கடி பரீக்ஷித்து ஒரு முடிவு செய்தார்; யுக்தமான ஸாம தான உபாயங்களையும், அவைகளின் பலத்தையும் நிஜ ஸ்வரூபத்தையும் அறிங்கவரானதால் சத்துருவுடன் யுத்தம் செய்வதற்காக அவனுடைய நகரத்தை முற்றுகையிடும்பொழுது ஒரு தூதன் மூலமாய் அந்தச் சத்துருவை யுத்தத்திற்கழைப்பது ராஜதர்மமென்று, விபீஷணனுடைய அனுமதியின்படி அங்கதனையழைத்து இவ்விதம் சொன்னார்.

“குழந்தாய்! நீ சிரமமில்லாமல் பிராகாரங்களைத் தாண்டி, லங்கையில் போய் நான் சொல்லும் வார்த்தைகளை ராவணனிடத்தில் பயமில்லாமல் தைரியமாய் சொல்லவேண்டியது. ‘லக்ஷ்மீ கடாஷத்தை இழந்தவனே! அதிகாரத்தை இழந்தவனே! காலம் குறுகினவனே! மதி கெட்டவனே! பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வரம் பெற்ற கர்வத்தினால் ரிஷிகளையும், தேவதைகளையும், கந்தர்வர்களையும் அப்ஸரஸ்களையும், நாகர்களையும், யக்ஷர்களையும், அரசர்களையும், அவமதித்து உபத்திரவித்து அக்ஞாணத்தால் மஹாபாபங்களை ஸம்பாதித்தாயே, அந்தக் கர்வம் இன்னுடன் ஒழிந்தது. என் பார்வையை நீ அபகரித்ததால் என் கோபத்திற்குட்பட்டாய். உன்னைத் தண்டிக்க நான் ஏற்பட்டுக் கோதண்டத்தில் திவ்யாஸ்திரங்களைப் பூட்டி, உன் கோட்டை வாசலில் வந்து நிற்கிறேன். என்னுடன் யுத்தம் செய்து என் கையால் மரணமடைந்தால், தேவதைகள், மஹரிஷிகள், ராஜரிஷிகள் முதலிய மஹான்களடையும் உத்தம லோகங்களையடைவாய்; ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபடுவாய். சீக்கிரம் யுத்தத்திற்கு வா. மானீசனுடைய மாயையால் என்னை வஞ்சித்து, ஆச்ரமத்தினின்றும் வெகு தூரத்தில் அழைத்துக் கொண்டு போய் ஸீதையை அபகரித்தாயே. எதை நம்பி அப்படிச் செய்யத் துணிந்தாயோ அந்த பலத்தைக் காட்ட இதுவே ஸமயம். ஸுவர்ணத்தைத் திருடினவன் அதைத் திருப்பிக் கொடுத்தாலொழிய பிராயச்சித்தம் செய்து கொள்வதற்கு அதிகாரியாகமாட்டான். அப்படி ஸீதையை என்னிடத்தில் ஸமர்ப்பணம் செய்து என்னைச் சரணமடை. நீ செய்த அபராதங்கள் எல்லா வற்றையும் மன்னிக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் என் தீவ்ணமான பாணங்களால் ஸகல லோகங்களிலும் ராக்ஷஸப் பூண்டில்லாமல் செய்வேன். தர்மாத்மாவாயும் ராக்ஷஸ சிரேஷ்டனாயுமிருக்கும் விபீஷணன் என்னைச் சரணமடைந்திருக்கிறான். அதனால் நித்தியமாயும் சத்துருக்களால் உபத்திரவமில்லாததாயும் இருக்கும் இந்த லங்கா ராஜ்யத்தைப் பெற்று, விசேஷ காந்தியுடன் விளங்குகிறான். இந்த ராஜ்யத்தை ஆள்வதற்கு வேண்டிய ஸகல குணங்களும் அவனிடத்தில் பொருந்தியிருக்கின்றன; நீயோ ஸகலவிதத்திலும் அந்தப் பதவிக்குத் தகாதவன்; தர்ம மார்க்கத்தை விட்டு விலகினவன்; மஹாபாபி; இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்றவன்; மூர்க்கர்களால் சூழப்பட்டவன்; உனக்கும் இந்த ராஜ்யத்திற்கும் வெகுதூரம் ஸீதையைக் கொண்டு வந்து விட்டு என்னைச் சரணமடைந்தால் விபீஷணனுக்கு வேறு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்து, உன்னைக் கொல்லாமல் விடுவேன். (ராவணன் தன்னைச் சரணமடைந்தால் தனக்கு வேண்டிய கோஸலராஜ்யத்தை விபீஷணனுக்குக் கொடுப்போமென்று ராமனுடைய கருத்து). இல்லாவிட்டால் யுத்தம் செய்யப் புறப்படு. தைரியத்தையும் செளரியத்தையும் கைக்கொண்டு என்னுடன் யுத்தம்

செய்தால் என் பாணங்களால் ஸகல பாபங்களிலிருத்தும் விடுபட்டவனாய். யுத்தத்தில் பின் வாங்காமல் உயிரைவிட்டவர்கள் அடையும் வீர ஸ்வர்க்கம் உனக்கும் கிடைக்கும். நீ என்னிடத்திலிருந்து தப்ப நினைத்துப் பகலிருபமெடுத்து மனோ வேகத்துடன் எந்த லோகத்தில் ஒளிந்திருந்தாலும், என் கண்ணில் பட்ட பிறகு உயிருடன் திரும்பி வருவாயோ? உனக்கு ஹிதமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன், கேள். உன் உயிரை என் கையில் வைத்துக் கொண்டிருக்கேன். நினைத்தவுடன் உன்னைக் கொல்வேன். ராக்ஷஸ குலத்தில் ஒருவரும் மிஞ்சப் போகிறதில்லை. ஆகையால் உனக்குப் ப்ரேதகிருத்யங்களைச் செய்ய ஒருவரும் இருக்க மாட்டார்கள். நீயே அவைகளை இப்பொழுதே செய்துவிடு, இறப்பவர்கள், சாபல்யத்தால் புத்திரமித்திர களத்திரங்களையும் மற்ற பிரியமான வஸ்துக்களையும் பார்க்க விரும்புவதுபோல் நீ அளவற்ற அபிமானத்துடன் ரக்ஷித்துவரும் இந்த லங்கையை நன்றாகச் சுற்றிப்பார்’ என்று நான் சொன்னதாக ராவணனிடம் சொல்” என்றார்.

அங்கதன் ராமனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, மனுஷ்ய ரூபமெடுத்த அக்னி பகவானைப்போல் அதிவேகமாவ் ஆகாச மார்க்கத்தில் சென்று, ராவணனுடைய அரண்மனையில் இறங்கினான். அங்கே ராவணன் மந்திரிகளுடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு ஸமீபத்தில் சென்று, தன்னை இன்னானென்று தெரிவித்து, ராமன் சொல்லியனுப்பின வார்த்தைகளைச் சிறிதும் ஏற்றக்குறை வில்லாமல் மந்திரி பிரதானிகள் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் லங்கேசுவரனிடத்தில் சொன்னான். “ஸகல பிராணிகளுக்கும் கேஷமத்தையே செய்யும் கோஸலாதிபதியான ராமன் என்னை இங்கே அனுப்பினார். நான் வாலியின் புத்திரன். எனக்கு அங்கதனென்ற பெயர். இது வரையில் தாங்கள் கேட்டிருப்பீர்களே! ரகுவீரன் தங்களிடத்தில் பின்வருமாறு சொல்லச் சொன்னார், ‘குரூரஸ்வபாவ முள்ளவனே! நீ ஆண் பிள்ளையானால் லங்கைக்கு வெளியில் வந்து என்னுடன் யுத்தம் செய். உன் ராஜதானியை முற்றுகையிட்ட பிறகும் என்னுடன் யுத்தம் செய்யாமலிருப்பதைப் பார்த்தால் நீ புருஷாதமன் என்று தோன்றுகிறது. உன்னையும் உன் மந்திரிகளையும் புத்திரர்களையும், ஞாதிகளையும், பந்துக்களையும் கொல்லப் போகிறேன், ஸகல லோகங்களும் இனியாவது பயமற்று வாழட்டும். தேவ, தானவ, யக்ஷ, கந்தர்வ, உரக, ராக்ஷஸ ரிஷிகணங்களுக்கு நித்திய சத்துருவான உன்னை இன்று வேரறுக்கிறேன். அப்படி வேண்டாமென்றால், ஜானகியை என்னிடத்தில் கொண்டு வந்து விட்டு என்னைச் சரணமடை’ என்று சொன்னார்” என்றான்.

அந்தக் கடும் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ராக்ஷஸாதிபதி கோபம் தாங்காமல் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, கண்கள் சிவந்து, நெருப்புப் பொரி பரக்க, “இந்தத் துவட்டனைப் பிடித்து இப்பொழுதே கொல்லுங்கள்” என்று மந்திரிகளை அடிக்கடி ஆக்ஞாபித்தான். நான்கு ராக்ஷஸர்கள், நெருப்புக் கொழுந்துபோல் ஜ்வலிக்கும் ராவணனுடைய உத்திரவுப்படி, அங்கதனைப் பிடித்தார்கள். ராக்ஷஸர்களுக்கு நடுவில் தன் பலத்தைக் காட்டுவதற்காக அங்கதன் அதைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்து, ஒவ்வொரு புஜத்திலும் தொங்கிக் கொண்டிருக்க இரண்டு ராக்ஷஸர்களுடன் அலக்ஷ்யமாய் உன்னதமான அறையிலிருந்து தாவி ஆகரசமார்க்கத்தில் சென்று அவர்களை வேகமாய் உதறித் தள்ளினான். அவர்கள் ராவணனுக்கெதிரே பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தார்கள். பிறகு பர்வத சிகரத்தைப்போல் ஆகாசத்தை அளாவியிருக்கும் ராவணனுடைய அரண்மனையின் கோபுரத்தை அவனுக்கெதிரே காலாலுதைக்க, முன்பு இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் ஹிமயமலையின் சிகரம் அடிபட்டுப் பிளந்தது போல் அந்தக் கோபுரம் பொடியாயிற்று. இப்படி அரண்மனையை இடித்துத்தள்ளி, தன்பெயரையும் கீர்த்தியையும் கோஷித்துக் கொண்டு, ஸிம்ஹநாதத்துடன் அங்கதன் ஆகாசமார்க்கத்தில் கிளம்பி, வானரர்களுக்கு நடுவில் ராமனுக்கு ஸமீபத்தில் வந்து குதித்தான். ராக்ஷஸர்கள் அதைக் கண்டு வருத்தமடைந்தார்கள்; வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்தார்கள். தன் அரண்மனை நாசமடைந்ததைப் பற்றி ராவணனுக்கு அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. அது தனக்கு நேரும் நாசத்திற்கு ஓர் அடையாள மென்று நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டான். இப்படியிருக்கையில் ராமன் வானர ஸைன்யங்களால் சூழப்பட்டு ராவணனைக் கொல்ல நினைத்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தார். பர்வத சிகரத்தைப் போன்ற ஸுஷேணனென்ற வானர வீரன் ஸுக்ரீவனுடைய உத்தரவால் அநேக காமருபிகளான வானரர்களுடன் சந்திரன் ராசிகளைச் சற்றி வருவதுபோல் எல்லாக் கோட்டை வாசல்களையும் சுற்றி வந்து கொண்டிருந்தான். இப்படி வானர ஸைன்யங்கள் எல்லையில்லாமல் லங்கையை வளைத்துக் கொண்டதைக் கண்டு ராக்ஷஸர்களில் தைரியசாளிகள் ஆச்சரிய மடைந்தார்கள்; தைரியமற்றவர்கள் பயந்து நடுங்கினார்கள். சிலர் மல்யுத்தம் நடக்குமென்ற கொழுப்பால் ஸந்தோஷித்தார்கள். பிராகாரங்களுக்கும் அகழ்களுக்கும் நடுவில் வானரர்கள் ஊசிநாட்ட இடரில்லாமல் தங்கியிருப்பதைக் கண்டு சில ராக்ஷஸர்கள் பயத்தால் மெய்மறந்து, ‘ஹா! ஹா!’ என்று அலறினார்கள். இப்படி லங்காபுரியில் பயங்கரமான கோலாஹல சப்தம் அதிகரித்தது. ராக்ஷஸ வீரர்கள் உத்தமமான ஆயுதங்களை எடுத்துக்கொண்டு பிரளய காலத்தில் வீசும் வாயுக்களைப் போல் அங்குமிங்கும் ஸஞ்சரித்தார்கள்.

தஸ்மீத் மஹாபீ ஜஹ்கை பரவ்ருந்தேத
கோலாஹுலே ராக்ஷஸ ராஜதாந்யாம் |
ப்ரக்ருஷ்ய ரக்ஷாம்ஸீ மஹாயுதாந்
யுகாந்தவாநா இவ ஸம்வீசேரு: || (104)

ஸ-42: யுத்த ஆரம்பம்

ததஸ்தே ராக்ஷஸாஸ் தத்ர கத்வா ராவணமந்தீரம் |
ந்யவேதயுத் புரீம்ருந்தாம் ராமேண ஸஹ வநரை: || (1)

பிறகு ராக்ஷஸர்கள் ராவணனிடத்திற்குச் சென்று ராமன் வானர ஸைன்யங்களுடன் லங்கையை முற்றுகையிட்டதைத் தெரிவித்தார்கள். அதைக்கேட்டு, ராக்ஷஸாதிபதி கோபம் கொண்டு முன்னெவிட அதிக ஜாக்கிரதையாய்க் காவல்களை ஏற்படுத்தி, தன் அரண்மனையின் மேல் மாடியில் ஏறிப்பார்க்கையில், லங்கையும் அதைச் சூழ்ந்த குன்றுகளும், மலைகளும், வனங்களும் யுத்தம் செய்ய ஆவல் கொண்ட வானரர்களால் மறைந்திருப்பதைக் கண்டான். இவர்களை எப்படி நாசம் செய்கிறதென்று அவனுக்குப் பெரும் கவலையுண்டாயிற்று, நெடுநேரம் ஆலோசித்துத் தைரியமடைந்து, ராகவனையும் வானர ஸைன்யத்தையும் ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தான். அதற்குள் ராகவன், வானரர்களுடன் பிராகாரத்திற்கு ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்து, லங்கை நான்கு புறங்களிலும் கோரமான ராக்ஷஸ வீரர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டார். விசித்திரமான த்வஜங்களாலும் கொடிகளாலும் விளங்கும் லங்காபுரியைப் பார்த்தவுடன் ராமனுக்கு ஸீதையின் ஞாபகம் வந்து, ‘ஐயோ! பெண்மானைப்போல் நேத்திரங்களையுடைய என் ஜானகி, கொஞ்சமாவது கஷ்டத்தை அனுபவிக்கத் தகுந்தவளா? இந்த லங்கையில் கோர ராக்ஷஸிகளால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு, துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, வெறும் தரையில் படுத்திருக்கிறாள். இவ்வளவும் என்னாலல்லவா சேர்ந்தது! எனக்காகவல்லவா பொறுத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்’ என்று வருந்தி, அபார தையுள்ளவராகையால், தனக்குப் பொங்கும் கடும் கோபத்தை அடக்கி வானரர்களை “யுத்தம் செய்ய ஆரம்பியுங்கள்” என்று ஆக்ஞாபித்தார்.

அதைக் கேட்டு வானரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் போட்டி போட்டுக்கொண்டு ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள். ‘பர்வதசிகரங்களாலும் வஜ்ரத்தைப் போன்ற எங்களுடைய முஷ்டிகளாலும் இந்த லங்கையைத் தூளாக்குவோம்’ என்று வானரத் தலைவர்கள் ஒவ்வொருவரும் நினைத்தார்கள். மலைச் சிகரங்களையும் பெரிய பாறைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு, நானா விருக்ஷங்களை வேருடன் பிடுங்கிக்கொண்டு, ஸேனைத் தலைவர்கள் யுத்தம் செய்யத் தயாரானார்கள். ராவணன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அனைக் கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், வானர ஸைன்யம் அவரவர்களுக்குக் குறிப்பிட்டவிடத்தில் லங்கையின் கோட்டைச் சுவர்களைத் தாண்ட

ஆரம்பித்தார்கள். அதைக்கண்டு ராகவன் ஸந்தோஷித்தார். ராமனுக்காக உயிரைக்கொடுக்க நிச்சயித்து, விருக்ஷங்களையும் பாறைகளையுமே ஆயுதங்களாகக் கொண்டு, சிவந்த முகங்களுடனும், தங்கநிறமான தேகத்துடனும் லங்கையைச் சூழ்ந்தார்கள். மரங்களாலும் மலைச்சிகரங்களாலும் முஷ்டிகளாலும் சுவர்களையும் தோட்டங்களையும், வாசற்படிகளையும் நாசம் செய்தார்கள். கட்டைகளாலும் புற்களாலும் பாறைகளாலும் மரங்களாலும் மண்ணினாலும் சுத்த ஜலத்தால் நிறைந்த அகழ்களை நிரப்பினார்கள். ஆயிரம்கோடி வானரர்களுடன் ஸேனாபதிகள் லங்கையின் கோட்டைச் சுவர்களில் ஏறினார்கள். தங்கத்தால் இழைக்கப்பட்ட வாசற்படிகளையும் கைலாச சிகரத்தைப் போன்ற கோபுரங்களையும் இடித்துத் தள்ளினார்கள். மத யானைகளைப்போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு தாவிக்கொண்டும் போய்க்கொண்டும் வந்து கொண்டும், லங்கையை நான்கு புறங்களிலிருந்தும் பிரவேசித்தார்கள். நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக் கூடியவர்களாய், “மஹாபலவானான ராமலக்ஷ்மணர்களும் அவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட ஸுகீவனும் வாழ்க!” என்று கர்ஜித்துக்கொண்டும், ஸிம்ஹநாதம் செய்துகொண்டும் அட்டஹாஸம் செய்து கொண்டும் லங்கையை நோக்கிச் சென்றார்கள். இதற்குள் வீரபாஹு, ஸுபாஹு, நளன் முதலிய வானரத் தலைவர்கள் கோட்டைச் சுவர்களைத் தாண்டி, ஸைன்யங்களை அங்கங்கே அணிவகுத்து நிறுத்தினார்கள். கிழக்குக் கோட்டை வாசலில் ஈசான்ய மூலையில் குமுதன் பத்துக்கோடி வானரர்களுடன் தங்கியிருந்தான். பிரகஸனும், பனஸனும், அவனுக்கு உதவியாக நியமிக்கப்பட்டார்கள். சதவலி 20 கோடி வானரர்களுடன் தெற்குக் கோட்டை வாசலில் தென்கிழக்கு திக்கலிருந்தான். தாரையின் பிதாவான ஸுவேணன் 60 கோடி வானரர்களுடன் தென்மேற்கு மூலையில் மேற்குக் கோட்டை வாசலில் தங்கியிருந்தான். வானராதிபதியான ஸுகீவன் ஜாம்பவானுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு வடக்குக்கோட்டை வாசலுக்கருகில் தங்கியிருந்தான். கோலாங்கூலங்களுக்கு நாயகனான கவாக்ஷன் பயங்கரமான நேத்திரங்களுடனும் மலையைப் போன்ற தேகத்துடனும் கோடி வானர வீரர்களுடனும் ராமனுடைய வலது பக்கத்திலும்; கோரமான வேகத்தையுடைய கரடிகளுக்கரசனான தூம்ரன் கோடி ஸைன்யங்களுடன் இடதுபக்கத்திலும் இருந்தார்கள். பலத்திலும் வீரியத்திலும் நிகரில்லாத விபீஷணன், தன் மந்திரிகளுடன் கதாபாணியாய் ராமனுக்கருகில் நின்றான். கஜன், கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனென்றவர்கள் எல்லாலவிடங்களிலும் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு ஸேனையை ரக்ஷித்து வந்தார்கள்.

அதைக்கண்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு, ஸகல ஸைன்யங்களையும் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்படி ஆக்ஞாபித்தான். அதைக் கேட்டு ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் பயங்கரமாக சப்தித்தார்கள். சந்திரனைப் போல் வெண்மையான ரண பேரிகைகளைத் தங்கக்கழிகளாலடித்துச் சங்கங்களை ஊதினார்கள். விலையற்ற ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கருத்த தேகங்களுடன் ஸகல திக்குகளும் செவிடுபடும்படி சங்கத்வனி செய்துகொண்டு, கொக்குகளால் சூழப்பட்டு மின்னல் கொடிகள் பாயும் நீருண்ட மேகங்களைப் போல் தோன்றினார்கள். பிரளய காலத்திலும் சந்திரோதய காலத்திலும் ஆறுகள் ஸமுத்திரத்தில் விழுவதுபோல், ராக்ஷஸ ஸேனைககள் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்துக் கொண்டு அங்கங்கே வந்து சேர்ந்தன. அவைகளைக்கண்டு வானர ஸைன்யங்கள் செய்த ஸிம்ஹநாதங்களாலும் கர்ஜனைகளாலும் த்ரிசூடபர்வதமும் அதன் தாழ்வரைகளும் குகைகளும் பிரதித்வனி செய்தன. சங்கம், துந்துபி, பேரிகை, முதலிய ரணவாத்யங்களாலும், யானை வீறிடுவதாலும், குதிரைகள். கனைப்பதாலும், ரதங்களின் ஓசையாலும், ஸைன்யங்களின் கோஷத்தாலும், ஆகாசமும் பூமியும் கிடுகிடுன்று நடுங்கின.

அப்பொழுது முன்காலத்தில் தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் யுத்தம் நடந்ததுபோல் வானார்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் கோரயுத்தம் ஆரம்பித்தது. ராக்ஷஸர்கள் தங்களுடைய பெயர்களையும் பராக்கிரமங்களையும் சொல்லிக்கொண்டு கதைகளாலும், கத்திகளாலும் சூலங்களாலும் கோடாலிகளாலும் வானார்களை அடித்தார்கள். தங்களுடைய பெயர்களைக் கொண்டு, “மஹாராஜாவிற்ரு ஐயமுண்டாகக்கடவதாக” என்ற ராக்ஷஸர்களுடைய கோஷமும், “ஸுக்ரீவ மஹாராஜா வெல்வாராக” என்று வானார்களுடைய கோஷமும் கிளம்பின. விருக்ஷங்களாலும், பரிவதசிகரங்களாலும் நகங்களாலும், பற்களாலும் வானார்கள் ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்தார்கள். ராக்ஷஸர்கள் கோரூபங்களுடன் கோட்டைச் சுவர்களிலிருகந்து கத்திகளாலும் சூலங்களாலும் கத்திவாய்த்தடிகளாலும் பூமியில் நின்ற வானார்களை குத்திக் கிழித்தார்கள். வானார்கள் கோபம் கொண்டு அவர்களை தாவிப் பிடித்திழுத்துக் கீழே தள்ளினார்கள். இப்படி மாம்ஸங்களைச் சேறாயுடைய ரத்தப்பிரவாகம் பெருகியோட, ராக்ஷஸர்களுக்கும் வானார்களுக்கும் கோரயுத்தம் நடந்தது; அதற்கு உபமானம் சொல்வதரிது.

ஸ ஸம்பர்ரஜாரஸ் துமுஸா மாம்ஸ ஸ்ராக்ஷீத கர்தம: |
ரக்ஷஸாம் வரநராணாம் ச ஸம்பபூ வரத்யுதோபம: || (48)

ஸ-43: த்வந்த்வ யுத்தம்

யுத்யதாம் து ததஸ்தேஜாம் வரநராணாம் மஜோத்மநாம் |
ரக்ஷஸாம் ஸம்பயுவாத பலகோப: ஸ்தாருண: (1)

இப்படி வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் யுத்தம் செய்கையில் இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் கோபம் அதிகரித்தது. தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைகளோடும், நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போன்ற த்வஜங்களோடும் ஸூரிய மண்டலங்களைப் போன்ற ரதங்களோடும், அழகான கவசங்களோடும், ராக்ஷஸவீரர்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டு ஸிம்ஹநாதங்களால் திக்குகளை நடுங்கச் செய்தார்கள். அவர்கள் பயங்கரமான காரியங்களைச் செய்கிறவர்கள்; ராவணனுக்கு ஜயத்தையே தேடுகிறவர்கள். வானரஸேனைகளும் அவர்களை ஜயிக்காமல் விடுகிறதில்லையென்று, காமரூபிகளான ராக்ஷஸர்களின் மேல் பாய்ந்தார்கள். அதற்குள் இருதிறத்து வீரர்களுக்கும் த்வந்த்வ யுத்தம் நடந்தது. ருத்ரனும் யமனும் யுத்தம் செய்ததுபோல், அங்கதனும் இந்திரஜித்தும் சண்டையிட்டார்கள். ப்ரஜங்களென்ற ராக்ஷஸனும் விபீஷணனுடைய மந்திரியான ஸம்பாதியும், ஜம்புமாலியும், ஹனுமானும்; விபீஷணனும் மித்ரக்ஸனென்ற ராக்ஷஸனும்; கஜனும் தபனனும்; நீலனும் நிகும்பனும்; ஸுகீவனும் ப்ரகஸனும்; லக்ஷ்மணனும் விபூபாக்ஷனும்; ஸ்ரீராமனும் அக்னிகேது, ரக்மிகேது, ஸுப்தக்னன், யக்ஞகோபன் என்ற ராக்ஷஸர்களும்; மைந்தனும் வஜ்ரமுஷ்டியும்; த்விவிதனும் அசனிப்ரபனும்; நளனும் ப்ரதபனனும்; தர்மதேவதையின் புத்ரனான ஸுவேணனும் வித்யுன்மாலியும்; இன்னும் மற்றப் போர் வீரர்களும் கோரமான யுத்தம் செய்தார்கள். ரத்தப் பிரவாகங்கள் வானர ராக்ஷஸவீரர்களுடைய தேகங்களென்ற மரங்களை அடித்துக் கொண்டு, அவர்களுடைய மயிர்களென்ற இளம்புல்களால் மூடப்பட்டுப் பெருகியோடின.

இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற கதையால் இந்திரஜித் அங்கதனை அடித்தான். அங்கதனும் ராவண புத்திரனுடைய திவ்ய ரதத்தையும், குதிரைகளையும், ஸாரதிகளையும் நொறுக்கினான். ப்ரஜங்கள் மூன்று பாணங்களால் ஸம்பாதியைத் துளைத்தான். ஸம்பாதியும் ஒரு பெரிய விருஷத்தால் ப்ரஜங்களை அடித்துக் கொன்றான். ஜம்புமாலி ரதத்திலிருந்து கொண்டே சக்தி என்ற ஆயுதத்தால் ஹனுமானை மார்பில் அடித்தான். மாருதி அவனையும் அவன் ஏறிவந்த ரதத்தையும் பொடி செய்தார். ப்ரதபனன் கர்ஜித்துக் கொண்டு நளன்மேல் பாய்ந்தான்; நளன் அந்த ராக்ஷஸனுடைய தீவ்ணமான பாணங்களால் தேகம் பிளந்து, அவனுடைய கண்களைப் பிடுங்கி

எறிந்தான். ப்ரகஸன் வானர ஸைன்யங்களை விழுங்குவதுபோல் நாசம் செய்வதைக் கண்டு, ஸுக்ரீவன் ஒரு மஹாவிருக்ஷத்தால் அவனை அடித்து முறித்தான். அக்னிகேது ரச்மிகேது, ஸுப்தக்னன், யக்ஞகோபனென்ற ராக்ஷஸர்கள் ராமனைக் கூர்மையான பாணங்களால் துளைத்தார்கள். ராமன் அவர்களுடைய தலைகளை நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போன்ற கோரமான பாணங்களால் அறுத்துத் தள்ளினார். மைந்தன் வஜ்ர முஷ்டியையும், அவனுடைய ரதத்தையும், குதிரைகளையும் தன் முஷ்டியால் அடித்துக் கொன்றான். ஸூரியன் கிரணங்களால் மேகத்தைத் துளைப்பது போல் நிகும்பன் கருத்த தேகமுடைய நீலனைப் பாணங்களால் துளைத்தான். மறுபடியும் அதிசாதுரியமாய் அநேக பாணங்களைப் பிரயோகித்து அவனுடைய அங்கங்களைப் பிளந்து அட்டஹாஸம் செய்தான். முன்பு மஹாவிஷ்ணு சக்ராயுதத்தால் அஸுரர்களை அழித்ததுபோல், நீலன் நிகும்பனுடைய ரதசக்கரத்தைப் பிடுங்கி, அவனுடைய ஸாரதியின் தலையை அறுத்தான். வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும் போன்ற தேகமுடைய த்விவிதன் ஒரு மலைச் சிகரத்தால் அசனிப்ரபனை அடித்தான். அந்த ராக்ஷஸனும் இடிபோன்ற பாணங்களால் த்விவிதனைத் துளைத்தான். அந்த வானரன் கடுங்கோபம் கொண்டு ஒரு பெரிய ஆச்சா மரத்தால் அசனிப்ரபனையும் அவனுடைய ரதத்தையும் குதிரைகளையும் அடித்துக் கொன்றான். வித்யுன்மாலி, ரதத்திலிருந்து கொண்டே தங்கக் கட்டுகளையுடைய பாணங்களால் ஸுவேணனை அடித்து அடிக்கடி கர்ஜித்தான். ஸுவேணன் ஒரு பெரிய மலைச் சிகரத்தால் அந்த ரதத்தைப் பொடி செய்ய, வித்யுன்மாலி அதிசாதுரியமாய் கதாயுதத்துடன் பூமியில் குதித்தான். அதைக் கண்டு ஸுவேணன் ஒரு பெரிய பாறையை எடுத்துக்கொண்டு அவன் மேல் பாய்ந்தான். அதைப் பார்த்து அந்த ராக்ஷஸன் கதையால் ஸுவேணனை மார்பில் அடித்தான். அதைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் வானரவீரன் அந்தப் பெரும் பாறையை வித்யுன்மாலியின் தலையில் போட்டான். வித்வன்மாலி ஹிருதயம் பிளந்து பூமியில் விழுந்து இறந்தான்.

பூர்வத்தில் தேவர்களால் தைத்யர்கள் முறியடிக்கப்பட்டது போல் இந்தக் த்வந்த்வ யுத்தத்தில் ராக்ஷஸ வீரர்கள் வானர வீரர்களால் ஐயிக்கப்பட்டார்கள். ஒடிந்த கத்தி, கதை, சக்தி, தோமரம், பட்டாக்கத்தி முதலிய ஆயுதங்களாலும் முறிந்த ரதங்களாலும் உயிரிழந்த போர்க் குதிரைகளாலும், மதயானைகளாலும், வானரர்களாலும், ராக்ஷஸர்களாலும், ஏர்க்கால்களாலும், சக்கரங்களாலும், நுகத்தடிகளாலும், பிணங்களைத் தின்னும் நரிகளாலும், கழுகுகளாலும், துஷ்ட மிருகங்களாலும் அந்த யுத்த பூமிகோரமாய் விளங்கிற்று. வானரர்களின் கபந்தங்களும், ராக்ஷஸர்களின் கபந்தங்களும் ரத்தப் பிரவாஹத்தில் துள்ளிக்

குதித்தன. தேவாஸுர யுத்தம் போன்ற அந்தச் சண்டையில் ராக்ஷஸர்கள் வானர்களுடைய நகங்களாலும், பற்களாலும் கிழிக்கப்பட்டு தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருக, ஸூரியன் அஸ்தமிக்கும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு மறுபடியும் யுத்தத்திற்கு வந்தார்கள். (ராத்திரியில் ராக்ஷஸர்களுக்கு பலம் அதிகம். மாயைகளை உபயோகிப்பதற்குத் தகுந்த காலம்)

விதார்யமாணா ஹர்யங்கவைஸ் ததா
நிபராசரா: ஸ்ராணித் தீக்த காத்ரா: |
புந: ஸ்யுத்ததம் தரஸா ஸமாஸ்தீதா:
தீவாகர ஸ்யாஸ்தமயாப் காங்க்ஷண: || (48)

ஸ-44: ராத்திரி யுத்தம்

யுத்தம் தாமதம் தேஜாம் து ததா வாநரரணஸாம் |
ரஸீரஸ்தம் கதோராத்ரீ: ப்ரவ்ருத்தா ப்ரணாஸாரீணி || (1)

இப்படி இரண்டு ஸைன்யங்களும் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கையில் ஸூரியன் அஸ்தமித்தார். வானர்களுடைய உயிரைப் போக்கும் ராத்திரியும் ஆரம்பித்தது. வானர்களும் ராக்ஷஸர்களும் தீராப் பகையுடன், ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க முயன்று கோரமாய் ராத்திரி யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இருட்டில் ஒன்றும் தெரியாமல் ராக்ஷஸர்களும் வானர்களும்தங்களைச் சேர்ந்தார்களையே சத்ருவென்று நினைத்து அடித்துக் கொன்றார்கள். “வா, கிழி, கொல், ஓடுகிறாயா?” என்று இப்படிப்பட்ட பயங்கரமான சப்தங்கள் மாத்திரம் கேட்கப்பட்டன. ராத்திரியில் ஸஞ்சரிக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்கும் அந்த இருட்டில் தடுமாற்றம் உண்டாயிற்று. கருத்த தேகங்களுடனும் பிரகாசிக்கும் தங்க ஆபரணங்களுடனும் அந்த ராக்ஷஸர்கள், ஜ்வலிக்கும் ஓளவதிகளையுடைய வனங்களால் நிறைந்த பர்வதங்களைப்போல் தோன்றினார்கள். அந்தக் கோரமான இருட்டில் ராக்ஷஸர்கள் கோபாவேசம் கொண்டு வானர்களை அதிவேகமாய்த் தின்ன ஆரம்பித்தார்கள். வானர்களும் தங்கச் சேணங்களையுடைய குதிரைகளையும் நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போன்ற த்வஜங்களையும் யானைகளையும் யானை வீரர்களையும் ரதங்களையும் கோப வெறியால் தாவிப் பிடித்து இழுத்துப் பற்களாலும் நகங்களாலும் கிழித்துக் கடித்து எறிந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் மஹா ஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களால் கண்ணிற்குத் தோன்றின ராக்ஷஸர்களையும் மறைந்திருப்பவர்களையும் அடித்தார்கள். குதிரைகளாலும் ரதங்களாலும் கிளப்பப்பட்ட புழுதி, சேவிகளையும் மூக்குகளையும் அடைத்தது. இப்படி மயிர்க்கூச்ச முண்டாகும்படி, கோரயுத்தம் நடக்கையில் ரத்தம் ஆறுகளாய் ஓடிற்று. பேரிகை மிருதங்கம் தவில் சங்கம், புல்லாங்குழல் முதலிய வாத்தியங்களின் சப்தங்கள் ஒன்று சேர்ந்து அத்புதமான ஒரு த்வனி உண்டாயிற்று. அடிபட்டுக் கதறும் வீரர்களுடைய சப்தமும் பயங்கரமாய்க் கேட்கப்பட்டன. சக்தி சூலம் முதலிய ஆயுதங்களால் கொல்லப்பட்ட வானர்களும், அவர்களால் எறியப்பட்ட மலைச் சிகரங்களும் கொல்லப்பட்ட ராக்ஷஸர்களும் பூமிக்குக் கொடுக்கப்பட்ட பலிகளாய், ஆயுதங்களே பூஜை செய்யும் புஷ்பங்களாய், அந்த யுத்த பூமி அடையாளம் தெரியாமலும் ஒருவரும் பிரவேசிக்க முடியாமலும் மாம்ஸத்தாலும் ரத்தத்தாலும் நிறைந்திருந்தது. ஸர்வப் பிராணிகளின் உயிரை அபகரிக்கும்

காள ராத்திரியைப்போல் அந்த ராத்திரி வானர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் அபாயகரமாயிருந்தது. அந்த பயங்கரமான இருட்டில் ராக்ஷஸர்கள் ராமனைப் பாணவர்ஷங்களால் மறைத்தார்கள். கோபத்தால் கர்ஜித்துக்கொண்டு அவர்கள் எதிர்க்கும் சப்தம், ஏழு ஸமூத்திரங்களும் பிரளய காலத்தில் பொங்குவது போல் கேட்கப்பட்டது. அதைக் கண்டு ராமன் ஒரு நொடியில் அக்னி ஜ்வாலைகளைப் போன்ற ஆறு பாணங்களால் அவர்களின் உயிர்நிலைகளால் அடித்தார். அதனால் யமசத்ரு, மஹாபார்ச்வன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், மஹாகாயன், சுகன், ஸாரணன் என்றவர்கள் உயிருடன் தப்பியோடினார்கள். பிறகு தங்கச் சுட்டுகளுடன் பிரகாசிக்கும் ராமபாணங்களால், அந்த ராத்திரி சரத்காலத்தில் மின்மினிப் பூச்சிகளால் பிரகாசிக்கும் ராத்திரியைப்போல் விளங்கிற்று. அந்தக் கோரமான ராத்திரி, ராக்ஷஸர்களுடைய சப்தங்களாலும் குதிரைகள் கனைப்பதாலும் அதிகோரமாயிற்று. நான்கு பக்கங்களிலும் வரவர அதிகரிக்கும் ஓசையால், த்ரிகூடபர்வதம் குகைகளென்ற வாயால் பேசுவது போலிருந்தது. பருத்த சரீரங்களையும் இருட்டைப் போன்ற நிறத்தையுமுடைய கருங் குரங்குகள் ராக்ஷஸர்களைப் புஜங்களால் இறுக்கத் தழுவித் கொண்டு அவர்களின் உடலை மற்றப் பிராணிகள் தின்னும்படி உதவின.

அப்பொழுது அங்கதன் இந்திரஜித்தைக் கொல்ல நினைத்து, அவனையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் அடித்தான். அதைக் கண்டு இந்திரஜித் ரதத்தையும் குதிரையையுமிழந்து யுத்த பூமியிலிருந்து மறைந்தான். அந்த அற்புதமான செய்கையைக் கண்டு ராமலக்ஷ்மணர்களும் தேவர்களும் ரிஷிகளும் கொண்டாடினார்கள். இந்திரஜித்தின் பிரபாவம் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் தெரிந்திருப்பதால், அவன் அடித்துத் துரத்தப்பட்டதைக் கண்டு அங்கதனை மெச்சினார்கள். ஸ்கர்வன் முதலிய வானர்களும் விபீஷணனும். “நல்லது! நல்லது” என்று வாலி புத்திரனைக் கொண்டாடினார்கள். இந்திரஜித் அபஜயமடைந்ததால் அடங்காத கோபம் கொண்டான். அதற்குள் ராமன் வானர்களைப் பார்த்து, “நீங்களெல்லோரும் ஸ்கர்வனுடன் கவலையற்றுப் பயப்படாமலிருங்கள். இந்த ராக்ஷஸன் பிரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட வரங்களின் மஹிமையால் மூன்று லோகங்களையும் ஹிம்ஸிக்கிறான். இப்பொழுது அவனுக்குக் காலபலம் அனுசூலமாயிருப்பதால் உங்களை ஜயிப்பான். நான் பிரஹ்மாவின் வரத்தை மதித்துச் சிறிது காலம் இதைப் பொறுத்திருக்க வேண்டும்” என்று எச்சரித்தார். அப்பொழுது ரணதீரனான அந்தப் பாப ராக்ஷஸன் மறைத்திருந்து இடிகளைப் போன்ற கூர்மையான சில பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். அவை மஹாஸர்ப்பங்களின் ரூபத்துடன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய அவயவங்களைத் துளைத்தன. பிறகு மாயையால் அவர்களைப் பிரக்ஞையற்றுப் போகும்படி

செய்து, நாகபாசங்களால் கட்டினான். இப்படி இந்திரஜித் கோபம்கொண்டு கொடிய விஷமுள்ள ஸர்ப்பங்களைப்போன்ற பாணங்களால் அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களைக் கட்டி மூர்ச்சையடைவித்ததை ஸகல வானரர்களும் பார்த்தார்கள். அந்தத் துராத்மா பகலில் தர்ம யுத்தத்தால் அவர்களை ஜயிக்க முடியாமல், ராத்திரியில் மாயையை உபயோகித்து அந்த ராஜபுத்திரர்களைக் கட்டினான்.

**ப்ரகாஸரூபஸ்து யதா ந ஸக்த:
சிதௌ பாதித்வம் ராஜஸரஜ புத்ர: |
மாயாம் ப்ரஹ்மக்துவம் ஸமுபாஜகாம
யதத்த சிதௌ ராஜஸ்சிதௌ மஹாத்மா|| (46).**

ஸ-45: ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டது

ஸ தஸ்ய கத்மத்விச்சத் ராஜபுத்ர ப்ரதாபஸாந் |
தீதேயராதிபலோ ராமோ தயா வாநரயூத பாந் (1)

அப்பொழுது அவன் இருக்குமிடத்தை அறிவதற்கு ராமன் மஹாபலசாலியான ஸுஷேணனுடைய இரண்டு குமாரர்களையும், நீலனையும், அங்கதனையும், வினதனையும், ஜாம்பவாளனையும், ஸானுப்ரஸ்தனையும், ரிஷபனையும், ரிஷபஸ்கந்தனையும், சரபனையும் அனுப்பினார். அவர்களும் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் விருக்ஷங்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ஆகாசத்தில் எங்கும் தேடினார்கள். இந்திரஜித் அவர்களுடைய நிகரற்ற வேகத்தை அனேக உத்தம பாணங்களால் தடுத்து அஸ்திர வித்யையில் தனக்குள்ளுள்ள ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்டினான். நாராசங்களால் தேகங்கள் பிளக்கப்பட்டு, மேகங்களால் சூழப்பட்ட ஸூரியனைப் போல் இந்திரஜித்தைப் பயங்கரமான வேகமுள்ள அந்த வானர வீரர்கள் காணமுடியவில்லை. பிறகு, ராவண புத்திரன் ராமலக்ஷ்மணர்களின் தேகமெங்கும் சரவரஷங்களால் துளைத்து, ஊசிநாட்ட இடமில்லாமல் செய்தான். அந்தக் காயங்களிலிருந்து ரத்தம் பிரவாஹமாய் ஓட, ராமலக்ஷ்மணர்கள் சிவந்த புஷ்பர்களையுடைய பலாச மரங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். அப்பொழுது பிளந்த மைமலையைப் போன்ற தேகத்துடனும் கோபத்தால் சிவந்த கடைக்கண்களுடனும் விளங்கும் இந்திரஜித், “மாயையால் மறைந்திருந்து யுத்தம் செய்கையில் தேவ ராஜனான இந்திரனும் காணமுடியுமா? வேறு பலத்தால் என்னை நெருங்க முடியுமா? அல்ப மனிதர்களான உங்களைப்பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதென்ன? இதோ நான் உங்களைக் கழுகுகள் பூண்ட என்பாணங்களால் யமலோகத்திற்கு அனுப்பப்போகிறேன்” என்று மிகவும் கோபத்துடன் கூறிவிட்டு மறுபடியும் கூர்மையான பாணங்களால், தர்மம் தவறாத அந்த ராஜபுத்திரர்களைப் பிளந்து, ஸந்தோஷத்தால் ஸிம்ஹநாதம் செய்தான். மலையைப்போன்ற வில்லை வளைத்தும் கோரமான பாணங்களை இடைவிடாமல் பிரயோகித்தான். அஸ்திரங்களின் ரஹஸ்யத்தையும் தேகத்தின் உயிர்நிலைகளையும் அறிந்தவனாகையால், தீவ்ணமான சரங்களை அந்தந்த இடங்களில் பிரயோகித்து அடிக்கடி கர்ஜித்தான். ராமலக்ஷ்மணர்கள் தர்மயுத்தம் செய்பவர்களாகையால். சப்த வேதமென்ற வித்யைப்படி, சப்தமுண்டான

இடத்தை நோக்கி அடிக்க ஸம்மதிக்கவில்லை. ஸர்ப்ப ரூபமான பாணங்களால் கட்டப்பட்டுக் கடிக்கப்பட்டு, ஒரு நிமிஷத்திற்குள் கண் திறக்க முடியாமல் போனார்கள். தூக்கிக் கட்டியிருக்கிற கயிறுகள் அவிழ்ந்தபொழுது ஆடிவிழும் இந்தரத்வஜத்தைப்போல், ராவண புத்திரன் எய்த அம்புகளால் தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு அந்த ராஜபுத்திரர்கள் பூமியில் விழுந்தார்கள். தேகமெங்கும் ரத்தம் ஒழுக, பாணங்களால் இறுக்கக் கட்டப்பட்டு, ஸஹிக்க முடியாத உபத்திரவத்தை அடைந்து, பாணங்களையே படுக்கையாய் அடைந்தார்கள். ஒரு விரலின் அகலமாவது அவர்களுடைய தேகத்தில் பாணங்கள் பதியாத இடமில்லை. கால் முதல் தலைவரையில் ஸர்ப்ப ரூபமுள்ள பாணங்களால் துளைக்கப்படாத இடமில்லை. அசைக்க முடியாமல் கட்டப்படாத இடமும் இல்லை, காமரூபியான அந்தக் குரூர ராக்ஷஸனால் உபத்திரவிக்கப்பட்டு, மலைகளிலிருந்து நீர்த் தாரைகள் பெருகுவதுபோல், அவர்களுடைய தேகங்களிலிருந்து ரத்தம் பெருகிற்று. முன்பு இந்திரனை ஐயித்த ராவண குமாரன் கோபம் கெண்டு பாணங்களால் உயிர்நிலைகளில் அடிக்க, ராமன் முதலில் விழுந்தார். தங்கக் கட்டுகளுடனும் கூர்மையான முனைகளுடனும் விளங்கும் நாராசங்களாலும் அர்த்த காராசங்களாலும் அஞ்சலிகங்களாலும் வத்ஸதந்தங்களாலும் ஸிம்ஹதம்ஷ்ட்ரங்களாலும் க்ஷுரங்களாலும் அவரை இந்திரஜித் மறுபடியும் துளைத்தான். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மூன்று வளைவுகளுடன் கைப்பிடி முறிந்து நாண் தளர்ந்து, வில்லின்மேல் சாய்ந்துகொண்டே அவர் யுத்தபூமியில் படுத்தார். லக்ஷ்மணன் திரும்பிப் பார்த்து, தன் அண்ணன் பிரக்ஞையற்றுக் கீழே பாணங்களால் அமைக்கப்பட்ட படுக்கையில் கிடப்பதைக் கண்டு, பிழைப்பதரிதென்று எண்ணினார். பாணங்களால் கட்டப்பட்டுத் தேகமெங்கும் பிளந்து பூமியில் விழுந்து கிடக்கும் ராமனையும் மலர்ந்த செந்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற அவருடைய கலங்காத நேத்திரங்களையும் கண்டு லக்ஷ்மணன் துக்கித்தார். ஸகல வானரர்களும் சொல்ல முடியாத வருத்தமடைந்தார்கள். இப்படி நாகபாசங்களால் கட்டுப்பட்டு, தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு, பூமியில் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும். ராமலக்ஷ்மணர்களை ஹனுமான் முதலிய வானரர்கள் சூழ்ந்து நின்று துக்கத்தால் ஒன்றும் தோன்றாமல் தவித்தார்கள்.

**பத்ரிதௌ து வீரௌ பத்ரிதௌ பரயாநௌ
 ிதௌ வரநரா: ஸம்பரீவரய தஸ்து: |
 ஸமாததா வரயஸ்த ப்ரமுக்யா:
 வீஜாத மார்தா: பரமம் ச ஜக்து: || (௨௪)**

1. ராமன் இந்திரஜித்தால் பிரயோகிக்கப்பட்ட நாகபாசத்திற்கு ஏன் கட்டுப்பட வேண்டுமென்றால், ஸகலப் பிரபஞ்சத்தையும் ஸம்ஹரிக்கும் ஸர்வேச்வரனான ஸ்ரீராமன், தாம் ஏற்படுத்தின மாயாதையைக் காப்பாற்றவேண்டி, பிரஹ்மா கொடுத்த வரங்களுக்காகத் தாமே கட்டுப்பட்டார்.

2. “பரமாத்மாவின் தேகம் பஞ்சபூதங்களின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்டதல்ல; மாம்ஸம் கொழுப்பு எலும்பு முதலியவைகளால் ஸாதாரண சரீரங்களைப்போல் ஏற்பட்டதல்ல” என்ற வாக்கியத்தால் ராமலக்ஷ்மணர்களின் தேகங்கள் ஸாமான்ய சரீரங்களைப் போன்றவையல்லவென்று தெரிகிறது. அப்படியிருக்க, காயப்படுவதும் ரத்தம் பெருகுவதும் எப்படியென்றால், வாஸ்தவமாக அவர்களுடைய தேகங்களில் ரத்தமென்பது கிடையாது. வேஷதாரிகளைப்போல் ரத்தம் பெருகுவதாய்க் காட்டுவார்கள். இப்படி நிர்ப்பந்தத்திற்குட்பட்டு மனுஷ்ய பாவனையைக் காட்டுவதால் பிரயோஜனமென்னவென்றால், மற்றவர்கள் தம்போல் நடக்கவேண்டும் என்பதே. இல்லாவிட்டால், ஜனங்கள் “இவன் மனுஷ்யனல்ல, தேவதை; இவன் அனுஷ்டிக்கும் தர்மங்களை நாம் அனுஷ்டிக்கக் கூடாது” என்று எண்ணுவார்கள். எப்பொழுதும் மனுஷ்ய பாவனையாக நடந்தால், மஹாத்மாக்கள் அனுஷ்டித்த தர்மங்களைத் தானும் அனுஷ்டித்து இதர ஜீவ கோடிகளையும் அனுஷ்டிக்கும்படிச் செய்யலாம். மேலும், ராவணன் மனுஷ்யனால் மரணமடைவானென்ற பிரஹ்மாவின் வார்த்தையை நிறைவேற்றுவதற்காகவும் அப்படிச் செய்யவேண்டியிருந்தது. நாகபாசத்தால் ராமன் கட்டுப்பட்டதால் நாம் அறியவேண்டிய தர்மமென்னவென்றால், எப்பொழுதும் நியாய மார்க்கத்தில் நடப்பவர்களுக்கும், ஒரு நாள் சீரமம் நேரும்; ஆனால் அவை அதிச்சீக்கிரத்தில் விலகுமென்பதே.

நாராசம் - வட்டமான முகங்களுள்ள பாணம்;

அர்த்த நாரசம் - நடுவில் பிளப்புள்ளது; நாராசத்தைப் போன்றது.

பல்லம் - கோடாலியைப் போன்ற முனையுள்ளது.

அஞ்சலிகம் - கைகளைக் கூப்பிடுத்து போன்ற முனையுள்ளது.

வத்ஸ தந்தம் - பசுவின் கன்றின் பற்களைப் போன்ற முனையுள்ளது.

ஸம்ஹநம்ஷ்ட்ரம் - ஸம்ஹதத்தின் கோரப் பற்களைப் போன்ற முனையுடையது.

கடீரம் - நாவிலிருந்து கத்தியைப்போல் கருக்குள்ள முனையை உடையது.

ஸ-46: நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டது (தொடர்ச்சி)

ததேதா த்யாம் ப்ருதீலீம் கைவ லீக்ஷமாணா வசிநுகஸ: |
தத்'ருஸ: ஸந்திதள பாகை: ப்ராதிரள ராமலக்ஷ்மணௌ || (1)

பிறகு வானர்கள் இந்திரஜித்தின் பாணங்களால் ராம லக்ஷ்மணர்களும் ஆகாசமும் பூமியும் மறைக்கப்பட்டதைக் கண்டார்கள். காளமேகங்கள் மழை பெய்து ஓய்ந்ததைப் போல் இந்திரஜித் சரமாரி பொழிந்து ஓய்ந்தபொழுது, விபீஷணன் ஸுகீவனுடன் அங்கே வந்தான். நீலன், த்விவிதன், மைந்தன், ஸுஷேணன், குமுதன், அங்கதன், ஹனுமான் முதலியவர்கள் துக்கித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அசைவற்று மெதுவாய் மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு, தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருக பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, பூமியில் விழுந்து கிடந்தார்கள். சற்று நேரம் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும், சற்று நேரம் அசைவற்றும், சற்று நேரம் மெள்ள மெள்ள அவயவங்களை அசைத்துக்கொண்டும், சற்று நேரம் ஸர்ப்பங்களைப்போல் சீறிக்கொண்டும் தங்கத்வஜங்களைப்போல் கிடந்தார்கள். வானரத் தலைவர்கள் தாரைதாரையாய்க் கண்ணீர் பெருகச் சுற்றிலும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். இப்படித் தங்களுக்கு நாயகனான ராமனும் லக்ஷ்மணனும் யுத்த பூமியில் பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதைக் கண்டு, விபீஷணனும் வானர்களும் தாங்க முடியாத துக்கமடைந்தார்கள். பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் ஸுகல திக்குகளிலும் எவ்வளவு தேடிப்பார்த்தும், மாயையால் மறைந்திருந்த இந்திரஜித்தைக் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. விபீஷணன் மாத்திரம் ராக்ஷஸமாயையால் அந்த ராவண புத்திரனைக் கண்டான். தேஜஸாலும் கீர்த்தியாலும் பராக்கிரமத்தாலும் விளங்கும் இந்திரஜித், தான் நாகபாசங்களால் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கட்டினதையும் அவர் பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதையும் பார்த்து விசேஷப் பிரீதியடைந்து, ராக்ஷஸ ஸையங்களைக் உத்ஸாகப் படுத்தினான்.

“பாருங்கள்! கரன், தூஷணன், த்ரிசிரஸ் முதலிய ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்ற பலசாலிகள் என் பாணங்களால் அடிபட்டுக் கிடக்கிறார்கள். இந்த நாகபாசத்திலிருந்து இவர்களைத் தப்புவிக்க தேவாஸுர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் முடியாது. எவர்களைப் பற்றிக் கவலை கொண்டு என் பிதா படுக்கையில் படுக்காமல் ராத்திரி முழுவதும் வருத்தப்படுகிறாரோ, எவர்களை நினைத்து லங்கையிலுள்ள பிராணிகள், மழைக் காலத்தில் ஆறுகள்

கரைபுரண்டு கலங்குவது போல் மனம் கலங்கி பயந்து நடுங்குகிறார்களோ அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் என் அஸ்திரங்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். இவர்கள் நம் மெல்லோரையும் வேரறுக்கிறவர்கள்; பெரும் கெடுதியை விளைவிக்கிறவர்கள். சரத் காலத்திதுள்ள மேகங்களைப்போல், ராமலக்ஷ்மணர்களுடையவும் வானர சைன்யத்தினுடையவும் பராக்ரமம் முற்றும் வீணாயிற்றல்லலா” என்று கூறி மறுபடியும் வானரத் தலைவர்களைப் பாணங்களால் துளைத்தான். நீலனை ஐம்பது பாணங்களாலும், மைந்தத்விவிதர்களை மும்மூன்று பாணங்களாலும், ஜாம்பவானை மாப்பில் ஒரு பாணத்தாலும், ஹனுமானைப் பத்து பாணங்களாலும், அரசனான கவாஷனையும் அங்கதனையும் அநேக பாணங்களாலும் அடித்தான். இப்படி அந்த மஹாவீரன் வானரர்களை நெருப்புக் கொழுந்துகளைப் போன்ற பாணங்களால் பிளந்து, பயந்து நடுங்கச் செய்து, திக்குகள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்து சிரித்து, “ராக்ஷஸர்களே! கோரமான பாண பாசங்களால் கட்டப்பட்டு யுத்த பூமியில் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும் ராம லக்ஷ்மணர்களைப் பாருங்கள்” என்றான். ஸகல ராக்ஷஸர்களும் கபடயுத்தம் செய்பவர்களாகையால் அவனுடைய ஆச்சரியகரமான காரியத்தால் அடங்காத மகிழ்ச்சியடைந்து, மேகங்களைப்போல் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் ஸிம்ஹநாதம் செய்து, கர்ஜித்து, அந்த ராஜ புத்திரர்கள் மூச்சில்லாமல் அசைவற்றுப் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டு, அவர்கள் இறந்தார்களென்றே நிச்சயித்து, இந்திரஜித்தைக் கொண்டாடினார்கள்.

பிறகு இந்திரஜித் பேரானந்தமடைந்து லங்கைக்குச் சென்றான். ஸகல ராக்ஷஸர்களும் பரம ஸந்தோஷமடைந்தார்கள். ராம. லக்ஷ்மணர்களுடைய தேகத்தில் உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரையில் ஊசிநாட்ட இடரில்லாமல் பாணங்கள் நாட்டியிருப்பதைக் கண்டு, ஸுக்ரீவனுக்குப் பெரும் பயமுண்டாயிற்று. முகம் வாடிக்கண்ணீர் பெருகத் திகிலடைந்து வருத்தப்படும் வானராதிபதியைப் பார்த்து விபீஷணன், “ஸுக்ரீவ! பயப்படாதே! கண்ணீர் விடுவதை நிறுத்து. யுத்தங்கள் இப்படித்தானிருக்கும். ஜயம் எப்பொழுதும் ஒருவருடைய பங்கா? நாம் பூர்வ ஜென்மங்களில் பாக்யம் செய்திருந்தால், தசரத புத்திரர்கள் மோகம் தெளிந்து முன்போல் பலத்தாலும் வீரியத்தாலும் விளங்குவார்கள். தைரியப்படுத்திக்கொள்; அநாதையான என்னையும் தைரியப்படுத்து. ஸத்தியத்திலும் தர்மத்திலும் நாடின மனத்தையுடையவர்களுக்கு மரண பயமுண்டோ?” என்று அவனைத் தேற்றி, அசுபத்தைப் போக்குவதற்கும் சிரமத்தை நீக்குவதற்கும் ஜலத்தால் ஸுக்ரீவனுடைய நேத்திரங்களைத் துடைத்தான். பிறகு ராக்ஷஸ மாயைகளைக் கண்டு பிடிக்கக் கூடிய மந்திரத்தால் ஜலத்தை ஜபித்து அவனுடைய

கண்களையும் முகத்தையும் துடைத்து, துக்கத்திற்கு இடம் கொடுக்காமல் ஸமயோசிதமான வார்த்தைகளைச் சொன்னான். “துக்கப்படுவதற்கு இது ஸமயமல்ல. அகாலத்தில் அதிக ஸ்நேஹத்தைப் பாராட்டுவதும் மரணத்திற்கு ஹேதவாகும். ஆகையால் அதைரியத்தை விடு; இது ஸமஸ்த காரியங்களையும் கெடுக்கும். ராமனை நம்பியிருக்கும் இந்த வானர ஸைன்யத்திற்கு ஹிதத்தை யோசிக்க வேண்டாமா? அல்லது, ரகுவீரனை மூர்ச்சை தெளியும் வரையில் காப்பாற்று. இந்தத் தசரதபுத்திரர்கள் கொஞ்சம் சிரமம் தீர்ந்த பிறகு நமது துக்கத்தைப் போக்குவார்கள். ராமனுக்கு இந்த நாகபாசபந்தனம் ஒரு பொருட்டா? அவருக்கு மரணம் நேருமென்ற ஸந்தேஹம் ஏன்? ஆயுள் குறுகினவர்களுக்கு லக்ஷ்மி களை இருக்குமா? இவர்களுடைய முகத்தில் அது பூர்ணாமாய் விளங்குவதைப் பார். ஆகையால் நீயும் உன் ஸைன்யமும் கவலையற்றிருங்கள். மேல் நடக்க வேண்டிய காரியங்களை நான் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு வரும்வரையில் யாவற்றையும் ஜாக்கிரதையாகப் பார்த்துக் கொள். இதோ நமது வானர வீரர்கள் பயத்தால் மயிர்க் கூச்சமடைந்து ஓடிப் போவோம் என்று ஒருவர்க்கொருவர் ரஹஸ்யமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்திரஜித் நம்முடன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, இவர்களை உத்ஸாஹப் படுத்துவதற்காக அங்குமிங்கும் நான் ஓடிக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, என்னை இந்திரஜித்தென்றெண்ணி நடுங்கினார்கள். சூட்டின மாலையைக் கழற்றி எறிவதபோல், நமது ஸைன்யங்கள் பயத்தை விட்டும்” என்று ஸுகீர்வனை ஸமாதானம் செய்து, வானர ஸைன்யங்களைப் பார்த்து, “நான் இந்திரஜித்தல்ல, உங்களுக்குப் பரம மித்திரனாயும் ராவணனுக்குப் பரம சத்துருவாயுமிருக்கும் விபீஷணன், பயப்படாதீர்கள்” என்று தைரியம் செய்தான்.

அதற்குள் இந்திரஜித்தென்ற மஹா மாயாவி ஸகல ஸைன்யங்களும் சூழ, லங்கைக்குச் சென்று, ராவணனை நமஸ்கரித்துக் கை கூப்பி, “மஹாராஜ! ராம லக்ஷ்மணர்கள் இறந்தார்கள்” என்று தெரிவித்தான். அதைக் கேட்டு லங்கேசுவரன் ஆனந்த பரவசனாய் ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து தாவிக் குதித்து, அந்த வீரசிகாமணியை இறுகத் தழுவி, உச்சிமுகர்ந்து, தன் சத்ரு நாசமடைந்ததை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லும்படி கேட்டான். அதற்கு இந்திரஜித்தும் தான் ராமலக்ஷ்மணர்களை நாகபாசங்களால் கட்டிச் தேஜஸற்று அசைவில்லாமல் பூமியில் அடித்துத் தள்ளினதை நடந்தபடி வர்ணித்தான். ஸந்தோஷத்தால் மனம் பூரித்துத் தன் புத்திரனுடைய வார்த்தைகளால் ராமனைப் பற்றின பயமும் கவலையும் தீர்ந்து, தன் புத்திரனை மிகவும் கொண்டாடினான்.

ஸ ஹர்ஷவேகாநுக தாந்தராத்மா

புருத்வா வசுத்ஸ்ய மஹாரதஸ்ய
ஜிஹ்ன ஜ்வரம் தாபரதே: ஸுதத் தம்
புருத்ஸ்ய வாசாந் நநந்த புத்ரம் || (௨)

ஸ-47: ராம லக்ஷ்மணர்களை ஸீதைக்குக் காட்டினது

ப்ரதீப்ரவீஜ்ஜே லங்காம் து க்ருதார்தே ராவணாத்மஜே |
ராகவம் பரீவார்யார்தா: ரரக்ஷைர் வரநரர்ஜபா: || (1)

பிறகு வானர சிரேஷ்டர்கள் ராகவனைச் சூழ்ந்து வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் காத்து வந்தார்கள். ஹனுமான், அங்கதன், நீலன், ஸுவேணன், குமுதன், நளன், கவாக்ஷன், கவயன், சரபன், கந்தமாதனன், ஜாம்பவான், ரிஷபன், கந்தன், ரம்பன், சதவலி முதலிய வானர வீரர்கள் ஸேனைகளை அணிவகுத்து, வெகு ஜாக்கிரதையாய்ப் பெரிய விருக்ஷங்களை எடுத்துக் கொண்டு, மேலும் கீழும் ஸகல திக்குகளிலும் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு, புல் அசைந்தாலும் ராக்ஷஸர்கள் வந்து விட்டார்களென்று பயந்தார்கள். அதற்குள் ராவணன் இந்திரஜித்தை உத்தரவு கொடுத்தனுப்பி விட்டு, ஸீதையைக் காக்கும் ராக்ஷஸிகளையும் திரிஜடையையும் வருவித்து, “ராமலக்ஷ்மணர்கள் இந்திரஜித்தால் கொல்லப் பட்டார்கள்! என்று ஸீதைக்குச் சொல்லுங்கள். அவளைப் புஷ்பக விமானத்திலேற்றி யுத்த பூமியில் இறந்து கிடக்கும் அந்தக்ஷத்ரியப் பதர்களைக் காட்டுங்கள். எவனுடைய தைரியத்தால் கர்வம் கொண்டு என்னை லக்ஷ்யம் செய்யாமலிருக்கிறாளோ அந்தப் பர்த்தாவும் அவன், உடன் பிறந்தவனும் யுத்தகளத்தில் அடிபட்டுக் கிடக்கிறார்கள். இனி விசாரமற்றுத் துக்கமற்று ராமனைச் சேருவோமென்ற எண்ணமில்லாமல் என்னை அடைவாள். ராம லக்ஷ்மணர்கள் யுத்தத்தில் இறந்ததை நேரில் கண்டபின் ஆசையற்று, என்னைத் தவிர வேறு கதியில்லை என்றறிந்து, மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் தானே என்னை அடைந்து, ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குவாள்” என்றான். அந்த ராக்ஷஸிகள் அப்படியே ஸீதையைப் புஷ்பக விமானத்திலேற்றி, அவள் துக்கத்தால் புத்தி சிதறியிருப்பதையும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், ராமலக்ஷ்மணர்களைக் காட்டுவதற்காக யுத்த பூமிக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். ராவணன் நகரமெங்கும் த்வஜங்களாலும், கொடிகளாலும், மாலைகளாலும், அலங்கரித்து ராம லக்ஷ்மணர்கள் இந்திரஜித்தால் கொல்லப்பட்டார்களென்று தெரிவித்தான்.

ஸீதை த்ரிஜடையுடன் புஷ்பக விமானத்திற் சென்று, ஸகல வானர ஸையன்யமும் அடிபட்டு விழுந்து கிடப்பதையும் வானர வீரர்கள் ராமலக்ஷ்மணர்களைச் சுற்றி துக்கித்துக் கொண்டிருப்பதையும் தசரத புத்திரர்கள் பாணங்களென்ற படுக்கையில் பிரக்ஞையற்றுக் கவசம் பிளந்து வில்லுகள் நழுவிப்

பாணங்களால் ஸகல அவயவங்களிலும் துளைக்கப்பட்டுச் சரக்கூடுகளைப் போல் கிடப்பதையும் கண்டாள். அக்னி குமாரர்களான ஸ்கந்தனையும் விசாகனையும் போல், அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்கள் செந்தாமரை இதழ்களைப் போன்ற நேத்திரங்களுடன், அந்தச் கதியை அடைந்திருப்பதைக் கண்டு துக்கம் மேலிட்டு வெகு நேரம் பிரலாபித்தாள். நிகரற்ற அழகும் ஸௌந்தரியமும் பொருந்தின ஜானகி, ராமனும் லக்ஷ்மணனும் புழுதியில் விழுந்து புரளுவதைக் கண்டு வாய்விட்டழுதாள். தேவர்களைப்போல் காந்தி பொருந்தின அந்த ஸகோதரர்கள் அசைவற்றிருப்பதைக் கண்டு, கண்ணீரால் ஒன்றும் தெரியாயாமல் அவர்கள் இறக்தார்களென்றெண்ணி, பின்வருமாறு துக்கித்தாள்.

**ஸா பாஜ்ப்ஸோகா ப்ஹுதா ஸமீஷ்ய
சிதன ப்ராதிரன தேவஸமப்ரபாசிவன |
வீதர்கயந்தீ நீதநம் தயோ: ஸா
துக்காந்விதா வாக்யமீதம் ஜகாத (26)**

ஸ-48: ஸீதையின் பிரலாபம்

பர்தாரம் நீஜதம் த்ருஷ்ட்வா லக்ஷ்மணம் ச மஹாபலம் |
வீலலாப ப்ருபரம் ஸீதா கருணம் ஹராக கர்ஸீதா || 1)

ஐயோ ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திர நிபுணர்கள் எனக்குப் புத்திரர்கள் பிறப்பார்களென்றும் நான் விதவையாக மாட்டேனென்றும் சொன்னார்களே. அந்தப் புத்திமான்களுடைய வார்த்தை பொய் யாயிற்றே. நான் அநேக யாகங்களைச் செய்யும் சக்கரவர்த்தியின் பட்ட மஹிஷியாக இருப்பேனென்று சொன்னவர்களுடைய வார்த்தைகளெல்லாம் என் நாதன் இறந்ததால் பொய்யாயிற்றே, 'நீ மஹா அதிருஷ்டசாலி, வீரசிகாமணியான அரசனுக்குப் பத்னியாவாய்' என்ற வார்த்தைகள் என் ரகுவீரன் உயிரிழந்த பிறகும் நிஜமாகுமா? 'அம்மா! உனக்கு நித்திய மங்களங்கள் உண்டாகும்' என்று ஆசீர்வதித்த பெரியோர்களுடைய வார்த்தைகள் என் ராகவனுடன் போயிற்றோ? இதோ என்பாதங்களில் காணப்படும் பத்ம ரேகைகள், நான் சக்கரவர்த்திக்குப் பார்வையாய்ப் பட்டாபிஷேகம் பெறுவதற்கு அடையாளமென்று சொன்னார்களே. பாக்யமற்ற ஸ்திரீகள் பர்த்தாக்களை இழந்து விதவைகளாவதற்கு வேண்டிய லக்ஷணங்களை எவ்வளவு தேடிப் பார்த்தும் என்னிடத்தில் காண வில்லையே. பத்மம் என்ற பதத்திற்கு பாதத்தில் லக்ஷ்மியை உடையவர்களென்று கருத்து. என் பாதங்களில் அவ்விதமான பத்ம ரேகைகளிருப்பதால் நான் விசேஷ ஐச்வர்யத்தையும் ஸௌக்யத்தையுமனுபவிப்பேனென்று ஏற்படுகிறது. என் தாசரிதி உயிருடனிருந்தாலல்லவா இது நிஜமாகும்? என் தலைமயிர்கள் மெல்லிய தாயும், ஏற்றத் தாழ்வில்லாமலும் கருத்துமிருக்கின்றன. என் புருவங்கள் ஒன்றிற்கொன்று சேரவில்லை. என் முழங்கால்கள் உருண்டு திரண்டு இடைவெளியின்றி சேர்ந்து இருக்கின்றன. என்பற்கள் இடைவெளியின்றிச் சேர்ந்திருக்கின்றன. நெற்றியின் இருபுறங்கள், நேத்திரங்கள், கைகள், பாதங்கள், முழங்கால்கள், துடைகள் உயர்க்து பருத்திருக்கின்றன. என் விரல்கள் ஸமமாயும் வட்டமான நகங்களுடன் விளங்குகின்றன. ஸ்தனங்கள், நாபி, விலாப் புறங்கள், மாப்பு இவைகள் லக்ஷணப்படி அமைந்திருக்கின்றன. ரத்னங்களின் காந்தியைப் போல் என் நிறம் மனோஹரமாக இருக்கிறது. பாதங்களின் பத்து விரல்களும் முன் காலும் குதிகாலும் நடக்கும்போது பூமியில் நன்றாய்ப் பதிந்திருக்கின்றன; ஆகையால் சுப லக்ஷணங்கள் பொருந்தினவளென்று என்னை எல்லோரும் மெச்சுகிறார்களே! என் கைகளும் பாதங்களும் யவமென்ற தான்யத்தைப் போன்ற ரேகைகளால் நிறைந்திருக்கின்றன. கைவிரல்களைச் சேர்த்து

வைத்தால் இடைவெளி தெரியவில்ல; குங்குமத்தைப் போல் சிவந்த நிறமுள்ளவை. எப்பொழுதும் அழகான புன்சிரிப்பையுடையவளென்று ஸ்திரீகளுடைய ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திர நிபுணர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்களே! ஜ்யோதிஷ சாஸ்திரத்தில் வல்லவர்கள் நானும் என் பர்த்தாவும் மஹாராஜ்யாபிஷேகம் பெறுவோமென்று சொன்ன வார்த்தை பொய்யாயிற்றே. ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஜனஸ்தானமெங்கும் என்னைத் தேடி ஸமாசாரத்தையறிந்து ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிய பின் ஒரு குளம்பளவு தண்ணீரில் மூழ்கி இறந்தார்களே! கபந்தன், விராதன், வாலி, கரதூஷணர்களைக் கொன்று முடிவில் இந்திரஜித்தின் மாயையால் மடிந்தார்களே! ஐயோ! வாருணம், ஆக்னேயம், ஐந்தரம், வாயவ்யம், ப்ரஹ்மசிரஸ் முதலிய அஸ்திரங்கள் உங்களுக்கில்வையா? இந்திரனையும் உபேந்திரனையும் போன்ற ராமலக்ஷ்மணர்கள், மாயையால் மறைந்து அடிக்கும் இந்திரஜித்தின் கையால் மாண்டு என்னை அநாதையாய் விட்டார்களே! எந்தச் சத்ருவும், அவன் மனோவேகமுள்ளவனாயிருந்தாலும் யுத்தத்தில் ராகவனுடைய கண்ணில் பட்ட பிறகு உயிருடன் திரும்புவானா? காலத்திற்கு ஸாத்யமில்லாத காரியம் ஒன்றுமில்லை. விதியை வெல்ல முடியாது. இல்லாவிட்டால் ராமரும் லக்ஷ்மணனும் ஒரு ராக்ஷஸனால் அடிபட்டுக் கிடப்பார்களா? ராமரையும் லக்ஷ்மணனையும் என்னையும் என் தாயையும் குறித்து எனக்கு அவ்வளவு வருத்தமில்லை. பரமசாதுவான என் மாமியார் கௌஸல்யாதேவியை நினைக்கும் பொழுது எனக்குத் துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. ‘வனவாஸம் முடிந்து என்னருமைக் குழந்தைகளான ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் எப்பொழுது திரும்பி வருவார்கள்; எப்பொழுது நான் அவர்களைப் பார்த்து மகிழ்வேன்’ என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறாரே” என்று இப்படிப் பலவிதமாகப் பிரலாபித்தாள்.

அப்பொழுது த்ரிஜடை, “அம்மா! என் இப்படி வருத்தப்படுகிறாய்? உன் பர்த்தா பிழைத்திருக்கிறார். நான் இப்படிச் சொல்வதற்குத் தகுந்த காரணங்களுண்டு. ஸேனாநாயகன் இறந்தால், ஸேனைகள் உத்ஸாஹமிழந்து, ஒன்றும் தோன்றாமல், மாலுமியை இழந்த கப்பலைப்போல் மயங்கும். இந்த வானரஸன்யம் அப்படி இல்லை. ஸந்தோஷத்தால் பிரஸன்னமான முகங்களையும் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் நேத்திரங்களையும் பார். மேலும், இவர்கள் கலங்காமல் கவலைப்படாமல் ராமலக்ஷ்மணர்களை பிரக்ஞைவரும் வரையில் ரக்ஷித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார். உன்னிடத்தில் எனக்குள்ள பிரீதியால் இதை உனக்குச் சொன்னேன். இந்தச் சுபமான அடையாளங்களாலும் தகுந்த காரணங்களாலும் ராமலக்ஷ்மணர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களென்றும் அவர்களுக்கு யாதொரு

அபாயமுமில்லையென்றும் நம்பு. இதுவரையில் நான் பொய் சொன்னதில்லை; இனிச் சொல்லப் போகிறதும் இல்லை. உன் நன்னடத்தையும் ஆசாரமும் என் மனத்தைக் கவர்ந்தன. உன்னிடத்திலுள்ள பிரீதியால் இப்படிச் சொன்னேன். ரகுவீரர்களை யுத்தத்தில் ஐயிப்பதற்குத் தேவாஸுரர்களாலும் இந்திரனாலும், முடியுமா? மேற்சொன்ன காரணங்களையும் நான் கண்ட ஸ்வப்னத்தையும் ஆதாரமாய்க் கொண்டு இப்படிச் சொல்கிறேன். இதிருக்கட்டும். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய முகங்களைப் பார். பிரக்ஞையற்றவர்களாயிருந்தும் இவர்களுடைய தேககாந்தியும் முக விலாஸமும் லக்ஷ்மீ விலாஸமும் குறையவில்லையே! வீரியமற்றவர்களுக்கும் உயிரிழந்தவர்களுக்கும் முகத்தில் ஒரு விகாரம் காணப்படுமல்லவா? ஜானகி! இந்த ராஜபுத்திரர்களுடைய விஷயத்தில் வருத்தத்தையும் சோகத்தையும் புத்திக் கலக்கத்தையும் விடு. இவர்கள் பிழைக்காமலிருக்க முடியாது!” என்று தைரியப்படுத்தினாள்.

அமிருததாரைகளைப்போன்ற அந்த வார்த்தையைக் கேட்டு ஸீதை துக்கம் நீங்கிக் கைகூப்பி, “அம்மா! நீ சொல்லுகிறபடியே நடக்கக்கடவது” என்று பிரார்த்தித்தாள். (பகவானுடைய குணங்களையும் மஹிமையையும் உபதேசிக்கிறவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களைக் குருவாகப் பாவித்து ஆதரிக்கவேண்டும் என்பது கருத்து) பிறகு ஸீதையும் த்ரிஜடையும் புஷ்பக விமானத்திலேறி அசோக வனத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். த்ரிஜடை எவ்வளவு தைரியம் சொல்லியும், ஜானகி அசோக வனத்திற்குப் போய் ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவிலிருந்தவுடன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ஞாபகம் வந்தது. அவர்களை எதிரில் இருப்பதாகப் பாவித்து அவர்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பற்றிச் சொல்லமுடியாத துக்கத்தையடைந்தாள்.

ப்ரஸீபர்ய ஸீ தா பஹுவுருக்ஷைஷண்டாம்
தாம் ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய வீஹாரயுயிம் |
ஸம்ப்ரேக்ஷ்ய ஸஞ்ந்தய ச ராஜபுத்ரிள
பரம் வீஜாதம் ஸமுபாஜகாம || (41)

ஸ-49: ராமன் பிரக்ஞை தெளிந்தது

கோரண பரபத்தேந பத்திதள தபரதாத்மஜிள |
நிர்வஸந்திதள யதா நாகிள பரயாசிநளருத் ரோகஜிதள || (1)

ம ஹாபலமுள்ள ஸுகீவன் முதலிய வானரசிரேஷ்டர்கள் சோகம் மேலிட்டுக் கோரமான நாகபாசங்களால் கட்டுப்பட்டு சத்தம் பெருக, ஸர்ப்பங்களைப்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு பூமியில் படுத்திருக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களைச் சூழ்ந்திருந்தார்கள். அதற்குள் ராமன் மூர்ச்சை தெளிந்து விழித்துக்கொண்டார். வீரியத்திலும், தைரியத்திலும், பலத்திலும் ஒப்பற்றவரல்லவா? தன் பக்கத்தில் லக்ஷ்மணன் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு ரத்தம் பெருக, முகம்வாடி, புழுதிபடிந்து தரையில் கிடப்பதைக் கண்டு துக்கம் மேலிட்டு பிரலாபித்தார். “என்னுடன் பிறந்த நீ ஒரு அல்ப ராக்ஷஸனால் ஐயிக்கப்பட்டுப் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்ட பிறகும் நான் உயிரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமா? இனி ஸீதையைடைந்தும் எனக்கென்ன பிரயோஜனம்? லோகத்தில் தேடிப்பார்த்தால் ஸீதையைப் போன்ற ஒரு ஸ்திரீ கிடைக்கலாம். ஆனால் ரணதீரனான லக்ஷ்மணனைப்போல் ஸுஹோதரன் கிடைப்பானா? ஸுமித்திரையின் அருமைக் குழந்தை இறந்தால் இந்த வானரர்களுக்கு எதிரே உயிரை விடுவேன். என்னை நம்பி எனக்கு உதவி செய்ய என்னுடன் அனுப்பின லக்ஷ்மணனைப் பறிகொடுத்துவிட்டு நான் மாத்திரம் உயிருடன் ஸுமித்ராதேவியை எப்படிப் பார்ப்பேன்? கௌஸல்யையும், கைகேயியும், ஸுமித்திரையும், ‘லக்ஷ்மணன் எங்கே?’ என்று என்னைக் கேட்டால் என்ன சொல்வேன்? புத்திரனைப் பறிகொடுத்து நடுங்கிக் கதறும் ஸுமித்ரையை எப்படி ஸமாதானம் செய்வேன்? ‘உன்னுடன் வனத்தித்குப்போன லக்ஷ்மணனை விட்டு நீ மாத்திரம் வந்த காரணமென்ன? பரத சத்ருக்களிடத்தில் இந்த விருத்தாந்தத்தை எப்படிச் சொல்வேன்? இவ்விடத்திலேயே உயிரை விடுகிறேன்; பிழைத்திருக்க இஷ்டமில்லை. லக்ஷ்மணனை வனத்திற்கு அழைத்து வந்ததைப்போல் கெட்ட காரிய முண்டோ? பெரியோர் இப்படிச் செய்வார்களா? தசரதர் என்னைக் காட்டிற்குப் போகச் சொன்னாரேயன்றி லக்ஷ்மணனை நான் அழைத்துப் போக நியாயமென்ன? எனக்காக உயிரைப் பறிகொடுத்துப் பூமியில் கிடக்கிறானே! என் ஜன்மத்தைச் சுடவேண்டும். குழந்தாய்! நான் துக்கப்படும்போதெல்லாம் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லி வந்தாயே, இப்பொழுது உன்ன இழந்து நான் பரிதபிக்கையில் என்னைத் தேற்ற உனக்கு உயிரில்லையே? ராக்ஷஸர்களைக் கணக்கில்காமல் அடித்துத் தள்ளின இந்த யுத்த பூமியில் நீயே சத்ருக்களால்

அடிக்கப்பட்டுக் கிடக்கும்படி நேர்ந்ததோ? ஸூரியன் அஸ்தகிரியில் இறங்குவது போல் பாணங்களாகிற கிரணங்களால் சூழப்பட்டு ரத்தப்பிரவாஹமென்ற ஸந்தியாகால வர்ணத்துடன், அம்புகளால் பரப்பப்பட்ட படுக்கையென்ற அஸ்தகிரியில் ரவிகுல ஸூரியனான நீ தங்கியிருக்கிறாயோ? ஒரு வேளை உயிர்நிலைகளில் பாணங்களால் அடிபட்டு உபத்திரவம் பொறுக்காமல் என்னுடன் பேசவில்லையோ? உனக்கு என்னிடத்திலுள்ள பிரேமையை உன் கண்ணிறத்தால் எப்பொழுதும் புலப்படுத்துகின்றாய். நான் வனத்திற்கு வரும்பொழுது எவ்வளவு ஆவலுடன் வந்தாயோ அப்படியே நானும் உன்னுடன் யமலோகத்திற்கு வருகிறேன். நீ எனக்குப் பிரியமான பந்து. எப்பொழுதும் எனக்கு அனுசூலமாய் நடக்கிறவன். என்னுடைய துர்க்குணங்களால் இந்த அவஸ்தையை அடைந்திருக்கிறாய். மஹாவீரனான லக்ஷ்மணன் கடுங்கோபங் கொண்ட பொழுதும் கடுமையாகவாவது ஹிதமில்லாமலாவது என்னிடத்தில் பேசியறியேன். கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் ஆயிரம் கைகளால் ஒரே தடவையில் ஐநூறு பாணங்களைப் பிரயோகிக்கும் காலத்திற்குள் லக்ஷ்மணன் இரண்டு கைகளாலும் அத்தனை பாணங்களை பிரயோகிப்பான். தேவேந்திரன் பிரயோகிக்கும் அஸ்திரங்களைக் கூட தன்னுடைய அஸ்திரங்களால் நாசம் செய்யக்கூடிய மஹாவீரன் ஒரு அல்ப ராக்ஷஸனால் தோல்வியடைய வேண்டியதென்ன? உத்தம சயனங்களில் படுக்கத் தகுந்த நீ இப்படி வெறும் தரையில் படுப்பது தகுமா?

ஸூகீவ! விபீஷணனை ராக்ஷஸர்களுக்கு அரசனாக அபிஷேகம் செய்விக்கிறேனென்று பிரதிக்கை செய்து அதை நிறைவேற்றாவிட்டால் அந்தத் துக்கம் என்னைக் கொளுத்திவிடும். ஆகையால், நான் இங்கே இருக்கவேண்டியது. நீ இப்பொழுதே வானர ஸையங்களுடன் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டிக் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப் போ. ஒருவேளை மஹாபலவானான ராவணன் நான் இல்லையென்றறிந்து இங்கே வந்து உன்னை ஹிம்ஸிப்பான். ஹனுமான், ஜாம்பவான், தூம்ரன், அங்கதன், மைந்தன், த்விவிதன், கேஸரி, ஸம்பாதி, கவயன், கவாக்ஷன், கஜன், சரபன் முதலிய வானவீரர்கள் எனக்காக உயிரை அலட்சியம் செய்து இந்த யுத்தத்தில் காட்டின பராக்கிரமம் செய்த காரியங்களும், அடைந்த கீர்த்தியும் பிறருக்கு. ஸாத்யமா? ஸூகீவா! உத்தம மித்திரனும் அருமைத் தோழனும் செய்ய வேண்டியதையெல்லாம் நீ குறைவில்லாமல் செய்தாய். மித்திர தர்மத்தைப் பூர்ணமாக அனுஷ்டிக்க வேண்டுமென்று கவலை கொண்டவனல்லவா நீ? வானரசிரேஷ்டர்களே! உயிர்த்தோழர்கள் எனக்குச் செய்யவேண்டிய பரம உபகாரங்களை நீங்கள் குறைவில்லாமல் செய்தீர்கள். உங்களெல்லோருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தேன். இஷ்டமான இடங்களுக்குப் போகலாம்” என்றார்.

அதைக்கேட்டு வானார்கள் துக்கத்தால் கண்கள் சிவந்து மலையருவிகள் மழைக்காலத்தில் நீர்த்தாரைகளைப் பெருகவிடுவது போல் கண்ணீர் உகுத்தார்கள். பிறகு விபீஷணன் ஸகல ஸைன்யங்களையும் அங்கங்கே நிறுத்திவிட்டு, கதாபாணியாய் ராகவனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். மை மலையைப்போல் கருத்த தேகத்துடன் அவன் ஓடி வருவதைக்கண்டு, ஸகல வானர்களும் அவனை இந்திரஜித்தென்றெண்ணி மூலைக்குமூலை சிதறிப்போனார்கள்.

**தம் தீருஷ்ட்வா த்வரீதம் யாந்தம் நீலரஞ்ஜத சூயாபமம் |
வாநரா துத்ருஷு: ஸர்வே மந்யமாநாஸ்து ராவணீம் || (35).**

ஸ-50: ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்திலிருந்து விடுபட்டது

அதேதாவாச மஹாதேஜா ஹர்ராதேஜா மஹாபல: |
கீர்யம் வ்யதீதா ஸேநா மூடவாதேவ சிநஸர் ஜலே|| (1).

அப்பொழுது ஸுகீவன், “என்ன ஆச்சரியம்! ஸமுத்திரத்தில் எதிர்க்காற்றால் தத்தளிக்கும் கப்பலைப் போல் நமது ஸைன்யம் மிரளக் காரணமென்ன?” என்றான். அங்கதன், “ரகுவீரர்கள் பாணங்களால் அடிபட்டு ரத்தம்பெருகச் சராஸனத்தின் மீது படுத்துக் கிடப்பதை தாங்கள் பார்க்கவில்லையோ. அதைத் தவிர வேறு காரணம் வேண்டுமோ?” என்றான். ஸுகீவன், “அப்படியல்ல, ஏதோ ஒரு பெரிய பயத்தாலல்லாமல் இப்படி நேராது. இவர்கள் முகம் குன்றி ஆயுதங்களை எறிந்துவிட்டு மூலைக்கு மூலை ஓடுகிறார்கள். பயத்தால் கண்கள் மிரண்டு திரும்பிப் பார்க்காமல் ஒருவரையொருவர் இழுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடுகிறார்கள். அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம்கூட வெட்கப்படாமல், கீழே விழுந்தவர்களைக் கவனிக்காமல், தாண்டிக் கொண்டு செல்லுகிறார்கள் பார்” என்றான். அதற்குள் விபீஷணன் கதாபாணியாய் அங்கே வந்து ஸுகீவனை ஆசீர்வதித்து, ராமன் பிரக்ஞை தெளிந்திருப்பதைக் கண்டான். அப்பொழுது ஸுகீவன் தன்னருகிலிருந்த ஜாம்பவானைப் பார்த்து, “இதோ வந்திருக்கும் நமது பரம மித்திரனான விபீஷணனைப் பார்த்தல்லவா வானரர்கள் இந்திரஜித்தென்றெண்ணி மூலைக்குமூலை ஓடுகிறார்கள். இப்பொழுதே போய் அவர்களை நிறுத்தி நிஜத்தைச் சொல்லி தைரியப்படுத்த வேண்டியது அவசியம்” என்றான். ஜாம்பவானும் அப்படியே செய்ய, வானரஸைன்யங்கள் அவருடைய வார்த்தையை நம்பி விபீஷணனையும் கவனித்துப் பார்த்துப் பயம் தெளிந்து திரும்பி வந்தன. விபீஷணன் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய உடம்பெங்கும் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, மனம் பதைபதைத்து, ஜலத்தைத் தொட்டு அவர்களுடைய கண்களைத் துடைத்து, துக்கத்தை அடக்கமுடியாமல் அழுது பிரலாபித்தான்.

“மஹாபலவான்களும் பராக்கிரமசாலிகளும் யுத்தத்தில் பிரிய முள்ளவர்களுமான இந்தப் புருஷசிரேஷ்டர்கள் கபட யுத்தம் செய்யும் ராக்ஷஸர்களால் இந்த கதியடைந்தார்களே. என்னுடன் பிறந்தவன் மஹாக்ரூரன். அவனுக்குப் பிறந்த புத்திரன் அவனைவிட துஷ்டன். அந்த மஹா பாபி ராக்ஷஸர்களுக்குரிய அல்ப புத்தியாலும் மாயையாலும் இவர்களை

மோசம் செய்து விட்டானே. இதனால் தன்னைப் பெற்றவனுக்கு அழியாத அபகீர்த்தியை ஸம்பாதித்தான். இந்த ராஜபுத்திரர்களோ கபடமறியாதவர்கள்; பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு ரத்தத்தால் நனைந்து முள்ளம் பன்றிகளைப் போல் பூமியில் கிடப்பதைக் காணவும் எனக்கு விதியோ? இவர்களுடைய வீரியத்தை அண்டி நான் கேஷமமடையலாமென்றிருந்தேன். அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்கள் பூமியில் விழுந்து மரணமடையப் போகிறார்களே. இவர்களைப் பறி கொடுத்து நான் மாத்திரம் உயிருடன் இருக்கிறேன். நான் உயிருடனிருந்தும் இறந்தவனே. என் எண்ணங்களெல்லாம் வீணாய் ராஜ்யத்தையும் இழந்து பரிதவிக்கிறேன். என் சத்துரவான ராவணன் தன் பிரதிக்கருவையை நிறைவேற்றி ஸந்தோஷப்படுகிறான்” என்று பிரலாபிக்கும் அந்தப் பக்தசசிரோமணியை ஸுகீவன் பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து “தர்மாத்மாவே! லங்கா ராஜ்யம் உனக்குக் கிடைப்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? ராவணன் புத்திரமித்திர பந்துக்களுடன் கேஷமமாய் வாழ்வானென்ற நம்பிக்கை வேண்டாம். நமது ரக்ஷகர்களுக்கு இந்த நாக பாசங்கள் யாதொரு கெடுதியையும் செய்ய முடியாது. சற்று நேரம் மயங்கியிருப்பார்களேயன்றி வேறல்ல. இதோ அதிசீக்கிரத்தில் பிரக்ஞை தெளிந்து ராவணனையும் ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்வார்கள்” என்று ஸமாதானம் செய்தான். பிறகு ஸம்பத்திலிருந்த தன் மாமனான ஸுஷேணனை நோக்கி, “நீ ராமலக்ஷ்மணர்களை எடுத்துக்கொண்டு வானர சைன்யங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்குப்போ. நான் ராவணனையும் அவனுடைய புத்திர மித்திர பந்துக்களையும் நாசம் செய்து, முன்பு இந்திரன் தன்னை விட்டுப் பிரிந்த லக்ஷ்மியைத் திரும்பி அடைந்தது போல், ஜானகியை ராமனிடத்தில் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறேன்” என்றான். அதைக் கேட்டு ஸுஷேணன், “தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்கும் நடந்த கோர யுத்தத்தை நான் பார்த்திருக்கிறேன். அப்பொழுது பாணம் பிரயோகத்தில் ஒப்பற்ற திறமையுடைய தானவர்கள் அபூர்வமான பாணங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் தேவர்களை அடிக்கடி மறைத்தார்கள். சில தேவர்கள் உபத்திரவம் தாங்காமல் துடித்தார்கள்; சிலர் பிரக்ஞையற்றார்கள்; சிலர் உயிரிழந்தார்கள். அப்பொழுது மிருதஸஞ்ஜீவினி முதலிய வித்யைகளாலும் மந்திரங்களாலும் ஔஷதிகளாலும் பிருஹஸ்பதி அவர்களை அபாயத்திலிருந்து தப்பிவித்தார். ஸம்பாதி பனஸன் முதலிய வானரர்களுக்கு அவைகளும் அவை வளரும் பர்வதமும் நன்றாய்த் தெரியும். கூர்ஸமுத்திரத்தில் முன்பு அமிருதத்தைக் கடைந்தெடுத்தவிடத்தில் சந்திரகிரித்ரோணகிரி என்ற மலைகளில் தேவர்களால் வைத்து வளர்க்கப்படுகின்றன. அந்த ஸஞ்ஜீவகரணி விசல்யகரணி என்ற ஔஷதிகளைக் கொண்டு வருவதற்கு வானரர்களைச் சிக்கீரமாய் அனுப்ப வேண்டியது. இதோ இருக்கும் வாயுபுத்திரன் போய்வரட்டும்!” என்றான்.

அதற்குள் மேகங்கள் மின்னற் கொடிகளுடன் கர்ஜித்தன. அவைகளையும் ஸமுத்திர ஜலத்தையும் அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு சண்டமாருதம் வீசிற்று. பூமி நடுங்கிற்று, மஹமாவிருஷங்கள் வேருடன் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தன. பெரிய தேகங்களுடன் லங்கையில் வஸிக்கும் ஸர்ப்பங்களும் ஸகல ஜல ஜந்துக்களும் பயந்து நடுங்கி நீரில் மறைந்தன. கொஞ்ச நேரம் கழித்துக் கருட பகவான் வானரர்களுக்கு பிரத்யக்ஷமானார். அளவற்ற பலவானான அந்த விந்தையின் புத்திரன் அக்னியைப் போல் ஜ்வலித்துக் கொண்டு வருவதைக் கண்டு பாண ரூபமாய் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கட்டியிருந்த நாகங்கள் இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தன. பெரிய திருவடியும் மஹாபலவான்களான அந்தப் புருஷசிரேஷ்டர்களைப் பார்த்து பூர்ண சந்திரனைப்போன்ற அவர்களுடைய முகங்களைக் கைகளினால் தடவினார். உடனே அவர்களுடைய தேகங்களிலிருந்த காயங்களெல்லாம் மறைந்து அவர்கள் உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தைப்போன்ற சரீர காந்தியுடன் பிரகாசித்தார்கள். பிறரை ஜயிக்கும் ஸாமர்த்தியமும் பிறர் செய்யும் அவமானத்தைப் பொறுக்காமையும் பராக்கிரமம் தேகபலமும் காந்தியும் லோகோத்தமமான காரியங்களில் ஸ்திரமானப் பிரயத்தனம் செய்யும் உறுதியும் ஸூஷ்மமான விஷயங்களை அறியும் ஞானமும் விவேகமும் ஞாபக சக்தியும் முன்னைவிட இரு மடங்காயின. இந்திரனையும் உபேந்திரனையும்போன்ற அந்த ராஜபுத்திரர்களைக் கருடன் வாரியெடுத்து மஹாப்ரீதியுடன் ஆலிங்கனம் செய்தார்.

பிறகு ராமன் அக்தப் பக்ஷிராஜனை நோக்கி, “இந்திரஜித்தால் எங்களுக்கு நேர்ந்த பெரிய ஆபத்திலிருந்து தங்களுடைய கிருபையால் நாங்கள் தப்பி முன்போல் பலத்தையும் வீரியத்தையும், உத்ஸாகத்தையும் அடைந்தோம். என் பிதாவான தசரதரையும் என் பாட்டனான அஜமஹாராஜனையும் கண்டதுபோல் தங்களைப் பார்த்து என் மனம் ஸந்தோஷிக்கிறது. அற்புதமான ரூபத்துடன் தெய்வலோகத்துக் கந்தம், புஷ்பம், மாலை, வஸ்திரம், ஆபரணம் முதலியவைகளுடன் விளங்கும் தாங்கள் யார்?” என்று கேட்டார். கருடன் ஆனந்தம் மேலிட்டுக் கண்களில் நீர் கரைபுரள, “ரகுவீர! நான் உமக்கு வெகுப் பிரியமான தோழன். (பகவானுக்கு வாஹன மாயிருப்பதால் தோழனென்று சொல்லிக் கொண்டார்.) உமது பிராணனே ரூபமெடுத்து வெளியில் ஸஞ்சரிப்பது போலிருப்பவனென்று நம்புவீராக. கருடனென்று எனக்குப் பெயர். உங்களுக்கு உதவி செய்வதற்காக இங்கே வந்தேன். மஹா வீரர்களான அஸுரர்களும் மஹா பலவான்களான தானவர்களும் தேவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இந்திரனும், மஹாக்ரூரனான இந்திரஜித்தின் மாயா பலத்தால் ஸிருஷ்டித்த இந்தக் கோரமான நாகபாசத்திலிருந்து உங்களைத் தப்பிவிக்க முடியாது. இந்த ஸர்ப்பங்கள் சத்துருவின் வம்சத்தைச் சேர்ந்தவை.

கூர்மையான பற்களையும் கொடிய விஷத்தையும் உடையவை. ராவண
 புத்திரனுடைய மாயாபலத்தால். ஸர்ப்பரூபம் தரித்து உங்களை
 உபுத்திரவித்தன. தர்மங்களையறிந்தவரே! வீணாகாத
 பராக்கிரமத்தையுடையவரே! நீரும் சத்ருகுல காலனான லக்ஷ்மணனும்
 பாக்யசாலிகள். உங்களுக்கு நேர்ந்த அபாயத்தைக் கேள்விப்பட்டு எனக்கு
 உங்களிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தாலும் தோழனுடைய கடமையாலும்
 அதிவேகமாய் வந்து சேர்ந்தேன். மஹாகோரமான இந்த அஸ்திர
 பந்தத்திலிருந்து விடுபட்டீர்கள். எப்பொழுதும் அதிக ஜாக்கிரதையாக இருக்க
 வேண்டியது. யுத்தத்தில் கபடத்தையும் மாயையையும் உபயோகிப்பது
 ராக்ஷஸர்களுக்கு ஸஹஜம்; குலதர்மம். சுத்தமான ஆசாரத்தையுடைய
 உங்களைப் போன்ற வீரர்களுக்கு நியாயமாய் நடப்பதே பலம். யுத்தத்தில்
 ராக்ஷஸர்களை ஒருபொழுதும் நம்பக் கூடாது, இப்பொழுது நேர்ந்த
 விஷயத்தைக் கொண்டே ராக்ஷஸர்கள் எப்பொழுதும் கபடமுள்ளவர்களென்று
 அறியுங்கள்” என்று கருடபகவான் ராமனை இறுகத் தழுவி, “மித்ர! ரகுநாத!
 தர்ம மூர்த்தி! சத்ருக்களிடத்திலும் பரமவாத்ஸல்யத்தைப் பாராட்டும் கருணா
 ஸமுத்ர! நான் போய்வருகிறேன். உத்திரவு கொடுங்கள். நான் உமக்கு எப்படிச்
 தோழனென்றதைப் பற்றி இப்பொழுது கேட்க வேண்டாம். யுத்தத்தில் ஸகல
 சத்ருக்களையும் நாசம் செய்த பிறகு உமக்கே தெரியும். உமது பாணாக்னியால்
 லங்கையில் குழந்தைகளும் கிழவர்களும் மாத்திரம் வஸிக்கும்படிச் செய்து
 மற்ற. ராக்ஷஸர்களை வேரறுத்து ராவணனை வதம் செய்து ஜானகியை
 அடைவீராக” என்றார். இப்படி அந்தப் பக்ஷீந்திரன் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு
 நேர்ந்த அபாயத்தை தீர்த்து அவர்களைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து, பிரியத்துடன்
 கட்டியணைத்து ஆகாசமார்க்கமாய் வாயு பகவானைபோல் அதிவேகமாய்ச்
 சென்றார். வானரத் தலைவர்கள் தெய்வானுகர்ஹத்தால் ரகுவீரர்களுக்கு
 நேர்ந்த அபாயம் நீங்கினதைக் கண்டு ஸந்தோஷம் தாங்காமல் ஸிம்ஹாதம்
 செய்து வால்களைச் சுழற்றினார்கள். பேரிகை மிருதங்கம் சங்கம் முதலிய
 வாத்யங்களை வாசித்தார்கள்; கர்ஜித்தார்கள்; தோள் தட்டினார்கள்;
 தாவினார்கள். மஹா விருக்ஷங்களையும் பர்வதங்களையும் பெயர்த்தெடுத்துக்
 கொண்டு யுத்தத்திற்குத் தயாராய் நின்றார்கள். லங்கையின் கோட்டை
 வாசல்களைத் தாக்கி அட்டஹாஸம் செய்தார்கள். அதைக்கேட்டு ராக்ஷஸர்கள்
 ஆச்சரியப்பட்டுப் பயந்தார்கள். கோடை காலத்தின் முடிவில் மேகங்கள்
 ராத்திரியில் பயங்கரமாய்க் கர்ஜிப்பதுபோல் வானரத் தலைவர்கள் சத்ருக்களின்
 ஹிருதயம் பிளக்கும்படியாய்க் கர்ஜித்து அவர்களை யுத்தத்திற்கு
 அழைத்தார்கள்.

ததஸ்து பீமஸ் துமுலோ நிநாதோ

பயுவ பராகாங்குத யுதபாதாம்
கையே நிதாகஸ்ய யதா கநாநாம்
நாத: ஸரீரமாத நததாம் நீரீரீதே || (66)

கேள்வி - பதில்

கேள்வி:- பிரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளையும் சுண்டு விரலின் நுனியால் ஹதம் செய்வேனென்ற ரகுவீரன், எல்லையற்ற சக்தியையும் ஞானத்தையும் உடையவரல்லவா? கையாலாகாதவரைப்போல் இந்திரஜித்தால் ஜயிக்கப்பட்டு ரத்தம் பெருகப் பூமியில் விழுந்து கிடந்ததெப்படி?

பதில்:- லோகத்தில் தர்மத்தையும் ஆசாரத்தையும் நிலைநிறுத்துவதற்காக அப்படிச் செய்தார். கபடமில்லாத சுத்தமான மனத்தையும் நடத்தையையுமுடைய ஸாதுக்களுக்கு பிராணனைப் போக்கும் அபாயங்கள் நேர்ந்தாலும் அவர்கள் நாசமடைவார்கள். பாபிகளும் துஷ்டர்களும் தங்களுடைய எண்ணங்கள் கைகூடினவென்று ஸந்தோஷித்தாலும் அவர்களுடைய உத்தேசங்கள் நிறைவேறாமல் நாசமடைவார்கள், இந்த விஷயம் நாகபாசவிருத்தாந்தத்தால் நமக்கு உபதேசிக்கப்படுகிறது.

கேள்வி:- ராவணனை வதம் செய்யவேண்டுமென்று தேவதைகள் பிரார்த்திக்க, அதற்கிணங்க பகவான் ராமமூர்த்தியாய் அவதாரம் செய்தாரல்லவா?

பதில்:- நிஜமே, துஷ்டர்களை நாசம் செய்வதுபோல் தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் அவதாரம் செய்தார். ராவணனை மாத்திரம். ஸம்ஹரிப்பது உத்தேசமானால், இவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. நான்கு வர்ணத்தார்களையும் அவரவர்களுடைய தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும்படி செய்ய வேண்டுமல்லவா.

கேள்வி:- அந்த தர்மங்களைத் தெளிவாய் உபதேசிக்கக்கூடாதோ?

பதில்:- ச்ருதிஸ்மிருதிகளால் அப்படிச் செய்தும் பலிக்கவில்லை. தானே அனுஷ்டித்துக் காட்டவேண்டியிருந்தது. அதற்காகவே இந்த அவதாரமெடுத்தது.

ஸ-51: தூம்ராஷன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

தேஜாம் து துமுலம் ஸர்தம் வானராணாம் மஹேஜஸாம் |
தததாம் ராணாஸை: ஸார்தம் ததா ஸர்த்ராவ ராவணை: || ௩

வானரவீரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரிப்பதை ராவணனும் ராஷஸர்களும் கேட்டு ஆச்சரியமடைந்தார்கள். “மந்திரிகளே! மழைக்காலத்து மேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் வானரர்களுக்கு விசேஷ ஸந்தோஷத்திற்கு ஏதோ காரணமிருக்கவேண்டும். அவர்களுடைய கர்ஜனைகளால் ஸமுத்திரம் கலங்குகிறது. ராமலக்ஷ்மணர்கள் தீவ்ணமான பாணங்களால் கட்டப்பட்டு பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதையும் வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிடுவதையும் யோசித்தால் எனக்கு ஸந்தேகமுண்டாகிறது. தூதர்களே! நீங்கள் அதிசீக்கிரமாய்ச் சென்று வானரர்கள் தலைவர்களையிழந்து துக்கிக்கவேண்டிய காலத்தில் ஸந்தோஷமுண்டான காரணத்தை அறிந்து வாருங்கள்”, என்றான். அப்படியே அநேக ராஷஸர்கள் பரபரப்புடன் கோட்டைச் சுவர்களிலேறிப் பார்க்கையில், ஸுகீவன் வானர ஸையத்தை வகுத்து ஒழுங்குபடுத்தி ரக்ஷிப்பதையும், ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்திலிருந்து விடுபட்டு பிரக்ஞை தெளிந்து முன்போல் ஸேனையை நடத்துவதையும் கண்டு, மனம் கலங்கி, முகம்வாடி ராவணனிடத்தில் தெரிவித்தார்கள். “மஹாராஜ! ராமலக்ஷ்மணர்களை இந்திரஜித் பாணபாசங்களால் கட்டி பிரக்ஞையைப் போக்கிப் பூமியில் தள்ளினார். மதயானைகள் அவைகளைக் கட்டியிருக்கும் கயிறுகளை அறுப்பதுபோல் அவர்கள் இப்பொழுது நாகபாசங்களை இருந்த இடம் தெரியாமல் செய்து, கொழுத்த ஸிம்ஹங்களைப் போல் ஸஞ்சிக்கிறார்கள்” என்று விஞ்ஞாபனம் செய்தார்கள். தசமுகன் முகம்வாடிக் கவலை கொண்டு, ‘இந்தபாணங்கள் வரப்ரஸாதத்தால் ஸர்ப்பரூபத்தடன் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கின்றன. இவை ஒரு பொழுதும் வீணாகாது. அஸ்திர வித்தையில் ஸாமர்த்தியமாக இந்திரஜித் இவைகளால் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கட்டினான். இவைகளிலிருந்து அவர்கள் தப்பினார்களென்றால் நமது ஸையத்திற்குப் பெரும் ஆபத்து நேர்ந்ததென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இந்த பாணங்கள் வாஸுகி, தக்ஷகன், கார்க்கோடகன் முதலிய மஹாநாகங்களைப் போல் வீரியமுடையவை. இதுவரையிலும் எவனும் இவைகளுக்குத் தப்பவில்லை. இவைகளே வீணாயிற்றென்றால் நாம் செய்வதென்ன?’ என்று வருந்தினான்.

சற்றுநேரம் யோசித்து அடங்காத கோபம் கொண்டு கொடிய ஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறி, “அடே! தூம்ராக்ஷ! நீ இருக்கையில் நான் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. உனக்கு வேண்டிய ஸைன்யத்துடன் இப்பொழுதே சென்று ராமலக்ஷ்மணர்களையும் வானர்களையும் ஹதம் செய்து வா” என்று ஆக்ஞாபித்தான். அதைக் கேட்டுத் தூம்ராக்ஷன் தன்னை முதலில் அனுப்பினதைப் பற்றி மிகவும் மகிழ்ந்து, தசமுகனை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து, வெளியில் வந்து ஸேனைத்தலைவனைப் பார்த்து, “இன்னும் தாமதம் ஏன்? ஸைன்யங்களை யுத்தத்திற்கு ஸித்தம் செய்” என்றான். அது மஹாராஜாவின் ஆக்ஞையென்றறிந்து ஸேனைத் தலைவனும் அப்படியே செய்ய, எண்ணிறந்த ராக்ஷஸர்கள் இடுப்பில் வீரகண்டா மணிகளுடன் ஸகல ஆயுதபாணிகளாய், கோர ரூபங்களையும் அளவற்ற பலத்தையு முடையவர்களாய் மழைக்காலத்து மேகங்களைப்போல் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் கர்ஜித்தக்கொண்டு வந்து பூமியை மறைத்தார்கள். சிலர் நேர்த்தியான கவசங்களையணிந்து கொண்டு, த்வஜங்களாலும் தங்க ஜன்னல்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பலவகை முகங்களுள்ள கோவேறு கழுதைகளால் இழுக்கப் பட்ட ரதங்களிலேறி வந்தார்கள். சிலர் மனோவேகமுள்ள குதிரைகளிலும் சிலர் மதம்பெருகும் யானைகளிலும் ஏறி, கொழுத்த புலிகளைப்போல் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். செந்நாய், புலி, ஸிம்ஹம் முதலியவைகளைப் போல் முகங்களையுடைய கோவேறு கழுதைகள் ஸர்வாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தூம்ராக்ஷன் ஏறிவரும் ரதத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தன. அவன் இடிபோல் சிரித்துக் கொண்டு, கோர ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு, ஹனுமானிருக்கும் மேற்குக் கோட்டை வாசலை நோக்கி வந்தான். வழியில் கோரமான அநேக அபசகுனங்கள் காணப்பட்டு அவனைத் தடுத்தன. பயங்கரமான ஒரு பெரிய கழுகு ரதத்தின் நுனியில் விழுந்தது. த்வஜத்தின் நுனியில் அநேக கழுகுகள் கட்டிப் புரண்டு கொண்டு விழுந்தன. ஒரு வெளுத்த தலையில்லாத முண்டம் ரத்தம் பெருகப் பயங்கரமாய்க் கத்திக்கொண்டு, தூம்ராக்ஷனுக்கு எதிரே வந்ததது; ரத்தமாரி பொழிந்தது; ஸகல திக்குகளும் இருட்டால் மூடப்பட்டு பிரகாசிக்கவில்லை. அந்தக் கோரமான அபசகுனங்களைக் கண்டு தூம்ராக்ஷன் வருத்தமடைந்தான். ராக்ஷஸர்கள் பயந்து மயங்கினார்கள். இப்படி, மஹாபலவானும் பயங்கரமான பராக்ரமமுடையவனுமான தூம்ராக்ஷன் ராக்ஷஸ வீரர்களால் சூழப்பட்டுச் சத்ருக்களுடன் யுத்தம் செய்ய ஆவலுள்ளவனாய் நகரத்திலிருந்து வெளியில் வந்து பார்க்கையில், ராமனால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட வானர ஸைன்யம் ஸமுத்திரத்தை போல் எல்லையற்றிருப்பதைக் கண்டான்.

தத! ஸஃமோ பஹுபீர் நிபராசரை:

வ்ருதேதர்ப் நிஷ்கர்மய ரக்ஷாத்ஸுதேகா பஸீ |
ததர்பர தாம் ராகவபாஹு பால்தாம்
ஸமுத்ர கல்பாம் பஹுவாநரீம் சமும் || (40)

ஸ-52: தூம்ராக்ஷனுடைய வதம்

தூம்ராக்ஷம் ப்ரேக்ஷ்ய நிர்யாந்தம் ராக்ஷஸம் பீமலிக்ரமம் |
விதேதுர் வாநரா: ஸர்வே ப்ரஜ்ஞுஷ்டா யுத்த காங்க்ஷிண: || (1)

மஹாபராக்ரமமுள்ள தூம்ராக்ஷன் ராக்ஷஸ வீரர்களுடன் யுத்தத்திற்கு வருவதைக் கண்டு, வானரர்கள் அவனை எதிர்க்க ஆவல்கொண்டு ஸந்தோஷத்துடன் கர்ஜித்தார்கள். பிறகு வானரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் கோரயுத்தம் நடந்தது. விருக்ஷங்களாலும், மலைகளாலும், கற்பாறைகளாலும் வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களை அடித்தார்கள். சூலம், கத்தி, கோடாலி முதலிய ஆயுதங்களாலும் பாணங்களாலும் ராக்ஷஸர்கள் வானரர்களால் அடித்துத் தள்ளப்பட்டார்கள். ராக்ஷஸர்களும் கோபம் கொண்டு கழுகுகுகள் பூண்ட தீவ்ணமான பாணங்களாலும், கதைகளாலும், உலக்கைகளாலும் வானரர்களை அடித்துக் கொன்றார்கள். அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டுச் சூலங்களால் தேகம் பிளந்து வானரர்கள் ரோஷம் கொண்டு கொஞ்சமும் பயமில்லாமல் மரங்களையும் பாறைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு ஆச்சரியமான வீரக்ருத்யங்களைச் செய்தார்கள். தங்களுடைய பெயர்களைக் கோஷித்துக்கொண்டு ராக்ஷஸர்களின் மேல் அதிவேகமாய்ப் பாய்ந்து, தரையில் தேய்த்து, ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள். ராக்ஷஸர்கள் மரங்களாலும் மலைகளாலும் தூளாக்கப்பட்டார்கள். சிலர் வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கினார்கள். சிலர் விலாப்புறங்களில் கிழிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் மரங்களால் அடித்துப் பிண்டமாக்கப் பட்டார்கள். சிலர் கற்பாறைகளால் தேய்க்கப்பட்டார்கள். சிலர் பற்களால் கிழிக்கப்பட்டார்கள். த்வஜங்கள் ஒடிந்து, சக்கரங்கள் முறிந்து, ஏர்க்கால் பிளந்து, கோவேறு கழுதைகள் மடிந்து, தூளான ரதங்களாலும், பர்வதங்களைப் போன்ற யானைகளாலும், மதயானைகளைப் போன்ற ராக்ஷஸ வீரர்களாலும், வானரர்கள் விட்டெறிந்த மலைச்சிகரங்களாலும், உயிரிழந்த குதிரைகளாலும், தலைகளறுந்த யானைப்பாகர்களாலும், குதிரைப் பாகர்களாலும் அந்த யுத்தபூமி நிறைந்தது. மஹாபராக்ரமசாலிகளான வானரவீரர்கள் தாவித் தாவி ராக்ஷஸர்களுடைய முகங்களை நகங்களால் கிழித்தார்கள். அந்த நிசாசர்கள் முகம்வாடித் தலைமயிர் விரிந்து ரத்தத்தின் நாற்றத்தால் மூர்ச்சித்துப் பூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் கடும் கோபத்துடன் பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டு வஜ்ராயுதம் போன்ற கைகளால் வானரர்களை அறைந்தார்கள். வானரர்களும் அதிவேகமாய்த் தாவி முஷ்டிகளாலும் கால்களாலும் பற்களாலும் விருக்ஷங்களாலும் ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்ய, அவர்கள் அதைத்

தாங்கமுடியாமல் மூலைக்கு மூலை ஓட ஆரம்பித்தார்கள். அதைக் கண்டு தூம்ராஷனென்ற மஹாவீரன் கோபம் கொண்டு வானரர்களளைக் கணக்கில்லாமல் கொல்ல ஆரம்பித்தான். சிலர் எறியீட்டிகளால் தேய்க்கப்பட்டு ரத்தத்தைக் கக்கினார்கள். சிலர் இரும்புலக்கைகளால் அடிபட்டுப் பூமியில் விழுந்தார்கள். உழல்தடிகளால் சிலர் அவயவங்கள் முதிர்ந்து கிடந்தார்கள். சிலர் கத்திவாய்த்தடிகளால் பிளக்கப் பட்டார்கள். சிலர் மொட்டைத்தலைத்தடிகளால் அடிபட்டு இந்திரியங்கள் சிதறி உயிரிழந்தார்கள். சிலர் சூலங்களால் குத்திக் கொல்லப் பட்டார்கள். சிலர் ராஷஸர்களால் அடித்துத் துரத்தப்பட்டார்கள். சிலர் ஹிருதயம் பிளந்து கிடந்தார்கள். சிலர் ஒரு பக்கத்தில் கிழிபட்டுக் கிடந்தார்கள். சிலர் குடல்சரிந்து கிடந்தார்கள். இப்படி இருதிறத்தாரும் மஹாபயங்கரமாய் யுத்தம் செய்யும் சப்தமும், மலைகளும் பாறைகளும் மரங்களும் விழும் சப்தமும் சேர்ந்து ஸகலப்பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்தது. அந்த யுத்தத்தில் வில்லுகளே வீணை; நாண் கயிறுகளே தந்திகள்; விட்டுவிட்டு விக்குவதே தாளம்; அசக்தியால் மெள்ள மெள்ளப் பேசுவதே பாட்டு; இப்படி யுத்த ஸங்கீதம் அங்கே விளங்கிற்று.

தூம்ராஷன் வில்லை வளைத்துப் பாணவர்ஷங்களால் வானரர்களை அடித்து, மூலைக்கு மூலை ஓடச்செய்து சிரித்தான். வானர ஸைன்யம் கலங்கித் தத்தளிப்பதைக் கண்டு, ஆஞ்ஜநேயர் ஒரு பெரிய பாறையைத் தூக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் ஓடி வந்தார். வாயுவைப் போன்ற பராக்ரமமுடையவராய் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, அந்தப் பாறையைத் தூம்ராஷனுடைய ரதத்தின் மேல் எறிந்தார். அதைக் கண்டு அந்த ராஷஸன் கதாபாணியாய்ப் பூமியில் குதித்தான். அந்தப் பாறை அவனுடைய ரதத்தையும், குதிரைகளையும், த்வஜத்தையும், வில்லையும், ஆயுதங்களையும், ஸாரதியையும் கொன்று பொடி செய்தது. பிறகு மாருதி விருஷங்களை வேருடன் பெயர்த்து ராஷஸர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாய் அடித்துத் தலைகளை உடைத்துப் பூமியில் தள்ளி ரத்தப் பிரவாகமெடுக்கும்படி செய்தார். இப்படி ராஷஸ ஸைன்யத்தை இருந்த இடம் தெரியாமல் துரத்தி, ஹனுமான் ஒரு பர்வத சிகரத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு தூம்ராஷனை நோக்கி ஓடி வந்தார். அதைக் கண்டு அந்த ராஷஸன் அநேக இரும்பாணிகளால் நிறைந்த கதையைச் சுழற்றிக் கொண்டு மாருதியின்மேல் பாய்ந்து கடும் கோபத்துடன் தலையில் அடித்தான். வாயுபகவானைப்போல் நிகரற்ற பலமுள்ள ஹனுமான் அதைக் கொஞ்சமாவது லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அந்தக் கற்பாறையால் தூம்ராஷனுடைய தலையின் நடுவில் அடித்தார். அவன் அவயவங்கள் முறிந்து மஹாபர்வதம் உடைந்து விழுந்தது போல் தரையில் விழுந்து

உயிரைவிட்டான். தங்களுடைய ஸேனைத் தலைவன் இறந்ததைக் கண்டு, மிகுந்த ராக்ஷஸர்கள் பயந்து நடுங்கி லங்கையில் புகுந்து ஒளிந்தார்கள். வானரர்களும் அவர்களை விடாமல் துரத்திக் கொன்றார்கள். இப்படி ஆஞ்ஜநேயர் தூம்ராக்ஷனையும் அவனுடன் வந்த ஸைன்யத்தையும் மடித்து ரத்தவெள்ளம் பெருக செய்தார். கொஞ்சம் களைப்படைந்தும் சத்துருக்களை வதம் செய்ததால் விசேஷ ஸந்தோஷத்தையடைந்தார். வானரர்கள் அந்த மஹாத்மாவைக் கொண்டாடிப் பூஜித்தார்கள்.

(த்விதீயையில் தூம்ராக்ஷனுடைய வதமென்று தெரிகிறது.)

ஸ க்ரூபவநஸூதோ நீஷுத்ய ஸத்ரும்
கூதஜவஹா: ஸரீதபர்ச ஸந்நிகீர்ய |
ரீபுவத ஜநீதபர்ரமோ மஹாத்மா
முதமகமத் கபீர்: ஸூஜ்யமாந:॥ (41)

ஸ-53: வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய யுத்தம்

தூம்ராக்ஷம் நீஜதம் ப்ருத்வா ராவக்ஷா ராக்ஷஸஸ்வர: |
க்ரேதேந மஜதாவிஜ்டா நீஸ்வபந்நுரக்ஷா யதா|| (1)

தூம்ராக்ஷன் இறந்ததைக் கேட்டு ராவணன் அடங்காது கோபம் கொண்டு, இந்திரியங்கள் பதற, காலஸர்ப்பத்தைப் போல் சீறிக்கொண்டு மஹாபலவானான வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனை நோக்கி, “வீரசிகாமணே! நீ வேண்டிய ஸைன்யத்துடன் சென்று ராம லக்ஷ்மணர்களையும் வானர ஸைன்யத்தையும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் செய்து வா” என்றான்.

வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், “தங்கள் உத்தரவுப்படி முடித்து வருகிறேன்” என்று தசமுகனைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்து எண்ணிறந்த யானைகள், குதிரைகள், கோவேறு கழுதைகள், ஓட்டகங்களாலும், த்வஜங்களால் விளங்கும் ரதங்களாலும், தடி, தோமரம், சூலம், உலக்கை, சட்டி, பாசம், சக்தி, சக்கரம், கதை, கோடாலி முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்து விசித்திரமான அஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட காலாட்களாலும் சூழப்பட்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். உத்தமமான கேயூர மகர குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கவசம் தரித்து முதுகில் அம்பறைகளைக் கட்டி, வில்லைக் கையில் பிடித்துத் தன் ரதத்தைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து அதன் மேல் ஏறினான். யுத்தத்தில் நன்றாய்ப் பழக்கப்பட்ட கஜங்கள் மதம் பெருகப் பர்வதங்கள் நடந்து வருவதுபோல் விளங்கின. பிரஸித்தி பெற்ற யுத்த வீரர்கள் ஆயுத பாணிகளாய் அவைகளின் மேல் ஏறிச் சென்றார்கள். மழைக் காலத்தில் நீருண்ட மேகங்கள் மின்னற்கொடிகள் பாயக் குழறுவதுபோல், கருத்த சரீரங்களையுடைய அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யம் பிரகாசிக்கும் ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸிம்ஹநாதங்களோடும், அட்டஹாஸங்களோடும், கர்ஜனைகளோடும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது. அங்கதனால் முற்றுகை செய்யப்பட்ட தெற்குக் கோட்டை வாசலிலிருந்து வெளியில் வருகையில், மேகங்களில்லாமல் நிர்மலமான ஆகாசத்திலிருந்து எரிகொள்ளிகள் விழுந்தன. நரிகள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு பயங்கரமாய் ஊளையிட்டன; கோரமான மிருகங்கள் ராக்ஷஸர்களுக்கு நாச காலம் ஸமீபித்ததென்பதைத் தங்களுடைய அசுபமான சப்தங்களால் வெளியிட்டன. அதைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் பயந்து மயங்கித் தத்தளித்தார்கள். வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் இவைகளை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், தேஜஸ்வியும் பலவானும் மாயாவியுமானதால் தைரியத்தைக் கைவிடாமல், யுத்தம் செய்ய

ஆசைகொண்டு ஸைன்யத்தை நடத்திவந்தான். வானர்கள் அவர்களைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்து கைல திக்குகளும் நடுங்கச் செய்தார்கள்.

பிறகு இருதிறத்தாரும் பயங்கரமான ரூபங்களுடன் ஒருவரை யொருவர் ஜயிக்க நிச்சயித்துக் கோரயுத்தம் செய்தார்கள். சிலர். அதிக உத்ஸாஹத்துடன் வந்து விழுந்து தலைகள் உடைந்து, தேகங்கள் பிளந்து ரத்தம் பெருகப் பூமியில் விழுந்தார்கள். சிலர் இடை விடாமல் ஆயுதங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு முன்வைத்த காலைப் பின்வைக்காமல் ஸாமர்த்தியமாய் யுத்தம் செய்தார்கள். மரங்களும் மலைகளும் பாறைகளும் ஆயுதங்களும் விழும் சப்தம். ஆகாசத்தையும் பூமியையும் நடுங்கச் செய்தது. வில்லுகளை வளைத்து நானோசை செய்யும் சப்தமும், சங்கம், பேரிகை, மிருதங்கம் முதலிய ரணவாத்யங்களின் சப்தமும் கலந்து ஒன்றும் தோன்றாமற் செய்தது. சிலர் தங்களிடத்திலிருந்த ஆயுதங்களையெல்லாம் பிரயோகித்துப் பிறகு கைகளால் சண்டை செய்தார்கள். கைகளாலும் கால்களாலும் முழங்கால்களாலும் சில ராக்ஷஸர்கள் அடிபட்டுத் தேகம் பிளந்து கிடந்தார்கள். மதம் கொண்ட வானர்களால் எறியப்பட்ட பாறைகளால் சிலர் பொடியானார்கள். வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் கூர்மையான பாணங்களால் வானர்களைப் பயந்தோடச் செய்து, லோக ஸம்ஹாரகாலத்தில் பாசத்துடன் ஜ்வலிக்கும் யமனைப்போல் ஸஞ்சரித்தான். பலவான்களும் அஸ்திரவித்தையில் நிபுணர்களும் ஸகல ஆயுதங்களிலும் பயிற்சியுள்ளவர்களுமான ராக்ஷஸர்கள் கோபத்தால் மெய்மறந்து வானர்களைக். கணக்கில்லாமல் அடித்துக் கொன்றார்கள். அதைக் கண்டு அங்கதன் தாங்கமுடியாத கோபம் கொண்டு, ஸம்வர்த்தமென்ற பிரளயகால வாயுவைப்போல் சீறி, ஒரு பெரிய மரத்தை எடுத்துக்கொண்டு, ஸிம்ஹம் அல்பமிருகங்களை அடித்துக் கால்வதைப் போல், ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்தான். கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் அந்த வானரவீரனுக்கு எதிரில் நின்ற ராக்ஷஸ வீரர்கள் வெகு பராக்ரமசாலிகளானாலும் தலைகள் உடைந்து அவயவங்கள் முறிந்து, வேரற்ற மரங்களைப்போல் பூமியில் விழுந்தார்கள். ரதங்களாலும் குதிரைகளாலும் விசித்திரமான த்வஜங்ககளாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் வானர்களாலும் பூமி நிறைந்து ஆபரணங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ரத்த வெள்ளம் பெருகியோட, அந்த யுத்தத்தில் சரத்கால ராத்திரியைப் போல் விளங்கிற்று. மேகங்கள் பெருங்காற்றால் கலைவதுபோல, அந்தப் பெரும் ராக்ஷஸ ஸைன்யம் அங்கதனுடைய கடும் வேகத்தால் நடுங்கிற்று.

**அங்கதஸ்ய ச ஷேகேந தத்ராக்ஷஸ பலம் மஹத் |
ப்ராகம்பத ததா தத்ர பவதேநநாம்யுதா யதா || (35)**

ஸ-54 வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய வதம்

பலஸ்ய ச நிகாதேந அங்கதஸ்ய ஜயேந ச |

ராக்ஷஸ: க்ரோதமாவிஜ்ஜீடா வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரோ மஹோபல: || (1)

அங்கதன் ஐயமடைந்ததையும் தன் ஸைன்பம் மடிந்ததையும் கண்டு மஹா பலவானான வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் கோபம் கொண்டு, பயங்கரமான வில்லை வளைத்து, இடிபோல் நாணோசை செய்து, வானரங்கள்மேல் சரமாரி பொழிந்தான். அவனைச் சேர்ந்த ரதவீரர்கள் ஸகல ஆயுதங்களாலும் வானரங்களை அடித்தார்கள். வானர வீரர்கள் பாறைகளையும் மலைகளையும் மரங்களையும் எடுத்துக் கொண்டு ராக்ஷஸர்களை அடித்தார்கள். கணக்கில்லாத ஆயுதங்களை வானரங்கள் மேல் பிரயோகிக்க, வானரங்கள் மலைகளையும் மரங்களையும் பாறைகளையும் ராக்ஷஸர்களின் மேல் வாரி இறைக்க, இருதிறத்து யுத்த வீரர்களும் பின்வாங்காமல் கோர யுத்தம் செய்தார்கள். தலைகள் உடைந்தவர்களும் கால்கள் ஒடிந்தவர்களும் கைகள் அறுந்தவர்களும் அம்புகளால் துளைக்கப்பட்டவர்களும் ரத்தத்தால் நனைக்கப் பட்டவர்களும் வானரங்களும் ராக்ஷஸர்களும் யுத்தபூமியில் எங்கும் கிடந்தார்கள். கழுகுகளும் பருந்துகளும் காக்கைகளும் நரிகளும் கூட்டம் கூட்டமாய் ஸஞ்சரித்தன. பயங்கரமான புஜங்களும் தலைகளும் கால்களும் அவயவங்களும் அறுந்து விழுந்து கொண்டேயிருந்தன. இப்படி ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை வானரங்கள் அடித்து, கலங்கிப் பயந்தோடும்படி செய்ததை வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் கண்டு கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து வானரங்களுக்கு நடுவில் புகுந்து, வில்லை வளைத்துக் கழகிறகுகள் பூண்ட தீவ்ணமான பாணங்களால் வானரங்களைப் பிளந்தான். வெகு சாதுர்யமாய் ஒரே பாணத்தால் ஐந்து, ஆறு, ஏழு, எட்டு, ஒன்பது, பத்து வானரங்களைத் துளைத்தான். அவர்கள் அம்புகளால் கையறுந்தவர்களும், தேகம் பிளந்தவர்களும் தலையுடைந்தவர்களுமாய், பிரஹ்மாவைப் பிராணிகள் சரணமடைவதுபோல, அங்கதனை நோக்கி ஓடினார்கள். அந்த வானரவீரன் தன் ஸைன்யம் தத்தளிப்பதைக் கண்டு வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனைக் கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன் வெறித்துப் பார்த்தான்.

அப்பொழுது, வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும் அங்கதனும் மதயானைகளைப் போல் ஒருவர் மேலொருவர் பாய்ந்தார்கள். அந்த ராக்ஷஸன் அங்கதனை அநேக பாணங்களால் உயிரிநிலைகளில் துளைத்து, எறியீட்டிகளால் துளைக்கப்பட்ட மதயானையைப்போல், தேகமெங்கும் ரக்த வெள்ளம் பெருகச் செய்தான். அதைக் கண்டு வாலிபுத்திரன் ஒரு பெரிய மரத்தைப் பிடுங்கித் தன் பூர்ண

பலத்துடன் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனை அடித்தான். அந்த ராக்ஷஸ் வீரன் கொஞ்சமும் கலங்காமல் அந்த விருக்ஷத்தை அநேக பாணங்களால் பிளந்து தள்ளினான். அதைக் கண்டு அங்கதன் ஒரு பெரும் பாறையை அவன் மேல் எறிந்து கர்ஜித்தான். ராக்ஷஸ் வீரன் அது தன் ரதத்தில் விழுவதற்கு முன் கதாபாணியாய்ப் பூமியில் குதித்தான். அந்தப் பாறை வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய ரதத்தையும் குதிரைகளையும், ஸாரதியையும் பொடியாக்கிற்று. பிறகு அங்கதன் மரங்களடர்ந்த வேறொரு பெரிய மலையைப் பிடுங்கி வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய தலையில் விட்டெறிந்தான். அதனால் அடிபட்டு ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, புத்தி சிதறிக் கதையின் மேல் சாய்க்குகொண்டு சற்று நேரம் மூர்ச்சையடைந்து பிறகு பிரக்கொு தெளிந்து, தன் கதையைக் கரகரவென்று சுழற்றி, அங்கதனைக் கடுங் கோபத்துடன் அங்ககனுடைய மார்பில் அடித்தான். பிறகு கதையை விட்டெறிந்து இருவரும் முஷ்டி யுத்தம் செய்தார்கள். ஒருவரையொருவர் குத்தி, அடித்துத் தள்ளிக்களைத்து ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, அங்காரகனும் புதனும் எதிர்ப்பது போல் சண்டையிட்டார்கள். பிறகு இருவரும் மரங்களைப் பிடுங்கி அடித்தார்கள். எருமைத் தோலால் மூடப்பட்ட கேடயங்களையும் தீஷ்ணமான கத்தியையும் எடுத்துக்கொண்டு, பரம கோபத்துடன் விசித்திரமான நடை வரிசைகளைக் காட்டி யுத்தம் செய்தார்கள். ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க நிச்சயித்து, இரக்கமில்லாமல் அடித்துக் குத்திக் கிழித்தார்கள். தேகமெங்கும் காயப்பட்டு ரத்தம் பெருக, சிவந்த புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட விருக்ஷங்களைப்போல் காணப்பட்டார்கள். இப்படி யுத்தம்செய்ததால் இருவரும் களைத்துப் பூமியில் முழங்காலை ஊன்றி நின்றார்கள். அப்பொழுது அங்கதன் கழியால் அடிப்பட்ட கருநாகத்தைப்போல் சீறிக்கொண்டு ஒரு நொடியில் அதிவேகமாய்ப் பாய்ந்து தீஷ்ணமான கத்தியால் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய தலையை வெட்டிச் தள்ளினான். வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய தலை, கோபத்தால் சுழலும் நேத்திரங்களுடனும் துடிக்கும் மீசையுடனும் வெகு தூரத்தில் விழுந்தது. அதைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் பயந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் லங்கையை நோக்கி ஓடினார்கள். வாடின முகங்களுடன் வெட்கத்தால் தலை குனிந்து தீனமாய் ஓடும் ராக்ஷஸர்களை வானார்கள் துரத்தியடித்துக் கொன்றார்கள். இப்படித் தன் பாட்டனான இந்திரனுக்கு ஸமமான பராக்கிரமமுள்ள வாலிபுத்ரன் வானர ஸைன்யங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடன் கோரயுத்தம் செய்து, அவனைக் கொன்று பரம ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான். பிறகு ஆயிரம் கண்களையுடைய தேவராஜன் தைத்யர்களை ஐயித்தவுடன் தேவர்களால் கொண்டாடப்படுவது போல், ஸகல வானரர்களும் அங்கதனைச் சூழ்ந்து, உபசரித்துப் புகழ்ந்தார்கள்.

(த்ருதீயையில் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய வதம்)

நீஹத்ய தம் வஜ்ரதர ப்ரபாவ:
ஸ வாலீஸூரு: கப்ஸைத்ய மத்யே |
ஐகாம ஹர்ஜம் மஹீதோ மஹாபல:
ஸஹஸ்ரதேநத்ரஸ் த்ரீ தபா நிவாவ்ருத:॥ (37)

ஸ-55: அகம்பனனுடைய யுத்தம்

வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரம் ஐதம் ப்ருத்வா வாலீபுத்ரோண ராவண: |
பலாத்யகை முவாசீதம் க்ருதாஞ்ஜல் முபஸ்தீதம்॥ (1)

அங்கதனால் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் கொல்லப்பட்டானென்று கேள்விப்பட்டு, ராவணன் ஸமீபத்தில் கைசுப்பி நின்று கொண்டிருந்த பிரஹஸ்தனை நோக்கி, “பலவகை யுத்தங்களிலும் நிபுணனான அகம்பனன் பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள ராக்ஷஸ வீரர்களுடன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டும். அவன் சத்ருஸையங்களைக் கதறவடித்து நமது ஸையத்தை யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் காப்பாற்றுவான். விசேஷப் பிரஸித்தி பெற்ற ஸேனாநாயகன் எப்பொழுதும் என் கேஷமத்தையே கோருகிறவன்; எப்பொழுதும் யுத்தம் செய்வதில் பிரியமுள்ளவன். ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸுகீவனையும் ஐயித்து மற்ற கோரமான வானரர்களை நாசம் செய்வான்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். பிரஹஸ்தனும் தசமுகனுடைய உத்தரவுப்படி அதிசீக்கிரத்தில் ஸையத்தை ஸித்தம் செய்ய, பயங்கரமான கண்களையும் முகங்களையுமுடையவர்களாய், ஸுகல ஆயுதங்களும் தரித்த ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். மேகத்தின் நிறத்தையும் காந்தியையுமுடையவனாய், மேகத்தைப்போன்ற குரலுடன், பயங்கரமான ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு விலையற்ற ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, பெரிய ரதத்தின் மேலேறி அகம்பனன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். பெரிய யுத்தங்களில் அவனை ஒருவரும் அசைக்க முடியாததால் அகம்பனன் (அசைக்கமுடியாதவன்) என்ற பெயர் பெற்றான். கிரஹங்களுக்குள் ஆதித்தியனைப் போல் ராக்ஷஸர்களுக்குள் தேஜஸால் விளங்குகிறவன். அவன் வெகு பரபரப்பாய் யுத்தத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கையில் ரதத்தில் பூட்டியிருந்த உத்தம ஜாதிக் குதிரைகள் திடீரென்று முகம்வாடிச் சோர்ந்தன. அகம்பனனுடைய இடது கண் துடித்தது; முகத்தின் நிறம். மாறிற்று. குரல் தழதழத்தது. முதலில் ஆகாசம் நிர்மலமாயிருந்தாலும் அப்பொழுது மேகங்களால் மூடப்பட்டு, மழையும் மின்னலும் இடியும் பயங்கரமான புயல் காற்றும் உண்டாயின. பக்ஷிகளும் மிருகங்களும் பயங்கரமாய்க் கத்தின. ஸிம்ஹத்தைப்போல் பருத்த தோள்களையும், புலியைப் போன்ற நடையையுமுடைய அகம்பனன் அந்த அபசகுனங்களைக் கொஞ்சம்சுடக் கவனிக்காமல் யுத்த பூமிக்கு வந்தான்.

அப்பொழுது ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஸிம்ஹகநாதம் செய்ய, ஸமுத்ரம் கலங்கிற்று. அதைக்கேட்டு வானரஸையம் மிரண்டு, விருக்ஷங்களையும், மலைகளையும், பாறைகளையும் சேகரித்து சத்துருக்களை எதிர்பார்த்துக்

கொண்டிருந்தது. பிறகு ராமனுக்காகவும் ராவணனுக்காகவும் உயிரை லக்ஷ்மீயம் செய்யாமல் வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கோரயுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். இரு திறத்தார்களும் மஹாபலவான்கள்! சூரர்கள்! பர்வதத்தைப் போன்ற தேகமுள்ளவர்கள்; ஒருவரையொருவர் ஜயிக்க நிச்சயித்தவர்கள். கோபத்தால் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துக் கர்ஜிப்பதாலும் ஸிம்ஹநாதம் செய்வதாலும் உண்டான சப்தம் வெகு தூரம் பரவிற்று. பயங்கரமான செந்தூள் கிளம்பி வானரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் ஸகல, திக்குகளையும் மறைத்தது. த்வஜங்கள், கொடிகள், கவசங்கள், குதிரைகள், ஆயுதங்கள், ரதங்கள், யாதொன்றும் தெரியவில்லை. ஒருவர்மேலொருவர் பாய்ந்து கர்ஜிக்கும் கோரமான சப்தம் மாத்திரம் கேட்கப்பட்டதே யன்றி ரூபங்கள் காணப்படவில்லை. அந்த இருட்டில் ஒன்றும் தோன்றாமல் இரு கணிக்காரர்களும் கோபத்தால் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையே அடித்துக் கொன்றார்கள். சத்துரு மித்திரனென்ற பேதமில்லாமல் சண்டையிட்டுக் கொண்டு ரத்தவெள்ளம் பெருகப் பூமியெங்கும் சேறாயிற்று. அதனால் அந்தப் புழுதியடங்கி, யுத்தபூமியெங்கும் பிணக்காடாய்க் காணப்பட்டது. மரங்கள், சக்திகள், பாறைகள், ஈட்டிகள் முதலிய ஆயுதங்களாலும், கைகளாலும் முஷ்டிகளாலும். வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் தோன்றினபடியெல்லாம் யுத்தம் செய்தார்கள். வானரங்கள் மரங்களாலும், பாறைகளாலும். ராக்ஷஸர்களை அடித்தார்கள். அவர்கள் சூலம், கத்தி, ஈட்டி முதலிய ஆயுதங்களால் வானரர்களை அடித்தார்கள். அகம்பனன் கோபம்கொண்டு ராக்ஷஸர்களை உத்ஸாகப்படுத்திப் பயங்கரமான காரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டிவிட்டான். அப்போழுது குமுதன், நளன், மைந்தன், த்விவிதனென்ற வானரச்ரேஷ்டர்கள் அதிவேகமாய் அங்கே வந்து, மலைபோன்ற விருக்ஷங்களால் ராக்ஷஸர்களை விளையாட்டாய்க் கொண்டு, கூட்டம் கூட்டமாய் மடித்தார்கள்.

கததம் ஸமஹர்ச்சக்ரு: ஸீலயா ஹர்புங்கவா: |
மமந்தூ ராக்ஷஸாத் ஸர்வ வானரா கண்டேர ப்ருபம். (33)

ஸ-56 அகம்பனனுடைய வதம்

தத் த்ருஷ்ட்வா ஸ்மஷுத் கர்ம க்ருதம் வாநரஸுத்தமை: |
க்ரோதமாஜாரயாமாஸ யுத் தீவ்ர மகம்பந: || ௩)

அதைக்கண்டு அகம்பன்னென்ற சுத்தவீரன் அடங்காக் கோபம் கொண்டு மெய்மறந்து, வில்லைச்சுழற்றி ஸாரதியைப் பார்த்து, “அதோ அந்த வானர்கள் நமது ராக்ஷஸர்களைக் கணக்கில்லாமல் கொல்லுகிறார்கள். என் ரதத்தை அங்கே கொண்டு போ. மஹா பலசாலிகளாய்ப் பயங்கரமான தேகங்களுடன் அநேக வானர்கள் மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு எனக்கெதிரே நிற்கிறார்கள். இவ்வளவு உத்ஸாஹமாய் யுத்தம் செய்பவர்களை நான் கொல்லாமலிருக்கக்கூடாது. அலஷ்யம் செய்தால் ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் யமலோகத்திற்கு அனுப்புவார்கள்” என்றான். பிறகு வானர்களின் மேல் ரதத்தைச் செலுத்தி, க்ரூரமான பாணங்களால் அவர்களை ஹிம்ஸித்தான். சரங்களால் தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு, அந்த உபத்திரவத்தை சகிக்க முடியாமல் வானர்கள் மூலைக்கு மூலை ஓட ஆரம்பித்தார்கள். அவனுக்கெதிரில் நிற்கவே முடியவில்லை. யுத்தம் செய்பவர்களைப் பற்றிச்சொல்லவும் வேண்டுமா?

இப்படி வானர ஸைன்யம் யமன் கையில் அகப்பட்டது போல். அகம்பனனுடைய பாணங்களுக்கு இரையாவதைக்கண்டு, ஹனுமான் வானரவீரர்களுக்கு ஓத்தாசை செய்ய வந்தார், அவர்களும்: ஸந்தோஷமடைந்து மாருதியைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். ஸ்வபாவத்திலேயே பலசாலிகள்; பலவானான ஆஞ்சநேயருடன் சேர்ந்துவிட்டார்கள். மஹாபர்வதத்தைப் போல் தேகத்தையும், நிறத்தையுமுடைய ஆஞ்சநேயரைக் கண்டு அகம்பனன் வெகு ரோஷத்துடன், மஹேந்திர பர்வதத்தில் நீர்த்தாரைகள் விழுவது போல் அவரைப் பாணவர்ஷங்களால் துளைத்தான். அதைக் கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் அவர் அவனைக் கொல்லும் உபாயத்தை ஆலோசித்து, திடீரென்று அந்த ராக்ஷஸன் மேல் பாய்ந்தார். அந்த அதிர்ச்சியால் பூமி நடுங்கிற்று. தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு பயங்கரமாய்ச் சப்தம் செய்யும் மாருதியின் ரூபம் ஸகல கிரணங்களோடும் விளங்கும் ஸூரியனைப்போல் பார்க்க முடியவில்லை. தன்னிடத்தில் ஆயுதமில்லையென்றறிந்து கோபத்தால் ஒரு பர்வதத்தை அதிவேகமாய் பிடுங்க, அதை ஒரு கையால் கரகரவென்று சுழற்றி அகம்பனன்மேல் விட்டெறிந்து கர்ஜித்தார். முன்பு இந்திரன் வஜ்ராயுதத்துடன் நமுசியென்ற அஸுரனை எதிர்த்ததுபோல், ஆஞ்ஜநேயர் தன்னை எதிர்த்ததைக் கண்டு,

அந்த ராக்ஷஸவீரன் தனக்கு வெரு தூரத்தில் அந்தப்பர்வதம் வரும்பொழுதே அதை அநேக அர்த்தசந்திரபாணங்களால் பொடியாக்கினான். அதைக்கண்டு ஹனுமார் கோப பரவசராய் மலை போல் வளர்ந்திருந்த ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அதைக் கிளைகளுடன் கிறுகிறென்று சுழற்றி இடிபோல் சிரித்தார். அவர் ஓடிவரும் பொழுது துடைகளின் வேகத்தால் மரங்கள் முறிந்தன. பாதங்கள் பூமியைப் பிளந்தன, அந்த விருக்ஷத்தால் யானைகளையும் யானை வீரர்களையும், ரதங்களையும், ரத வீரர்களையும், காலாட்களையும் அடித்துக்கொன்றார். ஸகலப் பிராணிகளையும் நாசம் செய்யும் யமனைப்போல் கோபம்கொண்டு அந்த யுத்தபூமியில் ஸஞ்சரிக்கும் ஆஞ்ஜனேயரைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் பயந்தோடினார்கள். அப்பொழுது அகம்பனன் கோபத்தால் கர்ஜித்து பதினான்கு தீக்ஷணமான பாணங்களால் மாருதியைப் பிளந்தான். அதனால் ஆஞ்ஜனேயர் விருக்ஷங்களால் நிறைந்த மலைவரையைப் போலவும், புஷ்பித்த அசோக மரத்தைப் போலவும், புகையற்ற நெருப்பைப் போலவும் விளங்கினார். பெரிய தேகத்தையும் எல்லையற்ற வீரியத்தையும் புத்தியையுமுடைய வாயுபுத்திரன் மற்றொரு மரத்தை, பிடுங்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் அகம்பனனுடைய தலையில் அடித்தார். மாருதி கோபம்கொண்டு அடித்த அடியைத் தாங்க முடியாமல் அகம்பனன் பூமியில் விழுந்து உயிரைவிட்டான்.

அதைக்கண்டு ஸகல ராக்ஷஸர்களும் புகம்பத்தால் மரங்கள் நடுங்குவது போல் நடுங்கி ஆயுதங்களை விட்டெறிந்து லங்கையை நோக்கி ஓடினார்கள். வானரர்களும் அவர்களைத் துரத்திக் கொன்றார்கள். தலைவிரி கோலமாய் மானமழிந்து, தோல்வியடைந்து, புத்தி சிதறி, வியர்வை தேகமெங்கும் சொரிய, பெரு மூச்சுவிட்டுக்கொண்டு ஓடினார்கள். ஒருவரையொருவர் கீழே தள்ளி மிதித்துக்கொண்டு பட்டணத்தில் புகுந்தார்கள். பயத்தால் அடிக்கடி திரும்பிப்பார்த்துக்கொண்டு லங்கையில் ஓடி ஒளிந்தார்கள். பிறகு ஸகல வானரர்களும் ஆஞ்ஜனேயரைச் சூழ்ந்து கொண்டாடி உபசரித்தார்கள். அவரும் அவர்களை மரியாதை செய்தார். வானரர்கள் ஐயத்தால் மெய்மறந்து, தங்களால் கூடிய வரையில் கூச்சலிட்டு, உயிருடனிருக்கும் ராக்ஷஸர்களையும், இழுத்து ஹிம்ஸித்தார்கள். இப்படி ஹனுமான் அகம்பனனையும், ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களையும் கொன்று, பூர்வகாலத்தில் மஹாவிஷ்ணு பலியென்ற அஸுரனை யுத்தத்தில் ஐயித்தது போல் விசேஷகீர்த்தியடைந்தார். தேவகணங்களும் ராமலக்ஷ்மணர்களும் விபீஷணனும் ஸுகீவன் முதலிய வானரச்சிரேஷ்டர்களும் வாயுபுத்திரனைக் கொண்டாடினார்கள்.

**அயுஜங்ந தேவகணாஸ் ததா கம்ம்
ஸ்வயம் ச ராமாதீபஸம்ர ஸக்ஷ்மண:** |

ததைதவ ஸுக்ரீவமுதா: ப்ருவங்கமா:
விபீ ஷணபர்கைவ மஹாபலஸ் ததா (39)

ஸ-57: பிரஹஸ்தன்யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

அகம்பநுவதம் ப்ருத்வா க்ருத்தோ வை ராக்ஷஸ்யம்வர: |
கீஞ்சீத் தீந்ருகயாத ஸ்ச்வாம்ஸ்தா நுததை || (1)

அகம்பன் கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு ராவணன் கோபம் கொண்டு சற்று முகம் வாடி மந்திரிகளை உற்றுப்பார்த்தான். பிறகு கொஞ்சநேரம் தனக்குள் யோசித்து மந்திரிகளுடனும் நன்றாய் ஆலோசித்து அன்று முற்பகலில் நகரத்திலுள்ள ஸேனைகளின் அணி வகுப்பைப் பரிசோதித்துப் பார்க்க உத்தேசித்தான். நகரமெங்கும் கொடிகளாலும், த்வஜங்களாலும், மாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. ராக்ஷஸர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் அதைக் காத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஸேனை அங்கங்கே அணி வகுக்கப்பட்டிருந்தது. சுற்றிலும் வானர்கள் லங்கை முற்றுகையிடப்பட்டத்தைப் பார்த்து ராவணன் தன் ஸேனாதிபதியான பிரஹஸ்தனை நோக்கி, “நாம் யுத்தம் செய்து சத்துருக்களை அழித்தாலொழிய இந்த முற்றுகையை விலக்கமுடியாது. நானாவது கும்பகர்ணனாவது நீயாவது இர்திரஜித்தாவது நிகும்பணாவது இந்தப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் உனக்கு வேண்டிய ஸைன்யத்தை ஸித்தம் செய்துகொண்டு, வானர வீரர்களிருக்குமிடத்திற்குப் போய் அவர்களை ஜயித்து வா. சபல ஸ்வபாவமுள்ள வானர ஸைன்யம் நீ புறப்பட்டு வருவதைக் கண்டவுடனே ஓடிப்போகும். ராக்ஷஸ வீரர்களுடைய கர்ஜனையைக் கேட்டால் அங்கே நிற்குமா? வானர்கள் ஸ்திரபுத்தியில்லாதவர்கள்; யுத்தப் பயிற்சியில்லாதவர்கள்; ஒரிடத்தில் நிற்கமுடியாதவர்கள். ஆகையால் ஸிம்ஹ கர்ஜனையைக் கேட்ட, யானைகளைப் போல் பயத்தால் உயிரை விடுவார்கள். ஸைன்யம். மூலைக்கு மூலை ஓடிவிட்டால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் புத்தி சிதறி யாதொரு பற்றுமில்லாமல் உன் கையில் அகப்படுவார்கள். யுத்தம் செய்தால் மரணமடைவோமென்பது நிச்சயமல்ல. அப்படி அடைந்தாலும் கீர்த்தியையும், ஸ்வர்க்கத்தையும் ஸம்பாதிப்போம். யுத்தம் செய்யாமலிருந்தால் சத்துருக்களால் மரணமடைவது நிச்சயம். அவ்வித மரணத்தால் அபகீர்த்தியும் நரகமுமே நேரும். இதற்கு அனுசூலமாகவாவது பிரதிகூலமாகவாவது உனக்குள் தோன்றுகிறதைச் சொல்” என்றான்.

அதைக்கேட்ட பிரஹஸ்தன், தேவேந்திரனுக்கு மந்திரியான பிரஹஸ்பதியைப் போல், “மஹாராஜ! விபீஷணன் முதலிய மந்திரிகளும் நானும் முன்பு

ஆலோசித்து நிச்சயித்த விஷயமே இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிறது. ஆனால் எங்களுக்குள் ஒற்றுமையில்லாமல் வெவ்வேறு அபிப்பிராயம் கொண்டு கலஹம் செய்ததால் அதன்படி நடக்கவில்லை. ஸீதையைத் திருப்பிக் கொடுத்தால் நமக்கு கேஷமமும் கீர்த்தியும் உண்டென்றும், கொடுக்காவிட்டால் ஸர்வநாசமென்றும் அப்பொழுதே நிச்சயித்த விஷயமல்லவா? தங்களிடத்தில் எண்ணமுடியாத வெகுமானங்களையும் மரியாதைகளையும் உபகாரங்களையும் பெற்றிருக்கிறேன். பிரியமான வார்த்தைகளாலும் ஸ்தோத்திரத்தாலும் என்னை மேன்மைப் படுத்தியிருக்கிறீர்கள். எந்த ஸமயத்திலும் தங்களுடைய இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். அதைத் தவிர எனக்கு வேறு ஸந்தோஷமில்லை. என் உயிரையும் மனைவி மக்களையும் ஐசுவரியத்தையும் தங்களுடைய விஷயத்தில் ஒரு துரும்பாய் நினைத்திருக்கிறேன். யுத்தமென்ற அக்னியில் என் பிராணனை இன்று ஆஹூதி செய்கிறேன் பாருங்கள்” என்றான்.

பிறகு ஸமீபத்திலிருந்த ஸேனைத்தலைவர்களை நோக்கி, “அதிசீக்கிரத்தில் பெரிய ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை ஸித்தம் செய்து கொண்டு வாருங்கள். இந்திரனுடைய இடையைப்போல் வேகமாய் விழும் என் பாணங்களால் வானரக் கூட்டங்களைக் கழுகு முதலிய பகைகளுக்குப் பூர்ணமான ஆகாரம் போடுகிறேன்” என்றான். அப்படியே ராக்ஷஸ ஸைன்யம் தயாராயிற்று. லங்கையெங்கும் அவர்களுடைய ஆயுத காந்தியாலும் கோஷங்களாலும் மதயானைகள் நிறைந்த காட்டைப்போல் விளங்கிற்று. அக்னியில் சாந்தி ஹோமம் முதலிய வைதிகக் கிரியைகளை நடத்துகிறவர்களும், பிராம்மணர்களைக் கந்த புஷ்பாதிகளால் பூஜித்து நமஸ்கரிக்கிறவர்களும் என்கும் காணப்பட்டார்கள். நெய் புஷ்பங்கள் பரிமளத் திரவியங்கள் முதலியவைகளின் வாஸனையை கிரஹித்துக் கொண்டு காற்று ஸுகமாய் வீசிற்று. ராக்ஷஸர்கள் யுத்தம் செய்ய ஆவல்கொண்டு, தங்களுக்கு ஐயமுண்டாவதற்காக பிரபலமான மந்திரங்களால் மஹிமை பெற்ற ஹாரங்களைச் தரித்தார்கள். உத்தமமான கவசங்களையும், வில்லுகளையும் அணிந்து, அதிசீக்கிரமாய் வந்து, ராவணனை நமஸ்கரித்து, பிரஹஸ்தனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

அவனும் தசகர்வனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு, பயங்கரமான பேரிகையை அடிக்கும்படிச் செய்து, திவ்யமான ரதத்தில் ஏறினான். அது ஸகல ஆயுதங்களாதும் நிறைத்திருந்தது. வாயு வேகமுள்ள குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. வெகு ஸாமர்த்திய முள்ள ஸாரதி அவைகளை நடத்தி வந்தான். ஸூரியனைப் போல் தேஜஸுடன், சந்திரனைப் போல் எல்லோருடைய மனத்தையும் கவர்ந்து, நேர்த்தியான சக்கரம் ஏர்க்கால் குடம் அரம்

முதலியவைகளுடன், நன்றாய் ரக்ஷிக்கப்பட்டு, தங்க ஜன்னல்கள் விளங்க, காந்தியால் சிரிப்பது போலிருந்தது. இவ்விதமான ரதத்திலேறி, யுத்தம் செய்வதைப்பற்றி ராவணனுடைய உத்திரவைப் பெற்றுக் கொண்டு, ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தால் சூழப்பட்டு லங்கையிலிருந்து புறப்பட்டான். அப்பொழுது துந்துபி முதலிய வாத்யங்களும் சங்க நாதமும் மேக கர்ஜனையைப் போல் ஸமுத்திரமெங்கும் பரவிற்று. பிரஹஸ்தனுக்கு முன் செல்லும். ராக்ஷஸர்கள் மலைபோன்ற சரீரங்களுடனும் பயங்கரமான ரூபங்களுடனும் கோரமான வீரத்வனிகளுடனும் சென்றார்கள். நராந்தகன், கும்பஹனு, மஹாநாதன், ஸமுன்னதனென்ற பிரஹஸ்தனுடைய மந்திரிகள் அவனைச் சூழ்ந்து வந்தார்கள். மதயானைகளைப் போன்ற ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு, பயங்கரமான ஜல ஜந்துக்களால் சூழப்பட்ட ஸமுத்திர ராஜனைப் போல், கிழக்குக் கோட்டை வாசலிலிருந்து பிரஹஸ்தன் வெளியில் வந்தான். பிரளய காலத்தில் ஸகலப் பிராணிகளையும் நாசம் செய்யும் யமனைப்போல், ராக்ஷஸ ஸேனாபதி வெளிக்கிளம்பும் கோஷத்தாலும் ராக்ஷஸர்களுடைய கர்ஜனைகளாலும் லங்கையிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் நடுங்கி விகாரமாய்க் கூச்சலிட்டன. நிர்மலமான ஆகாசத்தில் பக்ஷிகள் கூட்டம் கூட்டமாய் ரதத்தைச் சுற்றி அபஸவ்யமாய்ப் பறந்துகொண்டு, இன்று நமக்கு மாம்ஸமும் ரத்தமும் வயிறு நிறையக் கிடைக்குமென்று ஸந்தோஷித்தன. கோரமான நிகள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு ஊளையிட்டன. எரி கொள்ளிகள் விழுந்தன. கடுங்காற்றடித்தது. கிரஹங்கள் ஒன்றிற்கொன்று யுத்தம் செய்துகொண்டு ஒளி மழுங்கின. மேகங்கள் பயங்கரமான சப்தங்களுடன் பிரஹஸ்தனுடைய ரதத்தின் மேலும் முன் சென்ற ராக்ஷஸர்களின் மேலும் ரத்த மழை பொழிந்தன. த்வஜத்தின் நுனியில் ஒரு பருந்து தெற்கு முகமாய் உட்கார்ந்து, இரண்டு இறக்கைகளையும் மூக்கால் சொறிந்து கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்டு பிரஹஸ்தனுடைய முகம் காந்தி குறைந்ததாயிற்று. உத்தமமான ஸூத குலத்தில் பிறந்து ரதத்தை கடத்துவதில் விசேஷ பெருமையுள்ள ஸாரதியின் கையிலிருந்து குதிரைச் சவுக்கு அகஸ்மாத்தாய்க் கீழே விழுந்தது. புறப்படும்பொழுது பிரஹஸ்தனுக்கிருந்த நிகரற்ற தேஜஸும் காந்தியும் உத்ஸாஹமும் ஒரு முசுபீத்தத்தில் அழிந்தன. குதிரைகள் மேடுபள்ளமில்லாத இடத்தில் இடறி விழுந்தன. பலத்திலும் வீரியத்திலும் பெயர் பெற்ற பிரஹஸ்தன் யுத்த பூமியில் வருவதைக் கண்டு வானர ஸைன்யம் மலைகளையும் விருக்ஷங்களையும் பாறைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு கோரமான வீரத்வனிகளுடன் எதிர்த்தார்கள். இரு திறத்தாரும் யுத்தாவேசத்தால் மெய்மறந்து, திக்குகள் நடுங்கும்படிச் கூச்சலிட்டார்கள். மஹாவேகமுள்ளவர்கள்; யுத்தத்தில் ஓப்பற்ற திறமையுள்ளவர்கள். ஒருவரையொருவர் கொல்ல நிச்சயித்தவர்கள்.

ஒருவரையொருவர் யுத்தத்திற்கழைத்துத் தோள் தட்டும் ஓசை எங்கும் நிறைந்தது. இப்படித் துவட்ட புத்தியுள்ள பிரஹஸ்தன் வானர ஸைன்யத்தை நாசம் செய்து ராமலக்ஷ்மணர்களை ஜயிக்க நிச்சயம் கொண்டு, எரியும் நெருப்பில் விளக்குப் பூச்சி வந்து விழுவதுபோல், வரவர விருத்தியாகும் வேகத்தையுடைய வானர ஸைன்யத்தில் பிரவேசித்தான்.

**தத: ப்ரஹஸ்த: கப்ராஜவாஜீநீம்
சுப்ப்ரதஸ்தே விஜயாய துர்மதி: |
விவ்ருத்த வேகாம் ச விஸேஸ தாம் சமும்
யதா முமுர்ஜ: பாலபா விபாவஸம் || (48)**

ஸ-58: பிரஹஸ்தனுடைய வதம்

தத: ப்ரஹஸ்தம் நீர்யாந்தம் த்ருஷ்ட்வா ரீமபராக்ரமம் |
உவாச ஸஸ்யீதம் ராமோ விபீஷண மநீந்தம: || ௧)

பயங்கரமான பரரக்கிரமமுள்ள பிரஹஸ்தன் யுத்தத்திற்கு வருவதைக் கண்டு, ராமன் புன்சிரிப்புடன் விபீஷணனை நோக்கி, “அதோ ஒரு ராக்ஷஸன் பெரிய தேகத்துடன் அளவற்ற ஸைன்யத்தால் சூழப்பட்டு வருகிறான். அந்த வீரன் யார்?” என்றார். (பலவானான சத்துருவைப் பார்த்தால் ஸந்தோஷமும் புன்சிரிப்பு முண்டாயிற்று. பிரஹஸ்தன் கிழக்குக் கோட்டை வாசலிலிருந்து வந்தான்; வடக்கு வாசலிலிருந்த ராமனுக்கு வெகு தொலைவில் நடந்த விஷயம் எப்படித் தெரியுமென்றால், தனக்கு நம்பிக்கையுள்ளவர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைக் கொண்டு பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்ப்பதுபோல தெரிந்து கொண்டார்) அதற்கு விபீஷணன் “ஸ்வாமி! இவன் ராவணனுடைய ஸேனாபதி; இவனுக்கு பிரஹஸ்தனென்று பெயர். லங்கையிலுள்ள ஸைன்யத்தில் மூன்றில் ஒரு பாகத்திற்குச் தலைவன்; அஸ்திர வித்யையில் நிபுணன்; யுத்தத்தில் பின் வாங்காதவன். அநேக யுத்தங்களில் பிரஸித்தி பெற்றவன்” என்றான்.

பிறகு, சத்துருக்கள் கண்டு நடுங்கும்படியான தேகத்தையும் ரூபத்தையும் பாராக்கிரமத்தையுமுடையவனாய், கோடையிடிபோல் கர்ஜித்துக்கொண்டு, மைமலைபோன்ற ராக்ஷஸர்கள் சூழ, யுத்தத்திற்கு வரும் பிரஹஸ்தனைக் கண்டு பலசாலிகளான வானர்கள் ரோஷத்தால் கர்ஜித்தார்கள். காந்தியால் ஜ்வலிக்கும் கத்தி, சூலம். ஈட்டி, உலக்கை, வில் முதலிய ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு, ராக்ஷஸர்கள் வானர்கள் ஐயிக்க விரும்பி ஓடிவந்தார்கள். வானர சிரேஷ்டர்கள் புஷ்பித்த விருக்ஷங்களையும் நீண்டு அகன்ற பாறைகளையும் தூக்கிகொண்டு ராக்ஷஸர்கள் மேல் பாய்ந்தார்கள். இரு க்ஷிக்காரர்களும் கல்மாரி சரமாரி பொழிந்து கொண்டு கைகலந்து கோர யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். கணக்கில்லாத வானர வீரர்கள் ராக்ஷஸர்களாலும் எண்ணிறந்த ராக்ஷஸ வீரர்கள் வானர்களாலும் அந்த யுத்தத்தில் மடிந்தார்கள். சிலர் சூலங்களால் குத்தப்பட்டார்கள்; சிலர் சக்கரங்களால் அறுபட்டார்கள்; சிலர் இரும்புக் கட்டுத் தடிகளால் அடிக்கப்பட்டார்கள்; சிலர் கோடாலிகளால் பிளக்கப்பட்டார்கள்; சிலர் பிணமாய்க் கீழே விழுந்தார்கள்! சிலர் ஹிருதயம் பிளந்திறந்தார்கள்; சிலர் சரங்களென்ற கயிறுகளால் கோர்க்கப்பட்டு இறந்தார்கள்; சிலர் கத்திகளால் இரண்டாய் வெட்டப்பட்டுப் பூமியில் புரண்டு இறந்தார்கள்; சிலர் சூலங்களால்

விலாப்பக்கங்கள் பிளக்கப்பட்டு இறந்தார்கள். வானரர்களும் கோபம் கொண்டு, மரங்களாலும் பர்வத சிகரங்களாலும் ராக்ஷஸ் கூட்டங்களைத் தரையில் தேய்த்தார்கள்; வஜ்ரங்களைப்போன்ற முஷ்டிகளாலும் உள்ளங் கைகளாலும் அறையப்பட்டுப் பற்கள் உதிர்ந்து, கண்கள் தெறித்து ராக்ஷஸர்கள் வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கினார்கள். உபத்திரவம் தாங்காமல் கதறுகிறவர்களும் ஸந்தோஷத்தால் ஸிம்ஹநாதம் செய்கிறவர்களும் எங்கும் செவிடுபடும்படி கூச்சலிட்டார்கள். இருதரத்து வீரர்களும் தங்களுடைய ஸாமர்த்தியத்தைக் காட்ட ஆரம்பித்தார்கள். கண்களை உருட்டி விழித்துக்கொண்டு கொஞ்சம் கூடப் பயமில்லாமல் குரூர ஸ்வபாவமுள்ளவர்களாய் வீர கிருதியங்களைச் செய்தார்கள்.

நராந்தகன், கும்பஹனு, மஹாநாதன், ஸமுன்னதனென்ற பிரஹஸ்தனுடைய மந்திரிகள் நான்கு புறங்களிலும் பாய்ந்து வானரர்களைக் கொன்றார்கள். அதைக் கண்டு த்விவிதன் ஒரு பர்வத சிகரத்தால் நராந்தகனையும், துர்முகன் ஒரு பெரிய விருக்ஷத்தால் ஸமுன்னதனையும், ஜாம்பவான் ஒரு பெரிய பாறையால் மஹாநாதனையும், தாரன் ஒரு விருக்ஷத்தால் கும்பஹனுவையும் அடித்துக் கொன்றார்கள். அதைக் கண்டு பிரஹஸ்தன் பொறுக்காமல் வானரர்களைப் பாணங்களால் கூட்டப் கூட்டமாய்க் கொன்றான். இரண்டு ஸைன்யங்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்து அங்குமிங்கும் அலைவதால் பெரும் சுழலைப்போல் தோன்றிற்று. பெருங்காற்றால் கலக்கப்பட்ட ஸமுத்திரத்தைப்போல் சப்தமுண்டாயிற்று. பிரஹஸ்தன் கோபம் கொண்டு இடைவிடாமல் சரமாரி பொழிந்து வானரர்களைக் கொன்று தன் யுத்தத் திறமையைக் காட்டினான். அந்த யுத்தகளத்தில் வீழ்ந்திறந்த ராக்ஷஸர்களாலும் வானரர்களாலும் அந்தப் பூமியெங்கும் பர்வதங்களால் மூடப்பட்டதுபோல் பயங்கரமாய்த் தோன்றிற்று. ரத்த வெள்ளத்தால் தரை தெரியாமல் வஸந்த மாதத்தில் பலாசு புஷ்பங்களால் மறைக்கப்பட்ட வனத்தைப்போல் காணப்பட்டது. அந்த யுத்த பூமியே ஒரு பெரிய நதி; இரண்டு ஸைன்யங்களிலும் அடிபட்டிறந்த வீரர்களுடைய தேகங்களே இரு கரைகள்; ஓடிந்த ஆயுதங்களே தரையிலுள்ள விருக்ஷங்கள்: சத்தமே ஜலம்; அங்கே பிராணிகளின் உயிர் வாங்க ஸஞ்சரிக்கும் யமனே அது போய் விழும் ஸமுக்திரம்; ஹிருதயத்தின் இரு புறங்களிலும் மாம்ஸங்களே சேறு; சரிந்து கிடக்கும் குடல்களே பாசிகள்; அறுந்து கிடக்கும் தேகங்களும் தலைகளுமே மீன்கள்; அங்கங்களும் அவயவங்களுமே கரையிலுள்ள இளம் புற்கள்; கழுகுகளே அன்னங்கள்; பருந்துகளே ஸாரஸ பக்ஷிகள்; கொழுப்பே நுரை; அடிபட்டுக் கதறுகிறவர்களின் கூச்சலே ஜலம் விழும் ஓசை; பயந்தவர்கள் அதைத் தாண்ட முடியாது. மழை காலம் நீங்கியவுடன் ஹம்ஸங்களாலும் ஸாரஸங்களாலும் விளங்கும் நதியைப்

போன்ற இந்த நதியை ராக்ஸர்களும் வானர்களும் தாண்டினார்கள். மதயானைகள் தாமரையோடையில் இறங்கி அதைக் கலக்கி, தாமரைப் பொடிகளால் நிறம் மாறி அக்கரை சேர்வதுபோல், அந்த யுத்த வீரர்களும் ரத்தத்தால் நனைந்து சிவந்த தேகங்களுடன் வெளிப்பட்டார்கள்.

பிரஹஸ்தன் ரதத்திலிருந்து சரமாரிகளால் வானர ஸையங்களை அழிப்பதை ஸேனாபதியான நீலன் கண்டான். அகாசத்தில் ஒரு பெருங்காற்று மேகக் கூட்டங்களை அடித்துக்கொண்டு வருவதுபோல், ராக்ஸர்களை அடித்துத் துரத்திக்கொண்டு நீலன் தன்னை நோக்கி வருவதைப் பார்த்து, பிரஹஸ்தன் ஸூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் ரதத்தை அவன் இருக்குமிடத்திற்கு நடத்தினான். வில்லாளிகளுக்குள் சிரேஷ்டனான அந்த ராக்ஸன், வில்லை வளைத்து நாணேற்றி டங்காரம் செய்து அநேக பாணங்களால் நீலனைத் துளைத்தான். அவை கோபம் கொண்ட ஸர்ப்பங்களைப் போல் சீறிக்கொண்டு அவனுடைய தேகத்தில் ஊடுருவிப் பூமியில் பாய்ந்தன. நெருப்பு ஜ்வாலைகளைப்போன்ற தீஷ்ணமான பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, நீலன் ஒரு விருக்ஷத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, தன்மேல் பாயும் அந்த ராக்ஸன் வீரனை ரோஷத்துடன் அடித்தான். பிரஹஸ்தன் கோபத்தால் கர்ஜித்து அந்த வானர வீரன்மேல் சரங்களை சரமாரி பொழிந்தான். அவைகளைத் தடுக்க முடியாமல், நீலன் கண்களை மூடிக்கொண்டு, சரத்காலத்து மழையில் திட்டுண்டு அகப்பட்ட கொழுத்த காளையைப்போல் அசைவற்று நின்றான். பிறகு ஒரு பெரிய ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு பிரஹஸ்தனுடைய ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் மனோவேகமுள்ள குதிரைகளை அடித்துக் கொண்டு, அவனுடைய வில்லை ஒடித் தெறிந்து கர்ஜித்தான். பிரஹஸ்தன் குதிரைகள் இறந்து வில்லொடிந்து பூமியில் குதித்து, ஒரு இருப்புலக்கையைக் கையில் எடுத்தான். அவர்களிருவரும் ஸேனாபதிகள்; மஹாவேகசாலிகள்; தீராத த்வேஷமுடையவர்கள்; மதம் பெருகும் யானைகளைப்போல் ரத்தத்தால் நனைந்த தேகங்களுடன் ஒருவரையொருவர் கூர்மையான பற்களால் கடித்துக் கிழித்தார்கள். ஸிம்ஹத்தையும் புலியையும்போன்ற பலமுள்ளவர்கள்; அவைகளின் நடையையும். செயலையுமுடையவர்கள்; அதுவரையில் தோல்வியடையாதவர்கள்; வீரர்கள்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவர்கள்; ஒருவரையொருவர் ஜயித்து அளவற்ற கீர்த்தியை ஸம்பாதிக்க முயன்றவர்கள்; தேவ ராஜனையும் விருத்ராஸுரனையும் போன்றவர்கள். பிரஹஸ்தன் இருப்புலக்கையால் பூர்ணபலத்துடன் நீலனை நெற்றியில் அடித்தான். நீலன் தேகமெங்கும் ரத்தம் சொரிய ஒரு பெரிய விருக்ஷத்தைப் பிடுங்கி பிரஹஸ்தனை மார்பிலடித்தான். அதை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் பிரஹஸ்தன் ஒரு பெரிய இருப்புலக்கையுடன் அந்த வானர வீரன் மேல் பாய்ந்தான். அதைக் கண்டு

நீலன் அதிவேகமாய் ஒரு பெரிய பாறையைப்பெயர்த்து பிரஹஸ்தனுடைய தலையில் அடித்தான். அதனால் பிரஹஸ்தன் தலை நொறுங்கி இந்திரியங்கள் சிதறிப் பலமிழந்து உயிரற்றுக் களையற்று வேரறுந்த மரம்போல் பூமியில் விழுந்தான். அவனுடைய தேகத்திலிருந்தும், தலையிலிருந்தும், மலையிலிருந்து நீர்த்தாரைகள் பெருகுவதைப்போல் ரத்த வெள்ளம் பெருகிற்று

நீலனால் தங்களுடைய ஸேனாபதி மடிந்ததைக் கண்டு அது வரையில் கலங்காத ராக்ஷஸ ஸையன்யம் ஸந்தோஷமற்று உத்ஸாஹமிழந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் வானரர்களுக்கெதிரில் நிற்க முடியவில்லை. பெரிய அணையில் அடிபட்டுச் சிதறின ஜலத்தைப்போல், மூலைக்குமூலை ஓடினார்கள். லங்கைக்குச் சென்று ராவணனுடைய அரண்மனையில் பிரவேசித்து, சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகி, பிரக்ஞையற்றவர்கள் போல் ஒன்றும் பேசாமல் ஏக்கம் பிடித்திருந்தார்கள்.

பிறகு மஹாபலவானான நீலன் ராக்ஷஸ ஸேனாதிபதியான பிரஹஸ்தனை யுத்தத்தில் ஜயித்துக்கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குமிடத்திற்குச் சென்று அவர்களை நமஸ்கரித்து நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்தான். அவர்களும் ஸகல வானரர்களும் அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து அக்னி புத்திரனான நீலனைக் கொண்டாடி உபசரித்தார்கள்.

**ததஸ்து நீலோ விஜயீ மஹாபால:
ப்ரபாஸ்யமாந: ஸ்வக்ருதேந கர்மணா |
ஸம்மதீய ராமண ஸலக்ஷ்மணேந ச
ப்ரஹ்ருஷ்டருபஸ்து பூவ யூதப: || (67)**

ஸ-59: ராமன் ராவணனுடைய

கிரீடத்தை உடைத்தது

தஸம்ந் ஹோத ராக்ஷஸ ஸைந்யபாலே
ப்லவங்கமாநா ம்ருஜேபண யுத்தே |
பீமாயுதம் ஸாகரதுல்யலேகம்
வீக்துத்ருவே ராக்ஷஸராஜஸைந்யம் || ௩ ||

இப்படி வானரத் தலைவனால் ராக்ஷஸ ஸேனாபதி கொல்லப் பட்டவுடன், பயங்கரமான ஆயுதங்களையும் ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற வேகத்தையுமுடைய அந்த ராக்ஷஸஸேனை முறிந்தோடி ராவணனிடத்திற்குச் சென்று, அக்னி புத்திரனால் பிரஹஸ்தன் மடிந்ததைத் தெரிவித்தார்கள். அப்படி நடக்குமென்று தசமுகன் ஸ்வப்னத்திலும் நினைத்ததில்லை. ஆகையால் ஆச்சரியமும், சோகமும், கோபமும் மேலிட்டு, தேவேந்திரனைச் சூழ்ந்த அமரயுத்த வீரர்களைப் போல் தன் ஸம்பத்தில் நிற்கும் ராக்ஷஸ வீரர்களை நோக்கி, “பார்த்தீர்களா? நமது ஸேனாபதியான பிரஹஸ்தன் ஸாமான்யனா? இந்திரனையும் கதறச் செய்கிறவன்; இப்பொழுது அவனும் அளவற்ற ராக்ஷஸ ஸைன்யமும் அல்பக் குரங்குகளால் மடிந்தார்கள். ஆகையால் சத்ருவை நாம் அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது. இனி நானே யுத்தத்திற்குச் சென்று ராமலக்ஷ்மணர்களையும் வானரர்களையும் காட்டுத் தீ விருகக்ஷங்களை எரிப்பதுபோல் என் பாணாக்னியால் கொளுத்தி ஜயசாலியாய்த் திரும்பி வருவேன்” என்று நெருப்புக் கொழுந்தைப் போல் பிரகாசிக்கும் ரதத்திலேறினான். அதில் உத்தம ஜாதி அச்வங்கள் பூட்டியிருந்தன; காந்தியால் திக்குகளைப் பிரகாசிக்கச் செய்தது. அந்த ராக்ஷஸேச்வரன் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்பொழுது சங்கம், பேரிகை, துந்துபி, மிருதங்கம், முதலிய வாத்யங்களின் ஓசையும், யுத்த வீரர்கள் தோள் தட்டும் சப்தமும், வீரவாதங்களும், ஸிம்ஹநாதங்களும், புண்யாஹவாச ஸ்தோத்ரங்களும் எங்கும் நிறைந்தன. பெரியோர்களால் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டு, பிரஜைகளால் கொண்டாடப்பட்டு, லங்கேசுவரன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். பர்வதங்களைப் போல் கடினமான தேகங்களையும் மேகங்களைப் போல் நினைத்த மாத்திரத்தில் மாற்றக் கூடிய ரூபங்களையும் நெருப்புக் கொழுந்தைப்போல் பிரகாசிக்கும் நேத்திரங்களையுமுடைய ராக்ஷஸ வீரர்களால் சூழப்பட்ட தசமுகன், பூதகணங்களால் சூழப்பட்டு அஸுரர்களுக்குத் தலைவனான ருத்திரனைப்போல் விளங்கினான். (“இவருடைய தாமஸ அம்சமே

ருத்திரனெனப்படும்” என்று மைத்ராயணீய உபநிஷத்தில் சொல்லியபடி, ருத்ரன் அஸுரர்களுக்கு அதிபதியென்றும் தெரிகிறது).

பிறகு அந்த மஹாதேஜஸ்வியான தசமுகன் லங்கைக்கு வெளியில் வந்து, வானரஸையன்யம் விருக்ஷங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, பார்க்கப் பயங்கரமாய் ஸமுத்திரத்தைப் போலும் மேகங்களைப் போலும் கர்ஜித்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டான். ராக்ஷஸஸையன்யம் அதிகோபத்துடன் வருவதைக் கண்டு ராமனுக்கு யுத்தாவேசத்தால் புஜங்கள் நீண்டன; வீரலக்ஷ்மி விளங்கிற்று. எல்லையற்ற வானரஸையன்களால் சூழப்பட்டு நிற்கையில், விபீஷணன் யுத்தவீரர்களின் தாரதமயத்தை நன்றாக அறிந்தவனாகையால், ராமன் அவனை நோக்கி, “அநேக த்வஜங்களாலும் கொடிகளாலும் வில்லுகளாலும், சூலம், ஈட்டி முதலிய ஆயுதங்களாலும், மலைகளைப் போன்ற யானைகளாலும், பயமற்ற வீரர்களாலும் விளங்கும் இந்த ஸையன்யம் யாருடையது? இது கலக்கமுடியாதது” என்றார். அதற்கு இந்திரனைப் போன்ற வீரியமுடைய விபீஷணன், ராக்ஷஸஸையனத்தின் விவரத்தையும் ராக்ஷஸ வீரர்களுடைய பெருமைகளையும் வர்ணித்தான். “அதோ பெரிய சரீரத்துடன் பால ஸூரியனைப் போன்ற சிவந்த முகத்துடனும் அந்த மதயானையின் தோளில் உட்கார்ந்து கொண்டு, தன் தேகபாரத்தால் அந்த கஜத்தின் தலையை அதிரச்செய்கிறவன் ராவண புத்திரனான அகம்பனன். அதோ ஸிம்ஹக்கொடியையுடைய ரதத்தில் இந்திரவில்லைப் போன்ற தன் தனுஸைக் சுழற்றிக்கொண்டிருப்பவன், ராவணனுடைய மூத்த குமாரனான இந்திரஜித். தேக பலத்தில் மதயானையைப் போன்றவன்; பயங்கரமாய் வெளியில் தெரியும் கோரைப் பற்களையுடையவன்; ப்ரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட வரங்களால் நினைத்தபொழுது மறையக் கூடியவன். அதோ விந்தியம் மஹேந்திரம் அஸ்தகிரி முதலியவைகளைப் போல் எல்லையற்ற தேகத்தையுடையவன் அதிகாயன். அளவிற்கு மிஞ்சின ஒரு வில்லைச் சுற்றிக்கொண்டு, ஆயிரம் குதிரைகளால் இழுக்கப்பட்ட ரதத்தில் வருகிறான். மாயாபலமில்லாவிட்டாலும் இந்திரஜித்தை விடமேலான வீரன். அதோ பால ஸூரியனைப் போல் சிறந்த நேத்திரங்களுடன் உத்தமமான யானையின் மேலேறிக் கொண்டு, அதன் மணியின் சப்தத்தோடு தன் கர்ஜனையையும் சேரும்படி செய்கிறவன் மஹோதரன். அதோ தங்க ஆபரணங்களாலும் ஜேணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைமீது ஏறிக்கொண்டு, கிரணங்கள் பாயும் எறியீட்டியைச் சுழற்றிக்கொண்டு வருகிறவன் பிசாசன். ஸந்தியா காலத்தில் மேகங்கள் நிறைந்த மலையைப்போல் பிரகாசிக்கும் அவனுடைய குதிரையையும் இடியைப்போல் அவன் வரும் வேகத்தையும் பாருங்கள். அதோ கூர்மையான முனையுடனும் மின்னலைப் போன்ற காந்தியுடனும்

வஜ்ராயுதத்தை மிஞ்சின வேகத்துடனும் விளங்கும் சூலத்தையெடுத்துக் கொண்டு, மலையைப்போல் பிரகாசிக்கும் காளைமேல் வருகிறவன் திரிசிரஸ் என்று பிரஸித்திபெற்றவன். அதோ மேகத்தைப் போன்ற ரூபத்துடனும் பருத்த அகன்று உயர்ந்த மார்புடனும் நாகக் கொடியுடனும் யுத்தத்தை ஆவலுடன் எதிர் பார்த்துக் கொண்டு வில்லைச் சுழற்றுகிறவன் கும்பன். தங்கத்தாலும் வஜ்ரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு புகைகளுடன் பிரகாசிக்கும் இருப்புக்கட்டுத் தடியை எடுத்துக்கொண்டு ராக்ஷஸ ஸைன்யத்திற்கு பிரதான புருஷனாய் விளங்குகிறவன். அற்புதமான கோரகிருத்யங்களைச் செய்யும் நிகும்பன். அதோ வில் கத்தி பாணங்கள் முதலிய ஆயுதங்களால் நிறைந்து, அழகான கொடியுடன் கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பைப் போல் பிரகாசிக்கும் ரதத்திலேறி வருகிறவன் நராந்தகன். இவனுடன் யுத்தம் செய்கிறவர்கள் கிடைக்காததால் புஜங்களின் தினவு தீருவதற்காக மலைகளுடன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பவன்.

பலவகைக் கோரரூபங்களோடும் புலி, ஓட்டகம், பாம்பு, மான், குதிரை முதலிய மிருகங்களைப் போன்ற முகங்களோடும் சுழலும் கண்களோடும் காணப்படும் பூதங்களால் சூழப்பட்டு, அதோ வருகிறவன், தேவர்களுடைய கர்வத்தையும் அடக்கினவன். அதோ வெள்ளைக் குடை சந்திரனைப் போல் அவன் தலைமேல் விளங்குகிறது. மெல்லிய கம்பிகளையுடைய அதன் கீழ் பூதகணங்களால் சூழப்பட்ட ருத்திரனைப் போல் வீற்றிருப்பவன். ராஜஸாதிபதி. உத்தமகிரீடத்தாலும் குண்டலங்களாலும் பிரகாசிக்கும் முகத்துடன், ஹிமவான் விந்தியம் முதலிய மலைகளைப்போல் பருத்த தேகத்துடன் தோன்றுகிறவன். இந்திரன் யமன் முதலிய திக்பாலர்களுடைய மதத்தையடக்கின லங்கேசுவரன். ஸூரியனைப்போல் தேஜஸால். ஜ்வலிப்பதைப் பாருங்கள்” என்றான்.

அதைக்கேட்டு ராமன், “விபீஷண! என்ன காந்தி! ராக்ஷஸாதிபதியான ராவணன் மஹாப்ரதாபவானென்று தோன்றுகிறது. மத்யாஹ்ன காலத்தில் பூர்ண கிரணங்களுடன் ஜ்வலிக்கும் ஸூரியனைப் பார்ப்பது எப்படி அஸாத்தியமோ அப்படி இவனைப் பார்க்கக் கண் கூடாது. இவனுடைய தேகம் தேஜஸால் சூழப்பட்டிருப்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. தேவதான வீரர்களுக்கும் இப்படிப்பட்ட தேக காந்தி கிடையாது. இவனுடைய ஸைன்யத்தில் ஒவ்வொருவனும் மலைபோன்ற தேகத்தையுடையவன்; மலைகளால் யுத்தம் செய்கிறவன். தீக்ஷணமான ஆயுதங்களைத் தரித்தவன். கோர ரூபமுள்ள பூதங்களால் சூழப்பட்ட யமனைப்போல் பராக்கிரமசாலிகளான வீரர்களுடன் வருகிறான். இந்தப் பாபி இன்று என் கண்ணில் பட்டது நல்லது தான். ஸீதையை அபகரித்ததாலுண்டான கோபத்தை இதுவரையிலும் அடக்கிவைத்தேன். இப்பொழுது அதை இவன் மேல் பிரயோகிக்கிறேன்”

என்று சொல்லி ரகுவீரன் பிரசண்ட கோதண்டத்தை வளைத்து நானோசை செய்து ஒரு சிரேஷ்டமான பாணத்தை, ஸித்தம் செய்து, லக்ஷ்மணனுடன் ராவணனுக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்.

அப்பொழுது தசமுகன் தன்னைச் சுற்றியிருந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து, “நீங்கள் ஸகல கவலையையும் விட்டு லங்கையின் உட்கோட்டை வாசல்களையும் கோபுரங்களுக்குப் பக்கங்களில் ஸைன்யங்களுக்காகக் கட்டப்பட்டிருக்கும் வீடுகளையும் கோபுரங்களையும், ஜாக்கிரதையாய்க் காத்துக் கொண்டிருங்கள். நீங்கள் என்னுடன் இங்கே வந்திருப்பதாய் நமது சத்ருக்களுக்குத் தெரிந்தால், லங்கையில் நுழைந்து அங்குள்ளவர்களை ஜயித்து அதைப்பிடித்துக் கொள்வார்கள்” என்று அவர்களை அனுப்பிவிட்டு, ஒரு திமிங்கலம் கொந்தளிக்கும் ஸமுத்திரத்தை அலக்ஷ்யமாய்க் கிழித்துக் கொண்டு செல்வதுபோல், வானர ஸைன்யத்தை இருபுறத்திலும் பிளந்து தள்ளிக்கொண்டு சென்றான். ஜ்வலிக்கும் வில்லையும் பாணங்களையும் கையிலெடுத்துக் கொண்டு, வானர ஸைன்யத்தை நாசம் செய்வதற்குக் காலபாசத்தை ஏந்திவரும் யமனைப்போல் வரும் தசக்ரீவனைக் கண்டு, ஸுக்ரீவன் ஒருமலைச் சிகரத்தைப் பெயர்த்து அவனைநோக்கி ஓடிவந்து அதை அவன் மேல் எறிந்தான். பெரிய மலையருவிகளுடனும் விளங்கும் அந்தச் சிகரம், தன்னை நோக்கி வருவதைக் கண்டு, தன்னுடைய பாணங்களால் தசக்ரீவன் அதைத் தூளாக்கி, மஹாஸர்ப்பத்தைப் போல் சீறிக்கொண்டு மஹேந்திரனுடைய வஜ்ரத்தைப் போல் அதிவேகத்துடன் அந்தகனைப் போல் ஸகல வஸ்துக்களையும் நாசம் செய்யக்கூடியதாய், நெருப்புப் பொறிகள் பறக்கும் அக்னியைப் போல் பாணத்தை எடுத்து வானர ராஜனைக் கொல்வதற்காகப் பிரயோகித்தான். ஸுப்ரஹ்மண்யரால் க்ரௌஞ்ச பர்வதத்தின்மேல் பிரயோகிக்கப் பட்டசக்தியைப் போல் அந்த பாணம் ஸுக்ரீவனுடைய தேகத்தைப் பிளந்து ஊடுருவிச் சென்றது. அந்த உபத்திரவத்தைப் பொறுக்காமல் வானர ராஜன் புத்தி சிதறி அலறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். அவன் பிரக்ஞையற்றுக் கிடந்ததைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்தார்கள். உடனே கவாக்ஷன், கவயன், ஸுதம்ஷ்ட்ரன், ரிஷபன், ஜ்யோதிர்முகன், நளன் என்ற வானர வீரர்கள் மலைகளைப் பெயர்த்துக்கொண்டும், தேகங்களைப் பெருக்கிக்கொண்டும் தசக்ரீவனை எதிர்த்தார்கள். அவன் கூர்மையான பாணங்களால் அவர்களுடைய அடிகளை வீணாக்கி, விசித்திரமான தங்கக்கட்டுகளையுடைய வேறு பாணங்களால் அவர்களைப் பிளந்தான். அவர்கள் புத்திசிதறி கைகால்களை உதறிக்கொண்டு பூமியில் விழ, ராவணன் வானர ஸைன்யத்தை அம்புமாரியால் மறைத்தான். தசக்ரீவனுடைய பாணங்களால் அடிப்பட்டு உபத்திரவத்தைத் தாங்காமல்

சிலரும், பயமென்ற பாணங்களால் அடிப்பட்டுக் கதறும் சிலரும், ராக்ஷஸாதிபதியின் வேகத்தால் பூமியில் அடிபட்டு விழும் சிலரும், வனத்தில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அதுவரையில் அடிபட்ட சத்துருக்களையும், ஆயுதங்களையும் பார்க்காததால் மிரண்டு கூச்சலிடும் சிலரும் ஸர்வலோகங்களும் சரணமடையும் ராமமூர்த்தியைக் கதியென்று அடைந்தார்கள். (நீக்க முடியாத துக்கமே சரணாகதிக்கு ஹேதுவாகும். தேசம், காலம், அதிகாரி, பலம், நியமம் முதலியவைகளை விசாரிக்க வேண்டியதில்லை)

சரணாகதியின் தாரகம்யத்தையறிந்த சரண்யன், உடனே வில்லை எடுத்து நாணேற்றி, ராவணனை எதிர்த்துச் சென்றார். ஆர்த்தப்பிரபத்திக்கு (அபாயத்திலிருந்தாவது கஷ்டத்திலிருந்தாவது தன்னை நீக்கும்படி சரணமடைவது) உடனே பலனைக் கொடுக்க வேண்டியதாகையால், ஒருவேளை லக்ஷ்மணன் நம்மை கேட்காமலேயே யுத்தத்திற்குப் போய் விடுவானோ என்று தானே வில்லும் கையுமாகப் போகப் புறப்பட்டார். தன்னை ஆசிரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு அதிவேகமாய்ச் செல்லும் ராமனை லக்ஷ்மணன் கைகூப்பிப் போகும் வழியில் மறித்து பிரார்த்தித்தார். ராமனுக்கு சகலவித கைங்கர்யத்தையும் செய்வதாய் பிரதிக்கை செய்து, அதனால் கிடைத்த கைங்கரிய லக்ஷ்மியையுடைய இளைய பெருமான், தன் பிரார்த்தனையை அங்கீகரிப்பதற்காகக் கை கூப்பினார். ஸர்வசேஷியான பகவானுடைய கைங்கரியமே சேஷபூதர்களான ஜீவர்களுக்குப் பரமப்பிரயோஜனம். “அண்ணா! தங்களுடைய பாரியையை அபகரிக்கத் துணிந்த இந்தத் துராத்மாவைத் தாங்களே கொல்லவேண்டியது. அது தங்களுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல. ஆனால் அளவற்ற பலபராக்கிரமங்களால் விளங்கும் தாங்கள் இந்த அல்ப ராக்ஷஸனுடன் யுத்தம் செய்வது அழகல்ல. உத்திரவானால் நான் இவனை வதம் செய்வேன்” என்றார். (உனக்குச் சக்தியிருந்தால் போகக்கூடாதோ என்றால், சேஷபூதனான நான் ஸர்வசேஷியான தங்களுடைய உத்திரவில்லாமல் ஒரு காரியத்தைச் செய்வது என் பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்திற்கு ஹானியை உண்டாக்கும்). அதற்கு ராமன், “அப்படியானல் போ, சத்துருவை அலக்ஷ்யம். செய்யாதே, யுத்தம் செய்வதற்கு ஆவல் கொண்டிருப்பதைப்போல் வெகு ஜாக்கிரதையாயிரு. ராவணனோ மஹாவீரன்; அற்புதமான. பராக்கிரமத்தையுடையவன். ஒரு அஸ்திரத்தை எடுப்பவன்போல காட்டி வேறொன்றை எடுக்கிறான்; அதைத் தொடுப்பவன்போல் காட்டி வேறொன்றைத் தொடுக்கிறான்: அதை விடுப்பவன்போல் காட்டி வேறொன்றை விடுக்கிறான். இவன் கோபம் கொண்டால் மூன்று லோகத்திலுள்ளவர்களும் இவனுக்கெதிரில் நிற்க முடியாது. ஆகையால், அவனுடைய குறைகளை நன்றாய்க் கவனித்தறிந்து

உன் குறைகளை நீக்கிக்கொள். உன் வில்லாலும் பார்வையாலும் உன்னை ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றிக்கொள்” என்றார். லக்ஷ்மணன் ரகுவீரனை ஆலிங்கனம் செய்து பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களுடன் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு யுத்தத்திற்குச் சென்றார். அங்கே ராவணன் காந்தியால் ஜ்வலிக்கும் வில்லை வளைத்துச் சரமாரிகளால் வானர ஸணைன்யத்தை மறைத்துக் கண்ட துண்டம் செய்வதைக் கண்டார்.

அதற்குள் ஆஞ்ஜநேயர் ஓடி வந்து, “இதென்ன அநியாயம்! ஸேவகனான நானிருக்கத் தாங்கள் இப்படி வரலாமா?” என்று முறையிட்டு, பாணக் கூட்டங்களைத் தடுத்து ராவணன் மேல் பாய்ந்தார். அவனுடைய ரதத்தினருகில் சென்று வலது கையை ஓங்கி ராவணனைப் பயமுறுத்தி, “தேவ, தானவ, கந்தர்வ, யக்ஷர்களை நீயும் உன் ராக்ஷஸர்களும் முறியடித்தீர்கள். ஆனால் வானரர்களிடத்திலிருந்து உனக்கு மிருத்யுவென்பதை ஏன் அறியாய்? இது வரையிலும் உன்னைப் பிழைக்கும்படி விட்டதே தவறு. இதோ பார், ஐந்து கிளைகளுள்ள மஹாவிருக்ஷத்தைப் போன்ற என் வலது கை உன் பிராணனை வாங்கப் போகிறது” என்றார். அதற்கு ராவணன், கோபத்தால் விழிகள் சிவந்து, நிகரற்ற பராக்கிரமுத்தால் இடிபோல் சிரித்து, “அடே, குரங்கே! சிக்கிரமாய் அடி! தயங்காதே. ராவணனை எதிர்த்து அடித்தேனென்ற கீர்த்தியை அடைய விரும்புகிறாய். அதை ஏன் கெடுக்கவேண்டும்? அதனால் உன் பலத்தையறிந்து அதற்குத் தகுந்த பலத்தை உபயோகித்து உன்னைக் கொல்வேன்” என்றான். அதற்கு மாருதி, “அடே, துஷ்டா! நீ என்னைக் கொல்வதிருக்கட்டும், உன் புத்தரனான அக்ஷனை நான் கொன்றது பொய்யல்லவே” என்றார். அதைக் கேட்டு மஹா தேஜஸ்வியான ராவணன் வாயுபுத்ரனுடைய மார்பில் ஓங்கி அறைந்தான். அதனால் ஹனுமான் பல தடவை நடுங்கி ஒரு முகூர்த்தம் அசைவற்று நின்றார். பிறகு மஹா புத்திமானைதால் தைரியப்படுத்திக் கொண்டு, கடுங்கோபத்துடன் தசமுகனைக் கையால் அறைந்தார். அதனால் தசகரீவன் மலைகள் பூகம்பத்தால் நடுங்குவதுபோல் நடுங்கினான். அதைக் கண்டு ரிஷிகளும், வானரர்களும், ஸித்தர்களும், தேவர்களும் அஸுரர்களும் ஸந்தோஷத்தால் கோஷித்தார்கள். பிறகு ராவணன் கொஞ்சம் சிரமம் தீர்ந்து, “அடே, குரங்கே! நல்லது. உன் வீரியத்தை மெச்சினேன். நீ எனக்குத் தகுந்த சத்ருவே!” என்றான். அதற்கு ஆஞ்ஜநேயர், “என் வீரியத்தைச் சுடவேண்டும். என்னிடம் அடிபட்டும் நீ இன்னும் பிழைத்திருக்கிறாயே! நான் கொடுத்த அடி உன்னைக் கொல்லாத பொழுது அதைப் புகழ்வது எப்படி? இன்னும் ஒரு தடவை அடி பார்ப்போம். வீண் பெருமை பேசாதே. பிறகு இந்த முஷ்டியால் உன்னை யமலோகத்திற்கனுப்புகிறேன். துஷ்டா! முன்பு கொஞ்சம் கவனிக்காமலிருந்ததால் நீ பிழைத்தாய். இப்பொழுது தப்பமாட்டாய்” என்றார்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராவணனுக்குக் கோபம் ஜ்வலித்தது. கண்கள் சிவக்க வலது கையை மடக்கிக் கொண்டு தன் பூர்ண பலத்துடன் மாருதியை மார்பில் குத்தினான். மறுபடியும் மார்பில் அடிக்கப்பட்டு ஹனுமான் கிடுகிடு என்று நடுங்கினார். மஹாபலவானான ஆஞ்ஜநேயர் புத்திகலங்கி நிற்பதை ராவணன் கண்டு, நீலனிரும்புமிடத்திற்கு ரதத்தைச் செலுத்தினான். காலஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களால் அவனுடைய உயிர்நிலைகளைப் பிளந்து, பிரதாபலங்கேசுவரன் வானர ஸேனாதிபதியை எரித்தான். நீலன் மிகவும் வருத்தமடைந்து ஒரு கையால் பாணங்களைத் தடுத்து, மற்றொரு கையால் ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பிடுங்கி ராவணன் மேலெறிந்தான். தேஜஸிலும், புத்தியிலும் ததரியத்திலும் விசேஷித்த ஹனுமான், அதற்குள் சிரமம் தீர்ந்து யுத்தம் செய்ய விரும்பி, நீலனுடன் ராவணன் யுத்தம் செய்து. கொண்டிருப்பதைப் பார்த்து ரோஷம் கொண்டு, “அடே ராக்ஷஸ நீ வேறொருவனுடன் யுத்தம் செய்துகொண்டிருப்பதால் உன்னை இந்தத் தடவை விட்டேன்” என்றார். தசமுகன், தன்மேல் விழும் பாறையை ஏழு கூர்மையான பாணங்களால் தூளாக்கினான். அதைக்கண்டு நீலன் பலவித புஷ்பித்த மரங்களை வேருடன் பிடுங்கித் தசகர்வனை அடித்தான், ராக்ஷஸாதிபதி அவைகளைப் பாணங்களால் துண்டித்து நீலனைக் கோரமான சரமாரியால் துளைத்தான்.

மேகங்கள் பொழியும் பர்வதத்தைப்போல் நீலன் அசைவற்று நின்று, தன் ரூபத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டு ராவணனுடைய த்வஜத்தின் நுனியில் குதித்தான். அதைக் கண்டு ராவணன் கோபத்தால் ஜ்வலிக்க, நீலன் கர்ஜித்தான். த்வஜத்தின் நுனியிலும் வில்லின் நுனியிலும் கிரீடத்தின் நுனியிலும் நீலன் அலக்ஷ்யமாய் ஸஞ்சரிப்பதைக் கண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களும் மாருதியும் ஆச்சரியமடைந்தார்கள். ராவணன் அந்த வானர வீரனுடைய லாகவத்தையும் சாதூரியத்தையும் மெச்சி, ஜ்வலிக்கும் ஓர் அற்புதமான ஆக்னேயாஸ்திரத்தை எடுத்தான். நீலனுடைய வேகத்தால் ராவணன் திகைத்திருப்பதைக் கண்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டார்கள். அதனால் தசமுகன் இன்னும் புத்தி சிதறி ஒன்றும் தோன்றாமலிருந்தான். பிறகு ஒரு பாணத்தில் ஆக்னேய மந்திரத்தை ஜபித்து த்வஜத்தின் நுனியிலிருக்கும் நீலனைப் பார்த்து, “குரங்கே! உன்னுடைய வேகத்தாலும் லாகவத்தாலும் மாயையால் பல ரூபங்களை எடுப்பவன் போல் காட்டுகிறாய். உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நீ செய்யும் தந்திரங்கள் வீணாகும். இதோ என் கையிலிருக்கும் பாணம் உன் உயிரை வாங்கப் போகிறது. சக்தியிருந்தால் உன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்” என்று அதட்டி, அந்த ராக்ஷஸ வீரசிகாமணி நீலன் மேல் ஆக்னேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தான். வானர ஸேனாதிபதி அஸ்திரத்தால் மார்பில் அடிபட்டு,

தேகமெங்கும் எரிக்கப்பட்டுப் பதைபதைத்துப் பூமியில் சாய்ந்தான். தான் மஹா தேஜஸ்வியானதாலும் தன் பிதாவான அக்னிபகவானுடைய கிருபையாலும் மரணமடையாமல் பூமியில் முழங்காலை ஊன்றிக் கொண்டு விழுந்தான்.

நீலன் பிரக்ஞையற்றுக் கிடப்பதைக் கண்டு ராவணன் யுத்தாவேசங் கொண்டு, காளமேகங்களைப் போல் கர்ஜிக்கும் ரதத்தை லக்ஷ்மணனிருக்குமிடத்திற்குச் செலுத்தினான். ஸ்கர்வன் முதலிய வானர வீரர்களை விலக்கிக்கொண்டு, ஸையத்திற்கு நடுவில். ஜ்வலித்துக் கொண்டு, வில்லைச் சுழற்றி வளைத்து நானேற்றிப் பூமி நடுங்கும்படி டங்காரம் செய்தான். அபார ஸத்வமுள்ள லக்ஷ்மணன் அதைக்கண்டு, “ராக்ஷஸராஜனே! இந்த வானரர்கள் உன்னுடன் யுத்தம் செய்யத் தகாதவர்கள். என்னிடத்தில் வா; வேறெங்கும் போகாதே” என்றார். அந்த வார்த்தைகளையும் அவருடைய ஸிம்ஹாநாதத்தையும் உக்ரமான நானோசையையும் கேட்டு, தசானனன் லக்ஷ்மணனைக் கிட்டிக் கோபம் தாங்காமல், “புத்தி மயங்கி மரணத்தை விரும்பி இன்று என் கண்ணில் பட்டாய்; நல்லது. இதோ என் பாணங்களால் உன்னைத் துண்டித்து யமலோகத்திற்கனுப்புகிறேன் பார்” என்றான். வெண்மையான கோரைப் பற்கள் தெரியும்படி கர்ஜிக்கும் அந்த ராக்ஷஸ வீரசிரேஷ்டனைப் பார்த்து லக்ஷ்மணன் கொஞ்சம் கூடக் கலங்காமல், “ராக்ஷஸ ராஜனே! விசேஷ ப்ரதாபமுள்ளவர்கள் தங்களைக் புகழார்கள். நீ மஹாபாபியானதால் வீண் பெருமை பேசிக் கர்ஜிக்கிறாய். உன் வீரியத்தையும் பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் நானறியேனா? ஒருவருமில்லாதபொழுது ஸந்யாஸி வேஷம் பூண்டு சீதையை அபகரித்த மஹாவீரனல்லவா! இதோ வில்லும் கையுமாய் எதிரில் வந்திருக்கிறேன். என்ன செய்யப் போகிறாய், பார்ப்போம். வீணய்ப் பிதற்றாதே” என்றார். அதனால் கோபம் கொண்டு தசமுகன் ஏழு கூரான பாணங்களால் லக்ஷ்மணனை அடிக்க அவர் அவைகளைத் துண்டித்தார். அதனால் அதிக கோபங் கொண்டு கூர்மையான வேறு பாணங்களைப் பிரயோகித்தான். லக்ஷ்மணனும் உக்ரமாய்ச் சரமாரி பொழிந்து அர்த்தசந்திரம், பல்லம், கர்ணி முதலிய பாணங்களால் ராவணனுடைய சரங்களை அறுத்தார். அதைக் கண்டு லங்காதிபதி லக்ஷ்மணனுடைய லாகவத்தை மெச்சி வேறு பாணங்களை பிரயோகித்தான். லக்ஷ்மணன் கூர்மையாயும் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற வேகமுடையவைகளாயும் நெருப்பைப் போல் காந்தியுடையவைகளாயும் இருக்கும் உத்தமமான பாணங்களை வில்லிற்பூட்டி தசமுகனைக் கொல்வதற்காக விடுத்தார். ராவணன் அவைகளை துண்டித்து, பிரஹ்மா தனக்குக் கொடுத்த ஒரு காலாக்கியைப் போன்ற காந்தியுள்ள பாணத்தால் இளைய பெருமானை நெற்றியில் அடித்தான். அதனால் லக்ஷ்மணன் வில்லை நழுவவிட்டு நடுங்கினார். பிறகு பிரக்ஞை தெளிந்து, ராவணனுடைய வில்லை

ஒடித்து மூன்று பாணங்களால் அவனை அடித்தார். தசமுகன் அந்த வேகத்தால் வருந்தி நடுங்கிப் பிறகு பிரக்ஞையை அடைந்தான். இப்படி வில்வீழ்ந்து, பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, தேகமெங்கும் கொழுப்பும் ரத்தமும் பெருக, திறமை வாய்ந்த லங்கேசுவரன், தனக்கு முன்பு பிரஹ்மாவால் கொடுக்கப்பட்ட சக்தியென்ற ஆயுதத்தைக் கையிலெடுத்தான். வானர ஸையன் அதைக் கண்டு நடுங்கிற்று, புகையற்ற நெருப்பைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அங்க ஆயுதத்தை ராவணன் லக்ஷ்மணனைக் கொல்ல உத்தேசித்துப் பிரயோகித்தான். ராமானுஜன் அதைக் கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பைப்போன்ற அநேக பாணங்களால் அடித்தார். அப்படியும் அவருடைய விசாலமான மார்பில் அது ஊடுருவிச் சென்றது. அபாரசக்தியுள்ள இளைய பெருமாள் ராவணனுடைய சக்தியாயுதத்தால் அடிக்கப்பட்டு, நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டு பிரஜ்ஞையற்று அசைந்தார். உடனே ராவணன் பாய்ந்து இருபது கைகளாலும் அவரைத் தூக்கி எடுக்கப் பார்த்தான்.

லோகத்தில் தைரியத்திற்கு உபமானமாய்ச் சொல்லப்படும் ஹிமயபர்வதத்தைத் தூக்கியெடுக்கலாம்; ராவணன் அதில் ஒரு பாகமான கைலாஸத்தைப் பெயர்த்திருக்கிறானல்லவா? ஸமுத்திரங்களுக்குப் பிரதானமான க்ஷீராப்தியைக் கடைவதற்குத் தகுந்ததென்று நினைக்கப்பட்ட மந்தரபர்வதத்தையும் புஜங்களால் எடுக்கலாம்; அதைக் கடைந்த தேவாஸுரர்களைப் பலதடவை லங்காதிபதி ஜயித்திருக்கிறானல்லவா? ஸகல குலபர்வதங்களுக்கும் நடுநாயகமான மேருவைப் பெயர்த்தெடுக்க முடியும்; வாயுபகவான் அதன் சிகரத்தையடித்து லங்கையைச் சூழ்ந்த ஸமுத்திரத்தில் தள்ளி விட்டாரல்லவா? அந்த வாயுபகவான் ராவணனுக்குப் பயந்திருந்தார். ஐம்பதுகோடி விஸ்தீர்ணமுள்ள மூன்று லோகத்தையும் பெயர்த்தெடுக்க முடியும். அதில் ஒரு பாகமான பூமியைக் கும்பகர்ணனுடைய முன் பிறப்பான ஹிரண்யாக்ஷன் புஜத்தின் கீழ் வைத்துக் கொண்டு போகவில்லையா? மூன்று லோகங்களையும் ஆளும் தேவர்களுடன் அவைகளைச் தூக்கவும் முடியும்! அவர்களுக்கதிபதியான இந்திரனைத் தன்னுடைய புத்திரனே ஜயித்துச் சிறையில் வைத்திருக்கறான். ஆனால், ராமனுடைய தம்பியான பரதனுக்குத் தம்பியாய், விஷ்ணுவின் நாலிலோரு அம்சமான இளைய பெருமானைத் தூக்கி எடுக்கவாவது அசைக்கவாவது ராவணனால் முடியவில்லை. இரண்டு புஜங்களால் கைலாஸத்தை அசைத்த ராவணன், இருபது கைகளாலும் லக்ஷ்மணனை அசைக்க முடியவில்லை. தசமுகனும் அவனுடைய பரிவாரங்களும் ஒன்று சேர்ந்தும் முடியவில்லை.

பிரஹ்மாவால் அனுக்ரஹிக்கப்பட்ட சக்தியால் மார்பில் லக்ஷ்மணன் அடிக்கப்பட்டு, தன் மனத்திற்கெட்டாத விஷ்ணுவின் அம்சமான ஸ்வரூபத்தை

ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டார்.

தானவர்களுடைய கொழுப்பையடக்கும் ராமானுஜனை ராவணன் புஜங்களால் நெடுநேரம் புரட்டிப் பார்த்தும் அசைக்க முடியவில்லை. மனுஷ்யதேகத்தில் அவதாரம் செய்த விஷ்ணுவின் அம்சமல்லவா? (அவயவமில்லாத விஷ்ணு ஸ்வரூபத்திற்கு அம்ச முண்டோ என்றால், ஸ்வரூபத்திற்கு அப்படியில்லாவிட்டாலும் குணங்கள் வெளிப்படுவதில் விளங்கும் தாரதம்யத்தால் அம்சங்களின் பேதம் இருப்பதுபோல் காணப்படுகிறது).

பிறகு ஆஞ்ஜநேயர் கோபம்கொண்டு ராவணனமேல். பாய்ந்து வஜ்ரத்தைப் போன்ற முஷ்டியால் தசமுகனுடைய மார்பில் குத்தினார். அந்த வேகத்தால் ராக்ஷஸாதிபதி தேர்த்தட்டில் முழங்காலை ஊன்றிக்கொண்டு கிடுகிடுன்று நடுங்கி விழுந்தான். வாயாலும், நேத்திரங்களாலும் செவிகளாலும் ரத்தம் பெருகிற்று. கொஞ்ச காலம் பிரமித்தாற்போலிருந்து அசைவற்று தேர்த்தட்டில் சாய்ந்தான். பிறகு பிரக்ஞையற்று மூர்ச்சையடைந்தான். சற்றுத் தெளிந்ததும் ஸ்திரமாய் நிற்க முடியவில்லை. பயங்கரமான பராக்ரமமுள்ள ராவணன் யுத்தத்தில் பிரக்ஞையற்றதைக் கண்டு ரிஷிகளும், வானரர்களும், தேவர்களும், இந்திரனும் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டார்கள்.

ராவணனால் உபத்திரவத்தையடைந்த லக்ஷ்மணனை மஹாதேஜஸ்லியான ஆஞ்ஜநேயர் புஜங்களால் தூக்கியெடுத்து ராகவனிடத்தில் கொண்டுபோய் வைத்தார். ராவணனுக்கும் அவனுடைய பரிவாரங்களுக்கும் அசையாத ராமானுஜன், ஆஞ்ஜநேயருடைய அனுசூலமான, ஹிருதயத்தாலும் எல்லையற்ற பக்தியாலும் ஒரு குரங்கிற்கு வசப்பட்டு அதிக லேசானார். (லக்ஷ்மணன் மூர்ச்சையடைந்திருந்தும் அவருக்கு ஞானமும் சக்தியும் குறைவில்லையென்பதால், ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்தந்த ஸமயங்களில் அக்ஞானத்தாலும் அசக்தியாலும் வருந்துகிறவர்கள் போல் காணப்படுவதும் பேசுவதும் மனுஷ்ப பாவனையை அனுஸரித்தச் செய்தவையென்று நினைக்க வேண்டியது. பகவான் கேவலம் ராக்ஷஸ வதத்திற்காகவே மனுஷ்யாவதாரம் செய்ததல்ல, லோகத்தார்க்கு தர்மங்களை அனுஷ்டித்துக் காட்டுவதற்காகவும் ஏற்பட்டது. இல்லாவிட்டால் ஸர்வக்ஞனும் ஸர்வேச்வரனும் ஆனந்தஸ்வரூபியுமான பகவானுக்கு ஸீதையையும் லக்ஷ்மணனையும் விட்டுப் பிரிந்ததால் துக்கமேது? -சுகர்). அந்தச் சக்தியாயுதமும் லக்ஷ்மணன் யுத்தத்தில் ஐயிக்க முடியாதவரென்று கண்டு, அவரைவிட்டு ராவணனுடைய ரதத்தில் தானிருக்குமிடத்திக்குப் போய்ச் சேர்ந்தது. ஸகல விரோதிகளையும் இடையூறுகளையும் நாசம் செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ள விஷ்ணுவின் மனத்திற்கெட்டாத அம்சமான தன் ஸ்வரூபத்தை

ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டதால் லக்ஷ்மணன் பிரக்ஞை தெளிந்து காயம் ஆறி முன்போலானார்.

மஹாதேஜஸ்வியான ராவணனும் மூர்ச்சை தெளிந்து, வில்லை வளைத்துக் கூர்மையான பாணங்களால் வானரர்களை உபத்திரவித்தான். வானர வீரர்கள் மடிவதையும் ஸைன்யம் மூலைக்கு மூலை ஓடுவதையும் ராகவன் கண்டு ராவணனை நோக்கி ஓடிவந்தார்.

அப்பொழுது ஹனுமான் அவரை நமஸ்கரித்து, “ஸ்வாமி! என் முதுகின் மேலேறிக்கொண்டு, மஹாவிஷ்ணு எல்லையற்ற பலவானை கருடன் மேலேறி அஸுரர்களை ஸம்ஹரித்தது போல் ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்யுங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தார்.

ரகுவீரனும் அப்படியே செய்து, ராவணன் ரதத்தில் இறுமாந்து உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு கோப பரவசராய், பூர்வத்தில் மஹாவிஷ்ணு பலியை ஸம்ஹரிக்க வந்ததுபோல், கோதண்டத்தை வளைத்து இடிபோல் நாணைசை செய்து, லங்கேசுவரனை நெருங்கி வெகு கம்பீரமாய், “ராக்ஷஸ வீரசிரேஷ்டனே! நில், நில், ஓடாதே, என் பிரிய பாரியையான ஸீதையை அபகரித்து என் கோபத்திற்காளான பிறகு எங்கே போய் தப்புவாய்? இந்திரன், யமன், ஸூரியன், பிரஹ்மா, அக்னி, சங்கரன் முதலியவர்களை அண்டினாலும் பத்துத் திக்குகளிலும் ஓடி ஒளிந்தாலும் என் கண்ணில்பட்ட பிறகு உன் உயிர் தப்புமா! உனக்கும் உன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் மிருத்யுவைப்போன்ற என் தம்பி இதோ வந்து விட்டான். நீ அவனைச் சக்தியால் அடித்துக் கொல்லப் பார்த்தாயே? அவனை மூர்ச்சையடையும்படி செய்தோமென்று துள்ளாதே, ‘லக்ஷ்மணன் என்னை அடிக்க முடியவில்லையே, உன்னாலாகுமா?’ என்றால் இதோவிருக்கும் அத்துமான் பாணங்களால் ஜனஸ்தானத்தில் வலித்த பதினான்காயிரம் ராக்ஷஸ வீரர்களையும் கரன், தூஷணன், திரிசிரஸ் முதலியவர்களையும் ஒரு முசுபீரத்தத்தில் ஸம்ஹரித்ததை அறியாயோ” என்றார். அதைக் கேட்டு லங்கேசுவரன் மஹா வீரியவானான ஆஞ்ஜநேயரைக் காலாக்கியின் கொழுந்துகளைப் போன்ற கூர்மையான பாணங்களாலடித்தான். தன்னைக் குத்திக் தள்ளிவிட்டு ராமனைச் சுமந்து வருகிறானென்று கோபம் கொண்டு ராவணன் பாணங்களால் மாருதியைத் துளைக்கத் துளைக்க, அவருடைய ஸ்வபாவமான தேஜஸ் விருத்தியாயிற்று, தசமுகனால் தேகமெங்கும் காயம்பட்ட வாயுபுத்திரனைப் பார்த்து ராமனுக்கு அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. உடனே ராவணனுடைய ரதத்தையும், சக்கரங்களையும், த்வஜத்தையும், குடையையும், கொடிகளையும், ஸாரதியையும், ஆயுதங்களையும் பாணங்களால் நாசம் செய்தார். இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால்

மேருபர்வதத்தை இடிப்பதுபோல், ரகுநாதன் வஜ்ரத்தையும் இடியையும் போன்ற ஒரு பாணத்தால் ராவணனுடைய அகன்ற அழகான மார்பில் அதிவேகமாய் அடித்தார், முன்பு வஜ்ரத்தாலும் இடியாலும் கலங்காமல் அசையாமலிருந்த தசக்ரீவன், ராம பாணத்தாலடிப்பட்டு மிகவும் வருந்தி, நடுங்கி, வில்லை நழுவவிட்டான். அவன் மூர்ச்சையடைவதைக் கண்டு, ராமன் ஒரு அர்த்தசந்திர பாணத்தைப் பிரயோகித்து, ஸூரியனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் அவனுடைய கிரீடத்தை அறுத்துத் தள்ளினார். (தன்னை அதுவரையில் ரக்ஷித்து வந்த வில்லையெறிந்து, தானே தன்னை ரக்ஷிக்க முடியுமென்ற அகம் பாவத்தைவிட்டு, ரகுநாதனே தன்னை ரக்ஷிக்க வேண்டுமென்றும் தனக்கு வேறு அடைக்கலமில்லையென்றும் ராவணனுடைய ஸ்திதியால் பகவான் அறிந்து கொண்டார். அவன் அப்படி வார்த்தைகளால் சொல்லவில்லை. ஆகையால் பரம தயாளுவான ஜகதீசன் அவன் உயிரை வாங்காமல் மானபங்கத்தை மாத்திரம் செய்து விட்டார், தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையுடன் போயிற்றென்ற வசனம் ஸரியாயிற்று. ஒருவன் தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்வதற்கு யாதொரு பிரயத்தனமும் செய்யாமல் பகவானை நம்பியிருப்பதே அவர் அவனை ரக்ஷிப்பதற்கு ஹேதுவாகும்) விஷமற்ற ஸர்ப்பத்தைப்போலும் அணைந்த நெருப்பைப்போலும் வில்லை விட்டெறிந்து, அணைந்த கிரணங்களையுடைய ஸூரியனைப்போல் பிரகாசமற்று, லக்ஷ்மியின் களையற்று, கிரீடம் அறுபட்டுத் தீனமாய் நிற்கும் ராவணனைப் பார்த்து ராமன், “ராவண! நீ இன்று பிறரால் செய்ய முடியாத வீரச் செயல்களைச் செய்திருக்கிறாய். பல வானர சிரேஷ்டர்களையும் என் தம்பியையும் அடித்துத் தள்ளியிருக்கிறாய். ஆகையால் ஆயுதங்களைத் தரித்து யுத்தம் செய்வதற்கு முடியாமல் கொஞ்சம் களைத்திருக்கிறாயென்று எண்ணுகிறேன். நெடுநேரம் யுத்தம் செய்து களைத்தவனைக் கொன்றானென்ற அபவாத்திற்கு இடம் கொடுக்காமலிருப்பதற்கே இப்பொழுது உன்னைக் கொல்லாமல் விடுகிறேன். ‘சத்துரு எதிரில் நிற்கையில் நான் எப்படிப் போவேன்’ என்றால், நான் ஸம்மதித்து உனக்கு உத்திரவு கொடுக்கிறேன். கபடயுத்தம் செய்பவனே! உன் மாயையெல்லாம் தர்மயுத்தம் செய்யும் என்னிடத்தில் பலிக்கவில்லையே. ராவண! யுத்தம் செய்து களைத்திருக்கிற நீ லங்கையில் போய் இளைப்பாறி, வேறு ரதத்தையும் ஆயுதங்களையும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டு நாளைக்கு வா” என்றார். அதைக் கேட்டு ராவணன் கர்வமும் ஸந்தோஷமும், வில்லொடிந்து, குதிரைகளும் ஸாரதியும் மடிந்து, பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, கிரீடம் பிளக்கப்பட்டு, அதிவேகமாய் லங்கையில் பிரவேசித்தான்.

தேவாஸுரர்களுக்கும் பயங்கரனும் நிகரற்ற பலவானுமான தசமுகன் போனபிறகு, தேவர்களும் தானவர்களும் ஸந்தோஷித்துக் கொண்டாடினார்கள். பிறகு, ராமன் லக்ஷ்மணன் மேலும், வானர்கள் மேலும் பாய்ந்திருக்கும் பாணங்களையெடுத்துக் காயங்களை ஆற்றி ஸேனையை வேறிடத்திற்கு நடத்திக்கொண்டு போனார், தேவர்களுக்கு நித்ய சத்ருவான தசானனன் முறிபட்டோடுவதைப் பார்த்து, தேவர்கள், பூதங்கள், திக்பாலகர்கள், ஜலத்தில் வஸிப்பவர்கள், ரிஷிகள், உரகர்கள், மற்றும் பூமியில் வஸிப்பவர்களும் கவலையற்று, “மஹாபாபியான ராவணன் ராமனால் தோல்வியடைந்தான். இனி அவனுக்கு மரணமும் நமது கஷ்டங்கள் தீரும் காலமும் ஸமீபித்துவிட்டது” என்று ஆனந்தித்தார்கள்.

**தஸ்யீத் ப்ரபீந்தே தரீதஸந்தர பரத்ரஸ
ஸுராஸுரா யுதகணா தீபரபர்ச |
ஸஸாகர: ஸர்ஜி மஹோரகாபர்ச
ததைவ யூம்யம்யுசரபர்ச ஹ்ருஷ்டா: || (157)**

ஸ-60: கும்பகர்ணனை எழுப்பினது

ஸ ப்ரவீஸ்வ புரீம் ஸங்காம் ராமபாண பயார்த்த: |
பக்நதர்பஸ் ததா ராஜா பபூவ வ்யதீதந்த்ரய: || (1)

ரா வணன் லங்கையில் பிரவேசித்து மறுபடியும், ராமபாணங்கள் வந்து விழுன்கின்றனவோ என்று பயத்தால் திரும்பித் திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டு, கொழுப்பழிந்து மனக்கலக்கம் கொண்டான். ஸிம்ஹத்தால் துரத்தப்பட்ட யானையைப்போலும் கருடனால் துரத்தப்பட்ட ஸர்ப்பத்தைப்போலும் பலவானான ரகுவீரனால் ஜயிக்கப்பட்டு அவமானமடைந்தான்.

“என்ன ஆச்சரியம்! இவைகளைப்போன்ற பாணங்களுமுண்டோ! பிரஹ்மதண்டத்தைப்போல் ஜ்வலிக்கின்றன. மின்னலைப்போல் காந்தி பொருந்திக் கண் கூசுகின்றன” என்று நினைத்து நினைத்து வருந்தினான். தங்க ஸிம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து ராக்ஷஸர்களை நோக்கி, “நான் வெகு கஷ்டப்பட்டுச் செய்த தவமெல்லாம் வீணாயிற்று. தேவாஸுரர்களையும் இந்திரனையும் அலக்ஷ்யமாய்ப் பலதடவை ஜயித்த நான், ஒரு அல்ப மனுஷ்யனால் அவமானமடைந்தேனே! முன்பு பிரஹ்மா எனக்குக் கொடுத்த கோரமான சாபம் வீணாகுமா? மனுஷ்யர்களிடத்திலிருந்து உனக்குப் பயம் நேருமென்ற வார்த்தைகள் என்னிடத்தில் பலித்தன. தேவ, தானவ, கந்தர்வ, யக்ஷ, ராக்ஷஸ, பன்னகர் முதலியவர்களிடத்திலிருந்து எனக்கு மரணம் வரக்கூடாதென்று மாத்திரம் கேட்டுக் கொண்டேனேயன்றி மனுஷ்யர்களை அலக்ஷ்யம் செய்து அவர்களையும் அதில் சேர்க்காமல் விட்டேனே. முன்பு இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசனான அனரண்யன் என்னால் ஜயிக்கப்பட்டு மரண மடையும்கொழுது, என்னைப் பார்த்து, ‘அடே நீசனே! ராக்ஷஸாதமனே! துர்ப்புத்தி பிடித்தவனே! உன்னைப் புத்திரமித்திர பந்து பரிவார ஸைன்யங்களுடன் யுத்தத்தில் வேரறுக்க ஒரு மஹா புருஷன் என் வம்சத்தில் பிறப்பான்’ என்று கூறிய சாபத்தின்படி, தசரத புத்திரனான இந்த ராமனே என்னைக் கொல்லுவதற்காக மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து வந்திருக்கிறானோ? முன்பு நான் வேதவதி என்ற பதிவீரதையைப் பலாத்காரம் செய்தபொழுது அவளும் என்னைச் சபித்திருக்கிறாள். ‘என்னால் உனக்கு மரணம் நேரப் போகிறது’ என்ற வார்த்தைகளை நிறைவேற்றுவதற்காகவே ஜனக ராஜனுக்குப் புத்திரியாக ஸீதையென்று பெயர் தரித்து வந்திருக்கிறானோ? பார்வதி, நந்தி, ரம்பை, வருணனுடைய புத்திரி, இந்த நால்வரும் விசேஷ தபோமஹிமையுள்ளவர்கள். அவர்களுடைய வார்த்தை பொய்யாகாது.

(ராவணன் கைலாஸ கிரியைப் பெயர்க்கும் பொழுது பார்வதிக்குத் திடீசென்று பயமுண்டாய், “அடே துஷ்ட! நானும் என் பதியும் ஏகாந்தமாயிருக்கையில் நீஅகாரணமாய்ப் பயத்தையுண்டு பண்ணினதால் என்னைப்போன்ற ஒரு ஸ்த்ரீயால் உனக்கு மரணபயம் நேரக்கடவது” என்று சபித்ததாகத் தெரிகிறது. புஞ்ஜிகஸ்தலையென்ற அப்ளரஸே இங்கே வருணனுடைய புத்தரியென்று சொல்லப்படகிறது. இவைகளின் விவரங்களை உத்தரகாண்டத்தில் காண்க - தீர்த்தீயம்) இந்த விஷயங்களை நன்றாய் ஆலோசித்துச் சத்துருவை ஐயிக்கும் உபாயங்களைச் செய்ய வேண்டியது. ஸகல ராக்ஷஸர்களும் லங்கையின் உட்கோட்டை வாசல்களிலும் கோபுரங்களிலும் அவைகளுக்கடுத்த வீடுகளிலும் இருக்கட்டும்.

ஒப்பில்லாத கம்பீரனும் தேவாஸுரர்களின் கர்வத்தை அடக்குகிறவனுமான என் தம்பி கும்பகர்ணன் பிரஹ்மாவின் சாபத்தால் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். எழுப்புங்கள். கவலையற்று ஸுகமாய்ச் சில வேளை ஒன்பது, சில வேளை ஆறு, சில வேளை ஏழு, சில வேளை எட்டு மாதங்கள் வரையிலும் தூங்குகிறான். நானோ எந்த வழியிலும் தடைப்பட்டு, எண்ணங்கள் நிறைவேறாமல் ஏக்கம் பிடித்துத் தூக்கமற்றிருக்கேன். (“ஸ்வாமி! அநேக வருஷங்கள் ஸுகமாய்த் தூங்கும்படி வரம் கொடுக்க வேண்டும்” என்று கும்பகர்ணன் காலத்தைக் குறிப்பிடாமல் பிரஹ்மாவை பிரார்த்தித்ததாக உத்தரகாண்டத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இவன் ஆறு மாதங்கள் வரையில் தூங்கிவிட்டு ஒரு நாள் விழித்திருப்பான்” என்று விபீஷணன் ராமனிடத்தில் சொன்னதற்கு ஆறு மாதத்திற்குக் குறைவில்லையென்று தாற்பரியம்). இதற்கு ஒன்பது தினங்களுக்கு முன் நம்முடன் மந்திராலோசனை செய்துவிட்டுத் தூங்க ஆரம்பித்தான். ஆகையால் அவனை ஸுலபமாக எழுப்பலாம். அவனைப் போன்ற பலவானிருக்கையில் நமக்குக் குறையென்ன? அவன் யுத்தத்தில் வெகு ஸமர்த்தன். ராக்ஷஸ வம்சத்திற்கே சிகரம் போன்றவன். ராம லக்ஷ்மணர்களையும் வானரர்களையும் ஒரு நொடியில் நாசம் செய்வான். யுத்தத்தில் ஸேனாதிபதியின் கொடியைக் கண்டு ஸேனைகள் உத்ஸாஹத்தையும் தைரியத்தையும் அடைவதுபோல் ராக்ஷஸ குல திலகனான இவனை யுத்தபூமியில் கண்டவுடன் நமது ஸைன்யங்களுக்குப் பலமும் தைரியமும் உத்ஸாஹமும் அதிகரிக்கும். ஆனால் இவன் தன்மஹிமையையறியாமல் அல்பஸுகங்களில் புத்தியைச் செலுத்தி இடைவிடாமல் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். இல்லாவிட்டால் எவ்வளவோ காரியங்களைச் செய்திருப்பான். இந்தக் கோர யுத்தத்தில் ராமனால் மிகவும் அவமானப்பட்டேன். கும்பகர்ணன் விழித்துக் கொண்டிருந்தால் எனக்கு யாதொரு விசாரமுமில்லை. ஐயோ பாவம்! அவனை அகாலத்தில் எழுப்ப

வேண்டியிருக்கிறதே. என்ன செய்வேன்? வேறுவழியில்லை. நான் இவ்விதமான கஷ்டங்களையும் அவமானத்தையுமடைந்தும், பலபராக்கிரமத்தில் தேவேந்திரனைப் போன்ற ஒரு தம்பி எனக்கிருந்தும், அவனால் யாதொரு ஸஹாயமும் இல்லாமல் வருந்துகிறேன். ஆகையால் அவன் சீக்ரமாய் விழித்துக் கொள்ளும் ஏற்பாடுகளைச் செய்யுங்கள்” என்றான்.

(கும்பகர்ணன் தூங்கி விழித்து, ஒருநாள் முழுவதும் வ்யவஹாரங்களைக் கவனிப்பான். ஆகையால், ராவண ஸபையில் ஆலோசனை நடந்த மறுநாள் தூங்க ஆரம்பித்திருக்கவேண்டும். ஆலோசனை நடந்த தினத்திலேயே வீபிஷணன் ராமனைச் சரணமடைந்து அவரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டான். அந்த தினம்முதல் மூன்று தினங்கள் வரையில் ராமன் ஸமுத்திர பகவானை பிரார்த்தித்து தர்ப்ப சயனத்திலிருந்தார். அதற்குப் பிறகு ஐந்து தினங்களில் அணைகட்டப்பட்டது. அதற்கு முதல் நாள் ஸாயங்காலத்தில் ஸுவேலமலையில் ஏறினது, ராத்திரி ஸுகீர்வனுக்கும் ராவணனுக்கும் த்வந்த்வ யுத்தம், மறுநாள் இரு ஸையங்களுக்கும் யுத்தம். அன்று ராத்திரி ராமலக்ஷ்மணர்கள் நாகபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு விடுபட்டார்கள். தூம்ராக்ஷனும் வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனும் அகம்பனனும் கொல்லப்பட்டார்கள். மறுநாள் பிரஹஸ்தனுடைய வதமும் ராவணனுடைய கிரீடத்தையுடைத்ததும் நடந்தன. இப்படி ஒன்பது தினங்கள் சென்றனவென்று சிலர் அபிப்பிராயப் படுகிறார்கள்) அதைக்கேட்டு ஸேவகர்கள் அகாலத்தில் கும்பகர்ணனை எப்படி எழுப்புவோமென்று ஒன்றும் தோன்றாமல் கவலைகொண்டு, அவனுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றார்கள். தசமுகனுடைய உத்திரவுப்படி அவர்கள் கும்பகர்ணனை எழுப்புவதற்கு வேண்டிய சக்தி விருத்தியாகும் பொருட்டு மாம்ஸங்களையும் ரத்தத்தையும் அளவில்லாமல் உட்கொண்டு, அவன் விழித்துக்கொண்டவுடன், பசி தாகம் முதலியவை ஒருவாறு அடங்குவதற்காக மாலைகளையும், தூபங்களையும் பரிமளத்திரவியங்களையும் பக்ஷ்யங்களையும் மாம்ஸங்களையும் பானங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு, கும்பகர்ணன் தூங்கும் குகைக்குள் சென்றார்கள். அது ஒரு யோஜனை அகலமும் நீளமுமுள்ளதாய், பெரிய வாசற்படியுடன், மிகவும் அழகாய்க் கட்டப் பட்டிருந்தது. அவன் பூசிக்கொண்டிருந்த கந்தங்களின் பரிமளம் எங்கும் வீசிற்று. அவர்கள் அவனுடைய மூச்சுக்காற்றால் அடித்து வெளியில் தள்ளப்பட்டு, மஹாபலசாலிகளானதால் உறுதியாய் நின்று வெகு கஷ்டப்பட்டுக் குகைக்குள் சென்றார்கள். அதில் அநேக தங்கமேடைகள் போடப்பட்டிருந்தன. அங்கே கும்பகர்ணன் அவயவங்கள் விகாரமாய் அலங்கோலப்பட்டு, பெரிய பர்வதம் சிதறிக்கிடந்தது போல், தூங்குவதைப் பார்த்துப் பயந்து, எல்லோரும் சேர்ந்து

அவனை எழுப்பப் பிரயத்னம் செய்தார்கள். மரங்களைப் போல் நீண்டு தடித்து வளர்ந்த மயிரால் தேகமெங்கும் மூடப்பட்டிருந்தது. மஹாநாகம் கோபத்தால் சீறுவதுபோல் மூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தான். அவன் குறட்டை விடும் ஓசையால் ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்து நடுங்கின. தூங்கும் பொழுதே அவனுடைய ரூபம் பார்க்கக் கோரமாயிருந்தது. மலைக் குகைகள் போன்ற மூக்குத்துவாரங்களையும் பாதாளத்தைப்போன்ற விசாலமான வாயையும் உடையவனாய்க் குடித்து வழிந்த கொழுப்பும் ரத்தமும் சுற்றிலும் நாற்றம் வீசக் கிரீட குண்டல கேயூர ஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, கால் கை போன இடம் தெரியாமல், அயர்ந்து தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அந்த ஸேவகர்கள் அவன் விழித்தவுடன் தாமதக்காமல் புஜிப்பதற்கு மான், எருமை, பன்றி முதலிய மிருகங்களின் மாம்ஸங்களையும் அன்னங்களையும் மேருபர்வதங்களைப் போல் அவனுக்கெதிரே குவித்தார்கள். பல வித மதுபானங்களையும் ரத்தக் குடங்களையும் ஸம்பத்தில் வைத்து, நேர்த்தியான சந்தனம் பூசி மாலைகள் தூபங்கள் முதலிய பரிமளத் திரவியங்களால் எங்கும் மணம் வீசம்படி செய்தார்கள்.

பிறகு, அடிக்கடி எல்லோரும் சேர்ந்து மேகங்கள் குமுறுவது போல் கர்ஜித்தார்கள். சந்திரனைப்போல் காந்தியுள்ள சங்கங்களை ஊதினார்கள். தங்கள் பிரயத்னங்கள் வீணானதைக் கண்டு கோபமடைந்து, கும்பகர்ணனை எழுப்புவதற்காக இடைவிடாமல் எல்லோரும் பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள். அசைத்தார்கள், புரட்டினார்கள், அறைந்தார்கள். சங்கம், பேரீகை தம்பட்டம் முதலிய வாத்யங்களின், த்வனியும், ஸேவகர்கள் அறைந்து கூச்சலிட்டு ஸிம்ஹநாதம் செய்யும் த்வனியும் லங்கையெங்கும் பரவிற்று. அதைக்கேட்டுப் பக்ஷிகள் பயந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக ஸகல திக்குகளிலும் ஓடின. அப்படியும் தூக்கம் தெளியவில்லை. மஹா சரீரமுள்ள அந்தராக்ஷஸவீரன் அப்பொழுதும் விழித்துக் கொள்ளாததைக் கண்டு, ஸேவகர்கள் தங்களுடைய பிரயத்னங்களும் சிரமமும் வீணாயினவென்று கோபம் மிகுந்து, உலக்கை இருப்புலக்கை கதை பாறை மலைச்சிகரம் மரங்கள் முதலியவைகளால் கைசோரும் வரையில் அடித்தார்கள்; கைகளால் அறைந்தார்கள்; முஷ்டிகளால் குத்தினார்கள்; கும்பகர்ணன் அயர்ந்து ஸுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். பலவான்களான அந்த ராக்ஷஸர்களும் கும்பகர்ணனுடைய மூச்சுக்காற்றிற்கெதிரில் நிற்கமுடியவில்லை. பிறகு பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள அந்த ஸேவகர்கள் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டு, பதினாயிரம் ராக்ஷஸர்கள் ஒரே காலத்தில் மிருதங்கம், தம்பட்டம், பேரீ, சங்கம், கடம், முதலிய வாத்யங்களை ஓயாமல் சப்தித்தார்கள். மைமலைகளைப் போன்ற அந்தக் கிங்கரர்கள் கூச்சலிட்டும் நான்கு

பக்கங்களிலிருந்து அடித்தும் அவன் விழிக்காததைக்கண்டு, வேறு பயங்கரமான யத்னங்களைச்செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். எண்ண முடியாத குதிரைகளையும், ஒட்டகங்களையும் யானைகளையும் கழிகளாலும், கொறடாக்களாலும் மாவட்டிகளாலும் அடித்துக் கோபமூட்டி அவன் மேல் ஏறி மிதிக்கச் செய்தார்கள். பேரிகை, சங்கம், மிருதங்கம் முதலிய வாத்தியங்களைப் பூர்ன பலத்துடன் சப்தித்தார்கள். பெரிய ஸ்தம்பங்களில் கட்டின இருப்புக் குறடாக்களாலும் உலக்கைகளாலும் அவனுடைய அவயவங்களைத் தங்களால் கூடிய வரையில் தயையில்லாமல் அடித்தார்கள். அந்தச் சப்தத்தால் லங்காபுரியும் அந்தச் சூழ்ந்த வனங்களும், மலைகளும் நிறைந்து அதிர்ந்தன. கும்பகர்ணனோ விழித்துக் கொள்ளவேயில்லை. பிறகு அநேக ஆயிரம் பேர்கள் தங்கக்கழிகளால் ஒரே காலத்தில் மூச்சு விடாமல் அடித்தார்கள். அந்த ராக்ஷஸனோ பிரஹ்மாவின் சாப மஹிமையால் வரவர அயர்ந்து ஸுகமாய் பிரக்ஞையற்றுத் தூங்கினான். அதைக்கண்டு அந்தக் கிங்கரர்கள் கோபத்தால் மெய்மறந்து குத்தினார்கள்; சிலர் பேரிகளையடித்தார்கள்; சிலர் தொண்டை கிழியக் கத்தினார்கள்; சிலர் அவனுடைய முகத்திலுள்ள மயிர்களைப் பிடுங்கினார்கள்; சிலர் காதுகளைக் கடித்தார்கள்; சிலர் காதுகளில் குடம் குடமாய் ஜலத்தை ஊற்றினார்கள். அவனோ தூக்கத்தின் கொடுமையால் அசையவில்லை. கத்திவாய் தடிகளை பிரயோகிப்பதில் தேர்ந்த சில பலசாலிகள் அவனுடைய தலையிலும் மார்பிலும் கைகால்களிலும் ஓங்கியோங்கி அடித்தார்கள். அழுத்தமுள்ள கயிறுகளால் தோல்போட்டு இறுக்கிக் கட்டப்பட்டு இரும்புமுனைகள் நாட்டின பெரிய கதாயுதங்களால் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் இடைவிடாமல் இடிக்கப்பட்டும் அவனுடைய சரீரத்தில் உணர்ச்சியுண்டாகவில்லை. பிறகு அநேக ஆயிரம் யானைகள் அவன் மேல் ஓட்டச் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது கொஞ்சம் உணர்ச்சியுண்டாய் விழித்துக். கொண்டு, பூச்சி புழுக்கள் மேலே ஊருன்றனவோ என்று நினைத்தான். பிறகு அவன் எழுந்திருப்பதற்காக அந்த ராக்ஷஸர்கள் மலைச்சிகரங்களையும், விருக்ஷங்ககளையும் பெயர்த்து அவனை ஓங்கியோங்கியடித்தார்கள். அதைக் கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், அகாலத்தில் தன்னை எழுப்பித் தூக்கத்தைக் கெடுப்பதற்காகக் கோபம் கொண்டான். பிறகு இப்படி நம்மை எழுப்பவேண்டிய காரணம் என்ன நேர்ந்ததோ என்று பயந்தான். கோரமான பசியுண்டாயிற்று. கைகால்களை நெட்டி முறித்துக் கொண்டு எழுந்து உட்கார்ந்தான். மஹாஸர்ப்பங்களைப் போல் நீண்டு, மலையைப் போல் உறுதியாய் மலைச் சிகரங்களைப் போல் பலமுள்ள அவனுடைய புஜங்களை உதறிக்கொண்டு, வடவாக்கினியின் முகத்தைப்போன்ற விகாரமான வாயைப் பயங்கரமாய்த் திறந்து கொட்டாவி

விட்டான். அப்பொழுது பாதாளத்தைப்போன்ற அவனுடைய வாய் மேருசிகரத்தின் உச்சியிலுதிக்கும் ஸூரியனைப் போல் காணப்பட்டது.

கும்பகர்ணன் கொட்டாவி விட்டபிறகு நன்றாய் விழித்துக் கொண்டான். அளவிற்கு மிஞ்சின பலத்தையுடைய அந்த ராக்ஷஸன் விடும் மூச்சுக்காற்று பெரிய மலைகளிலிருந்து வீசும் பெரும். காற்றைப் போலிருந்தது. அவன் உட்கார்ந்திருக்கையில் தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அவனுடைய சரீரம், கோடை முடிவில் மழையைச் சொரியும் கருத்த மேகம் கொக்குகளால் சூழப்பட்டது போல் காணப்பட்டது. கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பைப் போல் குருரமான அவனுடைய நேத்திரங்கள், அகாலத்தில் எழுப்பப் பட்டதால் மின்னல் கொடிகளைப்போல் அங்குமிங்கும் மிரண்டு கொண்டேயிருந்தன. அவை, சனி அங்காரகன் என்ற கிரஹங்களைப்போல், பிறகுக்குப் பீடையை உண்டுபண்ணக் கூடியவை. பிறகு அந்த ராக்ஷஸர்கள் அவனுக்கெதிரில் ஸித்தம் செய்யப்பட்டிருக்கும் பறவை அன்னங்களையும், மாம்ஸங்களையும், பக்ஷ்யங்களையும் அவனுக்குச் சுட்டிக் காட்டினார்கள். பசியடங்குவதற்காக அளவற்ற மாம்ஸத்தை தின்றான். தாகம் தீருவதற்காக ரத்தத்தைக் குடித்தான். அதவும் போதாமல், கொழுப்பு மத்யம் முதலியவைகளால் பூர்ணமான பாத்திரங்களையும் குடித்தான். பிறகு அந்த ஸேவகர்கள் அவன் பசிதாகம் தீர்ந்து திருப்தியடைந்து ஸந்தோஷமாயிருக்கிறானென்று கண்டு, மெள்ள மெள்ள வெளிப்பட்டு எதிரில் வந்தார்கள். அகாலத்தில் அவனை எழுப்பினதாலுண்டாகும் கோபத்திற்குப் பயந்து, அதுவரையில் அவனுடைய கண்ணில் படாமல் மறைந்து, பிறகு தலைவணங்கி நமஸ்கரித்து அவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். நித்திரை மயக்கத்தால். கண்கள் கலங்கிப் பூர்ணமாய்த் திறக்காமல் நான்கு புறங்களிலும் கவனித்துப் பார்த்து, ராவணனால் அனுப்பப்பட்ட ஸேவகர்களைக் கண்டான். தன்னைத் திடீரென்று எழுப்பினதாலும் அதுவரையில் அப்படி ஒருநாளும் செய்யாததாலும் ஆச்சரியமடைந்து, அந்த ராக்ஷஸர்களை மரியாதை செய்து, “நீங்கள் இவ்வளவு சிரமப்பட்டு. என்னை எழுப்பின காரணமென்ன? நமது அரசன் ஷேமமாயிருக்கிறாரா அல்லது பயத்தால் பீடிக்கப்பட்டுருக்கிறாரா? நீங்கள் இவ்வளவு விரைவில் என்னை எழுப்பினதைப் பார்த்தால், என் தமயனுக்குச் சத்துருவால் ஏதோ பெரிய பயம் நேர்ந்திருக்க வேண்டும். இந்த கணமே அவருக்கு யாதொரு பயமுமில்லாமல் செய்கிறேன். மஹேந்திரனை அவனுடைய ஸ்தானத்திலிருந்து அடித்துத் தள்ளுகிறேன். அக்னியை ஸ்வரூபமே இல்லாமல் அழிக்கிறேன். ஸுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருந்த என்னைத் தகுந்த காரணமில்லாமல் என் அண்ணன் எழுப்பமாட்டார். ஆகையால், உண்மையான காரணங்களைச் சொல்லுங்கள்” என்றான்.

அளவற்ற பலமுள்ள கும்பகர்ணன் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து இப்படிக்கேட்க, பூபாக்ஷனென்ற மந்திரி, கைகூப்பி வணக்கமாய், “ஸ்வாமி! தேவாஸுரர்களால் தங்களுக்கு யாதொரு பயமுமில்லை. நாம் இதுவரையில் லக்ஷ்யம் செய்யாத அல்ப மனிதர்கள் பெருங்கெடுதியை விளைவிக்கிறார்கள். தைத்யர்களும் தானவர்களும் இப்படி எங்களை உபத்திரவித்ததில்லை; அவர்களைக் கண்டு நாங்கள் இப்படிப் பயப்பட்டதில்லை. மலைகளைப் போன்ற வானர்கள் லங்கையைக் காற்று நுழையாமல் முற்றுகை போட்டிருக்கிறார்கள். ஸீதையை அபகரித்ததால் கோபம் கொண்ட ரகுவீரன் நம்மை நடுங்கச் செய்கிறான். முன் ஒரு அல்பக் குரங்கு, பிறர் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாத நமது ராஜதானியைச் சுட்டுக் கரியாக்கி, நமது ராஜகுமாரனான அக்ஷன் முதலிய ராக்ஷஸவீரர்களைச் சதுரங்க ஸேனையுடன் நாசம் செய்து ராக்ஷஸாதிபதியும் ஸர்வலோக கண்டகனுமான நமது பிரதாப லங்கேசுவரன், ராமனால் யுத்தத்தில் அவமானப்பட்டு, தேரழிந்து, குதிரைகள் மடிந்து, ஸாரதி இறந்து, வில்லொடிந்து, கவசம் பிளந்து, கீரிடம் பொடிப் பொடியாக உயிர்த்தப்பி வந்தார். தேவர்களும், தைத்யர்களும், தானவர்களும் இவ்வளவு பாடுபடுத்தினதில்லை. நமது மஹாராஜா இன்று யுத்தத்திலிருந்து உயிருடன் வந்தது வெகு ஆச்சரியம்” என்றான்.

தன் தமயன் யுத்தத்தில் அபஜயமடைந்ததைக் கேட்டவுடன் கும்பகர்ணன் கோபத்தால் கண்களை உருட்டி விழித்து, மஹா மேகங்கள் முழங்குவதுபோல், “அடே! யூபாக்ஷ! ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் எல்லா வானரஸேனையையும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் நாசம் செய்யாமல் என் அண்ணன் முகத்தில் விழிக்க மாட்டேன். இன்று வானர மாம்ஸத்தால் லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குத் திருப்தியாய் விருந்து செய்கிறேன். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய ரத்தத்தையும் மாம்ஸத்தையும் எனக்காக வைத்திருக்கிறேன்” என்றான். அதைக் கேட்டு மஹோதரனென்ற ராக்ஷஸ வீரன், கர்வத்தாலும் ரோஷத்தாலும் கும்பகர்ணனுடைய க்ரூர ஸ்வபாவம் விருத்தியடைவதைக் கண்டு ஸந்தோஷித்துக் கைகூப்பி, “ஸ்வாமி! மஹாராஜாவின் அபிப்பிராயத்தை அறிந்து, குண தோஷங்களை ஆலோசித்து, பிறகு சத்ருக்களை நாசம் செய்யுங்கள்” என்றான். கும்பகர்ணனும் அதற்கிணங்க, ராவணனுடைய ஸபைக்குப் போகப் புறப்பட்டான். அப்பொழுது ராக்ஷஸர்கள் அவனை வஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும், சந்தனம், புஷ்பம், முதலிய பரிமளத் திரவியங்களாலும் அலங்கரித்தார்கள். சிலர் ராவணனிடம் சென்று “மஹாராஜா! தங்களுடைய தம்பி கும்பகர்ணன் தூக்கம் தெளிந்து பசிதாகம் தீர்ந்து, தங்களுடைய தரிசனத்திற்காக வந்து கொண்டிருக்கிறார்” என்று தெரிவித்தார்கள். தசக்ரீவன் அதைக் கேட்டு ஸந்தோஷித்து, “நானும்

அவனைப் பார்க்க ஆவல் கொண்டிருக்கிறேன். அதிசீக்கிரத்தில் தகுந்த மரியாதையுடன் இங்கே அழைத்து வாருங்கள்” என்றான். அவர்கள் கும்பகர்ணனிடம் சென்று, “ஸ்வாமி! ராக்ஷஸாததிபதி தங்களைப் பார்க்க விரும்புகிறார். தாங்கள் அங்கே சென்று அவருடைய மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்துங்கள்” என்றார்கள்.

தன் தமையனுடைய ஆக்ஞையை ஒப்புக்கொண்டு, கும்பகர்ணன் படுக்கையிலிருந்து இறங்கி, முகம் கழுவி, பலத்தை விருத்தி செய்யும் உத்தமமான பாணங்களைக் கொண்டு வரும்படி ஆக்ஷை செய்தான். உடனே ஸேவகர்கள் உத்தமமான பலவித மத்யங்களால் நிறைந்த பாத்திரங்களைக் கொண்டுவந்து வைத்தார்கள். அவைகளில் இரண்டாயிரத்தைக் குடித்துக் கொஞ்சம் மயங்கி, தேஜஸும் பலமும் அதிகமாக, மனமகிழ்ச்சிக் கொண்டு, பிரளய காலத்தில் எல்லா பூதங்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் யமனைப்போல் விளங்கினான். அநேக ராக்ஷஸ வீரர்களால் சூழப்பட்டு ராவணனுடைய அரண்மனையை நோக்கி நடந்து வருகையில், அவனுடைய பாரம் தாங்காமல் பூமி நடுங்கிற்று. ஸூரியன் தன் கிரணங்களால் பூமியைப் பிரகாசிக்கச் செய்வதுபோல், தன் தேஜஸால் ராஜ மார்க்கமெங்கும் வியாபிக்கச் செய்து பிரஜைகள் கூப்பின கைகளையே ஹாரமாய்த் தரித்துக்கொண்டு, தேவேந்திரன் பிரஹ்ம ஸபையில் பிரவேசிப்பதுபோல் கும்பகர்ணன் ராக்ஷஸேசுவரனுடைய அரண்மனையில் நுழைந்தான். அவன் ராஜவீதியில் நடந்து வரும்போது லங்கைக்கு வெளியிலிருந்த வானர ஸேனைகள், “மஹர் பர்வத்தைப் போல் பருத்து ஆகாசத்தை அளாவிப் பூமி அதிரும்படி நடந்துவரும் இந்த மஹாபூதம் யாரோ?” என்று திகிலடைந்தார்கள். சிலர் எல்லா பிராணிகளுக்கும் அபயஸ்தானமான ரகுவீரனைச் சரணமடைந்தார்கள். சிலர் ஒன்றும் தோன்றாமல் கீழே விழுந்தார்கள். சிலர் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள். சிலர் பயத்தால் பித்துப் பிடித்தவர் போல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். மஹா பர்வத சிகரத்தைப்போல் நவரத்னங்களால் இழைக்கப்பட்ட கிரீடத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தன் தேஜஸால் ஸூரியமண்டலத்தைச் தொடுகிறவன் போல் நடந்துவரும் அவனுடைய அபூர்வமான ரூபத்தைக் கண்டு, எல்லா வானரர்களும் பயத்தால் மதிமயங்கி அங்குமிங்கும் ஓடி ஒளிந்தார்கள்.

**தமத்ரீ ப்ரூங்க ப்ரத்மம் கீரீடநம்
ஸ்ப்ரூபந்த மாதீத்ய மீவாத்மதேஜஸா |
வசிநஸகஸ: ப்ரேக்ஷ்ய விஸ்ருத்த மத்யுதம்
பாயார்தீதா க்ருத்ருவீரே ததஸ தத: || (106)**

ஸ-61: சும்பகர்ணனுடைய

விருத்தாந்தம்

தஞ்சை ராமோ மஹாதேஜா தநுராதாய விர்யவாந் |
கீரீதம் மஹாகாயம் சும்பகர்ணம் ததர்ஸ ஜ || ௩ ||

வானார்கள் மிரண்டோடுவதைக் கண்டு, ராமன் கோதண்டத்தையெடுத்து, இவர்கள் இப்படி அகஸ்மாத்தாய்ப் பயப்படக் காரணமென்ன வென்று பார்க்கையில், சும்பகர்ணன் உத்தம கிரீடத்தால் விளங்கும் அளவற்ற சரீரத்துடன் ஸூரிய மண்டலத்தால் பிரகாசிக்கும் மேருமலையைப் போலும், த்ரிவிக்ரமாவதாரத்தில் மூன்று லோகங்களையும் மூன்றடிகளால் அளந்த மஹா விஷ்ணுவைப்போலும், தங்கமயமான ஹார கேயூர மகுட குண்டலங்களாலும் நவரத்னமிழைத்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மின்னற்கொடிகள் பாயும் நீருண்ட மேகங்களைப் போலும் வருவதைக் கண்டார். அந்த ரூபம் நெருங்கி வரவர வானர ஸேனை கலைந்தோடுவதையும் ராக்ஷஸர்கள் மகிழ்ந்து உத்ஸாஹத்தால் ஸிம்ஹநாதம் செய்வதையும் கண்டு ராமன் ஆச்சரியமடைந்து, “விபீஷண! அதோ பார். ஏதோ ஒரு பிராணி பெருமலையைப்போல் லங்கையில் நடந்து வருகிறது. மஞ்சள் நிறமான கண்கள் அதிக்ரூரமான பார்வையுடன் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. தலையில் ஒரு கிரீடம் வைத்திருக்கிறது. பூமிக்கு ஒரு த்வஜம்போல் விளங்குகிறான். மின்னற்கொடிகளால் பிரகாசிக்கும் மேகங்களைப்போல் ஸஞ்சரிக்கும் இந்த வீரன் யார்? லங்கையில் இவனைப்போல் வேறு ஒருவனையும் காணோம். இவனைக் கண்டு வானார்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடுகிறார்கள். இவன் யார்? ராக்ஷஸனா, அஸுரனா? இவ்விதமான பிராணியை நான் இதுவரையில் பார்த்ததில்லை” என்று கேட்டார்.

அதைச் கேட்டு மஹாபுத்திமானான விபீஷணன், “ஸ்வாமி! யமனையும் இந்திரனையும் யுத்தத்தில் தோற்கடித்த கீர்த்திசாலி இவனே. விசுவஸின் புத்திரன். ராவணனுக்குத் தம்பி, சும்பகர்ணனென்று பெயர். இவனைப்போன்ற தேகப்ரமாணமுள்ள ராக்ஷஸன் கிடையாது. இவனால் யுத்தத்தில் ஜயிக்கப்பட்ட தேவ தானவ, யக்ஷ, புஜங்க, ராக்ஷஸ, கந்தர்வ, வித்யாதர, கின்னர பிசாசு கணங்களுக்குக் கணக்கில்லை. பயங்கரமான நேத்திரங்களுடன், யமனைப்போல் சூலத்தைக் கையிலேந்தி, யுத்தகளத்தில் இந்த மஹாபலவான் நிற்கும்பொழுது தேவர்கள் இவனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியுமா? காலாந்தகனென்று மயங்கி மூர்ச்சையடைந்தார்கள். ராவணன் முதலிய மற்ற

ராக்ஷஸர்களுக்கு வரங்களால் கிடைத்த பலம் அதிகம்; இவனோ ஸ்வபாவமாகவே அளவற்ற பலமும் தேஜஸும் பொருந்தினவன். இவன் பிறந்தவுடன் பசி தாங்காமல், சுற்றிலுமிருந்த பிராணிகளை ஆயிரக்கணக்காய்த் தின்ன ஆரம்பித்தான். ஸகல ஜந்துக்களும் பயந்து திகிலடைந்து ஒன்றும் தோன்றாமல், இந்திரனைச் சரணமடைந்து முறையிட்டார்கள். தேவராஜன் கோபம் கொண்டு, கூர்மயான. வஜ்ராயுதத்தால் இவனை அடித்தான். அதைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், இந்த ராக்ஷஸன் கோபத்தால் தேகம் நடுங்கக் கர்ஜித்தான். அதுவரையிலுமே அவனைக் கண்டு நடுங்கின பூமியும் அதிலுள்ள பிராணிகளும் அதிகமாய்ப் பயந்தன. பிறகு கோபாவேசத்தால் ஐராவதத்தின் ஒரு தந்தத்தைப் பிடுங்கி, தேவராஜனை மார்பில் அடித்தான். தேவேந்திரன் அது தாங்காமல் வருந்திக் கோபத்தால் ஜ்வலித்தான். தேவர்களும், பிரஹ்மரிஷிகளும், தானவர்களும் பூலோகத்திலுள்ள பிரஜைகளும், இந்திரனை முன்னிட்டுக் கொண்டு, பிரஹ்மதேவரிடம் சென்று, கும்பகர்ணனுடைய துஷ்டத்தனத்தையும், அவன் பிராணிகளை நாசம் செய்வதையும், தேவர்களை உபத்திரவிப்பதையும், ஆசிரமங்களை அழிப்பதையும், பரஸ்தீர்களைப் பலாத்காரம் செய்வதையும் எடுத்துச் சொல்லி, “ஸ்வாமி! இப்படி இவன் பிரதி தினமும் பிரஜைகளை ஒழித்து வந்தால் அதிசிக்கிரத்தில் பூலோகம் சூன்யமாகும்” என்றார்கள். பிதாமஹர் ராக்ஷஸர்கள் யாவரையும் வரவழைத்துப் பின் கும்பகர்ணனைப் பார்த்தார். அவருக்கே பயம் பிடித்தது. பிறகு கும்பகர்ணனை ஸம்பத்திலழைத்து பிரியமாய்ப் பேசி, ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டு, “குழந்தாய்! ஸகல லோகங்களையும் நாசம் செய்வதற்காக என் பேரன் உன்னைப் பெற்றானா? நீ இன்று முதல் பிணம் போல் விழுந்து கிடக்கக் கடவாய்!” என்று சபித்தார்.

உடனே கும்பகர்ணன் அவருக்கெதிரில் திடீரென்று பிரக்கஞ்சுயற்று விழுந்தான். அதைக் கண்டு ராவணன் மனம் கலங்கி, “ஸ்வாமி! உத்தம விருஷத்தைத் தாங்களே வைத்து வளர்த்து பழுக்கும் காலத்தில் வெட்டித் தள்ளுவது நியாயமா? ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் ரக்ஷகரான தாங்கள் கொள்ளுப் பேரனை இப்படிச் சபிப்பது தகுமா? தங்களுடைய வார்த்தை பொய்யாகாது; இவன் ஒரே தூக்கமாய்த் தூங்குவான். ஆகையால் அதற்கு ஆரம்பத்தையும் முடிவையும் ஏற்படுத்துங்கள்” என்று பிரார்த்தித்தான். அதற்குப் பிதாமஹர், “இவன் ஆறு மாஸகாலத்திற்குக் குறையாமல் தூங்கி, பிறகு ஒருநாள் விழித்திருப்பான்” என்றார். அப்படியே இந்த மஹாவீரன் அந்த ஒரு தினத்தில் தீராப்பசி கொண்டு, பூமியில் ஸஞ்சரித்துப் பாதாளத்தைப்போல் வாயைத் திறந்துகொண்டு, காலாக்னியைப் போல் கோப பரவசனாய், எதிரில் வரும் பிராணிகளையெல்லாம் தின்று வருகிறான். ராவணன் தங்களால்

அவமானப்பட்டுத் தங்களுடைய பராக்கிரமத்திற்குப் பயந்து, கும்பகர்ணனை எழுப்பியிருக்கிறான். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திற்குள் இவன் தன் அரண்மனையிலிருந்து வெளியில் வந்து, வானர ஸைன்யங்களைக் கணக்கில்லாமல் தின்பான். அப்பொழுது, கோப வெறியால் இவனுக்குப் பிரக்ஞையிருக்காது. நமது வானரர்கள் இவனைக் கண்டு பயந்தோடுகிறார்கள். யுத்தத்தில் இவனை எப்படித் தடுப்பார்களோ தெரியவில்லை. ஆகையால், இது ஒரு பெரிய யந்திரம்; ஸூத்ரங்களால் நடந்து வருகிறதென்று நம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்குச் சொல்லி வைத்தால் திகிலடைய மாட்டார்கள்” என்றான். (“ஸ்வாமி! அநேகவர்ஷங்கள் வரையில் ஒரே தூக்கமாய்த் தூங்க வேண்டுமென்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேன். என் பிரார்த்தனையை அங்கீகரிக்க வேண்டும்” என்று ப்ரஹ்மதேவரைக் கும்பகர்ணன் பிரார்த்திக்க, அப்படியே ஆகட்டும் என்று சதுர்முகர் அனுக்ரஹத்தார். இப்படிச் சடுந்தவம் செய்து அதன் பலனாய் நெடுந்தூக்கத்தை அடைந்தானென்றும் கூறப்பட்டுள்ளது.)

அதைக்கேட்டு ராமன் ஸௌபதியான நீலனை அழைத்து, “நீல, நமது ஸைன்யங்களை அணிவகுத்து லங்கையின் கோட்டை வாசல்களையும், மார்க்கங்களையும் ஸ்வாதீனப் படுத்திக்கொள். மலைச்சிகரங்களையும் மரங்களையும் பாறைகளையும் வேண்டியவரையில் சேர்த்து வைத்துக்கொள். ஸகல வானரர்களும் கத்தி கேடயம் முதலிய ஆயுதங்களுடனும் கற்பாறைகளுடனும் யுத்தம் செய்யத் தயாராயிருக்கட்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தார். நீலன் அப்படியே ஸைன்யங்களுக்கு உத்திரவு செய்ய, கவாக்ஷன், சரபன், ஹனுமான், அங்கதன் முதலிய வானர வீரர்கள் மலைகளைப் போன்ற சிகரங்களைப் பெயர்த்துக்கொண்டு, கோட்டை வாசல்களை மறைத்துக் கொண்டார்கள். ராமனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டு, வானரர்கள் வீராவேசம் கொண்டு, லங்கையைக் காப்பதற்காக வெளியில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் ராக்ஷஸர்களைப் பெரிய மரங்களால் அடித்தார்கள். நீருண்ட கருமேகங்கள் ஒரு மஹா பர்வதத்தைச் சூழ்ந்து கொண்டதைப் போல், உக்ரமான வானர ஸைன்யம் கைகளில் பாறைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு விளங்கிற்று.

**ததேநா ஹர்ணாம் தத நீக முக்ரம்
ரரஹ ஸாஸேரத்யத தீப்த ஹஸ்தம் |
கீரே: ஸயீபாதுகதம் யதேவ
மஹத் மஹாம்போதரஜாஸ முக்ரம் || (43)**

ஸ-62: ராவணன் கும்பகர்ணனை

ஸமாதானம் செய்தது

ஸ து ராக்ஷஸபரார்தூடீஸா நீத்ரமத ஸமரூஸ: |
ராக்ஷமார்கம் பரீயா ஜீஜ்டம் யஸிஸா விபுலவீக்ரம: || (1)

ராக்ஷஸ சிரேஷ்டனான கும்பகர்ணன் அகாலத்தில் எழுப்பப்பட்டதால் கொஞ்சம் நித்திரை மயக்கத்துடனும், கணக்கில்லாமல் மதுபானம் செய்ததால் கொழுப்புடனும், ஸகல ஐச்வரியத்தாலும் விளங்கும் ராக்ஷமார்கத்தில் நடந்து வந்தான். அநேக ஆயிரம் ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு, சத்ருக்களால் ஐயிக்க முடியாதவனாய், வழியிலுள்ள வீடுகளில் நிற்கும் ஜனங்கள் வாரியிறைத்த புஷ்பங்களால் மூடப்பட்டு, தங்கமாலைகளாலும், ஜன்னல்களாலும், விளங்கி, ஆகாசத்தில் ஸூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் ராக்ஷஸேச்வரனுடைய அரண்மனையைக் கண்டான். மேகக்கூட்டங்களில் ஆதித்யன் பிரவேசிப்பது போல், கும்பகர்ணன் அதில் பிரவேசித்து, ஸபாமண்டபத்திற்குள் சென்று இந்திரன். பிரஹ்மலோகத்தில் கமலாஸனத்தில் வீற்றிருக்கும் பிதாமஹரைத் தரிசிப்பதுபோல், நவரத்னகசிதமான ஸிம்ஹாஸனத்தில் விளங்கும் ராவணனைக் கண்டான். ராக்ஷஸ வீரர்களால் சூழப்பட்டுக் கும்பகர்ணன் நடக்கையில் பூமி நடுங்கிற்று. அநேக கட்டுகளைத் தாண்டி, உள்ளே சென்று, புஷ்பக விமானத்தில் தன் அண்ணன் முகம் வாடி மனம், நொந்து உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டான். அவன் வருவதைப் பார்த்த ராவணன் பரபரப்புடன் எழுந்து மனமகிழ்ந்தான். கும்பகர்ணன் நமஸ்கரித்துப் பாதங்களைத் தொட்டு, “என்ன உத்திரவு!” என்று கேட்டான். லங்காதிபதி அவனைத் தூக்கியெடுத்து, பிரியத்துடன் அணைத்து, க்ஷேமம் விசாரித்து, உச்சிமுகர்ந்து, உத்தமமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ச் செய்தான். மஹாபலவானான கும்பகர்ணன், அந்த உபசாரங்களால் கோபம் தணியாமல், கண்கள் சிவந்து, “மஹா ராக்ஷே. என்னை ஒரு பொருட்டாக எண்ணித் தாங்கள் எழுப்பச் சொன்ன காரணமென்ன? எவன் உங்களுக்குப் பயத்தை உண்டாக்குகிறான்? எவன் இன்றைக்குப் பிரேதமாகப் போகிறான்?” என்று கேட்டான். தன் சகோதரன் கோபித்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றறிந்து, “நமது ஸுகதுக்கங்களுக்கு உடன்படவேண்டிய இவன் அகாலத்தில் தன்னை எழுப்பினதற்காகக் கோபம் கொண்டிருக்கிறான். நமது க்ஷேமத்தைவிட இவனுக்குத் தூக்கம் பெரிதாய் விட்டதல்லவா” என்று தானும் கொஞ்சம் கோபமடைந்து, “நீ தூங்க ஆரம்பித்து இன்று ஒன்பது தினங்களாகின்றன.

நித்திரையின் ஸுகத்தால் உனக்கு லோக வ்யவஹாரமே தெரியவில்லை. ராமனால் எனக்கு நேர்ந்த பயத்தை நீ அறிவாய். நம்மைக் கண்டு பயந்து நடுங்கும் தசரதனுடைய புத்திரனான இந்த ராமன், பழங்களையும், கிழங்குகளையும் பிடுங்கித் தின்றுகொண்டு மரத்திற்கு மரம் தாவிக் காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் குரங்குகளுக்குத் தலைவனான ஸுகீவனுடைய ஸஹாயத்தால் ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டி, அதன் வழியாக ஸைன்யத்துடன் லங்கையில் வந்து, நம்மெல்லோரையும் வேரறுக்கப் பார்க்கிறான். நகரத்தைச் சூழ்ந்த தோப்புகளும் சோலைகளும் தோட்டங்களும் வனங்களும் காடுகளும் மலைகளும் வானர வெள்ளத்தால் கரைபுரண்டிருப்பதைப் பார். நமக்குள் பிரஸித்தி பெற்ற வீரர்கள் வானரர்களால் மடிந்தார்கள். ஆனால் அவர்களையோ யுத்தத்தில் நாசம் செய்யும் உபாயத்தைக் காணேன். இது வரையில் அவர்கள் சண்டையில் ஜயிக்கப்பட்டதாக நான் கேட்டதில்லை. எனக்கு இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கும் பயம் இதுதான். இந்த வானர ஸமுத்திரத்தை உன் தேஜஸால் நாசம் செய்து இந்த லங்கையைக் காப்பாற்று. இதற்காகவே உன்னை எழுப்பினேன். நமது நகரத்தில் சிறுவர்களையும் கிழவர்களையும் தவிர மற்றவர்கள் மடிந்தார்கள். ஸுகல ஐச்வர்யமும் அழிந்தது. இதைக் காப்பாற்றுவதற்கு உன்னையே நம்பியிருக்கிறேன். உன்னுடன் பிறந்த எனக்காக இந்தக் காரியத்தைச் செய்ய வேண்டும் தம்பி! சத்ருகுலகாலனே! இதுவரையில் உன்னை இப்படி நான் கேட்டதுண்டோ? உன்னிடத்தில் நான் வைத்திருக்கும் ஸ்நேஹத்திற்கும் கௌரவத்திற்கும் எல்லையுண்டோ? தேவர்களையும் அஸுரர்களையும் யுத்தத்தில் முறியடித்துக் கலக்கித் தலைவிரிகோலமாய்ப் பலதடவை நீ ஓடச் செய்ததை அறியேனா? பலத்திலும், தைரியத்திலும், பராக்கிரமத்திலும் எந்தப் பிராணியாவது உனக்கு நிகரா? பயங்கரமான வீரியத்தைக் கைக்கொண்டு, பெருங்காற்றுச் சரத்காலத்து மேகங்களைச் சிதறவடிப்பதுபோல், இந்த வானர ஸைன்யத்தை இருந்தவிடம் தெரியாமலடித்து, என் கவலையை நீக்கு. மனத்தைக் குளிரச் செய். என்னிடத்தில் உனக்குள்ள பிரீதியை அறிவேன். யுத்தத்தில் உனக்கிருக்கும் பிரியத்தையும் அறிவேன். அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி நடந்துகொள்” என்றான்.

**குருஷ் மே ப்ரியஜீத மேதஸுத்தமம்
யதாப்ரியம் ப்ரியரண பரந்தவப்ரிய |
ஸ்வதேஜஸா விதம ஸபத்நவஜீநீம்
ஜரத்தநம் பவந இவோத்யதோ மஹாந் || (௨௪)**

ஸ-63: கும்பகர்ணன் ராவணனுக்கு புத்தி சொன்னது

தஸ்ய ராக்ஷஸராக்ஷஸ்ய நிபரம்ய பரீதேவீதம் |
கும்பகர்ணோ பபாஜேதம் வசநம் ப்ரஜஜ்ஞாஸ ௯ || (1)

இப்படி ராக்ஷஸ கோடிகளுக்கதிபதியான பிரதாப லங்கேச்வரன் அனாதையைப்போல் கவலைகொண்டு பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு, கும்பகர்ணன் பின்வருமாறு மறுமொழி சொன்னான். ‘இதுவும் ஒரு ஆச்சரியமோ’ என்று நினைத்துச் சிரித்தான். “அண்ணா! முன்பு மந்திராலோசனை செய்யும்பொழுது சத்ருக்களால் தங்களுக்கு ஆபத்து நேருமென்று நாங்கள் நிச்சயித்துச் சொன்ன கெடுதியே இப்பொழுது நேர்ந்திருக்கிறது. தங்களுடைய ஹிதத்தையே கோருகிறவர்களின் யோசனையைக் கேட்காமலிருந்ததின் பலனை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறீர்கள். மஹாபாபங்களைச் செய்தவன் கோரமான நரகங்களில் விழுவது போல், தங்களுக்கு சீதையை அபகரித்த பாபத்தின் பிரயோஜனம் அதிசீக்கிரத்தில் கிடைத்துவிட்டது. கேவலம் பலக்கொழுப்பால் புத்தி மயங்கி, ‘இது நமக்கு நன்மையைக் கொடுக்குமா, அல்லது. கெடுக்குமா’ என்று முதலில் ஆலோசிக்காமல், அதிலுள்ள தோஷங்களைக் கவனிக்காமல் செய்து விட்டீர்கள். ஒரு காரியத்தைச் செய்வதற்கு முன் அதன் குணதோஷங்களையும் லாப நஷ்டங்களையும் நன்றாய் யோசிக்க வேண்டியது. இப்படியில்லாமல், முந்திச் செய்ய வேண்டியதைப் பிந்தியும், பிந்திச் செய்ய வேண்டியதை முந்தியும் செய்கிறவன், ராஜநீதியையும் அதற்கு விரோதமானதையும் அறியாதவன். தாங்கள் இப்படி விபரீதமாய் நடந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஸீதையை எடுத்து வருவதற்கு முன் அதனால் வரும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும், லாபத்தையும் கஷ்டத்தையும், மந்திரிகளுடனும், தனியாகவும் நன்றாக ஆலோசித்துப் பிறகு அவளை அபகரித்திருக்க வேண்டும். தாங்கள் முதலில் அவளை அபகரித்துவிட்டு, இப்பொழுது ஆலோசனை செய்கிறீர்கள். இதிருக்கட்டும்; தங்களுக்கு விரோதம் செய்யக்கூடிய ராம லக்ஷ்மணர்களை முதலில் கொல்ல வேண்டியது; பிறகு ஸீதையை எடுத்து வரவேண்டியது. தாங்களோ முதலில் ஸீதையை எடுத்து வந்து, இப்பொழுது ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்ல வழிதேடுகிறீர்கள். நேரகாலங்களுக்கு ஒத்து செய்யும் காரியங்கள் உத்தம பலனைக் கொடுக்கும். அப்படி செய்யாதவை விபரீதமான தேசகாலங்களில் செய்த காரியங்களைப் போல் உத்தம பலனையும் கெடுத்துப் பெரும் கெடுதியையும் விளைவிக்கும்.

மந்திரங்கள் உச்சரித்துச் சுத்தி செய்யப்படாத பாத்திரங்களில் கொடுக்கப்படும் ஆஹுதிகளைப்போல், பலமற்று விபரீதபலனைக் கொடுக்கும். அரசன் மந்திரிகளுடன் தான் செய்யும் காரியத்தை நன்றாக ஆலோசிக்க வேண்டும்.

தனக்கு ஐயமும் சத்துருவுக்கு அபஐயமும் நேரக்கூடிய ஸமயத்தில் படையெடுத்துச் செல்வது உத்தமம். தனக்கும் சத்தருவுக்கும் பலம் ஸமமான ஸமயத்தில் படையெடுத்துச் செல்வது மத்யமம், தனக்கு அபஐயமும் சத்துருவுக்கு ஐயமும் உண்டாகும் காலத்தில் படையெடுத்துச் செல்வது அதமம். இம்மூன்று விதமான காரியங்களையும் ஆரம்பிக்க வேண்டிய உபாயம், அதற்கு வேண்டிய மனிதர்களையும் பதார்த்தங்களையும் ஸம்பாதிப்பது, தேசகாலங்களை ஆலோசித்துச் செய்வது, தனக்கு நேரக்கூடிய இடையூறுகளை நீக்குவது, உத்தேசித்த காரியத்தை நிறைவேற்றுவதென்ற ஐந்து விஷயங்களும் பொருந்தியிருக்கவேண்டும். (தேசம், காலம், தான், உதவிப் பொருள்கள், தங்கள் பிரயோஜனம் என்று இவ்வைந்தைச் சொல்வதுமுண்டு). நீதிகாஸ்திரப்படி அரசன் காரியங்களை மந்திரிகளுடன் ஆலோசிக்கவேண்டியது; பிறகு மித்திரர்களுடன் அதைக் கலந்து பேசவேண்டியது. இப்படி நடப்பவன் உத்தமமான ராஜநீதியின் பலனை அனுபவிப்பான்.

காலையில் தர்மத்தை ஆசரிக்கவேண்டியது. மத்யான்னத்தில் அர்த்தத்தை அனுஷ்டிக்க வேண்டியது. மாலையில் காமத்தை அவலம்பிக்க வேண்டியது. அல்லது, காலையில் தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும்; மத்யான்னத்தில் அர்த்தத்தையும் தர்மத்தையும்; மாலையில் காமத்தையும் அர்த்தத்தையும் அனுஷ்டிக்கலாம். அல்லது ஸாயங் காலத்தில் ஏற்பட்ட காமத்தையும், காலையிலும் நடுப்பகலிலும் விதிக்கப்பட்ட தர்மத்தையும் அர்த்தத்தையும் அனுஷ்டிக்கலாம். ஆனால் எக்காலத்திலும் கேவலம் காமத்தையே அனுஷ்டிப்பவன் புருஷர்களுக்குள் அதமன். இந்தப் புருஷார்த்தங்களில் உத்தமமான தர்மத்தையும், அவைகளைத் தனித்தனியாய் அனுஷ்டிப்பதையும் சிரேஷ்டமென்று கேட்டு, அரசனும் அரசனுக்குச் சமமான செல்வமுடையவனும் அதை அனுஷ்டானத்திற்குக் கொண்டு வராவிட்டால், அவன் கற்றதும் கேட்டதும் வீணாகும். (“நீ உத்தம புருஷார்த்தமான தர்மத்தை விட்டு, கேவலம் காமத்தையே பற்றியிருக்கிறாய். நீ சாஸ்திரங்களையும் ராஜநீதிகளையும் கற்றதும் கேட்டதும் ஸமுத்திரக்கரையில் சத்தமிடுவது போல் வீணல்லவா” என்று கருத்து). அகாலத்தில் காமத்தை விலக்குவதைப்போல் பராக்கிரமத்தையும் காலமறிந்து உபயோகிக்கவேண்டும். தகுந்த காலத்தில் சத்துருக்களுடன் கலந்து, அவர்களைத் தனங்களாலும்

வெகுமதிகளாதும் கலைக்க வேண்டும். அவர்களுக்குத் தகுந்தபடி பேச வேண்டும். அவர்களுடைய பந்துமித்திரர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் விரோதம் செய்து வைக்க வேண்டும். காலமறிந்து படையெடுத்துச் செல்லவேண்டும். இவைகளைத் தனித்தாலாவது சேர்த்தாவது முன் சொன்ன நீதியையும் அதன் விரோதியையும் இவைகளை ஸாதிக்கும் தர்மார்த்த காமங்களையும் தான் மந்திரிகளுடன் தீர்க்கமாக ஆலோசித்து, இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் சிதறவிடாமல் அனுஷ்டிப்பவன் ஒரு பொழுதும் கஷ்டத்தை அடைய மாட்டான். நீதிசாஸ்த்திர நிபுணர்களான மந்திரிகளுடன் தனக்கு ஹிதமாக முடியும் காரியத்தையும் அதற்கு இடையூறுகளையும் நன்றாக ஆலோசித்துச் செய்பவன் க்ஷேமத்தை அடைகிறான். (நீ அப்படிச் செய்யாததால் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறாய் என்பது கருத்து).

நீதி சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய அர்த்தங்களைக் குருமுகமாகக் கேட்டறியாமல் மனுஷ்ய ரூபத்தைச் தரித்த சில மிருகங்கள் உண்டு. ஆகாரத்தையும் நித்திரையையும் தவிர அவர்களுக்கு வேறொன்றும் தெரியாது. மதிக்கெட்ட அரசர்கள் ராஜகாரியங்களை ஆலோசிப்பதற்கு அவர்களை வருவிக்கிறார்கள். அப்பொழுது புத்தி யுத்தி ஒன்றுமில்லாமல் கேவலம் கர்வத்தாலும் மதத்தாலும் அவர்கள் யோசனை சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்கள். லாபநஷ்டங்களையும் அபாய உபாயங்களையும் ஆலோசித்து முடிவு செய்கிறதில்லை. க்ஷேமத்தை விரும்புகிற அரசன், சாஸ்திர பரிசயமில்லாத அந்த மந்திரிகள் சொல்லும் அபாயகரமான யோசனைகளை ஒருபொழுதும் அனுஷ்டிக்கக் கூடாது. ஹிதத்தைபோலத் தோன்றும் ஹிதமில்லாத யோசனையைக் கேவலம் கர்வத்தால் பிதற்றும் மந்திரிகளைத் தேடிப் பார்த்துப் பரீக்ஷித்து, மந்திராலோசனை ஸபையிலிருந்து விலக்க வேண்டியது. ஸகல காரியங்களையும் முடிக்கும் ஸமயத்தில் அவர்கள் கெடுத்து விடுவார்கள். இது மாத்திரமல்ல, உபாயங்களை அறிந்த சத்ருக்களால் ஏவப்பட்டு, அந்த மந்திரிகள் தங்களுடைய அரசனை நாசம் செய்வதற்காக விபரீத பலனைக் கொடுக்கும் காரியங்களைச் செய்யும்படி தூண்டிவிடுகிறார்கள். சத்ருக்களால் லஞ்சம் கொடுத்துக் கலைக்கப்பட்டு, மித்ரர்களைப்போல் விளங்கும் சத்ருக்களைக் கலந்து பேசுவதால் எளிதில் கண்டுபிடிக்கலாம். காரியங்களை யோசிக்காமல் செய்கிறவனும், துஷ்ட மந்திரிகளுடன் ஆலோசனை செய்கிறவனுமான அரசன், துர்மந்திரிகளால், தூண்டப்பட்டுச் செய்யும் காரியங்களை வைத்துக்கொண்டு, ஸ்கந்தரால் பிளக்கப் பட்ட க்ரௌஞ்ச மலையின் த்வாரத்தில் பக்ஷிகள் உள்ளே புகுவது போல் சத்ருக்களால் வசப்படுத்தப்பட்டு நாசம் அடைகிறான். இப்படித் தன்னைக் கெடுக்க வந்த மந்திரிகளையறிந்து, அவர்களை விலக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்

கொள்ளாதவன், பெரிய அபாயங்களுக்குட்பட்டு, ராஜ்யத்தை இழக்கிறான். நமது தம்பி விபீஷணன் முன்பு சொன்ன ஆலோசனையே தங்களுக்குப் பரமஹிதத்தைக் கொடுக்கும். அப்படியே செய்யலாம். பிறகு தங்களிஷ்டம்” என்றான்.

அதைக்கேட்டுத் தசமுகன் கோபத்தால் புருவங்களை நெரித்து, “நான் உனக்கு மூத்தவன், பூஜிக்கத் தகுந்தவன், ஆசாரியன்; இப்படியிருக்க, உன்னைப் பெரிய ஆசாரியனாக நினைத்துக்கொண்டு நீ எனக்கு உபதேசம் செய்வது யுத்தமல்ல; நீ சொல்லுகிறபடி நான் நடக்கப் போகிறதில்லை. நீதியையும் மந்திராலோசனையையும் அனுசரிக்க வேண்டியகாலம் தாண்டி விட்டது. இப்பொழுது நமது பராக்கிரமத்தை உபயோகிக்கவேண்டும். நியாயாநியாய விவேகமில்லாததாலோ அஞ்ஞானத்தாலோ பலத்தையும் வீரியத்தையும் நம்பி, கர்வத்தாலோ எந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் தவறினோமோ அதைப்பற்றிக் காலம் கடந்த பிறகு இப்பொழுது பேசியென்ன? போனது போனதே; விவேகிகள் அதைப் பற்றி வருத்தப்படுவார்களா? இப்பொழுது செய்ய வேண்டியதைக் குறைவில்லாமல் செய்யவேண்டும். நான் நீதிதப்பி நடந்ததால் உண்டான தீங்கை உன் பலத்தால் ஸரிப்படுத்து. என்னிடத்தில் உனக்கு உண்மையான பிரியமிருந்தால், உன் அபார பலத்தை நீ அறிந்திருந்தால், இப்பொழுது யுத்தம் செய்வது உனக்கு அவசியமாய்த் தோன்றினால், அப்படியே தாமதமில்லாமல் செய். அபாயங்களால் கவலைகொண்டு, எண்ணங்கள் வீணாகித் தவிப்பவனுக்குத் தைரியம் சொல்லி, அவனைக் கைவிடாமல் எப்பொழுதும் கூடவிருந்து, தன்னால் இயன்ற மட்டும் ஸஹாயம் செய்பவனே மித்திரன். கெட்ட யோசனைகளால் நீதி தப்பி நடந்து வருந்துகிறவனுக்கு ஒத்தாசை செய்பவனே பந்து” என்றான்.

இப்படி ராவணன் கம்பீரமாயும் கடுமையாகவும் பேசுவதைக் கேட்டு, அவன் கோபம் கொண்டிருக்கிறானென்றறிந்து, கும்பகர்ணன் மெள்ள மெள்ள மிருதுவாய்ப் பேசி ஸமாதானம் செய்தான். “ராக்ஷஸேச்வர! தாங்கள் கவலைப்பட்டது போதும். கோபிக்க வேண்டாம்; மனத்தை ஸமாதானம் செய்துகொள்ளுங்கள். இது வரையிலும் நடந்ததைப்பற்றி நினைக்க வேண்டாம். எவனைக் குறித்துத் தாங்கள் கவலைப் படுகிறீர்களோ அவனை இப்பொழுதே நாசம் செய்கிறேன். நான் உயிரோடிருக்கும் வரையில் தங்களுக்குக் குறைவேன்ன? நான் தங்களுக்கு உடன் பிறந்தவன், மித்திரன், ஸுகதுக்கங்களிலும் கோபதாபங்களிலும் லாபநஷ்டங்களிலும் பாத்யப் பட்டவன். ஆகையால் எப்பொழுதும் தங்களுக்கு ஹிதத்தைச் சொல்ல வேண்டியதல்லவா? தங்களிடத்தில் பிரியம் வைத்த பந்து இந்த ஸமயத்தில் எது செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்து இன்று யுத்தத்தில் சத்ருக்களை

ஹதம் செய்வேன். இன்று யுத்தத்தில் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று வானர
ஸையத்தைச் சின்னாபின்னமாயடிக்கிறேன், பாருங்கள். மஹாபராக்ரம
சாலியான தாங்களே என் வீரியத்தை மெச்சப் போகிறீர்கள். இன்று ராமனுடைய
தலையைக் கொண்டுவந்து தங்களெதிரில் போடுகிறேன். அப்பொழுதாவது
தங்களுடைய கவலை தீருமா? ஸீதையின் மனம் துடிக்குமா? இதுவரையில்
வானர்களால் பந்துக்களை இழந்த நமது ராக்ஷஸர்கள், ராமன் என் கையால்
மடிவதை ஸந்தோஷத்துடன் பார்க்கட்டும். பந்துக்களப் பறிகொடுத்த
ராக்ஷஸர்களின் கண்ணீரைத் துடைத்து, ராமன் என் கையால் இறந்தானென்ற
வார்த்தையை லங்கையெங்கும் கோஷிக்கச் செய்கிறேன். ஸூரியப் பிரகாசத்தால்
சிவந்த மேகத்தைப் போல், ஸுகீவனுடைய பர்வதாகாரமான தேகத்திலிருந்து
ரத்தம் அருவிகளாய்ப் பெருகுவதைப் பாருங்கள். ராமனைக் கொல்ல
பிரதிக்கொ செய்த இந்த ராக்ஷஸ வீரர்களாலும் என்னாலும் தாங்கள்
ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கையில், ராமனால் தங்களுக்கு அபாயம் நேருமா? ராமன்
என்னைக் கொன்ற பிறகல்லவா தங்களிடத்தில் வரவேண்டும்! என்னை
எவனாவது கொல்வானென்ற பயம் எனக்கில்லை. ஆகையால் இப்பொழுதே
என்னை யுத்தத்திற்கனுப்புங்கள்; வேறொரு வரும் போகக்கூடாது.
தங்களுடைய சத்துருக்களை வேரறுக்கிறேன். இந்திரன், யமன், அக்னி,
மருத்துக்கள், குபேரன், வருணன் இன்னும் எவனாயிருந்தாலும் ஸரி;
அவனுடன் யுத்தம் செய்து உயிரை வாங்குகிறேன். மேருமலையைப் போன்ற
என் சரீரத்தையும் தீக்ஷணமான சூலத்தையும் கூர்மையான என் பற்களையும்
பார்த்து என் கர்ஜனையைக் கேட்டவுடன் தேவேந்திரனும் பயந்து சுருண்டு
விழுவானே. இது இருக்கட்டும், ஆயுதமில்லாமல் சத்துருக்களைக்
கையாலறைந்து ஆயிரக்கணக்காய்க் கொல்லும் பொழுது, உயிரில் ஆசை
வைத்த எவனாவது எனக்கெதிரில் நிற்க முடியுமா? சக்தி, கதை, கத்தி,
கூர்மையான பாணங்கள், ஒன்றும் எனக்கு வேண்டியதில்லை. தேவராஜன்
வஜ்ராயுதத்தைக் கையிலேந்தி என்னை எதிர்த்தாலும் அவனைக்
கைகளாலேயே அறைந்து கொல்வேன். என் முஷ்டியால் ராகவனை முதலில்
அடிக்கிறேன்; அதற்குத் தப்பினால் என் பாணங்கள் அவனுடைய ரத்தத்தைக்
குடிக்கும். நானிருக்கையில் தங்களுக்குக் கவலை ஏன்? சத்துருக்களை நாசம்
செய்வதற்காக எனக்கு இப்பொழுதே உத்திரவு கொடுத்தனுப்புங்கள்.
ராமனிடத்திலுள்ள பயத்தை விடுங்கள். இன்று கோர யுத்தம் செய்து
ராமலக்ஷ்மணர்களையும், மகா பலவானான ஸுகீவனையும், நமது
லங்கையைச் சுட்டுக் கரியாக்கி ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கொன்ற ஹனுமானையும்,
இன்னும் என் கண்ணில்பட்ட வானர்களையும் நாசம் செய்வேன். இன்று
நிகரில்லாத கீர்த்தியைத் தங்களுக்கு ஸம்பாதித்து வைக்கிறேன். இந்திரனைக்
கண்டும் தாங்கள் பயப்பட வேண்டியதில்லை. நான்கு முகங்களைப் படைத்த

பிரஹ்மாவாக இருந்தாலும் ஸரி, நான் கோபம் கொண்டால் தேவர்கள் பயத்தால் மெய்மறந்து பூமியில் விழுந்து இறப்பார்கள். யமனுடைய கொழுப்பை அடக்குகிறேன். அக்னியை விழுங்கி விடுகிறேன்; ஸூரியனை நக்ஷத்திரங்களோடு ஆகாச வீதியிலிருந்து உதிர்க்கிறேன்; நூறு அசுவமேத யாகங்கள் செய்து இந்திர பதவியை அடைந்த தேவராஜனையும் சித்திரவதை செய்கிறேன். வருணனுக்கு இருப்பிடமான ஸப்தஸமுத்திரங்களையும் குடிப்பேன். அஷ்ட குலபர்வதங்களையும் தூளாக்குவேன்; ஒரே உதையால் இந்தப் பூமியைப் பிளப்பேன். நெடுநாள் தூங்கி எழுந்த கும்பகர்ணனுடைய பராக்கிரமத்தை அவனால் பகிக்கப்படும் பிராணிகள் இன்று பார்க்கட்டும். இந்த மூன்று லோகங்களும் என் பசிக்குப் போதாது. ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று, உத்தமமான ஸுகத்தைத் தங்களுக்குக் கொடுப்பதற்காக இதோ புறப்பட்டுப் போகிறேன். குரங்குகளில் ஒன்று மிஞ்சாதபடி எல்லாவற்றையும் தின்று விடுகிறேன். மஹாராஜரே! இஷ்டமான ஸுகங்களை அனுபவியுங்கள். உத்தமமான மதுவைப் பானம் செய்யுங்கள். எப்பொழுதும் போல் ராஜகாரியங்களைக் கவனியுங்கள். கவலையை விடுங்கள். இன்று ராமனை யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன். பிறகு ஸீதை ஒரு நொடியில் நிரந்தரமாக தங்களுக்கு வசப்படுவாள்” என்றான்.

**ரமஸ்வ காமம் பீப சாக்ர்ய வாரூணீம்
 குருஷ்வ க்ருத்யாந் வீந்யதாம் ஜ்வர: |
 மயாத்ய ராஹே கமீதே யமக்ஷயம்
 சீராய ஸீதா வஸாகா பவிஷ்யதி || (௨9)**

ஸ-64: மஹோதரன் கும்பகர்ணனை நிந்தித்தது

தலுத்த மதீகாயஸ்ய பவீதீநா பாஜுபராஸீ த: |
கும்பகர்ணஸ்ய வசநம் ப்ருதீவாவாச மஜோதர: || ௩)

அளவற்ற சரீரத்தையுடைய கும்பகர்ணன் வீரியக் கொழுப்பாலும், புஜபலத்தாலும் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல், மஹோதரன் கோபம் கொண்டு, “கும்பகர்ண! லோகோத்தரமான புலஸ்தியகுலத்தில் பிறந்தும் அல்ப புத்தி உன்னை விடவில்லையே. சாஸ்திர பரிசயமில்லாமல் கேவலம் கொழுப்பால் பேசுகிறாய். கர்வத்தால் தலைதெரியாததால், எந்த விஷயத்திலும் நன்கு ஆலோசனை செய்ய உனக்குத் திறமையில்லை. நமது மஹாராஜா ராஜநீதியையும் அதற்கு விரோதமான வழிகளையும் அறியாதவரல்ல. நீ ஒன்றுமறியாத சிறுவன்; கர்வத்தால் பிதற்றுகிறாய்.

ஆலோசனை செய்ய வேண்டிய காலதேசங்களையும் அதற்கு விரோதிகளையும் இரு கக்ஷிக்கார்களுடைய பலத்தையும் அதன் விருத்தியையும் குறைவையும் நமது அரசர் நன்றாயறிந்தவர்தான். பெரியோர்களை ஆசிரயித்து அவர்களிடத்தில் தத்வார்த்தங்களை உபதேசம் பெறாமல், கேவலம் சௌரியத்தையே நம்பியுள்ள ஒரு ஸாதாரண புத்திமான் செய்யும் காரியங்களை விவேகி செய்வானா? அப்படி, இருக்க நமது மஹாராஜா செய்வாரா? தர்மார்த்தகாமங்களுக்குப் பலன்கள் தனித்தனி என்றும், காரணங்கள் வெவ்வேறென்றும், அந்தந்த பலன்களையே அவை நிச்சயமாய்க் கொடுக்குமென்றும் நீ சொல்லுகிறாய். அவைகளின் ஸ்வரூபத்தையும், பிரமாணங்களையும் அறிவதற்கு உனக்குப் புத்தி கிடையாது. ஸ்வர்க்க ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் யாகாதிகர்மங்கள், அவை செய்யப்படும்பொழுது சரீர ஆயாஸம் முதலிய துக்கங்களை முதலில் கொடுக்கின்றன. அப்படியே பரத்திரவியத்தை அபகரிப்பது முதலான காரியங்கள் முடிவில் துக்கத்தைக் கொடுத்தாலும், ஆரம்பத்தில் ஸுகத்தைக் கொடுக்கின்றன. ஆகையால் கர்மங்களுக்கு நீ கூறியபடி பலன்கள் நிச்சயமில்லை. அப்படி யாதொரு பிரமாணங்களுமில்லை. ஸ்வர்க்கம் நரகம் முதலிய ஸகல பலன்களுக்கும் கர்மங்களே ஸாதனங்கள். ஆனால், விசேஷ பாபகர்மங்களும், உத்தம பலனைக் கொடுக்கின்றன. தர்மமும் அர்த்தமும் இவைகளுக்கு விரோதமான கர்மங்களும் இந்நான்கும் உத்தம பலனைக் கொடுக்கும்; சில சமயங்களில்

அதர்மமும் அனர்த்தமும் துக்கத்தைக் கொடுக்கும். ஆகையால் தர்மாதர்மங்களுக்கும் அர்த்தானர்த்தங்களுக்கும் இருவித பலன்களும் உண்டென்று ஏற்படுகிறது. இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் உபயோகப்படும் கர்மங்களை பிராணிகள் செய்து அவைகளின் பலன்களை அடைகின்றன. கேவலம் காமத்தையே அவலம்பித்த புருஷன் சுபமான கர்மங்களின் பலனை அடைவதைப் பார்த்திருக்கோம். ஆகையால் சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்பட்ட கர்மமே ஸுகத்தைக் கொடுக்கும், விலக்கப்பட்டவை துக்கத்தைக் கொடுக்குமென்பதும் நிச்சயமில்லை. ஸகல கர்மங்களும் ஸகல பலனையும் கொடுக்கும், கர்மங்களுக்கும், பலன்களுக்கும் நித்தியமான ஸம்பந்தமில்லை. இந்த நியாயத்தை ஆசிரயித்தே நமது மஹாராஜா ஸீதையை அபகரித்தார்; நாங்களும் அதற்கு ஸம்மதித்தோம். சத்ருவைப் பற்றின விஷயத்தில் தீர்க்கமாய் ஆலோசிக்காமல் நாங்கள் ஒன்றும் செய்யவில்லை. எடுத்துக்காட்டு, பார்ப்போம். நீ தனியாக ஸஹாயமில்லாமல் யுத்தத்திற்குச் செல்லுகிறேனென்றும் அதற்குக் காரணமாய் உன்னுடைய பலத்தையும் வீரியத்தையும் காட்டியும் சொன்னாய். அது பிரயோஜனமற்ற வார்த்தையென்று நிரூபிக்கிறேன். ஜனஸ்தானத்தில் வலித்த கரதுஷணர்களும், மற்ற ராக்ஷஸ வீரர்களும் ஸாமான்யர்களா? அவர்களை ராமன் ஒருவனாக ஒரு முகூர்த்தத்தில் நாசம் செய்திருக்கிறான். அந்த வீர சிகாமணியை நீ யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியுமா? ஜனஸ்தான ராக்ஷஸர்களுடைய பந்துக்கள் இன்றும் ராமனுடைய பெயரைக் கேட்டவுடன் நடுங்குகிறார்கள். அவன் பத்துத் திக்கிலும் தடையில்லாமல் தன் ரதத்தைச் செலுத்தும் தசரதனுடைய புத்திரன்; கோபம் கொண்ட ஆண் ஸிம்ஹத்தைப் போன்றவன்; அதிகப் பசியால் மெய்மறந்து தூங்கும் கிருஷ்ணஸர்ப்பத்தைத் தடியால் அடித்து எழுப்பப் பார்க்கும் புத்திமான் உன்னைத் தவிர வேறுண்டோ? ராமன் எக்காலத்திலும் தேதஸால் ஆதித்யனைப் போல் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிறான்; கோபத்தால் நெருங்க முடியாதவன்; ஸகலப் பிராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்க வந்த யமனைப் போன்ற ரகுவீரனைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியுமோ? நமது ஸைன்யம்யாவும் அவனுக்கெதிரில் ஒரு கூணம் கூட நிற்பது ஸந்தேகம்! அப்படியிருக்க, நீ ஒருவன் போய் என்ன செய்யலாம்? வரவரக் குறையும் பலத்தையுடையவன், வரவர விருத்தியாகும் பலத்தையுடைய சத்துருவை அலக்ஷ்யமாக எண்ணி ஜயிக்கப் போவானா? உயிரை வெறுத்து மரணத்தைத் தேடுகிறேவனல்லவா அப்படிச் செய்வான்? நீ ராக்ஷஸர்களுக்குள் சிரேஷ்டன். ராமனோ மனுஷ்யர்களுக்குள் சிரேஷ்டர். அது மாத்திரமல்ல; இந்திரன் ஆதித்யன் முதலிய தேவர்களும் அவனுக்கு நிகரில்லை. அவனுடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறேனென்று சொல்லவும் உனக்கு யோக்கியதையுண்டோ” என்றும்

கும்பகர்ணனைத் தூஷித்து, பிறகு ராவணனை நோக்கி, “மஹாராஜரே! விசேஷ பிரயத்னங்களளைச் செய்து அடைய வேண்டிய ஸீதையைத் தாங்கள் அதிஸூலபமாய் அடைந்திருக்கும் பொழுது பல யோசனை செய்வதேன்? அவளைத் தங்களுக்கு வசப்படுத்தி, அவள் தங்களை வந்தடையும்படியாக ஒரு உபாயம் எனக்குத் தோன்றுகிறது. அது தங்களுக்கு இஷ்டமானால் பிறருடைய யோசனையைக் கேட்காமல் தங்களுடைய புத்திக்குத் தோன்றிப்படி நடத்துங்கள். நானும் த்விஜிஹ்வனும் ஸம்ஹ்ராத்யும், கும்பகர்ணனும் விதர்தனனும் ராமனைக் கொல்வதற்காகப் புறப்பட்டுப் போகிறோமென்று லங்கையெங்கும் தெரிவியுங்கள். பிறகு நாங்கள் கோட்டைக்கு வெளியில் சென்று கோரயுத்தம் செய்கிறோம்; நாங்கள் ஐயித்தால் மேற்கண்ட உபாயங்கள் ஒன்றும் வேண்டியதில்லை; அப்படியில்லாவிட்டால் ராமனுடைய பெயரால் அடையாளம் செய்யப்பட்ட பாணங்களால் எங்களுடைய தேகங்களில் காயப்படுத்திக் கொண்டு, ரத்தம் பெருக, ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தின்று விட்டோமென்று கோஷித்துக் கொண்டு தங்களுடைய பாதத்தில் நமஸ்கரிக்கிறோம். தாங்கள் எங்களுக்கு விசேஷ வெகுமானங்களைச் செய்யுங்கள். உடனே, “ராமலக்ஷ்மணர்களும் வானர ஸைன்யமும் மடிந்ததென்று லங்கையெங்கும் யானையின்மேல் பறை சாற்றுவியுங்கள். பிறகு, வெகு ஸந்தோஷத்துடன் தங்களுடைய ஸேவகர்களுக்கு வஸ்திரங்களையும் ஆபரணங்களையும் பரிவாரங்களையும் வேண்டிய வரையில் கொடுங்கள். கந்தபுஷ்பங்களாலும் மாலைகளாலும் பக்ஷ்யங்களாலும் ராக்ஷஸ வீரர்களைத் திருப்தி செய்யுங்கள். இப்படி, “ராமன் ராக்ஷஸர்களால் தின்னப்பட்டான்” என்று வதந்தி ஊரெங்கும் பரவும். உடனே தாங்கள் ஸீதையிடத்திற்குச் சென்று, பர்த்தாவைப் பறிகொடுத்த சோகத்தை ஆற்றி, “என்னிடத்தில் பிரீதிவைத்து, என்னிஷ்டப்படி நடக்க வேண்டுமென்று அவளைப் பிரார்த்தித்து தனங்களையும், தான்யங்களையும், ரத்னங்களையும், வஸ்திரங்களையும், ஆபரணங்களையும் யதேஷ்டமாய்க் கொடுங்கள். இந்தக் கபடோபாயத்தால் ஸீதை பயந்து வருந்தி, அதுவரையில் தங்களிடத்தில் ஆசையில்லாமலிருந்தும் புருஷனை இழந்து வேறு கதியற்றதால் தங்களையே சரணமடைவாள். தன் பிரியத்திற்குப் பாத்திரமான பதி இறந்தானென்று நிச்சயமாய் அறிந்து, அவளை அடைவோமென்ற ஆசையை விட்டு, ஸ்திரீகளுக்குரிய சபலபுத்தியால் தங்களுக்கு வசப்படுவாள். மிகுந்த செல்வத்தில் வளர்ந்தவள்; ஸுகத்தையே அனுபவிக்கத் தகுத்தவள்; விசேஷ கஷ்டங்களால் புண்பட்டவள். இனி ஸகல ஸுகமும் தங்களையே பொருத்திருக்கின்றது என்று வலுவில் வந்தடைவாள். என் புத்திக்கு எட்டின வரையில் இது நல்ல உபாயமென்று தோன்றுகிறது. ராமனுடன் யுத்தத்திற்குச் சென்று அவன் கண்ணில் பட்டால் பெரிய அனர்த்தம் நேரும். வலுவில்

மரணத்தைத் தேடிக் கொள்ளவேண்டாம். தாங்கள் யுத்தம் செய்யாமல் இருந்த விடத்திலேயே உத்தம லாபத்தையும் கேட்கத்தையும் அடையலாம். சத்துருஸையத்தைப் பார்க்காமல், யுத்தத்தில் நேரும் பிராண பயிரில்லாமல், சத்ருக்களை யுத்தம் செய்யாமலே ஜயித்து, விசேஷ கீர்த்தியையும் ஸுகத்தையும், ஸகல லக்ஷ்மிக்கும் வாஸஸ்தானமான ஸீதையென்ற உத்தம ஸம்பத்தையும் அடைவீர்கள். (ஸீதை தன்னை விட்டுப் பிரிந்து பரபுருஷனிடத்தில் ஆசைவைத்து அவனுக்குப் பார்வையானாளென்று கேட்டவுடனே ராமலக்ஷ்மணர்கள் இறப்பார்களென்பது மஹாதரணுடைய கருத்து).

சித்ருஷ்டஸந்ஞயா ஹ்யநவாப்த ஸம்ஸாரயா
நீபூநயுத்தேந ஜயந நராதீப: |
யஸஸ்ச புண்யம் ச மஹத் மஹீபதே
ஸந்நயம் ச கீர்த்திம் ச சீரம் ஸமஸந்நுதே || (36)

ஸ-65: கும்பகர்ணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஸ ததேதாத்தஸ்து நீர்பர்த்ஸ்ய கும்பகர்க்ணா மஹோதரம் |
அப்ரவீத் ராக்ஷஸ ப்ரேரஜ்டம் ப்ராதரம் ராவணம் தத: || ௩

அதைத் கேட்டுக் கும்பகர்ணன் மஹோதரனை அதட்டித் தூஷித்து, ராவணனை நோக்கி, “துராத்மாவான அந்த ராமனால் தங்களுக்கு நேர்ந்த பயத்தை, அவனைக் கொன்று தீர்க்கிறேன். சத்தருக்களற்று ஸுகமாயிருங்கள். ஜலம் வற்றின மேகங்களைப் போல் சூரர்கள் வீணாய்க் கர்ஜிக்கமாட்டார்கள். என் வார்த்தைகளுக்குத் தகுந்தபடி செய்கைகளையும் பாருங்கள். சூரர்கள் பிறர் அவமானமாய்ப் பேசுவதைப் பொறுக்கமாட்டார்கள்; தங்களைத் தாங்களே புகழார்கள்! தங்களுடைய பராக்கிரமத்தைக் காரியங்களால் வெளிப்படுத்துவார்களேயன்றி வீண்பெருமை பேசார்கள். புத்தியில்லாமல் சத்துருக்களுக்குப் பயந்து, தங்களை எல்லாம் தெரிந்தவர்களாக எண்ணிக் கொள்ளும் உன்னைப்போன்ற மந்திரிகளின் வார்த்தையைக் கேட்டு மஹோதர, நம் அரசன் இந்தக் கதியடைந்திருக்கிறார். யுத்தமென்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனே பயந்து நடுங்கி, அரசனுக்கு இச்சகம் பேசி, அவனுடைய மனம், போனபடியெல்லாம் நடக்கும் உன்னைப்போன்ற மந்திரிகளின் ஆலோசனையைக் கேட்டு ஸீதையை அபகரித்து, இந்தக் கோரவயுத்தத்தை வலுவில் அழைத்துக்கொண்டார். ஐயோ! ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தின இந்த லங்காபுரிக்கு வாய்த்த அரசனை என்னவென்று சொல்லுவேன். பரமமித்திரனைப்போல் வேஷம் பூண்டு ரஹஸ்யமாய் அதை ஸகல விதத்திலும் கெடுக்க வந்திருக்கிறான். இவனை அரசனாய் அடைந்து லங்கையில் பிரஜைகள் மடிந்தார்கள்; ஸைன்யம் அழிந்தது. ஐசுவர்யம் குலைந்தது. மஹாராஜா மாத்திரம் பாக்கி. நீங்கள் வருவித்த அநர்த்தத்தைப் பரிஹாரம் செய்ய இதோ நான் யுத்தத்திற்குப் புறப்படுகிறேன். சத்ருக்களை நாசம் செய்கிறேன். ஒருவரும் கவலைப்பட வேண்டாம்” என்று காளமேகங்களைப் போல் கர்ஜித்தான்.

அதைக்கேட்டு ராவணன், கும்பகர்ணனை மெச்சி, அவன் புத்தி சாதூர்யமாய்ப் பேசினதைப்பற்றி ஸந்தோஷித்து, மஹோதரனைப் பார்த்துச் சிரித்து, “தம்பி! இவன் ராமனிடத்தில் மிகவும் பயந்தவன் போலிருக்கிறது. ஆகையால் யுத்தமென்றால் இவனுக்கு இஷ்டமேயில்லை. யுத்தத்தில் எப்பொழுதும் ஆவலுள்ள உன்னைப் போன்றவன் கிடைப்பதரிது. ஸகலவித யுத்தத்திலும்

கைதேர்ந்த நீ என்னிடத்தில் வைத்த ஸ்நேகத்திலும் பலத்திலும் நிகரற்றவன். ஆகையால் சத்துருக்களை ஐயித்து என் பயத்தை நாசம்செய்ய உன்னை அகாலத்தில் எழுப்பினேன். எனக்கு ஹிதத்தையே கோரும் ராக்ஷஸர்கள் தங்களுடைய விச்வாஸத்தைக் காட்டிக்கொள்ள ஸமயம் இதே. கால பாசத்தைத் தரித்த யமனைப் போல் நீ குலபாணியாய் யுத்தத்திற்குச் சென்று ராமலக்ஷ்மணர்களையும் வானரர்களையும் தின்று வா. ஆதித்யர்களைப் போல் அவர்கள் தேஜஸால் ஜ்வலித்தால் உனக்கு அது ஒரு பொருட்டா? உன் ரூபத்தைக் கண்டவுடனே அவர்களுடைய ஹிருதயம் பிளக்குமே. சண்டமாருதத்தால் அடிபட்ட மேகங்களைப் போல் வானரர்கள் இருந்தவிடம் தெரியாமல் ஓடி ஒளிவார்கள். யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டுப் போ. ஜயலக்ஷ்மியுடன் திரும்பி வா” என்றான். மஹாபலவானான கும்பகர்ணனைப் பார்த்து இப்படி உத்ஸாஹமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, தான் போன உயிரைத் திரும்பியடைந்ததுபோல் எண்ணினான். கும்பகர்ணனுடைய பலத்தையும் பராக்ரமத்தையும் நன்றாக அறிந்தவனாகையால், களங்கமற்ற சந்திரனைப் போல் அவன் முகம் கவலையற்று பிரகாசித்தது.

தன் அண்ணனும் மஹாராஜாவுமான ராவணன் தன்னை முற்றிலும் நம்பிக் கொண்டாடினதைப்பற்றி கும்பகர்ணன் ஸந்தோஷத்தால் பூரித்து, அவனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் போக யத்தனித்தான். கருத்த இரும்பால் செய்யப்பட்ட பயங்கரமான தன் சூலத்தைக் கையிலெடுத்தான், அது உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு நெருப்புஜ்வாலைபோல் பிரகாசித்தது. இந்திரனுடைய இடியைப் போல் பயங்கரமாய், வஜ்ராயுதத்தைப்போல் பளுவாக இருந்தது. தேவ, தானவ, கந்தர்வ, யக்ஷ, கின்னர கணங்களை யுத்தத்தில் பலதடவை நாசம்செய்து, ஜயத்தை ஸம்பாதித்த சூலம், சிவந்த புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, நிகரற்ற தேஜஸுடன் அதற்குள்ள குரூரஸ்வபாவத்தால் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது. சத்துருக்களுடைய ரத்தத்தாலும் மாம்ஸத்தாலும் விளங்கிற்று. அதை அலக்ஷ்யமாய்ச் சுழற்றிக் கொண்டு கும்பகர்ணன், “மஹாராஜரே! நான் ஒருவனே யுத்தத்திற்குச் செல்வேன். என் ஸைன்யம் இங்கேயே இருக்கட்டும். இன்று கோபபரவசனாய் வானர ஸைன்யத்தைக் கலக்கி விழுங்குவேன்” என்று அட்டஹாஸம் செய்தான். அதைக் கேட்டு ராவணன், “குழந்தாய்! அப்படியல்ல; ஸகல ஆயுதபாணிகளான ஸைன்யத்தால் சூழப்பட்டு யுத்தத்திற்குச் செல். வானரர்கள் மஹாபுத்திமான்கள். விவேகசாலிகள். உத்ஸாஹமுள்ளவர்கள். விடாமுயற்சியுள்ளவர்கள். சத்தரு அஜாக்கிராதையால் தனியாக அகப்பட்டுக் கொண்டால் கடித்துக் கொன்று விடுவார்கள். ஆகையால் யுத்தத்தில் நெருங்க முடியாத ஸைன்யத்தடன் செல்.

ராக்ஷஸர்களுக்கு விரோதமான ஸகல சத்துருக்களையும் ஹதம் செய்” என்று ஆஸனத்திலிருந்தெழுந்து, நவரத்னங்களால் விளங்கும் ஒரு தங்க ஹாரத்தை அவனுடைய கழுத்தில் போட்டான். தோள்வளைகளையும் மோதிரங்களையும் ஹாரத்தையும் குண்டலங்களையும் புஜ கீர்த்திகளையும் இன்னும் மற்ற உத்தமமான ஆபரணங்களையும், அவனுக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்து, சிரேஷ்டமான மாலைகளாலும் பரிமனத் திரவியங்களாலும் அலங்கரித்து, யுத்தத்திற்கு உத்தரவு கொடுத்தான். அப்பொழுது பிரபலமான மந்திரங்களுடன் விதிப்படி ஆஹுதி செய்யப்பட்ட அக்னியைப்போல் கும்பகர்ணன் ஜ்வலித்தான். தேவாஸாரர்கள் கூர்ஸமுத்திரத்தை அமிருதத்திற்காகக் கடையும்பொழுது மந்தர பர்வதத்தில் சுற்றப் பட்ட வாஸுகி என்ற மஹா நாகத்தைப்போல், கோமேதகம், இந்திரநீலம் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஸுவர்ணமயமான அரைநூல் மாலை அவனுடைய இடுப்பில் பிரகாசித்தது. சத்துருக்களுடைய ஆயுதங்களால் பிளக்க முடியாமல், அஸ்திரங்களால் துளைக்க முடியாததாய், மின்னலைப்போல் தன் காந்தியால் விளங்கும் தங்கக்கவசத்தால், ஸந்தியாகாலத்தில் மேகமாலைகளால் சூழப்பட்ட பர்வதராஜனைப்போல் தோன்றினன். ஸர்வாபரண பூஷிதனாய் சூலபாணியாய் அவன் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும் பொழுது, மூன்று லோகங்களையும் மூன்றடிகளால் அளக்க உத்தேசித்து திரிவிக்ரமாவதாரமெடுத்த நாராயணனைப் போல் விளங்கினான். தன் அண்ணனை ஆலிங்கனம் செய்து, பிரதக்ஷிணம் செய்து தலைவணங்கி, அந்த மஹாபலவான் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அளவற்ற சரீரத்தையும் பலத்தையுமுடைய அந்த ராக்ஷஸ வீரன் போரீடபோல் கர்ஜித்துக்கொண்டு போகும்பொழுது, பிரபலமான ஆசிர்வாதங்களால் ராவணன் அவனுக்கு ஐயத்தை அனுக்ரஹித்தான்.

சங்கம் துந்துபி முதலிய ரணவாத்யங்கள் கோஷிக்க, உத்தமமான ஆயுதங்களைத் தரித்த ஸைன்யங்கள் புடைசூழ, மலைபோன்ற யானைகளும் சண்டமாருதத்தைப் போன்ற குதிரைகளும் நீருண்ட மேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் ரதங்களும் ரதவீரர்களும் ஆயிரக் கணக்காய் அவனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். ஸர்ப்பங்கள், ஒட்டகங்கள், கோவேறு சுமுதைகள், குதிரைகள், ஸிம்ஹங்கள், யானைகள், மான்கள், ஹம்ஸம் முதலிய பகடிகள் ராக்ஷஸ வீரர்களுக்கு வாஹனங்களாயிருந்தன. தேவாஸுரர்களைக் கதறவடிக்கும் கும்பகர்ணன் பிரஜைகளால் வாரியிறைக்கப்பட்ட புஷ்பமாரியால் மறைந்து, பூர்ண சந்திரனைப்போல் ஒரு வெள்ளைக்குடை விளங்க, கூரான சூலத்தைக் கையில் பிடித்துச் சென்றான். ஸ்வபாவமான கொழுப்புடன் யுத்தபூரியிலிருந்து அடிக்கும் ரத்தத்தின் வாஸனை கலந்து அவனுக்கு எல்லையற்ற மதத்தை உண்டு பண்ணிற்று, மஹா பலவான்களான காலாட்கள்

பயங்கரமான ரூபங்களுடன் கோபத்தால் சிவந்த நேத்திரங்களுடனும் பார்வைகளுடனும் மைமலைகளைப்போன்ற சரீரங்களுடனும் ஸகல ஆயுதங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு வீரவாதங்களைச் செய்துகொண்டு கும்பகர்ணனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். சிலர் சூலங்களையும், சிலர் கூரான கத்திகளையும், சிலர் கோடாலிகளையும், சிலர் வெகு நீளமுள்ள ஈட்டிகளையும் கதைகளையும் உலக்கைகளையும் பனை மரங்களையும், சுழற்றிக்கொண்டு உத்ஸாஹத்துடன் சென்றார்கள். சத்துருக்கள் கண்டு பயந்து மயிர்க் கூச்சமடையும்படியான வேறு ரூபத்தைத் தரித்து, கும்பகர்ணன் தேஜஸாலும் பலத்தாலும் நீகரற்றவனாக யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான், நூறு வில்லளவு விசாலமாகவும், அறுநூறு வில்லளவு உயரமாயும் மஹாபர்வதத்தைப்போலுமிருக்கும் தேகத்துடன், தேர்ச் சக்கரங்களைப் போல் வட்டமான நேத்திரங்களால் பார்ப்போர் நடுங்கும்படி, காட்டுத் தீயால் எரிக்கப்பட்ட காடுகளையுடைய மலையைப்போல் பூமி அதிரும்படி நடந்துகொண்டு, தன்னைச் சூழ்ந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து, பாதாளத்தைப்போன்ற வாயைத் திறந்து, இடிபோல் சிரித்து, “இன்று என் வீரியத்தைப் பாருங்கள், விட்டில் பூச்சிகள் நெருப்பில் விழுந்து மடிவதுபோல், இந்த வானர ஸைன்யமும் ஸேனைத் தலைவர்களும் வரிசை வரிசையாக கோபாக்னியில் விழுந்து சாம்பலாவார்கள். வனத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் இந்தக் குரங்குகள் இதுவரையிலும் எனக்கு யாதொரு தவறும் செய்யவில்லை. லங்கையின் தோட்டங்களுக்கு ஒரு ஆபரணமாக இந்த வானரஜாதி இருந்து கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது லங்கையை முற்றுகையிடத் துணிந்தபடியால் அவைகளைத் தண்டிக்க வேண்டியது. இதற்குக் காரணமான ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று, பிறகு வானரப் பூண்டில்லாமல் செய்வேன்” என்றான். அதைக் கேட்டு ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கோரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள்; ஸமுத்திரம் கலங்கிற்று.

கும்பகர்ணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்பொழுது கோரமான அபசகுனங்கள் நான்கு பக்கங்களிலும் காணப்பட்டன. மஹா புத்திமானானதால் அவைகளின் பிரயோஜனம் அவனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். மேகங்கள் கழுதைகளைப் போன்ற நிறத்துடன், இடி எரிகொள்ளிகளால் பயங்கரமாய்க் காணப்பட்டன. காடு மலை ஸமுத்திரம் முதலியவைகளுடன் பூமி நடுங்கிற்று. பயங்கரமான நரிகள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கிகொண்டு கோரமாய் ஊளையிட்டன. பக்ஷிகள் அபஸ்வ்யமாய் வட்பரிட்டன. கழுகுகள் மாலையாய்க் கோத்ததுபோல் அவன் போகும் வழியில் விழுந்தன. அவனுடைய இடது கண்ணும் புஜமும் துடித்தன. ஓர் எரி கொள்ளி ஜ்வலித்துக் கொண்டு பயங்கரமான சப்தத்துடன் அவனுக்கெதிரே விழுந்தது. ஸூரியனுடைய ஒளி மழுங்கிற்று. காற்று சுகமாய்

வீசவில்லை. யமனுடைய பாசத்தால் கட்டுப்பட்டுப் புத்திமயங்கி, சும்பகர்ணன் மயிர்க்கூச்சமுண்டாக்கும் அந்த பெரிய அபசகுனங்களைக் கவனிக்கவில்லை. நகரத்தின் பிராகாரங்களைக் கால்நடையாய்த் தாண்டி வெளியில் வந்து, வானர ஸைன்யம் மேகக்கூட்டங்களைப் போல் எங்கும் பரவியிருப்பதைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தான். மஹாபர்வதம் நடந்து வருவதைப்போன்ற அந்த ராக்ஷஸ்வீரனைக் கண்டு குரங்குகள் மூலைக்கு மூலை ஓடி ஒளிந்தார்கள். நீருண்ட மேகங்கள் சுழற்காற்றால் அடிக்கப்பட்டுச் சிதறுவதுபோல், பயங்கரமான அந்த வானர ஸைன்யம் பயந்து ஓடுவதைக் கண்டு அந்த ராக்ஷஸ்வீரன் ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்தான். ஆகாசத்தில் மழைக்காலத்தில் குமுறும் மேகங்களைப் போல் கருத்த சரீரத்தையுடைய சும்பகர்ணன் ஸிம்ஹநாதம் செய்வதைக் கேட்டு, வானரர்கள் வேரற்ற ஆச்சாமரங்களைப் போல் இருந்த விடத்திலேயே பிரக்ஞையற்று விழுந்தார்கள். இப்படி அந்த ராக்ஷஸ் சிரேஷ்டன் நிகரில்லாத ரூபம், பலம், வீரியம், தைரியம் முதலிய குணங்களுடன், விசாலமான. சூலத்தைக் கையிலேந்தி, யுத்தகளத்தில் சத்துருக்களை மூலநாசம் செய்ய வருவதைக் கண்டு, பிரளயகாலத்தில் லோகங்களை ஸம்ஹரிக்கவரும் யமன், “என்ன உத்திரவு?” என்று காத்துக் கொண்டிருக்கும் தண்டத்துடன் வருகிறானோ என்று வானரர்கள் பயத்தால் மெய் மறந்தார்கள்.

**வியூல பரிக்ஷாந் ஸ சும்பகர்ணா
ரீபுநீதநாய விநீஸ்ஸ்ருஷ்தா மஹாத்மா |
கபீகண பயமாததத் ஸரீமம்
ப்ரபுரீவ கீங்கரதண்டவாந் யுகாந்ஷத|| (60)**

ஸ-66: கும்பகர்ணனுடைய யுத்தம்

ஸ ஸங்கயீத்வா ப்ராகாரம் கீர்கூடோபமோ மஹாந் |
நீர்யஸ்யஸ நகராத் தூர்ணம் கும்பகர்கோ மஹாபல: || ௧)

ம ஹாபலவானான கும்பகர்ணன், பர்வதசிகரத்தைப்போல் பிராகாரங்களை அலக்ஷ்யமாய்த் தாண்டி, லங்கையிலிருந்து சீக்கரமாய் வெளியில் வந்தான். அவனுடைய கர்ஜனையால் ஸமுத்திரம் பிரதித்வனி செய்தது; இடிகள் விழுந்தன; பர்வதங்கள் எரிந்து சாம்பலாயின; இந்திரன், யமன், வருணன் முதலிய தேவர்களும் கொல்ல முடியாக அந்த ராக்ஷஸ சிரேஷ்டன் பயங்கரமான நேத்திரங்களுடன் யுத்தத்திக்கு வருவதைக் கண்டு, வானார்கள் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள். அதைப் பார்த்து அங்கதன், ஸேனைத் தலைவர்களான நளன், நீலன், கவாக்ஷன், குமுதன், முதலியவர்களை நோக்கி, “என்ன காரியம் செய்கிறீர்கள்! உங்களுடைய வீரியத்தையும், சௌரியத்தையும், பராக்கிரமத்தையும் உத்தம குலத்தையும் மறந்து பயத்தால் கிலிபிடித்து, ஸாமான்யக் குரங்குகளைப் போல் நீங்களும் ஓடலாமா? மித்திரர்களே! நல்லது, திரும்பி வாருங்கள், உயிர் வெல்லமா? ரகுவீரனுக்கல்லாமல் எதற்காக அதைக் காப்பாற்ற வேண்டும்? இவன் நீங்கள் யுத்தம் செய்யத் தகுந்த ராக்ஷஸ வீரனல்ல. நம்மைப் பயமுறுத்துவதுற்காகச் செய்யப்பட்ட ஓர் உருவம். லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்களுக்குப் பயமுண்டாக்குவதற்காக நிர்மிக்கப்பட்ட இந்தப் பெரும் பொம்மையை நமது பராக்கிரமத்தால் தூளாக்குவோம், திரும்புங்கள்” என்றான்.

அப்பொழுது வானரவீரர்கள் மெள்ளமெள்ளத் தைரியமடைந்து ஒன்று சேர்ந்து மரங்களையும் பாறைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு யுத்த பூமிக்கு வந்தார்கள். மதம்கொண்ட யானைகளைப் போல் கும்பகர்ணனைத் தடுத்து வெகுகோபத்துடன் கைகொண்ட வரையில் அடித்தார்கள். உன்னதுமான மலைச்சிகரங்களாலும் பாறைகளாலும் புஷ்பித்த விருக்ஷங்களாலும் இடைவிடாமல் அடிக்கப்படும் அந்த ராக்ஷஸவீரன் சற்றும் அசையாமல் சிரித்துக் கொண்டிருந்தான்; அவனுடைய பலம் அப்படிப்பட்டது. பாறைகளும் மரங்களும் அவனுடைய தேகத்தில் பட்டுப் பொடிப்பொடியாய் பூரியில் விழுந்தன, காட்டுத்தீ வானங்களை எரிப்பதுபோல், அவன் மஹாவீரியமுள்ள வானரஸன்யத்தைக் குழப்பினான். கணக்கில்லாத வானார்கள் ரத்தத்தால் நனைந்து பூரியில் விழுந்தார்கள். பலர் சிவந்த புஷ்பங்களையுடைய விருக்ஷங்களைப்போல் வாரியெறியப்பட்டார்கள். பலர் தலைவிரிகோலமாய் ஓடிக்கொண்டு வழியிலிருக்கும் எல்லாவற்றையும் தாண்டித் திரும்பிப்

பார்க்காமல் சென்றார்கள். பலர் ஸமுத்திரத்தில் மூழ்கினார்கள். பலர் ஆகாசத்தில் மறைந்தார்கள். பலர் அதிக பலவானான கும்பகர்ணனால் அடித்துக் கொல்லப்பட்டு ஸமுத்திரத்தில் கட்டின அணைவழியாய் ஓடினார்கள். கரடிகள் மரங்களில் ஏறிக்கொண்டன; பலர் பள்ளத் தாக்குகளில் ஒளிந்தார்கள்; பலர் மலைகளிலேறி மறைந்தார்கள்; பலர் ஸமுத்திரத்தில் அமிழிந்தார்கள்; பலர் குகைகளில் நுழைந்தார்கள்; பலர் தரையில் விழுந்தபடி கிடந்தார்கள்; சிலர் அவ்விடத்தில் நிற்கவே இல்லை. பலர் சரணமென்று பூமியில் விழுந்தார்கள்; பலர் பிணம்போல் மூச்சை அடக்கிக் கொண்டு கிடந்தார்கள்.

இப்படி வானரஸையம் முறிபட்டோடுவதைக் கண்டு அங்கதன், “நில்லுங்கள், திரும்புங்கள்; யுத்தம் செய்வோம்; இந்த பூமியில் நீங்கள் எங்கே ஓடி ஒளிந்தாலும் இவனிடத்திலிருந்து தப்பமுடியாது. ஆகையால் திரும்பி வாருங்கள். அவமானப்பட்டு எதற்காக உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும்? தடையற்ற பராக்கிரமத்தையுடையவர்களே! ஆயுதங்களை விட்டெறிந்து ஓடும் உங்களைக் கண்டால் பெண் பிள்ளைகளும் கைகொட்டிச் சிரிப்பார்களே! மானமுள்ளவர்களுக்கு அதைவிட மரணம் வேறுண்டோ? நீங்களெல்லோரும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்கள். அல்பக் குரங்குகளைப் போல் பயத்தால் மெய்மறந்து எங்கே ஓடுகிறீர்கள்? தைரியத்தை விட்டு ஓடுபவர்கள் பரம நீசர்களல்லவா? ஜனக்கூட்டங்களில் நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் அபாரமாக உங்களை மெச்சிக்கொண்ட வீரவாதங்களும் ஆத்ம ஸ்தோத்ரங்களும் இப்பொழுது எங்கே போயின? பிறரால் நிந்திக்கப்பட்டு உயிரை வைத்துக் கொண்டிருப்பவனை எல்லோரும் தைரியமற்ற பேடியென்று நிந்திப்பார்கள். நமது முன்னோர்களான குரர்கள் அனுஷ்டித்த ஸன்மார்க்கத்தை நீங்களும் அனுஷ்டியுங்கள்; பயத்தை விடுங்கள். நாம் பயந்தோடினாலும் யமன் நம்மை விடப் போகிறதில்லை. யுத்தத்தில் சத்துருவால் அடிப்பட்டு இறந்தால் சுத்தவீரர்களுக்குரிய பிரஹ்ம லோகத்தை அடைவோம்; அது எல்லோருக்கும் கிடைக்குமா? சத்துருவை நாம் கொன்றால் அபார கீர்த்தியடைவோம். வீர ஸ்வர்க்கமடைவதற்கு நாம் கொடுக்க வேண்டிய விலை நமது அல்ப ஜீவன்; அடையும் பிரயோஜனமோ எல்லையற்றது. இந்தக் கும்பகர்ணன் ரகுவீரனுடைய நெருப்பில் விழுந்த பூச்சி மீளுமோ? மஹாகீர்த்தி பெற்ற நாம் ஒரு ராக்ஷஸனால் அடிபட்டோடி உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டால் கீர்த்தியென்ற உயிர் போகும்ல்லவா” என்று தைரியம் சொன்னான். இவ்வாறு கூறும் அங்கதனை நோக்கி, வானர்கள் பயத்தால் புத்தி சிதறி, ஓடிக்கொண்டே “இந்தக் கும்பகர்ணன் எங்களைக் கோரமாய் வதம் செய்கிறான். இங்கே நின்று யுத்தம் செய்வதற்கு இது காலமா? தாங்களும் எங்களுடன் ஓடிவாருங்கள்,

உயிர்போனால் வருமா? உயிரிருந்தால் பிழைக்கலாம்; பிழைத்திரந்தால் இன்னும் அநேக யுத்தங்களில் கீர்த்தியடையலாம்?” என்று கூறிக்கொண்டே எல்லோரும் இருந்தவிடம் தெரியாமல் மறைந்தார்கள். அப்பொழுது பயங்கரமான ரூபத்துடன் பயங்கரமான நேத்திரங்களுடன் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் கும்பகர்ணனைக் கண்டு ஓடும் வானர வீரர்களை அங்கதன் ஆறுதல் செய்து, பயத்தை தீர்த்து, ராமன் வாலியைக் கொன்றதையும், ஸாலலிருஷங்களையும் பர்வதங்களையும் துளைத்ததையும், மஹாஸமுத்திரத்தில் அணைக் கட்டினதையும் எடுத்துச் சொல்லி, அவருடைய அபார பராக்கிரமத்தை வர்ணித்து மெள்ள மெள்ளத் திருப்பிக்கொண்டு வந்தான். வரவர தைரியமடைந்து உத்ஸாஹம் கொண்டு, அங்ககனுடைய வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு, ரிஷபன், சரபன், மைந்தன், த்விவிதன், தூம்ரன், நீலன், குமுதன், ஸுஷேணன், கவாக்ஷன், ரம்பன், தாரன், பனஸன் முதலிய வானர வீரர்கள் கும்பகர்ணனுடன் யுத்தம்செய்ய அதிவேசமாய்த் திரும்பிவந்தார்கள். அவர்களுடன் ஆஞ்சநேயரும் சென்றார்.

**ரீஷப பரப மைந்த தூம்ர நீலா:
குமுத ஸுஷேண கவாக்ஷ ரம்ய தாரா: |
த்வித பநஸ வாயுயுத்ர முக்யா:
த்வரீததராய்முகம் ரணம் ப்ரயாதா: || (36)**

ஸ-67: கும்பகர்ண வதம்

தே நிவ்ருத்தா மஹாகாயா: ப்ருத்வாங்கத வசஸ் ததா |
நைஜ்ஜீம் புத்திமாதாய ஸர்வே ஸங்க்ராம காங்க்ஷிண: || (1)

இப்படி மலைப்போன்ற தேகங்களையுடைய வானர்கள் அங்கதனுடைய வார்த்தையைக் கேட்டுத் தங்களுக்கு ஸ்வபாவமான வீரியத்தையும் தைரியத்தையும் அடைந்து மறுபடியும் யுத்தம் செய்வதில் ஆவல்கொண்டார்கள். தங்களுடைய பராக்கிரமங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு, தங்களுடைய வீரியத்தையே நம்பி உயிரை வெறுத்து ராமனுக்கு அர்ப்பணம் செய்ய நிச்சயித்து, ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டுக்கொண்டு கும்பகர்ணனைச் சூழ்ந்து கோரயுத்தம் செய்தார்கள். விருகூஷங்களையும் பெரிய மலைகளையும் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டு அவனை நான்கு புறங்களிலிருந்தும் அடித்தார்கள். அவனோ கோபம்கொண்டு கதையைக் கறகறவென்று சுழற்றி வானரவீரர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாய் மடித்து ஸகல திக்குகளிலும் வாரியெறிந்தான். எழுநூறு எண்ணூறு ஆயிரம் இப்படி வானரர்களை ஒரே தடவையில் அடித்துப் பூமியில் தள்ளினான். எட்டு, பத்து, பதினாறு, இருபது, முப்பது இப்படி வானரர்களை வாரி வாயில் போட்டு விழுங்கிக்கொண்டு ஓடிவந்தான். கருடன் ஸர்ப்பங்களைக் கொத்தி விழுங்குவதைப் போல், அவனுடைய வயிற்றில்போன வானரர்களுக்கோ கணக்கில்லை. அப்பொழுது ஸேனைத் தலைவர்களால் ஸமாதானம் செய்யப்பட்டு, வானர்கள் பல திக்குகளிலிருந்தும் ஓடிவந்து, மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு மறுபடியும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

த்விவிதன் ஒரு பெரிய பர்வதத்தைப் பெயர்த்து, மஹாபர்வதத்தில் தங்கும் மேகத்தைப் போல் கும்பகர்ணன் மேல் விட்டெறிந்தான். அது அவனுடைய தேகத்தில் படாமல் அவனைச் சூழ்ந்த ராக்ஷஸ ஸையத்தில் விழுந்து, குதிரைகளையும் யானைகளையும் ரதங்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்தது. மறுபடியும் வேறொரு மலையை விட்டெறிந்து ராக்ஷஸர்களுடைய குதிரைகளையும் ஸாரதிகளையும் நாசம் செய்து ரத்த வெள்ளம் பெருகச் செய்தான். ராக்ஷஸ ரதவீரர்கள் கூரான பாணங்களால் வானர்களுடைய தலைகளை அறுத்துப் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்தார்கள். வானர்களும் பெரிய விருகூஷங்களால் ரதங்களையும் குதிரைகளையும் யானைகளையும் ஓட்டங்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் அடித்துக் கொன்றார்கள்.

ஹனுமான் ஆகாசத்தில் நிற்குகொண்டு கும்பகர்ணனுடைய தலை மேல் மலைச்சிகரங்களையும் பல விருக்ஷங்களையும் இடைவிடாமல் பொழிந்தார். அவன் அவைகளைச் சூலாயுதத்தால் பிளந்து பொடி செய்து, தீக்ஷணமான சூலத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு வானர ஸேனையைக் நோக்கி ஓடி வந்தான். மாருதி ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டு, தன் இனத்தாரை நாசம் செய்ததால் கோபம்கொண்டு, அவனை மறித்து அடித்தார். சத்தத்தாலும் கொழுப்பாலும் பூசப்பட்டு, பெரிய மலையைப் போன்ற தேகத்தையுடைய கும்பகர்ணன், அந்த அடியைத் தாங்காமல் கலங்கினான். உடனே தீப்பிடித்த மலைச் சிகரத்தைப் போல் ஜ்வலித்து, மின்னலைப் போல் பிரகாசிக்கும் தன் சூலத்தைச் சுழற்றிக் கொண்டு, பூர்வகாலத்தில் ஷண்முகர் க்ரௌஞ்ச பர்வதத்தைத் தன் உக்கிரமான சக்தியால் அடித்தது போல், ஹனுமானை மார்பில் குத்தினான். ஆஞ்சநேயர் மார்பு பிளந்து, இந்திரியங்கள் கலங்கிப் புத்தி சிதறி, வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, பிரளயகாலத்தில் மேகங்கள் கர்ஜிப்பதுபோல் பயங்கரமாகக் கர்ஜித்தார். அவர் வருந்தினதைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டார்கள். வானர்கள் மனம் நொந்து பயந்து யுத்தகளத்திலிருந்து ஓடிப்போனார்கள்.

பிறகு நீலன் ஸையத்தை ஓழுங்குபடுத்தி அடக்கிக் கும்பகர்ணனை ஒரு மலைச்சிகரத்தால் அடித்தான், அதைக் கண்டு கும்பகர்ணன் விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு அதைக் குத்தினான். அந்த வேகத்தால் அது பொடிப் பொடியாய் நெருப்புப் பொறிகளை உதிர்த்துக் கொண்டு பூமியில் விழுந்தது. பிறகு விருஷபன் சரபன் நீலன் கவாக்ஷன் கந்தமாதனென்ற வானர சிரேஷ்டர்கள் கும்பகர்ணனை எதிர்த்துச் சூழ்ந்துகொண்டு, மலைகளாலும் மரங்களாலும் கைகளாலும் கால்களாலும் முஷ்டிகளாலும் அடித்தார்கள். அவை கும்பகர்ணனுக்கு ஸுகமாய் உடம்பைப் பிடித்து விடுவது போலிருந்தது. விருஷபனைச் தன் புஜங்களால் இறுக்கிக் கட்டினான். அந்த வானரன் எலும்புகள் ஓடிந்து, கண்களும் நாக்கும் பிதுங்கி, ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தான். சரபனை முஷ்டியால் அடித்துத் தள்ளி, நீலனை முழங்காலால் இடித்துத் தள்ளி, கவாக்ஷனை அறைந்து தள்ளி, கந்தமாதனை உதைத்துத் தள்ளினான். அவர்கள் அதைத் தாங்க முடியாமல் மூர்ச்சையடைந்து, வேரறுபட்ட பலாச விருக்ஷங்களைப் போல் ரத்தம் தாரையாய்ப் பெருகப் பூமியில் விழுந்தார்கள். அதைக் கண்டு அநேக ஆயிரம் வானர்கள் கும்பகர்ணனைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். மஹாபர்வதத்தைப் போன்ற அவனுடைய சரீரத்தின் மேல் நான்கு புறங்களிலும் எறித் தேகமெங்கும் கடித்தார்கள். நகங்களால் கிழித்தார்கள், முஷ்டிகளால் குத்தினார்கள், முழங்கால்களால் இடித்தார்கள். பெரும் மலையில் வளரும் விருஷங்களைப்

போல், வானார்கள் தன்மேல் பரவி நிற்பதைக் கண்டு, அவன் அவர்களை இரு கைகளாலும் வாரிவாரிக் கருடன் ஸர்ப்பங்களை விழுங்குவதுபோல் கோபம் கொண்டு விழுங்க ஆரம்பித்தான். பாதாளத்தைப் போன்ற அவனுடைய வாயில் விழுந்த வானார்கள் காதுகளாலும் மூக்காலும் வெளியில் வந்தார்கள். இப்படி ஆயிரக்கணக்காய் வானர ஸைன்யத்தைத் தின்று கோபம் அதிகரித்து, கும்பகர்ணன் அவர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சேர்த்து இறுக்கக்கட்டி நொறுக்கி வாயில் போட்டுக் கொண்டான். மாம்ஸத்தாலும் கொழுப்பாலும் ரத்தத்தாலும் பூசப்பட்டுப் போகுமிடங்களிலெல்லாம் அவைகளால் நனைத்துக் கொண்டு, கோபபரவசனான காலாக்கியைப் போல் ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தில் ஸஞ்சரித்தான். பயங்கரமான சூலத்தைச் சுற்றிக் கொண்டு வரும் அவனைக் கண்டு, வஜ்ரபாணியான இந்திரனோ, கால பாசத்தையுடைய யமனோவென்று எல்லோரும் பயந்தார்கள். கடுங் கோடையில் நன்றாய்க் காய்த்த மரங்களைக் காட்டுத் தீ எரிப்பது போல், கும்பகர்ணன் வானர ஸைன்யத்தை தன் கோபாக்கியால் சாம்பலாக்கினான். வானர ஸேனாதிபதிகள் மூர்ச்சையடைந்து, தலைவனில்லாமல் வானர ஸைன்யம் பயந்து நடுங்கிப் பெருங்கூச்சலிட்டது. அவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் அந்த ராக்ஷஸனால் அடிக்கப்பட்டு, மனம் நொந்து ஒன்றும் தோன்றாமல், ராகவனைச் சரணமடைந்தார்கள்.

அதைக் கண்டு அங்கதன் ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, கும்பகர்ணனைப் பின்தொடரும் ராக்ஷஸர்கள் திகிலடையும்படி கர்ஜித்துக் கொண்டு, அவனுடைய தலையில் அடித்தான். அதைச் சற்றும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், அந்த ராக்ஷஸன் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, ஸகல வானரர்களும் புத்தி சிதறி விழும்படி கூச்சலிட்டுக் கொண்டு, அங்கதன் மேல் பாய்ந்து, சூலத்தைச் சுழற்றி விட்டெறிந்தான். ஸகல யுத்தங்களிலும் ஸமர்த்தனான அங்கதன் லாவகமாய்த் தன் பலத்தால் தப்பித்துக்கொண்டு, பிறகு தாவி, அந்த ராக்ஷஸனை மார்பில் அறைந்தான். மலைபோன்ற அந்த நிசாசரன் கொஞ்சம் கலங்கித் தன்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, விரல்களை மடக்கி இடத கையால் அங்கதனைக் குத்தி வாறியெறிந்தான். அந்த வானரச் சிரேஷ்டன் அதைப் பொறுக்காமல் ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தான்.

அதைக் கண்டு கும்பகர்ணன் தன் சூலத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஸுக்ரீவனை நோக்கி ஓடிவந்தான். ஸுக்ரீவனும் ஒரு மலைச் சிகரத்தைப் பெயர்த்துச் சுழற்றிக் கொண்டு கும்பகர்ணனை எதிர்த்தான். அதைக் கண்டு அந்த ராக்ஷஸன் அவயவங்களை வளைத்துக்கொண்டு அசையாமல் நின்றான். ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட தேகத்துடன், வானரர்களை ஓயாமல் தின்று கொண்டிருக்கும் அந்த ராக்ஷஸோத்தமனைப் பார்த்து ஸுக்ரீவன், “நீ வானர வீரர்களை அடித்துத் தள்ளினாய்; அஸாத்யமான வீரக்ருத்யங்களைச் செய்தாய்; வானரர்களைத்

தின்றாய்; ஒப்பற்ற கீர்த்தியடைந்தாய். ஆனால், இந்த அல்ப வானரர்களால் உனக்கு ஆகவேண்டியதென்ன? என்னிடத்தில் வா. இதோ இந்த மலைச்சிகரத்தின் ஒரு அடியைத் தாங்குவாயா?” என்றான். இப்படித் தைர்யமாயும் கொழுப்புடனும் ஸ்க்ரீவன் சொன்னதைக் கேட்டுக் கும்பகர்ணன் கடகடனென்று சிரித்து, “நீ ப்ரஹ்மாவின் பெளத்ரன். ரிக்ஷரஜஸின் புத்ரன். உன் ஆண்மையும் வீர்யமும் எல்லோருக்கும் தெரிந்தேயிருக்கிறது. ஏன் வீணாய்க் கதறுகிறாய்?” என்றான். (ஒரு ஸமயத்தில் ப்ரஹ்மா கொட்டாவி விடும்பொழுது ரிக்ஷரஜஸென்ற வானரச்ரேஷ்டன் உண்டானான். அவன் ஒருநாள் பிரஹ்மலோகத்தில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் ஓர் ஏரியில் வேடிக்கையாக ஸ்நானம் செய்ய, அதன் மஹிமையால் தன் ரூபம் மாறி, ஓர் அப்ஸரஸானான். அவனைக் கண்டு இந்திரனும் ஸூர்யனும் ஆசை கொண்டனர். முறையே வாலி ஸ்க்ரீவனென்ற இரண்டு புத்ரர்கள் உண்டானார்கள். அதைக் கண்டு பிரஹ்மா சிரித்து, “நீ இந்தக் குழந்தைகளுடன் இதோ இருக்கும் ஏரியில் முழுகி உன் வானர ரூபத்தை அடையக்கடவாய்” என்றார். ஆகையால் வாலி ஸ்க்ரீவர்கள் ப்ரஹ்மாவின் பெளத்ரர்கள்; ரிக்ஷரஜஸின் புத்திரர்கள். சிலர் காச்யபருக்கு ஸூர்யனும், ஸூர்யனுக்கு ஸ்க்ரீவனும் பிறந்தார்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி ஸ்க்ரீவனுடைய பிறப்பைப் பற்றிப் பரிஹாஸம் செய்து, அவன் வாலியால் அடிபட்டோடினதைக் கும்பகர்ணன் சொல்லிக் காட்டினான்). அதைக் கேட்டு ஸ்க்ரீவன் அடங்காக் கோபங்கொண்டு, வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற அந்த மலைச்சிகரத்தால் கும்பகர்ணனை மார்பில் அடித்தான். அவனுடைய விசாலமான மார்பில் பட்டு அது பொடியாயிற்று. ராக்ஷஸர்கள் ஆரவாரித்தார்கள்; வானரர்கள் வருந்தினார்கள். அந்த ராக்ஷஸ வீரன் அதிக கோபங்கொண்டு, மலைக் குகையைப் போன்ற வாயைத் திறந்து, திக்குகள் அதிரும்படி ஸிம்ஹநாதம் செய்தான். பிறகு சூலத்தைக் கரகர வென்று சுழற்றி, ஸ்க்ரீவனைக் கொல்வதற்காக விட்டெறிந்தான். தங்கஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டுக் கூர்மையான முனைகளுடன், நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக் கக்கிக்கொண்டு வந்து விழும் அந்தச் சூலத்தை ஆஞ்ஜநேயர் தாவிப் பிடித்துக் கைகளால் ஓடித்தார். ஆயிரம் பாரம் கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்ட அந்தச் சூலத்தை, மாருதி முழங் காலில் வைத்து ஒரு குச்சியை ஓடிப்பதுபோல் ஓடித்தார். தங்களில் அநேகரைக் கொன்ற அந்த ஆயுதம், மாருதியால் முறிக்கப்பட்டதைக் கண்டு வானரர்கள் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள்; ஸந்தோஷத்தால் குதித்துக் கூச்சலிட்டார்கள்; தைர்யங்கொண்டு நான்கு புறங்களிலிருந்தும் ஓடிவந்து மாருதியைக் கொண்டாடி உபசரித்தார்கள். கும்பகர்ணன் தன் முக்யமான ஆயுதம் வீணானதைக்கண்டு, த்ரிகூட

பர்வதத்தின் ஒரு சிகரத்தைப் பெயர்த்து அதனால் ஸ்கர்வனை அடித்தான். (லங்கைக் கோட்டை வாசலில் யுத்தம் செய்யும் கும்பகர்ணன் வெகு தூரத்திலுள்ள மலைச்சிகரத்தை எப்படிப் பெயர்க்க முடியுமென்றால், அதற்குத் தகுந்த சரீர பரிமாணம் உண்டல்லவா?) ஸ்கர்வன் அடிபட்டு ப்ரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தான். ராக்ஷஸர்கள் அதைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டார்கள். உடனே கும்பகர்ணன் அவனைத் தூக்கி எடுத்துக் கொண்டு சண்டமாருதம் மேகத்தை அடித்துக்கொண்டு போவது போல், லங்கையை நோக்கி வேகமாய்ச் சென்றான். பெரிய மேகத்தைப்போன்ற ரூபமுள்ள அந்த வானராதிபதியைத் தூக்கிக் கொண்டு கும்பகர்ணன் செல்லுகையில், உன்னதமான சிகரத்துடன் மேருபர்வதம் நடந்து வருவதுபோலிருந்தது. ஸகல ராக்ஷஸர்களும் அவனைப் புகழ்ந்து, வீரத்வனி செய்தார்கள். தேவகணங்கள் ஆச்சர்யப்பட்டு ‘ஹா! ஹா!’ வென்று கூச்சலிட்டார்கள். வானரர்களுக்கு அரசனும் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு ஸஹாயமுமான இவனைக் கொண்டு போய் விட்டால் வானர ஸைன்யம் தத்தளிக்கும். அதை வெகு ஸுலபமாய் ஐயிக்கலாம். ராமலக்ஷ்மணர்கள் ஆசையற்றுத் திரும்பிப் போவார்களென்று ஆலோசித்துக் கும்பகர்ணன் யுத்தம் முடிந்ததாக நினைத்துச் சென்றான்.

ஸ்கர்வன் சத்ருவால் பிடிக்கப்பட்டு, வானர ஸைன்யம் சிதறி அலங்கோலமாவதைக் கண்டு, அதிக. புத்திமானான ஹனுமான், “இப்பொழுது நான் என்ன செய்ய வேண்டியது? எது யுக்தமோ அதை எவ்விதத்திலும் செய்யாமலிருக்கக்கூடாது. ஒரு பெரிய பர்வதத்தைப்போல் ரூபமெடுத்து இந்த ராக்ஷஸன்மேல் விழுந்து, நசுகிக் கொல்லட்டுமா? என் முஷ்டியால் இவனை அடித்துக் கொண்டு வானராதிபதியை விடிவித்தால் ஸகல வானரர்களும் ஸந்தோஷிப்பார்கள். அப்படியல்ல; மஹாராஜா சீக்கிரத்தில் தன்னை விடுவித்துக் கொள்வார். தேவாஸுரர்களும் இவரைக் கட்டி வைக்க முடியுமோ? இப்பொழுது கும்பகர்ணன் விட்டெறிந்த மலையால் அடிபட்டு ப்ரக்ஞையற்றிருக்கிறார். கொஞ்ச நேரங்கழித்து ப்ரக்ஞை தெளிந்து, தனக்கும் வானர ஸைன்யத்திற்கும் எது ஹிதமோ அதைச் செய்வார். நான் பதறி அவரை விடுவித்தால், ஒப்பற்ற வீர்யமுள்ள அந்த வானரச்ரேஷ்டன் என்னைக் கோபிப்பார். அவருடைய கீர்த்திக்கு என்றும் அழியாத குறைவு நேரும். ஆகையால் கொஞ்ச நேரம் பொறுக்கிறேன். ஸ்கர்வன் என்ன செய்கிறார் பார்ப்போம். அதற்குள் கலைத்தோடும் வானர ஸைன்யத்தை அடக்கி ஸமாதானம் செய்கிறேன்” என்று ஆலோசித்து, வானரர்களை அங்கங்கே மறித்துக் தைர்யப் படுத்தினார்.

மஹா தேஜஸ்வியான ஸுகீவனை எடுத்துக்கொண்டு கும்பகர்ணன் லங்கையில் ப்ரவேசித்தான். வீடுகளிலிருந்தும் விமானங்களிலிருந்தும் கோபுரங்களிலிருந்தும் அரண்மனைகளிலிருந்தும் அவன் மேல் புஷ்பமாரி விழுந்தது. பொரிகளும் பரிமாத்ரவியங்களும் தாரை தாரையாய் விழுந்தன. ராஜவீதி வெகு குளிர்ச்சியாயிருந்ததாலும் ஸுகீவன் விசேஷ ஸத்வமும் பலமும் பொருந்தினவனானதாலும் சீக்ரத்தில் மூர்ச்சை தெளிந்து, மலைபோன்ற கும்பகர்ணனுடைய மாப்பில் புஜங்களுக்கு நடுவில் தான் படுத்துக்கிடப்பதையும் சுற்றிலும் ராக்ஷஸர்களுடைய கிருஹங்களும் ராக்ஷஸர்களும் நெருங்கிருப்பதையும் கண்டு, “நான் சத்ருவால் பிடிக்கப்பட்டு அவன் வசத்திலிருக்கிறேன். இப்போது என்னை விடுவித்துக் கொள்ளவேண்டியது. என்னை உபத்ரவித்ததற்குப் பதில் செய்ய வேண்டியது. இதற்கென்ன வழி? வானரர்களுக்கு ஹிகத்தையும் ஸந்தோஷத்தையும் கொடுக்கும் கார்யத்தையே செய்யவேண்டும்” என்று ஆலோசித்தான். பிறகு, தன் கூர்மையான நகங்களால் கும்பகர்ணனுடைய காதுகளையும் பற்களால் மூக்கின் பக்கங்களையும் கிழித்தான். காதுகளும் மூக்குமற்று, ஸுகீவனைத் தரையில் சுழற்றியடித்துத் தேய்த்தான். அப்படியும் அந்த வானரராஜன் ஆகாசமார்க்கத்தில் தாவி, சீக்ரத்தில் ராமனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தான். (ஸுகீவன் கால்களால் கன்னங்களிலும் தோள்களிலும் வயிற்றிலும் கும்பகர்ணனைக் கிழித்தான்.)

காது மூக்கற்று, ரத்ததாரைகள் பெருக, மலையருவிகள் பாயும் பர்வதத்தைப்போல் கும்பகர்ணன் விளங்கினான். எல்லையற்று. பலத்தையும் வீர்யத்தையுமுடையவனாகையால் அதைக் கொஞ்சம் கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், மறுபடியும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்காமல், வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, ஸந்த்யா காலத்தில் சிவந்த மேகங்களால் மூடப்பட்ட மைமலையைப் போல் தோன்றினன். தன் கையில் ஆயுதமில்லையென்று அறிந்து, ஒரு பயங்கரமான இருப்புலக்கையை எடுத்துக்கொண்டு, தன் பரிவாரங்களுடன் வானர ஸைன்யத்தை அழித்துத் தின்றுகொண்டே, யுகங்களின் முடிவில் பிராணிகளை ஸம்ஹரிக்கும் காலாக்கியைப் போல் ஜ்வலித்தான். அப்படியும் பசியடங்காமல், ரத்தத்திலும் மாம்ஸத்திலும் ஆசை மிகுந்து வெறிகொண்டு, ராக்ஷஸர்களையும், வானரர்களையும், பிசாசுர்களையும், கரடிகளையும் பேதம்தெரியாமல் கொன்று தின்றான். பிரளய காலத்தில் மிருத்யு ப்ராணிகளை ஸம்ஹரிப்பதுபோல், வானரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் ஒரு கையால் சேர்த்துப் பிடித்து நசுக்கி ஓயாமல் வாயில் போட்டுக் கொண்டான். தேகமெங்கும் ரத்தமும் கொழுப்பும் பெருக, பர்வதசிகரங்களால் அடிக்கப்பட்டும் அதிக பலத்தால் அதைக்

கவனியாமல், கடைவாய்களின் வழியாய் ரத்தம் சொரிய, வானரர்களைக் கடித்துத் தின்றான். ஓடிக்கொண்டே எழு நூறு எண்ணூறு வானரர்களை இப்படிச் சைகையில் வாரிவாரி நொறுக்கித் தின்றான். அதைக் கண்டு வானரர்கள் லோகநாதனான ராமனைச் சரணமடைந்தார்கள்.

அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் கோபங்கொண்டு, அவனை எதிர்த்து ஏழு தீவ்ணமான பாணங்களை அவனுடைய தேகத்தில் பிரயோகித்தார். அதையும் லக்ஷ்மணன்செய்யாமல், லக்ஷ்மணனைத் தாண்டி, பூமி நடுங்கும்படியாய் ராமனை நோக்கி ஓடி வந்தான். அப்பொழுது ராமன் ருத்ராஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து, அவனுடைய ஹிருதயத்தில் தீவ்ணமான பாணங்களால் அடித்தார். உடனே அவனுடைய முகத்திலிருந்து நெருப்புத்தணல்கள் ஜ்வாலைகளுடன் விழுந்தன. ராமபாணங்களால் அடிக்கப்பட்டு, கோரமாய்ச் சப்தித்துத். கொண்டு, கோபத்தால் வானரர்களை அடித்துத் துரத்திக்கொண்டு ஓடிவந்தான். மயிலிறகுகள் பூண்ட பாணங்கள் அவனுடைய மார்பில் பதிந்து அவனைச் சற்றுக் கலக்கின. கையிலிருந்த பெரிய இருப்புலக்கை பூமியில் நழுவி விழுந்தது. மற்ற ஆயுதங்களும். மூலைக்கு மூலை சிதறிப்போயின. தன் கையில் ஆயுதமில்லையென்று தெரிந்தவுடன், மூவ்ஓடிகளாலும் கால்களாலும் வானரர்களைக் குத்தி அடித்து உதைத்து நாசஞ்செய்தான். பாணங்களால் தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு, மலையிலிருந்து நீர்த்தாரைகள் பெருகுவதுபோல் விளங்கினான். பயங்கரமான கோபத்தாலும் ரத்த வெறியாலும் மெய்மறந்து, வானரர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும், கரடிகளையும் தின்றான். பிறகு ஒரு மலைச்சிகரத்தைப் பெயர்த்துச் சுழற்றி ராமன் மேல் விட்டெறிந்தான். அதை ஏழு உக்ரமான பாணங்களால் ரகுவீரன் துளாக்கினார். உடனே இருநூறு வானரச்ரேஷ்டர்களை நோக்கி மேருசிகரத்தைப் போல் தேஜஸால். ஜ்வலித்துக்கொண்டு ஓடிவரும் கும்பகர்ணனைப் பாணங்களால் தடுத்தார். அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் தர்மாத்மாவாகையால் அவனைக் கொல்ல அநேக உபாயங்களை ஆலோசித்து, “ஸுக்ரீவ! ரத்தத்தின் நாற்றத்தால் இவன் புத்திமயங்கி வானரர்களுக்கும், ராக்ஷஸர்களுக்கும் பேதந்தெரியாமல் கொன்று தின்கிறான். வானர வீரர்கள் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் இவன் மேல் ஏறட்டும். ஸேனைத் தலைவர்கள் இவனைச் சூழ்ந்து நிற்கட்டும். ஒருவேளை பாரந்தாங்காமல் இவன் கீழே விழுந்தால், வானரர்களை நசுக்கிக் கொல்லாமலிருப்பான்” என்றார். அதைக் கேட்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷமடைந்து, அந்த ராக்ஷஸன் மேல் ஏறினார்கள். அதனால். அவனுக்குக் கோபம் மிகுந்து, மதம் பிடித்த யானை, பாகர்களை வீசியெறிவதுபோல், வானரர்கள் அதிவேகமாய் உதறியடித்தான். அதைக்கண்டு ராமன், “இந்த ராக்ஷஸன் மிகவும் பொல்லாதவன்” என்று, அதிவேகமாய்

சிரேஷ்டமான் வில்லையெடுத்துக் கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, சத்ருக்களை எரிப்பதுபோல் ரோஷங் கொண்டு, கும்பகர்ணனை நோக்கி ஓடிவந்தார். அந்து ராக்ஷஸவீரனால் பயமடைந்த வானரர்களை ஸந்தோஷமடைவித்து அவர்களை ஸமாதானம் செய்து, காலஸர்ப்பத்தைப்போன்ற நாண்டூட்டி, தங்கத்தால் விசித்ரமாய் வேலை செய்யப்பட்ட உறுதியான வில்லைச் சுழற்றிக்கொண்டு, முதுகில் உத்தமமான அம்பறைகள் ப்ரகாசிக்க, லக்ஷ்மணன் பின்தொடர, வானரக் கூட்டங்கள் புடைசூழ யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார். கும்பகர்ணனைக் கண்டார். நவரத்னங்களால் ஜ்வலிக்கும் சரீரத்துடன், ஸூர்ய கிரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மேருசிகரத்தைப்போல் அவன் விளங்கினான். தேக மெங்கும் ரத்தவெள்ளம் பெருகிற்று: எல்லையற்ற பலசாலி. கோபங்கொண்ட திக்கஜங்களைப் போல் எல்லோரையும் அடித்துத் தள்ளிக் கொண்டிருந்தான். ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு வானரர்களைத் தின்பதற்காகத் தேடித் தேடிப் பிடித்தான். விந்தியம் மந்தரம் முதலிய பர்வதங்களைப்போல் பார்க்கப் பயங்கரமாய், தங்கஹார கேயூர மகுட குண்டலங்களால் விசித்ரமாக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தான். மழைக் காலத்தில் மேகங்களைப்போல் அவன் கடைவாயிலிருந்து ரத்தமாரி சொரிந்தது. அதை நசுக்கிக் கொண்டே வானரர்களைப் பிடித்துக் கடித்துத் தின்றான். கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியைப்போன்ற தேஜஸுடையவன். அந்த ராக்ஷஸ ச்ரேஷ்டனைக் கண்டு, ராமன் வில்லை வளைத்து நானேற்றித் திக்குகள் அதிரும்படி டங்காரம் செய்தார். அந்து நாதத்தைக் கேட்டுக் கும்பகர்ணன் பொறாமை கொண்டு, ராமனை நோக்கி ஓடி வந்தான். பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட கருமேகத்தைப் போலும் ஆதிசேஷனைப் போல் நீண்டு பருத்த புஜங்களுடனும், பர்வதம் நடந்து வருவதுபோல் தன்னை நோக்கி வரும் கும்பகர்ணனைப் பார்த்து ராமன், “ராக்ஷஸச்ரேஷ்டனே! வா, கவலைப்படாதே; வில்லுங்கையுமாய் உனக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ராமனென்பவன் நானே. ஒரு முகூர்த்தத்தில் உன் உயிரை வாங்குகிறேன்” என்றார். அவர் ராமனென்று அறிந்து, கோபத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் பேரிடிபோல் சிரித்து, வானரர்களை நான்கு புறங்களிலும் வாரியெறிந்துகொண்டு, அவர்களுடைய ஹிருதயம் பிளக்கும்படி மஹாமேகங்களைப் போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு, கும்பகர்ணன், “என்னையும் விராதன், கபந்தன், கரன், வாலி, மாரீசன் முதலியவர்களைப்போல் அலக்ஷ்யமாய் எண்ணாதே. இங்கே வந்திருக்கிறவன் கும்பகர்ணனென்று அறி. இதோ என் கையிலிருக்கும் கோரமான உலக்கையைப் பார்த்தாயா? இதனால் தேவர்களையும் தானவர்களையும் ஜயித்திருக்கிறேன். இது உறுதியான கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்டது. எனக்குக் காதுகளும் மூக்குமில்லையென்று அலக்ஷ்யம் செய்கிறாயோ? அவைகள் போனதால் எனக்குக் கொஞ்சம் கூட வருத்தமில்லை. உன் வீர்யத்தையும் லாகவத்தையும் கூடியவரையில் என்

மேல் ப்ரயோகிக்கலாம். உன் ஆண்மையையும் பராக்ரமத்தையும் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு உன்னைத் தின்கிறேன்” என்றான். அதைக் கேட்டு ராமன் தீக்ஷ்ணமான பாணங்களால் கும்பகர்ணனை அடித்தார். வஜ்ராயுதங்களைப்போல் அவை அதிவேகமாக அவன் மேல் விழுந்தும் அந்த ராக்ஷஸன் கலங்கவுமில்லை, வருத்தமடையவுமில்லை. முன்பு ஏழு ஸாலமரங்களையும் துளைத்த பாணங்களும், வானர ச்ரேஷ்டனான வாலியைக் கொன்ற பாணமும் கும்பகர்ணனுடைய சரீரத்தில் வஜ்ராயுதங்களைப் போல் துளைத்தும் அவனுக்குக் கொஞ்சங்கூட உபத்ரவமுண்டாகவில்லை. அவனுடைய சரீரத்தில் விழும் பாணங்கள் ஸமுத்திரத்தில் விழும் மழைத்தாரைகளைப் போல் இருந்தவிடந் தெரியாமல் மறைந்தன; லோகத்திலுள்ள ஸகல நதிகளும் மேகங்களும் ஸமுத்ரத்தில் போய்க் கலந்தாலும் அது கலங்கிக் கரை புரளாததுபோல், கும்பகர்ணன் சற்றும் கலங்கவில்லை. தன் கையிலிருந்த இருப்புலக்கையைச் சுழற்றிப் பயங்கரமான வேகத்துடன் ராமனுடைய பாணங்களை அடித்துத் தள்ளித் தேவர்களுடைய ஸைன்யங்களும் கண்டு நடுங்கும் அந்த உலக்கையால் வானர ஸைன்யங்களை அடித்துத் தூரத்தினான். அப்பொழுது, ராமன் ஒரு வாயவ்யாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்து, இருப்புலக்கையுடன் அவனுடைய புஜத்தை அறுத்துத் தள்ளினார். கும்பகர்ணன் அந்த உபத்ரவம் பொறுக்காமல் திக்குகள் நடுங்கும்படி கூச்சலிட்டான். மலச்சிகரம் போன்ற அந்தப் புஜமும் வஜ்ராயுதத்தைப் போன்ற உலக்கையும் வானர ஸைன்யத்தில் விழுந்து, அநேகமாயிரம் குரங்குகளைக் கொன்றது. கொல்லப்பட்டனவும் தின்னப்பட்டனவும் போக எஞ்சின வானரர்கள் வாடின முகத்துடன் தூரத்தில் நின்றுகொண்டு, ராமனுக்கும் ராக்ஷஸவீரனுக்கும் நடக்கும் கோர யுத்தத்தைப் பார்த்து நடுங்கினார்கள். அந்த ராக்ஷஸவீரன் மற்றொரு கையால் ஒரு பெரிய மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு சிகரத்தை இழந்த பர்வதத்தைப்போல் ராமனை நோக்கி ஓடிவந்தான். மஹாநாகம் ஆகாசமார்க்கமாய் வருவது போலிருக்கும் புஜத்தை விருக்ஷத்துடன் ரகுவீரன் ஒரு ஐந்திராஸ்திரத்தால் அறுத்துத் தள்ளினார். அது பூமியில் விழுந்து மரங்களையும் மலைகளையும் பாறைகளையும் வானரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்தது, அப்படியும் கொஞ்சங்கூடச் தயங்காமல் கோரமாய்க் கர்ஜித்துக் கொண்டு, அந்த ராக்ஷஸசிகாமணி ஓடி வருவதைக் கண்டு ராமன் இரண்டு அர்த்தசந்திர பாணங்களால் அவனுடைய கால்களை அறுத்துத் தள்ளினார். அவை பூமியில் விழுந்த சப்தத்தால் ஸகல திக்குகளும் பர்வதங்களும் குறைகளும், ஸமுத்திரமும் லங்கையும் வானர ராக்ஷஸ ஸேனைகளும் நடுங்கிப் ப்ரதி த்வனி செய்தன கைகளும் கால்களும்ற்றும் அந்தப் பராக்ரமசாலி கொஞ்சங்கூட அதைர்யப்படாமல், வடவாழுகத்தைப் போன்ற தன் வாயைத் திறந்து

கோரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு, சந்திரனை விழுங்க ராஹு ஆகாசமார்க்கமாய் ஓடிவருவதுபோல், ராமனை விழுங்க உருண்டு ஓடி வந்தான். அவனுடைய தேஹம் பூமியில் புரண்டு வரும்பொழுது கணக்கில்லாத வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் நசுங்கி மடிந்தார்கள். எதிரில் அகப்பட்டவர்களைத் தின்று கொண்டே வந்தான், கோபாவேசங்கொண்ட அவனுடைய மூச்சுக்காற்றின் வேகத்தால் அநேக ஆயிரக்கணக்கான வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் உள்ளே இழுக்கப்பட்டு அழிந்தார்கள். சிலர் வெகு தூரம் வெளியில் அடித்துத் தள்ளப்பட்டு மாண்டார்கள். அதைக் கண்டு ராமன் தீவ்ணமான பாணங்களால் அவனுடைய வாயை நிரப்பினார். அவன் பேச முடியாமல் பெருங்கூச்சலிட்டு மூர்ச்சையடைந்தான். பிறகு கைகளற்றுக் கால்களற்றுப் பாணங்களால் வாய் நிறைந்து, ராமனை நோக்கி ஓடிவந்தான். ராமன் அவனுக்கு மரண காலம் ஸம்பித்ததென்று அறிந்து, ஓர் ஐந்த்ராஸ்தரத்தை எடுத்து அபிமந்தரித்து பிரயோகித்தார். ஸூர்யகணங்களைப் போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, ப்ரஹ்மதண்டத்தைப் போல் ஒருவராலும் தடுக்க முடியாததாய், காலஸ்வரூபியான யமனைப்போல் ஸகல வஸ்துக்ககளையும் நாசஞ் செய்வதாய், ப்ரளயகால சண்டமாருதத்தைப்போல் தடையற்ற வேகமுள்ளதாய், அழகான கணுக்களுடனும், தீவ்ணமான முனையுடனும், அந்தச் சரம் விளங்கிற்று, மத்யாஹ்னகாலத்தில் பூர்ணதேஜஸுடன் ஜ்வலிக்கும் ஸூர்யனைப் போலும், ஆஹுதிகளால் திருப்தியடைந்து கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியைப் போலும், மஹேந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தையும் இடியையும் போல் பார்ப்போர் ஹிருதயம் பிளக்கும்படியான வேகமுள்ளதான, தங்கக் கட்டுகளுள்ள அந்த உத்தம அஸ்த்ரத்தை ரகுவீரன் ப்ரயோகித்தவுடன், அது ஸகல திக்குகளையும் தன் காந்தியால் ப்ரகாசிக்கச் செய்து கொண்டு கும்பகர்ணன் மேல் விழுந்தது. முன்காலத்தில் தேவேந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம் விருத்ராஸுரனுடைய தலையை அறுத்துத் தள்ளினதுபோல், பெரிய பர்வத சிகரம் போன்ற கும்பகர்ணனுடைய முகம், கோரைப் பற்கள் பயங்கரமாய்த் தெரிய அழகான குண்டலங்கள் அசைய, ராமபாணத்தால் அறுபட்டுப் பூமியில் விழுந்தது. குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கும்பகர்ணனுடைய தலை அறுபட்ட வேகத்தால் ஆகாசத்தில் கிளம்பி, அதிதியை தேவதையாயுடைய புனர்வஸு நக்ஷத்ரங்கள் இரண்டிற்கும் நடுவில் ப்ரகாசிக்கும் சந்திரனைப் போல் விளங்கிற்று, (ஸுகீர்வனால் குண்டலங்கள் அணிந்த பாகத்தைத் தவிர இரு காதுகளும் கடிக்கப்பட்டனவென்று தெரிகிறது.) இப்படி ராம பாணத்தால் அறுக்கப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸனுடைய சிரஸ், மஹா பர்வதம் ஆகாசத்திலிருந்து விழுவதுபோல், லங்கையிலுள்ள வீடுகளையும் கோபுரங்களையும் உயர்ந்த மதிள்களையும் கோபுரங்களுக்கருகிலுள்ள ஸேவகர்களின் வீடுகளையும்

நாசஞ்செய்துகொண்டு பூமியில் விழுந்தது. பிறகு அவனுடைய தேஹம், நான்கு புறங்களிலும் தப்பித்துக் கொள்வதற்காக ஓடிக்கொண்டிருந்த அநேக கோடி வானரர்களை நசுக்கிக் கொண்டு யுத்த பூமியில் விழுந்தது. அதில் ஒரு பாகம் ஹிமயமலையைப்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டு லங்கையையடுத்து ஸமுத்ரத்தில் விழுந்தது. அங்குள்ள முதலைகளும், திமிங்கிலங்களும், சிம்சுமாரங்களும், கடல் யானைகளும் மற்றப் பெரிய சரீரமுள்ள ஜலஜந்துக்குக்களும் கணக்கில்லாமல் நசுங்கி இறந்தன; ஸமுத்ரத்தின் அடியில் அவனுடைய தேஹம் போய் விழுந்து பூமியைப் பிளந்து கொண்டு உள்ளே சென்றது.

பிராஹ்மணர்களையும், தேவர்களையும் தன் க்ரூர கிருதியங்களால் கதறடித்த கும்பகர்ணன், மஹாபலவானன பகவானுடைய அபார கருணையால் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, பூமியும், பர்வதங்களும், தேவர்களும் ஸந்தோஷத்தால் குதித்து ஆரவாரித்தார்கள். தேவர்ஷி, மஹர்ஷி, பன்னக, அஸுர, பூத, ஸுபர்ண, குஹ்யக, யக்ஷ, கந்தர்வகணங்களும் ராமனுடைய பராக்ரமத்தால் அடங்காத ஆனந்தமடைந்து ரகுவீரனைக் கொண்டாடினார்கள். ராவணனுடைய பந்துக்களும், பரிவாரங்களும், தங்களுக்குள் த்வஜம்போல் விளங்கின கும்பகர்ணன் இப்படி ரகுபதியால் மடிந்ததைக் கண்டு, முன்காலத்தில் அஸுரர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணனைப் பார்த்து நடுங்கிக் கதறினது போல், அபாரமான தேஜஸுடனும் ஜயலக்ஷ்மியுடனும் வீராவேசங்கொண்டு விளங்கும் ராமனைப் பார்த்துப் பயந்து வாய் விட்டு அலறினார்கள். மூன்று லோகங்களைச் சூழ்ந்த இருளையும், பயத்தையும் தன் தேஜஸால் போக்கி, ராஹுவின் முகத்திலிருந்து வெளிப்பட்ட ஸூர்யனைப்போல், வானர ஸையங்களுக்கு நடுவில் ரகுநாயகன் பிரகாசித்தார். பயங்கரமான பலத்தையும் அபாரமான வீர்யத்தையுமுடைய கும்பகர்ணனை யுத்தத்தில் வதஞ்செய்த அந்தக் கருணாமூர்த்தியை, ஸகல வானரர்களும் மலர்ந்த செந்தாமரையைப் போல் ஆனந்தத்தால் மலர்ந்த முகங்களுடன் கொண்டாடினார்கள். முன்பு ஸகல லோகங்களையும் உபத்ரவித்துக் கொண்டிருந்த விருத்ராஸுரனைக் கொன்றபொழுது தேவேந்தரன் மகிழ்ந்ததுபோல், தேவகணங்களை யுத்தங்களில் பலதடவை முறியடித்தவனும் ரணபூமியில் சிரமமென்பதையே அறியாதவனுமான அந்த ராக்ஷஸவீரசிகாமணியைக் கோரயுத்தத்தில் கொண்டு தாசரதியும் ஸந்தோஷித்தார்..

**ஸ கும்பகர்ணம் ஸுரஸங்க மர்தநம்
மஹத்ஸு யுத்தேதஜ் பராஜீதஸ்ரமம் |
நதந்த ஜாதவா பரதாக்ரஹ் ரண**

மஹாஸூரம் வ்ருத்ர மீவாமராதீப : || (187)

ஸ-68: ராவணன் பிரலாபித்தது

கும்பகர்ணம் ஐதம் த்ருஷ்ட்வா ராகவேண மஹாத்மநா |
ராக்ஷஸா ராக்ஷேஸந்த்ராய ராவணாய ந்யவேதயத் || (1)

மஹாத்மாவான ராமனால் கும்பகர்ணன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, ராக்ஷஸர்கள் ராவணனிடத்தில் ஓடித் தெரிவித்தார்கள். “காலாந்தகனைப் போன்ற நமது கும்பகர்ண மஹாராஜா சுத்த வீரர்கள் அடைய விரும்பும் உத்தமலோகங்களை அடைந்தார். ஸுகீவ ஸைன்யத்தைக் கலக்கித் துரத்தியடித்தார். அநேக ஆயிர வானரங்களைப் பக்ஷித்தார், ஒரு முகூப்த்தம் எல்லோரையும் தத்தளிக்கும்படி செய்தார். பிறகு ராமனுடைய தேஜஸால் அடங்கி தன் கர்மகதி முடிந்து, என்றைக்கும் அழியாத புகழ் பெற்றார். அவருடைய சரீரம் புஜங்களற்று, கால்களறுந்து, ரத்ததாரைகள் பெருக, விகாரமடைந்து, காட்டுத்தீயால் எரிபட்ட மஹாவிருக்ஷத்தைப் போல், பாதி ஸமுத்ரத்தில் விழுந்து, பாதி லங்கைக் கோட்டை வாசலைப் பாதி அடைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. தங்களுடைய ஸகோதாரர் ராமபாணங்களால் வீரஸ்வர்க்கமடைந்தார்” என்று தெரிவித்தார்கள்.

பலத்தாலும், வீர்யத்தாலும், தைர்யத்தாலும், விச்வாஸத்தாலும் தனக்கு முக்கிய ஆதாரமாயிருந்த உடன் பிறந்தான் இறந்ததைக் கேட்டு, ராவணன் சோகம் மேலீட்டுப் புத்திமயங்கி ஆஸனத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தான். தேவாந்தகன், நராந்தகன், த்ரிசிரஸ், அதிகாயன் முதலியவர்கள், தங்களுடைய சிறிய தகப்பன் இறந்ததைக் கேட்டுத் துக்கம் தாங்காமல் வாய்விட்டழுதார்கள். மஹோதரனும் மஹாபார்ச்வனும் தங்களுடைய ஸஹோதரன் கொல்லப் பட்டதைக் கேட்டுச் சோகஸமுத்ரத்தில் அமிழ்ந்தார்கள். சிறிது நேரம் சென்ற பின் ராவணன் ப்ரக்ஞை தெளிந்து மனம் நொந்து, “ஹா! வீரச்ரேஷ்ட! சத்ருக்களின் கொழுப்பை அடக்கும் சூர! எல்லையற்ற பலவானே! என்னைத் தனியாக விட்டுக் காலவசத்திற்குட்பட்டு யமலோகத்திற்குச் சென்றாயே! நானும் உன் பந்துக்களும் உன்னை நம்பியிருக்க எங்களுடைய குறையைத் தீர்க்காமல். சத்ரு ஸைன்யத்தைச் சிதறவடித்து, நீ மாத்ரம் என்னை இங்கே விட்டுப் போவது நியாயமா? உன்னை நம்பித் தேவாஸுர்களைத் துரும்பாய் நினைத்திருந்தேனே. இன்று என் வலது புஜம் போயிற்று. இந்த க்ஷணம் முதல் நான் இருந்தும் இறந்தது போலானேன். என்ன ஆச்சர்யம்! நிகரற்ற தேஹத்தையும் பலத்தையும் வீர்யத்தையுமுடைய உன்னை தேவ தானவர்களுடைய கொழுப்பை அடக்கினவனை, காலாக்னியைப்போல் சத்ருக்கள் நெருங்க முடியாதவனை, ராமன் இன்று யுத்தத்தில் எப்படிச்

கொன்றானோ? இந்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதமும் உன் தேஹத்திற் பட்டு ஒழிந்ததேயொழிய, உனக்குக் கொஞ்சமாவது வருத்த முண்டா? ராமபாணங்களால் அடிபட்டுப் பூமியில் தூங்கும்படி நேர்ந்ததெப்படி? அதோ ஆகாசவீதியில் தேவர்களும் ரிஷிகளும் நிற்குகொண்டு, இன்று நம்மைப் பிடித்த பயமும் ஆபத்தும் விட்டதென்று ஸந்தோஷிப்பதைப் பார்க்க, என் மனம் கொதிக்கிறதே. இன்று வானரர்களுக்கு ஆனந்தக் கூத்தாட நல்ல ஸமயம் வாய்த்தது. லங்கையின் கோட்டை வாசல்களிலும் மதிள்களிலும் ஏறுவார்கள். கும்பகர்ணனில்லாமல் இந்த லங்கா ராஜ்யம் எனக்கேன்? இவ்வளவு சிரமமும் எதற்காகப் படுகிறேனோ அந்த ஸீதையிருந்துதான் எனக்கென்ன பரயோஜனம்? என் உயிருக்குயிராயிருந்த அருமைத்தம்பி போனபிறகு, என் ப்ராணனை எதற்காக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்? என் உடன் பிறந்தவனைக் கொன்றவனைச் சித்ரவதை செய்யாமலிருப்பதை விட என்னுயிரைப் பலவந்தமாய்விடுவது நலம். பிழைத்திருந்து என்ன ஸுகத்தைக் காணப் போகிறேன்? ஸுகல கஷ்ட ஸுகங்களையும் என்னிடம் சேர்ந்தனுபவித்த கும்பகர்ணனில்லாமல் எனக்கு ஸுகமுமுண்டோ? என் தம்பி போனவிடத்திற்கு நானும் போகிறேன். அவனைவிட்டு நான் தனியாக உயிர், தரிப்பேனோ? முன்பு லக்ஷ்யமில்லாமல் கதறவடித்த தேவர்கள் இப்பொழுது என்னைப் பரிஹாஸம் செய்வார்களே. குழந்தாய்! நீ இறந்த பிறகு இந்த்ரனை எப்படி ஐயிப்பேன்?

ஐயோ! மஹாபுத்திமானான விபீஷணனுடைய வார்த்தையை கேளாமற் போனேனே! அக்ஞானத்தால் அதை அப்பொழுது அலக்ஷ்யம் செய்தேன்; ப்ரஹஸ்தனும் கும்பகர்ணனும் க்ருரமாய் மரணமடைந்தது முதல் அந்த ஹிதோபதேசம் என் மனஸை அறுக்கிறது. தர்மவானான என் தம்பியை, கோபத்தாலும் கொழுப்பாலும் புத்தி மயங்கி இவ்விடத்திலிருந்து துரத்தினேன்; அதன் ப்ரயோஜனத்தை இப்பொழுது அனுபவிக்கிறேன்” என்று மனங்கலங்கித் தீனமாய்க் கும்பகர்ணனை நினைத்துப் பலவிதமாய் ப்ரலாபித்தான். “பெயரைக் கேட்டமாத் திரத்திலே தேவர்களும் இந்த்ரனும் நடுங்கும்படியான பராக்கிரமமுள்ள கும்பகர்ண! உன்னைக் கண்டு நடுங்கின யமனுக்கு நீயும் வசப்பட்டாயோ” என்று அலறி மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தான்.

**இத் பஷுவீத மாகுஸாந்தராத்மா
க்ருபணமதீவ விஸய்ய கும்பகர்ணம் |
ந்யயத தத! தபராநதீநா ப்ருபராத்:
தமநுஜ மீந்த்ரரீயம் ஐதம் வித்தீவா || (24)**

ஸ-69: அதிகாயன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஏலம் விலமநாநஸ்ய ராவணஸ்ய துராத்மந: |
ப்ருத்வா ஸ்ராகாஸீ தப்தஸ்ய த்ரீஸ்ர வாக்யமப்ரஸீத் || ௩

இப்படி ராவணன் ப்ரலாபிப்பதைக் கேட்டு த்ரிசிரஸ், “மஹாராஜா! தாங்கள் சொல்வது நிஜமே. சிற்றப்பனைப்போல் வீர்யத்திலும் பலத்திலும் நிகரானவர்களுண்டோ? அப்படியிருந்தும் அவர் மரணமடைந்ததை என்ன சொல்வோம்? ஆனால் தங்களைப் போன்ற பெரியோர்கள் இப்படி நெடுங்காலம் ப்ரலாபிப்பது தகாது. மூன்று லோகங்களையும் ரக்ஷிக்கவும் ஸம்ஹரிக்கவும் தங்களுக்குச் சக்தியிருக்க, ஸாதாரண மனுஷ்யனைப் போல் தங்களைப் பற்றித் துக்கிக்கலாமா? ப்ரஹ்மாவிடத்திலிருந்து சக்தியாயுதமும் கவசமும் வில்லும் பாணங்களும் தங்களுக்கு வரப்ரஸாதமாகக் கிடைத்திருக்கின்றன. ஆயிரம் கோவேறு கழுதைகள் பூட்டி, மஹாமேகங்களைப்போல் கர்ஜிக்கும் திவ்ய ரதமிருக்கிறது. ஆயுதங்களில்லாமலேயே தாங்கள் பல தடவை தேவர்களையும் தானவர்களையும் நாசம் செய்திருக்கிறீர்கள். ஸகல ஆயுதங்களுடன் தாங்கள் யுத்தஞ்செய்யும் பொழுது ராமனைக் கொல்வீர்களென்பதில் ஸந்தேஹமுண்டோ? தாங்கள் கவலையற்றிருங்கள். நான் யுத்தத்திற்குப் போய் வருகிறேன். ஸமுத்ரத்திலிருக்கும் ஸர்ப்பங்களைக் கருடன் கொத்தியெடுப்பது போல், சத்ருக்களை ஒழித்து விடுகிறேன். தேவராஜன் சம்பராஸுரனைக் கொன்றது போலும், விஷ்ணு நரகாஸுரனை ஹதஞ்செய்தது போலும், இன்று ராமனை என் ஆயுதங்களால் கண்ட துண்டமாகச் செய்கிறேன்” என்றான்.

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டு ராவணன் விதியால் புத்தி மயங்கி, போன உயிர் வந்ததுபோல் ஸந்தோஷித்தான். த்ரிசிரஸ் இவ்வாறு சொல்ல, தேவாந்தகனும், நராந்தகனும், அதிகாயனும், யுத்தஞ்செய்ய ஆவல்கொண்டு, நான் முந்தி நான் முந்தியென்று கர்ஜித்துக்கொண்டு கிளம்பினார்கள். (விப்ரசித்தியென்ற தானவனுக்கும் ஸிம்ஹிசைக்கும் பிறந்த வாதாபி முதலியவர்களில் நரகாஸுரன் என ஒருவன் உண்டு. வாதாபி, நமுசி, இல்வலன், ஸ்ருமரன், அந்தகன், நரகன், காலநாபனென்று அவர்களுக்குப் பெயர். இவன் கிருஷ்ணனால் கொல்லப்பட்ட நரகாஸுரனல்ல. த்ரிசிரஸ் சொன்ன வார்த்தையைத் தாங்களும் சொன்னதாய் வைத்துக் கொண்டு, அவனுடைய ஸஹோதரர்களும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்) பராக்ரமத்தில்

தேவேந்திரனைப் போன்றவர்கள், ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறவர்கள். மாயவித்யைகளில் நிபுணர்கள். தேவர்களைக் கதறடித்தவர்கள். யுத்தத்தில் ஜயிக்க முடியாதவர்கள். அபார பலசாலிகள். நிகரற்ற கீர்த்தி பெற்றவர்கள். அதுவரையில் யுத்தகளத்தில் சென்று ஜயிக்காமல் திரும்பி வந்தார்களென்பதில்லை. தேவ, கந்தர்வ, கின்னர, உரக கணங்களும் அவர்களுடைய பெயரைக் கேட்டால் நடுங்கும். வித்வான்கள்; வீரர்கள்; ஸகலலித யுத்தங்களிலும் கைதேர்ந்தவர்கள்; உத்தம ஞானவான்கள்; அப்புதமான வரங்களை அடைந்தவர்கள்; ஸூர்யனைப் போன்ற காந்தியுள்ளவர்களும், சத்ரு ஸையங்களைக் கலக்குகிறவர்களுமான இந்தப் புத்ரர்களால் சூழப்பட்ட ராவணன் தானவர்களுடைய கொழுப்பை அடக்கும் தேவர்களால் சூழப்பட்ட மஹேந்திரனைப் போல் விளங்கினான். அவர்களைப் பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து, ப்ரபலமான ஆசிர்வாதங்களால் வாழ்த்தி, யுத்தத்திற்கு அனுப்பினான். தன் ஸஹோதரர்களான யுத்தோன்மத்தனையும், மத்தனையும் குமாரர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக நியமித்தான். க்ரஹங்கள் ஸூர்யனைச் சுற்றி வருவதுபோல் அவர்கள் மஹாத்மாவான ராவணனைப் ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து, நமஸ்கரித்து யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள், ஸகல விதமான ஓஷதிகளாலும் கந்தங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, அந்த ஆறு ராக்ஷஸ வீரர்களும் யுத்தஞ்செய்ய ஆவல்கொண்டு, நகரத்திலிருந்து வெளியில் வந்தார்கள். (யுத்தோன்மத்தன், மத்தனென்பன மஹோதரனுக்கும் மஹாபாரச்வனுக்கும் வேறு பெயர்கள்.)

ஐராவதத்தின் குலத்தில் பிறந்த ஸுதர்சனமென்ற ஒரு மதயானையிலேறி, மஹோதரன், அஸ்தகிரியின் உச்சியில் விளங்கும் ஸூர்யனைப்போல் யுத்தத்திற்கு வந்தான். அதன் அம்பாரியில் ஸகல ஆயுதங்களும் அம்பறைகளும் கட்டப்பட்டிருந்தன. த்ரிசிரஸ், உத்தம அச்வங்கள் பூட்டி, ஸமஸ்த ஆயுதங்களும் நிறைந்த திவ்ய ரதத்தில் ஏறி வந்தான். மூன்று தலைகளிலும் மூன்று கிரீடங்கள் ப்ரகாசிக்க, மூன்று தங்கச் சிகரங்களால் விளங்கும் ஹிமய மலையைப்போலும், மின்னற்கொடிகள் பாய்ந்துகொண்டு எரிகொள்ளிகளாலும் இந்த்ரவில்லுகளாலும் ப்ரகாசிக்கும் மேகம் பர்வத சிகரத்தில் தங்கிருப்பது போலும், காணப்பட்டான். நிகரற்ற வில்லாளியான அதிகாயன், வேகு அழகாயும் சாதூர்யமாயும் செய்யப்பட்டு, ஸமஸ்த ஆயுதங்களால் நிறைந்து, ஸூர்ய மண்டலத்தைப் போலிருக்கும் திவ்ய ரதத்தில், நவரத்தினங்களிழைத்த தங்கக் கிரீடத்தாலும் ஸகல பூஷணங்களாலும் கிரணங்களோடு ஜ்வலிக்கும் ஆதித்யனை அடைந்த மேருவைப்போல் ப்ரகாசித்தான். ராக்ஷஸ வீரர்களால் சூழப்பட்டு யுத்தத்திற்கு வரும் அந்த ராஜ குமாரன், தேவகணங்களால் சூழப்பட்டுத் தானவர்களுடன் யுத்தத்திற்குச்

செல்லும் இந்திரனைப்போல் தோன்றினான். ஸுவர்ண பூஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, மனோவேகமுள்ள ஓர் அச்வத்திலேறி நராந்தகன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். அது பெரிய சரீரமுடையது; ஸகல லக்ஷணங்களும் பொருந்தினது; உச்சை சர்வஸென்ற அச்வத்தின் குலத்தில் பிறந்தது. சக்தியாயுதத்தால் விளங்கும் ஸ்கந்தர் மயில்மேல் ஏறிவருவதுபோல், நராந்தகன் எரி கொள்ளியை யொத்த ஓர் எரியீட்டியைக் கையில் பிடித்திருந்தான். ஸமுத்திரத்தைக் கடையும் காலத்தில் மந்தரபர்வதத்தை இருகைகளாலும் விளையாட்டாய் எடுத்த மஹாவிஷ்ணுவைப் பரிகசிப்பதுபோல் தேவாந்தகன் வஜ்ரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பரிகமென்ற ஆயுதத்துடன் காணப்பட்டான். பெரிய சரீரத்தையுடைய மஹாபார்ச்வன் கதாபாணியான குபேரனைப்போல் ஒரு கதையைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தான். ரதகஜதரகபதாதிகள் ஸகல ஆயுதங்களாலும் ஸகல ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எல்லையற்ற உத்ஸாஹத்துடலும் தையத்துடலும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். உத்தம கிரீடங்களைத் தரித்துக்கொண்டு காந்தியால் விளங்கும் அந்த ராஜகுமாரர்கள் தேஜஸால் ஸூரியனுக்கு நிகரானவர்களாய், ஆகாச வீதியில் வஸிக்கும் க்ரஹங்களைப் போல் தோன்றினார்கள். அவர்கள் தரித்த ஆயுதக்கூட்டங்கள், சரத்காலத்து மேகங்களையுடைய ஹம்ஸவரிசைகளைப்போல் ப்ரகாசித்தன. 'ஐயலக்ஷ்மியுடன் திரும்பி வருவோம்; அல்லது வீர ஸ்வர்க்கமடைவோ' மென்று ப்ரதிக்கை செய்து கொண்டு, யுத்தத்தில் ஆவல் கொண்டவர்களாய்க் கர்ஜித்தார்கள். பாணங்களை விட்டெறிந்து பிடித்தார்கள். ராக்ஷஸவீரர்களுடைய வீரத்வனிகளாலும், ஸிம்ஹ நாதங்களாலும், அட்டஹாஸங்களாலும் பூமி நடுங்கிற்று. ஆகாசம் பிளந்தது. இப்படி அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யம் நகரத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு, மலைச் சிகரங்களோடும், மரங்களோடும், பாறைகளோடும் தங்களுடைய வரவை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் வானரர்களைக் கண்டார்கள். வானரவீரர்கள் அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தைக் கண்டு ஸந்தோஷத்தையும் ஆச்சர்யத்தையும் அடைந்தார்கள். கணக்கில்லாத யானைகளாலும், குதிரைகளாலும் நிறைந்து அநேக ஆயிரம் தங்கச்சலங்கைகளால் இனிமையாய்ச் சப்தித்துக்கொண்டு, மேகக்கூட்டங்களுக்கு நடுவில் பாயும் மின்னற்கொடிகளைப்போல், அவர்களுடைய கருத்த தேஹங்களில் ஆபரணங்களும் ஆயுதங்களும் விளங்க, புகையற்ற நெருப்பைப் போலும் ஸூர்யனைப் போலும் தேஜஸால் பிரகாசிக்கும் ராக்ஷஸ வீரர்களுடன் அந்த ஸேனை தங்களை நோக்கி வருவதைக் கண்டு, வானரர்கள் 'இன்று நல்ல யுத்தம் நடக்கு' மென்று ஸந்தோஷித்துக் கர்ஜித்தார்கள். அதைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல் ராக்ஷஸர்களும் மஹாபயங்கரமாயும் உக்ரமாயும் கர்ஜித்தார்கள்.

சிகரங்களால் விளங்கும் பர்வதங்களைப்போல், குன்றுகளையும், மலைகளையும் கையில் எடுத்துக்கொண்டு வானரத்தலைவர்கள் பயங்கரமான ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தில் பிரவேசித்து, யுத்தம் செய்து கொண்டே சென்றார்கள். சிலர் ஆகாசத்திலிருந்தும் சிலர் பூமியில் நிற்குகொண்டும் விருக்ஷங்களாலும் பாறைகளாலும் ராக்ஷஸர்களை அடித்தார்கள். ராக்ஷஸர்கள் பாணவர்ஷத்தால் அவைகளைத் தடுத்தார்கள். வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அடிக்கடி ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள். வானரர்கள் பாறைகளால் சில ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றார்கள்; சிலர் கோபம் கொண்டு கவசங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸர்களையும் சிலர் ரதத்திலுள்ள வீரர்களையும், சிலர் யானை குதிரைகளில் ஏறியிருந்த சூரர்களையும் தாவித்தாவி அடித்துத் தள்ளினார்கள். மலைச் சிகரங்களால் சிதைந்த தேகங்களுடனும், முஷ்டிகளால் குத்தப்பட்டுப் பிதுங்கின கண்களுடனும், ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்கள் அசைந்து விழுந்து கூச்சலிட்டார்கள். ராஷஸர்களோ தீவ்ணமான சரங்களால் வானர சிரேஷ்டர்களைப் பிளந்தார்கள். சூலம் உலக்கை கத்தி எரியீட்டி கக்தி முதலிய ஆயுதங்களால் அடித்தார்கள். சிலர் ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க விரும்பித் தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருக, ஒருவரையொருவர் அடித்துத் தள்ளித் தரையில் விழுந்தார்கள். வானரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் பெயர்த்தெறியப்பட்ட மலைகளாலும், விட்டெறியப்பட்ட கத்திகளாலும் அந்த யுத்தபூமி ஒரு முகூர்த்தத்தில் மறைக்கப்பட்டு, ரத்தவெள்ளம் பெருகிற்று. யுத்தம் செய்ய மதம் கொண்ட ராக்ஷஸர்கள் பர்வதங்களைப் போல் அங்கங்கே கிடந்தார்கள். வானரர்களால் வாரி எறியப்பட்டவர்களும் சூலங்கள் ஓடிந்தவர்களும் மறுபடியும் வெறுங்கைகளால் யுத்தம் செய்ய வந்தார்கள். சில ராக்ஷஸர்கள் வானரர்களை வானரர்களால் அடித்துக்கொன்றார்கள். அப்படியே சில வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களை ராக்ஷஸர்களால் அடித்துக் கொன்றார்கள். வானரர்கள் விட்டெறியும் கற்பாறைகளைத் தட்டி விட்டு ராக்ஷஸர்கள் அவர்களை அடித்துக்கொன்றார்கள். ராக்ஷஸர்கள் பிரயோகிக்கும் ஆயுதங்களை ஓடித்துவிட்டு வானரர்கள் அவர்கள் அடித்துச் கொன்றார்கள். பர்வதங்களாலும் சூலங்களாலும் அஸ்திரங்களாலும் ஒருவருக்கொருவர் அடித்துக் கொண்டு, இரு திறத்து வீரர்களும் ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள். ராக்ஷஸர்கள் கவசங்கள் பிளந்து, வானரர்களால் அடிக்கப்பட்டு, ரஸத்தைக் கக்கும் மரங்களைப்போல், வாயிலிருந்து ரத்தத்தைப் பெருக்கினார்கள். சில வானரர்கள் ரதங்களால் ரதங்களையும் யானைகளால் யானைகளையும், குதிரைகளால் குதிரைகளையும் அடித்தார்கள். வானரர்கள் எல்லோரும் அளவற்ற ஸந்தோஷத்துடனும், பெரிய மலைச்சிகரங்களுடனும், மரங்களாலும், பாறைகளாலும் ராக்ஷஸர்களை அடித்தார்கள். ராஷஸர்களுக்கும்

வானரர்களுக்கும் நடந்த கோர யுத்தத்தில் அர்த்தசந்திரம், பல்லம், கூரம் முதலிய சூர்மையான பாணங்களால் ராக்ஷஸர்கள் அந்த மலைகளையும், மரங்களையும் நாசஞ்செய்தார்கள். பிளந்து விழுந்த மலைகளாலும் ஒடிந்த விருஷங்களாலும் இறந்த வானர ராக்ஷஸர்களாலும் அந்த யுத்த பூமியில் நடக்க வழியில்லை. வானரர்கள் கர்வத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் பூரித்து பயத்தைவிட்டு, அபாரமான தைர்யத்துடன், பலபல ஆயுதங்களால் ராக்ஷஸர்களை எதிர்த்து யுத்தம் செய்தார்கள். இப்படி இருவரும் கைகலந்து யுத்தம் செய்கையில் வானரர்கள் ஐயத்தால் கூச்சலிட, அரக்கர்கள் முறிபட்டுக் கதற, மஹர்ஷிகளும் தேவகணங்களும் 'நல்லது நல்லது' என்று கொண்டாடினார்கள்.

வாயுவைப்போல் வேகமுள்ள ஓர் உத்தம அச்வத்திலேறி, நராந்தகன், சக்தியாயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, மஹா ஸமுத்திரத்தில் ஒரு திமிங்கிலம் பிரவேசிப்பதுபோல், வானர ஸைன்யத்தில் புகுந்தான். ஜ்வலிக்கும் எறியீட்டியால் ஒரே தடவையில் எழுநூறு வானரர்களை குத்திப் பிளந்தான். வானர ஸைன்யத்தை ஒருவனாய் ஒரு கூணத்தில் அடித்துத் துரத்தினான்; தேவேந்திரனும் இவனைக் கண்டு நடுங்கினவனல்லவா? பெரிய சரீரத்துடன் பர்வதத்தைப் போன்ற குதிரையில் ஏறிக்கொண்டு, போகும் வழியெல்லாம் மாம்ஸத்தாலும் ரத்தத்தாலும் சேறாக்கிக் கொண்டு, இரு புறத்திலும் மலைபோன்ற வானரர்களைக் கூட்டப் கூட்டமாய் அடித்துத் தள்ளிக்கொண்டு செல்வதை வித்யாதரர்களும் மஹர்ஷிகளும் கண்டு வருந்தினார்கள். அவனை எதிர்க்க நினைத்து பிரயத்தனம் செய்யுமுன் வானரர்கள்மேல் பாய்ந்து ஒரு நொடியில் பிளந்து கொன்றான். வனங்களைக் கோடைகாலத்தில் காட்டுத் தீ எரிப்பது போல், நராந்தகன் யுத்தபூமியில் ஜ்வலிக்கும் எறியீட்டியுடன் வானர ஸைன்யத்தைக் கொளுத்திச் சாம்பலாக்கினான். வானரர்கள் மரங்களையும் மலைகளையும் விட்டெறிவதற்கு முன், வஜ்ரத்தால் அடக்கப்பட்ட பர்வதங்களைப்போல், எறியீட்டியால் கொல்லப்பட்டு விழுந்தார்கள். மழைக்காலத்தில் மேகங்களைப் பெருங்காற்று சிதறவடிப்படிபோல், யுத்தபூமியில் ஸகல திக்குகளிலும், ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு, அந்த ராக்ஷஸன் வானரர்களைத் துரத்தித் துரத்தி அடித்தான். அவர்கள் நிற்கவாவது ஓடவாவது அசையவாவது முடியவில்லை. தாவுறவர்களையும் நிற்கிறவர்களையும் நடக்கிறவர்களையும் மறைகிறவர்களையும் நராந்தகன் தேடித்தேடி அடித்தான். ஸூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் எறியீட்டியால் பிரளய காலத்தில் சூலத்துடன் விளங்கும் அந்தகனைப் போல் வானர ஸைன்யத்தை இருந்தவிடம் தெரியாமல் துரத்தினான். வஜ்ராயுதத்தைப் போல் வந்து விழும் அந்த எறியீட்டியைத் தாங்க முடியாமல் வானரர்கள் பெருங்கூச்சலிட்டார்கள்.

இந்திரனுடைய வஜ்ரத்தால் பிளந்து விழும் பர்வதசிகரங்களைப் போல் வானார்களுடைய சரீரங்கள் அறுபட்டு விழுந்தன. முன்பு கும்பகர்ணனால் அடிபட்ட வானார்கள் ஸுகீவனை அடைந்து சிரமபரிஹாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படித் தன் ஸைன்யம் நராந்தகனால் கலக்கப்பட்டுப் பயம் பிடித்து அங்குமிங்கும் ஓடுவதை ஸுகீவன் கண்டான். பிறகு அந்த ராக்ஷஸன் எறியீட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு குதிரையின் மேலேறித் தன்னை நோக்கி வருவதைப் பார்த்து, ஸம்பத்திலிருந்து அங்கதனை அழைத்து, “குழந்தாய்! நீ பராக்ரமத்தில் தேவேந்திரனைப் போன்றவனவல்லவா? இதோ குதிரையில் ஏறி வரும் ராக்ஷஸ வீரன் நமது ஸைன்யத்தைக் கலக்குகிறான். அவனை மறித்து யுத்தம் செய்து உயிரை வாங்கு” என்றான். அதைக் கேட்டு வாலிபுத்திரன், மேகக் கூட்டங்களிலிருந்து வெளிக் கிளம்பும் ஆதித்யனைப்போல், கருத்த வானர ஸைன்யத்திலிருந்து புறப்பட்டான். பர்வதங்களைப்போல் உறுதியான தேகத்தையுடைய அங்கதன் அழகான தோள்வளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தாதுக்களால் விளங்கும் பர்வதத்தைப் போல் தோன்றினான். நகங்களையும் பற்களையும் தவிர வேறு ஆயுதமில்லாமல், நராந்தகனை மறித்து, “அடே! ராக்ஷஸ! என்ன காரியம் செய்கிறாய்? அல்ப வானார்களை இந்நேரம் அடித்துக் கொல்வதில் உனக்கென்ன பெருமை? நில். உன் கையில் வஜ்ரம்போல் விளங்கும் எறியீட்டியை என் மார்பில். விட்டெறி, பார்ப்போம்” என்றான். தன்னை இப்படி அவமானம் படுத்தினதைக் கண்டு நராந்தகன் உதட்டைக் கடித்து மஹா ஸர்ப்பத்தைப்போல் சீறிக்கொண்டு, எறியீட்டியைச் சுழற்றி, வாலிபுத்திரன் மார்பில் அடித்தான். வஜ்ரத்தைப் போல் கெட்டியான அந்த வானர குலதிலகனுடைய மார்பில் அது பட்டு முறிந்து பூமியில் விழுந்தது. கருடனால் கிழித்தெறியப்பட்ட ஸர்ப்பத்தைப்போல், முறிந்து கிடந்த அந்த எறியீட்டியைப் பார்த்து, அங்கதன் ரோஷத்தால் இடிபோல் சிரித்து, நராந்தகனுடைய குதிரையின் மேல் பாய்ந்து அதன் தலையில் ஓங்கியறைந்தான். மண்டை பிளந்து, கண்கள் தெறித்து, நாக்குத்தொங்கி, அந்த உத்தம அச்வம் சுருண்டு விழுந்தது. அதைக் கண்டு நராந்தகன் கோபத்தால் மெய்மறந்து, விரல்களை மடக்கி அங்கதனைத் தலையில் அடித்தான். அதனால் அந்த வானரன் மண்டை பிளந்து ரத்த வெள்ளம் பெருக சற்று பிரக்ஞையற்றுப் பிறகு தெளிந்து, ஆச்சரியமடைந்து, கோபத்தால் ஜ்வலித்தான். பர்வதசிகரத்தைப் போன்ற தன் முஷ்டியால், வஜ்ராயுதம் வந்து விழுவதுபோல், பூர்ண பலத்துடன் நராந்தகனை மார்பில் குத்தினான். அதனால் அந்த ராக்ஷஸன் மார்பு பிளந்து, நெருப்பு ஜ்வாலைகளைப் போன்ற ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, தேகமெக்கும் ரத்தம் பெருக, இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால்

அடிப்பட்ட பர்வதத்தைப் போல் பூமியில் விழுந்திறந்தான். அதைக் கண்டு வானர ஸைன்யமும் ஆகாசத்திலிருந்த தேவகணங்களும் ஸந்தோஷத்தால் ஆரவாரித்தார்கள்.

இப்படி அங்கதன் பிறரால் அஸாத்யமான வீரகிருத்யத்தைச் செய்து, ராமனுடைய மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தினான். நிகரற்ற பல பராக்கிரமமுள்ள ரகுவீரனும் அவனை விசேஷமாய்க் கொண்டாடி ஆச்சரியமடைந்தார். அதனால் அங்கதன் ஸகல சிரமும் தீர்ந்து, பலமும் தைரியமும் உத்ஸாஹமும் அதிகரித்து, மறுபடியும் யுத்தம் செய்ய ஆவல்கொண்டு நின்றான்.

**அதாங்கதோ ராம மந: ப்ரஹ்ரஜ்ணம்
ஸ்துஜ்ஜகரம் தத்க்ருதவாந் ஹி வீக்ரமம் |
வீஸீஜ்மீயே ஸோப்யதீவீர்ய வீக்ரம :
புநப்ரச யுத்தேதண பபூவ ஹ்ரஜ்ஜித: || (104)**

ஸ-70: தேவாந்தகன் முதலியவர்களின் வதம்

நராந்தகம் ஹதம் த்ருஷ்ட்வா க்ருபுரீ ஸந்ருதர்ஹா: |
தேவாந்தகஸ் த்ரீமூர்தா ச பிளஸஸ்ந்யமர்ச மஹோதர || (1)

நராந்தகன் அங்கதனால் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு ராக்ஷஸ் வீரர்கள் பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். தேவாந்தகனும் த்ரிசிரஸும் மஹோதரனும் அதிக கோபம் கொண்டு வானர ஸையத்தில் பிரவேசித்தார்கள். அப்பொழுது மஹோதரன் மஹாமேகத்தைப் போன்ற ஒரு மதயானையின் மேலேறி அங்கதனை நோக்கி ஓடி வந்தான். தன் ஸகோதரன் மரணமடைந்ததால் கோபம் கொண்டு பலவானான தேவாந்தகன் ஜ்வலிக்கும் ஒரு பரிகமென்ற ஆயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு, உத்தம அச்வங்கள் பூட்டப்பட்டு ஸூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் ரதத்திலேறி, வானர ராஜகுமாரனைத் தடுத்தான். தேவர்களுடைய கொழுப்பை அடக்கும் இம்மூன்று ராக்ஷஸ் சிரேஷ்டர்களால் எதிர்க்கப்பட்டும், அங்கதன் சற்றும் அவர்களை லக்ஷ்யம் செய்யாமல் யுத்தாவேசம் கொண்டு, பெரிய கிளைகளையுடைய ஒரு மரத்தைப் பிடுங்கி, ஜ்வலிக்கும் வஜ்ராயுதத்தை இந்திரன் பிரயோகிப்பது போல் தேவாந்தகனை அடித்தான். அதை த்ரிசிஸ் கூரான பாணங்களால் அறுத்துத் தள்ளினான். அதைக் கண்டு அங்கதன் ஆகாசத்தில் கிளம்பி மரங்களையும் பாறைகளையும் மலைகளையும் வர்ஷித்தான். அவைகளை த்ரிசிரஸ் தீக்ஷணமான சரங்களால் பொடி செய்தான். தேவாந்தகன் பரிகத்தின் முனையால் அந்த மரங்களை அடித்து முறித்தான். பிறகு, த்ரிசிரஸ் அங்கதனை பாணங்களால் துளைத்தான். மஹோதரன் தன் மதயானையை வாலிபுத்திரன் மேல் நடத்தி வஜ்ரங்களைப் போன்ற தோமரங்களால் அவனுடைய மார்பில் அடித்தான். தேவாந்தகன் அவனைப் பரிகத்தால் அடித்து அதிவேகமாய்த் திரும்பிச் சென்றான். இப்படி மூன்று ராக்ஷஸ்வீரர்களாலும் எதிர்த்து அடிக்கப்பட்டும், வாலிபுத்திரன் கொஞ்சமாவது கலங்கவுமில்லை; உபத்திரவமடையவுமில்லை. ஸ்வபாவமாகவே வேகசாலி; அப்பொழுது தன் வேகத்தை விருத்தி செய்து கொண்டு, அந்த மதயானையை ஓங்கியறைந்தான். அந்த அடியால் அதன் கண்கள் தெறித்து விழுந்தன; அறைகள் தாங்காமல் அது வீறிட்டது. பிறகு அங்கதன் அதன் தந்தத்தைப் பிடுங்கி தேவாந்தகனை அடித்தான். சண்டமாருதத்தால் தாக்கப்பட்ட மரத்தைப்போல், அந்த ராக்ஷஸன் அவயவங்கள் சோர்ந்து, வாயாலும் மூக்காலும், கண்களாலும், காதுகளாலும்

ரத்தத்தைக் கக்கினான். பிறகு தன்னை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு, மஹாதேஜஸ்வியும் பலவானுமாதலால், தேவாந்தகன் பயங்கரமான பரிகத்தைச் சுழற்றி, அங்கதனை அடித்தான். அந்த அடியால் வானரவீரன் பூமியில் முழங்காலை ஊன்றி விழுந்து, உடனே தாவினான். அதைக் கண்டு த்ரிசிரஸ் மூன்று தீவ்ணமான பாணங்களால் அவனை நெற்றியில் அடித்தான்.

இப்படி மூன்று ராக்ஷஸ்வீரர்களால் சூழப்பட்டு தனியாக அங்கதன் யுத்தம் செய்து கலங்குவதைக் கண்டு, ஹனுமானும் நீலனும் அவனுடைய உதவிக்கு வந்தார்கள். நீலன் ஒரு பர்வதசிகரத்தைப் பிடுங்கி த்ரிசிரனை அடித்தான். அதை ராவணனுடைய புத்திரன் கூர்மையான பாணங்களால் பிளக்க, அது நெருப்புப் பொறிகளோடும் ஜ்வாலைகளோடும் பூமியில் விழுந்தது. அதைக் கண்டு தேவாந்தகன் தன் வில்லை இழந்து, பரிகமென்ற ஆயுதத்தால் ஆஞ்ஜநேயரை எதிர்த்தான். அவன் பாய்ந்து வருகையில் மாருதி அவனை வஜ்ரத்தைப் போன்ற முஷ்டியால் அடித்து, ராக்ஷஸ்களைத் தன் ஸிம்ஹ நாதத்தால் நடுங்கும்படி செய்தார். தலை பிளந்து பற்கள் உதிர்ந்து கண்கள் தெறித்து நாக்கு வெளியில் தொங்கி, ராவண புத்திரனான தேவாந்தகன் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான். தேவகணங்களைக் கதறவடித்த அந்த ராக்ஷஸ்வீரன் மடிந்த பிறகு த்ரிசிரஸ் கோபமடைந்து, கூர்மையான பாணவர்ஷத்தால் நீலனை மார்பில் துளைத்தான். அதற்குள் மஹோதரன் பர்வதாகாரமான மதயானையிலேறி, கோபத்தால் மெய்மறந்து, மந்தர பர்வதத்தின் உச்சியில் உதிக்கும் ஸூரியனைப் போல் விளங்கி, இந்திரவில்லாலும் மின்னற்கொடிகளாலும் பிரகாசிக்கும் மேகம் பர்வதத்தின் மேல் மழையை வர்ஷிப்பதுபோல், நீலனுடைய மார்பில் சரமாரி பொழிந்தான். அந்த வானரஸேனாபதி தேகமெங்கும் சரங்களால் துளைக்கப்பட்டு அவயங்களை அசைக்க முடியாமல் அங்கங்கள் தளர்ந்து நின்றான். சிறிது நேரம் சென்றபின் பிரக்ஞை தெளிந்து, மரங்களடர்ந்த ஒரு பர்வதத்தைப் பிடுங்கி மஹாவேகத்துடன் மஹோதரன் தலையில் அடித்தான். வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்ட பர்வதத்தைப் போல் மஹோதரன் அவயவங்கள் ஓடிந்து அடையாளம் தெரியாமல் பூமியில் விழுந்து உயிரைவிட்டான். தன் சிற்றப்பன் இறந்ததைக் கண்டு த்ரிசிரஸ் வில்லை வளைத்து ஆஞ்ஜநேயரைப் பாணங்களால் அடித்தான். வாயுபுத்திரன் கோபம் கொண்டு ஒரு பர்வதத்தை அவன் மேலெறிய அதைக் கூர்மையான பாணங்களால் அடித்தான். பிறகு அந்த ராவண புத்திரன் மேல் பெரிய விருக்ஷங்களைப் பிடுங்கியெறிந்தார். அவை ஆகாசத்தில் வரும்பொழுதே அவற்றை த்ரிசிரஸ் பாணங்களால் துண்டித்து கர்ஜித்தான். அதைக் கண்டு ஹனுமான் பாய்ந்து, ஸிம்ஹம் மதயானையின் சிரைஸப் பிளப்பது போல், கூர்மையான நகங்களால் ரதத்தில் கட்டியிருந்த

குதிரைகளின் தலையில், அடித்துக் கிழித்தார். பிரளய காலத்தில் அந்தகன் காளராதிரியை பிரயோகிப்பதுபோல், உடனே த்ரிசிரஸ் ஒரு சக்தியாயுதத்தை மாருதியின் மேல் பிரயோகித்தான். பகலில் விழும் எரிகொள்ளியைப் போல் ஒன்றாலும் தடுக்கப்படாமல் வந்து விழுந்த சக்தியை வானரவீரன் தாவிப்பிடித்து ஒடித்து அட்டஹாஸம் செய்தார். அந்தக் கோரமான சக்தி முறிபட்டதகைக் கண்டு வானரகணங்கள் மேகங்களைப்போல் கர்ஜித்தார்கள். பிறகு த்ரிசிரஸ் சூர்மையான கத்தியை உருவி வாயு புத்திரன் மார்பில் வெட்டினான். அதைப் பொறுத்துக் கொண்டு ஹனுமான் த்ரிசிரஸைத் தன் பூர்ணபலத்துடன் ஓங்கியறைந்தார். அவன் கைகளிலிருந்த ஆயுதங்கள் நழுவி பிரக்ஞையற்றுப் பூமியில் விழுந்தான். அதற்குள் அவனுடைய கத்தியைப் பிடுங்கிக் கொண்டு ஹனுமான் ராக்ஷஸர்கள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்தார். அதைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல் த்ரிசிரஸ் பாய்ந்து மாருதியைத் தன் முஷ்டியால் குத்தினான். அதனால் அவருக்குக் கோபம் பொங்கி த்ரிசிரஸை அவனது கிரீடங்களில் பிடித்து, பூர்வ காலத்தில் த்வஷ்டாவின் புத்திரனான விச்வரூபனுடைய மூன்று தலைகளையும் இந்திரன் வஜ்ராயுதத்தால் அறுத்துத் தள்ளினது போல், அந்த ராவணபுத்திரனுடைய மூன்று சிரஸுகளையும் அவனுடைய கத்தியாலேயே அறுத்துத் தள்ளினார். புண்யகர்மங்கள் நாசமடைந்தவுடன் ஆகாசவீதியிலிருந்து விழும் கிரஹங்களைப் போல் நீண்டு, அக்னியைப் போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, பர்வதங்களைப்போல் பருத்த கண்களால் பிரகாசிக்கும் அவனுடைய தலைகள் பூமியில் விழுந்தன. அதைக்கண்டு வானரர்கள் கர்ஜித்தார்கள். பூமி நடுங்கிற்று; ராக்ஷஸர்கள் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள்.

த்ரிசிரஸ், மஹோதரன், தேவாந்தகன், நராந்தகன் இந்நால் வரும் இறந்ததைக் கண்டு, மஹாபார்ச்வன் உறுதியான இரும்பால் செய்யப்பட்ட ஒரு கதையை எடுத்துக்கொண்டு யுத்தத்திற்கு வந்தான். அது தங்கக் கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மாம்ஸத்தாலும் ரத்தத்தாலும் பூசப்பட்டிருந்தது. ஐராவதம் மஹாபத்மம் ஸார்வபௌமமென்ற திக்கஜங்களும் அதைக் கண்டு நடுங்கும், சத்துருக்களுடைய ரத்ததாரைகளால் விளங்கிற்று. அழகாயும் விசித்திரமாயும் செய்யப்பட்டது; நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்ட நெருப்புப் பொறிகளைக் கக்கிக் கொண்டிருந்தது; சிவந்த மாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது; பிரளயகாலாக்கியைப் போல் ஜ்வலித்துக்கொண்டு மஹாபார்ச்வன் வானர ஸையத்தைக் கலக்கினான். அப்பொழுது ரிஷபனென்ற வானரன் ராக்ஷஸ ஸையத்தில் பாய்ந்து அவனை எதிர்த்தான். மஹாபார்ச்வன் கோபம் கொண்டு வஜ்ரத்தைப்போன்ற தன் கதையால் அவனுடைய மார்பில் அடித்தான். அந்த அடியால் மார்பு பிளந்து கிடுகிடுகென்று நடுங்கி, சற்றுநேரம் பிரக்ஞையற்று, பிறகு

தன்னைத் தைரியப்படுத்திக் கொண்டு, அந்த ராக்ஷஸனுடைய கதாயுதத்தைப் பிடுங்கி ஓடி வந்தான். அதனால் ராக்ஷஸன்யத்தை மூலைக்கு மூலை அடித்துத் துரத்தி, அதைக் கறகறவென்று சுழற்றி மஹாபார்ச்வனைத் தலையில் அடித்தான். தன் ஆயுதத்தால் அடிபட்டும் பற்களும் கண்களும் தெறித்து வஜ்ரத்தால் அடிபட்ட பர்வதத்தைப் போல் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான். ராவணனுடைய ஸஹோதரனான மஹாபார்ச்வன் மரணமடைந்ததைக் கண்டு, ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற ராக்ஷஸ ஸைன்யம் ஆயுதங்களை விட்டெறிந்து உயிர் பிழைத்தால் போதுமென்று சிதறி ஓடிற்று.

**தஸ்மீந் ஷுதே ப்ராதீ ராவணஸ்ய
தந்நைந்ருதாநாம் பலமர்ணாவயம் ||
த்யக்தாயுதம் க்வல ஜீவீதார்தம்
சுத்ராவ பீந்நார்காவ ஸந்நிகாபரம் || (68)**

ஸ-71: அதிகாய யுத்தம்

ஸ்வபலம் வ்யதீநம் த்ருஷ்ட்வா க்ருஸம் ரோமஜூர்ஜணம் |
ப்ராத்ரும்பர்ச நீஜநாந் த்ருஷ்ட்வா பரக்ரதுஸ்ய பராக்ரமாந் || (1)

பயங்கரமான தன் ராக்ஷஸ ஸைன்யம் இப்படித் கலங்குவதையும் பராக்கிரமத்தில் தேவேந்திரனைப்போன்ற தன் ஸஹோதரர்கள் மடிந்ததையும் ராக்ஷஸசிரேஷ்டர்களான தன் சிற்றப்பன்கள் கொல்லப்பட்டதையும் கண்டு, மஹாதேஜஸ்வியான அதிகாயன் கோபத்தால் ஜ்வலித்தான். மலையெப்போன்றவன்; தேவர்களையும் தானவர்களையும் நடுங்கச் செய்கிறவன்; பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து உத்தமமான வரங்களைப் பெற்றவன்; அநேக ஸூரியர்கள் ஒன்றாய்க் கூடினது போல் பிரகாசிக்கும் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு கிரீட கவச குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வில்லைச் சுழற்றிக்கொண்டு, தன் பெயரையும் வீரகிருத்யங்களையும் கோஷித்துக் கொண்டு, திக்குகள் நடுங்கும்படித் கர்ஜித்தான். அந்த ஸிம்ஹ நாதத்தாலும் கோஷத்தாலும் நானோசையாலும் வானார்கள் பயந்தார்கள். அவனுடைய தேகபரிமாணத்தைக் கண்டு கும்பகர்ணன் பிழைத் தெழுந்தானென்று வானார்கள் திகிலடைந்து ஒருவரையொருவர் கட்டிக்கொண்டார்கள். மூன்று லோகங்களையும் மூன்றடிகளால் அளந்த மஹாவிஷ்ணுவின் உயர்ந்த வடிவம் போன்ற அவனுடைய வடிவத்தைக் கண்டு வானரத் தலைவர்கள் புத்திமயங்கி மூலைக்குமூலை ஓடினார்கள். சிலர் ஸர்வலோக சரண்யான ராமனைச் சரணமடைந்தார்கள்.

காளமேகத்தைப்போல் கர்ஜித்துக்கொண்டு பர்வதத்தைப் போல் ரதத்தில் வீற்றிருக்கும் அதிகாயனை ராமன் தொலைவிலே பார்த்து, அவனுடைய சரீரத்தையும் தேஜஸையும் தைரியத்தையும் கண்டு மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டார். வானர்களை ஸமாதானம் செய்து ஸமீபத்திலிருந்த விபீஷணனை அழைத்து, “அதோ அநேக குதிரைகள் பூட்டின பெரிய ரதத்தில் மலைபோன்ற சரீரத்துடன் மஞ்சள் வர்ணமான நேத்திரங்களுடன் உட்கார்ந்திருக்கும் வில்லாளியார்? மஹேச்வரன் பூதகணங்களால் சூழப்படுவதுபோல் கூர்மையான சூலங்களும் வல்லயங்களும் எறியீட்டிகளும் அவனைச் சுற்றி பிரகாசிக்கின்றன. யமனுடைய நாக்குகளைப் போலும் மேகங்களில் பாயும் மின்னல்களைப் போலும் பிரகாசிக்கும் அநேக சக்தியாயுதங்கள் ரதத்தில் ஜ்வலிக்கின்றன. மேகங்களில் வான வில்லுகள் காணப்படுவதுபோல் அந்த ரதத்தில் எங்கே பார்த்தாலும் நாண்பூட்டித் தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வில்லுகள் மாட்டப் பட்டிருக்கின்றன. ஸூரியனைப் போல் தேஜஸால் அந்த ரதத்திலே வரும்

ரதவீரன் யார்? அவனுடைய தேஜஸால் இந்த ரணபூமி பிரகாசிக்கிறது. அவனுடைய த்வஜத்தின் நுணியில் ராகு விளங்குகிறான். ஸூரியகிரணங்களைப் போன்ற பாணங்களால் ஸகல திக்குகளும் ஒளி வீசுகின்றன. மூன்று வளைவுகளுடன், இடியைப்போல் உறுதியாய், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு இந்திர வில்லைப் போன்ற ஒரு தனுஸ் அவன் கையில் விளங்குகிறது. அதன் நாணோசை மேக கர்ஜனைகளைப் பழிக்கிறது. த்வஜத்தாலும் கொடிகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்தத் திவ்யரதத்தில் நான்கு ஸாரதிகள் குதிரைகளை நடத்துகிறார்கள்; முப்பத்தெட்டு காழ்முகமென்ற வில்லுகளும் தங்கக்கயிறுகளும் காணப்படுகின்றன. இரண்டு பக்கங்களிலும் இரண்டு தீக்ஷ்ணமான கத்திகள் வைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அவைகளின் கைப்பிடி நான்கு சாண் சிற்றளவிருக்கும்; நீளமோ பத்துச் சாண்களிருக்கும். கழுத்தில் சிவந்த மாலைகள் தொங்குகின்றன; கருத்த நிறமுள்ளவன்; காலனைப் போன்ற பயங்கரமான வாயுள்ளவன்; மேகங்கள் சூழ்ந்த ஸூரியனைப்போல் தோன்றுகிறான். தங்கக்கேயூரங்களால் விளங்கும் இவனுடைய புஜங்கள் ஹிமயமலையின் சிகரங்களைப் போலிருக்கின்றன. சுபமான நேத்திரங்களுடனும் குண்டலங்களுடனும் சோபிக்கும் இவனுடைய முகம் புனர்வஸு நக்ஷத்திரங்களுக்கு நடுவில் விளங்கும் பூர்ணசந்திரனைப் போல் காணப்படுகிறது. வானரர்களெல்லாம் இவனைக் கண்டு பயந்தோடுகிறார்கள். இவன் யார்?” என்றார்.

அதற்கு விபீஷணன், “குபேரனுக்குத் தம்பியாய் ராக்ஷஸர்களுக்கரசனாய் பத்துத்தலைகளுடன் விளங்கும் ராவணனுடைய குமாரன் இவனே. பயங்கரமான கிருத்யங்களைச் செய்கிறவனும் அளவற்ற உத்ஸாஹமுள்ளவனுமான லங்கேச்வரனுடைய வீரனான புத்திரன் இவனே. யுத்தத்தில் பிதாவுக்கு ஸமானன்; பெரியோர்களை அசிரயிப்பவன்; அஸ்திரவித்யையில் நிபுணர்களுக்குள் நிபுணன். யானை ஏறுவதிலும் குதிரை ஏறுவதிலும் கத்திச்சண்டையிலும் வில் வித்யையிலும் ஸாம தான பேத தண்டமென்ற சதுர்வித உபாயங்களிலும் மந்திராலோசனையிலும் நிகரற்ற திறமையுள்ளவன். இவனுடைய புஜபலத்தை நம்பி லங்கை பயமில்லாமல் வளிக்கிறது. இவனுக்குத் தெரியாத அஸ்திரங்களில்லை. அநேக சத்ருக்களை யுத்தத்தில் ஜயித்திருக்கிறான். பிரஹ்மாவைத் தபஸால் ஸந்தோஷப்படுத்தி அபூர்வமான அஸ்திரங்களை அடைந்திருக்கிறான். ராவணனுடைய பிரிய பார்யையான தான்யமாலீனியின் புத்திரன். அதிகாயனென்று இவனுக்குப் பெயர். அஸுரர்களாலும் தனக்கு மரணமில்லையென்று பிரஹ்மவிடத்திலிருந்து வரம் பெற்றிருக்கிறான். இந்தத் திவ்ய கவசமும் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் இந்த ரதமும் அப்பொழுது இவனக்குக் கிடைத்தன. தேவர்களையும்

தானவர்களையும் கணக்கில்லாமல் முறியடித்திருக்கிறான். யக்ஷர்களை நாசம் செய்து ராக்ஷஸர்களைப் காப்பாற்றியிருக்கிறான்; இந்திரனுடைய வஜ்ரத்தையும் வருணனுடைய பாசத்தையும் பாணங்களால் தடுத்த ராக்ஷஸ சிரேஷ்டன்; புத்திமான்; தேவாஸுர்களுடைய கொழுப்பை அடக்கினவன். இவனுடைய பாணங்களால் வானர ஸைன்யம் மடிவதற்கு முன் இவனை ஜயிக்க வேண்டும்” என்றான்.

அதற்குள் அந்த ராக்ஷஸவீரன் வானர ஸைன்யத்தில் புகுந்து வில்லைச் சுழற்றிக்கொண்டு அடிக்கடி கர்ஜித்தான். குமுதன் த்விவிதன், மைந்தன், நீலன், சரபன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்கள் மரங்களையும் மலைச் சிகரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவனை எதிர்க்க ஓடி வந்தார்கள். அவைகளைத் தன் பாணங்களால் ஒரு க்ஷணத்தில் அந்த ராஜகுமாரன் தூளாக்கி, தன்னெதிரில் நின்ற ஸகல வானரர்களையும் இரும்பால் செய்யப்பட்ட சரங்களால் துளைத்தான். அவர்கள் அங்கங்கள் பிளந்து அந்தச் சரமாரியால் கலங்கி அவனுடன் யுத்தம் செய்ய முடியவில்லை. மான் கூட்டங்களை கொழுத்த சிங்கக்குட்டி துரத்தியடிப்பதுபோல், அந்த வானர ஸைன்யத்தை அந்த ராக்ஷஸ வீரன் சிதறவடித்தான். தன்னுடன் யுத்தம் செய்யாமலிருந்த ஒருவரையும் அவன் அடிக்க வில்லை. ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்து கர்வத்துடன், “ரதத்தில் சரசாபங்களுடன் நானிருக்க, ஸாதாரண யுத்த வீரனுடன் நான் சண்டை செய்யத் தகாது. உத்ஸாகத்துடன் விளங்கும் எந்த வீர சிகாமணியாவது உங்களுக்குள்ளிருந்தால் அவன் முன்னின்று என்னுடன் யுத்தம் செய்யட்டும்” என்றான்.

அந்த வார்த்தையைப் பொறுக்காமல் லக்ஷ்மணன் பாய்ந்து வில்லை வளைத்து நாணேற்றி, பூமியும் மலைகளும் ஆகாசமும் ஸமுத்திரமும் திக்குகளும் ராக்ஷஸர்களும் நடுங்கும்படி டங்காரம் செய்தார். மஹாதேஜஸ்வியும் பலவானுமான அதிகாயன் அந்தப் பயங்கரமான சப்தத்தைக்கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டான். பிறகு கோபங்கொண்டு ஒரு கூர்மையான பாணத்தை எடுத்து, “லக்ஷ்மண! நீயோ சிறு குழந்தை. வீரகிருத்யங்களை அறியாதவன்; போ! யமனைப் போன்ற என்னுடன் யுத்தம் செய்ய ஆசைப்படலாமோ? என் கையிலிருந்து விடப்பட்ட பாணங்களுடைய வேகத்தை ஹிமயமலையும் ஆகாசமும் பூமியும் தாங்குமோ ஸுகமாய்த் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் காலாக்னியை ஏன் எழுப்ப விரும்புகிறாய்? வில்லை எறிந்துவிட்டுத் திரும்பிப்போ. ஏன் வீணாய் என்னால் உயிரை இழக்கிறாய்? அல்லது, அப்படி இஷ்டமில்லாமல் என்னை எதிர்த்தால், நில். பிராணனைப் பறிகொடுத்து யமலோகத்திற்குச் செல். சத்ருக்களுடைய கொழுப்பை நாசம் செய்யும் என் கூர்மையான பாணங்களைப் பார்த்தாயா? ருத்திரனுடைய த்ரிசூலத்தைப்

போன்றவை; உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டவை; மஹா ஸர்ப்பங்களைப் போன்றவை; கோபம் கொண்ட ஸிம்ஹம் மதயானையின் மூளையைப் பிளந்து அதன் ரத்தத்தைக் குடிப்பதுபோல், இந்தச் சரம் உன் ரத்தத்தைக் குடிக்கும்!” என்று கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு அந்தச் சரத்தை வில்லில் தொடுத்தான்.

ரோஷத்தோடும் கர்வத்தோடும் அதிகாயன் சொன்ன வார்த்தைகளை கேட்டு லக்ஷ்மணன் அடங்காக் கோபங்கொண்டு, அபார பலவானும் காந்தி பொருந்தின வருமாகையால் அதைப் பொறுக்காமல், அநேக அர்த்தங்களடங்கிய மறு மொழியைச் சொன்னார். “அடே ராக்ஷஸ்! வார்த்தையாலேயே உனக்கு மேன்மை ஏற்படுமா? உன்னைப் புகழ்ந்து கொண்டதாலேயே சூரனாவாயா? துவட்டனே! இதோ வில்லும் கையுமாய் உன்னுடன் யுத்தம் செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன்; உன் பூர்ணபலத்தையும் காட்டு; வீண் பெருமை பேசாதே; செய்கைகளால் உன் திறமையைக் காட்டு; ஆண்மையுடையவனே சூரனெனப்படுவான். நல்லவர்கள் பெருமை பேசுவதில்லை. சிரேஷ்டமான ரதத்தில் ஸகல ஆயுதங்களுடனும் நீ யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கிறாய். பாணங்களாலோ அல்லது அஸ்திரங்களாலோ உன் பராக்ரமத்தை வெளியிடு. பிறகு, பெருங்காற்று பனம் பழங்களை உதிர்ப்பதுபோல், கூர்மையான பாணங்களால் உன் தலையை அறுத்து உதிர்க்கின்றேன். இன்று என் பாணங்கள் சரீரத்தைத் துளைத்து அதிலிருந்து பெருகும் ரத்தத்தைக் குடிக்கும். நான் வயதில் முதிர்ந்தவனல்லவென்று என்னை நீ அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது. நான் சிறுவனாயிருந்தாலும் வயது சென்றவனாயிருந்தாலும் யுத்தத்தில் உனக்குக் காலமிருத்யு வென்றி. முன்காலத்தில் வாமனனென்ற சிறுவனாய் அவதாரம் செய்த விஷ்ணுவால் மூன்று லோகங்களும் மூன்று அடிகளால் அளக்கப்பட்டதை அறியாயோ?” என்றார்.

அப்படித் தகுந்த காரணங்களுடனும் சிரேஷ்டமான அர்த்தங்களுடனும் லக்ஷ்மணன் சொல்லக் கேட்டு அதிகாயன் கோபம் கொண்டு, உத்தமமான பாணத்தை எடுத்தான். அப்பொழுது வித்யாதர, பூத, தேவ, தைத்ய, மஹர்ஷி, குஹ்ய கணங்கள் அந்த யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்தார்கள். அதிகாயன் வில்லை வளைத்து நானேற்றி அந்த பாணத்தைப் பூட்டி ஆகாசத்தை விழுங்குவது போல் அதிவேகமாய் அதை லக்ஷ்மணன் மேல் பிரயோகித்தான். கொடிய விஷமுள்ள நாகத்தைப் போல் தன்னை நோக்கி வரும் அந்த தீவ்ணமான சரத்தை லக்ஷ்மணன் ஒரு அர்த்த சந்திர பாணத்தால் துண்டித்தார். அதிகாயன் அதைச் கண்டு, ஐந்து பாணங்களைப் பிரயோகிக்க, லக்ஷ்மணன், அவைகளை அதி ஸுலபமாய்த் தன்னிடத்தில் வருவதற்கு முன்பே நாசம் செய்து, தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் ஒரு கூர்மையான பாணத்தை எடுத்து அந்த ராக்ஷஸனுடைய

நெற்றியிலடித்தார். மஹா ஸர்ப்பம் பர்வதத்தில் நுழைவதுபோல் அந்தச் சரம் அவனுடைய நெற்றியில் பதிந்தது; ரத்தம் பெருகிற்று; ருத்தரனுடைய பாணங்களால் அடிக்கப் பட்ட த்ரிபுராஸூரர்களுடைய நகர கோபுரம்போல், அந்த பாணத்தைத் தாங்க முடியாமல் அதிகாயன் நடுங்கினான். பிறகு தன்னை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு, நன்றாய் ஆலோசித்து, மேல் நடக்க வேண்டியதை நிச்சயித்து, “லக்ஷ்மண! நீ எனக்குத் தகுந்த சத்ரு. உன் திறமையை மெச்சினேன். வில்வித்யையில் நிபுணனாயிருக்கிறாய்” என்று புகழ்ந்து, ஒருதரம் கொட்டாவி விட்டு, புஜங்களை முறுக்கிப் பிடித்து ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொண்டு, தேர்த்தட்டில் உறுதியாய் உட்கார்ந்து, ஒன்று பத்து நாறு இப்படி எண்ணிறந்த பாணங்களை எடுத்துத் தொடுத்து விடுத்தான். அவை தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, யம தூதர்களைப் போல், ஆகாசமெங்கும் ஒரே பிரகாசமாய்த் தோன்றுமாடி செய்தன. லக்ஷ்மணன் சற்றும் கலங்காமல் அவைகளை அறுத்துத் தள்ளினார். பிறகு அதிகாயன் ஓர் உத்தமமான பாணத்தை வெகு ஜாக்கிரதையாக விடுக்க, அது லக்ஷ்மணனை நடுமார்பில் அடித்தது. மதயானை மதஜலத்தைப் பெருக விடுவதுபோல், அவருடைய தேகம் ரத்த தாரைகளால் நனைக்கப்பட்டது. அதைப் பிடுங்கியெறிந்து லக்ஷ்மணன் வெகு கூர்மையான ஒரு பாணத்தை எடுத்து அதில் ஆக்னேயாஸ்திர மந்திரத்தை ஜபித்து அதிகாயன்மேல் விடுத்தார். அதை அதிகாயன் ஸூரியாஸ்திரத்தால் தடுத்தான். அவ்விரண்டும் மஹா நாகங்களைப்போல் ஆகாச வீதியில் எதிர்த்து யுத்தம் செய்தன. முடிவில் தேஜஸற்று, ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் பூமியில் சாம்பலாய் விழுந்தன. அதிகாயன் அதைச் கண்டு ஐஷ்காஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, லக்ஷ்மணன் அதை இந்திராஸ்திரத்தால் தடுத்தார். அதனால் கோபமடைந்து அதிகாயன் யமனுடைய அஸ்திரத்தை பிரயோகிக்க, அது லக்ஷ்மணனுடைய வாயவ்யாஸ்திரத்தால் அடித்துத் தள்ளப்பட்டது. பிறகு இளையபெருமாள் அந்த ராக்ஷஸனைச் சரமாரியால் மறைக்க, அவை அவனுடைய வஜ்ரகவசத்தில் பட்டு முனையொடிந்து பூமியில் விழுந்தன. அதைக்கண்டு லக்ஷ்மணன் ஆயிரம் சிரேஷ்டமான பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். யாதொன்றாலும் பிளக்கப்படாத கவசத்தை அவன் பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து பெற்றதால், அந்தப் பாணங்கள் அவனைக் கொஞ்சம்கூட உபத்திரவிக்கவில்லை.

அப்பொழுது வாயுபகவான் லக்ஷ்மணனிடத்தில் வந்து, “குழந்தாய்! இந்த ராக்ஷஸன் அஸ்திரசஸ்திரங்களால் பிளக்க முடியாத ஒரு கவசத்தை பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வரத்தால் பெற்றிருக்கிறான். ஆகையால் இவனை பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் அடிக்க வேண்டும்; மற்றவை பிரயோஜனப்படாது”

என்றார். அதைக்கேட்டு லக்ஷ்மணன், தடையற்ற வேகமுள்ள ஒரு பாணத்தை எடுத்து அதில் பிரஹ்மாஸ்திர மந்திரத்தை ஜபித்து அதிகாயன்மேல் பிரயோகித்தார். அப்பொழுது திக்குகளும், ஸூரிய சந்திரர்களும், கிரஹங்களும், ஆகாசமும், பூமியும் நடுங்கின. தங்கக்கட்டுகளாலும். வஜ்ரத்தாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப் போலும், யமனுடைய காலதண்டத்தைப் போலும், அக்னியைப் போலும் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, தடுக்க முடியாத வேகத்துடன் அந்த பிரஹ்மாஸ்திரம் தன்னை நோக்கி வருவதை அதிகாயன் கண்டு, தீக்ஷணமான அநேக பாணங்களால் அதை அடித்தான். அவைகளை விழுங்கிக்கொண்டு அது கருடனைப்போல் அதிவேகமாய் அந்த ராஜகுமாரனுடைய பக்கத்தில் வந்தது, அப்பொழுது, கலங்காமல், அதிகாயன் அதைச் சக்தி, கதை, கோடாலி, சூலம் முதலிய ஆயுதங்களால் அடித்தான். அது அந்த உத்தம ஆயுதங்களையும் நாசம் செய்து, ராவணகுமாரனான அதிகாயனுடைய சிரஸைக் கிரீட குண்டலங்களுடன் அறுத்துத் தள்ளிற்று. ஹிமயமலையின் சிகரம் பெயர்ந்து விழுவதுபோல், அந்தத் தலை ஆபரணங்களுடன் பூமியில் விழுவதைக் கண்டு, மடிந்தவர் போக மிகுந்த ராக்ஷஸர்கள் கண்ணீர் விட்டுக் கதறியழுதார்கள். முகம் வாடித் தீனமாய், தேகமெங்கும் பாறைகளாலும் மரங்களாலும் மலைகளாலும் அடிபட்டுக் களைத்து, தங்கள் தலைவனையும் இழந்து, திகிலடைந்து, இனி யுத்தம் செய்து ஜயிப்போம் என்ற ஆசை ஒழிந்து, லங்கையை நோக்கி ஓட ஆரம்பித்தார்கள். ஸூர்யோதயத்தால் மலர்ந்த தாமரைப் போல், வானார்களுடைய முகங்கள் சந்தோஷத்தால் மலர்ந்தன. பயங்கரமான தேகத்துடன் அளவற்ற பலபராக்ரமங்களுடன் தங்களை மூலநாசம் செய்ய வந்த சத்ருவைக் கொன்று தங்களுக்கு உயிரையும் ஸகல சௌக்யங்களையும் அனுகரஹித்த லக்ஷ்மணனை அவர்கள் பூஜித்துக் கொண்டாடினார்கள்.

**ப்ரஹ்ரஹ்யுக்தா பஹுவஸ்து வானரா:
ப்ரபுத்த பத்ம ப்ரதீமாநநாஸ் ததா ||
அபூஜயந் லக்ஷ்மண மீஷ்டபாரகீநம்
ஹோத ரீபிபள பீமபல துராஸகீத! || (15)**

ஸ-72: ராவணன் கவலை கொண்டது

அதிகாயம் ஓதும் ப்ருத்வா ஸக்ஷ்மணந மஹிஷாஸுர |
உத்வேக மகமத் ராஜா ஸநம் சேதமப்ரஸீத் || (1)

அதிகாயன் ஸக்ஷ்மணனால் மடிந்தானென்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் ராவணன் மனம் நடுங்கி, “ஐயோ! என்ன ஆச்சரியம்! வில்லாளிகளுக்குள் சிரேஷ்டனும் ஸகல ஆயுதப் பிரயோகங்களிலும் நிபுணனும், சத்துருவைப் பார்க்கப் பொறுக்காதவனுமான தூம்ராக்ஷன், அகம்பனன், பிரஹஸ்தன், கும்பகர்ணன் இன்னும் மத்த ராக்ஷஸவீரர்களும் சத்துருவால் மடிந்தார்கள். இவர்கள் மலை போன்ற தேகங்களையும் ஸமுத்திரத்தைப்போன்ற உறுதியையும் அபாரபலத்தையுமுடையவர்கள்; எப்பொழுதும் யுத்தத்தில் ஆவல் கொண்டவர்கள். சத்ருஸன்யங்களை ஐயிப்பதுமாத்திரம் அவர்களுக்குத் தெரியுமேயொழிய, அபஜயமென்பதை அறியாதவர்கள்; அஸ்திரவீத்யையில் ஈடில்லாதவர்கள். மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்தமான பலத்தையும் வீரியத்தையுமுடைய என் குமாரனால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் கட்டப்பட்டார்கள். வரப்பிரஸாதத்தால் இந்திரஜித் அடைந்த நாகபாசத்திலிருந்து தேவாஸுர யக்ஷ கந்தர்வ கின்னர கணங்களும் தப்பமுடியாது. அந்தப் பாசங்களிலிருந்து தங்களுடைய ஸாமர்த்தியத்தாலோ, பிறரை மோஹிக்கும் மாயா வித்யையாலோ, அல்லது ஓஷதிகளாலோ விடுவித்துக்கொண்டார்கள். நான் இதுவரையில் யுத்தத்திற்கலுப்பின ராக்ஷஸவீரர்கள் மஹா பலவான்களான வானரர்களால் கொல்லப்பட்டார்கள். ராம ஸக்ஷ்மணர்களையும் ஸுக்ரீவனையும் விபீஷணனையும் வானரர்களையும் யுத்தத்தில் வெல்லக்கூடிய ஒருவனையும் காணோம். அந்த ராமனுடைய ஸ்வபாவ பலம் வெகு ஆச்சரியகரமாயிருக்கிறது. அஸ்திரங்களால் அவருக்குக் கிடைத்த பலமோ அளவற்றது. இது வரையில் ஸகல ராக்ஷஸர்களும் அவனுடைய பராக்ரமத்தால் மடிந்ததைப் பார்த்தால், அந்த, ராகவன் நித்யணான ஸ்ரீமந்நாராயணனோ வென்று தோன்றுகிறது. அவனைக் கண்டு பயந்து, லங்கையில் வெளிக்கதவுகளும் உட்கதவுகளும் எப்பொழுதும் அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

“ராக்ஷஸர்களே! நீங்கள் மறைந்திருந்து அதிஜாக்கிறதையாக லங்கையின் ஸகல பாகங்களையும் காக்கவேண்டும். ஸீதை வஸிக்கும் அசோகவனத்தில் என் உத்தரவில்லாமல் எனக்குத் தெரியாமல் ஒருவரும் பிரவேசிக்கக்கூடாது! அங்கிருந்து வெளியில் போகவும் கூடாது; எங்கெங்கே ஸேனைகளுக்கு விடுதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ அங்கங்கே உங்களுடைய

ஸென்யத்துடன் எப்பொழுதும் யுத்தத்திற்கு தயாராயிருக்க வேண்டியது. வானரர்களை ஒரு பொழுதும் அலக்ஷ்யம் செய்யக்கூடாது. அவர்கள் யுத்தம் செய்யத் தயாராயிருக்கிறார்களா? யுத்தத்திற்கு வந்து கொண்டிருக்கிறார்களா? இளைப்பாறுகிறார்களா? கவலை கொண்டிருக்கிறார்களா? என்ற விஷயங்களை ஸாயங்காலத்திலும் பாதி ராத்திரியிலும் விடியற்காலையிலும் எப்பொழுதும் அறிந்துவர வேண்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். ராக்ஷஸவீரர்கள் அப்படியே செய்ய, ராவணன் கோபத்தாலும் வருத்தத்தாலும் பீடிக்கப்பட்டுத் தன் அரண்மனைக்குச் சென்றான். தன் புத்திரர்களை இழந்த துக்கத்தாலும் அதுவரையில் சத்துருக்களால் ஓவ்வொரு தடவையிலும் அபஜயமடைந்ததைப் பற்றிக் கோபத்தாலும் அதை நினைத்து நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டு உருகினான்.

**தத: ஸ ஸத்தீப் த கோபவஹ்நி:
நிபராசராணா மதீபா மஹாபல: |
ததேவ புத்ரஸ்யஸநம் வீரீந்தயந்
முஹூர்முஹூஸ்கைவ ததா வ்யநிபஸஸத் || (20)**

ஸ-73: ராமலக்ஷ்மணர்கள் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் கட்டப்பட்டது

தேதா ஹதாந் ராக்ஷஸ்யங்க வாமஸ்தாந்
தேவாந்தகாதி த்ரீஸ்ரோதீகாயாந் |
ரக்ஷைகணாஸ்தத்ர ஹதாவஸ்ஜ்டா
தே ராவணாய த்வரீதம் பரபரம்ஸு: || 1)

பிறகு ராக்ஷஸகணங்கள் யுத்த பூமியிலிருந்து வந்து, தேவாந்தகன், த்ரிசிரஸ், அதிகாயன் முதலியவர்கள் நாசமடைந்ததை ராவணனுக்குத் தெரிவித்தார்கள். அதைக் கேட்டு ராவணன் கண்களில் நீர் பெருக, ஒன்றும் தோன்றாமல் புத்தி மயங்கி, பித்துப்பிடித்தவன் போலிருந்தான். தன் புத்திரகளிறந்ததையும் ஸஹோதரர்கள் கோரமாய் மடிந்ததையும் கேட்டு, சிந்தாக்கிராந்தனாய் சோக ஸமுத்திரத்தில் முழுகிருப்பதைக் கண்டு, இந்திரஜித்தென்ற ராக்ஷஸ வீரசிகாமணி, “ராக்ஷஸாதிபதியே! தங்களுடைய புத்திரனான இந்திரஜித் பிழைத்திருக்கும் வரையில் தங்களுக்குக் கவலையேன்? யுத்த பூமியில் இந்திரஜித்தின் பாணங்களால் அடிபட்டு உயிருடன் திரும்பினவனை இதுவரையில் யாராவது பார்த்ததுண்டோ? ராமலக்ஷ்மணர்கள் இன்று என் ஆயுதங்களால் தேகம் பிளந்து அவயவங்கள் சிதறி உயிரிழந்து கூர்மையான பாணங்களால் தேகமெங்கும் துளைக்கப்பட்டுத் தரையில் விழுந்து கிடக்கப்போவதை பாருங்கள். இந்திரனைக் கதறவடித்த நான் ஸ்வபாவ பலத்தாலும் தெய்வ பலத்தாலும் சத்துருக்களால் நெருங்க முடியாதவன். நான் செய்யும் கோரப்பிரதிக்கொருயைக் கேளுங்கள். இன்று ராமலக்ஷ்மணர்களை சரீரத்தில் என் பாணங்களால் ஊசி நாட்ட இடரில்லாமல் துளைக்கிறேன். இன்று இந்திரன், யமன், விஷ்ணு, ஸூரியன், ஸாத்யர்கள், அஸ்வினிகள், அக்னி, சந்திரன் முதலிய எல்லோரும், முன்பு பலிசக்கரவர்த்தியின் யாகசாலையில் தடையற்ற பராக்கிரமத்துடன் விளங்கின மஹாவிஷ்ணுவைப் போல் நான் என் உக்கிரமான வீரியத்தைப் பிரயோகிப்பதை காணப்போகிறீர்கள்” என்று வீரத்வனி செய்தான்.

பிறகு அளவற்ற உத்ஸாகத்துடன் தன் பிதாவிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு, அநேக கோவேறு கழுதைகள் பூட்டின ஓர் உத்தம ரதத்திலேறிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். ஸூரியனுடைய ரதத்தைப்போல் பிரகாசித்து, வேகத்தால் வாயுவைப் பழிக்கும் அந்த ரதத்தில் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் ராவண புத்திரனை அநேக ராக்ஷஸ வீரர்கள்

ஸந்தோஷத்தடன் பின் தொடர்ந்தார்கள். அவர்கள் பிரஸித்தி பெற்ற வில்லாளிகள், சிலர் யானையின் மேலும் சிலர் குதிரையின் மேலும் ஏறிக் கொண்டு கத்தி, சூலம், சட்டி, கோடாலி முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்து, சங்கம், துந்துபி, பேரிகை முதலிய ரணவாத்யங்கள் கோஷிக்க, ஸகல ராக்ஷஸர்களும் ஆசீர்வதிக்க, இந்திரஜித்தைப் பின் தொடர்ந்தார்கள். ஆகாசத்தில் பூர்ண சந்திரனைப் போல் சங்கத்தையும் சந்திரனையும் காந்தியால் பழிக்கும் ஒரு வெண்குடையின் கீழ் அந்த ராவண புத்திரன் விளங்கினான். அந்த ராக்ஷஸ வீரனுக்கு இரு புறத்திலும் தங்கப் பிடிகளுடன் நவரத்னங்களிழைத்த இரண்டு சாமரங்கள் எப்பொழுதும் போடப்பட்டன. நிகரற்ற தேஜஸுள்ள ஸூரியனால் ஆகாச வீதி விளங்குவது போல் லங்கை இந்திரஜித்தின் தேஜஸால் விளங்கிற்று. அவன் யுத்த பூமிக்கு வந்து, தன் ஸையங்களை ரதத்தைச் சுற்றிக் காவல் வைத்து, அக்னியை மூட்டி, பிரபலமான மந்திரங்களை ஜபித்து, விதிப்படி ஹவிஸாலும், பொரிகளாலும், மாலைகளாலும் கந்தங்களாலும் அதில் ஹோமம் செய்தான். அக்னிக்கு நான்கு பக்கங்களிலும் பரப்பப்படும் தர்ப்பைகளுக்குப் பதிலாக தோமரங்கள் முதலிய ஆயுதங்கள் வைக்கப்பட்டிருந்தன. விபீதகமென்ற விருக்ஷம் ஹோமம் செய்வதற்கு ஸமித்துகளாக உபயோகப்பட்டது. அவன் உடுத்திருந்த வஸ்திரங்கள் சிவப்பு வர்ணமாயும், அவன் ஹோமம் செய்த கரண்டிகளும் பாத்திரங்களும் கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்டும் இருந்தன. இப்படி யுத்த பூமியில் அக்னியை வளர்த்து, முற்றிலும் கருத்த ஒரு ஆட்டின் கழுத்தைப் பிடித்து அறுத்துப் பலி கொடுத்தான். ஒரு தடவை போடப்பட்ட ஸமித்துகளால் அக்னி புகையில்லாமல் விசேஷ காந்தியுடன் கொழுந்து விட்டெரிந்தது. பிரதக்ஷிணமாய்ச் சுழலும் கொழுந்துகளுடன் அக்னி பகவான் மனுஷ்ய ரூபமெடுத்து, ஹாரகேயூர குண்டலங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டவராய்க் கொடுக்கப்பட்ட ஹவிஸைப் பெற்றுக்கொண்டார். பிறகு அந்த அக்னியில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தையும் வில்லையும் ரதத்தையும் யாவற்றையும் ஹோமம் செய்தான். அப்பொழுது ஸூர்ய சந்திர கிரஹ நக்ஷத்திரங்களுடன் ஆகாச வீதி நடுங்கிற்று. தேஜஸில் அக்னியைப் போலும், வீரியத்தில் இந்திரனைப் போலும் விளங்கும் இந்திரஜித், வில், பாணங்கள், கத்தி, ரதம், குதிரைகள், ஸாரதி முதலியவைகளுடன் ஆகாசத்தில் மறைந்தான். பிறகு ராக்ஷஸவீரர்கள் யானை, ரதம் முதலியவைகளில் ஏறிக்கொண்டு லங்கையிலிருந்து வெளிப்பட்டுக் கூர்மையான பாணங்களாலும் தோமரம், கத்தி, சூலம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் வானரர்களை அடித்தார்கள். அப்பொழுது ராவணபுத்திரன், கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன், “நீங்கள் சற்றும் கலங்காமல் வெகு உத்ஸாகத்துடன் வானரர்களை நாசம் செய்யுங்கள்” என்றான், பிறகு ஸகல ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களை ஜயிக்க விரும்பி, கர்ஜித்துக்கொண்டு, கோரமாய்ச்

சரமாரி பொழிந்தார்கள். இந்திரஜித்தும் ராக்ஷஸ் வீரர்களால் சூழப்பட்டு வானரர்களை நாளீகம், நாராசம் முதலிய பாணங்களாலும் கதை, உலக்கை, சூலம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் கூட்டங் கூட்டமாய் ஹதம் செய்தான். அதைக் கண்டு இதர வானரர்கள் மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு அவனை சூழ்ந்தார்கள். யுத்தத்தில் பின்வாங்காத தீரனான இந்திரஜித்து கோபம் கொண்டு, பலமும் தேஜஸும் எல்லையில்லாமல் விருத்தியாக, ஒரே பாணத்தால் ஐந்து பத்து ஐம்பது இப்படி வானரர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்த் துளைத்தான்; அதைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் மகிழ்ந்தார்கள். தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ஸூரியனைப் போல் பிரகாசிக்கும் பாணங்களால் வானரர்கள் அங்கங்கள் பிளந்து, உபத்திரவத்தைத் தாங்காமல், கொழுப்பழிந்து, யுத்தம் செய்ய ஆசையற்று, பூர்வகாலத்தில் அஸுரர்கள் தேவர்களால் முறியடிக்கப்பட்டது போல் விழுந்தோடினார்கள். சில வானர வீரர்கள் பாணங்களாகிற கிரணங்களால் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் இந்திரஜித்தை நாசம் செய்ய நிச்சயித்து, அவனை நான்கு புறங்களிலும் வளைத்துக் கொண்டு கோர யுத்தம் செய்தார்கள். ஆனால் அவனுக்கு முன் நிற்க முடியாமல், அவயவங்கள் சிதைந்து ரத்தம் பெருக பிரக்ஞையற்றுப் புத்திமயங்கி ஓடும்படியாயிற்று. பிறகு ராமகைங்கரியத்திற்காகத் தங்களுடைய ஸகல வீரியத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் உபயோகித்து, அவசியமானால் தங்களுடைய உயிரையும் கொடுக்க நிச்சயித்து வானரசிரேஷ்டர்கள், பாறைகளையும் மலைகளையும் எடுத்துக்கொண்டு, திரும்பி வந்து இந்திரஜித்தைச் சூழ்ந்து கொண்டு, ஓயாமல் கல்மாறி பொழிந்தார்கள். அவைகளை அவன் ஒரு நொடியில் சிதறவடித்து வானர ஸைன்யங்களைக் கூர்மையான சரங்களால் துளைத்தான். கந்தமாதனைப் பதினெட்டு பாணங்களாலும், தூரத்திலிருந்த நளனை ஒன்பது சரங்களாலும், மைந்தனுடைய உயிர்நிலைகளை ஏழு அம்புகளாலும், கஜனை ஐந்து வாளிகளாலும் துளைத்தான். பிரளய காலாக்னியைப் போல் கோபத்தால் மெய்மறந்து ஜாம்பவானைப் பத்து சரங்களாலும், நீலனை முப்பது பாணங்களாலும் ஸுக்ரீவன், ரிஷபன், அங்கதன், த்விவிதன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்களை வரப்பிரஸாதத்தாலடைந்த அநேக கோரமான பாணங்களாலும் பிரக்கஞ்சயற்று போகும்படி செய்தான். ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் சரங்களை வெகு சாதுரியமாய் பிரயோகிக்க, அவை மனோவேகத்துடன் வானர ஸைன்யங்களில் வந்து விழுந்து அவைகளைக் கலக்கின. பாணவர்ஷத்தால் வருந்தி ஒன்றும் தோன்றாமல், ரத்த வெள்ளத்தால் நனைக்கப்பட்டிருக்கும் வானர ஸைன்யத்தைக் கண்டு அவனுக்கு அடங்காத மகழ்ச்சியுண்டாயிற்று. மறுபடியும் பாணங்களையும் கோரமான ஆயுதங்களையும் இடைவிடாமல் வானரர்கள் மேல் பிரயோகித்துச் சொல்லமுடியாத துன்பத்தை உண்டு

பண்ணினான். தன் ஸைன்யத்தைவிட்டு வானர ஸைன்யத்தில் புகுந்து ஒருவர் கண்ணுக்கும் தெரியாமல் நீருண்ட மேகத்தைப்போல் சரங்களைப் பொழிந்தான்.

வானர்கள் அவனுடைய பாண வேகத்தால் தேகங்கள் பிளந்து, அவனுடைய மாயையால் ஒன்றும் தோன்றாமல் விகாரமாய்க் கூச்சலிட்டுக் கொண்டு, இந்திரனால் அடிக்கப்பட்ட பர்வதங்களைப் போல் பெரிய சரீரங்களுடன் பூமியில் விழுந்தார்கள். கூர்மையான சரங்கள் தங்கள்மேல் வந்து விழுவது மாத்திரம் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. மாயையால் மறைந்திருந்து அந்த ராக்ஷஸ வீரனைக் காண முடியவில்லை. ஸூரிய கிரணங்களைப் போல் பிரகாசிக்கும் பாணங்களால் ஸகல திக்குகளையும் இடைவெளி இல்லாமல் நிரப்பி, ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்தான். வானர சிரேஷ்டர்களைக் கதறவடித்தான். நெருப்புப் பொறிகளுடனும் ஜ்வாலைகளுடனும் கொழுந்துவிட்டெரியும் அக்னியைப் போன்ற சூலம், கத்தி, கோடாலி முதலிய ஆயுதங்களைக் கரகரவென்று சுழற்றி வானர்களை அசைக்க முடியாமல் அடித்தான். நெருப்பு ஜ்வாலைகளைப் போன்ற பாணங்கள் தேகத்தில் பாய்ந்து ரத்தம் பீறிட்டடிக்க, பெரிய சரீரமுள்ள வானர்கள் புஷ்பங்களால் நிறந்த பலாச விருஷங்களைப் போல் விளங்கினார்கள். ஒருவரையொருவர் தழுவிக்கொண்டு விகாரமாய்க் கூச்சலிட்டு வானர வீரர்கள் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தார்கள்.

ஆகாசத்தை நிமிர்ந்து பார்த்த சிலர் கண்களில் அடிக்கப்பட்டார்கள். சிலர் பாணங்களினின்றும் தப்புவதற்காகப் பூமியில் ஒருவர் மேலொருவர் விழுந்தார்கள். ஹனுமான், ஸூக்ரீவன், அங்கதன், கந்தமாதனன், ஜாம்பவான், ஸுஷேணன், வேகதர்சி, மைந்தன், த்விவிதன், நீலன், கவாக்ஷன், கஜன், கோமுகன், கேஸி, ஹரிலோமா, வித்யுத்தம்ஷ்ட்ரன், ஸூர்யமுகன், ஜ்யோதிர்முகன், ததிமுகன், பாவகாக்ஷன், நளன், குமுதன் முதலிய வானரத் தலைவர்களை மந்திரங்களால் காக்கப்பட்ட ஈட்டி வல்லயம், சூலம் முதலிய ஆயுதங்களாலும் பாணங்களாலும் ஒன்றும் தோன்றாமலடித்து, ராமலக்ஷ்மணர்களை ஸூரிய கிரணங்களைப் போன்ற பாணங்களால் மறைத்தான்.

எல்லையற்ற தைரியத்தையுடைய ரகுவீரன், மலையில் விழும் மழைத்தாரைகளைப் போல் அவைகளைச் சற்றும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், “லக்ஷ்மண! இந்த ராக்ஷஸ ராஜகுமாரன் வரத்தாலடையப்பட்ட பிரஹ்மாஸ்திரத்தை ஆதாரமாய் வைத்துக் கொண்டு, வானர ஸைன்யத்தைக் கலக்கி முறியடித்து, நம்மையும் குரூரமான பாணங்களால். உபத்திரவிக்கிறான். அந்த மஹாவீரன் பிரஹ்மாவால் கொடுக்கப் பட்ட வரங்களின் மஹிமையைக் கொண்டு ஆகாசத்தில் மறைந்திருந்து நமது ஸைன்யங்களை நாசம்

செய்கிறான். அவன் இருக்குமிடம் தெரியாமல் நமது வீரர்கள் அவனுடன் யுத்தம் செய்வதெப்படி? ஐயிப்பதெப்படி? நீ உன் ஸ்வபாவ மஹிமையை ஆசிரயித்து. இவனால் பிரயோகிக்கப்படும் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைத் தடுக்க நினைக்கிறாய். அது ஸரியல்ல. இந்த அஸ்திரத்திற்குத் தேவையாயிருந்து இவ்வளவு சக்தியையும் அதற்குக் கொடுத்த பிரஹ்மதேவர் மனத்திற்கெட்டாத பிரபாவத்தையுடையவர். ஆகையால் இந்த ஸமயத்தில் இவனால் பிரயோகிக்கப்படும் பாணங்களின் வேகத்தை மனம் கலங்காமல் என்னைப் போல் பொருத்துக் கொண்டிரு. இந்த ராக்ஷஸ் வீரன் சரமாரிகளால் ஸகல திக்குகளையும் மறைக்கிறான். இந்த வானரஸையன்யம் தலைவர்கள் மடிந்து மூலைக்கு மூலை சிதறி தேஜஸற்றிருக்கிறது. ஆகையால் நாமிருவரும் பிரக்ஞையற்று யுத்தம் செய்யாமல் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுவதைக் கண்டு, இந்த ராக்ஷஸன் ஐயலக்ஷ்மியுடன் அதிசீக்கிரமாய் லங்கையில் பிரவேசிப்பான்” என்று எச்சரித்தார். பிறகு அவர்கள் இந்திரஜித்தால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணவர்ஷத்தால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்டு பூமியில் விழுந்தார்கள். அதைத் கண்டு இந்திர சத்ருவானவன் ஸந்தோஷம் தாங்காமல் ஆரவாரித்தான். இப்படி வானர ஸையன்யத்தையும் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் மிகுந்த உபத்திரவத்திற்குள்ளாக்கி லங்கையில் பிரவேசித்து ராவணனுக்கு அந்த ஸமாசாரத்தைத் தெரிவிக்க அதிவேகமாய்ச் சென்றான்.

**ஸ தத் ததா வானரஸையன்ய மீமவம்
ராமம் ச ஸங்க்யே ஸஹ ஸக்ஷ்மணே த |
விஜாதயீத்வா ஸஹஸா வீர்யஸா
யுரீம் தபாக்ரீவ யஜாயிசுப்நாம் || (73)**

ஸ-74 ராமலக்ஷ்மணர்கள் பிரஹ்மாஸ்திரத்திலிருந்து விடுபட்டது

தயோஸ்ததா ஸாதீதயோ ரணாக்ரே
முமோஹ ஸைந்யம் ஹரீபுங்கவாநாம் |
ஸூக்ரீவ நீலாங்கத ஜாம்பவந்தோ
நசாப் கிஞ்சீத் ப்ரதீபேதீர தே || (1)

இப்படி ராமலக்ஷ்மணர்கள் யுத்தபூமியில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் மயங்கிக் கிடப்பதைக் கண்டு, ஸூக்ரீவன், நீலன், அங்கதன், ஜாம்பவான் முதலிய வானர வீரர்கள் ஒன்றும் தோன்றமலிருந்தார்கள்; வானர ஸைன்யம் புத்தி சிதறி ஏக்கம் பிடித்தது. அப்பொழுது மஹாபுத்திமானான விபீஷணன் வானர சிரேஷ்டர்களை மதுரமான வார்த்தைகளால் தைரியப் படுத்தினான். “பயப்பட வேண்டாம்; நமது ரக்ஷகர்கள் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கிறார்களென்பதைப் பற்றி வருந்த வேண்டியதில்லை. பிரஹ்மாவின் ஆக்கஞையைக் கௌரவிப்பதற்காக இந்திரஜித்தின் பாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்த ராக்ஷஸகுமாரன் சதுர்முகரைக் கடுந்தவத்தால் ஸந்தோஷப்படுத்தி, தடையற்ற வேகமுள்ள இந்த உத்தமமான அஸ்திரத்தைப் பெற்றான். அவரிடத்திலுள்ள மரியாதையால் ராமலக்ஷ்மணர்கள் அஸ்திர பந்தத்திற்குட்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒரு முகபீரன் சென்றபின் முன்போல் சுகமாயிருப்பார்கள். இதைப் பற்றிக் கவலைப்படலாமா?” என்றான். அதைக்கேட்டு ஹனுமான் பிரஹ்மாஸ்திரத்தை கௌரவிப்பவராக, விபீஷணனை நோக்கி, “இதுவரையில் நமது ஸைன்யத்தில் கொல்லப்பட்டவர்களைக் தவிர உயிருடனிருப்பவர்களைக் கண்டுபிடித்து ஆறுதல் செய்வோம். வா” என்று அவனை அழைத்துக்கொண்டு, தீவட்டிகளுடன் ராத்ரியில் அந்த யுத்தகளத்தில் தேடினர்.

வால், கை, கால்கள், விரல்கள், கழுத்து முதலிய அவயவங்கள் அறுந்தவர்களும், தேகமெங்கும் ரத்தம் பெருகுகிறவர்களும், மல மூத்திரங்களை விடுவர்களும், பர்வதங்களைப்போல் இறந்து கிடப்பவர்களும் ஆயுதங்களால் அடிபட்டுக் கிடப்பவர்களும் அங்கங்கே காணப்பட்டார்கள். அடியெடுத்து வைப்பதற்கு இடரில்லை. ஸூக்ரீவன், அங்கதன், நீலன், சரபன், கந்தமாதனன், கவாக்ஷன், ஸுஷேணன், வேகதர்சி, ஆஹுகன், மைந்தன், நளன், ஜ்யோதிர்முகன், த்விவிதன், பனஸன் முதலிய வானரத் தலைவர்கள் அடிபட்டுப் பிணம்போல் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். இப்படி ஆறு நாழிகைக்குள்

அறுபத்தேழு கோடி, வானர்கள், பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வரம் பெற்ற அந்த ராக்ஷஸ ராஜகுமாரனால் கொல்லப்பட்டார்கள். மஹா ஸமுத்திரத்தைப் போன்ற வானர ஸைன்யம் இந்திரஜித்தின் பாணங்களாகிற சண்டமாருதத்தால் அடிக்கப்பட்டுக் கொந்தளித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, மாருதியும் விபீஷணனும் ஜாம்பவானைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மிகவும் வயதுசென்று, பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, அணையும். நெருப்பைப் போல் காணப்படும் அந்த பிரஹ்ம புத்திரனைப் பார்த்து விபீஷணன், “ஐயா! ராக்ஷஸர்களுடைய கூர்மையான பாணங்களால் தாங்கள் கொல்லப்படாமல் பிழைத்திருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டான். அதற்கு அந்த வானர வீரன், “மஹாவீரியமுள்ள ராக்ஷஸேச்வர! நீ இருக்கிற இடம் தெரியவில்லை. உன் குரலால் அடையாளம் கண்டுபிடித்தேன். பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்றிருக்கிறேன். அது இருக்கட்டும். வாயுபகவானுக்கும் அஞ்சனாதேவிக்கும் பாக்கியவசத்தால் பிறந்த ஹனுமான் உயிர் தப்பி ஸௌக்கியமாக இருக்கிறானா?” என்று, வெகு கஷ்டப்பட்டுப் பேச முடியாமல் பதில் சொன்னார். அப்பொழுது அந்த ராக்ஷஸன், “ஐயா! என்ன ஆச்சரியம்! ராமலக்ஷ்மணர்களைப்பற்றி கேட்கும் விசாரிக்கவில்லை; ஸுகீவ மஹாராஜா, அங்கதன் முதலியவர்கள் பிழைத்திருக்கிறார்களா என்று கேட்க வில்லை. இவர்களைவிட வாயுபுத்திரனிடத்தில் தாங்கள் அதிக ஸ்நேஹம் வைத்திருப்பதற்குக் காரணமென்ன?” என்றான். ஜாம்பவான்,

“ராக்ஷஸ சிரேஷ்ட! மாருதியைப்பற்றி விசேஷமாய் விசாரிக்கவேண்டியது அவசியம். அவன் உயிருடனிருந்தால் நமது ஸைன்யம் முழுவதும் கொல்லப்பட்டாலும் பிழைத்திருப்பதாக எண்ணிக்கொள்ளலாம். அவன் உயிரிழந்தால் நாமெல்லோரும் உயிருடனிருந்தும் இறந்தவர்கள் போலாவோம். பலத்தில் வாயுபகவானையும், வீரியத்தில் அக்னியையும் போன்ற ஆஞ்ஜனையன் அபாயமில்லாமலிருந்தால் நாம் உயிரில் ஆசைவைக்கலாம்” என்றார். பிறகு ஹனுமான் ஜாம்பவானுடைய பாதங்களைக் தொட்டு விதிப்படி, நமஸ்கரித்து அபிவாதனம் செய்தார்.

ஜாம்பவான் மாருதியின் குரலைக்கேட்டு, இந்திரியங்கள் கலங்கியிருந்தும் தனக்குப் போன உயிர் திரும்பி வந்தது போல் ஸந்தோஷித்தார். “வானரோத்தம! வா; நமது ஸைன்யத்தைக் காப்பாற்றுவது உன் கடமை. அதற்கு வேண்டிய பராக்கிரமத்தையுடையவன் இங்கே ஒருவருமில்லை. இவர்களுக்கு பரம உபகாரத்தைச் செய்யக் கூடியவன் நீயே. உன் பராக்கிரமத்தை உபயோகப்படுத்தவேண்டிய ஸமயம் இதே. அதற்குத் தகுந்த வேறொருவனையும் காணேன். ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குப் பாணங்களால் நேர்ந்த

உபத்திரவத்தைத் தீர்த்து, வானர ஸைன்யத்திற்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடு. ஸமுத்திரத்திற்கு மேல் ஆகாச மார்க்கமாய் வெகுதூரம் சென்று பர்வதராஜனான ஹிமயமலையைச் சேர். அதற்கப்பால் ரிஷபமென்ற உன்னதமான தங்கமலையும், கைலாஸ சிகரமும் காணப்படும் இவ்விரண்டிற்கும் நடுவில் ஸகல ஓஷதிகளால் நிறைந்து அவைகளின் காந்தியால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கும் ஓஷதி பர்வதத்தைக் காண்பாய். அதன் உச்சியில் மிருதஸஞ்ஜீவினீ, விரல்யகரணி, ஸந்தானகரணி, ஸாவர்ணகரணி என்ற நான்கு பரம ஓஷதிகள் ஸகல திக்குகளையும் தங்களுடைய தேஜஸால் பிரகாசிக்கச் செய்துகொண்டு வளர்கின்றன. அவைகளை எடுத்துக்கொண்டு இங்கே வா. இறந்த வானரர்களுக்கு உயிரைக்கொடுத்து ஆறுதல் செய்” என்றார்.

(மிருதஸஞ்ஜீவினீ:- இறந்தவனைப் பிழைப்பிக்கும்

விரல்யகரணி:- பிழைத்த பிறகு தேகத்திலிருக்கும் பாணங்களை வெளியில் எடுத்து அவனை நடக்கும்படி செய்யும்

ஸந்தானகரணி:- பாணங்கள் வெளிப்பட்டவுடன் பிளக்கப்பட்ட தோலின் இரண்டுபாகத்தையும் சேர்க்கும்.

ஸாவர்ணகரணி:- காயத்தால் உண்டான வர்ணத்தை மாற்றி தேகத்தின் மற்றப் பாகங்களிலுள்ளது போன்ற ஸ்வபாவமான வர்ணத்தைக் கொடுக்கும்)

ஜாம்பவான் இப்படிச் சொல்லக் கேட்டு, நான்கு திக்குகளிலிருந்து வந்துவிழும் நதிகளால் ஸமுத்திரம் பொங்குவதுபோல், மாருதிக்குப் பலமும் உத்ஸாஹமும் தைரியமும் விருத்தியாயின. த்ரிசூடப் பர்வதத்தின் உச்சியில் நின்று அதைக் காலால் உதைத்து ஆகாசத்தில் கிளம்ப யத்னம் செய்துகொண்டிருந்த ஆஞ்ஜனேயர், ஒரு பர்வதத்தில் மற்றொரு பர்வதம் தங்கினது போல் காணப்பட்டார். அவருடைய பாதங்களால் பிளக்கப்பட்டுத் தாங்காமல் அந்தப் பர்வதம் பூமியில் அழுந்திற்று. அவருடைய வேகத்தால் அதிலிருந்து சிகரங்கள் பிளந்து பாறைகள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளுடன் விழுந்தன. அதிலுள்ள மரங்கள் முறிந்து விழுந்து, பாறைகள் பிளந்து, அந்தப் பர்வதம் அசைந்தாடும் பொழுது வானரர்கள் அதில் நிற்க முடியவில்லை. லங்கையின் கோபுரங்களும் அதற்கு ஸம்பத்திலுள்ள ரதங்களும் இடிந்து விழுந்தன. கோட்டை வாசல்கள் அசைந்தாடின, லங்கா நகரம் அந்த ராத்திரியில் பயத்தால் நடுங்கித் தத்தளிப்பதுபோல் தோன்றிற்று. மலைபோன்ற சரீரத்துடன் த்ரிசூட பர்வதத்தை உதைத்துக் கிளம்பி பூமியையும் ஸமுத்திரத்தையும்

கலங்கச் செய்தார். பிறகு லங்கையிலுள்ள மலைய பர்வதத்தில் ஏறினார், அது மேரு மந்திரபர்வதங்களைப் போல் உன்னதமாய், அநேக மலையருவிகள் மரங்கள் கொடிகள் தாமரையோடைகள் மிருகங்கள் குகைகளால் அழகாய் விளங்கிற்று. எண்ணிறந்த தேவர்களும் கந்தர்வர்களும் வித்தியாதார்களும், முனிகணங்களும், அப்ஸரஸ்களும் அதில் ஆனந்தமாய் வளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அறுபது யோஜனை உயரமுள்ளது. அதிலிருந்தவர்கள் அவருடைய ரூபத்தையும் வீராவேசத்தையும் கண்டு பயந்தார்கள். தன் சரீரத்தை விருத்தி செய்துகொண்டு வடவா முகத்தைப்போன்ற தன் வாயைத் திறந்து, லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் தான் வருமளவும் வெளிக் கிளம்பாமலிருக்கும்படி பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்தார். அதைக் கேட்டு லங்கையிலுள்ள ஸகலப் பிராணிகளும் ஆச்சரியமடைந்து பயத்தால் அசைவற்றிருந்தார்கள். பிறகு மாருதி ராமமூர்த்தியை மனத்தால் நமஸ்கரித்து, தான் உத்தேசித்த காரியம் விக்னமில்லாமல் நிறைவேறும்படி அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்து, அவருக்குக் கைங்கரியரூபமாக ஒரு அற்புதமான வீரகிருத்யத்தைச் செய்தார். மஹா ஸர்ப்பத்தைப் போன்ற வாலை உயரத்துக்கி, முதுகை வளைத்து, காதுகளை மடக்கி, வடவா முகத்தைப் போன்ற வாயைத்திறந்து, பயங்கரமான வேகத்துடன் ஆகாசத்தில் கிளம்பினார். (வாலைத் தூக்குவதால் அளவற்ற உத்ஸாகமும், முதுகை வளைப்பதால் ஆகாசமார்க்கத்தில் செல்வதற்கனுகூலமாய் பிராணவாயுவை அடக்கினாரென்றும், காதுகளை மடக்குவதால் தன் பலத்தை விருத்தி செய்தகொண்டாரென்றும், வாயைத் திறப்பதினால் தான் செய்யும் காரியத்தில் ஸகலப் பிரக்ஞையையும் வைத்தாரென்றும் விளங்குகின்றன.) அந்த மலையிலுள்ள மரச்சோலைகளையும் கற்பாறைகளையும் அங்கே வளித்த வானார்களையும் தன் வேகத்தால் இழுத்துக்கொண்டு போனார், கைகால்களுடைய வேகத்தால் அவர்கள் பீடிக்கப்பட்டு, வெகு தாரம் அவருடன் போய், வரவர வேகம் குறைந்து ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தார்கள். மஹாஸர்ப்பங்களைப்போன்ற புஜங்களை நீட்டிக்கொண்டு, வீரியத்தில் கருடனுக்கு ஸமானராய், தான் போகும் வேகத்தால் திக்குகளை இழுத்துக்கொண்டு போகிறவர் போல், பர்வதசிரேஷ்டனான மேருவைப் போய்ச் சேர்ந்தார். (கைலாஸத்திற்கருகில் ஹிமயமலையின் ஒருபாகமான மேருவென்ற ஒரு சிகரமுண்டு; அல்லது மேருமலையிருக்கும் திக்கிலுள்ள ஹிமயபர்வதமென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம்; அல்லது மேருமலையிருக்கும் உத்தர திக்கை நோக்கிச் சென்றாரென்றும் பொருந்தும்; அல்லது மேருவைப்போல் உன்ன சமான ஹிமயமலையென்றும் அர்த்தமாகும்). கொந்தளிக்கும் அலைகளுடனும், தத்தளிக்கும் ஜலஜந்துக்களுடனும் கூடன

ஸமுத்திரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு, மஹாவிஷ்ணுவின் கரத்தால் பிரயோகிக்கப்பட்ட சக்ராயுதத்தைப் போல் அதிவேகமாய்ச் சென்றார். மலைகள், மரச் சோலைகள், ஏரிகள், ஆறுகள், தடாகங்கள், நகரங்கள், தேசங்கள், வனங்கள் முதலியவைகளைப் பார்த்துக் கொண்டே, ஆஞ்ஜநேயர் தன் பிதாவான வாயுபகவானைப் போன்ற வேகமுடையவராய் ஆகாச வீதியில் கொஞ்சம்கூட சிரமமில்லாமல் சென்றார். அவர் போகும் பொழுது உண்டான சப்தத்தால் திக்குகள் நிறைந்தன. ஜாம்பவானுடைய வார்த்தைகளை நினைத்துக்கொண்டு, ஓஷதி பர்வதத்தைத் தாண்டி போகக்கூடாதென்று தன் வேகத்தை வரவரக் குறைத்தார்.

கொஞ்சதேரத்திற்குள் ஹிமயபர்வதம் காணப்பட்டது, அநேக மலையருவிகளாலும் குகைகளாலும் வெளுத்த மேகக் கூட்டங்களைப் போன்ற சிகரங்களாலும் பலவகை விருக்ஷங்களாலும் அது விளங்கிற்று. அதன் சிகரங்களிலும் தாழ்வரைகளிலும் பரிசுத்தமான ஆசிரமங்களையும் அதில் வஸிக்கும் தேவரிஷி முதலியவர்களையும் கண்டார். சதுர்முகப் பிரஹ்மாவின் கிருஹம், கைலாஸம், இந்திரன் வஸிக்குமிடம், ருத்ரன் விளையாட்டாய் தன் பாணங்களை எய்யுமிடம், ஹயக்ரீவ மூர்த்தியை ஆராதனம் செய்யும் ஸ்தலம், ருத்ரனால் அறுக்கப்பட்ட பிரஹ்மாவின் சிரஸ் விழுந்த இடம், ஸூரியனுக்கு ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஊழியம் செய்யும் கிராமணி முதலியவர்கள், இளைப்பாறுவதற்காக ஏற்பட்ட ஸ்தலங்கள், இந்திரன் பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து வஜ்ராயுதத்தைப் பெற்றவிடம், ஸூரியனைப் போல் குபேரனுடைய வாஸஸ்தானம், சாயாதேவியைத் திருப்தி செய்வதற்காக விச்வகர்மா ஸூரியனைச் சாணைக்கல்லில் வைத்துக் கட்டி, அவருடைய கிரணங்களை அறுத்த ஸ்தானம், தேவதைகள் பிரஹ்மாவைத் தரிசிப்பதற்காக ஏற்பட்ட ஸிம்ஹாஸனம் (பிரஹ்ம மகரிஷிகளுடைய வாஸஸ்தானங்களென்றும் சொல்லலாம்), பரமசிவனுடைய தனுஸ் இருக்குமிடம், பாதாளலோகத்திற்குப் போகும் துவாரம், கைலாஸத்திற்கு ஸமீபத்தில் “ஹிமவச்சிலா” என்ற ஒரு பெரிய பாறை, ரிஷபமென்ற ஓஷதிமலை, கிழக்கு திக்கிலுள்ள மேருபர்வதம், ஸகல உத்தம ஓஷதிகளின் பிரகாசத்தால் ராத்திரிகாலத்தில் விளங்கும் ஓஷதி பர்வதம் முதலியவைகளைக் கண்டார். மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து அதிலேறித் தனக்கு வேண்டிய ஓளஷதங்களைத் தேடவாரம்பித்தார். அநேக ஆயிரம் யோஜனை தூரம் தாண்டிவந்து, ஓஷதிபர்வதமெங்கும் ஜாக்கிதையாய்த் தேடிப் பார்த்தும் அவைகளைக் காணாமல் கோபத்தால் கர்ஜித்தார். அந்த ஓஷதிகள் தங்களைக் கொண்டு போக ஒருவன் வருவதையறிந்து மறைந்தன. அந்த அவமானத்தைப் பொறுக்காமல் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, அந்தப் பர்வதத்தைப் பார்த்து, “ஓய்!

ரகுவீரனிடத்தில் விச்வாஸமாவது பரிதாபமாவது வைக்காமல், இப்படி நான் வந்த காரியத்தைத் தடுப்பது உமக்கு உசிதமென்று தோன்றுகிறதா? இன்று என் புஜபலத்தால் நீர் பொடிப்பொடியாய் ஸ்வருபமில்லாமல் நாசமடைவதைப் பார்ப்பீர்” என்று மரச் சோலைகள், மிருகங்கள், தாதுக்கள், சிகரங்கள், கொடிமுடிகள், தேவ கந்தர்வ ஸித்த சாரண கணங்கள் முதலியவர்களுடன் கூடன அங்க உத்தமபர்வதத்தைப் பிடித்து ஆவேசமாய் அசைத்துப் பிடுங்கினார். தன் வாலை அதன் நடுவில் கற்றி அதைப் பெயர்த்தெடுத்து, தேவாஸுரர்களும் ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்து நடுங்க, ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் கணங்கள் கொண்டாட கருடனைப்போல் அதி வேகமாய்த் திரும்பி வந்தார். ஸூரியனனுடைய தேஜஸால் விளங்கும் ஹனுமான் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் அந்தப் பர்வத சிகரத்தை ஸூரிய வீதியில் கொண்டு வருகையில், ஸூரியனனுடைய ஸமீபத்தில் விளங்கும் எதிர் ஸூரியனைப் போல் தோன்றி, ஆயிரம் முனைகளுடன் நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டு விளங்கும் சக்கராயுதத்தைப் போல், அந்த ஓஷதி பர்வதத்தைத் தூக்கிவரும் ஹனுமான் விளங்கினார்.

வானரர்கள் அவரைக்கண்டு பெருங்கூச்சலிட்டார்கள். அவரும் அவர்களைக் கண்டு ஐயத்வனி செய்தார். (ஓஷதிபர்வதம் வெகு தூரத்தில் வரும்பொழுது அதன் வாஸனையால் வானரர்கள் பிழைத்தெழுந்தார்கள் என்று தெரிகிறது). அதைக் கேட்டு லங்கையிலிருக்கும் ஜந்துக்கள் பயந்து பெரும் கூச்சலிட்டன. பிறகு ஆஞ்ஜநேயர் அந்த ஓஷதிபர்வதத்தின் த்ரிசுடபர்வதத்தின் சிகரத்தில் குதித்தார். வானரசிரேஷ்டர்களால் தலைவணங்கி நமஸ்கரிக்கப்பட்டு மாருதி விபீஷணனை வெகு பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார். ராமலக்ஷ்மணர்கள் அந்த ஓஷதிகளின் வாஸனையை முகர்ந்து, தேகத்தில் பதிந்திருந்த அம்புகளும் ஆயுதங்களும் உதிர, உபத்திரவம் நீங்கி எழுந்தார்கள். இறந்தவர்களும் காயப்பட்டவர்களும் காயங்கள் ஆறி உபத்திரவங்கள் நீங்கி, தூங்கி எழுந்தவர்களைப் போல் அதிகரித்த தேஜஸுடனும் பலத்துடனும் கிளம்பினார்கள். லங்கையில் வானார்களும் ராக்ஷஸர்களும் யுத்தம் ஆரம்பித்த காலம் முதல் இறந்தவர்களின் கணக்கு தனக்குத் தெரிவதற்காகவும், பிறர்க்குத் தெரியாமலிருப்பதற்காகவும், வானர்களால் கொல்லப் பட்ட ராக்ஷஸர்களையும் சாகப்போகிறவர்களையும் ஸமுத்திரத்தில் எறிந்து விடும்படி ராவணன் உத்திரவு செய்தான். (ஓஷதிகளின் மஹிமையால் ராக்ஷஸர்களும் பிழைத்திருப்பார்களே என்பதற்கு ஸமாதானம்). இப்படி வாயுபுத்திரன் உத்தமமான ஓஷதிகள் வளரும் பர்வதத்தை மறுபடியும் முன்னிருந்த

இடத்திற்குக் கொண்டுபோய் வைத்து, ராமனுடைய ஸமீபத்தில் வந்து
சேர்ந்தார்.

தமோ ஹர் கந்தவஹாத்மஜஸ்து
தமோஜதீ கபரல முதக்ரவீர்ய: |
நீநாய லோகாத் ஹீமவந்தமேவ
புநபர்ச ராமேண ஸமாஜகாம || (79)

ஸ-75: லங்கையைக் கொளுத்தினது

ததேதாப்ரவீத் மஹாதேஜா: ஸுக்ரீஷ்வா வானராதீப: |
சுர்த்யம் ஸிஞ்ஞாபயம்பர் சாப் ஹநுமந்த மீதம் வச: || (1)

பிறகு வானராதிபதியான ஸுகரீவன் ராமனிடத்தில் தன் உத்தேசத்தைத் தெரிவித்து ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, “கும்பகர்ணன் மடிந்தான். அதிகாயன் முதலிய ராஜகுமாரர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். ஆகையால் இனிமேல் ராவணன் யுத்தத்திற்கு வெளியில் வரும்படி நாம் இடம் கொடுக்கக்கூடாது. நமது ஸைன்யத்தில் பலவான்களும் வேகசாலிகளுமான வானரர்கள் தீவட்டிகளை எடுத்துக்கொண்டு லங்கையில் பிரவேசிக்கட்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான்.

அப்படியே வானர வீரர்கள் ஸூரியன் அஸ்தமித்தவுடன் முதல் ஜாமத்தில் கோரமான இருட்டில், தீவட்டிகளுடன் நான்கு புறங்களிலிருந்தும் லங்கையில் நுழைந்து காவுற்காரர்களை அடித்துத் துரத்தினார்கள். கோபுரங்களிலும், கோட்டை வாசல்களிலும், கோட்டைச் சுவர்களிலுள்ள வீடுகளிலும், வீதிகளிலும், சந்துகளிலும், மாளிகைகளிலும், நெருப்பு வைத்தார்கள். அநேக ஆயிரம் வீடுகள் ஒரு நிமிஷத்தில் சாம்பலாயின. மலைகளைப் போன்ற அரண்மனைகள் எரிந்து விழுந்தன. அவைகளிலுள்ள அகில், சந்தனம் முதலிய பரிமளத் திரவியங்கள் எரிவதாலுண்டான வாஸனை ஒரு பக்கத்திலும், ஜீவ ஜந்துக்கள் எரிவதாலுண்டான பிண நாற்றம் வேறொரு பக்கத்திலும் வீசின. அவைகளிலுள்ள முத்து, பவழம், வஜ்ரம் முதலிய ரத்தினங்களும், வெண்பட்டுகளும், கம்பளங்களும், பட்டுகளும், ஸுவர்ண பாத்திரங்களும், ஆயுதங்களும், குதிரைகளைச் சேர்ந்த பாத்திரங்களும், ஆபரணங்களும், யானைகளின் சங்கிலி அரைக்கச்சை முதலிய ஆபரணங்களும், ரதத்தின் அநேக பாகங்களும் அலங்காரங்களும், வீரர்களும் யானை குதிரைகளும் தரிக்கும் கவசங்களும், கேடயங்களும், கத்தி, வில், நாண், அம்புகள், தோமரம், கோடாலி, சக்தி முதலிய ஆயுதங்களும், ஆடு செம்மறி இவைகளுடைய மயிரால் செய்யப்பட்ட நேர்த்தியான கம்பளங்களும், சாமரங்களும், விரிப்புகளும், புலித்தோல், மான்தோல் முதலியவைகளும், கஸ்தூரி முதலிய உத்தம பதார்த்தங்களும், முத்துகளாலும், ரத்னங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட அரண்மனைகளும், ஆயுதக் குவியல்களும், விசித்திரமாய் அமைக்கப்பட்ட வீடுகளும், மிகுந்த ஐசுவரியமுள்ள ராக்ஷஸர்களின் வீடுகளும், தங்கக் கவசங்களும், மாலைகளும், ஹாரங்களும் அந்த அக்னியால் எரிக்கப்பட்டன.

மதுபானம் செய்து கண்கள் சுழன்றவர்களும், மதத்தால் தள்ளாடி நடப்பவர்களும், தங்களுடைய வஸ்திரங்களைப் பிடித்துக் கொண்டு வரும் ஸ்த்ரீகளால் பின் தொடரப்படுகிறவர்களும், வானரர்களால் கோபமூட்டப்பட்டுக் கண்கள் சிவந்தவர்களும், ரதி கேளியிலிருந்து அப்பொழுதே வெளியில் வந்தவர்களும், கதை சூலம் முதலிய ஆயுதங்களைத் தரித்தவர்களும், தின்று கொண்டிருந்தவர்களும், குடித்துக் கொண்டிருந்தவர்களும், ஸ்த்ரீகளுடன் நேர்த்தியான சயனங்களில் படுத்துக் கொண்டிருந்தவர்களும், பயந்தவர்களும், ஓடிக் கொண்டிருக்கிறவர்களும், குழந்தைகளைத் தூக்கிக் கொண்டு ஓடுகிறவர்களும், அநேக ஆயிரக்கணக்காய் அக்னி பகவானால் எரிக்கப்பட்டார்கள். சிரேஷ்டமான தனங்கள் நிறைந்து, விஸ்தாரமாயும், அழகாயும், வட்டமாயும் இன்னும் விரித்த ரூபங்களுடனும் வீடுகளின் உச்சியில் கட்டப்பட்ட கிருஹங்கள் ஸூரியனை அளாவியிருந்தன. அவைகளில் வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் செய்யப்பட்டு ரத்தினங்களாலிழைக்கப்பட்ட ஜன்னல்களும், முத்து, பவழம், நவரத்தினங்கள் முதலியவைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஆஸனங்களும் படுக்கைகளும், மயில்கள், கிரௌஞ்சங்கள் முதலிய பகைகளுடைய சப்தங்களாலும் வீணை, வேணு, மிருதங்கம் முதலிய வாத்ய கோஷங்களாலும் விளங்கிக் கொண்டு, காந்தியால் அலைகளையுடைய ஸமுத்திரத்தைப் போல் பிரகாசித்தன. இவை யாவும் நெருப்புப் பிடித்து வெந்தன. நெருப்பு ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்ட வாசற்படிகள் வர்ஷா காலத்தில் மின்னல்கள் பாயும் சீருண்ட மேகத்தைப்போல் தோன்றின; மஹாபர்வதங்களுடைய சிகரங்கள் இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டு விழுவதுபோல், சில மாளிகைகள் நெருப்புப் பிடித்துத் திடீரென்று பெரும் சப்தத்துடன் விழுந்தன, சில உப்பரிகைகளில் படுத்து தூங்கின உத்தம ஸ்த்ரீகள், ஆபரணங்களைக் கழற்றி எறிந்து 'ஹா! ஹா!' என்று கதறிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஹிமய பர்வதத்தின் சிகரங்கள் ராத்ரியில் அவைகளிலுள்ள ஓஷதிகளுடைய காந்தியால் ஜ்வலிப்பதுபோல், லங்கையில் தீப்பிடித்து எரியும் உன்னதமான கிருஹங்கள் காணப்பட்டன. விடுகள் ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்டு நெருப்புக் கொழுந்துகள் அங்குமிங்கும் விளையாடுகையில் அவை புஷ்பித்த பலாச விருகைகளைப்போல் காணப்பட்டன. யானைப் பாகர்களாலும் குதிரைப் பாகர்களாலும் கட்டவிழ்ந்து விடப்பட்ட யானைகளும் குதிரைகளும், மஹாப் பிரளய காலத்தில் ஸமுத்திரம் கரை புரண்டு அதிலுள்ள ஜலஜந்துக்கள் பயத்தால் மிரண்டு தத்தளிப்பது போல் தோன்றின. ஓரிடத்தில் ஒரு குதிரை கட்டைத் நெறித்துக்கொண்டு ஓடி வருவதைக் கண்டு ஒரு யானை பயந்தோடிற்று. ஓரிடத்தில் பயந்தோடும் யானையைக் கண்டு குதிரை ஓட்டம் பிடித்தது. சிவந்து நெருப்புக் கொழுந்துகளால் விளங்கும் லங்காநகரம் ஸமீபத்திலுள்ள ஸமுத்திர ஜலத்தில்

பிரதிபிம்பிக்கவும், ஸமுத்திரம் சிவந்த ஜலமுடையதுபோல் தோன்றிற்று. ஒரு முகூர்த்தத்தில் வானர்களால் கொளுத்தப்பட்ட அந்தப் பட்டணம், லோகங்கள் அழியும் ஸமயத்தில் அக்னியால் சூழப்பட்ட பூமண்டலத்தைப்போல் தோன்றிற்று. நெருப்பாலும் புகையாலும் சூழப்பட்டு, மூச்சுத் திணறிக் கதறும் ஸ்திரீகளின் கூக்குரல் பத்து யோஜனை தூரத்திற்கப்பால் கேட்கப்பட்டது. நெருப்பால் வெந்த தேகங்களுடன் சில ராக்ஷஸர்கள் வீடுகளிலிருந்து தப்பி பாய்ந்து வெளியில் வருகையில், வானர்கள் சண்டை செய்து அவர்களைக் கொன்றார்கள். வானர்களும் ராக்ஷஸர்களும் போட்ட கூச்சல்களால் பத்துத் திக்குகளும் ஸமுத்திரமும் பூமியும் நடுங்கின.

ராமலக்ஷ்மணர்கள் காயங்கள் ஆறிப் பலமும் தேஜஸும் விருத்தியடைந்து கொஞ்சம் கூடக் கலங்காமல் பிரசண்ட கோதண்டங்களை எடுத்தார்கள். ராமன் ராக்ஷஸர்களுடைய ஹிருதயம் பிளக்கும்படி நானேற்றி டங்காரம் செய்தார். வேதத்திற் சொல்லியிருக்கும் லக்ஷணங்கள் பொருந்தின பினாகமென்ற தனுஸுடன் பரமசிவன் கோபத்தால் ஜ்வலிப்பதுபோல், கோதண்டபாணி விளங்கினார். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய நானோசை வானர் ராக்ஷஸர்கள் இவர்களுடைய சத்தத்தையும் மிஞ்சி இருந்தது. இம்மூன்று சப்தங்களும் பத்துத் திக்குகளையும் பிளந்தன. ரகுவீரனுடைய வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்ட பாணங்களால் லங்கையின் கைலாச சிகரங்களைப் போன்ற கோபுரங்கள் பொடியாகி பூமியில் விழுந்தன. உப்பரிகைகளிலும், கிருஹங்களிலும், ராமபாணங்கள் வந்து விழுவதைக் கண்டு ராக்ஷஸர்கள் அதிவேகமாய் யுத்தம் செய்யத் தயாரானார்கள். அவர்களுடைய ஸிம்ஹநாதங்களால் அந்த ராத்திரி வெகு கோரமாய்த் தோன்றிற்று,

“ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தின் வாசலை மறைத்துக் கொண்டு யுத்தம் செய்யுங்கள், என் ஆக்கெடுவைய மீறுகிறவனை அந்தவிடத்திலேயே கொல்லுங்கள்” என்று ஸுகீர்வன் வானர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான். அப்படியே அவர்கள் ஜ்வலிக்கும் தீவட்டிகளுடன் அந்தப்புரத்தின் வாசலைச் சூழ்ந்து நிற்பதைப் பார்த்து ராவணனுக்கு அடங்காக் கோபமுண்டாயிற்று. அவன் ரோஷத்தால் கைகால்களை உதறிக்கொண்டு முறிக்கையில் பத்துத் திக்குகளும் நடுங்கின. காலாக்னி ருத்ரனுடைய அவயவங்களில் விளங்கும் கோபம் உருவெடுத்து வந்ததுபோல் காணப்பட்டான். கும்பகர்ணனுடைய புத்திரர்களான கும்பனையும், நிகும்பனையும் அநேக ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தத்திற்கனுப்பினன். யூபாக்ஷன், சோணிதாக்ஷன், ப்ரஜங்கன், கம்பனென்ற ராக்ஷஸத் தலைவர்களும் ராவணனுடைய உத்தரவால் யுத்தத்திற்குச் சென்றார்கள். “நீங்கள் இப்பொழுதே போய் வானர ஸையத்தை ஜயித்துச் சீக்ரமாய்த் திரும்பி வாருங்கள்” என்று அந்த மஹா பலவவான்களான

ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து ராவணன் கட்டளையிட, அவர்கள் ஜ்வலிக்கும் ஆயுதங்களுடன். வீரத்வனிகளையும் ஸிம்ஹநாதங்களையும் அட்டஹாஸங்களையும் செய்துகொண்டு நகரத்திலிருந்து வெளிக் கிளம்பினார்கள். அவர்களுடைய ஸ்வபாவமான தேஜஸாலும், ஆபரணங்களின் காந்தியாலும், அக்னி ஜ்வாலைகளாலும் ஆகாசமெங்கும் பிரகாசித்தது. அதற்குள் சந்திரோதயமாயிற்று. சந்திரகாந்தியும் நக்ஷத்திரங்களின் ஒளியும் இருசைன்யங்களும் அணிந்த ஆபரணங்களின் பிரகாசமும் ஆகாசத்தின் இருட்டைப் போக்கின. சந்திரக்கிரிகையாலும். ஆபரண காந்தியாலும் எரியும் வீடுகளாலும் இரு சைன்யமும் நடுப்பகல் போல் தெளிவாய்க் காணப்பட்டன. ஆகாசத்தையளாவி எரியும் கிருஹங்களின் வெளிச்சத்தால், பாதாளம் வரையில் ஆழமுள்ள ஸமுத்திரம் கொந்தளிக்கும் அலைகளுடன் விசேஷ அழகு பொருந்தியிருந்தது. காற்றில் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் கொடிகளாலும், மத்ஸ்யம் முதலிய ஜந்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட த்வஜங்களாலும் கத்தி, கோடாலி, சூலம், கதை, எறியீட்டி, வல்லயம் முதலிய ஆயுதங்களாலும், ரதகஜதுரக பதாததிகளாலும், ஸுவர்ண ஆபரணங்களாலும், மணிகளின் நாதத்தாலும், தங்கக் கவசங்கள் பூண்ட புஜங்களால் விசித்திரமாய்ச் சுழற்றப்படும் ஆயுதங்களிலிருந்து பிரகாசிக்கும் ஒளியாலும், நாணில் வைத்திழுக்கப்பட்ட பாணங்களின் ஜ்வாலைகளாலும், பரிமளத் திரவியங்களிலிருந்தும் பலவகைப் புஷ்பஹாரங்களிலிருந்தும் சிரேஷ்டமான மதுபானங்களிலிருந்தும் வாஸனையை கிரஹித்துக்கொண்டு வீசும் காற்றாலும் கோர ரூபங்களையுடைய சூரர்களாலும், ஸமுத்திரத்தைப்போல் கம்பீரமாய்க் கேட்கப்படும் இரு சைன்யத்தின் வீரத்வனிகளாலும் சோபித்துக் கொண்டு ராக்ஷஸ ஸேனை கரைபுரண்டு வருவதைக் கண்டு, வானர சைன்யம் ஸந்தோஷத்தால் ஒருதடவை கலங்கிப் பெருங் கூச்சலிட்டது. பிறகு அதிவேகமாய்த் தாவி, விளக்குப் பூச்சிகள் நெருப்பில் விழுவதபோல் அந்த ராவண சைன்யத்தின்மேல் வந்து விழுந்தது. தங்களுடைய புஜங்களால் இடைவிடாமல் சுழற்றியெறியப்பட்ட ஆயுதகாந்தியால் ராக்ஷஸசைன்யம் அதிகமாய் விளங்கிற்று.

வானரர்கள் பைத்தியம் பிடித்து மெய்மறந்தவர்களைப் போல் அவர்களின்மேல் பாய்ந்து மரங்களாலும், மலைகளாலும் முஷ்டிகளாலும் அடித்துத் தள்ளினார்கள். ராக்ஷஸர்கள் ஓயாமல் கூர்மையான கத்திகளால் வானரர்களுடைய தலைகளை அறுத்துத் தள்ளிப் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்தார்கள். வானரர்களால் கடித்துக் கிழிக்கப்பட்ட காதுகளுடனும் முஷ்டிகளால் பிளந்த தலைகளுடனும் பாறைகளாலொடிந்த அவயவங்களுடனும் ராக்ஷஸர்கள் கூட்டம் கூட்டமாய்த் தரையில்

விழுந்தார்கள். அப்படியே அநேக வானர வீரர்கள் வேகசாலிகளான ராக்ஷஸர்களால் அடித்துத் தள்ளப்பட்டார்கள். ஒருவன் வேறொருவனை அடித்துக் கொண்டிருக்கையில் அவனை மற்றொருவன் அடித்துத் தள்ளினான். ஒருவன் மற்றொருவனை நிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில் மற்றொருவன் அவனை நிந்தித்தான். ஒருவன் வேறொருவனை கடித்துக் கொண்டிருக்கையில் மற்றொருவன் அவனை கடித்தான். “கொடு, கொடுக்கிறான், கொடுக்கிறேன், ஏன் என்னை உபத்திரவிப்படுத்துகிறாய்? அடிக்காதே, ஓடாதே, நில்” என்ற சப்தங்கள் அடிக்கடி கேட்கப்பட்டன. வஸ்திரங்கள் அவிழ்ந்து ஆயுதங்கள் நழுவின. ஈட்டி, சூலம் முதலியவைகளை உயரத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடிவரும் சிலரும், அங்கு மிங்கும் கலந்து அந்த யுத்த பூமி வெகு கோரமாயிருந்தது. ராக்ஷஸர்கள் வானரர்களையும், வானரர்கள் ராக்ஷஸர்களையும் கூட்டம் கூட்டமாய் அடித்துத் தள்ளினார்கள். தலைமயிர் அவிழ்ந்து. வஸ்திரங்கள் நழுவி, கொடிகளாந்து, த்வஜங்களாடிந்து, கவசங்கள் பிளந்து சிதறியோடும் ராக்ஷஸ ஸையத்தை வானரர்கள் மடக்கிக்கொண்டு யுத்தம் செய்தார்கள்.

**விஸ்வஸ்த ஶ்ருபாவஸனம் வித்வஸ்த கவசத்வஜம் |
பலம் ராக்ஷஸமாலம்ப்ய வானரா: பர்யவாரயந் || (76).**

ஸ-76: கும்பனடைய வதம்

ப்ரவ்ருத்தே ஸங்குலே தஸ்மீந் கோரே வீரஜநகூலே |
அங்கதம் கம்பநா வீரம் ஆஸஸாத ரணாதஸக: || (1)

இப்படி இருதிறத்தாரும் கோரமாய் மடியும்போது, அங்கதன் கம்பனென்ற ராக்ஷஸனைக் குறிப்பிட்டு யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தான். அந்த ராக்ஷஸன் அவனை வா என்றழைத்து, அதி கோபத்துடன் தன் கையிலிருந்த கதையைச் சுழற்றி அங்கதனைத் தலையிலடித்தான். வாலிபுத்திரன் அந்த வேகத்தால் நடுங்கி பிரக்ஞையற்று, சற்றுத்தெளிந்து ஒரு மலைச்சிகரத்தைப் பிடுங்கி, கம்பனனுடைய மார்பில் விட்டெறிந்தான். அதனால் மார்பு பிளந்து, கம்பனன் உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தான்.

அதைக்கண்டு சோணிதாக்ஷன் கொஞ்சம்கூடப் பயப்படாமல், அங்கதன்மேல் தன் ரதத்தை நடத்தி, கூரான பாணங்களாலும் க்ஷரம், அர்த்தசந்திரம், நாராசம், வத்ஸதந்தம், கர்ணி, அர்த்த நாராசம், விபாடம் முதலிய பாணங்களாலும், பிரளய காலாக்னியின் ஜ்வாலைகளைப்போல் அந்த வானர வீரனுடைய அவயவங்களைத் துளைத்தான். அதனால் கடுங்கோபம் கொண்டு அங்கதன் சோணிதாக்ஷனுடைய வில்லையும், ரதத்தையும், பாணங்களையும் நொறுக்கினான். உடனே அந்த ராக்ஷஸன் கத்தியையும் கேடயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஆகாசத்தில் தாவி, அதிவேகமாய் அங்கதனை நோக்கி வந்தான். அதைக்கண்டு அந்த வானரன் அவனுடைய கையிலிருந்த கத்தியைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, கேடயத்தையும் அந்த ராக்ஷஸனுடைய தேகத்தையும் யக்ஞோபவீதம் தரித்ததுபோல் அதிசாதுரியமாய் ஒரே வெட்டால் துண்டித்தான். பிறகு அந்த கத்தியை எடுத்துக்கொண்டே இதர ராக்ஷஸ வீரர்களை எதிர்த்து, அடிக்கடி ஸிம்ஹநாதத்தால் அவர்களுடைய ஹிருதயங்களை நடுங்கச் செய்தான். அப்பொழுது சோணிதாக்ஷன் ஓர் இரும்புக்கதையைச் சுழற்றிக்கொண்டு அங்கதன்மேல் பாய்ந்தான். பிரஜங்கனும், பூபாக்ஷனும் தங்களுடைய ரதங்களை நடத்தி வாலி புத்திரனை மறித்தார்கள். விசாக நக்ஷத்திரங்களுக்கு நடுவில் விளங்கும் சந்திரனைப் போல் அந்த வானராதிபதி பிரஜங்கனுக்கும் சோணிதாக்ஷனுக்கும் நடுவில் விளங்கினான். அவனுக்கு ஸஹாயமாயிருந்த அவனுடைய மாமன்களான மைந்தனும், த்விவிதனும் இரு பக்கத்திலும் நின்று கொண்டு தங்களுக்கு ஸமமான ராக்ஷஸ வீரர்களை தேடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அதைக் கண்டு மலைபோன்ற தேகங்களையும் அளவற்ற பலத்தையும் உத்ஸாஹத்தையுமுடைய ராக்ஷஸர்கள் கத்தி, கேடயம், கதைகளுடன்

அவர்களை எதிர்த்தார்கள். அப்பொழுது சோணிதாஷன், யூபாக்ஷன், ப்ரஜங்கள் என்ற மூன்று ராக்ஷஸர்களுக்கும் அங்கதன் மைந்தன் த்விவிதன் என்ற வானர வீரர்களுக்கும் கோர யுத்தம் உண்டாயிற்று. வானரர்களால் விட்டெறியப் பட்ட விருக்ஷங்களை பிரஜங்கள் கத்தியால் வெட்டிக் தள்ளினான். மரங்களாலும், மாலைகளாலும் ரதங்களையும் குதிரைகளையும் வானரர்கள் அடிக்க, அவைகளைப் பாண வருஷங்களால் யூபாக்ஷன் பொடி செய்தான். மைந்த த்விவிதர்கள் எறிந்த பெரிய விருக்ஷங்களைச் சோணிதாஷன் கதையால் நடுவில் அடித்து ஒடித்தெறிந்தான். பிறகு பிரஜங்கள் ஒரு பெரிய கத்தியை உருவிச் சழற்றிக்கொண்டு வாலி புத்திரனைக் கொல்வதற்காக ஓடி வந்தான். அங்கதன் அவன் ஸமீபத்தில் வரும் வரையில் பொறுத்திருந்து அச்வகர்ணமென்ற ஒரு விருக்ஷத்தைப் பிடுங்கி, தன் பூர்ண பலத்துடன் அடித்தான். விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு கத்தியைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த புஜத்தில் குத்தினான். உடனே அந்தக் கத்தி நழுவி, பூமியில் விழுந்தது. அதைக் கண்டு பிரஜங்கள் வஜ்ரத்தைப் போன்ற தன் முஷ்டியால் அந்த வானரசிரேஷ்டனை நெற்றியில் குத்தினான். அந்த வேகத்தால் அங்கதன் சற்று நேரம் நடுங்கித் திகைத்தான். பிறகு தன் பலத்தையும் தேஜஸையும் விருத்தி செய்துகொண்டு பிரஜங்கனுடைய சிரசை அவனுடைய கத்தியால் அறுத்துப் பூமியில் தள்ளினான்.

தன் தகப்பனுடன் பிறந்த பிரஜங்கள் இறந்ததைக் கண்டு யூபாக்ஷன் கண்ணீர்விட்டு ரதத்திலிருந்து இறங்கி, அம்பறையில் பாணங்களற்றதால் கத்தியைச் சுழற்றிக்கொண்டு அங்கதன் மேல் பாய்ந்தான். அதைக் கண்டு த்விவிதன் அவனை மார்பில் அறைந்து இழுத்துத் தள்ளினான். தன் ஸகோதரன் பிடிபட்டதைக் கண்டு சோணிதாஷன் த்விவிதனைக் கதையால் மார்பில் பூர்ணபலத்துடன் அடித்தான். த்விவிதன் மாபலவானானாலும் சற்று கலங்கி, பிறகு அவன் மறுபடியும் கதையைத் தூக்குவதைக் கண்டு, வெகு லாகவத்துடன் அதைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். அதற்குள் மைந்தன் யூபாக்ஷனை மார்பில் ஒங்கியறைந்தான். சோணிதாஷ யூபாக்ஷர்களும் மைந்த த்விவிதர்களும் ஒருவரை யொருவர் இழுத்துத் தள்ளி வாரியெறிந்து கோர யுத்தம் செய்தார்கள். த்விவிதன் சோணிதாஷனை முகத்தில் நகங்களால் கீறிப் பூமியில் இழுத்தும் தள்ளி அதிவேகமாய்த் தேய்த்தான். மைந்தன் யூபாக்ஷனைப் புஜங்களால் இறுக்கக் கட்டிப் பூமியில் தள்ளினான். அதைக் கண்டு ராக்ஷஸ ஸையன்யம் திகிலடைந்து, தைரியமற்றுக் கும்பகர்ணனுடைய புத்திரர்களிருக்குமிடத்திற்கு ஓடிற்று.

கும்பன் அவர்களை ஸமாதானம் செய்து, ராக்ஷஸ வீரர்கள் மடிந்ததையும் வானரர்கள் தடையற்று ராக்ஷஸர்களைத் துரத்திக் கொல்வதையும் கண்டு,

யுத்தகளத்திற் புகுந்து அப்புதமான வீர கிருத்யங்களைச் செய்தான். வில்லை வளைத்து நானேற்றி வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் காலஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களால் வானரர்களைச் சிதறவடித்தான். உத்தமமான பாணங்கள் பூட்டின அவனுடைய வில்லானது மின்னற் கொடியோடும் ஐராவதமென்ற நீண்ட இந்திர வில்லோடும் விளங்கும் இந்திரதனுஸைப் போல் தோன்றிற்று. (மின்னற் கொடி நாண் கயிற்றுக்கும், ஐராவதம் பாணத்திற்கும், இந்திரதனுஸ் வில்லிற்கும் உபமானங்கள். ஐராவதம் நீண்டிருக்கும், இந்திரதனுஸ் வளைந்திருக்கும். தேசங்களுக்குப் பெரிய ஆபத்துகள் நேரும் காலத்தில் ஐராவதம் இந்திரவில்லுடன் காணப்படும்). இப்படித் தனுஸை வளைத்து காது வரையில் நாணை இழுத்துத் தங்கக் கட்டுகளாலும் கழுகுகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட ஒரு பாணத்தைத் தவிவிதன் மேல் பிரயோகித்தான். அந்த வானரன் கைகால் நடுங்கித் தள்ளாடிப் பர்வதசிகரத்தைப் போல் அசைந்து விழுந்தான். அதைக் கண்டு மைந்தன் ஒரு பெரும் பாறையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி வந்து கும்பன்மேல் விட்டெறிந்தான். அந்த ராக்ஷஸ் வீரன் அதை ஐந்து பாணங்களால் பொடி செய்து, வேறொரு சிரேஷ்டமான சரத்தால் மைந்தனை மாப்பிலடித்தான். உயிர் நிலைகள் பிளந்து, மைந்தன் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தான்.

தன் மாமன்கள் அடிபட்டதைக் கண்டு அங்கதன் கும்பன் மேல் பாய, அவனை இரும்பாற் செய்த ஐந்து பாணங்களால் கும்பன் தடுத்து, மதம்கொண்ட யானையை அங்குசத்தால் அடக்குவதுபோல் வேறு மூன்று பாணங்களால் அசையாமல் நிறுத்தினான். பிறகு, தடையற்ற வேகமுள்ள சில பாணங்களால் அவனுடைய அவயவங்களைத் துளைத்தான். அந்த வாலிபுத்திரன் அவைகளைச் சற்றும் லக்ஷ்யம் செய்யாமல், கலங்காமல் பாறைகளையும், மலைகளையும், மரங்களையும் கும்பனுடைய தலையில் சொரிந்தான். கும்பகர்ணனுடைய புத்திரன் அவைகளைத் தன் பாணங்களால் அறுத்துத் தள்ளிப் பொடி செய்தான். அங்கதன் தன்மேல் பாய்வதைக் கண்டு, ராத்திரி காலத்தில் யானையைக் கொள்ளிக்கட்டைகளால் மிரட்டித் திருப்புவது போல, இரண்டு பாணங்களால் வாலி புத்திரனுடைய புருவங்களுக்கு நடுவில் அடித்தான். ரத்த தாரைகள் பெருகக் கண்களை மறைத்தன, அங்கதன் ஒரு கையால் நேத்திரங்களை மறைத்துக்கொண்டு, மற்றொரு கையால் ஸம்பத்திலிருந்த ஓர் ஆச்சாமரத்தைப் பிடுங்கி மாப்பிலும் தோளிலும் அணைத்துக் கொண்டு, சற்றுக்குனிந்து அதிவேகத்துடன் கும்பன் மேல் விட்டெறிந்தான். இந்திரத்வஜத்தைப் போலும் மந்திரபர்வதத்தைப் போலும் அந்த விருக்ஷம் தன்னை நோக்கி வருவதைக்கண்டு, கும்பன் தீக்ஷணமான ஏழு பாணங்களால் அதைத் துண்டித்து அங்கதனைப் பிளந்தான்.

அந்து வானரவீரன் மிசவும் வருந்திக் கலங்கி மூர்ச்சையடைந்தான். ஸமுத்திரத்தில் பெருங்காற்றால் முழுகும் கப்பலைப்போல் அங்கதனென்ற வானரசிரேஷ்டன் அடிபட்டு விழுந்ததைக்கண்டு சிலர் ராமனிடத்திலோடி, “ஸ்வாமி! சத்ருக்களால் நெருங்க முடியாத வாலிபுத்திரன் அடித்துத் தள்ளப்பட்டான்” என்று தெரிவித்தார்கள். உடனே ரகுவீரன் தன் ஸமிபத்திலிருந்த வானர வீரர்களை, “நீங்கள் போய் அங்கதனுக்கு உதவி செய்யுங்கள்” என்று கட்டளையிட, அவர்கள் கோப பரவசமாய்க் கும்பனை வளைத்துக்கொண்டார்கள். ஜாம்பவானும், ஸுஷேணனும், வேகதர்சியும், கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து மரங்களையும், மலைகளையும், தூக்கிக்கொண்டு தன்மேல் பாய்வதைக்கண்டு, அதிவேகமாய் ஓடிவரும் காட்டாற்றை ஒரு பெரிய மலை தடுப்பதுபோல் பாணவர்ஷங்களால் அவர்களைத் தடுத்தான். ஸமுத்திரம் கரைதாண்ட முடியாதது போல், அந்த பிரஸித்தமான வானர வீரர்களுக்கு அவனுடைய பாண வரிசையைத் தாண்டி முன்செல்ல முடியவில்லை. அதைக்கண்டு வானராதிபதியான ஸுக்ரீவன் தன் தமயனுடைய புத்திரனைப் பின்னால் தள்ளிவிட்டுக் கும்பன்மேல் பாய்ந்து, மலையில் ஸஞ்சரிக்கும் யானையைப் பார்த்து ஆண் சிங்கம் கர்ஜிப்பதுபோல் ஸிம்ஹநாதம் செய்தான். பிறகு அநேக விருக்ஷங்களை வேருடன் பெயர்த்தெடுத்துக் கும்பன்மேல் விட்டெறிந்தான். அவை ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்துக்கொண்டு வருவதைக் கண்டு, கும்பன் கூரான பாணங்களால் அவைகளைக் கண்டதுண்டம் செய்து வெட்டவெளியாக்கினான். அந்தத் துண்டங்கள் அவைகளில் பதிந்த பாணங்களுடன் இரும்பு முனைகள் நாட்டப்பட்ட சதக்னியென்ற ஆயுதங்களைப் போல் பூமியில் நான்கு புறங்களிலும் விழுந்தன, அதைக் கண்டு ஸுக்ரீவன் கலங்காமல் அந்தப் பாணவர்ஷத்தையும் பொறுத்துக்கொண்டு, கும்பனுடைய வில்லைத் தாவிப் பிடுங்கியொடித்தான். தந்தங்களொடிந்த யானையைப்போல் நிற்கும் கும்பனைப் பார்த்து அதிக கோபத்துடன், “நிகும்பனுக்குத் தமயனான ராக்ஷஸவீர! உன் பராக்கிரமமும் பாண வேகமும் ஆண்மையும் யுத்தப்பயிற்சியும் வினயமும் ஆச்சரியகரமாயிருக்கின்றன. நீ ஸகலவிதத்திலும் ராவணனுக்கு ஸமானன் பிரஹ்லாதன், பலி, விருத்திரன் முதலியவர்களை ஜயித்த இந்தரனுக்கும் குபேரனுக்கும் வருணனுக்கும் நிகரானவனே! நீ ஒருவனே உன் பிதாவான கும்பகர்ணனுக்குப் பலத்தில் ஒப்பானவன். மஹா பராக்கிரமசாலியான நீ வில்லை வளைத்து நாண் ஒலிசெய்து யுத்த களத்தில் நின்றால், இந்திரியங்களை ஸ்வாதீனப்படுத்தினவனை மனக் கவலைகள் நெருங்காதது போல் தேவதைகள் உன்னை அண்ட முடியாது. மஹா புத்திமானே! உன் யுத்தத்திறமையை காட்டு. நான் பார்த்து ஸந்தோஷிக்கிறேன். தேவாஸுரர்களை உன் பிதாவான கும்பகர்ணன், ஸ்வபாவ வீரியத்தாலும் உன்

பெரிய தகப்பனன ராவணன் வரங்களின் மஹிமையாலும் ஜயித்து வந்தார்கள். வில்லாளிகளுக்குள் நீ இந்திரஜித்தைப் போன்றவன். பிரதாபத்தில் ராவணனையொத்தவன். பலத்தாலும் வீர்யத்தாலும் இப்பொழுது ராக்ஷஸர்களுக்குள் சிகாமணியாய் விளங்குகிறாய். முன் இந்திரனுக்கும் சம்பராஸுரனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைப்போல் இன்று உனக்கும் எனக்கும் நடக்கும் கோரயுத்தத்தை ஸகலப் பிராணிகளும் பார்த்து ஆச்சரியப் படப்போகின்றன. பிறருக்கு அஸாத்தியமான வீரக்ருத்யங்களை இன்று செய்தாய். அஸ்திர சஸ்திர வித்யையில் உன் திறமையைக் காட்டினாய். பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ள வானர சிரேஷ்டர்களை அடித்துத் தள்ளினாய். அநேக வீரர்களுடன் யுத்தம். செய்து களைத்திருந்தவனை அடித்துக் கொன்றானென்ற அபவாதத்திற்குப் பயந்து நான் உன்னைக் கொல்லவில்லை. ஆகையால் நீ சற்று இளைப்பாறு. நானும் சிரமபரிஹாரம் செய்து கொள்கிறேன். பிறகு என் பலத்தைப் பார்” என்றான்.

இப்படி அவனை மரியாதை செய்வதுபோன்ற வார்த்தைகளால் ஸ்கர்வன் அவமானப்படுத்தினதைக் கேட்டுப் பொறுக்காமல், கொழுந்து விட்டெரியும் அக்னியில் நெய்யை ஆஹுதி செய்தது போல் அவனுடைய தேஜஸும் கோபமும் விருத்தியடைந்தன. பிறகு கும்பன் ஸ்கர்வனைப் புஜங்களால் பிடித்து இறுக்கக் கட்டினான். இரண்டு மதயானைகள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்தது போல் அவ்விருவரும் அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, அவயவங்களைப் பின்னிக்கொண்டு இழுத்துத் தள்ளினார்கள். சிரமத்தால் இருவருடைய முகத்திலிருந்தும் புகையும் ஜ்வாலைகளும் வெளிப்பட்டன. அவர்களுடைய கால்களால் அடிபட்டுப் பூமி அழுந்திற்று. ஸமுத்திரம் அலைகளால் கொந்தளித்தது. ஸ்கர்வன் கும்பனைத் தூக்கி, “ஸமுத்திரத்தின் அடியைப் போய்ப் பார்” என்று விட்டெறிந்தான். **(நூறுயோஜனை விஸ்திர்ணமுள்ள த்ரிகூடத்தின் நடுவிலிருந்து கும்பனை லங்கா த்வீபத்தைத் தாண்டி ஸமுத்திரத்தில் விட்டெறிந்த ஸ்கர்வனுடைய பலம் எல்லையற்றது - ராமாநுஜீயம்).** கும்பனுடைய தேகம் விழுந்த அதிர்ச்சியால் விந்தியம் மந்திரம் முதலிய பர்வதங்களைப் போல் ஸமுத்திர ஜலம் கிளம்பி நான்கு புறத்திலும் பரவிற்று. பிறகு கும்பன் அங்கிருந்து கிளம்பி ஸ்கர்வனுடைய மார்பில் வஜ்ரம் போன்ற முஷ்டியால் குத்தினான். அந்த வானர வீரனுடைய தோல் பிளந்து ரத்த தாரைகள் பெருக கும்பனுடைய முஷ்டி அவனுடைய மார்பெலும்பில் பட்டுத் தடைப்பட்டது. மேரு மலையின் சிகரம் வஜ்ரத்தால் அடிபட்டதுபோல் அந்த வேகத்தால் ஜ்வாலைகளுடன் அடிக்கடி தேஜஸ் கிளம்பிற்று. ஸ்கர்வன் மஹாபலவானானதால் அதை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு, ஸூரிய கிரணங்களால் சூழப்பட்ட ஆதித்ய

மண்டலத்தைப் போன்ற முஷ்டியைச் சுழற்றிக் கும்பனை மார்பில் அடித்தான். அந்த அடியால் வருந்தி, இந்திரியங்கள் கலங்கி, அணைந்த நெருப்பைப்போல் கும்பன் பூமியில் விழுந்தான். அவன் விழுந்தது, ஆதித்யன் தன் ஜ்வலிக்கும் கிரணங்களுடன் ஆகாச வீதியிலிருந்து பூமியில் விழுவது போலிருந்தது. ஸுக்ரீவனுடைய முஷ்டியால் மார்பு பிளந்து எலும்புகள் ஒடிந்து கும்பன் பூமியில் விழும்பொழுது, ருத்திர மூர்த்தியால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட ஸூரியனைப் போலிருந்தான். இப்படி மஹா பராக்கிரமசாலியான வானராதிபதி கும்பனை அடித்துக் கொன்றபொழுது, பூமியும் அதிலுள்ள பர்வதங்களும், வனங்களும் நடுங்கின; ராக்ஷஸர்களுக்கு அளவற்ற பயமுண்டாயிற்று.

**தஸ்மீந் ஷுதே பீ மபராக்ரமண
ப்லவங்கமாநா ம்ருஷேபண யுத்தே |
மஹீ ஸபைரஸா ஸவநா சசால
பயம் ச ரக்ஷாம்ஸ்யதீகம் வீவேர || (94)**

ஸ-77: நிகும்பனுடைய வதம்

நிகும்போ ப்ராதரம் த்ருஷ்ட்வா ஸ்க்ரீவேண நிர்த்தம் |
ப்ரதஜந்நிவ கோபேந வநரேந்த்ர மவைக்ஷேந || (1)

தன் ஸஹோதரன் ஸ்க்ரீவனால் மடிந்ததைக் கண்டு, நிகும்பன் கோபத்தால் எரித்துவிடுபவன்போல் அந்த வானராதிபதியைப் பார்த்தான். பிறகு மாலைகளாலும் ஹாரங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டுச் சந்தனம் குங்குமம் முதலியவைகளின் அடையாளத்தால் ஐந்து விரல்களும் பதிந்த பிடியையுடைய பர்வதசிகரத்தையொத்த ஒரு பரிகத்தை எடுத்தான். அது தங்கக் கட்டுகளாலும், வஜ்ரங்களாலும், முத்துக்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. யமதண்டத்தைப் போல் பயங்கரமாய், ராக்ஷஸர்களுடைய பயத்தை நாசம் செய்து உத்ஸாஹத்தைக் கொடுத்தது. இந்திரத்வஜம் போன்ற அந்த ஆயுதத்தைச் சுழற்றிக்கொண்டு, பெரும் வாயைத் திறத்த, திக்குகள் நடுங்கும்படி கர்ஜித்தான். மார்பிலணிந்த தங்க ஹாரங்களாலும், புஜங்களில் தரித்த தோள் வளைகளாலும், காதுகளில் விளங்கும் குண்டலங்களாலும், கையில் ஜ்வலிக்கும் பரிகாயுதத்தாலும் இந்திர வில்லோடும் மின்னற்கொடிகளோடும் கூடன மேகம் கர்ஜிப்பது போல் தோன்றினன். அந்த ஆயுதத்தின் நுனியால் வாயுமண்டலத்தைப் பிளந்தான். புகையற்ற நெருப்பைப் போல் ஜ்வலித்தான். கந்தர்வர்களுடைய மாளிகைகளில் சோபிக்கும் அளகாபுரியும், தேவர்களுடைய அரண்மனைகளால் விளங்கும் அமராவதியும், அச்வினி முதலிய நக்ஷத்திர கணங்களும், புதன் முதலிய கிரஹங்களும், இதர நக்ஷத்திரங்களும், சுக்ரன் முதலிய மஹாக்ரஹங்களும், நிகும்பன் பரிகாயுதத்தைச் சுழற்றுவதாலுண்டான காற்றால் சுழல்வது போலிருந்தன. அந்த ஆயுத காந்தியால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு பிறர் நெருங்க முடியாமல் நிகும்பனென்ற பிரளயாக்னி வானரர்களை ஸம்ஹரிப்பதற்காகக் கிளம்பிற்று. ராக்ஷஸர்களும், வானரர்களும் பயத்தால் அசைவற்று நின்றார்கள். “மஹா பலவான்களான பிரஜங்கள் முதலியவர்கள் கொல்லப்பட்டிருக்கையில் பலமற்ற நீங்கள் ஏன் யுத்தத்திற்கு வந்தீர்கள்” என்று நிகும்பன் கோபிப்பானென்று ராக்ஷஸர்களுக்குப் பயமுண்டாயிற்று. ஆஞ்ஜநேயர் மாத்திரம் தனது விஸ்தாரமான மார்பை அவனுக்கெதிரில் காட்டிக் கொண்டிருந்தார். பரிகாயுதத்தைப் போன்ற புஜத்தால், நிகும்பன் அந்தப் பரிகாயுதத்தைச் சுழற்றிப் பூர்ண பலத்துடன் பலத்திற்கு இருப்பிடமான மாருதியின் மார்பில் அடித்தான். அது வஜ்ரம் போன்ற அவருடைய அகன்ற மார்பில் பட்டு முறிந்து, ஆகாசத்திலிருந்து எறிகொள்ளிகள் விழுவது போல் பூமியில் விழுந்தது.

புகம்பத்தால் மலை நடுங்குவது போல் வாயுபுத்திரன் அந்த அடியால் சற்று நடுங்கினார். பிறகு விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு அதிவேகமாய் நிகும்பனுடைய மார்பில் குத்தினார். அந்த ராக்ஷஸனுடைய தோல் கிழிந்து, ரத்த தாரைகள் பெருகி, மின்னல் போன்ற ஜ்வாலைகள் கிளம்பின.

நிகும்பன் கலங்கிப் பிறகு தைரியப்படுத்தக்கொண்டு ஹனுமானைக் கட்டிப் பிடித்தான். அதைக் கண்டு லங்கையில் வசிப்பவர்கள், “பலவானான ஹனுமான் நமது நிகும்பனால் பிடிக்கப்பட்டான்” என்று பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள். அவன் தன்னைச் தூக்குக்கொண்டு போவதைக் கண்டு மாருதி, அவனை முஷ்டியால் அடித்துத் தள்ளித் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு பூமியில் குதித்தார். பிறகு அவனைத் தரையில் போட்டுத் தேய்த்தார். ஆகாசத்தில் கிளம்பி அதிவேகமாய் அவன் குதித்தான்; அவனுடைய சிரசைப் புஜங்களால் இறுக்கிப் பிடித்துப் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு கழுத்தை முறித்தார். நிகும்பன் மடிந்ததைக் கண்டு வானரர்கள் ஸந்தோஷித்து ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள். திக்குகள் நடுங்கிற்று. பூமி அதிர்ந்தது. ஆகாசம் பிளந்தது. ராக்ஷஸ ஸைன்யம் திகிலடைந்தது.

**வ்யடேபதே து ஜீவே நிகும்பஸ்ய ஹ்ருஷ்டா
வீடேநது: ப்லவங்கா தீபா: ஸஸ்வநுபர்ச |
சுசாஸேவ சோர்வீ பபாஸேவ ச த்ரியள:
பயம் ராக்ஷஸாநாம் பஸம் சாவீவேபா || (25)**

ஸ-78: மகராஷ்டிரன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

தீகும்பம் ௬ ஐதம் ப்ருத்வா கும்பம் ௬ விநீபாத்தம் |
ராவண: பரமாமர்ஜீ ப்ரஜஜ்வாஸாந்ஸா யதா || (1)

நிகும்பனும் கும்பனும் இறந்ததைக் கேட்டு ராவணன் கோபம் தாங்காமல் அக்னியைப்போல் ஜ்வலித்தான். கோபத்தாலும் சோகத்தாலும் மெய்மறந்து, கரனுடைய புத்திரனை மகராஷ்டிரனைப் பார்த்து, “நீ ராஷ்டிர ஸையத்துடன் சென்று, காட்டில் ஸஞ்சரிக்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களை ஜயித்து வா” என்றான். அதைக் கேட்டு மகராஷ்டிரன் ஸந்தோஷித்து தன் பலத்தையும் வீரியத்தையும் நம்பி, ‘அப்படியே செய்கிறேன்’ என்று ராவணனை பிரதக்ஷிண நமஸ்காரம் செய்து ஸமீபத்திலிருந்த ஸேனைச் தலைவனைப் பார்த்து, “சீக்கிரமாய் என் ரதத்தைக் கொண்டு வா; ஸையத்தைத் தயார் செய்” என்றான். அவனும் அப்படியே செய்ய, மகராஷ்டிரன் ரதத்தை பிரதக்ஷிணம் செய்து அதிலேறி, “ஸாரதே! அதிசீக்கிரத்தில் என்னைச் சத்துருக்களுக்கெதிரில் கொண்டு போ!” என்று கட்டளையிட்டான். தன் பரிவாரங்களை அழைத்து, “நீங்களெல்லோரும் எனக்கு முன் சென்று யுத்தம் செய்யுங்கள். ராம லக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று வரும்படி மஹாராஜா எனக்கு உத்தரவு செய்திருக்கிறார். என் பாண வர்ஷங்களாலும் சூலங்களாலும் அவர்களையும் ஸுக்ரீவனையும் வானரர்களையும், காட்டுத் தீ உலர்ந்த கட்டைகளை எரிப்பதுபோல் சாம்பலாக்குகிறேன்” என்றான். அவனுடைய வார்த்தைகளால் உத்ஸாஹமடைந்து ராஷ்டிரர்கள் ஸகல ஆயுதங்களுடன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள்.

காமரூபிகள்; நீண்ட கோரைப் பற்களையும் மஞ்சள் நிறமான கண்களையும் உடையவர்கள்; மலைபோன்ற சரீரமுள்ளவர்கள். அவர்கள் தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு மதயானைகளைப்போல் வீறிட்டுக்கொண்டு பூமி நடுங்கும்படி யுத்தகளத்தில் வந்தார்கள். சங்கம் பேரிகை முதலிய ரணவாதியங்கள் ஆயிரக்கணக்காய் அடிக்கப்படும் சப்தமும், வீரத்வனிகளும், ஸிம்ஹநாதங்களும் ஒன்று சேர்ந்து பெரும் சப்தமுண்டாயிற்று. அப்பொழுது சாரதியின் கையிலிருந்து குதிரைச் சவுக்கு திடீரென்று நழுவி விழுந்தது. ரதத்திலிருந்த த்வஜம் ஒடிந்து விழுந்தது. அதில் பூட்டியிருந்த குதிரை தன் வழக்கப்படி அடி வரிசைகளைக் காட்டி விசித்திரமாய்ச் செல்லாமல் கஷ்டப்பட்டு நடந்தன; அவைகளின் முகங்கள் வாடி, கண்களிலிருந்து நீர்

தாரை தாரையாய்ச் சொரிந்தது. குரூரமான அந்த துஷ்ட ராக்ஷஸன் யுத்தத்திற்குச் செல்லுகையில் கடும் காற்றுப் புழுதியுடன் அடித்தது. ராக்ஷஸர்கள் அந்த அபசகுனங்களைக் கண்டும், வீரியம் கொழுப்பால், கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யவில்லை. நிறத்தில் மேகங்களையும், யானையையும், எருமையையும் போன்றவர்கள்; அநேக யுத்தங்களில் பல ஆயுதங்களால் காயமடைந்தவர்கள்; சண்டை செய்ய ஆவலுடன் 'நான், நான்' என்று முந்திக்கொண்டு நான்கு புறத்திலும் கோரமாய்க் கூச்சலிட்டார்கள்.

**கருகஜ மஹீஷாங்க துல்யவர்கா:
ஸமரமுக்ஷேவஸக்ருத் கதாஸீ பீந்தா: |
அஹமஹமீத் யுத்த கிளபஸாஸீ தீ
ரஜநீசரா: பரீப ப்ரமூர் நதந்த: || (21)**

ஸ-79 மகராஷ்ட்ரனுடைய வதம்

நீர்கதம் மகராஷ்ட்ரம் தே த்ருஷ்ட்வா வாநரயூதபா: |
ஆப்ஷுத்ய ஸஹஸா ஸர்வீய்யாத்து காமா வ்யவஸ்த்தா: || (1)

வா னரத் தலைவர்கள் மகராஷ்ட்ரன் வருவதைக்கண்டு அவனை எதிர்க்கத் தயாராய் நின்றார்கள். தேவாஸூர யுத்தத்தைப் போல் வானரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் பயங்கரமான யுத்தம் ஆரம்பித்தது. அவ்விரு திறத்தாரும் மரங்களாலும், குலங்களாலும், பாறைகளாலும், பரிகங்களாலும் ஒருவரையொருவர் அடித்தார்கள். வேறு சிலர் சக்தி, கத்தி, கதை, தோமரம், உலக்கை, குண்டாந்தடி முதலிய ஆயுதங்களால் வானரர்களைக் கொன்றார்கள். மகராஷ்ட்ரனுடைய பாணவீரத்தால் எல்லோரும் பயந்து புத்தி கலங்கி மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள். அதைக்கண்டு ராக்ஷஸர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஐயத்வனி செய்தார்கள். அப்பொழுது ராமன் சரமாரி பொழிந்து ராக்ஷஸர்களைத் தடுத்தார். அதைக்கண்டு. மகராஷ்ட்ரன் கோபமடைந்து, “ராம! நில்; உன்னுடன் யுத்தம் செய்கிறேன். என் வில்லிலிருந்து விடப்பட்ட பாணங்களால் உன் உயிரைக் கொள்ளை கொள்கிறேன். தண்டகாரண்யத்தில் என் பிதாவை நீ கொன்ற பழியை இன்று தீர்க்கிறேன். உன்னைக் கண்டு எனக்குக் கோபம் பொங்குது. அந்த ஸமயத்தில் தண்டகாரண்யத்தில் என் கண்ணில் படாமற் போனாயென்று நினைக்க நினைக்க என் அவயவங்கள் எரிகின்றன. நல்லது; பசியால் வருந்தும் ஸிம்ஹத்தை இதர மிருகங்கள் தேடி வந்ததுபோல், வெகுநாளாய் உன்னை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனது அதிருஷ்டவசத்தால் நானிருக்குமிடத்தை நீயே தேடி வந்திருக்கிறாய். இன்று என் பாணங்கள் உன்னை அதிவேகமாய் யமலோககத்திற்குக் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கும். உன்னால் இதுவரையில் கொல்லப்பட்ட ராக்ஷஸவீரர்களுடன் அங்கு நீ ஸுகமாய்க் காலம் கழிக்கலாம். அதிகமாய்ச் சொல்ல வேண்டியதென்ன? ஒரு வார்த்தை கேள். நாமிருவரும் இன்று யுத்த களத்தில் அஸ்திரங்களாலோ கதைகளாலோ புஜங்களாலோ நீ பயின்றிருக்கும் மற்ற எவ்விதத்தாலோ யுத்தம் செய்வோம். ஸகலப் பிராணிகளும் பார்க்கட்டும்” என்றான்.

இதைக் கேட்டு ராகவன் அலக்ஷ்யமாய்ச் சிரித்துக் கொண்டு, “அடே, ராக்ஷஸ! ஏன் வீணாய்ப் பெருமை பேசிக்கொள்ளுகிறாய்? இந்த வீரவாதங்கள் உனக்குத் தகாது. வார்த்தைகளால் இது வரையில் ஒருவரும் சத்துருக்களை ஐயித்கதில்லை. உன் பிதாவான கரணம், தூஷணனும், த்ரிசிரஸும், பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸ வீரர்களுடன் தண்டகாரண்யத்தில் என் பாணத்திற்கு

இரையானார்கள். கூரான நகங்களையும் மூக்குகளையுடைய கழுகுகளும் காக்கைகளும் நரிகளும் உன் மாம்ஸத்தால் இன்று திருப்தியடையப் போகின்றன” என்றார்.

அதைக் கேட்டுக் கோபம்கொண்டு மகராஷன் ராமனைப் பாணவர்ஷத்தால் மறைத்தான். தன்னிடத்தில் வருமுன் ரகுவீரன் கூரான சரங்களால் அவைகளை அறுத்துத் தள்ளினார். அவர்களுடைய நானோசை மஹாமேகங்கள் குழறுவதுபோல் அந்த யுத்தத்தில் கேட்கப்பட்டது. தேவ தானவ கந்தர்வ கின்னர உரக கணங்கள் ஆகாச வீதியில் கூட்டம் கூட்டமாய் நின்று அந்த ஆச்சரியத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பாணங்களால் இருவருடைய தேகங்களும் துளைக்கப்பட்டன; ஒருவருடைய அஸ்திரங்களை மற்றொருவர் துண்டித்துக் கொண்டே வந்தார்கள். ஸகல திக்குகளும் பூமியும் சரமாரியால் மறைந்து ஒன்றும் தெரியவில்லை. பிறகு, ராமன் கோபம் கொண்டு, மகராஷனுடைய வில்லையொடித்து, எட்டு நாராசங்களால் ஸாரதியைத் துளைத்து, ரதத்தையும் குதிரைகளையும் நாசம் செய்தார். அந்த ராஷன் உடனே பூமியில் குதித்து, பிரளயகாலாக்கியைப் போல் ஜ்வலிக்கின்ற ஒரு பயங்கரமான சூலத்தையெடுத்து, கரகரவென்று சுழற்றி ராகவன்மேல் எறிந்தான். ஆகாசத்தில் வரும்பொழுதே ராமன் மூன்று பாணங்களால் அதைக் துண்டிக்க, அது எரிகொள்ளியைப் போல் நான்கு புறங்களிலும் தூள்தூளாய் விழுந்தது. ஆகாச வீதியில் இருந்தவர்கள் ராமனை ‘நல்லது நல்லது’ என்று கொண்டாடினார்கள். அதைக்கண்டு மகராஷன் விரல்களை மடக்கிக்கொண்டு, “நில், ஓடாதே” என்று கர்ஜித்து, ராமன்மேல் பாய்ந்தான். ரகுவீரன் அலக்ஷ்யமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு ஒரு ஆக்நேயாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து, அவனுடைய இருதயத்தைப் பிளந்து மகராஷனைக் கொன்றார். அதைக் கண்ட ராஷன்கள் ராமபாணங்களுக்குப் பயந்து லங்கையில் ஓடியொளிந்தார்கள். வஜ்ராயுதத்தால் பிளக்கப்பட்ட மலை விழுவதுபோல் ராமபாணங்களால் கொல்லப்பட்டுக் கீழே வீழ்ந்த கரனுடைய மகனைக் கண்டு தேவர்கள் மகிழ்ந்தார்கள்.

தயாரதத்ருப புத்ர பாணாவகை:
ரஜந்சரம் நிஷதம் கராத்மஜம் தம் |
தத்ருப ரத ஸர ப்ருஸ்ம் ப்ரஜ்ருஷ்டா
கீர்யவ வஜ்ரஜதம் யதா விகீர்ணம் || (43)

ஸ-80: இந்திரஜித்து யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

மகராஜன் ஹதம் ப்ருத்வா ராவண: ஸம் திஞ்ஜய: |
க்ரேதந மஹதாவிஜ்டோ தந்தாந் கடகடாயந் || (1)

மகராஜன் மடிந்ததைச் கேள்வியுற்று ராவணன் மஹாகோபம் கொண்டு பற்களைக் கடகடவென்று கடித்து, என்ன செய்யலாமென்று யோசித்து, இந்திரஜித்தை யுத்தத்திற்கனுப்பினான், “ராக்ஷஸவீர! ராமலக்ஷ்மணர்கள் எல்லையற்ற வீரியவான்கள்; நீயே அவர்களை ஜயிக்க வேண்டும். நீ எதிர்த்து யுத்தம் செய்தாலும் மறைந்திருந்தாலும் எப்பொழுதும் பலத்தில் உனக்கு ஈடுண்டோ? நிகரற்ற பராக்கிரமமுள்ள இந்திரனை யுத்தத்தில் ஜயித்தாய். அல்ப மனுஷ்யர்கள் உனக்கு ஒரு பொருட்டா?” என்றான்.

இந்திரஜித்து ராவணனுடைய ஆக்ஞையை ஒப்புக் கொண்டு யுத்த பூமியில் விதிப்படி அக்னியை வளர்த்து ஹோமம் செய்தான். அப்பொழுது சிவப்புக் தலைப்பாகைகளை ராக்ஷஸ ஸ்திரீகள் அதிவேகமாய் எடுத்து வந்தார்கள், (இந்த யாகத்தில் ரித்விக்குகள் சிவப் புத் தலைப்பாகைகளைத் தரிக்கவேண்டியது- ச்ருதி) தோமரங்களே நான்கு புறங்களிம் பரப்பின தாப்பங்கள்; விபீதக விருக்ஷத்தின் குச்சிகளே ஸமித்துகள்; ரித்விக்குகள் தரித்த வஸ்திரங்கள் சிவப்பு வர்ணமுடையவை; ஸ்ருக் ஸ்ருவம் முதலிய பாத்திரங்கள் கருப்பு இரும்பால் செய்யப்பட்டவை. பிறகு அந்த ராவண புத்திரன் அக்னியை வளர்த்து, ஒரு கருப்பு ஆட்டைப் பிடித்து, கழுத்தையறுத்து, அதன் ரத்தத்தை ஆஹுதி செய்தான். ஒரு தடவை மூட்டினவுடன் அக்னி புகையில்லாமல் வெகு தேஜஸுடன் ஜ்வலித்தது; அவைகளால் தனக்கு ஜயம் கிடைக்கு மென்று இந்திரஜித்து ஸந்தோஷித்தான். உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தைப் போன்ற காந்தியுடன் அக்னிபகவான் உருவமெடுத்து வந்து, பிரதக்ஷிணமாய்ச் சுழலும் ஜ்வாலையுடன் அவன் கொடுத்த ஆஹுதிகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். இப்படி, அக்னியையும் தேவ, தானவ, ராக்ஷஸர்களையும் திருப்திசெய்து, திவ்ய ரதத்திலேறி ஆகாச வீதியில் மறைந்தான். அதில் நான்கு குதிரைகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன; சிரஷ்டமான வில்லும் தீவ்ணமான பாணங்களும் வைக்கப்பட்டிருந்தன. தங்கத்தால் செய்யப்பட்டு மிருகங்களாலும் சந்திரன்களாலும் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. அதன் த்வஜம் தங்கத்தாலும், வைடுரியங்களாலும் நெருப்புக் கொழுந்தைப் போல் ஜ்வலித்தது. ஸூரியனைப்போல் ஒளிவீசும் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால்

ரக்ஷிக்கப்பட்டவனாய், இந்திரஜித்து அளவற்ற பலத்தையும் சத்துருக்கள் நெருங்க முடியாத வீரியத்தையும் அடைந்தான். லங்கையிலிருந்து வெளியில் வந்து, ராக்ஷஸ மந்திரங்களால் (நிர்ருதிதேவதையை பிரதானமாயுடைய மந்திரங்களால்) அக்னியில் ஹோமம்செய்து, கண்ணுக்கு மறைந்து, “கபட முனிவேஷம் பூண்ட ராமலக்ஷ்மணர்களை இன்று யுத்தத்தில் கொன்று என் பிதாவிற்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கிறேன். இன்று முதல் பூமியில் வானரப் பூண்டில்லாமற் செய்து ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் மஹாராஜாவுக்கும் பரமப்ரீதியை உண்டுபண்ணுகிறேன்” என்றான்.

அதிவேகமாய் யுத்த பூமியில் வந்து, ராமலக்ஷ்மணர்கள் மூன்று தலைகளுள்ள ஸர்ப்பங்களைப்போல் கோதண்டங்களை வளைத்து ராக்ஷஸர்களைச் சரமாரியால் நாசம்செய்வதைக் கண்டு கோபமடைந்தான். (பருத்து உயர்ந்த இரு தோள்களோடும், உன்னதமான சிரஸோடும் விளங்கும் ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய மஹாபுருஷ லக்ஷணம் இதனால் குறிக்கப்பட்டது) “நான் கொல்ல வேண்டியவர்கள் இவர்களே” என்று முடிவுசெய்து, வில்லை வளைத்து அவர்களைச் சரமாரியால் துளைத்தான். இப்படி ஆகாச வீதியிலிருந்து ஒருவர் கண்ணிலும் படாமல் தங்களைப் பாணங்களால் ஹிம்ஸிப்பதைக் கண்டு, அவர்கள் வில்லில் ஒரு பாணத்தைப் பூட்டி, திவ்யாஸ்திரத்தை அதில் அபிமந்திரித்தார்கள். தங்களுடைய அம்புகளால் ஆகாசத்தை மறைத்து ஸூரிய தேஜஸுள்ள அஸ்திரங்களால் அடித்தும் அவனை அணுகித் தொடமுடியவில்லை. அந்த ராக்ஷஸனுடைய மாயையால் ஆகாசத்தில் இருட்டும் புகையும் பனியும் சூழ்ந்து திக்குகளை மறைத்தன. அவனுடைய ரூபமாவது நானோசையாவது ரதத்தின் சப்தமாவது ஒன்றும் தெரியவில்லை. அந்தக் கோரமான இருட்டில் அவனுடைய நாராசங்கள் மாத்திரம் ஓயாமல் விழுந்து கொண்டிருந்தன. அத்புதமான வரங்களைப் பெற்றும் கோபபரவசனாய், ராமமூர்த்தியை ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் பாணங்களால் ஸகல அவயவங்களிலும் துளைத்தான். பர்வதத்தில் நீர்த்தாரைகள் சொரிவதுபோல் நாராசங்களால் அவர்கள் அடிபட்டுத் தங்கக் கட்டுகளுடன் விளங்கும் சரங்களை அவன்மேல் பிரயோகித்தார்கள். பக்ஷிகளைப்போல் அதிவேகமாய் ஆகாசத்திற் சென்று அவனைத் துளைத்து ரதத்தால் நனைந்து பூமியில் விழுந்தன. அவனால் எய்யப்பட்ட பாணங்களை அந்த ராஜபுத்திரர்கள் அநேக பல்லங்களால் அறுத்தார்கள். அவை வந்து விழும் இடத்தை லக்ஷ்யம் வைத்து உத்தமமான அஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தார்கள். இந்திரஜித்தோ அதிவேகமாய் ஸகல திக்குகளிலும் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு, ராமலக்ஷ்மணர்களை ஓயாமல் கூரான சரங்களால் வருத்தினான், அவை தேக மெங்கும் ஊடுருவிப் பாய்ந்து, ரத்த தாரைகள்

பெருக, புஷ்பித்த விருஷங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். அந்த ராக்ஷஸ குமாரனுடைய ஸஞ்சாரமோ, உருவமோ, வில்லோ, அல்லது அம்போ ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. மேகங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஸூரியனைப்போல் தோன்றினன், வானார்கள் நூற்றுக் கணக்கில் அவனால் அடிபட்டு உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தார்கள். அதக் கண்டு லக்ஷ்மணன் கோபம் கொண்டு, “அண்ணா! ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் ஒரு க்ஷணத்தில் பிரஹ்மாஸ்திரத்தால் நாசம் செய்வேன்” என்றார். அதற்கு ரகுநாதன், “குழந்தாய்! அப்படியல்ல; ஒருவனுடைய அபராதத்திற்காகப் பூமியிலுள்ள ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் கொல்வது நியாயமில்லை. யுத்தம் செய்யாதவர்களும் மறைந்தவர்களும் கைசூப்பிச் சரணமடைந்தவர்களும் ஓடுகிறவர்களும் அஜாக்கிரதையாக இருப்பவர்களும் இங்கே அநேகருண்டு. அவர்களை வதம் செய்வது தர்மமல்ல. இவனைக் கொல்ல யத்தனம் செய். மஹாவேகமுள்ள அஸ்திரங்களைப் பிரயோகிப்போம். இந்த நீசன் மாயாபலத்தால் தன்னையும் ரதத்தையும் மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். வானரத் தலைவர்கள் இவனைக் கண்டால் உயிருடன் விடமாட்டார்கள். இவன் பூமியில் நுழைந்தாலும், ஆகாசத்தில் மறைந்தாலும், பாதாளத்தில் ஒளிந்தாலும், ஸ்வர்க்கத்தில் மறைந்தாலும், என் பாணம் அவனைத் துரத்திக் கொளுத்திப் பூமியில் பிணமாய்த் தள்ளும்” என்று கூறிவிட்டு, அந்தக் குரூர ராக்ஷஸனைக் கொல்ல உபாயத்தை ஆலோசித்தார்.

**இத்யேவ முக்த்வா வசநம் மஹாத்மா
ரகுப்ரவீர: ப்லவகர்ஜபைர் வ்ருத: |
வதாய விரளத்ரஸ்ய ந்ருபரம்ஸகர்மண:
ததா மஹாத்மா த்வரீதம் நீரீகைத் || (43)**

ஸ-81: மாயாஸீதையைக் கொன்றது

வீஜ்ஞாய து மநஸ் தஸ்ய ராகவஸ்ய மஹாத்மந: |
ஸந்நிஸ்ருத்யாஹ்வாத் தஸ்மாத் ஸம்வீக்ஷஸு புரம் தத: || (1)

அவருடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்து இந்திரஜித்து யுத்த பூமியிலிருந்து திரும்பி லங்கையில் பிரவேசித்தான். கும்பகர்ணன் முதலிய ராக்ஷஸ வீரர்கள் மடிந்ததை நினைத்து, ரோஷத்தால் கண்கள் சிவந்து, அளவற்ற தேககாந்தியுடன், அநேக ராக்ஷஸர்கள் சூழ, மேற்குக் கோட்டை வாசலால் வெளியில் வந்தான். தேவ தானவர்களை நடுங்கச் செய்யும் அந்த ராவணபுத்திரன் அங்கே ராமலக்ஷ்மணர்கள் கோர யுத்தம் செய்வதற்குச் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு ஒரு மாயையை பிரயோகித்தான். (நிகும்பிலையில் யாகம் செய்து சத்துருக்களால் ஜயிக்க முடியாத அஸ்திர பலத்தைப் பெற விரும்பினான். அதுவரையில் ராமலக்ஷ்மணர்களை யுத்தத்தின்மூலம் தடுக்க வேண்டும்; ஆகையால் மாயையை உபயோகித்தான். கோபாவேசம் கொண்ட ராமலக்ஷ்மணர்களை நெருங்க முடியவில்லை. அவர்களைத் தவிர ஸீதையின் ஸ்வருபத்தையறிந்தவன் ஹனுமான் ஒருவரே. விபீஷணனிடத்தில் அந்த மாயை பலிக்காது. மாருதியின் கண்ணிற்கெதிரே ஸீதையைப் போன்ற மாயையை உபயோகிக்க வேண்டுமென்று, அவரிருந்த மேற்குக் கோட்டை வாசல் வழியாய் வெளியில் வந்தான். அவனை ராமலக்ஷ்மணர்கள் காண முடியவில்லை.) மாயையால் ஸீதையைப் போன்ற ஒரு ரூபத்தைத் தன் ரதத்தில் வைத்துக் கொண்டு ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தின் நடுவில் அவளைக் கொல்ல ஆரம்பித்தான். ஸகல வானரர்களடைய புத்தியையும் மயக்க வேண்டுமென்று, மாயா ஸீதையுடன் அந்தத் துவட்டன் வானரர்கள் நோக்கி வந்தான். அவனைக் கண்டவுடன் எல்லா வானரர்களும் மலைகளுடனும் மரங்களடனும் அவனை எதிர்த்தார்கள். ஒரு பெரிய பர்வதசிகரத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆஞ்ஜநேயர் அவர்களுக்கு முன் சென்றார். தனக்கெதிரில் இந்திரஜித்தின் ரதத்தில் ஸீதை, ஸந்தோஷமற்றுத் தீனமாய், ஒற்றைப் பின்னலுடன் அழுக்கடைந்த ஒற்றை வஸ்திரத்தடன் உபவாஸத்தால் தேகம் இளைத்து, புழுதியாலும் அழுக்காலும் அவயவங்களின் காந்தி குறைந்து, பார்ப்போர் மனம் உருகும்படி உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டார். அவளைச் சற்றுநேரம் உற்றுப் பார்த்து ஸீதை தானென்று நிச்சயித்தார்; அதற்குக் கொஞ்சகாலத்திற்கு முன் அவளைப் பார்த்துப் பேசியிருக்கிறாரல்லவா? அலங்கோலமாய் கான சத்துருவசத்தில் அகப்பட்டுத் தவிப்பதைக் கண்டு மாருதிக்குக் கண்களில் நீர்

பெருகிற்று; மனம்தளர்ந்தது. ‘இவளை ரதத்தில் இங்கே அழைத்து வருவதில் இந்த ராக்ஷஸனுடைய அபிப்பிராயமென்ன?’ என்று ஆலோசித்தார். பிறகு வானர சிரேஷ்டர்களுடன் இந்திரஜித்தின் ரதத்தின்மேல் பாய்ந்தார். அதைக் கண்டு ராவணபுத்திரன் கோபத்தால் கண்களிலிருந்து நெருப்புப் பொரிகள் பறக்க, கத்தியை உருவி, ஸீதையின் மயிரைப் பிடித்திழுத்து, ஸகல வானரர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க அடித்தான்; அவள் ‘ராமா, ராமா’ என்று கதறினாள். அந்தக் குரூர ராக்ஷஸன் ராமனுடைய பிரியபத்தினியை, ஸர்வாங்க ஸுந்தரியை, பதிவிரதா சிரோமணியைத் தலை மயிரைத் தொட்டு இழுத்ததைக் கண்டு ஹனுமான் மனம் நொந்து, சோகம் மேலிட்டு, கண்ணீருதிர்த்தார். உடனே கோபத்தால் மெய்மறந்து, “அடே துவட்ட! உன்னை அதிசீக்கிரத்தில் கோரமான நரகத்தில் தள்ளுவதற்காக இந்த வழியைத் தேடிக் கொண்டாயோ? ராம பார்யையைத் தலைமயிரைப் பிடித்திழுக்க உனக்கு ஆண்மையோ? பிரஹ்மரிஷிகளுடைய குலத்திற் பிறந்தும், ராக்ஷஸ ஸ்வபாவம் விடவில்லையே. சீ! இப்படிப்பட்ட அல்ப புத்தியையும் நீசமான ஆசாரத்தையுமுடைய உன்னைச் சுடவேண்டும், குரூர! அல்ப! அஷ்ட! மஹாபாபியே! உனக்கு இரக்கமென்பது முண்டோ? இவள் வீட்டைவிட்டு ராஜ்யத்தையும் விட்டு ராமனையும் விட்டு இந்தத் துர்க்கதி அடைந்திருக்கிறாள்; இவளை நீ கொல்ல யத்தனிப்பதற்கு இவள் உனக்கு என்ன கெடுதி செய்தாள்? நீ இவளைக் கொன்றால் வெகுகாலம் பிழைத்திருக்கமாட்டாய். இந்த ஒரு காரியத்திற்காகவே என்கையால் மரணமடைவாய். ஸ்த்ரீகளைக் கொல்லுகிறவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நரகங்களை நிரந்தரமாய் அடைவாய்” என்று கூறி, வானர வீரர்களால் சூழப்பட்டு இந்திரஜித்தை நோக்கி ஓடிவந்தார். அவர்களைப் பயங்கரமான ராக்ஷஸ வீரர்கள் தடுத்தார்கள். இந்திரஜித்து வானர ஸையத்தைப் பாணவர்ஷத்தால் கலக்கி ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, “ஸுக்ரீவனும் நீயும் ராமனும் எந்தக் காரியத்திற்காக வந்திருக்கிறீர்களோ அந்த ஜானகியை நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே கொல்லுவேன். பிறகு ராமனையும் லக்ஷ்மணனையும் உன்னையும் ஸுக்ரீவனையும் விபீஷணனையும் நாசம் செய்யப் போகிறேன். ஸ்த்ரீகளைக் கொல்லக் கூடாதென்று சொன்னாய். சத்துருக்களுக்கு வருத்தத்தையும் உபத்திரவத்தையும் கொடுக்கக் கூடிய எந்த காரியத்தையும் செய்ய வேண்டியதல்லவா?” என்று அந்த மாயா ஸீதையைக் கூர்மையான கத்தியால் யக்ஜோபவீதம் தரித்ததுபோல் வெட்டினன். அவள் ரத்தம் பெருக ‘கோ’ என்று அலறிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்தாள். பிறகு இந்திரஜித்து ஹனுமானை நோக்கி, “இதோ பார். ராமனுடைய பார்யையை என் கோபத்திற்கு இரையாக்கினேன். ஸீதை இறந்தாள். நீங்கள் படும் சிரமமெல்லாம் வீணல்லவா” என்று ஸந்தோஷத்துடன் ஸிம்ஹநாதம் செய்தான். ஸமீபத்திலிருந்த வானரர்கள்

அந்தச் சப்தத்தைக் கேட்டு மனம் கலங்கித் திகைத்து நின்றார்கள். ஆனால், ராக்ஷஸர்களால் குழப்பட்டிருந்த இந்திரஜித்தை நெருங்க முடியவில்லை.

இப்படி அந்தத் துவட்ட ராக்ஷஸன் ஸீதையைக் கொன்று அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தையடைந்தான். வானரர்கள் மிகவும் மனம் நொந்து யுத்த களத்திலிருந்து ஓடினார்கள்.

**ததாது ஸீதாம் விந்ஷத்ய துர்மதி:
ப்ரஜ்ஞுஷ்டசீதா: ஸ ப்யுவ ராவணா: |
தம் ஜ்ஞுஷ்டரூபம் ஸமுதீக்ஷ்ய வானரா:
விஜ்ணாநரூபா! ஸமப்ப்ரதுத்ருஷ: || (36)**

ஸ-82: நிகும்பிலா யாகம்

ஸ்ருத்வா து ரீமந்ரஜ்ராதம் ஸக்ரஹந் ஸமஸ் வதம் |
வீக்ஷமாணா தீபா: ஸர்வா: துத்ருஷர் வநநர்ஜபா: (1)

இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதம் விழுந்தது போன்ற அந்த வீர த்வனியைக் கேட்டு, வானர்கள் ஸகல திக்குகளிலும் ஓடி ஒளிந்தார்கள். தீனமாய் முகம் வாடிப் பயந்தோடும் வானர வீரர்களைப் பார்த்து ஆஞ்ஜநேயர், “பத்தர்களே! யுத்தத்தில் பின்வாங்க, தைரியத்தையிழந்து என் இப்படி ஓடுகிறீர்கள்? உங்களுடைய சௌரியம் எங்கே போயிற்று? சூரர்களாயும் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்களாயுமிருக்கும் நீங்கள் இப்படிப் புறங்காட்டி ஓடுவது தகுமா? நான் முன்னே செல்லுகிறேன்; நீங்கள் எனக்குப் பின்னால் வாருங்கள்” என்று உத்ஸாஹப்படுத்தினார். அதைக் கேட்டு வானர்கள் தைரியமடைந்து மலைகளையும் மரங்களையும் பெயர்த்துக்கொண்டு கோரமான கர்ஜனைகளுடன் மாருதியைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்ட அக்னி பகவானைப் போல் அவர்களுடன் ஆஞ்ஜநேயர் ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தில் புகுந்து, கோப பரவசராய் அதை ஸம்ஹாரம் செய்தார். பிரளய காலத்தில் பிராணிகளை ஸம்ஹரிக்கும் யமனைப்போல், கோபத்தாலும் ரோஷத்தாலும் அவர் மெய்மறந்து, இந்திரஜித்தின் ரதத்தின் மேல் ஒரு பெரும் பாறையை விட்டெறிந்தார். அதைக் கண்டு மஹா ஸாமர்த்தியமுள்ள ஸாரதி ரதத்தை வெகு தூரத்தில் கொண்டுபோனான். அந்தப் பாறை குறிப்பிட்ட ரதத்தையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் நாசம் செய்யாமல் பூமியில் விழுந்து வெகு தூரம் பதிந்தது. விழும்பொழுது ராக்ஷஸ ஸைன்யம் கணக்கில்லாமல் மடிந்தது. உடனே வானர்கள் ஒரே கூட்டமாய் அவன் மேல் பாய்ந்து மலைகளையும் மரங்களையும் வர்ஷித்து, அநேக ராக்ஷஸர்களைக் கொன்று, ஸந்தோஷத்தால் பலவிதமாய்க் கர்ஜித்தார்கள். அந்த யுத்தகளத்தில் மரங்களால் அடிபட்டு அநேக கோர ரூபமுள்ள ராக்ஷஸர்கள் விழுந்து புரண்டார்கள். தன் ஸைன்யம் வானர்களால் நாசமடைவதைக் கண்டு, இந்திரஜித்து வானரத் தலைவர்கள் தீக்ஷணமான பாணங்களால் அடித்துக் கலக்கினான். அவனுடைய பரிவாரங்கள் சூலங்களாலும், கத்திகளாலும், உலக்கைகளாலும் வானர்களைக் கொன்றார்கள்.

மற்றொரு பக்கத்தில் ஹனுமான் ராக்ஷஸ வீரர்களை மரங்களாலும், மலைகளாலும், பாறைகளாலும் நாசம் செய்தார். ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை மறித்து, வானர்களைப் பார்த்து, ‘நாம் திரும்பிப் போவோம்; இந்த ராக்ஷஸர்களை ஜயித்தும் பிரயோஜனமென்ன? இதுவரையில் உயிரைக்

கொடுத்தாவது ராமனுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டு பண்ணி வந்தோம். எதற்காக யுத்தம் செய்து வந்தோமோ அந்த ஸீதை இன்று நமது கண்களுக்கெதிரே கொல்லப்பட்டாள். இந்த ஸமாசாரத்தை ராமனுக்கும் ஸுகீவனுக்கும் தெரிவித்து அவர்களுடைய உத்தரவுப்படி நடப்போம்” என்றார். பிறகு ஸகல வானரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, யுத்த பூமியிலிருந்து திரும்பி ராமனிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார். இந்திரஜித்து தன் உத்தேசம் நிறைவேறினதைக் கண்டு, ‘இது தான் ஸமயம்’ என்று நிகும்பிலையென்ற மரச்சோலைக்குச் சென்று, அக்னியை வளர்த்து, மாம்ஸங்களாலும் ரத்தத்தாலும் அதில் ஆஹுதி செய்தான். அதிலிருந்து உண்டான அக்னிஜ்வாலை ஸந்தியா காலத்தில் காணப்படும் ஸூரியனைப்போல் விளங்கிற்று. யாக விதிகளைப் பூர்ணமாயறிந்த இந்திரஜித்து, ராக்ஷஸர்களுக்குக் கேடமமும் கீர்த்தியும் உண்டாவதற்காக விதிப்படி அக்னியில் ஆஹுதி செய்தான். யக்ஞயாகக்கிரியைகளில் நிபுணர்களான ராக்ஷஸர்கள் கணக்கல்லாமல் அவனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள்.

**அதேந்த்ரஜித் ராக்ஷஸபுதய து:
ஜ்ஜோவ ஹவ்யம் வீதிநா வீதா*நவீத் |
த்ருஷ்ட்வா வ்யதிஷ்டந்த ச ராக்ஷஸாஸ்டே
மஹாஸமூஹே நயாநயஜ்ஞா: || (௨9)**

ஸ-83: லக்ஷ்மணன் ராமனைத்

தேற்றினது

ராகவர்காபீ விபுலம் தம் ராக்ஷஸ வகிநளகஸம் |
ஸ்ருத்வா ஸங்க்ராம நீர்க்காஜம் ஜாம்பவந்த முவாச ஹ | (1)

வானரர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் நடந்த சண்டையாலுண்டான பெரும் சப்தத்தை ரகுவீரன் கேட்டு ஸம்பத்திலிருந்த ஜாம்பவானைப் பார்த்து, “மித்திர! ஹனுமான் ஏதோ அப்புத மான வீர கிருத்யத்தைச் செய்து கொண்டிருக்கிறான்; இல்லாவிட்டால் இந்த பயங்கரமான ஆயுத சப்தம் நமது காதில் விழாது. ஆகையால் நீ உன் ஸைன்யங்களுடன் சென்று அவனுக்கு உதவி செய்” என்றார். அப்படியே ஜாம்பவான் தன் ஸைன்யத்தால் சூழப்பட்டு ஹனுமானிருந்த மேற்குக்கோட்டை வாசலை நோக்கிச் சென்றார். நடுவழியில் வானரர்கள் யுத்தம் செய்து சிரமத்தால் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு திரும்பி வருவதையும் ஹனுமான் அவர்களுக்கு முன் வருவதையும் கண்டார். மாருதி நீருண்ட மேகங்களைப்போல் கருத்துப் பயங்கரமாய்த் தனக்கெதிரே வரும் அந்தக் கரடிக் கூட்டங்களைக் கண்டு, அவர்களைச் தன்னுடன் திரும்பச் செய்து, ராமனிருக்குமிடத்திற்கு அதிசீக்கிரமாய் வந்து, அடங்காத துக்கத்துடன், “நாங்கள் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, எங்களுக்கெதிரே இந்திரஜித்து ஸீதையைக் கதறிக் கொண்டிருக்கையில் கொன்றுவிட்டான். அதைப் பார்த்தது முதல் எனக்குத் துக்கத்தால் பித்துப் பிடித்ததுபோலிருக்கிறது. இந்த விருத்தாந்தத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காக வந்தேன்” என்றார்.

அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் ரகுவீரன், வேரற்ற மரம் போல் சோகத்தால் மூர்ச்சையடைந்து பூமியில் விழுந்தார். தேவதையைப் போன்ற ராகவன் திடீரென்று பூமியில் விழுந்தவுடன், எல்லா வானரத் தலைவர்களும், அதிவேகமாய்ப் பாய்ந்து அவரைச் சூழ்ந்து, தாமரைகளாலும், உத்பலங்களாலும் பரிமனமடைந்த ஜலத்தை அவர் மேல் தெளித்தார்கள். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பு, ஜ்வாலைகளற்ற பிறகு ஜலத்தால் அணைக்கப் படுவதுபோலிருந்தது. அவரை லக்ஷ்மணன் வாரியெடுத்து, தன் மனத்திலுள்ள துக்கத்தால் பீடிக்கப்பட்டு, ராமனைப் பார்த்து தகுந்த காரணங்களையும் உத்தமமான அர்த்தங்களையுமுடைய பின் வரும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார். (ஸீதை கொல்லப்பட்டாளென்று கேட்டதாலுண்டான துக்கத்தால் எல்லையற்ற அதைர்யத்தையடைந்த

ராமனைத் தேற்றுவதற்காக லக்ஷ்மணன் தர்மா தர்மங்களுடைய ஸ்வருபத்தைக் கண்டித்து, “நீதிசாஸ்திரப்படி பார்த்தால் பலத்தையே பிரதானமாக நம்பவேண்டும்” என்று நிரூபிக்கிறார்.)

“தாங்கள் பிதிருவாக்ய பரிபாலனமென்ற ஸன்மார்க்கத்தில் என்றும் நடக்கிறவர்கள்! கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தைக் கெடுத்த கைகேயியினிடத்திலும், தசரதரிடத்திலும் கொஞ்சமாவது கல்மஷம் மனத்திலுமில்லாததால் இந்திரியங்களை ஜயித்தவர். இப்படிப் பட்ட தங்களை, பிரமாணங்களால் ஏற்படாமல், “முயலின் கொம்பு” என்பதுபோல் பேச்சளவில் மாத்திரமே இருக்கும் தர்மம் கஷ்டங்களிலிருந்து காப்பாற்ற முடியவில்லையே. இப்படியே அதர்மமும் உபயோகமற்றதே. ஏனென்றால், அதையே அனுஷ்டிக்கும் ராவணனுக்கு ஸகல ஸௌக்யங்களும் கிடைப்பதைச் தடுக்க முடியவில்லையல்லவா? பிதிருவாக்ய பரிபாலனம் முற்றிலும் பிரயோஜனமற்றதென்று தங்களுக்கு நான் அப்பொழுதே சொல்லியிருக்கேன். தர்மாதர்மங்கள் பிரமாணமென்பதென்ன? பிரத்யக்ஷமா, அனுமானமா, சப்தமா?

பிரத்யக்ஷமென்று சொல்லுவோம். அசையும் பொருள்கள், அசையாப் பொருள்கள் இவ்விரண்டும் பஞ்சேந்திரியங்களுக்குப் புலப்படுகிறபடி தர்மமும் அதர்மமும் புலப்படவில்லை; ஆகையால் பிரத்யக்ஷப் பிரமாணத்திற்கு புலப்படாததால் அவை இல்லவேயில்லை. (முன் ச்லோகத்தில், தர்மத்தின் பலனான ஸுகம் தங்களிடத்தில் காணப்படாததால் அனுமானப் பிரமாணத்திக்குத் தர்மம் ஒவ்வாததென்று நிரூபித்து, இப்பொழுது பிரத்யக்ஷத்திற்கும் ஒவ்வாததென்று காட்டுகிறார்- தீர்த்தீயம்). ஸ்தாவர ஜங்கமவஸ்துக்கள் உருவத்துடன் எப்படி பிரத்யக்ஷமாய்த் தெரிகின்றனவோ, அப்படியே தர்மமும் பிரத்யக்ஷ பதார்த்தமாயிருந்தால் ஸ்தாவரமாயாவது ஜங்கமமாயாவது நமது புத்தியால் அறியப்படவேண்டும்; அப்படியில்லை. அப்படியிருந்தால், தங்களைப் போன்ற தர்மவான் கஷ்டங்களை அனுபவிப்பதும், ராவணனைப் போன்ற அதர்மிகள் ஸுகங்களை அனுபவிப்பதும் என்?

அனுமானப் பிரமாணத்திற்கும் அவை புலப்படுவதில்லை என்பதைக் காட்டுகிறேன். அதர்மம் வாஸ்தவமாயிருந்தால், அதர்மத்தையே செய்யும் ராவணன் நரகத்தை அடையவேண்டியது. தர்மம் வாஸ்தவமாயிருந்தால், தர்மத்தை அனுசரிக்கும் தாங்கள் இப்படிப்பட்ட கஷ்டங்களை அனுபவிக்கக்கூடாது. தர்மாதர்மங்கள் இருக்கின்றனவென்றும், வாஸ்தவமான வஸ்துக்களென்றும் அவைகளின் பலன்களான ஸுகதுக்கங்களால் அனுமானிக்கவேண்டும். மஹாதர்மிகளென்று ஸகலப் பிராணிகளும் ஒப்புக்கொண்ட தங்களிடத்தில் கஷ்டமென்பதே தோன்றக்கூடாது.

ஸகலலோக கண்டகனென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளும் ராவணனிடத்தில் ஸுகமென்பது தோன்றக்கூடாது. ஆகையால், நாம் நிரூபிக்க வேண்டிய விஷயத்திற்கு ஹேதுக்களில்லை. (இங்கே அனுமானப் பிரமாணத்திற்கும் ஒவ்வாததென்று காட்டப்பட்டது - கோவிந்த ராஜீயம்). தங்களால் காப்பாற்றப்பட்ட தர்மம் அதர்மத்தின் பலனான துக்கத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. ராவணனால் அவலம்பிக்கப்பட்ட அதர்மம், தர்மத்தின் பயனான ஸுகத்தைக் கொடுத்திருக்கிறது. தர்மாதர்மங்கள், அவைகளுக்கேற்பட்ட ஸுக துக்கங்களென்ற பலன்களைக் கொடுக்காமலிருப்பது மாத்திரமல்ல, நேர் விரோதமான பலன்களையும் கொடுக்கின்றன. ஆகையால் அவை இல்லையென்றே எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. 'தர்மத்தால் ஸுகத்தையும், அதர்மத்தால் துக்கத்தையும் அடைவதைப் பார்த்திருக்கிறோமல்லவா' என்றால், தர்மத்தையே பரிபாலித்துவரும் தங்களைப் போன்றவர்களுக்குத் தர்மபலனான ஸுகம் கிடைக்க வேண்டுமே? அதர்மத்தை நாடிவரும் ராவணனைப் போன்றவர்களுக்கு துக்கம் நேரவேண்டுமே? ஆனால், அதர்மத்திலேயே புத்தியைச் செலுத்தினவனுக்கு ஸகல ஷேமங்களும் மேன்மேலும் விருத்தியாகின்றன; தர்மவான்களோ மிகுந்த கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். ஆகையால், தர்மாதர்மங்கள் நிச்சயமான பலனைக் கொடுக்காது.

மேலும், தர்மாதர்மங்களுக்கு வேதப்பிரமாணமும் இல்லை. பாபிகள் அதர்மத்தைச் செய்து துக்கத்தையடைவது நிஜமானாலும், புண்யவான்கள் தர்மத்தைச் செய்து ஸுகத்தை அனுபவிப்பது நிஜமானாலும், அந்த ஹிம்ஸையோ ஸுகமோ மூன்று க்ஷணங்களுக்குமேல் நீடித்திருக்கிறதில்லை; நாசமடைகின்றன. அவை எவனுக்கு ஷேமத்தைக் கொடுக்கப்போகின்றன? எவனைத் துன்பப்படுத்தப் போகின்றன? தர்மாதர்மங்கள் அனுஷ்டான திசையில் சில க்ஷணங்களுக்குமேல் நீடித்திருக்கிறதில்லை. ஆகையால், சில காலத்திற்குப் பிறகு நேரவேண்டிய பலன்களை உண்டு பண்ணுவது அஸாதியம். 'கற்கள் மிதக்கின்றன' என்று கூறும் வேத வாக்யத்தைப் போன்று, தர்மாதர்மங்களைப் பற்றின வேத வாக்யங்களும் வெற்றுச் சொற்கள் என்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? ஆனால், கர்மங்கள் க்ஷணத்திற்கு மேல் நீடித்திராவிட்டாலும், அவைகளால் ஆரதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் அந்தந்த பலன்களைக் கொடுக்கலாமே. அந்தத் தேவதையால் 'ஒருவன் உபத்திரவிக்கப் படுகிறான்; அல்லது. வேறொருவனை உபத்திரவிக்கிறான்' என்று சொன்னால் அப்பொழுது அந்தப் பாபகர்மத்தின் பலனான துக்கம் அந்தத் தேவதையைத் தொடர்கின்றது. அதனால் பிரயோஜனமடைகிறவன்

அதில் ஸம்பந்தப்படுகிறதில்லை. தர்மத்தின் பலனான ஸுகமும் இப்படியே அந்த தேவதைக்குத்தான் சேரும்.

‘நல்ல கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டுக் கெட்ட, கர்மங்களால் கோபிக்கும் ஈசுவரனே தர்மாதர்மங்களென்று சொல்லுவோமே’ என்றால், அவரே ஸுக துக்கங்களைப் பகுத்துக் கொடுப்பவரும் அவைகளைச் செய்விப்பவருமாகிறார். அவைகளால் பிரயோஜனமடைகிறவனுக்கு யாதொரு ஸம்பந்தமுமில்லை.

‘ஆனால், ஸ்வதந்திரனான ஒரு அரசன், விளையாட்டாய் ஒரு விதியை ஏற்படுத்தி, அதன்படி நடக்கிறவனை அனுக்ரஹித்து, அதை மீறுகிறவனைத், தண்டிப்பதுபோல், ஈசுவரனும் தனது ஆக்ஞைகளான கர்மங்களை அனுஷ்டிக்கிறவனை அனுக்கிரஹிக்கிறார்; அப்படிச் செய்யாமல் விபரீத கர்மங்களைச் செய்கிவனைத் தண்டிக்கிறாரென்று சொல்வோமென்றால்’, அவர் தனது திருப்திக்காக அப்படிச் செய்கிறாரா? பிறருடைய திருப்திக்காக அப்படிச் செய்கிறாரா? ஸுகல இச்சைகளையும் அடைந்த பரிபூர்ணனான ஈசுவரனுக்கு அடையவேண்டிய வஸ்து இல்லாதபடியால், அவருடைய திருப்திக்காகச் செய்கிறாரென்பது பொருந்தாது. ஒருவனை பிரஹ்மாவாகவும் ஒருவனைத் தரித்திரனாகவும் செய்கிறவர் பக்ஷபாதமாயும் நடக்கிறாரென்ற தோஷம் ஏற்படும். ஆனால், அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி ஜீவகோடிகளை ஸிருஷ்டிப்பதால், பக்ஷபாதம் கொஞ்சமும் இல்லையென்றால், ஜிவன்களை நல்ல கர்மங்களையே செய்யும்படி அவர் நியமிக்கலாமே. ஸர்வமும் அறிந்தவருக்கு இது ஒரு தோஷமல்லவா? அவருக்கு இரக்கமில்லையென்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? அனாதியாய் வரும் கர்மப் பிரவாஹத்தால் பூர்வ ஜன்மங்களில் செய்யப்பட்ட கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி பாபபுண்யங்களைச் செய்யும் புத்தியைக் கொடுக்கிறாரென்றால், ஒருவனுக்கு எப்பொழுதும் துக்கமும் ஒருவனுக்கு எப்பொழுதும் ஸுகமும் வந்துகொண்டே இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால், முன் ஜன்மத்தில் செய்த கர்மத்தால் இந்த ஜன்மத்தில் புண்யகர்மங்களைச் செய்ய புத்தியுண்டாகிறது. நல்ல கர்மம் காரணமாய், வரும் ஜன்மத்திலும் புண்ணிய கர்மத்தைச் செய்ய புத்தியுண்டாக வேண்டும். தீயகர்மம் காரணமாக, வரும் ஜன்மத்தில் ஒருவன் கெடுதியையே செய்து கொண்டிருக்க வேண்டி வரும். இப்படி மாறாமல் ஒருவன் புண்யத்தையோ பாபத்தையோ செய்து கொண்டு வந்து, அவைகளின் பலனான ஸுகத்தையோ துக்கத்தையோ எப்பொழுதும் அனுபவிக்க வேண்டும். அப்படி லோகத்தில் காணவில்லை; நியமமில்லாமல் நடந்து வருகின்றது.

ஆனால், ‘கர்மத்தினாலுண்டான அபூர்வமென்ற ஒரு சக்தியே பலனைக் கொடுக்கின்றது. அதையே தர்மமென்று சொல்வோம்’ என்றால்,

அனுமானத்தாலும் பிரத்யக்ஷத்தாலும் அடையப்படாமல் ஸ்வரூபமற்றிருக்கும் அபூர்வமென்று சொல்லப்பட்ட தர்மத்தால் உத்தமமான சிரேயஸை அடைவது அஸாத்யம். தர்மமென்ற ஒரு வஸ்து இருந்தால், தார்மிகனான தங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூடக் கஷ்டம் நேரக்கூடாது. இப்பொழுது ஸஹிக்கமுடியாத கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறீர்கள். ஆகையால் தர்மமென்பதே இல்லை.

காரியம் புலப்படாததால், அபூர்வமென்ற தர்மத்திற்கே இடமில்லை. பலன் நமக்குத் தெரியாததால் அதற்குக் காரணமும் இல்லையென்று எப்படிச் சொல்லலாம்? இந்திரியங்களுக்கு எட்டாத விஷயங்களை இல்லையென்று சொல்ல வேண்டியிருக்குமே. ஆகையால் உதவியான காரணமிருந்தும் பயன் தோன்றாவிட்டால் காரணம் இல்லை எனலாம், தர்மம் முக்யமான காரணம். அதற்குத் துணைசெய்வது ஆண்மை. ‘துணைக்காரணமான ஆண்மை இல்லாததால் தர்மம் பயனளிக்கவில்லை என்று சொல்லலாமே’ என்றால், வேறொன்றின் உதவியில்லாமல் பலனைக் கொடுக்க முடியாது. தானே ஒன்றையும் செய்யச் சக்தியற்றது தர்மம்! என்று கூறப் பட்டதாகிறது. பலவானின் ஸஹாயத்தால் மாத்திரம் ஸுகத்தைக் கொடுக்கும் என்றும் ஏற்படுகிறது. ஆகையால், நியமமில்லாமல், பலமற்று, ஸ்வதந்திரமாய் ஸுகத்தை விளைவிக்க முடியாத தர்மத்தை முக்யமாக அனுஷ்டிக்க வேண்டியதில்லை என்றெண்ணுகிறேன். ஒரு காரியத்தை ஸாதிப்பதில், தர்மம், துணைக்காரணத்திற்கு அங்கமாயிருக்கிறது; ஆகையால், தர்மத்தை விட்டு, அதை அனுஷ்டித்ததுபோல் ஆண்மையை அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

ஆனால், ஸாமான்யதர்மம் மேற்சொன்ன தோஷங்களுக்கு உட்பட்டாலும், ஸத்தியத்தைப் பரிபாலனம் செய்வதென்ற விசேஷ தர்மத்திற்கு இந்தக் குறை ஏற்படவில்லையே; அதை ஏன் அனுஷ்டிக்கக் கூடாதென்றால், சொன்ன சொல்லைத் தவறாதிருப்பது. தர்மமென்று தாங்கள் எண்ணுறீர்கள். நமது பிதா, ‘உன்னை யுவராஜாவாய் அபிஷேகம் செய்விக்கிறேன்’ என்று பிரதிக்கை செய்து, அப்படி நிறைவேற்றாததால் ஸத்தியம் தவறினார். ஸுகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமான தாங்கள், அவருக்கு மூத்த புத்திரனல்லவா? கொஞ்சம்கூட இரக்கமில்லாமல் தங்களை ராஜ்ய ஸுகத்திலிருந்து வனவாஸ கஷ்டத்திற்கு அனுப்பவில்லையா? அவரைக் கட்டிக் காவலில் வைக்கவேண்டியது. சாஸ்திரப்படி தர்மத்தைக் கைவிட்டவர்களைத் தண்டிக்க வேண்டியதல்லவா? பிதிருவசன பரிபாலனம் செய்வேனென்று பிரதிக்கை செய்த தாங்கள் ஏன் அப்படிச் செய்யவில்லை? மேலும், ஸுகல பிரஜைகளுக்கும் முன் ராமனை அபிஷேகம் செய்விக்கேனென்று சொன்ன வார்த்தையும் பிதிருவசனமே. பிறகு, ‘காட்டிற்குப் போ’ என்று சொன்னதும் பிதிருவசனமே.

இவ்விரண்டில் முந்திச் சொன்னதை விட்டு, பிந்திச் சொன்னதை நிறைவேற்றின தாங்கள், ஸத்தியத்தை நன்றாகப் பரிபாலிக்கவில்லையென்று தோன்றுகிறது.

தர்மா தர்மங்களிலிருந்தாலும் அரசன் தர்மத்தையாவது அதர்மத்தையாவது ஒரே போக்காய் அனுஷ்டிக்கக் கூடாது. அந்தந்தக் காலத்திற்குத் தக்க பிரயோஜனத்துக் கேற்றபடி இரண்டையும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்பது சிஷ்டாசாரமல்லவா? கேவலம் தர்மத்தையே அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்ற விதியிருந்தால், இந்திரன் விச்வருபனென்ற முனியை முதலில் கொண்டு, பிறகு யாகங்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லை. யாகத்தையே செய்தால் போதாதா? கேவலம் அதர்மத்தையே ஒருவன் எப்பொழுதும் அனுஷ்டிக்க வேண்டியதென்றிருந்தால், இந்திரன் விச்வருபனைக் கொண்டு பிறகு யாகத்தையும் செய்ய வேண்டியதில்லையே. அவனைக் கொன்றதே போதுமே. இந்திரன், வருணன், பர்ஜன்யன், யமன், ஈசானென்றவர்கள் தேவதைகளுக்குள் க்ஷத்திரியர்களென்ற சுருதிப்படி, க்ஷத்திரியனை இந்திரன் தர்மாதர்மங்களைக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி அனுஷ்டித்துக் காட்டியிருக்கிறான், தர்மாதர்மங்களைத் தனித்தனியாய் ஒரே போக்காய் அனுஷ்டித்து வந்தால், அப்படிச் செய்பவன் நாசமடைகிறான். ஆகையால் அவைகளை அந்தந்தக் காலத்திற்குத் தகுந்தபடி கலந்து அனுஷ்டிக்க வேண்டும்.

மேற்சொன்ன விஷயத்தில் எனக்குக் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேகமில்லை. (முதலில் தர்மாதர்மங்களுக்கு யாதொரு பிரமாணமில்லையென்றும் பிறகு அப்படிச் கொஞ்சம் பிரமாணமிருந்தாலும் அவை பிரதானமில்லையென்றும் சொன்னார். இப்பொழுது, அப்படி பிரதானமில்லாவிட்டாலும் ராமன் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கவே இல்லையென்று நிரூபிக்கிறார்) தர்மத்தை ஸரியாய் அனுஷ்டிப்பதற்கு ஆதாரம் செல்வமே. கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று தாங்கள் தள்ளிவிட்டதால் ஐச்வர்யத்தை இழந்தீர்கள். தர்மத்தை எப்படிப் பரிபாலிக்க முடியும்? மலைகளிலிருந்து நதிகள் உண்டாவதுபோல், பிரஜைகளைக் காப்பாற்றி, அவர்களிடத்திலிருந்து வாங்கும் ஆறிலொரு கடமை வரவரச் சேர்த்த, யக்கும் தானம் முதலிய ஸகலக் கிரியைகளுக்கும் ஆதாரமாகின்றன. கோடையில் சிறு நதிகள் வற்றுவதுபோல், தனமற்று அல்ப தேஜஸுள்ளவன் செய்யும் யாதொரு கிரியையும் முடிவு பெறாது, ஐசுவரியத்தைக் கைவிடுவதால், தர்மம் நடக்காதது மாத்திரமல்ல; தோஷமும் ஏற்படும். பிறந்தது முதல் ஸுகமாய் வளர்ந்தவன் செல்வத்தைக் கைவிட்டால், முன் அனுபவித்த ஸுகத்தை விடமுடியாததால் அநியாயமாயாவது தனத்தை ஸம்பாதிக்க யத்னம் செய்வான்; அது பாபத்திற்கு இடமாகும். தனவானே மித்திரர்களால்

ஆசிரயிக்கப்படுகிறான்; பந்துக்களும் அவனையே அண்டுகிறார்கள்; தனவானே பண்டிதனெனப்படுவான்; தனவானே புருஷன்; தனமில்லாதவன் கையாலாகாத ஸ்திரீயைப் போன்றவன்; தனவானே பராக்கிரமசாலி; தனவானே புத்திமான்; தனவானே வீரன்; தனவானே நன்னடத்தை முதலிய நற்குணங்களுள்ளவன். ஐசுவரியத்தைத் தள்ளிவிடுவதால் முன்சொன்ன குணங்களுக்கு விரோதமான தோஷங்களுண்டாகின்றன. நியாயமாய்த் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டிய ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று தள்ளியிட்டு எந்தக் குணத்தை அபேக்ஷித்து வனத்திற்கு சென்றீர்களென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. தன் செல்வத்தால் தர்ம கர்மங்களை ஸாதிக்கும்படிச் செய்வவனுக்கு எல்லாம் அனுசூலமாய் முடியும். ஐசுவரியத்தை இழந்து, பிறது தனத்தை ஸம்பாதிக்க வேண்டுமென்று ஸகலப் பிரயத்தனங்களையும் செய்தாலும், அது கிடைக்குமென்றெண்ணவில்லை. ஐசுவரியத்தால் அர்த்தம் காமமென்ற புருஷார்த்தங்கள் மாத்திரம் ஸித்திக்குமென்று எண்ணக்கூடாது. ஸந்தோஷம், சுகம், கர்வம், தர்மம், கோபம், அடக்கம், சாந்தி முதலியவை ஐசுவரியத்தால் சோபிக்கின்றன. பரலோகத்தில் உத்தம லாபத்தை மாத்திரம் கொடுக்கக் கூடியதல்ல; இஹலோகத்தில் ஸகல செளக்யத்திற்கும் ஐசுவரியமே காரணமாகும். அது தங்களிடத்திலில்லை. தனக்குக் கிடைக்கும் ஐசுவரியத்தை அலக்ஷ்யம் செய்து கேவலம் தர்மத்தையே ஆசரிப்பவர்களுக்கு இந்த லோகத்தில் ஸுகமில்லை. மழைக்காலத்தில் ஆகாசம் மேகங்களால் மூடப்பட்டிருக்கையில் ஸூரியன் முதலிய கிரஹங்கள் காணப்படாதது போல் ஸுகத்திற்கு மூலமான ஐசுவரியங்களைத் தங்களிடத்தில் காணவில்லையே. ஸகலக்ஷேமத்திற்கும் ஹேதுவான ராஜ்யத்தை விட்டு, பிதிருவாக்ய பரிபாலனமென்ற தர்மத்தை மாத்திரம் ஆசிரயித்த தங்களுக்கு நேர்ந்த கஷ்டத்தைப் பாருங்கள். உயிரைக் காட்டிலும் தங்களுக்குப் பிரியமாயிருந்த ஜானகியை ராக்ஷஸர்கள் அபகரித்தார்கள். ஆகையால் நமக்கு இன்று இந்திரஜித்து செய்த கெடுதியை என் பலத்தால் போக்குகிறேன். ரகுசுவரேஷ்ட! எழுந்திருங்கள். பதிலுக்குப் பதில் செய்து அந்தத் துக்கத்தைப் போக்குகிறேன். தாங்கள் ஸர்வக்ஞான பரமாத்ம ஸ்வரூபமென்பதை ஏன் ஞாபகப்படுத்திக் கொள்ளவில்லை? தங்களுக்கு சோக மோகங்களுண்டோ? அவைகளுக்கும் காரணமெங்கே? பாப லேசமற்ற புண்ணிய மூர்த்தியே! இதோ நான் தங்களுடைய ஆக்ஷேபத்தை நிறைவேற்றுவதற்காகவே பிறந்திருக்கிறேன். தங்களை எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் அண்டியிருப்பதும் அந்தக் கைங்கரியத்தை உத்தேசித்தே பிரஹ்மக்ஞானியான ஜனகருடைய அருமைப் புத்திரி ஜானகி, துஷ்டனான இந்திரஜித்தால் கொல்லப் பட்டதைப் பார்த்து, எனக்கு அடங்காக் கோபமுண்டாடியிருக்கிறது. லங்கையையும் அதிலுள்ள ரத கஜ துரக பதாதிகளையும் ராவணனையும் என் பாணங்களால் நாசம்

செய்கிறேன். ஏதோ ஆத்திரத்தால் தர்மாதர்மங்களைத் தர்க்க யுக்திகளால் கண்டித்தேன். என் சௌரியத்தை உபயோகப்படுத்தத் தங்களுடைய உத்திரவை எதிர்பார்க்கிறேன்” என்றார்.

**சுயமநக தமவாதீத: ப்ரியார் தம்
ஜநகஸ்தா நிதநம் நீரீக்ய ருஷ்ட: |
ஸஹயகஜ ரதாம் ஸராஷேஸந்த்ராம்
ப்ருபரய்ஜபீர் விநிபாதயாம் லங்காம் || (41)**

ஸ-84: இந்திரஜித்தைக் கொல்லும் உபாயம்

ராமமாயர்வாஸ்யாடீந ஸ்ரீ லக்ஷ்மணே ப்ராத்ருவத்ஸகீஸ |
நீக்ஷேப்ய குல்மாந் ஸ்வஸ்தாடீந தக்ராகச்சத் விபீஷணா: || (1)

இப்படி லக்ஷ்மணன் ராமனிடத்தில் வைத்த அளவற்ற பிரீதியால் அவரைத் தேற்றிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, விபீஷணன் ஸைன்யத்தை அங்கங்கே அணிவகுத்துவிட்டு, மைமலைகளைப் போன்ற தனது நான்கு மந்திரிகள் ஆயுதபாணிகளாய், யானைகள் தங்களுடைய தலைவனைச் சூழ்ந்து வருவதுபோல், அவனைப் பின் தொடர, ராமனிருக்குமிடம் வந்து சேர்ந்தான். ('தேற்றிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது' என்று கூறியதால் முன் ஸர்க்கத்தில் லக்ஷ்மணன் சொன்ன தர்க்க வாதங்கள் ஸஹோதர வாத்ஸல்யத்தால் சொல்லப் பட்டனவேயன்றி உண்மையில் லக்ஷ்மணன் தர்மத்தை நிந்தித்தவனன்று எனத்தெரிகிறது). ராகவன் சோகத்தால் கலங்கியிருப்பதையும் வானரர்கள் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டு சூழ்ந்திருப்பதையும் கண்டான். இஷ்வாகுகுல திலகனான ரகுவீரன் புத்தி மயங்கி, "நாம் உயிரோடிருக்கையில் சத்துரு நமது எண்ணங்களை வீணாக்க நமக்குத் தீராத துக்கத்தையுண்டு பண்ணினானே" என்று வெட்கமடைந்து, லக்ஷ்மணனுடைய மடியில் தலையை வைத்தும் படுத்திருப்பதையும் பார்த்து அடங்காத் துயரம் கொண்டு மனம் நொந்து, 'இதென்ன ஆச்சரியம்' என்றான். விபீஷணனுடைய முகத்தையும் ஸுக்ரீவனையும் மற்ற வானரர்களையும் கவனித்து, லக்ஷ்மணன் கண்ணீரால் தழதழத்த குரலுடன் நடந்த விருத்தாந்தத்தைச் சுருக்கமாய்ச் சொன்னார். "ஸீதை இந்திரஜித்தால் கொல்லப்பட்டாளென்று ஹனுமான் சொல்லக் கேட்டு, அப்பொழுது முதல் இப்படிப் புத்திமயங்கியிருக்கிறார்" என்றார்.

விபீஷணன் அவரைத் தடுத்து, "எல்லா ஸங்கதிகளையும் நான் யுகித்தறிந்தேன். ஹனுமான் பெரும் துயரத்துடன் சொன்ன ஸமாசாரம் ஒரு நாளும் நடக்காது. ஸமுத்திரம் எப்பொழுது வற்றுமோ அப்பொழுது இதுவும் நேரும். அந்தத் துஷ்டனான ராவணனுடைய மனம் ஸீதையிடத்தில் எவ்விதமாயிருக்கிறதென்பது எனக்குத் தெரியும். ஜானகியை ஒருபொழுதும் கொல்லமாட்டான். அவனை விட்டுவிடென்று நான் பலவகையாய்க் கெஞ்சிக் கேட்டும் என் வார்த்தையைத் தள்ளிவிட்டான். ஸாமதான பேதோபாயங்களால் அவளை அவன் நெருங்க முடியவில்லை; தண்டோபாயத்தாலும் மாயா

வித்யைகளாலும் அவனைக் கெடுக்கவும் முடியுமோ? வானரர்களை மயக்கித் தான் நிகும்பிலையில் இடையூறில்லாமல் யாகம் செய்வதற்காக இந்திரஜித்து போயிருக்கிறான். ஹோமங்களை முடித்து, புத்தகளத்திற்கு வந்துவிட்டால், தேவதானவகணங்களாலும் இந்திரனாலும் அவனை ஜயிக்க முடியாது, வானரர்கள் தன்னை உபத்திரவித்து யாகத்தைக் கெடுக்காதபடி, இந்த மாயையை பிரயோகித்து அவர்களை மயக்கியிருக்கிறான். ஆகையால், இந்தக் காரணமில்லாத துக்கத்தை விடுங்கள்; அந்த யாகத்தை முடிப்பதற்கு முன், ஸைன்யங்களுடன் நாம் அங்கே போய்ச் சேருவோம். தாங்கள் இப்படி வருத்தப்படுவதைப் பார்த்து, ஸகல வானர ஸைன்யமும் மனம் தளர்கின்றது. தாங்கள் கவலையற்று இங்கே இருங்கள். லக்ஷ்மணனை வானர ஸைன்யங்களுடன் அனுப்புங்கள். இவர் தீவ்ணமான பாணங்களால் அவன் அந்த யாகத்தைப் பூர்த்தியாவுதற்கு முன் அந்த யாகத்தை விட்டு வரும்படி செய்வார். பிறகு அவனைக் கொல்வது சுலபம், கழுகின் இறகுகள் பூண்ட இவருடைய கூரான சரங்கள் அவனுடைய ரத்தத்தைக் குடிக்கும். லங்கையில் அவனைத் தவிர வேறு யுத்தம் செய்யக் கூடியவர்கள் இல்லை. அவன் யாகத்தில் கவனமாயிருக்கும் பொழுது வானரர்கள் அவனை எதிர்த்து அதைக் கெடுப்பார்கள். அப்பொழுது பிரம்மா கொடுத்த வரத்தின்படி நாசமடைவான். இந்திரன் தன் வஜ்ராயுதத்தை அனுப்புவதுபோல், லக்ஷ்மணனை ராக்ஷஸர்களுடைய நாசத்திற்காக இப்பொழுதே அனுப்புங்கள். இந்த ஸமயத்தில் சத்துருவை அழிக்கும் விஷயத்தில் சிறிதும் காலதாமதம் செய்யக்கூடாது. மஹேந்திரன் அஸுரத் தலைவனைக் கொல்வதற்கு அனுமதி கொடுப்பதுபோல் இந்திரஜித்தைக் கொல்லும்படி லக்ஷ்மணனுக்கு ஆக்ஞை செய்யுங்கள். இந்திரஜித்து செய்யும் யக்ஞம் விக்னமில்லாமல் முடிந்தால், தேவாஸாரர்களுக்கும் அகப்படாமல் அவன் மறைவான். அவர்கள் ஒன்று சேர்ந்தாலும் அப்பொழுது அவனை எதிர்க்க நினைப்பது பிரயோஜனமில்லை” என்றான்.

ஸமாப்தகர்மா ஹி ஸ ராக்ஷஸாதீபா
பவத்யத்'ருபர்ய: கைரே ஸுராஸுரை: |
யுயுத்ஸதா தேந ஸமாப்தகர்மணா
பவேத் ஸுராணாமீ ஸம்பரயோ மஹாந் || (22)

ஸ-85: லக்ஷ்மணன் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

தஸ்ய தத்வநம் ப்ருத்வா ராகவ: ஸ்ராககர்ஸீ த: |
தேநாபதகரயதே வ்யக்தம் யகூக்தம் தேத ரக்ஷஸா || (1)

ரகுவீரன் துக்கத்தால் புத்தி சிதறி விபீஷணனுடைய வார்த்தைகளை நன்றாய் மனத்தில் வாங்கிக்கொள்ளவில்லை. பிறகு தைரியமடைந்து, ஸம்பத்திலிருந்த விபீஷணனைப் பார்த்து, “ராக்ஷஸாதிபதே! நீ சொன்ன வார்த்தைகளை மறுபடியும் கேட்க விரும்புகிறேன்” என்றார். அதற்கு விபீஷணன், “ஸ்வாமி! தங்களுடைய கட்டளைப்படி ஸேனைகளை அணிவகுத்து அந்தந்தத் தலைவர்களிடத்தில் ஒப்புவித்து வந்தேன். வேறொரு ஸங்கதியைத் தங்களிடத்தில் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். தாங்கள் காரணமில்லாமல் துக்குப்படும் பொழுது, எங்களுடைய மனம் வருந்துகின்றது. ஆகையால் தாங்கள் துக்கப்படுவதை நிறுத்தி எங்களை உத்ஸாகப்படுத்தி சத்துருக்களின் கர்வத்தை அடக்குங்கள். முயற்சியையும் மனத் தெளிவையும் கைக்கொள்ளுங்கள். தாங்கள் ஸீதையை அடைய வேண்டுமல்லவா? ராக்ஷஸர்களை மூலநாசம் செய்யவேண்டுமல்லவா? ஆனால் நான் சொல்லும் உபாயத்தைக் கேளுங்கள். லக்ஷ்மணன் வானர ஸையன்யத்துடன் நிகும்பிலை என்னும் இடத்திற்குச் சென்று, அங்கே யாகம் செய்யும் இந்திரஜித்தை யுத்தம் செய்து கொல்லட்டும். கோதண்டத்தை மண்டலாகாரமாய் வளைத்து, கால ஸர்ப்பங்களைப் போன்ற பாணங்களால் அவனுடைய மார்பைப் பிளந்து உயிரை வாங்கட்டும். அவன் பிரஹ்மாவைக் கடுந்தவத்தால் ஆராதித்து, பிரஹ்மசிரஸென்ற அஸ்திரத்தையும், நினைத்த விடங்களுக்குச் செல்லும் ரதத்தையும் குதிரைகளையும் பெற்றிருக்கிறான். இப்பொழுது ஸையன்யத்துடன் நிகும்பிலைக்குச் சென்றிருக்கிறான். விக்னமில்லாமல் யாகத்தை முடித்தெழுந்தால், நாமெல்லோரும் இறந்தோமென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. ‘நீ நிகும்பிலை என்ற ஆல மரத்தடியில் போய்ச் சேருவதற்கு முன், ஹோமம் செய்து முடிப்பதற்கு முன், சத்துருவை ஜயிக்கப் புறப்படும் உன்னை எவன் எதிர்த்து அடிப்பானோ அவனால் இந்திரசத்ருவான உனக்கு மரணம் நேரும்’ என்று ப்ரஹ்மா இந்திரஜித்திக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். அவனுடைய மரணம் இவ்விதமென்று முன்பே ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அவனைக் கொல்வதற்காக லக்ஷ்மணனை அனுப்புங்கள்.

அவனிறந்தால் ராவணனும் அவனுடைய பரிவாரங்களும் மடிந்தார்களென்பது நிச்சயம்” என்றான்.

அதைக்கேட்டு ராமன், “அவனுடைய மாயாபலத்தை நான் நன்றாயறிவேன், பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பெற்றவன்; மஹாபுத்திமான்; மஹாமாயாவி; மஹாபலசாலி; யுத்தகளத்தில் திக்பாலர்களுடன் தேவர்கள் வந்தெதிர்த்தாலும் அவர்கள் பிரக்ஞையற்றுக் கிடக்கும்படி செய்வான்! மேகக்கூட்டங்களால் மறைக்கப்பட்ட ஸூரியனைப் போல், அவன் ஆகாச வீதியில் ரதாருடனாய் ஸஞ்சரிக்கும் பொழுது, அவனுடைய போக்கும் வரவும் தெரியவில்லை” என்று கூறி, சத்துருவின் மாயாபலத்தை நன்றாக அறிந்தவராகையால், துஷ்டனான இந்திரஜித்துடன் யுத்தம் செய்யப்போகிற லக்ஷ்மணன் பிரஸித்தி பெற்ற வீரனாயிருந்தாலும், “குழந்தாய்! ஸுகீவனுடைய ஸைன்யத்தையும் ஜாம்பவானுடைய ஸைன்யத்தையும் மாருதி முதலிய வீரசிரேஷ்டர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, மாயாபலத்தில் நிகரில்லாத அந்த ராக்ஷஸனை ஜயித்து வா. இந்த விபீஷணன் மஹா புத்திமான்; ராக்ஷஸர்களுடைய மாயையையும் இருப்பிடங்களையும் வழிகளையும் நன்றாயறிந்தவன்; இவன் மந்திரிகளுடன் உன்னோடு வருகிறான்” என்றார்.

உடனே லக்ஷ்மணன், கோதண்டத்தைக் கையிலெடுத்து, கவசம் தரித்து, முதுகில் அம்பறையை மாட்டி, இடுப்பில் கத்தியைக் கட்டி, ராமனுடைய பாதங்களைத் தொட்டு நமஸ்கரித்து, “அண்ணா! இன்று என் கோதண்டத்திலிருந்து கிளம்பும் பாணங்கள் இந்திரஜித்தின் ஹிருதயத்தைப் பிளந்து, ஹம்ஸங்கள் புஷ்கரிணியில் பரவுவது போல் லங்கையில் போய்விழும்” என்று சொல்லி வீரலஷ்மி ஜ்வலிக்க இந்திரஜித்தின் வதத்திற்காகப் புறப்பட்டார். ராமன் அவரை ஆசிர்வதித்து, யுத்தத்தில் அபாயம் நேராமல் ஜயத்துடன் திரும்பி வருவதற்காக ரக்ஷாமந்திரங்களை ஜபித்து, உத்திரவு கொடுத்தார். பிறகு, லக்ஷ்மணன் விபீஷணனையும் அவனுடைய மந்திரிகளையும், வானர ஸைன்யங்களையும், ஜாம்பவானையும், ஆஞ்ஜநேயர் முதலியவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு வெகுதூரம் சென்று, இந்திரஜித்தின் ஸைன்யத்தைக் கண்டார். இந்திரஜித்தின் மாயையை நன்றாக அறிந்தவராகையால் பிரஹ்மாவின் கட்டளைப்படி நிகும்பிலைக்கு இந்திரஜித்து போகுமுன்னமே அவனை எதிர்க்கக்கூடிய இடத்தில் தங்கியிருந்தார். எல்லையற்ற இருட்டில் பிரவேசிக்கும் ஸூரியனைப்போல், பலவகை ஆயுதங்களாலும், த்வஜங்களாலும், ரதங்களாலும் விளங்கும் அந்தப் பயங்கரமான ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தில் அங்கதன், ஹனுமான், விபீஷணன் முதலியவர்களுடன் லக்ஷ்மணன் புகுந்தார்.

விவி தமமல பரஸ்த்ர பரஸ்வரம் தத்
த்வஜ கஹந்ம் விபுலம் மஹாரதபர்சு |
ப்ரதீபவ தம மப்ரமேய லேகம்
த்ம்ரம்வ த்விஜதாம் பஸம் விவேபா || (39)

ஸ-86: இந்திரஜித்து யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தது

சுத தஸ்யாமவஸ்தாயாம் லக்ஷ்மணம். ராவணாநுஜ: |
பரேஜா மஜீதம் வாக்ய மர்தஸாதக ம்ரலீத் || ௮

பிறகு விபீஷணன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு
கேஷமகரமாயும் ராக்ஷஸர்களுக்கு நாசகரமாயும் இருக்கும் வார்த்தைகளைச்
சொன்னான். “மேகம்போல் கருத்த இந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை வானர்கள்
அழிக்கட்டும். இவர்களை அடித்துத் துரத்தினால் இந்திரஜித்திருக்குமிடம்
தெரியும். இந்த யாகம் முடிய முன், இவர்களை உன் பாணங்களால்
துளைக்கவேண்டும். தர்ம விரோதியும், மாயாவியும், துஷ்டனும், குரூரனும்,
ஸகலப் பிராணிகளையும் நடுங்கச் செய்பவனுமான அந்த ராக்ஷஸனைக் கொல்”
என்றான்.

உடனே லக்ஷ்மணன் வில்லை வளைத்து, நானேற்றி, இடி போன்ற
பாணங்களால் இந்திரஜித்தையும் அவனுடைய ஸைன்யத்தையும் மறைத்தார்.
கரடிகளும் குரங்குகளும், மலைகளாலும். மரங்களாலும் பற்களாலும்
நகங்களாலும் ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றார்கள். வானர்களுடைய தேகங்களைப்
பாணங்களாலும், கத்திகளாலும், சத்தி, தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களாலும்
ராக்ஷஸ வீரர்கள் சிதைத்தார்கள். அவ்விருதிறத்தார்க்கும் நடந்த யுத்தம்
பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது; லங்கையெங்கும் கிடுகிடுன்று நடுங்கிற்று. பல
விதமான பாணங்களாலும் மரங்களாலும் மலைகளாலும் ஆகாசம் மறைந்தது.
இப்படி கொஞ்ச நேரம் சென்ற பிறகு, ராக்ஷஸ ஸைன்யம் வானர்களாலும்
கரடிகளாலும் நாசமடைவதையும் மனம் தளர்ந்து மூலைக்குமூலை
ஓடுவதையும் கேள்விப்பட்டு, இந்திரஜித்து யாகம் முடிவதற்கு முன் எழுந்து,
அவர்களை ரக்ஷிக்க வந்தான். அந்த மரச்சோலையின் இருளிலிருந்து
வெளியில் வந்து கோப பரவசனாய்க் குதிரைகள் பூட்டித் தயாராயிருந்த தன்
ரதத்தில் ஏறினான். மேகத்தைப் போல் கருத்த தேகத்துடன், முகமும்
நேத்திரங்களும் அதிக கோபத்தால் சிவக்க, வில்லைக் கையிலெடுத்து,
பிராணிகளை ஸம்ஹரிக்க வரும் யமனைப் போல் வெளிப்பட்டான்.
உத்ஸாஹமிழந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யம் அவனை ரதத்தில் பார்த்தவுடன், திரும்பி
லக்ஷ்மணனுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தது. அப்பொழுது மலைபோன்ற
ஆஞ்ஜநேயர் பெரிய ஒரு விருக்ஷத்தைப் பிடுங்கிக் கணக்கில்லாத
ராக்ஷஸர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாய் அடித்தும் கொன்றார். உடனே அனேக

ஆயிர ராக்ஷஸர்கள் அவரைக் கூரான சூலம், சக்தி, பரிகம், கதை, சக்கரம், சதக்னி, இரும்புலக்கை, கோடாலி முதலிய ஆயுதங்களாலும், முஷ்டிகளாலும், இடிபோன்ற கைகளாலும், நான்கு புறங்களிலிருந்தும் அடித்தார்கள். அதனால் அவர் கோபமடைந்து தன்னைச் சூழ்ந்த ராக்ஷஸர்களை மறித்தும் தள்ளினார்: இப்படி ராக்ஷஸர்களால் கொஞ்சமும் உபத்திரவத்தையடையாமல் அவர்களை விளையாட்டாய்க் கொல்லும் ஆஞ்ஜநேயரை இந்திரஜித் வெகு ஆச்சரியத்துடன் பார்த்து, முன்னொரு தடவை அவருடைய பராக்கிரமத்தை அறிந்தவனாகையால், கவலை கொண்டு தன் ஸாரதியை நோக்கி, அதோ, அந்த வானரனிருக்குமிடத்திற்கு ரதத்தைக் கொண்டு போ. சற்று அலக்ஷ்யமாயிருந்தால் நமது ஸைன்யம் அழிந்துவிடும்” என்றான். அந்த ஸாரதியும் அப்படியே செய்ய, இந்திரஜித்து மாருதியிருக்குமிடம் வந்து, தன்னிடத்திலிருந்த ஸகல ஆயுதங்களாலும் அவரைத் தலையிலடித்தான். வாயுபுத்திரன் அவைகளைப் பிடித்து ஒடித்து, வெகு கோபமடைந்து, “அடே புத்தி கெட்டவனே! நீ சூரனாயிருந்தால் எனக்கெதிரில் நின்று யுத்தம் செய். உன் தகப்பன் என்னிடத்தில் பட்டபாடு கேட்டதில்லையா? மாருதியை யுத்தத்தில் எதிர்த்த பிறகும் உயிருடன் திரும்பலாமென்று எண்ணமோ? வா; மல்யுத்தம் செய்வோம். என்னுடைய வேகத்தை உன்னால் தாங்க முடிந்தால் உன் ராக்ஷஸசிரேஷ்டனென்று மெச்சுகிறேன்” என்றார். பிறகு ஹனுமானைக் கொல்வதற்காக இந்திரஜித்து வில்லையெடுத்துப் பாணங்களைப் பூட்டுவதை விபீஷணன் கண்டு, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “இந்திரனை ஜயித்த இந்த துவட்ட ராக்ஷஸன் ரதத்திலிருந்து கொண்டு நமது மாருதியைக் கொல்ல விரும்புகிறான். ஆகையால் அவனுடைய இருதயத்தைப் பிளந்து உயிரை வாங்கும் கோரமான பாணங்களைப் பிரயோகிக்கவேண்டும்” என்றான், லக்ஷ்மணன் அப்படியே செய்கிறேனென்று, வெகு தூரத்தில் மஹா பலவானான அந்த ராக்ஷஸன் தேர்த்தட்டில் பெரிய மலையைப்போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டார்.

**இத்யேவமுக்தஸ்து ததா மஹாத்மா
விபீஷணநாந் விபீஷணந |
ததர்பா தம் பர்வத ஸந்நிகாபம்
ரண ஸ்தீதம் பீமபலம் நதந்தம் || (35)**

ஸ-87: இந்திரஜித்திற்கும் வீபீஷணனுக்கும் நடந்த ஸம்வாதம்

ஏவமுத்த்வா து ஸிஸுமீத்ரீம் ஜாதஜூர்ஜோ விபீஷண: |
தநுஜபாணீத மாதாய த்வரமர்கோ ஜகாம ஜா || (1)

பிறகு கோதண்டபாணியான லக்ஷ்மணனை அழைத்துக் கொண்டு விபீஷணன் வெகு ஸந்தோஷத்துடன் அந்த மரச்சோலையிற் புகுந்து, யாக பூமியை அவருக்கு காட்டினான். அங்கே கருத்த நீருண்ட மேகத்தைப் போல் ஒரு பெரிய ஆலமரம் ஆகாசத்தையும் பூமியையும் மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது விபீஷணன், “இவ்விடத்தில் இந்திரஜித்து ஸகல பூதங்களுக்கும் பலி கொடுத்துத் திருப்தி செய்து இங்கிருந்து யுத்தத்திற்குக் கிளம்புவான். பிறகு ஒருவனுடைய கண்ணிலும் படமாட்டான். உத்தமமான சரங்களால் சத்துருக்களைக் கட்டிவிடுவான். அவன் இங்கே வருவதற்கு முன், தீவ்ணமான பாணங்களால் அவனையும் ரதத்தையும் குதிரைகளையும் ஸாரதியையும் நாசம் செய்ய வேண்டும்” என்றான்.

அப்படியே ஆகட்டுமென்று சொல்லி லக்ஷ்மணன் வில்லை வளைத்து நாணேற்றிப் பாணங்களைத் தொடுத்துத் தயாராய் நின்றார். அதற்குள் அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ரதத்தில் வீரத்வஜங்கள் விளங்க, இந்திரஜித்து கவசம் பூண்டு வில்லும் கையுமாய் வருவதைக் கண்டார்கள். லக்ஷ்மணன் அவனையழைத்து, “புலஸ்திய வம்சத்தில் பிறந்த வீரசிரேஷ்ட! நீ இதுவரையிலும் சத்துருக்களால் ஜயிக்கப்படாதவனென்று சொல்லுகிறார்கள். உன்னை யுத்தத்திற்கு அழைக்கிறேன். உன் பலத்தையும், வீரியத்தையும், திறமையையும் காட்டுவதற்கு இதே ஸமயம்” என்றார். அதைச் கேட்டு இந்திரஜித்து பக்கத்தில் நின்ற விபீஷணனைப் பார்த்து, “அடே! த்ரோஹி! நீ இந்த லங்கையில் பிறந்து வளர்ந்தவன். என் பிதாவுடன் பிறந்தவன். எனக்குச் சிற்றப்பன். உனக்குப் பிள்ளையான எனக்கே துரோகம் செய்யத் துணிந்தாயா? உனக்குப் பந்துக்களுமில்லை; மித்திரனுமில்லை; ஜாதியுமில்லை; யாவற்றையும் துறந்தவன்; மரியாதை தர்மம் முதலிய கட்டுப்பாடுகள் ஒன்றுமில்லாதவன். துர்புத்தி பிடித்தவனே! உன்னைப் பார்க்க எனக்குப் பரிதாபமுண்டாகிறது. உன் இனத்தாரை விட்டு விலகி, சத்துருவிற்கு ஊழியம் செய்ய உன் தலையில் எழுதியிருக்கிறதல்லவா? அல்ப புத்தியுள்ளவனாகையால், தன் சுற்றத்தாருடன் ஆனந்தமாகக் காலம் கழிப்பதற்கும் அல்பர்களை அண்டியிருப்பதற்குமுள்ள தாரதம்யம் உனக்குத்

தெரியவில்லை. சத்ரு ஒருவன் குணசாலியாயிருந்தாலும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்கள் குணமில்லாதவர்களாயிருந்தாலும், நம்மைச் சேர்ந்தவர்களே மேலானவர்கள். எப்படியானாலும் பிறன் பிறனேயல்லவா? தன் இனத்தாரை விட்டுச் சத்ருக்களைப் போய்ச் சேருகிறவனை, அவர்கள் தங்களுக்குக் காரியம் முடியும்வரையில் உபசரிப்பார்கள். அவன் மூலமாய் அவனுடைய இனத்தாரை அழித்த பிறகு அவனையும் அழிப்பார்களென்பதில் ஸந்தேகமுண்டோ? இப்படி என் ஹோமத்தைக் கெடுத்து, லக்ஷ்மணனை இங்கே அழைத்து வரும் குரூர காரியமும் இரக்கமின்மையும் எங்களுக்குக் க்ருதியான உனக்கல்லது மற்றவர்க்கு ஸாத்தியமோ?” என்று நிந்தித்தான்.

அதற்கு விபீஷணன், “என் ஸ்வபாவத்தையும் நடத்தையையும் அறியாதவன்போல் ஏன் வீண் பெருமை பேசிக்கொள்ளுகிறாய்? நீ ராவணனுக்குப் பிறந்தவனல்லவா? அவனுடைய ஸகல தூர்க் குணங்களும் உனக்கும் இருக்கும்ல்லவா? நான் உனக்குச் சிற்றப்பனென்ற முறைமைக்காவது மரியாதை செய்து இந்தக் கடும் வார்த்தைகளைச் சொல்வதை நிறுத்து. நான் ராக்ஷஸகுலத்தில் பிறந்தது வாஸ்தவமே. ஆனால் அவர்களுக்குரிய குரூர கிருத்யங்களில்லாமல் ஸாதுக்களுடைய மார்க்கத்தை அனுஸரிக்கிறேனென்பது எனக்கு முக்யகுணம். அதர்மமும் குரூர கிருத்யங்களும் எனக்கு இஷ்டமில்லை. நான் உங்களை விட்டு வந்ததற்காக என்னைக் குற்றம் சாட்டுகிறாய். உன் பிதாவான ராவணன் தன்னுடன் பிறந்த என்னைக் கடும் வார்த்தைகளைப் பேசி ஏன் துரத்தினான்? ஸ்வஜாதி அபிமானமும், பந்துக்களுக்குள்ள பிரியமும் ஸஹோதர வாத்ஸல்யமும் அவனிடத்தில் எங்கே? மேலும் அவன் துன்மார்க்கத்திலும் குரூர கிருத்யங்களிலும் பிரவேசிப்பதைக் கண்டு வெறுப்படைந்து விலகினேன். கையில் சுற்றின ஸர்ப்பத்தை உதறியெறிவது போல், தர்மத்தை விட்டுப் பாபத்திலேயே புத்தியை காட்டினவனை விலக்கவேண்டியதுதானே; அப்பொழுதுதான் நமக்கு ஸௌக்யமுண்டாகும். பிறரை ஹிம்ஸிப்பதும், பிறருடைய பொருளை அபகரிப்பதும், பரஸ்தீர்களைப் பலாத்காரம் செய்வதும் வெறுக்கத்தக்கவை. தீப்பிடித்தெறியும் வீட்டிலிருந்து ஒருவன் தப்பி ஓடுவதுபோல், அந்தத் துன்மார்க்கத்தை விட்டு விலகவேண்டும். பிறருடைய பொருளை அபகரிப்பது, பரஸ்தீர்களை பலாத்காரம் செய்வது, மித்திரர்களிடத்தில் காரணமில்லாமல் ஸந்தேகிப்பது என்ற இம்மூன்றும் பெரும் குற்றமாகும். இவை ஒருவனைச் சீக்கிரத்தில் அழித்துவிடும். மஹரிஷிகளைக் கோரமாய் வதம் செய்வதும், தேவர்களுடன் பகைப்பதும், கர்வமும் கோபமும், ஒருவனிடத்தில் தீராத த்வேஷம் வைப்பதும், பிறருடைய கேஷமத்தைக்கண்டு பொறாமை கொள்வதும், இதர உத்தம குணங்களை

மறைத்து, மேகங்கள் பர்வதத்தை மூடுவதுபோல் இருந்தவிடம் தெரியாமல் செய்தன. என் தமயனும் உன் பிதாவுமான ராவணனிடத்தில் அநேக நல்ல குணங்களிருந்தும் இந்தத் துர்க்குணங்களுக்காகவே அவனைவிட்டு வந்தேன். இந்த லங்கையும் நீயும் உன்பிதாவும் அதிசீக்கிரத்தில் அழிவீர்கள். நீ சிறுவன்; துஷ்டன்; ஸாதுக்களால் பழக்கப்படாதவன்; தலை தெரியாத கர்வம் கொண்டவன்; யமனுடைய பாசத்தால் கட்டப்பட்டு உனக்குக் காலம் குறுகிவிட்டது. ஆகையால் உனக்குத் தோன்றினபடியெல்லாம் சொல். இதோ உனக்கு ஆபத்து வந்துவிட்டது; என்னைப் பரிகாசம் பண்ணுகிறாயே இந்த ஆலமரத்தடியில் உன்னால் வரமுடியுமா? ராமலக்ஷ்மணர்களை விரோதித்த பிறகும் உன் உயிர் தப்புமா? லக்ஷ்மணனுடன் யுத்தம் செய். அதிசீக்கிரத்தில் யமலோகம் சென்று, யமனுக்கு அடிமையாவாய். உன் பூர்ணபலத்தையும் காட்டு. உன் அஸ்திரங்களையும் சஸ்திரங்களையும் வஞ்சனையில்லாமல் பிரயோகம் செய், லக்ஷ்மணனுடைய பாணங்களுக்குத் தப்பி, உயிருடன் லங்கைக்குத் திரும்பிப் போவோமென்ற ஆசையை விடு” என்றார்.

**நீதர்பரய ஸ்வாத்மபலம் ஸமுத்யதம்
 குருஷ்வ ஸர்வாயுதஸாயக வ்யயம் |
 ந லக்ஷ்மணஸ்யத்ய ஹி பாணகோசரம்
 த்வமத்ய ஜீவந் ஸபலோ கம்ஷ்யஸி || (33)**

ஸ-88: லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்திற்கும் யுத்தம்

விபீஷணவசு: ப்ருத்வா ராவண்: க்ரேத மூர்தீ: |
அப்ரஸீத் ப்ருஷம் வாக்யம் வேகேநாயுத்பபாத ஜ || (1)

விபீஷணனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, இந்திரஜித்து கோபத்தால் தாவிக் குதித்தான், அழகாய் அலங்கரிக்கப்பட்டுக். கருப்புக் குதிரைகள் பூட்டின ரதத்தில் காலாந்தகனைப் போல் வீற்றிருந்து, கத்தி, வில், பாணங்கள் முதலிய ஆயுதங்களை ஜாக்கிரதையாய்க் கவனித்துப் பார்த்து, சத்ரு ஸையத்தை நோக்கி, தனக்கு எதிரில் லக்ஷ்மணன் யுத்த கோலத்துடன் நிற்பதைக் கண்டான். ஆஞ்ஜநேயருடைய முதுகில் உட்கார்ந்திருக்கும் லக்ஷ்மணன் உதயபர்வதத்தில் விளங்கும் ஆதித்தியனைப்போல் பிரகாசித்தார். (இதனால் மாருதியின் தேகம் தங்கநிறமென்றும் லக்ஷ்மணனுடைய தேகம் ஸூரியவர்ணமென்றும் தெரிகின்றன) பிறகு இந்திரஜித்து விபீஷணனையும் லக்ஷ்மணனையும் வானர வீரர்களையும் நோக்கி, “இன்று என் பராக்கிரமத்தைப் பாருங்கள். என் வில்லிலிருந்து கிளம்பும் பாணவர்ஷத்தைத் தடுங்கள். நீங்கள் பிரஸித்தமான வீரர்களல்லவா? பஞ்சப்பொதியில் நெருப்புப் பொறிகள் விழுவதுபோல் என் பாணாக்கியால் உங்களுடைய தேகங்கள் எரிந்து சாம்பலாகும். சூலம், கத்தி, தோமரம் முதலிய ஆயுதங்களால் உங்களுடைய அவயவங்களைப் பிளந்து, உங்களெல்லோரையும் யமலோகத்திற்கு அனுப்புகிறேன். மழைக்காலத்தில் குழறும் மேகங்களைப் போல் குழறிச் சரமாரியைப் பொழியும் பொழுது, எனக்கெதிரில் நிற்கக்கூடியவன் எவனாவது இருந்தால் வெளியில் வாருங்கள். அன்று ராத்திரி யுத்தத்தில் வஜ்ரங்களையும் இடிகளையும் போன்ற பாணங்களால் ராமலக்ஷ்மணர்களை அடித்துத்தள்ளி மூர்ச்சையடையும்படி செய்தேன். அதை அதிசீக்கிரத்தில் மறந்து விட்டீர்களா? அல்லது யமலோகத்திற்குப் போக நிச்சயித்திருக்கிறீர்களா? உங்களுக்கு விநாச காலம் ஸம்பித்தாலல்லாமல், கால ஸர்ப்பம்போல் சீறிக்கொண்டிருக்கும் என்னுடன் யுத்தம் செய்ய வரமாட்டீர்கள்” என்று கர்ஜித்தான்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் அலட்சியமாய்ச் சிரித்துக்கொண்டு “உன்னால் ஒரு நாளும் சாதிக்க முடியாத காரியங்களைப் பத்தி வெகு சாதுரியமாய் பேசுகிறாய்; சொல்லுகிறபடி செய்யப் போகிறதில்லை. காரியங்களை முடித்த பிறகு பேசுகிறவனல்லவா புத்திமான்? நீ ஒரு நாளும் சத்துருவை ஜயித்தோமென்ற பிரயோஜனத்தை அடையப் போகிறதில்லை. அப்படிப்பட்ட

வார்த்தைகளைச் சொல்லிக் கொண்டு காலம் கழிக்கிறாய். காரியங்களை முடித்துவிட்டதாக எண்ணி வீணாய் ஸந்தோஷிக்கிறாய். யுத்தகளத்தில் வந்து, மாயையால் மறைந்து ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறாய். அது திருடன் செய்யும் வேலையேயன்றி வீரனுக்கழகா? இதோ உன் பாணங்களுக்கெதிரில் நிற்கிறேன். அதுபோல் நீயும் என் பாணங்களுக்கெதிரே நில், அப்பொழுது உன் திறமையை அறிகிறேன். வீணாய்ப் படபட வென்று ஏன் பிதற்றுகிறாய்?” என்றார்.

அதைக் கேட்டவுடன் இந்திரஜித்து வில்லை எடுத்து குரூரமான பாணங்களை தொடுத்து விடுத்தான். அவை காலஸர்ப்பங்களைப் போல் சீறிக் கொண்டு, லக்ஷ்மணனுடைய அவயவங்களில் பாய்ந்தன. தேகமெங்கும் ரத்தத்தால் நனைந்து, லக்ஷ்மணன் வீரலக்ஷ்மியால் விளங்கிக்கொண்டு, புகையற்றுக் கொழுந்து விட்டெறியும் அக்னியைப் போல் ஜ்வலித்தார். தன் பராக்கிரமத்தைக் கண்டு இந்திரஜித்து ஸந்தோஷமடைந்து, இடிபோல் கர்ஜித்து, “இன்று என்னால் பிரயோகிக்கப்படும் பாணங்கள் உன்னைச் சித்திரவதை செய்து உன் உயிரைக் கொள்ளை கொள்ளப் போகின்றன. இன்று நரிகளும் கழுகுகளும் பருந்துகளும் கூட்டம் கூட்டமாய் உன் மாம்ஸத்தைப் பிடுங்கித் தின்னப்போகின்றன. துஷ்ட புத்தியுள்ள அந்த ராமன் நீ படும் பாட்டைப் பார்க்கப்போகிறான். கூத்தியப்பதரே! நீசனே, நீ ராமனிடத்தில் எல்லையற்ற பக்தி வைத்திருக்கிறாயல்லவா? இன்று யுத்தகளத்தில் நீ கவசம் பிளந்து, வில்முறிந்து, தலையிழந்து முண்டமாய்க் கிடப்பதை அவன் பார்க்கப்போகிறான்” என்றான்.

அதற்கு லக்ஷ்மணன், விசேஷ அர்த்தங்களடங்கினதும் தகுந்த காரணங்களுடன் கூடனதுமான வார்த்தைகளால் அவனுடைய கடுமீ மொழிகளைக் கண்டித்தார். “புத்தி கெட்டவனே! வார்த்தைகள் வீரியமாகுமா? அதை விடு. குரூரகிருத்யங்களைச் செய்வதே உன் தொழிலல்லவா? ஏன் இப்படிப் பேசுகிறாய்? உன் பலத்தைச் செய்கைகளால் அறிவேன்; ஒன்றும் செய்யாமல் வீண் வார்த்தை பேசுவதில் என்ன பிரயோஜனம்? உன் ஆத்ம ஸ்தோத்திரத்தை நான் நம்பும்படியான காரியங்களைச் செய். இதோ பார். உன்னைப்போல் கோபமாயும் கடுமையாயும் கர்வமாயும் வீண் பெருமையாயும் பேசாமலேயே உன்னைக் கொல்கிறேன்” என்று, நாணைக் காதுவரையில் இழுத்து, ஐந்து கூர்மையான நாராசங்களை அவனுடைய மார்பில் பிரயோகித்தார். அவை ஜ்வலிக்கும் ஸர்ப்பங்களைப் போல் அதிவேகமாய் அவனுடைய மார்பில் பதிந்து ஸூரிய கிரணங்களைப் போல் பிரகாசித்தன. அதனால் ரோஷம் கொண்டு, அவன் மூன்று பாணங்களால் லக்ஷ்மணனைக் குறி தப்பாமல் துளைத்தான்.

பிறகு அவ்விருவர்களும் ஒருவரையொருவர் ஐயிக்க விரும்பிப் பயங்கரமான யுத்தம் செய்தார்கள். இருவரும் பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் அஸ்திர சஸ்திர வித்யைகளிலும் தைரியத்திலும் நிகரற்றவர்கள். சத்துருக்களால் ஐயிக்க முடியாதவர்கள். ஆகாச வீதியில் இரண்டு கிரஹங்கள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்தது போல், அந்த வீரர்கள் யுத்தம் செய்தார்கள். இந்திரனையும் விருத்திரனையும் போல் பயமற்றவர்கள்; யுத்தத்தில் அசைக்க முடியாதவர்கள்; இரண்டு ஆண் ஸிம்ஹங்களைப் போல் சண்டையிட்டார்கள்; மஹா உத்ஸாகத்துடன் ஓயாமல் சரமாரி பொழிந்தார்கள்; மஹாமேகங்களைப் போல் கர்ஜித்துக் கொண்டு ஒருவரையொருவர் பாணவர்ஷங்களால் மறைத்தார்கள். இந்திரனும் சம்பராஸுரனும் யுத்தம், செய்தது போல், மஹாபலவான்களான அவ்விருவரும் வரவர வீராவேசம் அதிகரித்து, யுத்த சாஸ்திரத்தில் தங்களுக்குள்ள பயிற்சியையும் திறமையையும் காட்டினார்கள்.

**அபிப்ரவ்ருத்திதள யதி யுத்த கோவிதள
பரராஸீ சண்டிதள பரீ தபரஸ்த்ரதாரீகிணள |
அபிண்டா மாவிய்யததுர் மஹாபலிள
மஹாஹுவே பரம்பர வாஸவாவீவ || (40)**

ஸ-89: லக்ஷ்மணனுக்கும் இந்திரஜித்திற்கும் யுத்தம் (தொடர்ச்சி)

தத: பரம் தாபரதி: ஸந்தாயாய் த்ர கர்பரத: |
ஸஸர்ஜ ராஜஸந்த்ராய க்ருத்த: ஸர்ப இவ ப்ரவஸந் || (1)

பிறகு லக்ஷ்மணன் மஹாநாகம்போல் கோபத்தால் சீறிக்கொண்டு, ஒரு சிரேஷ்டமான பாணத்தை நாணில் பூட்டி, இந்திரஜித்தின் மேல் விடுத்தார். அவருடைய நாணோசையைக் கேட்டு, இந்திரஜித்து முகம் வெளுத்து அவரைப் பார்த்தான். அவன் வாடியிருப்பதையும், லக்ஷ்மணன் யுத்தாவேசத்தால் பூரித்திருப்பதையும் கண்ட விபீஷணன், “இவன் களைத்து வீரியம் குறைந்திருக்கிறானென்று அநேக அடையாளங்கள் எனக்குத் தெரிகிறது. ஆகையால் சீக்கிரமாய் யுத்தத்தை நடத்தி இவனைக் கொல்ல வேண்டும்” என்றான்.

உடனே லக்ஷ்மணன் அக்னி ஜ்வாலைகளைப் போன்ற பாணங்களை வில்லில் பூட்டி இந்திரஜித்தின் மேல் பிரயோகித்தார், அவன் இந்திரியங்கள் சிதறி, இடிவிழுந்தது போல் ஒரு முகூர்த்தம் வரையில் ஒன்றும் தோன்றாமலிருந்தான். ஆனாலும், கலங்காது தைரியமுடையவனானதால், சீக்கரத்தில் பிரக்ஞை தெளிந்து, எதிரில் லக்ஷ்மணன் வீர கோஷத்துடன் நிற்பதைக் கண்டு, கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து, “அடே! முதலாவது யுத்தத்தில் என் பாணங்களால் நீயும் உன் அண்ணனும் கஷ்டப்பட்டுத் தரையில் கிடந்து புரண்டதை மறந்தாயா? என் பராக்கிரமத்தை இன்னும் அறிய வில்லையா? உங்களையும் வானர ஸையத்தையும் இடிபோன்ற பாணங்களால் மூர்ச்சையடைவித்ததை ஞாபகப்படுத்திக்கொள் அல்லது, யம லோகத்திற்கு வழியைத் தேடுகின்றாயோ? அங்கே போக ஆசைகொண்டு என்னுடன் யுத்தம் செய்ய வந்தாயோ? முன் ஒரு தடவை என் பராக்கிரமத்தையும் யுத்த திறமையையும் நீ பார்த்து உனக்குப் புத்தி வந்ததென்றெண்ணினேன். அதை மறந்திருந்தாலும் இன்று நன்றாய்ச் தெரிவிக்கறேன். நில்; ஜாக்கிரதையாய் யுத்தம் செய்” என்று ஏழு பாணங்களால் லக்ஷ்மணனும், பத்து பாணங்களால் ஆஞ்ஜநேயரையும், விபீஷணனை அநேக பாணங்களாலும் அடித்தான்.

அதைக்கண்டு லக்ஷ்மணன் சிரித்துக் கொண்டு, “இதென்ன ஒரு பெரும் காரியமா!” என்று, கோரமான பாணங்களை எடுத்து பிரயோகித்து, “அடே,

ராக்ஷஸ்! சூரர்கள் யுத்தகளத்தில் வந்தால் உன்னைப்போல் யுத்தம் செய்யார்கள். ஜயத்தை விரும்பினவர்கள் இப்படி அல்ப வீரியமுள்ள ஸாமான்ய பாணங்களை பிரயோகிப்பார்களா? உன் பாணங்களால் எனக்கு யாதொரு உபத்திரவமுமில்லை; மிகவும் ஸுகமாயிருக்கின்றன” என்று சொல்லிக் கொண்டே சரமாரி தொடுத்தார். அவைகளால் இந்திரஜித்தின். தங்கக் கலசம் பிளந்து, ஆகாசத்திலிருந்து நகூத்திரங்களைப்போல் ரதத்தில் சிதறிற்று. அவன் தேகமெங்கும் பாணங்களால் காயமடைந்து விருகூங்களால் மூடப்பட்ட பாவதத்தைப் போல் தோன்றினன். உடனே கோபத்தால் மெய்மறந்து, ஆயிரம் பாணங்களால் லக்ஷ்மணனைப் பிளந்தான். அவருடைய திவ்ய கவசம் பொடியாயிற்று.

இப்படி ஒருவருக்கொருவர் பதிலுக்குப் பதில் செய்து கொண்டு, பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு, தேகமெங்கும் சரங்களால் துளைக்கப்பட்டு, ரத்த தாரைகள் பெருக, வெகுநேரம் சூரன பாணங்களால் ஒருவரையொருவர் சிதைத்தார்கள். யுத்த ரகஸ்யங்களில் கைதேர்ந்தவர்கள்; பயங்கரமான பராக்கிரமமுள்ளவர்கள்; பரஸ்பரம் ஜயிக்க நிச்சயித்தவர்கள்; தேகமெங்கும் பாணங்கள் ஊடுருவி, கவசம் பிளந்து, மலையிலிருந்து காட்டாறுகள் பெருகுவதுபோல் ரத்தப் பிரவாகம் சொரிந்து, கேட்போர் நடுங்கும் படியாய்க் கர்ஜித்துக் கொண்டு, சரமாரிபொழிகின்ற அவ்விருவரும் கருத்த காளமேகங்களைப்போல் விளங்கினார்கள். இப்படி வெகு நேரம் சென்றும் அவர்கள் களைக்கஷ்டமில்லை; யுத்தத்தில் ஆசையும் குறையவில்லை. பலவகையான பாணங்களையும் அஸ்திரங்களையும் பிரயோகித்து, ஆகாசமும் பூமியும் தெரியாதபடி சரக்கூடு கட்டினார்கள். அஸ்திரவித்யையில் அவர்களை மிஞ்னைவர்களில்லை; விசித்திரமாயும், சாதுரியமாயும், லாகவமாயும், குறிதப்பாமல், கைசளைக்காமல், பாணங்களை ஓயாமல் பிரயோகித்து வந்தார்கள்; அந்து யுத்தம் பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது. ஆகாசத்திலிருந்து பேரிடிகள் விழுவதுபோல் அவர்களுடைய நானோசை தனித்தனியாய்க் கேட்டது. கோரமாய்க் கர்ஜிக்கும் மேகங்களைப்போல், அவர்களுடைய ஸிம்ஹநாதங்களும், வீர த்வனிகளும், அட்டகாஸங்களும் கர்ஜனைகளும் கேட்கப்பட்டன. அபாரகீர்த்திசாலிகள்; ஜயிப்பதில் மனத்தை நாட்டினவர்கள்; தங்கக்கட்டுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட நாராசங்கள் தேகமெங்கும் பாய்ந்து ரத்தவெள்ளம் பெருகிற்று. அவை ஊடுருவி, ரத்தத்தால் பூசப் பட்டுப் பூமியைப் பிளந்து சென்றன. சில பாணங்கள் ஆகாசத்தில் ஒன்றிற்கொன்று தாக்கின; சில ஒன்றையொன்று முறித்தன; சில ஒன்றையொன்று துண்டித்தன. கொழுந்துவிட்டெரியும் கார்ஹபத்யம் ஆஹவனீயமென்ற அக்னிகளால் யாகத்தில் கொளுத்தப்பட்ட தர்ப்பைக் கட்டுகளைப் போல், அவர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்ட பாணங்கள்

தீப்பிடித்தெரிந்தன. அந்த மஹா வீரர்களுடைய தேகங்கள் காயம்பட்டு, இலைகளில்லாமல் புஷ்பங்களால் நிறைந்த சால்மலீவிருகூத்தையும் பலாசவிருகூத்தையும் ஒத்திருந்தன. இப்படி அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் கொல்லாமல் விடுகிறதில்லையென்று பிரதிக்கை செய்து கொண்டு அடிக்கடி கோர யுத்தம் செய்தார்கள். ஓயாமல் ஒருவரையொருவர் பாணங்களால் அடித்தும் கொஞ்சமாவது சளைக்கவில்லை. இருவருடைய தேகங்களிலும் சரங்கள் பதிந்து, அவை அடர்ந்து காடுகளால் மறைந்த பர்வதங்களைப்போல் விளங்க அம்புகளால் மூடப்பட்டு, ரத்தத்தால் பூசப்பட்ட அவர்களுடைய ஸகல அவயவங்களும், ஜ்வாலைகளால் சூழப்பட்ட இரண்டு நெருப்புக்களைப்போல் பிரகாசித்தன. இப்படி வெகுநேரம் சண்டையிட்டும், அவர்களுக்கு ஆசை தீரவுமில்லை; கைசோரவுமில்லை. பிறகு, கலங்காத தைரியத்துடனும் அடங்காத உத்ஸாகத்துடனும் போர் புரியும் லக்ஷ்மணனுக்கு சிரமத்தைத் தீர்க்கும் பொருட்டு, விபீஷணன் அவருக்கு ஸமீபத்தில் வந்து, ஹிதமாயும் பிரியமாயும் இருக்கும் வார்த்தைகளைச் சொன்னான்.

**அத ஸமரபரீபரமம் நிஹந்தும்
ஸமரமுதேகஜ்வஜீதஸ்ய ஸக்ஷ்மணஸ்ய |
பரீயஜீத ரூபாதயந் மஹிஷஜா:
ஸமரமுதேத்ய விபீஷணா வதஸ்தே || (41)**

ஸ-90: இந்திரஜித்து ரதத்தை இழந்தது

யுத்யமாசிநா து தள த்ருக்ஷ்வா ப்ரஸக்ஷிதா நரராக்ஷஸிஸா |
ப்ரபீத்தாவிவ மாதங்கிதா பரஸ்பர ஜயைஜீவிணா || (1)

அவ்விருவரும் மதயானைகளைப்போல், ஒருவரையொருவர் கொல்ல நிச்சயித்து, வரவர ரோஷம் அதிகரித்து, யுத்தம் செய்வதைப் பார்க்க விபீஷணன் அவ்விடத்திற்கு வந்து, வில்லை வளைத்து கூரான பாணங்களால் ராக்ஷஸர்களை வருத்தினான். முன்பு இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தால் மலைகள் பிளந்து இறக்கைகள் அறுபட்டதபோல், அவை ராக்ஷஸர்களுடைய தேகங்களைப் பிளந்தன. அவனுடைய மந்திரிகள் ராக்ஷஸ வீரர்களைக் கத்தி, சூலம், முதலிய ஆயுதங்களால் வெட்டிக் கொன்றார்கள். அவர்களால் சூழப்பட்ட விபீஷணன், மதயானைகளால் சூழப்பட்ட யானைத் தலைவனைப் போல் விளங்கினான் (யுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்காக முதலில் வந்தவன் பிறகு தானும் யுத்தம் செய்யவேண்டுமென்று நினைத்தான். ஆனால் அவர்களில் யார் பலசாலியென்று அறிவதற்குச் சற்றுநேரம் சும்மாயிருந்தான். இருவரும் பலத்தில் ஸமானர்களென்றிந்து, தான் ஏதாவது ராமகைங்கரியம் செய்ய வேண்டுமென்று யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தான்). ஸாமர்த்தியமாய்ப் பேசும் சக்தியுள்ள அந்த ராக்ஷஸாதிபதி, வானரர்களை உத்ஸாஹப்படுத்துவதற்கு அது நல்ல ஸமயமென்றறிந்து, “மித்திரர்களே! ராவணனுக்கு இவனைத் தவிர இப்பொழுது வேறு கதியில்லை; இதைத் தவிர வேறு ஸையமுமில்லை. ஏன் சும்மாயிருக்கிறீர்கள்? இவன் இறந்தால், ராவணனைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் மடிந்தார்களென்பது நிச்சயம். பிரஹஸ்தன், நிகும்பன், கும்பன், கும்பகர்ணன், தூம்ராக்ஷன், ஸம்ஹ்ராதி, விகடன், நிக்னன், தபனன், அதமன், ப்ரகாஸன், ஐங்கன், ப்ரஜங்கன், அக்னிகேது, ரச்மிகேது, வித்யுஜ்ஜிஹ்வன், தவிஜ்ஹ்வன், ஸூர்யசத்ரு, அகம்பனன், ஸுபார்ச்வன், சக்ரமாலி, ஜம்புமாலி, மஹாமாலி, அக்னிப்ரபன், ஸுப்தக்னன், யக்ஞகோபன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன், கம்பனன், தேவாந்தகன், நராந்தகன் முதலிய ராக்ஷஸர்கள் ஸாமான்யர்களா? பலம், வீர்யம், சௌர்யம், தைர்யம், பராக்ரமம் அஸ்திர சஸ்திர வித்தைகளில் திறமை லாகவம் முதலிய உத்தமகுணங்களில் அவர்களுக்கு நிகருண்டோ? அவர்களெல்லோரையும் யுத்தம் செய்து கொள்கிறோமல்லவா? மஹாஸமுத்ரத்தைக் கைகளால் நீந்தினவர்களுக்கு ஒரு குளம்புப் படியைத் தாண்ட யோசனையென்ன? நீங்கள் ஜயிக்கவேண்டியவர்கள் இவர்களைத் தவிர வேறில்லை. தலை தெரியாமல் கர்வம்கொண்டு நம்முடன் யுத்தம் செய்ய வந்த ராக்ஷஸர்களெல்லோரும்

திரும்பிச் சென்றார்களா? இவனுக்கு நான் சிற்றப்பன்; நானே இவனைக் கொல்வது தகாது. அப்படி இருந்தும் ராமனுக்காக இரக்கத்தை விட்டு என் அண்ணன் மகனைக் கொல்வேன். என் மனம் ஒப்பினாலும், கண்ணீர் கண்களை மறைக்கின்றன. ஆகையால் லக்ஷ்மணனென்ற மஹாவீரன் அவனை அடக்குவான். ஸமீபத்திலிருக்கும் இவனுடைய வேலைக்காரர்களை வானர்கள் அடித்துக் கொல்லட்டும்” என்று விபீஷணனால் உத்ஸாகப்படுத்தப்பட்ட வானர வீரர்கள், ஸந்தோஷக் கூச்சலிட்டு வால்களைச் சுழற்றினார்கள். நீருண்ட மேகத்தைக் கண்ட மயில்களைப் போல், பலவகையாய்க் கூச்சலிட்டு, தோள்களையும், புஜங்களையும் தட்டி, வால்களைச் சுழற்றிப் பூமியில் அடித்தார்கள். அந்த வானரத் தலைவர்களுக்கு நடுவில் விளங்கும் ஜாம்பவான், பாறைகளாலும், நகங்களாலும், பற்களாலும் ராக்ஷஸர்களைக் கொன்றார், அவர்கள் பயமில்லாமல் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, பாணங்களாலும் தீக்ஷணமான ஆயுதங்களாலும் அடித்தார்கள். முன்காலத்தில் தேவாஸுரர்களுக்கு நடந்த கோர யுத்தத்தைப் போல், வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துச் சண்டையிட்டார்கள். அப்பொழுது ஆஞ்ஜநேயர் பெரிய ஆச்சா மரத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அநேக ஆயிரம் ராக்ஷஸர்களை அடித்துக் கொன்றார். இந்திரஜித்து சற்றுநேரம் தன் சிற்றப்பனுடன் யுத்தம் செய்து, பிறகு லக்ஷ்மணனை எதிர்த்தான். அவர்கள் பொழியும் சரமாரிகளால் அவர்கள் இருக்குமிடமே தெரியவில்லை. வர்ஷருதுவின் ஆரம்பத்தில் ஸூரிய சந்திரர்கள் மேகங்களால் மறைக்கப்படுவது போல், அவ்விருவரும் சரக்கூட்டத்தால் மறைந்தார்கள். சரங்களை அம்பறைகளிலிருந்து எடுப்பதும், வில்லில் பூட்டுவதும், வில்லைக் கையில் பிடிப்பதும், பாணங்களை விடுவதும், காது வரையில் நாண்களை இழுப்பதும், முன்னடி பின்னடி வலசாரி இடசாரி முதலிய வரிசைகளைக் காட்டுவதும், வில்லுகளை முஷ்டிகளால் பிடிப்பதும், குறிவைப்பதும் அவர்களுடைய கைலாகவத்தால் யாதொன்றும் தெரியவில்லை. அந்தச் சரமாரியால் ஆகாசமெங்கும் மறைக்கப்பட்டு, ஒருவருடைய வடிவம் மற்றவனுக்குத் தெரியவில்லை, இந்திரஜித்து லக்ஷ்மணனை அடிக்கிறானா என்றாவது லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தை அடிக்கிறாரா என்றாவது பார்ப்பவர்களுக்குத் தெரியாமல் அவ்வளவு வேகமாய்ப் பாணங்களை பிரயோகித்தார்கள். ஆகாசத்தில் இடைவெளியில்லாமல் ஒரே இருட்டாயிற்று. திக்குகளும் சரங்களால் நிறைந்து செல்ல முடியாமலிருந்தது. ஸகல வஸ்துக்களும் பயங்கரமான ஒரு பெரும் இருட்டால் மூடப்பட்டது. பகலாயிருந்தும், ஸூரியன் அஸ்தமித்து ராத்திரிகாலத்தில் இருள் நிறைந்து ஒன்றும் புலப்படாதது போலிருந்தது. அநேக ஆயிர ரத்தப்பிரவாகங்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. குருரராக்ஷஸர்கள்

பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். காற்றடிக்க வில்லை; அக்னி ஜ்வலிக்கவில்லை; மஹரிஷிகள் ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் கேஷமமுண்டாகட்டுமென்று ஆசிர்வதித்தார்கள். அந்த யுத்ததைப் பார்க்க வந்திருந்த கந்தர்வ சாரணகணங்கள் பயத்தால் நடுங்கி அவ்விடம்விட்டுப் போனார்கள்.

பிறகு, அந்த ராக்ஷஸ வீரனுடைய ரதத்தில் பூட்டியிருந்த நான்கு குதிரைகளை லக்ஷ்மணன் நான்கு பாணங்களால் கொன்றார். வேறொரு பாணத்தை எடுத்து ஜாக்கிரதையாய் வில்லில் தொடுத்துக் காதுவரையில் இழுத்து, இந்திரஜித்தின் ஸாரதியின்மேல் பிரயோகிக்க, அது அவனுடைய சிரசை அறுத்துத் தள்ளிற்று, அப்பொழுதும் இந்திரஜித்து சற்றும் கலங்காமல், குதிரைகளை நடத்திக் கொண்டே யுத்தம் செய்து வந்தான். எல்லோரும் அவனுடைய யுத்தத் திறமையைப் பார்த்து ஆச்சரியப் பட்டார்கள். அவன் ரதத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் லக்ஷ்மணன் அவனைப் பாணங்களால் அடித்தார். அவன் யுத்தம் செய்யும் பொழுது குதிரைகளைப் பாணங்களால் அடித்தார். பாணப்பிரயோகம் செய்வதில் அவனுடைய குறைகளைக் கவனித்து, லக்ஷ்மணன் வெகு லாகவமாய்ப் பாணங்களை எய்து அவனை மறைத்தார். தன் ஸாரதி இறந்த பிறகு இந்திரஜித்து யுத்தம் செய்வதில் உத்ஸாகமிழந்து, மனம் தளர்ந்தான். கர்வமும் அழிந்தது. அதைக் கண்டு வானரத் தலைவர்கள் ஸந்தோஷத்தால் கூச்சலிட்டு லக்ஷ்மணனைக் கொண்டாடினார்கள். பிறகு பிரமாதி, சரபன், ரபஸன், கந்தமாதனனென்ற வானரத் தலைவர்கள் பொறாமைகொண்டு ரதத்தில் கட்டின குதிரைகளின்மேல் தாவி உட்கார்ந்தார்கள். பர்வதங்களைப் போன்ற அவர்களுடைய பாரத்தைத் தாங்காமல், அவை வாயாலும் மூக்காலும் கண்களாலும் காதுகளாலும் ரத்தத்தைக் கக்கி, எலும்புகள் ஒடிந்து, அவயவங்கள் நொறுங்கி, உயிரிழந்து பூமியில் விழுந்தன. அந்த வானர வீரர்கள் இந்திரஜித்தின் ரதத்தையும் குதிரைகளையும் நாசம்செய்து, அதிவேகமாய் தாவி லக்ஷ்மணனுடைய ஸமீபத்தில் வந்தார்கள். அந்த ராக்ஷஸன் குதிரைகளும் ஸாரதியுமற்று ரதத்திலிருந்து குதித்து, லக்ஷ்மணனை சரமாரியால் வருத்தினன், மஹேந்திரனைப் போன்ற ராமாநுஜனும், பாதசாரியாய் நின்ற இந்திரஜித்தைத் தன் சரவேகத்தால் தடுத்தார்.

**ததேதா மஹேந்திர ப்ரத்ம: ஸ லக்ஷ்மண:
பதாதீநம் தம் நீஜதைர் ஜயேயாத் தமைய: |
ஸ்ருஜந்த மாசிஜன நீபீ தாந் பரோரத்தமாந்
ப்ருபாந் ததா பரணகணைர் ந்யவாரயத் || (51)**

ஸ-91: இந்திரஜித்தின் வதம்

ஸ ஹதாஸ்ரீவா மஹாதேஜா பூமிமள தீஷ்டந் நீபராசுர: |
இந்த்ரஜீத் பரமக்ருத்த: ஸம்ப்ரஜஜ்வால தீதஜஸா || (1)

குதிரைகள் மடிந்த பிறகு, இந்திரஜித்து பூமியில் நின்று கொண்டு கோபத்தால் தேகம் பதறி, தேஜஸால் ஜ்வலித்தான். லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தென்ற அவ்விரு வில்லாளிகளும், காட்டில், ஒன்றையொன்று ஜயிக்க விரும்பி, சண்டையிடும் யானைகளையும் காளைகளையும் போல் யுத்தம் செய்தார்கள். அவர்களைச் சேர்ந்தவர்களும், அவர்கள் போகுமிடமெல்லாம் தாங்களும் போய்க் கொண்டு, அதிக ஆவலுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பொழுது அந்த ராக்ஷஸன் தன் பரிவாரங்களைப் புகழ்ந்து உத்ஸாகப்படுத்தி, “மித்திரர்களே! இப்பொழுது ஸகல திக்குகளும் இருளால் மூடப்பட்டு மித்திரன் சத்துரு என்பது தெரியவில்லை. வானரர்களை மயக்க நான் இங்கே இல்லாததை அவர்கள் அறியாதபடி வெகு தைரியமாய் யுத்தம் செய்யுங்கள். நான் வேறொரு ரதத்தைக் கொண்டு வருகிறேன். நான் லங்கைக்குப் போயிருப்பது இவர்களுக்கு ஒருக்காலும் தெரியக்கூடாது. ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டு, நகரத்தில் சென்று தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப் பட்ட வேறொரு ரதத்தில் ஏறிவந்தான். யுத்தத்திற்கு வேண்டிய ஸகல ஆயுதங்களும் அதில் வைக்கப்பட்டிருந்தன. உத்தம அச்வங்கள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. அச்வசாஸ்திரத்திலும் அச்வவித்யையிலும் அச்வ ஹிருதயத்திலும் நிபுணனானும், தனக்கு ஹிதத்தை உபதேசிப்பவனுமான ஸாரதி அவைகளை நடத்தினான். (அச்வஹ்ருதயம் - குதிரைகளின் ஸ்வபாவத்தையும் லக்ஷணங்களையும். அறிந்து, அவைகள் நமக்கிஷ்டமான வேலைகளைச் செய்யும் உபாயங்களை உபதேசிக்கும் சாஸ்திரம்).

இந்திரஜித்து வேறொருரதத்தில் ஏறிவந்ததைக்கண்டு, வானரர்களும் விபீஷணனும் மிகவும் ஆச்சரியமடைந்து, அவனுடைய புத்தியையும் லாகவத்தையும் மெச்சினார்கள். அந்த ராக்ஷஸன் வானரத் தலைவர்களைத் தன் கோபாக்கினியால் கொளுத்தி, அநேக நாறு, ஆயிர பாணங்களால் அடித்துத் தள்ளினான். வில்லை மண்டலாகாரமாய் வளைத்து, வெகு லாகவமாய்ச் சரங்களை பிரயோகித்து வானரர்களை ஓடவிடாமல் தடுத்து யமலோகத்திற்கு அனுப்பினான். பராக்கிரமசாலிகளான வானரவீரர்களும் அதைக் கண்டு பயந்து, பிராணிகள் பிரஹ்மாவைச் சரணமடைவதுபோல், லக்ஷ்மணனைச் சரணமடைந்தார்கள். யுத்தா வேசத்தால் அவர் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, அவனுடைய வில்லை முறித்துத் தன் லாவகத்தைக் காட்டினார். உடனே

இந்திரஜித்து வேறொரு வில்லை எடுத்து நாண்பூட்டினான். அதையும் அவர் மூன்று பாணங்களால் அறுத்து, அவனை ஐந்து பாணங்களால் துளைத்தார். அவை அவனுடைய தேகத்தில் ஊடுருவி, சிவந்த மஹாஸர்ப்பங்களைப் போல் பூமியில் பாய்ந்தன. இந்திரஜித்து கவசம் பிளந்து, வாயால் ரத்தத்தைக் கக்கிக் கொண்டு, வேறு கவசம் பூண்டு, உறுதியான நாண்பூட்டின மற்றொரு வில்லை எடுத்து, தேவேந்திரன் மழைச் தாரைகளைச் சொரிவதுபோல், அதிலாகவமாய் லக்ஷ்மணன் மேல் சரமாரிப் பொழிந்தான். அவர் கொஞ்சம் கூடக் கலங்காமல் அவைகளைத் தடுத்துத் தன் ஸாமர்த்தியத்தை அந்த ராக்ஷஸனுக்குக் காட்டினார். அதைப் பார்த்து எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டார்கள். பிறகு பாணங்கள் அதிவேகமாய்ச் செல்லும்படி மந்திரத்தை ஜபித்து, அங்கிருந்த ஒவ்வொரு ராக்ஷஸனையும் மூன்று பாணங்களால் துளைத்து, இந்திரஜித்தையும் அநேக பாணங்களால் பிளந்தார். பலவானான லக்ஷ்மணனால் இப்படி உபத்திரவிக்கப் பட்ட அந்த ராக்ஷஸன் அதிசீக்கிரமாய் அநேக பாணங்களைத் தொடுத்து விடுத்தான். அவை தன்னிடத்தில் வருமுன்னே லக்ஷ்மணன் அவைகளைக் துண்டித்து, ஸாரதியின் தலையை ஒரு பல்லத்தால் அறுத்து, இந்திரஜித்தின் காலடியில் விழச் செய்தார். குதிரைகள் நன்றாய் பழக்கப்பட்டிருந்தபடியால், ஸாரதி இறந்தும் சற்றும் கலங்காமல் முன்போல் அதிசாதுரியமாய் ரதத்தை நடத்திக் கொண்டு விசித்திரமான மண்டலங்களையும் அடிவரிசைகளையும் காட்டின. அதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன் ரோஷம் கொண்டு, அவைகளை அநேக பாணங்களால் அடித்து நடுங்கச் செய்தார். இந்திரஜித்து கடுங்கோபமடைந்து லக்ஷ்மணனைப் பத்துப் பாணங்களால் அடித்தான். அவை வஜ்ராயுதங்களைப்போல் அவருடைய கவசத்தைத் தாக்கியபின் கீழே விழுந்தன. இந்திரஜித்து இனி இவனுடைய கவசத்தைப் பிளக்க முடியாது என்றெண்ணி, அவரை நெத்தியில் மூன்று பாணங்களால் துளைத்துச் தன் கை லாகவத்தைக் காட்டினான். யுத்தத்தில் வெகு பிரியமுள்ள லக்ஷ்மணன், மூன்று சிகரங்களுள்ள பர்வதத்தைப்போல் அவைகளால் விளங்கினார், மிகுந்த உபத்திரவமடைந்து இந்திரஜித்தினுடைய முகத்தில் ஐந்து கூர்மையான பாணங்களால் அடித்தார். அவ்விருவரும் வீரர்கள்; மஹா பலமுள்ள வில்லையுடையவர்கள்; பிறர் நடுங்கும் பராக்கிரமத்தை உடையவர்கள். ஒருவரையொருவர் தீவ்ணமான சரங்களால் ஓயாமல் அடித்தார்கள்; ரத்தத்தால் ஸகல அவயவங்களும் பூசப்பட்டு, புஷ்பித்த பலாச விருஷங்களைப்போல் விளங்கினார்கள்.

ஒருவரையொருவர் ஜயிக்கவெண்ணி, ஸகல அவயவங்களிலும் அம்புகளால் துளைத்தார்கள். பிறகு இந்திரஜித்து கோபாவேசத்தால் விபீஷணனை முகத்தில் மூன்று பாணங்களால் அடித்து, வானரத் தலைவர்களை ஒவ்வொரு

பாணங்களால் பிளந்தான். அதைக் கண்டு விபீஷணன் அவனுடைய குதிரைகளை தன் கதையால் அடித்துக் கொன்றான். உடனே ராவணபுத்திரன் பூமியில் குதித்து, ரதத்திலிருந்த சக்தியைச் சுழற்றிக் தன் சிற்றப்பன்மேல் எறிந்தான். லக்ஷ்மணன் அதைப் பாணங்களால் பத்துத் துண்டுகளாய் அறுத்துத் தள்ளினார். விபீஷணன் ராவண புத்திரனை வஜ்ரம் போன்ற ஐந்து பாணங்களால் மார்பில் அடித்தான். அவை அவனுடைய தேகத்தில் பாய்ந்து சிவந்த ஸர்ப்பங்களைப்போல் வெளியில் வந்தன.

உடனே அந்த ராக்ஷஸன் விபீஷணனைக் கொல்லவேண்ணி, தனக்கு முன்னால் மயன் அனுகரஹித்த ஒரு உத்தமமான சரத்தை எடுத்தான். அவன் அதை வில்லில் தொடுக்கக் கண்டு, லக்ஷ்மணனும் தனக்குக் குபேரனால் ஸ்வப்னத்தில் அனுகரஹிக்கப்பட்ட இரு பாணத்தை எடுத்தார். அது ஒருவராலும் ஐயிக்க முடியாதது; இந்திரனாலும் தேவாஸுரர்களாலும் தாங்க முடியாதது. மஹா பலவான்களான அவ்விருவரும் பரிகாயுதங்களைப்போன்ற புஜங்களால் வில்லுகளைக் காதுவரையில் வளைத்து நானோசை செய்யும் பொழுது, க்ரௌஞ்ச பக்ஷிகள் கூவுவதுபோலிருந்தது. நாண்களில் நன்றாய்ப் பூட்டப்பட்ட அவ்விரு பாணங்களும் விசேஷ காந்தியுடன் ஜ்வலித்கன. அவை வில்லிலிருந்து விடுபட்டு, ஆகாச வீதியில் முகத்தோடு முகம் தாக்கி, பூமியில் விழுந்தன. அதனால் புகையுடனும் பொரிகளுடனும் நெருப்புக் கிளம்பிப் பயங்கரமாய் எரிந்தது. இரண்டு பெரிய கிரஹங்களைப் போல் அவை ஒன்றையொன்று எதிர்த்துப் பொடிபொடியாய்ப் பூமியில் விழுந்தன.

அதைக் கண்டு அவ்விருவருக்கும் ரோஷமும் வெட்கமும் உண்டாயின, லக்ஷ்மணன் கோபத்தால் மெய்மறந்து வருணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அதை இந்திரஜித்து ரௌஜ்ராஸ்திரத்தால் தடுத்தான். பிறகு இந்திரஜித்து ஸகலலோகங்களையும் எரிக்கும் தேஜஸையுடைய ஆக்னேயாஸ்திரத்தை விடுக்க, அதை லக்ஷ்மணன் ஸூர்யாஸ்திரத்தால் அடக்கினார். பிறகு ராவணபுத்திரன் சத்துருவை நாசம்செய்ய வேண்ணி, கோரமான அஸுராஸ்திரத்தைப் பிரயோகிக்க, அதிலிருந்து ஜ்வலிக்கும் சூலங்களும், கதைகளும், கத்திகளும், கோடாலிகளும், இருப்புலக்கைகளுமுண்டாயின. ஸகலப் பிராணிகளாலும் தடுக்க முடியாததாய் ஸர்வ சத்துருக்களையும் நாசம்செய்யும் அந்த அஸ்திரத்தை மஹாதேஜஸ்வியான லக்ஷ்மணன் மஹேச்வராஸ்திரத்தால் நாசம் செய்தார். அவ்விருவருக்கும் பிறகு அப்புதமான கோரயுத்தம் நடந்தது. ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்கள் லக்ஷ்மணனைச் சூழ்ந்து நின்றார்கள். பயங்கரமான சப்தத்துடன் வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் போர் செய்யும் பொழுது, ஆகாசவீதியில் அநேகக் கணங்கள் நின்று வேடிக்கைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். ரிஷிகள், பித்ருக்கள், தேவர்கள், கந்தர்வர்கள்,

கருடர்கள், உரகர்கள் முதலிய தேவ கணங்கள் இந்திரனை முன்னிட்டுக் கொண்டு லக்ஷ்மணனை 'ஜயமடைவாய்' என்று ஆசிர்வதித்து உத்ஸாகம் செய்து ரக்ஷித்து வந்தார்கள்.

பிறகு லக்ஷ்மணன் வேறொரு பாணத்தை வில்லில் பூட்டினார். அது உத்தமமான இந்திராஸ்திரம். அக்னியைப்போல் ஸகல பதார்த்தங்களையும் எரிக்கும். அழகான கழுகிறகுகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டது. ஸகல அஸ்திர லக்ஷணங்களும் பொருந்தினதாய் அமைக்கப்பட்டது; தங்கத்தால் விசித்திரமாய் வேலை செய்யப் பட்டது; சத்ருக்களின் தேகங்களை அழிக்கும் திறமையுடையது; ஒருவராலும் தடுக்க முடியாதது; ஒருவராலும் தாங்க முடியாதது; ராக்ஷஸர்களின் மனத்தைக் கலக்கும்படியானது; காலஸர்ப்பத்தின் விஷத்தைப் போன்றது. தேவகணங்களால் பூஜிக்கப் பட்டது. முன் காலத்தில் தேவாஸுரயுத்தத்தில் இந்திரன் அந்தப் பாணத்தால் தானவர்களை ஜயித்தான். அதுவரையில் யுத்தத்தில் அபஜயமடையாத அந்த இந்திராஸ்திரத்தை நரசிரேஷ்டனான லக்ஷ்மணன் சிரேஷ்டமான தனுஸில் பூட்டிக் காதுவரையில் இழுத்து ஸகல லோகங்களையும் ஸம்ஹரிக்கும் காலனைப்போல் கோபத்தால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, தன் உத்தேசத்தைத் தடையில்லாமல் நிறைவேற்றக்கூடிய வாக்கியங்களைச் சொன்னார். “ராமன் தசரத புத்திரனாய் அவதரித்தது ஸத்யமானால், ராமன் தர்மஸ்வரூபியென்பது நிஜமானால், ராமன் ஸத்தியம் தவறாதவரென்பது நிஜமானால், ராமன் ஆண்மையில் நிகரற்றவரென்பது நிஜமானால், ஒ! இந்திராஸ்திரமே! இதோ என் முன்னிற்கும் ராவணபுத்திரன் இந்திரஜித்தை நாசம் செய்யக் கடவாய்” என்று சொன்னார். இந்திராஸ்திர மந்திரத்தை ஜபித்து அந்த பாணத்தை வில்லில் தொடுத்து இந்திரஜித்தை உத்தேசித்து விட்டவுடன், அது இந்திரஜித்தின் சிரஸைக் குண்டலங்கள், தலைப்பாகை, கிரீடம் முதலிய ஸகல ஆபரணங்களுடன் அறுத்துப் பூமியில் தள்ளிற்று. ரத்தம் தாரை தாரையாய்ப் பெருகும் அந்த இந்திரஜித்தின் பெரிய தலைபூமியில் விழுந்து கிடக்கையில் ஸ்வர்ணத்தால் செய்யப்பட்டது போல் விளங்கிற்று. இப்படி அந்த ராவண புத்திரன் ஆயுதபாணியாய் லக்ஷ்மணனால் கொல்லப்பட்டு, கவசம் பிளந்து வில்லொடிந்து உயிரை விட்டான்.

முன்பு விருத்ராஸுரன் இந்திரனால் கொல்லப்பட்ட பொழுது: தேவகணங்கள் ஆனந்தமடைந்தது போல், ஸகல வானரர்களும் விபீஷணனும் அடங்காத ஸந்தோஷமடைந்து ஜயத்வனி செய்தார்கள். ஆகாசத்தில் தேவர்களும், ரிஷிகளும், கந்தர்வர்களும், அபஸரஸ்களும் லக்ஷ்மணனைக் கொண்டாடிக்களித்தார்கள். இந்திரஜித்து மடிந்தவுடன், ஜயசாலிகளான வானரர்கள் அவனுடைய எஸன்யங்களை வெகு சுலபமாய் மூலைக்கு மூலை

அடித்துத் துரத்தினார்கள். அவர்கள் பயத்தால் மெய்மறந்து, ஆயுதங்களை விட்டெறிந்து, லங்கையை நோக்கி ஓடினார்கள். சிலர் அந்த நகரத்தில் ஒளிந்து கொண்டார்கள்; சிலர் ஸமுத்திரத்தில் விழுந்தார்கள்; சிலர் மலைகளில் ஏறினார்கள். மஹாவீரணான இந்திரஜித் யுத்தகளத்தில் அடிபட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டு, அங்கிருந்த அநேகமாயிர ராக்ஷஸர்களில் ஒருவனாவது கண்ணில் படவில்லை. அஸ்தமித்த பிறகு ஸூரியகிரணங்கள் மறைவது போல், அந்த ராக்ஷஸாதிபதி இறந்தவுடன் அவனுடைய பரிவாரங்கள் மூலைக்குமூலை ஓடி ஒளிந்தார்கள். கிரணங்கள் அடங்கிய ஆதித்தியனைப் போலும், அணைந்த நெருப்பைப் போலும், அவயவங்கள் அலங்கோலமாய் இந்திரஜித்து உயிரிழந்து தேஜஸற்றுப் பூமியில் கிடந்தான். அந்த ராவண புத்திரன் மடிந்தவுடன் மூன்று லோகங்களும் பீடை நீங்கிச் சத்ருவற்று விளங்கின. அவனைக் கண்டு பயந்து ஒளி குறைந்த ஸூரியனும் அப்பொழுது பூர்ண தேஜஸுடன் பிரகாசித்தார். இந்திரனும் தேவகணங்களும் அந்த மஹாபாபி நாசமடைந்ததைக் கண்டு பரமானந்தமடைந்தார்கள்; தேவர்கள் துந்துபிகளை அடித்தார்கள்; அப்ஸரஸ்கள் நர்த்தனம் செய்தார்கள்; கந்தர்வர்கள் மதுரமாய்ப் பாடினார்கள்; லக்ஷ்மணன் மேல் தேவகணங்கள் புஷ்பமாரி சொரிந்து பலவிதமாய்க் கொண்டாடினார்கள். ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்த இந்திரஜித்து இறந்தவுடன் ஜலங்களும் திக்குகளும் களங்கமற்றுத் தெளிந்தன. தேவர்களும் தானவர்களும் மகிழ்ந்தார்கள். தேவ கந்தர்வ தானவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து “இனி பிராம்மணர்கள் கவலையற்று, உபத்திரவமில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கலாம்” என்றார்கள். பலபராக்ரமத்தில் நிகரற்ற அந்த ராக்ஷஸ வீரன் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, விபீஷணன், ஹனுமான், ஜாம்பவானும் மற்ற வானர வீரர்களும் லக்ஷ்மணனை, ‘ஜய விஜயீ பவ!’ என்று ஸ்தோத்திரம் செய்தார்கள். வானரர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து கர்ஜித்தார்கள்; ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள்; தோள் தட்டினார்கள். வாலைச் சுழற்றி அடித்தார்கள்; அவருடைய சரித்திரங்களை வர்ணித்தார்கள்; ஒருவரையொருவர் ஆனந்தத்தால் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார்கள்; ‘லக்ஷ்மணனுக்கு எப்பொழுதும் ஜயமுண்டாகட்டும்’ என்று கோஷித்தார்கள். ஒருவராலும் ஸாத்தியமில்லாத அந்த அத்துமான் வீரகிருத்யத்தைக் கண்டு, லக்ஷ்மணனுடைய பிரிய மித்திரர்களான தேவர்கள் எல்லையற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். (இந்திரஜித்து லக்ஷ்மணனால் கொல்லப் பட்டானென்று சாரணர்கள் முதலியவர்கள் சொன்ன ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு, ஸகல தேவகணங்களும் ஸந்தோஷித்தார்கள். ஆனால் அது அஸாத்யமான காரியம், நம்பத்தக்கதல்லவென்று ஸந்தேகமுண்டாயிற்று. அதைத் தீர்ப்பதற்காக

யுத்தபூமிக்கு வந்து பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்து ஆச்சரியத்தால் ஒன்றும்
தோன்றாமல் திகைத்து நின்றார்கள்).

ததஸுதர மதாபீலீக்ய ஹ்ருஷ்டா:
ப்ரியஸஹ்ருதோ யுதி ஸக்ஷமணஸ்ய கர்ம |
பரமமுபஸபந் மந: ப்ரஹர்ஷம்
விந்ஹீத மிந்த்ர ரீபம் நிபரம்ய தேவா:॥ (94)

ஸ-92: லக்ஷ்மணனை ராமன் புகழ்ந்தது

ருத்ரக்ஷிந்த காத்ரஸ்து லக்ஷ்மண: பரபலக்ஷண: |
பயுவ ஹ்ருஷ்டஸ் தம் ஹத்வா பரக்ரஜதார மாஹுஷ|| (1)

லக்ஷ்மணன், உடம்பெங்கும் ரத்தத்தால் நனைந்து பாணங்களால் அவயவங்கள் பிளந்து, தேவேந்திரனை ஜயித்துச் சிறையில் வைத்த இந்திரஜித்தை யுத்தம் செய்து தான் கொன்றதைப் பற்றி மிகுந்த ஸந்தோஷமடைந்தார். பிறகு ஜாம்பவானையும் ஹனுமானையும் மற்ற வானர வீரர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு, யுத்தம் செய்த சிரமத்தால் அவ்விருவராலும் கைலாகு கொடுக்கப்பட்டு, ராகவனும் ஸ்கர்வனும் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார். ரகுவீரனை நமஸ்கரித்து அபிவாதனம் செய்து, பிருஹஸ்பதி இந்திரனுடைய ஸமீபத்தில் வீற்றிருப்பது போல் அவருடைய ஸமீபத்தில் நின்று கொண்டு, சிரமத்தால் தழதழத்த குரலுடையவர் போல் தனக்கும். இந்திரஜித்திற்கும் நடந்த கோரயுத்தத்தையும் தன் கையால் அவன் இறந்ததையும் தெரிவித்தார். (லக்ஷ்மணனுக்கு வாஸ்தவமாய் ஆயாஸமில்லை. லோகபாவனைக்காக அப்படிச் காட்டிக் கொள்ள வேண்டிய தென்பதை, 'குரலுடையவன்போல்' என்று மூலத்தில் பிரயோகித்திருக்கிறார்). லக்ஷ்மணன் சுருக்கமாய்த் தெரிவித்ததை விபீஷணனும் ஸந்தோஷமடங்காமல், விஸ்தாரமாய் வர்ணித்தான். அளவற்ற வீரியமுள்ள ரகுநாதன் லக்ஷ்மணனால் இந்திரஜித்து. கொல்லப்பட்டதைக் கேட்டு ஒப்பற்ற ஸந்தோஷமடைந்து,

“லக்ஷ்மண! நல்லது; செய்யவேண்டிய காரியத்தை நன்றாகச் செய்தாய். அதனால் எனக்குள்ள ஆனந்தத்திற்கு எல்லையில்லை. இந்திரஜித்து இறந்தானென்றவுடன் ஸகல சத்துருக்களும் மடிந்தார்களென்பது நிச்சயம்!” என்று கூறிக்கொண்டாடி அவரை உச்சி மோந்து, ‘நமது அண்ணன் வீரசிகாமணி; இந்த அல்காரியத்தை நான் செய்ததற்காக என்னை அளவிற்கு மிஞ்சி மெச்சுகிறாரே’ என்று வெட்கப்பட்டு ஒதுங்கி நிற்கும் லக்ஷ்மணனை, ரகுநாதன் பலாத்காரமாய்த் தன்னிடத்தில் இழுத்துத் தன் மடியில் உட்காரச் செய்தார். தேகமெங்கும் பாணங்களால் புண்பட்டிருக்கும் தன் அருமைத் தம்பியை இறுகத் தழுவி, அடிக்கடி அவருடைய முகத்தை பார்த்துப் பரவசமடைந்தார். பிறகு சில அவயவங்களிலும் சரங்கள் பாய்ந்து ஊடுருவிக் காயம் பட்டிருப்பதையும் தேகமெங்கும் ரத்தத்தால் நனைந்திருப்பதையும் சிரமத்தால் பெருமூச்சு விடுவதையும் கண்டு, ராமன் சொல்லமுடியாத துக்கமடைந்து பெருமூச்சு விட்டார். மறுபடி லக்ஷ்மணனை உச்சிமோந்து,

அதிசீக்கிரமாய் தேகமெங்கும் தடவிக்கொடுத்து, ஆறுதல் செய்து, “குழந்தாய்! பிறரால் அஸாத்தியமான காரியங்களை செய்யும் ஸ்வபாழுள்ள நீ ஸகல லோகங்களுக்கும் மங்களத்தைக் கொடுப்பதும் இதுவரையில் ஒருவரும் செய்யத் துணியாத வீரகாரியத்தை இன்று செய்தாய். குரூரராக்ஷஸனான அந்த ராவணனுடைய வலது புஜத்தை இன்று வெட்டித் தள்ளிவிட்டாய். இந்திரஜித்தையே அவன் முற்றிலும் நம்பியிருந்தான். விபீஷணனும் ஹனுமானும் இந்த யுத்தத்தில் அத்துமான வீரகிருத்யங்களைச் செய்தார்கள். ஏகாதசி த்வாதசி த்ரயோதசி இம்முன்று தினங்களிலும் இரவு பகலாய் ஓயாமல் யுத்தம்செய்து, அந்த ராக்ஷஸ வீரனை வெகு கஷ்டப்பட்டுக் கொன்றீர்கள். இன்றுதான் எனக்குச் சத்ருக்கள் அழிந்தார்கள். இனி தன் புத்திரன் இறந்ததைக் கேட்டு, ராவணன் ஸகல ஸைன்யத்துடனும் யுத்தத்திற்கு வருவான். இதுவரையில் சத்துருவால் ஜயிக்கப்படாதிருந்த அந்த ராக்ஷஸாதிபதி புத்திர சோகத்தால் பீடிக்கப்பட்டு யுத்தத்திற்கு வந்தவுடன், வானர ஸைன்யத்தால் அவனை சூழ்ந்துகொண்டு ஹதம் செய்கிறேன். என் கட்டளைகளை நிறைவேற்றுவதற்கு நீ ஸமீபத்திலிருக்கையில் எனக்கென்ன குறை? மஹேந்திரனை ஜயித்தவனை நீ ஜயித்த பிறகு, ஸீதையும் இந்த பூமியும் எனக்குக் கையில் கிடைத்ததாய் எண்ணுகிறேன்” என்றார்.

இப்படித் தன் ஸஹோதரனைப் புகழ்ந்து ஆலிங்கனம் செய்து, ஸுஷேணனை அழைத்து, “மஹாபுத்திமானே! என் அருமைத் தம்பி பாணங்களால் மிகவும் அடிபட்டிருக்கிறான். அவைகளால் உண்டான உபத்திரவம் நீங்கி எப்போழுதும் போல் ஸுகமாயிருக்கச் செய்வாய். விபீஷணனும் மற்ற வானர வீரர்களும் பாணங்களாலும் ஆயுதங்களாலும் விசேஷ உபத்திரவத்தை அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் எப்போழுதும்போல் பல வீரிய பராக்கிரமங்களுடன் விளங்கச் செய்வது உன் கடமை” என்று கட்டளையிட்டார். ஸுஷேணன் உத்தம ஓளஷதத்தை லக்ஷ்மணனுடைய மூக்கில் பிடிக்க, அந்த வாஸனையால் அவருடைய அவயவங்களில் பாய்ந்த அம்புகள் உதிர்ந்தன; உபத்திரவம் நீங்கிற்று; காயங்கள் ஆறின. விபீஷணனுக்கும் மற்ற வானரர்களுக்கும் தகுந்த சிகிச்சைகள் செய்யப்பட்டன. பிறகு, லக்ஷ்மணன் பூர்வ பலத்தையும் ஆரோக்கியத்தையும் அடைந்து கவலையற்றிருந்தார். ராமன், ஸுகீவன், விபீஷணன் முதலியவர்கள் அதைக் கண்டு பரமானந்த மடைந்தார்கள். லக்ஷ்மணன் அன்று செய்த அத்துமான கிருத்யத்தைப் பற்றி ராமன் அடிக்கடி புகழ்ந்தார். வானரத் தலைவர்களும் இந்திரஜித்து யுத்தத்தில் மடிந்ததைக் கேள்விப்பட்டு மனம் களித்தார்கள்.

**அபூஜயத் கர்ம ஸ லக்ஷ்மணஸ்ய
ஸூக்தஜகரம் தாபரதீர் மஹாத்மா |**

ஐஞ்ஞ஑்ட஑ ப஑ு஑ு஑் ஑தீ ஑ுத஑ுபந்த்ர஑
நீப஑தீத஑் ப஑஑்ரதீத஑் நீப஑஑்஑ || (௨௑)

ஸ-93: ராவணனுடைய புத்திரசோகம்

தத: ஸிபஸஸ்த்ய ஸசீவா: ப்ருத்வா சேந்த்ரஜீதம் ஹதம் |

ஆசகஸு ரபீஜ்ஞாய துராக்ரீவாய ஸவ்யதா: ௮

பிறகு, இந்திரஜித்து யுத்தகளத்தில் இறந்தானென்று ராவணனுடைய மந்திரிகள் கேள்விப்பட்டு, மனம் நொந்து, தாங்களும் நேரில் போய்ப் பார்த்து, மஹாராஜாவுிற்குத் தெரிவித்தார்கள், (நிகும்பிலா யாகம் முடிவு பெறாமல் தடைப்பட்டதென்று அறிந்தவுடன் இந்திரஜித்து யுத்த களத்திலிருந்து பிழைத்து வரமாட்டானென்று ராவணனுக்கு ஸந்தேகமுண்டு), “மஹாராஜ! தங்களுடைய அருமைக் குழந்தையான இந்திரஜித்து, மஹாதேஜஸ்வி; அவனை இன்று யுத்தத்தில் லக்ஷ்மணன் விபீஷணனுடைய ஆலோசனையாலும் ஸஹாயத்தாலும் கொன்று விட்டான். மஹாகுரன்; இதுவரையில் யுத்தத்தில் அபஜயமடைந்ததில்லை; தேவேந்திரனை ஜயித்து சிறையில் வைத்தவன்; தங்களுக்கு ஸகல விதத்திலும் தகுந்த புத்திரன். அவனுக்கு ஸமமான சூரனுடன் யுத்தம்செய்து, லக்ஷ்மணனை விசேஷமாய் உபத்திரவப்படுத்தி, பிறகு அவனுடைய அஸ்திரத்தால் கொல்லப்பட்டு உத்தம லோகங்களை அடைந்தான்” என்று தெரிவித்தார்கள். இந்திரஜித்து யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டானென்ற கோரமான வார்த்தையைக் கேட்டவுடன், ராவணன், “ஹா!” என்று கதறி மூர்ச்சையடைந்து, வேரற்ற மஹாவிருக்ஷத்தைப் போல் பூமியில் விழுந்தான். வெகு நேரம் கழித்து பிரக்ஞை தெளிந்து, இந்திரியங்கள் கலங்க, தீனமாய் பிரலாபித்தான். “ஐயோ! என் அருமைக் குழந்தாய்! ஒப்பில்லாத மஹாராஜ! ராக்ஷஸ வீரசிகாமணை! தேவர்களுக்கு அதிபதியான மஹேந்த்ரனை ஜயித்த நீயும் லக்ஷ்மணனிடத்தில் அகப்பட்டு உயிரிழந்தாயோ! நீ கோபம் கொண்டால் உன் பாணங்கள் காலாந்தகனையும் மந்தரபர்வதத்தின் சிகரங்களையும் பிளக்குமே! இந்த லக்ஷ்மணன் உனக்கு எவ்வளவு? (காலன்-ஸகல ப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கிற சக்தி; அந்தகன்-அதற்கு அபிமானி தேவதை) நீ இன்று கால கதியை அடைந்த பிறகு நான் யமனிடத்தில் எனக்கு விசேஷ கௌரதை ஏற்பட்டிருக்கிறது. எவன் யஜமானனுடைய காரியத்திற்காக உயிரை இழக்கிறானே அவன் ஸ்வர்க்கமடைகிறானென்ற நியாயப்படி, ஸகல சூரர்களும் தேவர்களும் இவ்வித மரணம் தங்களுக்குக் கிடைக்க வேண்டியதென்று பிரார்த்திக்கிறார்கள். ஆகையால் நீ வீர ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்ததைப் பற்றி நான் துக்கிக்கக் கூடாது. இந்திரஜித்து கொல்லப்பட்டானென்ற வார்த்தையைக் கேட்டு இன்று ஸகல

தேவகணங்களும் லோக பாலர்களும் ரிஷிகளும் பயமற்று ஸுகமாய்த் தூங்குவார்கள். இன்று மூன்று லோகங்களும் இந்தப் பூமியும் அதிலுள்ள மலைகளும் வனங்களும் இந்திரஜித்தில்லாமல் எனக்குச் சூன்யமாய்த் தோன்றுகின்றனவே! அந்தப்புரத்தில் ராக்ஷஸப் பெண்கள் வாய்விட்டலறும் கூக்குரல், மலைக் குகைகளில் பெண் யானைகள் கதறுவதுபோல் என் செவியைத் துளைக்குமே! அகண்டமான ராக்ஷஸ ராஜ்யத்திற்கு இளவரசாயிருப்பதையும் இந்த லங்காபுரியையும் ராக்ஷஸர்களையும் உன் தாய் மந்தோதரியையும் உன் பிரிய பார்யையும் என்னையும் விட்டு எங்கே போய்விட்டாய்? நான் இறந்து எனக்கு நீ ப்ரேத காரியங்களைச் செய்ய வேண்டியிருக்க, நீ இறந்து நான் உனக்கு ப்ரேத கார்யங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்ற விபரீத கதியைப்பற்றி என்ன சொல்வேன்! ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸ்கர்வனும் மற்ற வானரர்களும் உயிருடனிருக்க, என் ப்ரதிக்ஞையை நிறைவேற்றாமல், பழியைத் தீர்க்காமல், எங்களெல்லோரையும் அனாதைகளாய் விட்டு எங்கே போய்விட்டாய்?” என்று, இப்படி அநேக விதமாய்க் கூறி ப்ரதாப லங்கேச்வரன் பிரலாபித்தான்.

ஸ்வயாவமாகவே வெகுகோபிஷ்டன்; புத்ரசோகத்தால் அது எல்லையில்லாமல் அதிகரித்து, கோடையில் ஸூரியனைக் கிரணங்கள் ஜ்வலிக்கச் செய்வது போல், அவனுக்குக் கோபாக்கினியை அதிகமாக்கியது. புத்ரசோகம், புருவங்களை நெரித்துக்கொண்டு, அவன், ப்ரளய காலத்தில் முதலைகளால் நிறைந்த ஸமுத்திரத்தின் பெரும் அலைகளைப்போல் தோன்றினான், பூர்வத்தில் விருத்ராஸூரனைப்போல், அவன் கோபாவேசத்தால் கொட்டாவி விடும் பொழுது, அவன் வாயிலிருந்து புகையுடன் நெருப்புக் கொழுந்துகள் ஜ்வலித்துக் கொண்டு வெளியில் விழுந்தன. அந்த ராக்ஷஸவீரன் புத்ரசோகத்தால் தவித்துக்கொண்டு, கோப்பரவசனாய், நன்றாய். ஆலோசித்துப் பார்த்து, ஜானகியைக் கால்வது நலமென்று நிச்சயித்தான். ஸ்வபாவமாகவே சிவந்த அவனுடைய நேத்ரங்கள் கோபாக்கினியால் மிகவும் சிவந்து, அதிக கோரமாய் ஜ்வலித்தன. ஸ்வபாவமாகவே கோர ரூபத்தையுடையவன் கோபாக்கினியால் மூர்ச்சையடைந்து, கோபங்கொண்ட ரூத்ரமூர்த்தியின் ரூபத்தைப் போல், கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாமலிருந்கான். கோபாக்கினியால் ஜ்வலிக்கும் அவனுடைய நேத்ரங்களிலிருந்து ஜ்வலிக்கும் இரண்டு விளக்குகளிலிருந்து எண்ணெய்ச் சுடர்கள் விழுவதபோல் கண்ணீர்த் துளிகள் விழுந்தன. பற்களைச் கடகடவென்று கடிக்கும் சப்தம், பலசாலிகளான தானவர்கள் செக்குகளில் எள்ளைப் போட்டு வேகமாய் ஆட்டுவது போல் கேட்கப்பட்டது. ப்ரளய காலாக்கினியைப்போல் கோபங்கொண்டு அவன் எந்தப்புறம் திரும்பினாலும், அங்கேயிருந்த ராக்ஷஸர்கள் பயத்தால் நடுங்கிக்

கண்ணில் படாமல் மறைந்தார்கள். ஸகல சராசரங்களையும் விழுங்கிவிடுகிறவனைப் போல், கடுங்கோபத்துடன் ஸகல திக்குகளையும் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் அந்த லோக கண்டகனை ஒருவரும் நெருங்க முடியவில்லை.

தன் ஸைன்யங்களும் பரிவாரங்களும் பயந்து யுத்தம் செய்ய உச்சாஹமற்றிருப்பதைக் கண்டு, அவர்களைக் தைர்யப்படுத்துவதற்காக, “நான் அநேக ஆயிரவர்ஷங்கள் கடுந்தவம் செய்து அவை முடியும் காலங்களில் ப்ரஹ்மதேவரைப் பலலிதமாய்த் திருப்தி செய்திருக்கிறேன். அந்தத் தபோ மஹிமையாலும் பிதாமஹருடைய கிருபையாலும் தேவாஸுர்களால் எனக்கு ஒருபொழுதும் பயமில்லை. ஸூர்யனைப்போல் ஜ்வலிக்கும் தங்கக்கவசத்தை ப்ரஹ்மாவிடத்திலிருந்து பெற்றிருக்கிறேன். தேவாஸுர்களுடன் யுத்தம் செய்யும்பொழுது வஜ்ரத்தாலும் சக்திகளாலும் கொஞ்சங் கூட அது பிளக்கப்படவில்லை. அதைத் தரித்துக்கொண்டு ரதத்திலேறி நான் யுத்த பூமியில் செல்லும் பொழுது என்னை எதிர்க்கக் கூடியவன் யார்? வஜ்ராயுதந்தரித்த இந்திரனும் துணிவானா? ப்ரஹ்மதேவர் என் தபஸால் ஸந்தோஷமடைந்து எனக்குக் கொடுத்த வில்லும் பாணமுமிருக்கின்றன. முன் தேவாஸுர யுத்தங்களில் அவரிடத்திலிருந்து நான் பெற்ற இந்த ஆயுதங்களால் எல்லோரையும் ஜயித்தேன். இன்று அவைகளை வாத்ய கோஷங்களுடன் எடுத்து ராமலக்ஷ்மணர்களை யுத்தத்தில் கொல்வதற்காக உபயோகிக்கிறேன்.” என்றான்.

அந்த ராக்ஷஸவீரன் புத்ர சோகத்தாலும் கோபத்தாலும் மெய் மறந்து நன்றாய் ஆலோசித்து ஸீதையைக் கொல்வதே நல்லதென்று நிச்சயித்தான். கோபத்தால் சிவந்த கண்களுடன், கோரமான பார்வையுடன் மனம் நொந்து, தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் பார்த்துத் தீனமாய், “மித்ரர்களே! என் குழந்தை ராமலக்ஷ்மணர்களையும் வானரர்களையும் மயக்க நினைத்து ஸீதை இறந்தாளென்று அவர்கள் நம்பும்படி ஒரு மாயையைக் கல்பித்து, அவர்களுக்கெதிரே அதைக் கொன்றான். இன்று நிஜமாகவே அவளைக் கொல்லுகிறேன். அந்த அல்பக்ஷத்ரியர்களை ஆச்ரயிக்கும் ஜானகியைச் சித்ரவதை செய்து என் கோபத்தையும் சோகத்தையும் தீர்க்கிறேன்!” என்று கர்ஜித்தான். பிறகு தீவ்ணமாய்க் களங்கமற்ற ஆகாயம் போல் காந்தியுடையதாக மாலையுடன் ஜ்வலிக்கும் தன் கத்தியை உருவிக் கொண்டு, கோபத்தால் இந்திரியங்கள் சிதறி மந்திரிகளும் பார்வையாளரும் பின்தொடர, ஸீதையிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றான். அதைக் கண்டு ஸகல ராக்ஷஸர்களும் ஸந்தோஷித்து, ஒருவரையொருவர் ஆலிங்கனம் பண்ணிக் கொண்டு ஸிம்ஹநாதம் செய்தார்கள், “இன்று நமது மஹா ராஜாவை

ராமலக்ஷ்மணர்கள் கண்டால் நாசமடைவார்களென்பதில் ஸந்தேகமில்லை. இவருக்குக் கோபாவேசம் வந்த ஸமயத்தில் நான்கு லோகபாலர்களையும் யுத்தத்தில் தன்னை எதிர்த்த எந்தச் சத்ருக்களையும் அடித்துத் தள்ளியிருக்கிறார். மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள சிரேஷ்டமான வஸ்துக்களைக் கொண்டுவந்து அனுபவிக்கும் பாக்யசாலி இவர் ஒருவரே. பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் இவருக்கு நிகர் ஒருவருமில்லை” என்று அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், ராவணன் அசோகவனத்தில் ஸீதையிருக்குமிடத்தை நோக்கி ஓடினான். ஆகாசவீதியில் அங்காரகன் ரோஹிணியைப் பிடிக்க ஓடுவதுபோல், அவனுக்கு ஹிதத்தை நாடும் மித்ரர்களால் எவ்வளவு தடுக்கப்பட்டும் நிற்காமல் ராவணன் ஸீதையைக் கொல்ல நிச்சயித்து ஓடிவந்தான்.

ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் காக்கப்பட்டு வரும் ஸீதை, ராவணன் கோப பரவசனாய்க் கத்தியை உருவிக் கொண்டு தன்னை நோக்கி ஓடிவருவதையும் அநேக மித்ரர்கள் அவனைப் பின்தொடர்ந்து தடுப்பதையும் கண்டு, மிகுந்த துக்கமடைந்து, “ஐயோ! இந்தத் துஷ்டன் கத்தியை உருவிக் கொண்டு. வெகு கோபத்துடன் என்னை நோக்கி ஓடி வருவதைப் பார்த்தால் என்னைக் கொல்லாமல் விடமாட்டான் எனத் தோன்றுகிறது. என்னை ரக்ஷிப்பதற்கு வீரசிரேஷ்டர்களான ராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு அநாதையானே! இந்தத் துஷ்டன் என்னைச் தனக்குப் பார்வையாகும் படியும், தன்னுடன் ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கும்படியும் பல தடவை வேண்டினான். என் பர்தாவைச் தவிர வேறொருவரையும் மனத்தாலும் நினைக்காத நான், இவனை நிந்தித்து இவனுடைய வார்த்தைகளுக்கு இடங்கொடுக்கவில்லை. ஆகையால் இவனுக்கு என்னை அடைவோமென்ற ஆசை முற்றிலும் போயிற்று. நமக்கில்லாத வஸ்து பிறர்க்கு வேண்டாமென்று, கோபத்தாலும் சோகத்தாலும் புத்திஸ்வாதினமற்று என்னைக் கொல்ல வருகிறான். ஒருவேளை அந்தப் புருஷ சிரேஷ்டர்களான ராமலக்ஷ்மணர்கள் எனக்காக இவனுடன் யுத்தஞ்செய்து இந்தப் பாபியால் மரணமடைந்தார்களோ? அந்த ராஜபுத்ரர்கள் எனக்காக உயிரை விடும்படியான மஹாபாபத்தைச் செய்த என் ஜன்மத்தைச் சுட வேண்டும். ஒருவேளை புத்ரசோகத்தால் மனங்கலங்கி, ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்ல முடியாமல் இந்த குரூரன் என்னைக் கொல்ல வருகிறானோ? ஐயோ! நான் புத்தி பிசகி முன்பு ஆஞ்ஜநேயருடைய வார்த்தையைக் கேட்காமற் போனேனே! அவருடைய முதுகில் ஏறிச் சென்றிருந்தால் என் பர்த்தாவை அடைந்திருப்பேன். இந்தக் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கமாட்டேன்! ராமனைத் தவிர வேறு புத்திரனில்லாமல் ராமனையே கதியாய் நம்பியிருக்கும் கௌஸல்யை, யுத்தத்தில் ரகுவீரன்

இறந்தாரென்பதைக் கேள்விப் பட்டால், ஹிருதயம் பிளந்து பிராணனை விடுவாளே! அவருடைய பிறப்பையும் பால்யத்தையும் யௌவனத்தையும் நன்னடத்தையையும் தர்மத்தையும் ஸத்தியத்தைக் காப்பாற்றுவதையும் நினைத்து நினைத்துக் கதறுவாளே! தான் அவருக்கு உத்தர கிரியைகளைச் செய்யும்படி நேர்ந்த விபரீத கதியைப்பற்றி அடிக்கடி துக்கித்து, இனி ஸுகத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அடைவோமென்ற ஆசையை விட்டுப் புத்தி ஸ்வாதினமற்று, அக்னியை மூட்டி, அதில் குதிப்பாள் அல்லது ஜலத்தில் விழுந்திறப்பாள். அவளுக்கு இவ்வளவு துக்கத்தையும் உண்டு பண்ணின அந்த மந்தரையை என்ன செய்தாலும் தகும். மஹா பாபியான அந்தக் கூனியைச் சுட வேண்டும்” என்று கூறி சந்திரனை விட்டுப் பிரிந்து அங்காரகனுடைய வசத்தில் அகப்பட்ட ரோஹிணி தேவியைப்போல், தீனமாய் பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளைக் கண்டு ராவணன் அதிவேகமாய் ஓடிவந்தான், அப்பொழுது அவனுடைய மந்திரிகளில் ஒருவனான ஸுபார்ச்வனென்றவன் மஹாபுத்திமான்; நன்னடத்தையுள்ளவன்; மேன்மேலும் தோன்றும் யோசனையுள்ளவன். யார் தடுத்தும் நிற்காமல் கோபங்கொண்ட மதயானையைப்போல் ஓடிவரும் தசக்ரீவினப் பார்த்து, “மஹாராஜா! இதென்ன ஆச்சரியம்! தாங்கள் வேறொருவராலும் அடையப்படாத தசக்ரீவனென்ற பெயரைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். (ஸாதாரணமான மனுஷ்யனைவிடப் பத்துத் தலைகள் படைத்த உமக்குப் பத்துமடங்கு புத்தியிருக்க வேண்டிய தென்று கருத்து.) தாங்கள் திக்பாலனான குபேரனுக்கு ஸஹோதரன்; அவரோ தங்கள் குலதெய்வமான பரமசிவனுக்கும் பரமமித்ரர்; இப்படியிருக்கத் தங்களுடைய குலத்தையும் நடத்தையையும் கீர்த்தியையும் ஞானத்தையும் தர்மத்தையும் போகவிட்டு, ஸீதையைக் கொண்டு ஸ்திரீ ஹத்யாதோஷத்தைக் கட்டிக்கொள்ள விரும்புவதேன்? இப்படிக் கோபத்திற்கு இடங் கொடுக்கலாமா! வேதாப்யாஸம் வித்யைகள் விரதங்கள் ஸ்நானம் ஸ்வகர்மானுஷ்டானம் முதலிய கிரியைகளில் எப்பொழுதும் நாடின புத்தியையுடைய தாங்கள் ஒரு ஸ்திரீயை வதம் செய்ய ஏற்பட்டதேன்? ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் ஈசுவரனாயும், தர்மா தர்மங்களையும் ஆசாரங்களையும் அவர்களுக்கு நடத்திக் காட்டுகிறவராயுமிருக்கும் தங்களுக்கு இது தகுமா? நிகரில்லாக அழகு பொருந்தின ஸீதை காலக்கிரமத்தில் தங்களுக்கு வசப்படுவாளென்று நம்புங்கள். தங்களும் தங்களுடைய பரிவாரங்களான நாங்களும் தமது கோபத்தை அந்த ராமன்மேல் பிரயோகப்போம். இன்று கிருஷ்ண பக்ஷ சதுர்தசி. இன்று தாங்கள் யுத்தத்திற்குப் புறப்படலாம். தங்களுடைய ஸைன்யங்களால் சூழப்பட்டு, அமாவாஸ்யையில் லங்கையிலிருந்து வெளிக்கிளம்பலாம். சௌர்யத்திலும் புத்தியிலும்

தங்களுக்கு நிகருண்டோ? தாங்கள் கவசம்பூண்டு, ஆயுதங்களைத் தரித்துத் திவ்ய ரதத்திலேறி பிரசண்டமான வில்லைக் கையில் பிடித்து யுத்த களத்தில் சென்று, அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களை நாசம் செய்து, பிறகு ஸீதையை இஷ்டப்படி அனுபவிப்பீர்கள்” என்றான்.

ஸுபார்ச்வனுடைய தர்ம வாக்யங்களைத் தனக்கு ஹிதமென்று ஒப்புக்கொண்டு, அந்தத் துவஷ்ட ராக்ஷஸன் அசோக வனத்திலிருந்து தன் அரண்மனைக்குச் சென்று, ஸபையில் பிரவேசித்து மேற் செய்யவேண்டிய காரியங்களை மித்ரார்களுடன் ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

**ஸ தத்து ராத்மா ஸஹ்ருதா நீலவீதம்
வசு: ஸுதர்ம்யம் ப்ரதீக்ருஷ்ய ராவண: |
க்ருஷ்யம் ஜகாமாத ததபர்சு வீர்யவாந்.
புந: ஸபாம் ச ப்ரயசியஸ ஸஹ்ருத்வ்ருத: || (69)**

ஸ-94: மூலபல யுத்தம்

ஸப்ரஹ்மய ஸபாம் ராஜா தீத: பரமது: க்ந்த: |
ந்ஜஸாதாஸதேந முக்ய ஸீம்ஹ: க்ருத்த இஸப்ரஹ்மந் || (1)

ராவணன் ஸபாமண்டபத்தில் பிரவேசித்து, தீனனாய் மிகுந்த. துக்கத்துடன், கோபங்கொண்ட ஆண் ஸிம்ஹத்தைப்போல ஸிம்ஹாஸனத்தில் உட்கார்ந்து, நெடு நேரம் யோசித்தான். பிறகு புத்திர சோகத்தால் தேஹம் வாடி, தன்னைச் சுற்றியிருந்த ஸேனைத் தலைவர்களைப் பார்த்து, கைகூப்பி, “நீங்களெல்லோரும் ஸகல ஸைன்யங்களாலும் ரதகஜதுரகபதாதிகளாலும் சூழப்பட்டு, யுத்தத்திற்குச் சென்று, ராமன் ஒருவனையே சூழ்ந்து கொண்டு, மழைக் காலத்து மேகங்களைப்போல் பாணவர்ஷத்தால் அவனைச் சின்னா பின்னஞ் செய்ய வேண்டியது, அப்படி முடியாவிட்டால், உங்களுடைய பாணங்களால் அவயவங்கள் பிளந்து தவிக்கும் அந்த ராமனை, நான் எல்லோரும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் அதி ஸுலபமாய்க் கொல்வேன்” என்று தசக்ரீவன் கட்டளையிட, லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸர்கள் பர்வதங்களைப் போன்ற ரதங்களிலும் யானைகளிலும், குதிரைகளிலுமேறி யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். (ராக்ஷஸர்களுக்கு அதிபதியாயிருந்தும் அவர்களைத் தன் எண்ணப்படி நடக்க வேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறான். ஆகையால் கைகூப்புவது பிசகல்ல).

பரிகம், பட்டா, கோடாலி, கத்தி முதலிய ஆயுதங்களால் வானரர்களை ராக்ஷஸர்கள் அடித்தார்கள்; மரங்களையும் மலைகளையும், வானர்கள் ராக்ஷஸர்களின்மேல் விட்டெறிந்தார்கள். இப்படி அவ்விருவர்க்கும் ஸூர்யோதயம் முதல் கோர யுத்தம் நடந்தது. பலவகை ஆயுதங்களால் ஒருவரையொருவர் அடித்துக் காயப்படுத்தி வானர்களும் ராக்ஷஸர்களும் சற்றும் பின்வாங்காமல் போர் செய்கையில், செந்தூளெழும்பி, ஸைன்யங்களை மறைத்து, பிறகு மலையருவிகளைப்போல் பெருகும் ரத்த ப்ரவாஹத்தால் அடங்கிற்று. யானைகளும் ரதங்களும் அதன் இரு கரைகள்; குதிரைகளே மீன்கள்; த்வஜங்களே விருஷங்கள்; மிதக்கும் சரீரங்களே தெப்பங்கள். இவ்விதமாய் ஓடின ரத்த ப்ரவாஹத்தால் வானர்கள் நனைந்து, தாவித்தாவி ராக்ஷஸர்களுடைய த்வஜங்களையும் கவசங்களையும், ரதங்களையும், குதிரைகளையும், ஆயுதங்களையும் ஓடித்தார்கள். அவர்களுடைய தலை மயிர்களையும், காதுகளையும், நெற்றிகளையும் மூக்குகளையும் கூர்மையான நகங்களாலும், பற்களாலும் அறுத்துக் கிழித்தார்கள். ஒரு விருக்ஷத்தில் அநேக பக்ஷிகள் உட்காருவதுபோல், ஒரு ராக்ஷஸ வீரனை அநேக வானரசரேஷ்டர்கள்

சூழ்ந்து கொண்டார்கள். மலைகளைப்போன்ற. ராக்ஸர்கள் வானரவீரர்களைக் கதை, கத்தி, கோடாலி, சட்டி, வல்லயம் முதலிய ஆயுதங்களால் அடித்துக் கொன்றார்கள். ராக்ஸர்களால் மிகவும் உபத்ரவிக்கப்பட்டு, வானர்கள் ஸர்வலோக சரண்யனான ராமனைச் சரணமடைந்தார்கள். ரகுநாதன் ப்ரசண்ட கோதண்டத்தை எடுத்து, வளைத்து, நானேற்றி, ராக்ஸர்களைச் சரமாரியால் துளைத்தார். பாணாக்னியால் தங்களைக் கொளுத்தும் ராமசந்திரனை ராக்ஸர்கள் நெருங்க முடியவில்லை. பூர்ண தேஜஸுடன் ஆகாச வீதியில் ஜ்வலிக்கும் ஸூர்யனை மேகங்கள் நெருங்க முடியுமோ? ராமனால் செய்யப்பட்ட அத்துமமான வீர கிருத்யங்களைப் பார்த்து ராக்ஸர்கள் பயந்து திகைத்தார்கள். எல்லையற்ற ராக்ஸ ஸையன்யத்தைக் கலக்கிக்கொண்டும் ராக்ஸ மஹாரதர்களை எரித்துக்கொண்டுமிருக்கும் ராமனை அவர்கள் காணமுடியவில்லை. வனத்தில் மரங்களை முறித்துத் தள்ளும் காற்றைக் காணமுடியுமா? அதிலுண்டாகும் நாசத்தைத் தவிர நமக்கு வேறு புலப்படுவதண்டோ? ராக்ஸர்கள் தேஹம் பிளந்து, அவயவங்களறுந்து, பாணாக்னியால் வெந்து, எலும்புகளொடிந்து, அலங்கோலமாய் மடிவதைக் கண்டார்களேயொழிய, அவர்களுக்குள் அதிவேகமாய் ஸஞ்சரிக்கும் ராமனைக் காணவில்லை. பஞ்ச பூதங்களால் அமைக்கப்பட்ட சரீரத்தில் விளங்கும் ஜீவாத்மாவை நாம் பார்க்கிறோமா? பஞ்சேந்திரியங்களால் விஷயங்களை அனுபவிப்பதாலேயே அனுமானிக்கிறோமல்லவா? அப்படி ராக்ஸர்களுடைய தேஹங்களில் ராமனுடைய பாணங்கள் விழுவது மாத்ரம் காணப்படுமேயொழிய ராகவனைப் பார்த்தவர்களில்லை.

‘இவனே யானைகளைக் கொல்லுகிறான்; இவனே மஹா ரதங்களை உடைக்கிறான்; இவனே குதிரைகளை நாசம் செய்கிறான்; இவனே காலாட்களை ஸம்ஹரிக்கிறானென்று கோபங்கொண்டு, தங்களைச் சேர்ந்தவர்களே ராமனாகத் தோன்றி, ராக்ஸர்களெல்லோரும் ஒருவர்க்கொருவர் அடித்துக் கொன்றார்கள். அது அந்த மஹாத்மாவால் பிரயோகிக்கப்பட்ட காந்தர்வாஸ்தத்தின் மஹிமை; ஆகையால் தங்களுடைய ஸையன்யத்தைக் கொளுத்தும் ராமனைக் காண முடியவில்லை. ஒருபொழுது எங்கே பார்த்தாலும் அநேக ஆயிர ராமன்கள் நிற்பதாகக் கண்டார்கள். பிறகு ரகுநாதன் ஒருவரே கோதண்டபாணியாய் யுத்தபூமியில் விளங்கக் கண்டார்கள். ராமன் மண்டலாகாரமாய்ச் சுழன்று பாணங்களைப் ப்ரயோகிக்கையில், தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்ட கோதண்டத்தின் முனைமாத்ரம் ராக்ஸர்களுக்குக் காணப்பட்டது; ராமன் ஒருவரே அதிவேகமாய்ச் சுழல்வதால் எங்குமிருப்பதுபோல் காணப்பட்டார். அவருடைய கோதண்டத்தின் துளி தெரிந்ததே யொழிய, அவர் காணப்படவில்லை. ராமனே

விஷ்ணுவின் சக்ராயுதம்; அதற்கு. ஈடுமுனையாயிருக்கும் அவருடைய சரீரமே குடம்; பலமே அதிலிருந்து கிளம்பும் காந்தி; அதனால் ப்ரயோகிக்கப்படும் பாணங்களே ஆரங்கள்; வில்லே சக்ரத்தின் வெளிவட்டம்; நானோசையும் நாண்கையில் அடிபடும் ஓசையுமே சக்ரத்திலிருந்து ஜ்வாலைகள் கிளம்பும்பொழுது உண்டாகும் ஓசை. பராக்ரமமே புத்திக்கு ஸ்தானமான நேத்ரம்; சரீர காந்தியே அதிலிருந்து வெளிப்படும் ஜ்யோதிஸ்; திவ்யாஸ்த்ரங்களின் சக்தியே அதன் எல்லை. இப்படி ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் கணக்கில்லாமல் நாசம்செய்யும் ராமன், கோதண்டத்துடன் ஸுதர்சன சக்ரத்தைப்போல் காணப்பட்டார். வாயுவேகமுள்ள பதினாயிரம் அநீகம் ரதங்களும், பதினெண்ணாயிரம் அநீகம் யானைகளும், பதினாலாயிரம் அநீகம் குதிரைகளும், பாகர்களும், இரண்டு லக்ஷம் அநீகம் காலாட்களும், பகலின், எட்டிலொரு பாகத்தில் ராமன் ஒருவரால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டார்கள்.

யானைகள் மடிந்து குதிரைகளழிந்து ரதங்களொடிந்து காலாட்களொழிந்து அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யம் கொழுப்படங்கி லங்கையை நோக்கி ஓடிற்று. யானைகளும், குதிரைகளும், ரதங்களும் வானர ராக்ஷஸவீரர்களும் மலைமலையாய் அங்கங்கே கிடந்தார்கள். அந்த யுத்த புமியைப் பார்க்கையில், ப்ரளயகாலத்தில் ருத்ரமூர்த்தி கோபங் கொண்டு விளையாடுமிடம் போலிருந்தது. தேவர்களும், கந்தர்வர்களும், ஸித்தர்களும், ரிஷிகளும், ராமனை 'நல்லது, நல்லதே' என்று கொண்டாடினார்கள். தம் ஸம்பத்திலிருந்த ஸுக்ரீவன், விபீஷணன், ஜாம்பவான், ஹனுமான், மைந்தன், த்விவிதன் முதலியவர்களை நோக்கி, ராமன், “இந்தக் காந்தர்வாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகிக்கும் சக்தி எனக்குண்டு அல்லது பரமனுக்கு ஸம்ஹார காலத்திலுண்டு. இப்படி ஒரு க்ஷணத்தில் கணக்கில்லாத ராக்ஷஸர்களை நாசஞ் செய்தது மாயாபலமென்று நீங்கள் எண்ணவேண்டாம். கேவலம் அஸ்த்ரபலமே!” என்றார். இப்படி பலபராக்ரமத்தில் தேவேந்திரனைப் போன்ற ராமன் ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை அழித்து, அஸ்த்ரசஸ்த்ரங்களில் அளவில்லாத பயிற்சியையும் திறமையையுமுடையவராய், தேவகணங்களால் ஸந்தோஷமாய்க் கொண்டாடப்பட்டார்.

**ந்நோத்ய தாம் ராக்ஷஸ வாக்நீந் து
ராமஸ் ததா பரக்ரஸமோ மனோத்மா |
அஸ்த்ரேஜ பரஸ்த்ரேஜ ஜீதக்ஸமபரஃ
ஸம்ஸ் தூயதே தேவகணை: ப்ரஜ்ஞருஜை : || (39)**

ஸ: 95 ராக்ஷஸிகள் பிரலாபித்தது

தாந் தாந் ஸஹஸ்ராண் ஸாஹ்ராஹாநாம் ௯ லாஜ்நாம் |
ரதாநாம் த்வக்ந்வர்ணாநாம் ஸத்வஜாதாம் ஸஹஸ்ரமஃ || (1)

இப்படி அநேக ஆயிரம் குதிரைகளும் குதிரைப்பாகர்களும், த்வஜங்களால் விளங்கும் ரதங்களும், ஆயுதபாணிகளான ராக்ஷஸர்களும் ராகவனுடைய தீவ்ணமான சரங்களால் மடிந்ததைக் கண்டு, இதர ராக்ஷஸர்கள் புத்திகலங்கித் திகைத்தார்கள். ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகள் கணக்கில்லாமல் யுத்தபூமிக்கு வந்து தீனமாய்க் கவலை கொண்டு, பர்த்தாவையிழந்தவர்களும் புத்திரனையிழந்தவர்களும் பந்துக்களையிழந்தவர்களுமாய் வாய்விட்டலறினார்கள்.

“ஐயோ ராமன் மன்மதனுக்கு மன்மதன்; மிருதுவான அங்கங்களையுடையவன்; மஹாபலவான்; ஸகலப் பிராணிகளுடைய ஹிததத்தையே தேடுகிறவன்; மஹாதேஜஸ்வி; அனந்தகல்யாண குண பரிபூர்ணன்; அந்த மஹானுபாவனை நமது சூர்ப்பணகை ஆசைமீறி அடைய விரும்பினாள். இவருடைய ரூபத்தையும் குணங்களையும் வர்ணிக்கவும் முடியுமோ? மிகவும் வயது சென்றவள்; பார்க்கப் பயங்கரமானவள்; பருத்த வயிற்றையுடையவள்; உடம்பெங்கும் சுருக்கமுள்ளவள்; வெளுத்த தலைமயிருள்ளவள்; நல்ல குணங்களென்பதே அவளிடத்தில் கிடையாது; குருபி; பார்த்தவர்கள் அவளை உடனே கொல்லவேண்டியது. பூர்ணசந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடைய ராமனெங்கே! பயங்கரமான முகத்தையுடைய சூர்ப்பணகையெங்கே! ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீ மனுஷ்யனை விரும்பலாமா? எல்லோரும் பரிஹாஸம் செய்யும்படியாயும் நிந்திக்கும் படியாயும் வெறுக்கும்படியாயும் இந்த மஹாபாபத்தைச் செய்து விட்டாள். அதனால் கரன், தூஷணன், திரிசிரஸ், முதலிய ராக்ஷஸ வீரர்களும் பதினாலாயிரம் ஸேனைகளும் மடிந்தார்கள்; மாரீசன் இறந்தான்; லங்கையிலுள்ள ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களும் ஸைன்யங்களும் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் ஒழிந்தார்கள். இவள் ராமனிடத்தில் மோஹித்து அவனை அடையவிரும்பலாமா? அதனால் ராவணன் ராமனுடன் பகைத்து ஸீதையை அபகரித்தான்; ராமனுடைய தீராக் கோபத்திற்குப் பாத்திரமானான்.

முன்பு ஸீதையைக் கண்டு ஆசைப்பட்ட விராதனை ஒரே பாணத்தால் ராமன் கொன்றது எங்களுக்குப் போதும். அதைக் கொண்டே அவருடைய பலத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் ஊஹித்தோம். தசக்ரீவன் ஸீதையை ஒருநாளும் அடையப் போகிறதில்லை, கரதாஷணர்கள் மடிந்ததே

எங்களுக்குப் புத்தி புகட்டப் போதுமானது. ஒரு யோஜனை நீளமுள்ள புஜங்களையுடைய கபந்தன் ராமனுடைய பாணங்களால் மடிந்தது ஒன்றே எங்களுக்குப் போதும், வானர ராஜன் வாலி, மேருவைப் போன்ற தேஹத்தையுடையவன்; தேவேந்திரனுடைய புத்திரன்; மஹாபலசாலி; அவனை ராமன் ஒரே பாணத்தால் கொன்றதே எங்களுக்குப் போதும். ரிச்யமுகபர்வதத்தில் தீனனாய் ஆசையொழிந்து ஒளிந்து கொண்டிருந்த ஸுக்ரீவனை ராமன் கை கொடுத்து வானர ராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்து வைத்தது ஒன்றே போதும்.

விபீஷணன் தர்மத்திற்கு ஒத்து ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் அனுசூலமான உபதேசத்தைச் செய்ய, அதை ராவணன் துர்ப்புத்தி பிடித்து அலக்ஷ்யம் செய்தான். அதைக் கேட்டிருந்தால் இந்த லங்கை இப்படிச் சுடுகாடாய் நாயும், நரியும், பேயும், பிணமுமாய்க் கிடக்குமா? மஹாபலவானான கும்பகர்ணன் ராமனால் கொல்லப்பட்டானென்றவுடனாவது ராவணனுக்கு புத்தி வர வேண்டாமா? ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாத அதிகாயனையும், பராக்கிரமமே உருவெடுத்து வந்த இந்திரஜித்தையும் லக்ஷ்மணன் ஜயித்துக் கொன்றாரென்று அறிந்த பிறகாவது தசக்ரீவனுக்குப் புத்தி வரவில்லையே! எங்கே பார்த்தாலும் எந்த வீட்டிலும் 'ஐயோ! என் புத்திரனைப் பறி கொடுத்தேனே! என் அண்ணனையிழந்தேனே! என் பர்தா கொல்லப்பட்டாரே' என்ற அழுகைக் குரலைத் தவிர வேறொன்றும் கேட்கப்படவில்லையே! ராமன் ஒருவன் இந்த யுத்தகளத்தில் தன் பாணங்களால் மலைகளைப்போல் அடித்துக் குவித்திருக்கும் யானைகளையும், குதிரைகளையும், ரதங்களையும், ராக்ஷஸ வீரர்களையும் பாருங்கள். இவன் மனுஷ்யனல்ல; ருத்ரமூர்த்தியோ, விஷ்ணுவோ, நூறு யாகங்களைச் செய்து பெரும் பதவி பெற்ற இந்திரனோ. அல்லது ஸாக்ஷாத் அந்தகனோ, ராம ரூபமெடுத்து நம்மை நாசஞ்செய்கிறான். நமது வீரர்கள் மடிந்தார்கள்; இனி நாம் பிழைப்போமென்கிற ஆசையை விட்டோம்; எங்களுடைய பயத்திற்கு முடிவில்லை; அனாதைகளாய் புலம்புகிறோம்; தசக்ரீவன் பத்துத் தலைகளைப் படைத்தவனே: சூரனே; பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்றவனே; ஆனலும் ராமனிடத்திலிருந்து தனக்குப் பெரும் பயம் நேரப் போகிறதென்றதை அறியவில்லையே! ராமன் ஒருவனை யுத்தத்தில் எதிர்த்து நின்றால் தேவகந்தர்வ பிசாசு ராக்ஷஸ கணங்களும் அவனை ரக்ஷிக்க முடியுமோ? இதுவரையில் நடந்த ஒவ்வொரு சண்டைகளிலும் நேரும் சகுனங்கள் ராமனுக்கு ஜயத்தையும் ராவணனுக்கு அபஜயத்தையும் குறிக்கின்றன. ராவணன் பிரஹ்மாவைக் கடும், தபஸால் ஸந்தோஷப்படுத்தித் தேவதானவ ராக்ஷஸகணங்களால் தனக்கு மரணமில்லையென்ற வரத்தையடைந்தான்;

மனுஷ்யர்களை மறந்துவிட்டான். இன்று அந்த மனுஷ்யர்களால் நமக்கும் ராவணக்கும் கோரமான அபாயம் நடந்திருக்கிறது. முன்பு தேவர்கள் ராவணனால் மிகவும் உபத்திரவிக்கப்பட்டுக் கடுந்தபஸால் பிரஹ்மாவைப் பூஜித்தார்கள். அவர் ஸந்தோஷித்து, அவர்களுடைய கேஷமத்தை உத்தேசித்து, ‘இன்று முதல் தானவர்களும் ராக்ஷஸர்களும் எப்பொழுதும் தேவர்கள் யார் மூலம் என்ன தீங்கு செய்வார்களோ என்ற பயத்தால் சூழப்பட்டு ஸஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கட்டும்!’ என்று அனுக்ரஹித்தார். பிறகு இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் விருஷபாருடான பரமசிவனை பூஜித்தார்கள். அவர் பிரஸன்னமாகி, ‘தேவர்களே! முன்பு மஹாவிஷ்ணு அமிருதத்தை உங்களுக்குப் பங்கிட்டும் கொடுத்த பிறகு, உங்களால் பிரயோக்கிப்பட்ட கோரமான பசி தானவர்களைத் துன்புறுத்தியதுபோல், ராவணனையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாசஞ் செய்வதற்காக ஸீதையென்று ஓர் ஸ்திரீ பிறப்பாள். கெட்ட நடத்தையையும் கெட்ட எண்ணத்தையுமுடைய அந்தத் துவஷ்டன் அவளால் கோரமாய் மடிவான்’ என்று உத்ஸாஹப்படுத்தினார். யுகங்களின் முடிவில் காலன் பிராணிகளை ஸம்ஹரிக்க வரும்பொழுது ‘பயப்படாதே’ என்று அடைக்கலங் கொடுப்பார்களுண்டோ? அப்படியே ‘இந்த ராம பாணங்களிலிருந்து உன்னை ரக்ஷிக்கிறேன்’ என்று சொல்லுகிறவர்கள் எந்த லோகங்களிலுமில்லையே! காட்டில் பெண் யானைகள் பெருந்தீயால் சூழப்பட்டுத் தத்தளிப்பது போல், இந்தப் பயத்தால் புத்தி சிதறும் எங்களுக்குக் கதி யார்? ராக்ஷஸகுலத்திற்கு எவரிடத்திலிருந்து பயம் நிச்சயமோ அந்த ராமனையே புத்திமானான விபீஷணன் சரணமடைந்தான். அது அவனுடைய நல்ல காலத்திற்கு அடையாளம்” என்று கூறி ஸகல ராக்ஷஸ ஸ்திரீகளும் ஒருவரையொருவர் கட்டிக் கொண்டு, பயத்தால் நடுங்க, கோரமாய் வாய்விட்டலறினார்கள்.

இதீவ ஸர்ஸா ரஜநீசுர ஸ்த்ரீய:
பரஸ்பரம் ஸம்பரீர்ப்ய பாஷுபி: |
வீஷேஷு ரார்தா பயபார வீடிதா
வீஷேஷு ருக்ஷைபர்ச ததா ஸ்தாருணம் || (44)

ஸ-96: ராவணன் யுகத்தத்திற்குப் புறப்பட்டது

ஆர்தாநாம் ராக்ஷஸீநாம் து ஸங்காயாம் வை குலே குலே |
ராவணா: கருணம் ஸர்ப்தம் ஸர்ப்ராவ பரீதவீதம் || ௩)

இப்படி ராக்ஷஸிகள் ஒவ்வொரு வீட்டிலும் பரிதாபமாய் அழுவதை ராவணன் கேட்டு, நெடுநேரம் பெருமூச்சு விட்டுக் கவலையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு தனக்கு நேர்ந்த துக்கத்தையும் அவமானத்தையும் நினைத்து, கோபத்தால் மெய்மறந்து பார்க்கப் பயங்கரமானான். நேத்திரங்கள் சிவந்து நெருப்புப் பொறிகள் பறக்க, உதட்டைக் கடித்து, வரவரக் கொழுந்து விட்டெரியும் காலாக்கியைப்போல் ராக்ஷஸர்கள்கூடக் கண்டு நடுங்கும்படியானான். ஸமீபத்திலிருந்த ராக்ஷஸர்களைப் பார்வையால் எரிப்பவனைப்போல், பயத்தால் வரர்த்தைகள் தடுமாற, மஹோதரன் மஹாபார்ச்வனென்ற மந்திரிகளையும் விருபாக்ஷனையுமழைத்து, “நமது ஸைன்யங்கள் யாவும் சீக்கிரமாய் யுத்தத்திற்குப் புறப்படவேண்டுமென்று சொல்லுங்கள்” என்றான். அவனுடைய ஆக்ஞைப்படி ஸகல ஸைன்யமும் அதிசீக்கரமாய் யுத்தத்திற்குத் தயாராயிற்று. ஹோமம் சாந்தி முதலிய மங்கள காரியங்களைச் செய்து முடித்த, எல்லோரும் ஆயுதபாணிகளாய் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். (முன்பு கொல்லப்பட்ட மஹோதரனும் மஹாபார்ச்வனும் ராவணனுடைய ஸஹோதரர்கள். அவர்களுக்கே மத்தனென்றும் பிரமத்தனென்றும் பெயருண்டு) எல்லோரும் ராவணனிடத்தில் வந்து கைகூப்பி நமஸ்கரித்து, ‘ஜய விஜயீபவ’ என்று வாழ்த்தி, அவனுடைய ஆக்ஞையை எதிர்பார்த்து நின்றார்கள். அப்பொழுது ராவணன் மஹோதான் மஹாபார்ச்வன், விருபாக்ஷன் முதலிய ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்து கோபத்தால் இடிபோல் சிரித்து, சத்ருக்களை அலக்ஷ்யஞ்செய்து, “யுகங்களின் முடிவில் லோகங்களை ஸம்ஹரிக்கும் ஆதித்யர்களைப் போன்ற பாணங்களை என் வில்லில் பூட்டி விடுத்து, ராமலக்ஷ்மணர்களையும் வானர்களையும் இருந்த விடந்தெரியாமல் நாசஞ்செய்து, கரன், கும்பகர்ணன், பிரஹஸ்தன், இந்திரஜித்து முதலிய ராக்ஷஸ வீரர்களுக்குத் திருப்தி செய்யப் போகிறேன். ஆகாசம் பூமி திக்குகள் நதிகள் ஸமுத்திரங்கள் என் சரங்களென்ற மேகங்களால் மறைக்கப்பட்டு ஒன்றும் தெரியப் போகிறதில்லை. இன்று வானர ஸைன்யங்களை அணியணியாய்த் தலைவர்களுடன் என் பாணங்களுக்கு இரையாக்குகிறேன். இன்று என் வில்லாகிற ஸமுத்திரத்திலிருந்து உண்டாகும் பாணங்களென்ற அலைகளாலும் வாயுவேகமுள்ள என் ரதத்தாதும் வானர

ஸைன்யங்களை நாசஞ் செய்வேன். தாமரைத் தாதுகளைப் போன்ற நிறமுள்ள வானர்களுடைய முகங்களே சற்று மலர்ந்து தாமரைப் புஷ்பங்கள்; வானரஸேனையின் அணிகளே தாமரையோடைகள். அவைகளை மதயானையைப் போல் இறங்கிக் கலக்குகிறேன். இன்று வானரத் தலைவர்களுடைய முகங்கள் பாணங்களால் துளைக்கப்பட்டு, காம்புகளையுடைய தாமரை மலர்களைப்போல் பூமியை அலங்கரிக்கும். இன்று யுத்தத்தில் அந்த வானாவீரர்களுடைய ப்ரசண்ட வேகத்தை தடுத்து ஒவ்வொரு பாணத்தால் நூறு வானர்களைச் சித்ரவதை செய்கிறேன். சத்ருவதத்தின் மூலம் இன்று பர்த்தாவையிழந்தவர்களுக்கும் புத்ரனைப் பறிகொடுத்தவர்களுக்கும் ஸகோதரர்களற்றவர்களுக்கும் கண்ணீரைத் துடைப்பேன். கோடிமடங்காய் அவர்களுடைய பழியைச் தீர்க்கிறேன். இன்று வானர்களை என் கூர்மையான பாணங்களால் பிளந்து, பூமியில் சிறிதும் இடைவெளியில்லாதபடி பரப்புகிறேன். இன்று நரிகளும் கழுகுகளும் மாம்ஸத்தைத் தின்னும் மற்ற ப்ராணிகளும் என் பாணங்களால் சிதைக்கப்பட்ட மாம்ஸங்களைத் தின்று அளவற்ற திருப்தியடையப்போகின்றன. என் ரதத்தைச் சீக்ரம் தயார் செய்யுங்கள்; வில்லையெடுத்து வாருங்கள். மிகுந்திருக்கும் ராக்ஷஸர்களெல்லாம் என்னுடன் வரட்டும்” என்றான்.

அவனுடைய கட்டளையைக் கேட்டு மஹாபார்ச்வன் ஸேனா நாயகர்களைப் பார்த்து, “ஸைன்யங்கள் சீக்ரமாய்த்த தயாராகட்டும்” என்றான். அவர்கள் பரபரப்புடன் ராக்ஷஸர்களை ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் அழைத்து வந்தார்கள். பயங்கரமான பார்வைகளையும் முகங்களையுமுடைய ராக்ஷஸர்கள், கத்தி, பட்டா, சூலம், கதை, உலக்கை, சக்ரம், கோடாலி, சதக்னி முதலிய ஆயுதங்களுடன், கோரமாய்க் கர்ஜித்துக்கொண்டு ஒரு முஹூர்த்தத்தில் யுத்தத்திற்குக் தயாராய் நின்றார்கள். பிறகு ஸேனைத் தலைவன் எட்டு குதிரைகள் பூட்டி, ஸகல ஆயுதங்களாலும் நிறைந்த, மஹாபுத்திமானான ஸாரதியால் நடத்தப்பட்ட ஓர் திவ்யரதத்தைக் கொண்டு வந்தான். ராவணன் தன் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் அந்த ரதத்திலேறி, அநேக ராக்ஷஸர்களால் சூழப்பட்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான், அவனுடைய பலத்தாலும் கம்பீரத்தாலும் பூமி பிளக்கும் போலிருந்தது. அவனுடைய உத்திரவுப்படி மஹாபார்ச்வனும் மஹோதரனும் விருபாக்ஷனும் ரதங்களிலேறி, வீரகோஷத்தால் ஆகாசத்தையும் ரதவேகத்தால் பூமியையும் பிளந்துகொண்டு, ஜயலக்ஷ்மியை அடைய நிச்சயித்தவர்களாய், தசமுகனைப் பின்தொடர்ந்தார்கள். பிறகு தன் ஸைன்யம் தயாராயிருப்பதைக் கண்டு, ராவணன் வீரலக்ஷ்மி ஜ்வலிக்க, வில்லைக் கையில் பிடித்து ப்ரளயகாலத்தில் ஸகல

ப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்க வரும் யமனைப்போல், வடக்குக் கோட்டை வாசலைத் தாண்டி, ராமலக்ஷ்மணர்களுக்குமிடத்திற்கு வந்தான்.

அப்பொழுது ஸூர்யனுடைய ஒளி மழுங்கிற்று. திக்குகள் இருளால் மூடப்பட்டன. பக்ஷிகள் கோரமாய்க் கூவின. பூமி நடுங்கிற்று. மேகங்கள் ரத்தமழை சொரிந்தன. குதிரைகள் போகும் வழியில் இடறி விழுந்தன. த்வஜத்தின் நுனியில் ஒரு கழுகு தங்கிற்று. நரிகள் பயங்கரமாய் ஊளையிட்டன. ராவணனுடைய இடது புஜமும் வலது கண்ணும் துடித்தன. முகத்தில் நிறம் மாறிற்று. குரல் சற்றுத் தழதழத்தது. இப்படியுத்திற்குச் செல்லும் தசானனுக்கு அபஜயத்தையும் மரணத்தையும் குறிக்கும் சகுனங்கள் தோன்றின. ஆகாசத்திலிருந்து எரி கொள்ளிகள் பேரிடிகளைப் போல் சப்தித்துக்கொண்டு விழுந்தன, கழுகுகளும் காக்கைகளும் அசுபமாய்க் கத்தின. இந்த அபசகுனங்களைக் கொஞ்சங்கூட லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல், ராவணன் காலபாசத்தால் புத்திமயங்கி, தன் மரணத்தைத் தேடிக்கொண்டு யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

ராக்ஷஸவீரர்களுடைய ரதகோஷத்தைக் கேட்டு வானர ஸையன்யம் யுக்தத்திற்குத் தயாராயிற்று. பிறகு ஒருவரையொருவர் யுத்தத்திற்கழைத்து வீரவாதம் பேசிக்கொண்டு ஐயிக்க முயன்று, வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கடும்போர் புரிந்தார்கள். தசானன் கோபமூண்டு, தங்கக்கட்டுகளையுடைய பாணங்களால் வானரர்களைக் க்ரூரமாய்க் கொன்றான். சிலர் தலைகளறுந்து, சிலர் ஹிருதயம் பிளந்து, சிலர் காதுகள் அறுந்து, சிலர் விலாப்பக்கங்கள் கிழிந்து, சிலர் ச்வாஸம் அடங்கி, சிலர் தலைகளுடைந்து, சிலர் கண்கள் பிதுங்கிக் கிடந்தார்கள், தசக்ரீவன் கோபத்தால் கண்களையுருட்டி விழித்துக்கொண்டு, அந்த யுத்தபூமியில் எந்தப்புறத்தில் செல்லுகிறானோ அங்கிருந்த வானரவீரர்கள் அவனுடைய பாணவேகத்தை ஸஹிக்காமல் அலங்கோலமாய் ஓடினார்கள்.

**தபராநந க்ரோத லீவ்ருந்த தேநத்ரோ
யதோ யதோப்யேத் ரதேந ஸங்க்ஸேயே |
ததஸ்ததஸ் தஸ்ய பரப்ரவேகம்
ஸோரும் ந போருர் ஹர் புங்கவாஸ் தே || (52)**

ஸ-97: விருபாக்ஷனுடைய வதம்

ததா தை: க்ருத்த காத்ரைஸ்து தஸக்ரீவேண மார்க்கை |
பூவ வஸ்தா தத்ர ப்ரகீர்ணா ஹரீபீஸ் ததர || (1)

இப்படி ராவணனுடைய பாணங்களால் அவயவங்களாந்து வானரவீரர்கள் யுத்தகளத்தில் கிடந்தார்கள். விளக்குப் பூச்சிகள் ஜ்வலிக்கும் நெருப்பை நெருங்க முடியாதது போல், ராவணன் ஒண்டியாய் நின்று ப்ரயோகிக்கும் பாணாக்களையே, அவர்கள் ஸஹிக்க முடியவில்லை. காட்டுத்தீயால் வெந்த யானைகளைப் போல். தசக்ரீவனுடைய கூர்மையான பாணங்களால் வருந்தி, கூச்சலிட்டுக் கொண்டு ஓடினார்கள். பெருங்காற்று மேகங்களளைச் சிதற வடிப்பதுபோல், ராவணன் வானரஸேனைகளைத் தன் சரவேகத்தால் துரத்தியடித்தான். இப்படி வானரர்களைக் கலக்கி, தசமுகன் ராகவனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான்.

அப்பொழுது வானரர்கள் முறிபட்டோடுவதைக் கண்டு ஸ்கர்வன் ஸுஷேணனை அவர்களுக்கும் காவலாய் வைத்து, தான் ராவணனுடன் யுத்தம் செய்ய நிச்சயித்தான். தனக்கு ஸமமான பராக்ரமமுள்ள ஸுஷேணனிடத்தில் ஸையந்தை ஒப்புவித்துக் கவலையற்று, ஒரு மஹாவிருக்ஷத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு ராவணனையெதிர்த்தான். அவனுக்கு இருபுறத்திலும் பின்னும், வானரவீரர்கள் பெரிய மலைச் சிகரங்களையும் மரங்களையுமெடுத்துக் கொண்டு வந்தார்கள். ஸ்கர்வன் கோரமாய்க் கர்ஜித்துக் கொண்டு, போகும் வழியில் அநேக ராக்ஷஸ ச்ரேஷ்டர்களை அடித்துத் தள்ளினான். (மஹாராஜா யுத்ததிற்குச் செல்லும்பொழுது ஸேவகர்கள் அவர் ப்ரயோகிக்கும் ஆயுதங்களை யெடுத்துக் கொண்டு பின் செல்வது வழக்கம்). பிரளயகாலத்தில் அடிக்கும் காற்று பெரும் விருக்ஷங்களை முறித்துத் தள்ளுவதுபோல், ராக்ஷஸர்களை ஸ்கர்வன் முறித்துத் தள்ளினான். காட்டில் மேகங்கள் பக்ஷிகளின்மேல் ஆலங்கட்டியைப் பொழிவதுபோல். அந்த வானரவீரன் ராக்ஷஸர்கள்மேல் மலைமாரிபொழிந்தான். வேரற்ற பர்வதங்களைப்போல் ராக்ஷஸ வீரர்கள் தலைகளுடைந்து அங்கங்கே விழுந்தார்கள். இப்படி ராக்ஷஸர்கள் நான்கு புறத்தும் ஸ்கர்வனால் அடிக்கப்பட்டுப் பெருங்கூச்சலுடன் மடிவதைக் கண்டு, விருபாக்ஷன் பொறுக்காமல் தன் பெயரைக் கோஷித்துக் கொண்டு ரதத்திலிருந்து தாவி, ஓர் மதயானைமேல் பாய்ந்தான். வானரர்களை யெதிர்த்துத் தடுத்து, கோரமான சரங்களால் அவர்களை வருத்தி, ராக்ஷஸர்களுடைய பயத்தைப்போக்கி உத்ஸாப்படுத்தி, ஓடுகிறவர்களை நிறுத்தினான். அவனுடைய பாணங்களால்

தேஹமெங்கும் துளைக்கப்பட்டு, ஸுகீவன் கடுங் கோபங்கொண்டு, அவனைக் கொல்ல நிச்சயித்தான். ஓர் பெரிய விருகத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டு அந்த ராக்ஷஸன் ஏறியிருந்த யானையை முகத்திலடிக்க, அந்த அடியைத் தாங்காமல் விருபாக்ஷனுடைய யானை ஒரு வில்லின் ப்ரமாணம் பிந்திக் கீழே படுத்து வீறிட்டது. அந்த ராக்ஷஸவீரன் அதிலிருந்து குதித்து, எருமைத் தோலால் மூடப்பட்ட கேடயத்தையும் கத்தியையுமெடுத்துக் கொண்டு ஸுகீவனை எதிர்த்தான். உடனே வானரராஜன் மேகம்போன்ற ஓர் பெரிய பாறையைப் பெயர்த்து விருபாக்ஷன் மேல் விட்டெறிந்தான். அந்த ராக்ஷஸன் சற்றுப் பின் வாங்கி அதனின்றித் தப்பித்துக்கொண்டு, ஸுகீவனைச் கத்தியால் வெட்டினான். வானராதிபதி ஒரு முஹூர்த்தம் ப்ரக்ஞையற்றவனைப் போலிருந்து, பிறகு வேகமாய்த் தாவித் தன் விரல்களை மடக்கிக் கொண்டு விருபாக்ஷனுடைய மார்பில் ஓங்கிக் குத்தினான். அந்த ராக்ஷஸன், அதை லக்ஷியஞ்செய்யாமல் தன் கத்தியால் ஸுகீவனுடைய கவசத்தைப் பிளந்து, அவனை உதைத்துத் தள்ளினான். வானர ராஜன் எழுந்து இடியிடித்ததுபோல் அவனை ஓங்கியறைந்தான். அந்த ராக்ஷஸன் அதை லாகவத்தால் தப்பித்துக் கொண்டு விரல்களை மடக்கி ஸுகீவனை மார்பில் குத்தினான். தான் அவமானமடைந்ததைப் பற்றி ஸுகீவனுக்குக் கோபமும் வெட்கமும் எல்லையில்லாமல் அதிகரித்தன. அந்த ராக்ஷஸனை வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் கவனித்துக் கொண்டிருந்து, அவன் கொஞ்சம் கவனமற்றிருக்கும் பொழுது அவனுடைய நெற்றியில் ஓங்கியறைந்தான். அந்த அடியால் தலை பிளந்து ரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு விருபாக்ஷன் பூமியில் விழுந்தான். கண்கள் தெறித்து, கோபத்தால் ரத்தத்தையும் நுரையையும் கக்கிக் கொண்டு, அந்த ராக்ஷஸ வீரன் பூமியில் புரண்டு துடித்துக் கொண்டு கூச்சலீடுவதை வானர வீரர்கள் கண்டு ஸந்தோஷித்தார்கள். அவ்விரு ஸைன்யங்களும் இரண்டு ஸமுத்ரங்கள் கரைபுரண்டதுபோல் கோஷித்துக்கொண்டு கடும் போர் புரிந்தன. மஹாபலவானான விருபாக்ஷன் வானர ராஜனால் கொல்லப்பட்டதைக் கண்டு, ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும் பயத்தாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் கங்கை கரை புண்டது போல் தோன்றினார்கள்.

**வீநாபரீதம் ப்ரேஜ்ய வீரூபநேத்ரம்
மஜ்ஜாபலம் தம் ஹரீபார்தீவத |
பலம் ஸமஸ்தம் கபீராக்ஷஸநாம்
உந்மத்த கங்காப்ரதீமம் யூவ || (35)**

ஸ-98: மஹோசகதரனுடைய வதம்

ஐந்தயமாசேந பசே தூர்ண மந்த்யாந்யம் தே மஹாம்ருதே.
ஸரஸீவ மஹாகர்மே ஸோபகஜீகணே பபூவது: || (1)

இப்படிக் கோடைகாலத்தில் ஜலம் வற்றின இரண்டு, ஏரிகளைப்போல் அவ்விரு ஸைன்யமும் வரவரக் குறைந்து சளைக்கையில், ராக்ஷஸாதிபதி தன் ஸைன்யம் மடிந்ததையும் விருபாக்ஷன் இறந்ததையும் கண்டு இருமடங்கு கோபங்கொண்டான். வானரர்கள் தன் பரிவாரங்களைக் கடித்துக் கிழிப்பதைப் பார்த்து, ‘இப்படியும் கால கதி நமக்கு வாய்த்ததோ’ வென்று மிகுந்த வருத்தமுண்டாயிற்று. பிறகு ஸமீபத்தில் நின்ற மஹோதரனைப் பார்த்த, “வீரச்ரேஷ்ட! இந்த ஸமயத்தில் சத்ருக்களை ஐயிப்பதற்காக உன்னை நம்பியிருக்கிறேன். வானர ஸைன்யத்தை நாசஞ்செய்து உன் பராக்கிரமத்தைக் காட்டு. உன் யஜமானனிடத்தில் உனக்குள்ள விச்வாஸத்தையும் அவன் உனக்குச் செய்த உபகாரத்தையும் தெரிவிக்க இதுதான் ஸமயம். வெகு ஜாக்ரதையாய் யுத்தஞ் செய்” என்றான்.

‘அப்படியே செய்கிறே’னென்று, கூறிவிட்டு எரியும் நெருப்பில் விளக்குப் பூச்சி விழுவதுபோல் மஹோதரன் வானர ஸைன்யத்தில் ப்ரவேசித்து, தன் ஸ்வபாவ வீர்யத்தாலும் ராவணனுடைய ஆக்கொயாலும் வானரர்களைக் கூட்டங் கூட்டமாய்க் கொன்றான். அவர்கள் பெரும் பாறைகளைப் பெயர்த்துக்கொண்டு ராக்ஷஸர்களை அடித்துக் கொன்றார்கள். மஹோதரன் கோபங்கொண்டு தங்கக் கட்டுகளால் ப்ரகாசிக்கும் சரங்களால் வானரர்களுடைய கை கால்களை அறுத்துத் தள்ளினான். சிலர் மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள். சிலர் ஸ்கர்வனைச் சரணமடைந்தார்கள். வானரச்வரன் மஹோதரனால் தன் ஸைன்யம் முறிபட்டோடுவதைக் கண்டு, மலையைப் போன்ற ஒரு பெரும் பாறையைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடி வந்து மஹோதரன் மேல் விட்டெறிந்தான். அந்த ராக்ஷஸன் சற்றும் கலங்காமல் அதைத் தன் பாணங்களால் பிளந்து தள்ளினான். அது சிதறியோடும் கழுகுக் கூட்டங்களைப்போல், ஆயிரம் சுக்கல்களாய்ப் பூமியில் விழுந்தது. அதைக் கண்டு ஸ்கர்வன் வெட்கமடைந்து, கோபபரவசனாய், ஆகாசத்தையளாவின ஓர் ஆச்சா மரத்தைப் பிடுங்கி அந்த ராக்ஷஸன் மேல் விட்டெறிந்தான். அதையும் அவன் பாணங்களால் நாசஞ்செய்ய, ஸ்கர்வன் அங்குமிங்கும் பார்க்கையில் ஓர் பரிகாயுதம் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டு, அதைக் கரகரவென்று சுழற்றி அதிவேகமாய் மஹோதரனுடைய ரதத்தில் பூட்டியிருந்த குதிரைகளை அடித்தான். அந்த ராக்ஷஸ வீரன் உடனே ரதத்திலிருந்து குதித்து ஒரு

கதையை எடுத்தான். அவ்விரு வீரர்களும் கதையுடனும் பரிகத்துடனும் இரண்டு காளைகளைப் போலவும், மின்னற்கொடிகளால் விளங்கும் இரண்டு மேகங்களைப் போலவும் கர்ஜித்துக் கொண்டு எதிர்த்தார்கள். பிறகு மஹோதரன் ஸூர்யனைப் போல் தேஜஸால் ஜ்வலிக்கும் அந்த கதையைச் சுழற்றி ஸ்கர்வனையடித்தான். அதை வானராதிபதி தன் பரிகாயுதத்தால் தடுத்தான். அவ்விரண்டும் தூள் தாளாய்ப் பூமியில் விழுந்தன, பிறகு ஸ்கர்வன் ஸமீபத்தில் கிடந்த ஓர் இருப்புலக்கையையெடுத்துச் சுழற்றி மஹோதரன்மேலெறிய, அவன் அதை வேறொரு கதையால் தடுத்தான். அவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று தாக்கித் தூளாய்ப் பூமியில் விழுந்தன.

பிறகு ஆஹுதிகளால் ஜ்வலிக்கும் இரண்டு அக்னிகளைப் போல் அவ்விருவரும் முஷ்டியுத்தம் செய்தார்கள்; இருவர்க்கும் ஆயுதங்களில்லை. தேஜஸிலும் பலத்திலும் நிகரில்லாதவர்கள். ஒருவரையொருவர் குத்தினார்கள், அறைந்தார்கள், கூச்சலிட்டார்கள், தரையில் விழுந்தார்கள், தாவினார்கள், அடித்தார்கள்; தூக்கி யெறிந்தார்கள். இப்படி அவ்விரு வீரர்களும் கைச்சண்டை செய்து களைத்தார்கள். பிறகு மஹோதரன் அதிவேகமாய் ஓர் கத்தியையும் கேடயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு ஸ்கர்வன் மேல் பாய்ந்தான். அவனும் ஸமீபத்தில் கிடந்த ஓர் கத்தியையும் கேடயத்தையுமெடுத்துக் கொண்டு மஹோதரன்மேல் பாய்ந்தான். ரோஷத்தால் தேஹம் பதறக் கர்ஜித்துக் கொண்டும் ஒருவரையொருவர் துரத்திக்கொண்டும் அவ்விருவர்க்கும் உத்ஸாஹம் அதிகரித்து, யுத்தசாஸ்திரத்தில் தங்களுக்குள்ள திறமையையும், பயிற்சியையும் காட்டினார்கள். ஒருவரையொருவர் சுற்றி வந்து வலசாரி இடசாரியாயும் மண்டலாகாரமாயும் சுழன்று கொண்டு, ஜயிப்பதில் மனத்தை நாட்டினார்கள். பிறகு மஹோதரன் ஸ்கர்வனுடைய கேடயத்தை தன் கத்தியால் வெகு லாகவமாயும் அதிவேகமாயும் பிளந்தான். அதில் சிக்கிக்கொண்ட கத்தியை மஹோதரன் பிடுங்கியெடுக்கையில், ஸ்கர்வன் ஸமயம் பார்த்து, மஹோதரனுடைய சிரசை அதிலுள்ள ஆபரணங்களுடன் அறுத்துத் தள்ளினான். அதைக்கண்டு அந்த ராக்ஷஸ ஸைன்யம் அவ்விடத்தில் நிற்காமல் சிதறிப்போயிற்று. ஸ்கர்வனும் வானரர்களும் வீரகோஷம் செய்தார்கள்; தசகர்வன் கோபத்தால் ஜ்வலித்தான்; ராகவன் ஸந்தோஷித்தார்; ராக்ஷஸர்கள் வாடின முகங்களுடன் மனம் நொந்து, பயத்தால் புத்தி சிதறி மூலைக்கு மூலை ஓடினார்கள். ஸூர்யன் தனது தேஜஸால் ஜ்வலிப்பது போல், ஸூர்ய புத்ரனான ஸ்கர்வன் மஹோதரனைப் பெரிய பர்வதசிகரத்தைப் போல் அடித்துத் தள்ளி எல்லையற்ற கீர்த்தியையடைந்தான். இப்படி ஜயலக்ஷ்மியால் விளங்கும் வானராதிபதியை ஆகாசவீதியிலிருந்த தேவ யக்ஷ சித்தகணங்களும் பூமியிலிருந்த ஸகல ப்ராணிகளும் கொண்டாடினார்கள்.

அத லீஜய மவாப்ய வாதேரந்த்ர:
ஸமரமுடக! ஸூரயக்ஷஸீத்த லங்கை: |
அவந்தஸ கதைபர்ச யுதஸங்கைர்
ஹருஷஸமரகுஸீதை: ஸ்துதா மஹாத்மா || (46)

ஸ-99: மஹாபார்ச்வனுடைய வதம்

மஹோதரே து ந்ஜோதே மஹாபார்ச்வோ மஹாபல: |
ஸ்க்ரீவேண ஸயீஷ்யாத க்ரோதாத் ஸம்ரக்தலோகத: || (1)

மஹோதரனிறந்ததைக்கண்டு மஹாபார்ச்வன் அடங்காக் கோபங் கொண்டு, அங்கதனுடைய ஸேனைகளைப் பாணங்களால் நாசஞ்செய்தான். பழங்களைப் பெருங்காற்று அடித்துத் தள்ளுவது போல், வானார்களுடைய தேஹங்களிலிருந்து தலைகளைத் தன் சரங்களால் அறுத்துத் தள்ளினான். சிலரை விலாப்பக்கங்களில் பிளந்தான்; சிலருடைய புறங்களை அறுத்துத் தள்ளினான். மஹாபார்ச்வன் தொடுத்த சரமாரியால் வானார்கள் நொந்து யுத்தத்தில் ஆசையற்றுப் பிரக்ஞையற்று மனந்தளர்ந்தார்கள்.

தன் ஸைன்யம் இப்படிச் சத்ருவால் தபிப்பதைக் கண்டு, பர்வகாலங்களில் ஸமுத்ரம் பொங்குவதைப் போல் அங்கதன் தன் வேகத்தை விருத்திசெய்தான். இரும்பால் செய்யப்பட்டு ஸூர்ய கிரணங்களைப் போல் ஜ்வலிக்கும் ஒரு பரிகாயுதத்தை எடுத்துக் கொண்டு மஹாபார்ச்வன் மேல் பாய்ந்து அடித்தான். அந்த அடியால் மஹாபார்ச்வன் மூர்ச்சையடைந்து பிரதிக்கொய்ந்து, ஸாரதியுடன் ரதத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தான். மைமலையைப் போன்ற ஜாம்பவான் தன் ஸைன்யத்திலிருந்து தாவி, ஓர் பெரும்பாறையால் அவனுடைய ரதத்தையும் குதிரைகளையும் பொடியாக்கினார். ஒரு முஹூர்த்தமான பிறகு அந்த ராக்ஷஸன் மயக்கந் தெளிந்து, அங்கதனைப் பாணவர்ஷத்தால் துன்புறுத்தினான். ஜாம்பவானை மூன்று பாணங்களால் மார்பில் துளைத்தான். கவாக்ஷணை அநேக சரங்களால் பிளந்தான். அவ்விருவரும் உபத்ரவப்படுவதைக்கண்டு அங்கதன் கோபமூண்டு, ஒரு கோரமான பரிகாயுதத்தை இருகைகளாலும் சுழற்றித் தூரத்திலிருந்த மஹாபார்ச்வனைத் தன் பூர்ண பலத்துடன் அடித்தான். அங்கதன் வேகத்துடனும் கோபத்துடனும் மெய்மறந்து எறிந்த அந்தப் பரிகம் மஹாபார்ச்வனுடைய வில்லையும் பாணங்களையும் தலைப் பாகையையும் அடித்துத் தள்ளிற்று. அதைக் கண்டு அங்கதன் தாவி, அவனுடைய கன்னத்தில் ஓங்கியறைந்தான். அந்த ராக்ஷஸவீரன் அதனால் மகா கோபமடைந்து, ஒரு கையால் இரு பெரிய கண்டர் கோடாலியை எடுத்துச் சுழற்றி அங்கதன் மேல் விட்டெறிந்தான். அது பிரதிதினம் எண்ணெய்த் தடவி தேய்க்கப்பட்டுப் பளபளவென்று ஜ்வலித்தது; பர்வதத்தைப் போல் கடினமானது; முறிக்க முடியாதது: அது அந்த வானர வீரனுடைய இடதுதோளில் வந்து வேகமாய் விழுந்தது. அங்கதன் அதனின்றும்

லகுவாய்த் தப்பித்துக்கொண்டு வஜ்ரத்தைப் போன்ற தன் முஷ்டியால் மஹாபார்ச்வனை மரர்பில் குத்தினான். அங்கதன் தன் பிதாவிற்கு ஸமமான பராக்ரமத்தையும் பலத்தையுமுடையவன்; அந்த ராக்ஷஸனுடைய உயிர்நிலைகளையறிந்து அவனுடைய ஹிருதயமிருக்குமிடத்தைக் குறிவைத்து வஜ்ரத்தைப் போன்ற தன் முஷ்டியால் குத்தினவுடன், மஹாபார்ச்வன் ஹிருதயம் பிளந்து பூமியில் விழுந்து உயிரிழந்தான். அதைக்கண்டு அவனுடைய ஸைன்யம் தத்தளித்தது. ராவணனுக்கு அடங்காத கோபமுண்டாயிற்று. தேவர்களும் இந்த்ரனும் ஆகாசவீதியில் உத்ஸாஹத்தால் ஜயகோஷம் செய்ய, வானர்கள் ஸந்தோஷத்தால் ஸிம்ஹநாதம் செய்ய, இவ்விருசப்தங்களும் ஒன்று சேர்ந்து லங்கையிலுள்ள கோபுரங்களையும், வீடுகளையும், கோட்டைகளையும் பிளந்தது. அதைக்கேட்டு ராக்ஷஸாதிபதி ரோஷங்கொண்டு மறுபடியும் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான்.

**அதேந்த்ரஸத்ருஸ் த்ரீத்வநஸயாநாம்
வசிநஸகஸாம் கைவ மஹாப்ரணாதம் |
ஸ்ருத்வா ஸகீராஜம் யுதி ராக்ஷஸேந்த்ர:
புநஸ்ச யுத்தாபீருகோ வதஸ்கேத || (26)**

ஸ-100: ராம ராவண யுத்தாரம்பம்

தஸ்மீம்ஸ் ௬ நிஜதே வீரே விருபாக்ஷ மஹாபலே |
மஹோதரமஹாபாஸ்பர்சிவன ஹரிதன த்ருஷ்ட்வா து ராக்ஷஸிஸன ||

மஹோதரன், மஹாபாஸ்ச்வன், விருபாக்ஷனென்ற ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களி
இறந்ததைக் கண்டு, ராவணன் தேகம் தெரியாமல் கோபங்கொண்டு, தன்
ஸாரதியைப் பார்த்து, “என் மந்திரிகளைக் கொன்றதற்கும் என் ராஜதானியை
முற்றுகையிட்டதற்கும் பதிலாக அந்த ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொன்று என்
துக்கத்தைத் தீர்த்துக் கொள்கிறேன்; ராமனென்ற விருக்ஷத்திற்கு சீதையே
புஷ்பமும் பழமும்; ஸுக்ரீவன், ஜாம்பவான், குமுதன், நளன், மைந்தன்,
த்விவிதன், அங்கதன், கந்தமாதனன், ஹனுமான், ஸுவேணன் முதலிய
வானரவீரர்கள் பெருங்கிளைகள்; அந்த மரத்தை இன்று வேரறுக்கிறேனென்று
கர்ஜித்துக்கொண்டு, ரதவேகத்தால் பத்துத்திக்குகளையும் நடுங்கச் செய்து
ராகவனை எதிர்த்தான். ஆறுகள், மலைகள், வனங்கள், மிருகங்கள், பகலிகள்
நிறைந்த பூமி முழுவதும் அந்தச் சப்தத்தால் நடுங்கிற்று. கோரமான ஒரு
தாமஸாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்து வானரர்களை வாட்டினான்; அவர்கள்
நான்கு புறங்களிலும் கூட்டங்கூட்டமாய் விழுந்தார்கள். அவர்கள்
முறிபட்டோடும்பொழுது கிளம்பின புழுதி கோரமாயிருந்தது. பூர்வத்தில்
ப்ரஹ்மாவால் நிர்மிக்கப்பட்ட அந்த அஸ்த்ரவேகத்தை வானரர்கள் ஸஹிக்க
முடியவில்லை. தசக்ரீவனுடைய பாணங்களால் தன் ஸைன்யங்கள்
கலங்கினதைக் கண்டு, ராகவன் யுத்தம் செய்யத் திரும்பினார்..

பிறகு அந்த ராக்ஷஸவீரன் வானர ஸைன்யத்தை அடித்தும் துரத்திய பின், தன்
எதிரில் ராமன் நிற்பதைக் கண்டான். அவர் சத்ருக்களால் ஐயிக்கமுடியாதவர்;
மஹாவிஷ்ணுவும் தேவேந்த்ரனும் நிற்பதுபோல் லக்ஷ்மணனுடன் யுத்தபூமியில்
காக்கி கொடுத்தார். மேருவைப்போல் ஆகாசத்தையளாவின கோதண்டத்தின்
மேல் லீலையாய்ச் சாய்ந்துகொண்டிருத்தார்; மலர்ந்த செந்தாமரையிதழ்களைப்
போல் சிவந்து அகன்று நீண்ட நேத்ரங்களையுடையவர்; முழங்கால் வரையில்
நீண்ட புஜங்களையுடையவர். சத்ருக்களின் கொழுப்பையடக்குகிறவர்; பலமும்
தேஜஸும் உருவமெடுத்தது போன்றவர்; ஆதிசேஷாவதாரமான
லக்ஷ்மணனுடைய ஸஹாயத்தைப் பெற்றவர். வானரர்கள் பயந்தோடு வதையும்
ராவணன் தன்னையெதிர்த்து வருவதையும் கண்டு, அடங்கா மகிழ்ச்சி
கொண்டு, கோதண்டத்தை நடுவில் பிடித்து வளைத்துப் பூமியெங்கும்
கிடுகிடுகென்று நடுங்கும்படி நானேற்றி டங்காரஞ் செய்தார். ராவணனுடைய
சரமாரியாலும் ராமனுடைய நானோசையாலும் ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும்

மெய் மறந்து விழுந்தார்கள். ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய பாணமார்க்கத்தில் வந்த ராவணன் ஸூர்யசந்த்ரர்களுக்கு ஸமீபத்திலிருக்கும் ராஹுவைப் போல் தோன்றினான். (அமாவாஸ்யையில் ஸூர்ய சந்த்ரர்களுக்கு ஸமீபத்தில் ராஹுவருவது உபமானமாக சொல்லப்பட்டதே யொழிய அவனால் இவர்களுடைய தேஜஸின் குறைவு முதலியவை ஏற்பட்டதென இங்கே கருத்தல்ல). அப்பொழுது லக்ஷ்மணன் லங்கேச்வரனுடன் முதலில் யுத்தஞ் செய்ய விரும்பி, வில்லை வளைத்து நெருப்புக் கொழுந்தைப் போன்ற கூர்மையான பாணங்களைப் பிரயோகித்தார். அவை வில்லிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடனே ராவணன் அவைகளை ஆகாசத்தில் பாணங்களால் ஒன்றிற்கொன்று மூன்றிற்கு மூன்று, பத்திற்குப் பத்து இப்படித் தடுத்துக் கண்டித்தான். தன் ஹஸ்த லாகவத்தைக் காட்டி, தன்மேல் லக்ஷ்மணனுடைய பாணம் யாதோன்றும் விழாதபடியால் அவனை அலக்ஷ்யஞ் செய்து அப்புறஞ் சென்று மேருவைப்போல் அசையாமல் நிற்கும் ரகுவீரனையெதிர்த்தான்.

கோபத்தால் கண்கள் சிவந்து ராமனைச் சரமாரியால் மறைத்தான், அவைகளை ராமன் பல்லங்களால் கண்டிக்க, அவை கோபங்கொண்ட கோரமான ஸர்ப்பங்களைப்போல் பூமியில் விழுந்தன. பிறகு ஒருவரையொருவர் பலவகை தீக்ஷ்ணமான பாணங்களால் அடித்தார்கள். இடசாரி, வலசாரி, மண்டலம் முதலிய அடிவாரிசைகளைக் காட்டினார்கள். ஒருவர்க்கொருவர் பின் வாங்காமல் பாணங்களைத் தடுத்து வந்தார்கள். அந்த யுத்தத்தைப் பார்த்து யமனும் ருத்ரனும் யுத்தஞ் செய்கிறார்களோ வென்று ஸகல ப்ராணிகளும் நடுங்க, மழைக்காலத்தில் ஆகாசம் மேகங்களால் கருத்து, மின்னற்கொடிகளால் ப்ரகாசிப்பதுபோல், அவர்களுடைய பாணங்களால் ஆகாசம் மறைந்தது. பாணாக்கினியால் ஜ்வலித்தது. சரமாறிகளால் ஆகாசத்தில் ஜன்னல்கள் வைத்தது போலிருந்தது. அந்த அம்புகள் அழகான கணுக்களுள்ளவை; கூர்மையான முனைகளுள்ளவை. கழுகிறகுகள் பூண்டவை; மகா வேகமுள்ளவை. அவ்விருவரும் தங்களுடைய சரங்களால் ஆகாசமும் பூமியும் தெரியாதபடி ஒரே இருட்டாய்ச் செய்தார்கள். ஸூர்யன் அஸ்தமித்த பிறகு நீருண்ட மேகங்கள் ஆகாசத்தில் பரவினது போலிருந்தது. அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் கொல்ல நிச்சயித்து செய்யும் யுத்தம் முன்பு இந்த்ரனுக்கும் விருத்ராஸுரனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தைப்போன்றது. அதுவரையில் ஒருவரும் இப்படி யுத்தஞ் செய்ததில்லை. ராவணனுக்கு இவ்விதமான யுத்தம் நேருமென்று ஸ்வப்னத்தில்கூட எண்ணமில்லை. இருவரும் உத்தமமான வில்லாளிகள்; இருவரும் ஆயுதப் பயிற்சியில் நிகரற்றவர்கள்; இருவரும் அஸ்த்ர ரஹஸ்யங்களை அறிந்தவர்களுக்குள் முதன்மை அடைந்தவர்கள்; இருவரும் யுத்தத்தில் ஸகல நடைகளையும்

வரிசைகளையும் காட்டினார்கள்; ஸமுத்ரத்தில் காற்றடிக்கும் திசையில் அலைகள் கிளம்புவதைப் போல், அவ்விருவரும் போகும் வழியில், பாணங்களாகிற அலைகள் மலைகளைப்போல் கிளம்பின. பிறகு பாணப்ரயோகத்தில் நிகற்ற ராவணன், ராமனுடைய நெற்றியில் நாராசபாணங்களை மாலையாகக் தொடுத்து அடித்தான். பயங்கரமான வில்லிலிருந்து விடப்பட்டு நீலோத்பலத்தின் இதழ்களைப் போன்ற நிறமுள்ள அந்தச் சரமாலையை ராமன் சிரஸில் தரித்துக் கொண்டார். அதனால் அவருக்குக் கொஞ்சமாவது உபத்ரவ முண்டாகவில்லை. பிறகு ராமன் கோதண்டத்தை வளைத்து ருத்ராஸ்திர மந்த்ரத்தை ஜபித்துப் பாணங்கள் ப்ரயோகித்தார். அவை மஹாமேகம் போன்ற ராவணனுடைய கவசத்தில் விழுந்தும் அதைப் பிளக்க முடியவில்லை. அவனுக்கு யாதொரு உபத்ரவமுமுண்டாகவில்லை. பிறகு ரகுநந்தனன் சில பாணங்களை யெடுத்துச் ச்ரேஷ்டமான அஸ்த்ரங்களுடைய மந்த்ரங்களால் ஜபித்து ராவணனை நெற்றியிலடித்தார். அவைகளை ராவணன் அநேக பாணங்களால் தடுத்தான். அவைகளையும் பிளந்து ஐந்துதலை நாகங்களைப்போல் சீறிக்கொண்டு பூமியில் ப்ரவேசித்தன.

இப்படி ராகவனுடைய அஸ்த்ரத்தைக் கண்டித்து ராவணன் மஹாகோரமான அஸுராஸ்த்தரத்தை ப்ரயோகித்தான். அதிலிருந்து ஸிம்ஹம், புலி, கழகு, காக்கை, பருந்து, நரி, செந்நாய், ஐந்து தலை நாகங்கள், ஸர்ப்பங்கள், கோவேறு கழுதைகள், பன்றிகள், நாய்கள், கோழிகள், மகரங்கள், கருநாகங்கள் முதலியவைகளைப் போல் பயங்கரமான முகங்களையுடைய அநேக பாணங்கள் வெளிப்பட்டன. அதைக் கண்டு ரகுவீரன் உத்ஸாஹத்துடன் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ஆக்கனையாஸ்த்ரத்தை ப்ரயோகித்தார். கொழுந்தவிட்டெரியும் நெருப்பு, ஸூர்யன், சந்த்ரன், அர்த்தசந்த்ரன், தூமகேது, க்ரஹங்கள், நக்ஷத்ரங்கள், எரிகொள்ளிகள், மின்னற்கொடிகள் முதலியவைகளைப் போல் முகங்களையுடைய தீவ்ணமான பாணங்கள் அதிலிருந்து கணக்கில்லாமல் வெளிப்பட்டன. தசமுகனுடைய அஸ்த்ரம் ராமனுடைய அஸ்த்ரத்தால் அடிக்கப்பட்டு ஆகாசத்திலிருந்து தூள் தூளாய் விழுந்தது. அந்த அப்புதமான செய்கையைக் கண்டு ஸுகீவன் முதலிய வானர வீரர்கள் ரகுநாதனை மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் கொண்டாடிக் கர்ஜித்தார்கள்; தாசரதியும் திருப்தியடைந்தார்.

**ததஸ் ததஸ்த்ரம் வீந்ஜுத்ய ராகவ:
ப்ரஸுஜ்ய தத் ராவண ப்ரஹ்மநிஸ்ருதம் |
முதாந்விதோ தாபரதீர் மஹாஹுவே
வீந்ஜு ருச்சைர் முத்தா: கபீஸ்வரா: || (50)**

ஸ-101: லக்ஷ்மணன் சக்தியாலடிபட்டது

தஸ்மீத் ப்ரதீக்ஷதேஸ்த்மீர ஸு ராவணோ ராக்ஷஸாதீப: |
க்மீராதம் ச த்விருணம் சக்மீர க்மீராதாச் சாஸ்த்ர மநந்தரம் || 11

தான் பிரயோகித்த அஸ்த்ரம் வீணானதைக் கண்டு ராவணன் இருமடங்கு கோபங்கொண்டு, வேறொரு அஸ்த்ரத்தை யெடுத்தான். அது மயனால் செய்யப்பட்டது; ருத்ரனை தேவதையாயுடையது; வெகு காந்தி பொருந்தினது. அதை ராகவன்மேல் ப்ரயோகித்த பொழுது அதிலிருந்து குலங்கள், கதைகள், உலக்கைகள், வில்லுகள், இடிகள் முதலிய அநேக ஆயுதங்கள் வஜ்ரங்களைப்போல், கடினமாய் நெருப்பு ஜ்வாலைகளுடன் யுகங்களின் முடிவில் தீஷ்ணமான சண்ட மாருதங்களைப்போல் அதிவேகமாய்க் கிளம்பி வந்தன. உத்தமமான அஸ்த்ரங்களின் ரஹஸ்யங்களை அறிந்தவர்களுக்குள் ச்ரேஷ்டரான ராகவன் அதைக்கண்டு, ஸந்தோஷித்துச் தேஜஸும் காந்தியும் விருத்தியடைந்து, காந்தர்வாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அதைத் தடுத்தார். தசானன் ஸூர்யாஸ்த்ரத்தைப் பிரயோகித்தான். அதிலிருந்து மஹாகாந்தியுள்ள சக்ரங்கள் வெளிக்கிளம்பின. அவை ஆகாசமெங்கும் பரவி, ஸகல திக்குகளிலும் சந்த்ரஸூர்யர்கள் நிறைந்ததுபோல் ப்ரகாசித்தன. ராமன் அந்த விசித்திரமான சரங்களைப் பாணவர்ஷத்தால் நாசம் செய்தார். ராவணன் பத்துப் பாணங்களால் ராமனை ஸகல அவயங்ங்களிலும் துளைத்தான். மஹாதேஜஸ்வியான ராமன் கொஞ்சங்கூடக் கலங்காமல் ராவணனை ஸகல அங்கங்களிலும் பாணங்களால் துளைத்தார்.

இப்படி ராவணனைக் தடுத்து ராமன் சற்று ச்ரமபரிஹாரம் செய்து கொண்டிருக்கையில், லக்ஷ்மணன் ஏழு உத்தமமான பாணங்களையெடுத்து, மனுஷ்யனுடைய தலையையுடைய ரதத்வஜத்தை அறுத்துத்தள்ளி, ராவணனுடைய ஸாரதியின் சிரைஸக் குண்டலங்களுடன் கொய்தார். யானையின் துதிக்கையைப் போன்ற அந்த ராக்ஷஸனுடைய வில்லை ஐந்து கூர்மையான சரங்களால் பொடி செய்தார். கருத்த மேகங்களைப் போலும் பர்வதங்களைப்போலும் அவனுடைய ரதத்தில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகளை, விபீஷணன் பாய்ந்து கதையால் அடித்துக் கொன்றான். உடனே ராவணன் பூமியில் குதித்து, விபீஷணன் மேல் அடங்காக் கோபங்கொண்டு நெருப்பிடிபோல் ஜ்வலிக்கும் ஒரு சக்தியையெடுத்து, விபீஷணன் மேல் ப்ரயோகித்தான். அது வருமுன்னே லக்ஷ்மணன் மூன்று பாணங்களால் அதைக் கண்டித்தார். அதைக் கண்டு வானர்கள் பெருங் கூச்சலிட்டார்கள். அந்தச் சக்தி தங்கமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, ஆகாசத்திலிருந்து எரிகொள்ளி

விழுவதுபோல் நெருப்பு பொரிகளுடன் மூன்று துண்டங்களாய்ப் பூரியில் விழுந்தது. உடனே ராவணன் ரோஷத்தால் நேத்ரங்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறிகள் பறக்க வேறொரு உக்ரமான சக்தியையெடுத்தான். அது சந்தனம் அகில் முதலிய தூபதீபங்களால் பூஜிக்கப்பட்டது; யமனாலும் நெருங்க முடியாதது. தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது. இந்த்ரனுடைய இடியைப்போல் கோரமாய், ராவணனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்டு, விபீஷணனைக் கொல்வதற்காக வருவதைக் கண்டு லக்ஷ்மணன், “இது விபீஷணன் மேல் விழுந்தால் அவன் பிழைக்க மாட்டான்” என்றெண்ணி, அவனை அப்புறம் தள்ளி, மறைத்துக்கொண்டு தான் முன்னே வந்து நின்று, வில்லை வளைத்து, ராவணன் அந்தச் சக்தியைப் ப்ரயோகிக்காதபடி பாணவர்ஷத்தால் அவனைத் தடுத்தார். அதனால் ராவணன் விபீஷணனைக் கொல்லமுடியாமல், ‘லக்ஷ்மணனால் இவன் தப்பினானல்லவா’ என்று கோபங்கொண்டு, “அடே! துவட்ட! நீ விபீஷணனை இன்று மரணத்திலிருந்து தப்பிவித்தாயல்லவா, அதற்குப் பதிலாக இந்தச் சக்தி உன் உயிரை வாங்கப்போகிறது. இதுவரையில் அநேக சத்ருக்களின் ப்ராணனைக் கொள்ளை கொண்டிருக்கிறது. ரத்தத்தால் பூசப்பட்டிருப்பதைப் பார். உன் ஹிருதயத்தைப் பிளந்து, உன் உயிருடன் என்னிடத்தில் வரப்போகிறதென்று கூறி ராவணன் அந்தச் சக்தியை மஹாகோபத்துடன் லக்ஷ்மணனை உத்தேசித்து விடுத்தான். அது எட்டுத் தங்கமணிகள் கட்டிக் கம்பீரமான நாதத்துடன் கூடினது; மயன் தன்னுடைய மாயா பலத்தால் அதை ஸிருஷ்டித்தான்; வீண்போகாதது; சத்ருக்களை நாசஞ்செய்யும் ஸ்வபாவமுள்ளது; தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்தது. அதை ப்ரயோகித்து, லக்ஷ்மணன் அதற்குத் தப்ப மாட்டானென்று, ராவணன் ஸந்தோஷத்தால் கர்ஜித்தான். அது பயங்கரமான வேகத்துடன். இந்த்ரனுடைய இடியைப்போல் குமுறிக்கொண்டு லக்ஷ்மணனை நோக்கி வந்தது, அப்பொழுது ராமன் லக்ஷ்மணனுக்கு ‘மங்களமுண்டாகட்டு’ மென்று வாழ்த்தி அந்த சக்தியைப் பார்த்து, “நீ லக்ஷ்மணனைக் கொல்ல முடியாமல் வீணாகக்கடவ” யென்று சொன்னார். ராவணன் மஹாகோபத்துடன் ப்ரயோகித்த சக்தி, கொடிய ஸர்ப்பத்தைப்போல், பயமில்லாமல் எதிர்த்து நிற்கும் லக்ஷ்மணனுடைய விசாலமான மார்பில் விழுந்தது. ராவணன் கடும் வேகத்துடன் சுழற்றியெறிந்த அந்தச் சக்தி தேஹத்தில் ஆழமாய்ப் பாய்ந்து, மஹாஸர்ப்பத்தின் நாக்கைப் போல் நெருப்புக் கொழுந்துகளுடன் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்க லக்ஷ்மணன் ஹிருதயம் பிளந்து பூரியில் விழுந்தார்.

ஸமீபத்திலிருந்த ராமன் அதைக்கண்டு, அவனிடத்திலுள்ள ஸ்நேஹத்தால் மனம்நொந்தார். மஹாதேஜஸ்வியானாலும் அதைத் தாங்க முடியாமல், கொஞ்சநேரம் என்ன செய்யலாமென்று யோசித்துக் கண்ணீர் பெருக ப்ரளய

காலாக்கினியைப் போல் கடுங் கோபமடைந்தார். பிறகு இது துக்கப் படுவதற்கு ஸமயமல்லவென்று ராவணனைக் கொல்ல நிச்சயித்து அவனுடன் கோர யுத்தம் செய்தார். ஸீதையை அபஹரித்த துக்கம் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து அதிகரித்தது. சக்தியால் ஹிருதயம் பிளந்து தேஹமெங்கும் ரத்தத்தால் நனைந்து, அசைவற்ற மஹாஸர்ப்பத்தைப் போல் லக்ஷ்மணன் கிடப்பதையும் கண்டார். ராவணனைக் கொல்லாமல் விடுவதில்லையென்று நிச்சயித்தார். ராவணன் அதிசீக்கிரமாய் எய்த அம்புகளால் வானரச்ரேஷ்டர்கள் அந்தச் சக்தியைப் பிடுங்கி யெடுத்து ஓடிக்க முடியவில்லை. அது லக்ஷ்மணனைத் துளைத்துப் பூமியில் பதிந்தது. ராமன் அந்தப் பயங்கரமான ஆயுதத்தை லகுவாய்ப் பிடுங்கிக் கைகளால் தடவி ஓடித்தெறித்தார். அப்பொழுது ராவணன் அவரை ஸகல அவயவங்களிலும் மர்ம ஸ்தானங்களிலும் சரங்களால் துளைத்தான். அவைகளைச் சற்றும் லக்ஷ்யஞ்செய்யாமல் ராமன் லக்ஷ்மணனைக் தழுவிக்கொண்டு, ஸுகீவனையும் ஹனுமானையும் அழைத்து,

“நீங்கள் லக்ஷ்மணனைச் சூழ்ந்திருங்கள். கோடையின் முடிவில் மழைஐலத்திற்காக் காத்துக்கொண்டிருக்கும் சாதகபக்ஷி மேகத்தைக் கண்டதுபோல், இந்தப் பாவியைக் கொல்வதற்கு ஸமயம் தேடிக் கொண்டிருந்தேன்; இன்று நேர்ந்தது; இப்பொழுது என் பராக்ரமத்தை பிரயோகித்து இவனுடைய பத்துத்தலைகளையும் அறுக்கிறேன். இன்னும் ஒரு முஹூர்த்தத்தில் ராமனாவது, ராவணனாவது மடிவதைப் பாருங்கள். நான் கையில் கிடைத்த ராஜ்யத்தையிழந்ததும், தண்டகாரண்யத்திற்கு வந்ததும், அங்கே ஓரிடத்திலில்லாமல் அலைந்ததும், ஸீதையைப் பறிகொடுத்ததும் பிறகு ராக்ஷஸர்களோடு யுத்தஞ் செய்ததும் நரக வேதனையைப் போல் எனக்குத் தாங்கமுடியாத துக்கத்தையுண்டு பண்ணுகின்றன. இன்று ராவணனைக் கொன்று அவற்றையெல்லாம் மறப்பேன். வானரசைன்யத்தை இவ்வளவு தாரம் அழைத்து வந்ததும், வாலியைக் கொன்றதும், ஸுகீவனைப் பட்டத்தில் வைத்ததும், ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும், அதில் அணைகட்டினதும் இவனுக்காக அல்லவா? இந்தப்பாபி இன்று என் கண்ணில் பட்டிருக்கிறான். இனி உயிருடன் திரும்பிப் போவானா? பார்வையால் கொல்லும் கொடிய விஷமுள்ள நாகத்தினிடத்திலகப்பட்டவன் தப்புவதுண்டோ? நீங்களெல்லோரும் இதோவிருக்கும் பர்வதங்களிலுட்கார்ந்து ஸுகமாய் வேடிக்கைப் பாருங்கள். ராமன் ஸகல லோகங்களிலும் நிகரில்லாத வீரனென்பதும் பராக்ரமத்தால் எல்லோரையும் ஸந்தோஷப் படுத்துகிறெவனென்பதும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள தேவ, கந்தர்வ, ஸித்த, சாரண ரிஷிகணங்கள் முதலிய ஸகல ஜந்துக்களுக்கும் தெரியும். (நான்

அவதாரமெடுத்ததின் ப்ரயோஜனமென்று உட்கருத்து). இன்றைக்கு நான் செய்யப் போகிற அப்புதமான யுத்தத்தை லோகங்களிலுள்ள சராசர வஸ்துக்களும் தேவகணங்களும் இந்தப் பூமியுள்ளவரைக்கும் கூடக்கொண்டாடும்” என்று சொல்லிவிட்டு,

தங்கக்கட்டுள்ள கூர்மையான பாணங்களால் ராவணனை ஜாக்ரதையாய் அடித்தார். மேகங்கள் நீர்த்தாரைகளைச் சொரிவது போல் தசமுகன் ஜ்வலிக்கும் காராசங்களையும் உலக்கைகளையும் ராமன்பேரில் வர்ஷித்தான். அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து ப்ரயோகித்த பாணங்கள் தாக்கும் சப்தம் கோரமாயிருந்தது. அவை முறிந்து சிதறி ஆகாசத்திலிருந்து ஜ்வலிக்கும் முனைகளுடன் பூமியில் விழுந்தன. அவர்களுடைய நானோசை ஸகல ப்ராணிகளுடைய ஹிருதயத்தையும் நடுங்கச்செய்தது. பெருங்காற்றாலடிக்கப்பட்ட மேகத்தைப்போல், ராவணன் ராமனுடைய சரமாரியால் மிகவும் வருந்தி, நிற்கமுடியாமல் பயந்து ஓடிப்போனான்.

ஸ கீர்யமாண: பரஜால வ்ருஷ்டி:
மஹாத்மநா தீப்த கதநுஷ்மதார்தித: |
பயாத் ப்ரஹுத்ராவ ஸமேத்ய ராவணோ
யதாநிலேநாப் ஹதோ வலாஹக: || (65)

ஸ-102: லக்ஷ்மணன் மூர்ச்சை தெளிந்தது

பாக்த்யா வீந்ஜதம் த்ருஷ்ட்வா ராவணேந பவீயஸா |
லக்ஷ்மணம் ஸமரே பரூரம் ருத்விரஸக பரீப்ஷதம்॥ (1)

லக்ஷ்மணன் ராவணனுடைய சக்தியாலடிப்பட்டு ரத்தம் பெருகக் கிடப்பதைக் கண்டு, ராமன் ராவணனுடன் கோரயுத்தம் செய்து கொண்டு பாணங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டே ஸுவேணனைப் பார்த்து, “மஹாகுரனான நமது லக்ஷ்மணன் ராவணனுடைய வீர்யத்தால் பூமியிலடித்துத் தள்ளப்பட்டான். மஹாஸர்ப்பத்தைப் போல் கிடந்து புரளும் லக்ஷ்மணனைக் கண்டு எனக்குத் துக்கம் அதிகரிக்கிறது. உயிரைக் காட்டிலும் எனக்கு ப்ரியமான லக்ஷ்மணன் ரத்தத்தால் நனைந்து கிடக்கையில் நான் இந்திரியங்கள் சிதறி எப்படி, யுத்தஞ் செய்வேன்? ஸகல உத்தம லக்ஷணங்களும் பொருந்தின இந்த வீரச்ரேஷ்டன் யுத்தத்தில் ப்ரிய முள்ளவன்! என் உடன் பிறந்தவன்; என்னை நம்பி வந்தவன்; இவன் இறந்தால் எனக்கு ஸுகம் எதற்கு? உயிரை வைத்துக் கொள்ளவும் வேண்டுமோ? என் பலம் வெட்கமடைந்து அடங்குகிறது; கோதண்டம் கையிலிருந்து நழுவுகிறது; பாணங்கள் கைக்கு வரவில்லை; கண்ணீர் கண்களை மறைக்கிறது; ஸ்வப்னத்தில் ஆபத்திலிருந்து தப்பித்துக் கொள்வதற்காக வேகமாய் ஓட வேண்டுமென்று விரும்புகிறவனுக்குக் கால்கள் எப்படிப் பதிந்து ஸ்வாதினப் படாமலிருக்குமோ அப்படித் தீவீரமான கவலை என்னை ஆழ்த்துகிறது. உயிரை விடுவது நலமென்று தோன்றுகிறது” என்று கூறினார்,

ரகுவீரன் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்துப் பார்த்து, அவன் உயிர் நிலையில் அடிபட்டு உபத்ரவத்தை ஸஹிக்க முடியாமல் பெரு மூச்சுவிட்டுக் கொண்டு புரளுவதைக் கண்டு, சோகமும் கவலையும். மேற்கொண்டு, இந்திரிய ஸ்வாதீனமற்று ப்ரலாபித்தார், “எனக்கு வெளியில் ஸஞ்சரிக்கும் ப்ராணனான லக்ஷ்மணன் அடிபட்டுப் புழுதியில் விழுந்து கிடப்பதைக் கண்டபிறகு ராஜ்யத்தாலும், ப்ராணனாலும், யுத்தத்தாலும் என்ன ப்ரயோஜனம்? என் அருமைத் தம்பி அடிப்பட்டுக் கிடக்கையில் எனக்கு ஒன்றுந்தோன்றவில்லை. என் மனஸும், புத்தியும், இந்திரியங்களும் அவனிடத்தில் லயமாயின. நான் நடைப்பிணம் போலானேன். பார்யைகளை எந்தத் தேசத்திலும் ஸம்பாதிக்கலாம்; பந்துக்கள் எந்தத் தேசத்திலும் கிடைப்பார்கள். ஆனால் உடன்பிறந்தான் கிடைக்கக்கூடிய தேசம் மாத்ரம் கிடையாது” என்று கூறி சோகத்தால் இந்திரியங்கள் கலங்கி, பார்ப்போர் பரிதாபிக்கும்படி அடிக்கடி பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, ரகுநாதன்

புரண்டமுவுதைக் கண்டு, ஸுஷேணனென்ற வானர வீரன் அவரை ஸமாதானம் செய்தான்.

“ஸ்வாமி! ஸகல சுப லக்ஷணங்களுக்குமிருப்பிடமான லக்ஷ்மணன் மரணமடையவில்லை; இவருடைய முகம் விகாரமடைய வில்லை; நிறம் மாறவில்லை; காந்தி குறையவில்லை; ப்ரஸன்னமாயும் தேஜஸுடனும் விளங்குகிறது; கைகள் தாமரைப் புஷ்பங்களைப் போல் சிவந்திருக்கின்றன; நேத்ரங்கள் தெளிவாயிருக்கின்றன. உயிரற்றவர்களுக்கு இவ்விதமான லக்ஷணங்கள் கிடையாது; தீர்க்காயுஸ்ள்ளவர்களுடைய முகங்கள் இப்படியிருக்கும். இவர் மரணமடையவில்லை; பிழைத்திருக்கறார்; ஸுகமாய்த் தூங்கிக். கொண்டிருப்பவனைப் போல் கைகால்களை விரித்துக்கொண்டு படுத்திருக்கும் இவருடைய ஹிருதயம் ஸரியாய் அடித்துக்கொண்டு வருகிறது. ஆகையால் இவர் உயிரோடிருக்கறாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை” என்று ரகுவீரனைத் தேற்றி, ஸம்பத்திலிருந்த ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, “வாயுபுத்ர! இங்கிருந்து அதிசீக்ரமாய் ஓஷதிபர்வதத்திற்குச் செல். முன்பு ஜாம்பவான் அதன் லக்ஷணங்களையும் இடத்தையும் வர்ணித்திருக்கிறார். அதன் தென் சிகரத்திலிருந்து விசல்யகரணீ, ஸாவர்ணகரணீ, ஸந்தானகரணி, ஸஞ்சீவினீ என்ற ஓஷதிகளைக் கொண்டுவா. அவைகளால் லக்ஷ்மணன் மூர்ச்சை தெளிந்து முன்போல் ஸுகமாயிருக்கும்படிச் செய்கிறேன்” என்றான்.

உடனே ஆஞ்ஜநேயர் ஆகாச மார்க்கமாய் ஓஷதிபர்வதம் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, அவைகளைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் கவலைகொண்டார். ‘இந்த ஓஷதிகளின் அடையாளங்களையும் லக்ஷணங்களையும் நன்றாய்த் தெரிந்து கொள்வதற்காக மறுபடியும். ஸுஷேணனிடத்தில் நான் சென்றால் கால தாமதமாகும்; உத்தேசித்த கார்யமும் கெடும். ஆகையால் இந்தச் சிகரத்தைப் பெயர்த்துக் கொண்டு போவது நலம். அவை இதில் வளர்கின்றன வென்று ஸுஷேணன் சொல்லியிருக்கிறான். என் அந்தக்கரணம் தெளிந்திருப்பதால் அவை இங்கிருக்க வேண்டுமென்றே நிச்சயிக்கிறேன்’ என்று தனக்குள் ஆலோசித்துக் கொண்டு, ஓஷதி பர்வதத்தின் தென்சிகரத்தில் தன் வாலைச் சுழற்றி மூன்று தரம் அசைத்தார். அதை மரங்களோடும் மிருகங்களோடும் நதிகளோடும் பிடுங்கியெடுத்து, கைகளால் பந்தாடிக்கொண்டு அதிசீக்ரமாய்த் திரும்பி வந்து, ஆகாச வீதியிலிருந்து ஓர் கருத்த நீருண்ட மேகத்தைப்போல் வானர ஸைன்யத்திற்கு நடுவில் குதித்தார்.

சற்று இளைப்பாறி அர்தப் பர்வதசிகரத்தை ஸுஷேணனுக்கெதிரில் வைத்து, “நீ கொண்டுவரச் சொன்ன ஓஷதிகள் எனக்கு அடையாளம் தெரியவில்லை.

ஆகையால் அந்தச் சிகரத்தை அப்படியே பெயர்த்துக் கொண்டு வந்திருக்கேன்”! என்றார்.

ஸுஷேணன் வாயுபுத்ரனைப் புகழ்ந்து, அந்தச் சிகரத்திலிருந்து வேண்டிய ஓஷதிகளையெடுத்துக்கொண்டான். தேவர்களாலும் செய்யமுடியாத அப்புத கார்யத்தை மாருதி செய்ததைப்பற்றி வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஆச்சர்யமடைந்தார்கள். பிறகு ஸுஷேணன் அந்த ஓஷதிகளைப் பிழிந்து லக்ஷ்மணனை முகரும்படி செய்தான். அவருடைய தேகத்திலிருந்து பாணங்களெல்லாம் உதிர்ந்து விழுந்தன; காயங்கள் ஆறின; உபத்ரவம் நீங்கிற்று; முன்போல் அளவற்ற பலபராக்ரமத்துடன் பூமியிலிருந்து கிளம்பினார். அதைக் கண்டு வானார்கள் ‘நல்லது நல்லதெ’ன்று ஸுஷேணனைக் கொண்டாடினார்கள். ரகுவீரன் லக்ஷ்மணனை “வா, வா” என்றழைத்து, வெகுப்ரேமையுடன் இறுகத் தழுவிக் கண்ணீருதிர்த்தார், “வீரசிகாமணே! நீ செத்துப் பிழைத்ததை என் புண்யவசத்தால் பார்க்கின்றேன். நீ இறந்தால் எனக்கு ப்ராணனாலாவது, ஸீதையாலாவது, சத்ருக்களை ஜயிப்பதாலாவது ஆக வேண்டியதென்ன!” என்று தன் ப்ரியத்தை வெளிப்படுத்தினார்.

அதைச்சேட்டு லக்ஷ்மணன் வருத்தமடைந்து, வார்த்தைகள் குளர, “அண்ணா! என்ன வார்த்தை சொன்னீர்கள்? தங்களுடைய பராக்ரமம் வீண்போகாதல்லவா? ராவணனைக் கொன்று விபீஷணனை இந்த லங்காராஜ்யத்தில் அபிஷேகஞ் செய்வேனென்று முன்பு ப்ரதிக்கைஞ் செய்திருக்கிறீர்களல்லவா? யாரோ கையாலாகாதவன்போலும், ஊரும்பேருமில்லாதவன் போலும், இப்பொழுது இப்படிப் பேசத்தகுமா? பாபலேசுமில்லாத புண்யமூர்த்தி! ஸாதுக்கள் தாம் செய்த பிரதிக்கையைக் கைவிடமாட்டார்கள். ப்ரதக்கையை நிறைவேற்றுவது பெருந்தன்மையின் லக்ஷணம். தாங்கள் ஸீதையையும் ஜயத்தையுமடைவதில் எனக்காக அச்ரத்தை கொள்வது நியாயமல்ல. ராவணனைக் கொன்று, தாங்கள் சொன்ன வார்த்தையை நிறைவேற்றுங்கள். தங்களுடைய பாணமார்க்கத்தில் வந்த சத்ரு உயிருடன் தப்புவானா? கூர்மையான தந்தங்களுடன் கோபத்தால் கர்ஜிக்கும் ஸிம்ஹத்தின் கண்ணில்பட்ட யானை தப்புமா? ஸூரியன் அஸ்தமிப்பதற்கு முன் இந்தச் சூஷ்டனை அதி சீக்ரமாய்க் கொல்லவேண்டும். ராவணனை யுத்தஞ்செய்து கொல்ல வேண்டுமென்றிருந்தால், ப்ரதிக்கையை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்றிருந்தால், ஸீதையை மறுபடியும் அடைய வேண்டுமென்றிருந்தால் இப்போது நான் ப்ரார்த்திக்கறபடி சீக்ரமாய் நடவுங்கள்” என்றார்.

யதி! வதம்ச்சஸீ ராவணஸ்ய ஸங்க்ஷய

யதி ச க்ருதாம் த்வயீஹேச்சஸீ ப்ரதிஜ்ஞாம் |
யதி! த்வ ராஜவராத்மஜாபீஸாஜ:
கரு ச வஹே மம ஸீக்ர மத்ய வீர|| (64)

ஸ-103: ராமன் இந்திரனுடைய ரதத்திலேறி யுத்தம் செய்தது

ஸக்ஷேமணோந த தத்வாக்யமுத்தம் ப்ரருத்வா ஸ ராகவ: |
ஸந்ததே பரவீரக்ஷோநா தநு ராதாய வீர்யவாந் || ௩)

அதைக்கேட்டு ரகுநந்தன் வில்லையெடுத்து வளைத்துக் கோரமான சரங்களை ராவணன்மேல் ப்ரயோகித்தார். பிறகு அந்த ராக்ஷஸன் வேறு ரதத்திலேறி, ஸூர்யனை விழுங்க ராஹு ஓடி வருவதுபோல், ராமனை நோக்கி ஓடிவந்து, ரதத்திலிருந்து கொண்டே ராமனை வஜ்ராயுதம் போன்ற கோரமான பாணங்களால் அடித்தான். ரகுநாதன் கொழுந்து விட்டெறியும் நெருப்பைப் போன்ற அம்புகளால் தசகண்டனைப் பிளந்தார். பூமியில் நிற்கும் ராமன் ரதத்திலிருக்கும் ராவணனுடன் யுத்தஞ்செய்வது ஸரியல்லவென்று தேவ கந்தர்வ தானவர்கள் அபிப்ராயப்பட்டு, இந்திரனுடைய ரதத்தை ராமனிடத்திலனுப்பினார்கள். அது தங்கத்தால் அலங்கரிக்கப்பட்டு மதுரமாய்ச் சப்திக்கும் அநேக ஸுவரண மணிகளால் விளங்கிற்று. பாலஸூர்யனைப்போல் காந்தி பொருந்தின; வைடூரியங்களால் விளங்கும் ஸூர்ய தேஜஸுள்ள அச்வங்கள் பூட்டினது; வெண்சாமரங்களாதும் தங்க ஜன்னல்களாலும் விளங்கிற்று; அழகான தங்க த்வஜத்தையுடையது. இந்த்ரனுடைய ஸாரதியான மாதலி அதை ஆகாசத்திலிருந்து ராமனிருக்குமிடத்திற்கு கொண்டு வந்து, கையில் குதிரைச் சவுக்குடன் ரதத்திலிருந்தபடி கைசுப்பி, “ஸ்வாமி! தாங்கள் ராவணனை ஜயிக்க வேண்டுமென்று விரும்பி தேவராஜன், இந்த ரதத்தையனுப்பினார். சத்ரு குலகால! அளவற்ற காந்தி பொருந்தினவரே! நிகரில்லாத பலவானே! இந்த்ரனால் கொடுக்கப்பட்ட இந்தப் பெரிய வில்லையும் அக்னிபோல் ஜ்வலிக்கும் கவசத்தையும் ஸூர்ய தேஜஸுள்ள பாணங்களையும் கூர்மையான சக்தியையும் அங்கீகரித்து, இந்தத் திவ்யரதக்கிலேறி ராவணனை ஜயிக்கக்கூடவீர்கள். மஹேந்த்ரன் தானவர்களை ஜயிக்கும்பொழுது நான் ஸாரத்யம் செய்தேன். இன்று தாங்கள் ராவணனை ஜயிக்கும்பொழுது தங்களுக்கு. ஸாரத்யம் செய்யும் பாக்யத்தைப் பெற்றேன்” என்றார். ராமன் அந்த ரதத்தை ப்ரதக்ஷிணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து பூர்ண சந்திரனைப் போல் ஸகல லோகங்களையும் தன் காந்தியால் ப்ரகாசிக்கச் செய்து கொண்டு அதிலேறினார்.

பிறகு ராமனுக்கும் ராவணனுக்கும் நடந்த யுத்தம் மிகவும் அப்புதமாக இருந்தது. பார்த்தவர்களுக்குப் பயத்தால் மயிர்க் கூச்சத்தை உண்டு

பண்ணிற்று. உத்தம அஸ்திரங்களின் ரஹஸ்யத்தைப் பூர்ணாமாயறிந்த ரகுவீரன், ராவணனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட காந்தர்வம், தைவம் முதலிய அஸ்திரங்களை அந்தந்த அஸ்திரங்களாலேயே தடுத்தார். பிறகு ராவணன் கோபங்கொண்டு கோரமான ராக்ஷஸாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்தான். அவனுடைய வில்லிலிருந்து தங்கக்கட்டுகளுள்ள பாணங்கள் வெளிப்பட்டு, மஹாவிஷ்ணுள்ள ஸர்ப்பங்களாய் ராமனைச் சூழ்ந்துகொண்டன. அவை நெருப்பு ஜ்வாலைகளைக்கக்கும் வாய்களைத் திறந்து கொண்டு, ராமனை உபத்ரவித்தன. வாஸுகி, கார்க்கோடகன் முதலிய மஹாநாகங்களைப் போல் ஜ்வலிக்கும் படங்களுடனும் கொடிய விஷங்களுடனும் ஸகல திக்குகளையும் மறைத்தன. அதைக்கண்டு ராமன் பயங்கரமான கருடாஸ்திரத்தை ப்ரயோகித்தார். அதிலிருந்து கிளம்பின பாணங்கள் ஸர்ப்பங்களையெல்லாம் நாசஞ்செய்தன! அவை மனஸால் நினைத்த ஸகல ரூபங்களையுமெடுக்கும். தன் அஸ்திரங்கள் வீணானதைக் கண்டு ராவணன் கோப பரவசனாப் ராமனை சரமாரியால் துளைத்தான். மாதலியையும் தீஷ்ணமான பாணங்களால் வருத்தினான். ஒரு பாணத்தால் ரதத்தில் கட்டியிருந்த தங்க த்வஜத்தை அறுத்துத் தள்ளினான். தேவலோகத்து அச்வங்களையும், பாணவர்ஷத்தால் அடித்தான். அந்த அற்புதமான வீரக்ருத்யத்தைக் கண்டு தேவ தானவ கந்தர்வ சாரணர்கள் துக்கமடைந்தார்கள். ராமன் சத்ருவால் பீடிக்கப்படுவதைக்கண்டு ஸித்தர்களும், மஹரிஷிகளும், வானரச்ரேஷ்டர்களும், விபீஷணனும் கவலை கொண்டார்கள். ராமனென்ற பூர்ணசந்த்ரன் ராவணனென்ற ராஹுவால் பீடிக்கப்பட்டதைக் கண்டு ஸகல ப்ராணிகளும் துயர முற்றன.

சந்திரனுக்கு ப்ரியபார்யையாயும் ப்ரஜாபதியை தேவதையாயுடையதுமான ரோஹிணி நக்ஷத்திரத்தைப் புதன் ஆக்ரமித்தான். அது ஸகல ஜகத்திற்கும் அபாயத்தைக் குறிப்பிட்டது. புகையால் சூழப்பட்ட அலைகளுடன் ஸமுத்ரம் ஜ்வலிப்பதுபோல் பொங்கி, ஸூர்யனை ஆக்ரமிப்பதுபோல் காணப்பட்டது. கத்தியைப்போல் கருத்த வர்ணத்துடன் ஆதித்யன் ஒளி மழுங்கிற்று. அதில் தலை யில்லாத முண்டம் காணப்பட்டது. தூமகேது ஸூர்யனைப் பற்றிக் கொண்டது. கோஸலராஜாக்களுடைய நக்ஷத்ரமாயும், இந்தரனையும், அக்னியையும், தேவதைகளையுடையதுமான விசாக நக்ஷத்ரத்தை அங்காரகன் ஆகாசவீதியில் ஆக்ரமித்து நின்றான். ராவணன் பத்துத்தலைகளுடனும் இருபது கைகளுடனும் மலை போன்ற வில்லைக் கையிற்பிடித்து, மைநாக பர்வதத்தைப்போல் தோன்றினான். அவனால் பீடிக்கப்பட்ட ராமன் பாணங்களை வில்லில் தொடுத்து விடுக்கமுடியவில்லை. அப்பொழுது தான் செய்யவேண்டிய கார்யத்தை ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டு, புருவம்ங்களை

நெறித்துக் கொஞ்சம் சிவந்த நேத்ரங்களுடன் எல்லையற்ற கோபங்கொண்டு,
ஸகல ஜகத்தையும் தன் பார்வையால் எரிப்பவர் போலத் தோன்றினார்.

**ஸ க்ருத்வப் ப்ருகுடிம் க்ருத்த: கிஞ்சித் ஸம்ரக்தஸாந: |
ஜகாம ஸமஸூராக்ராதம் நிர்தஸந்நிவ சகஜஜா || (36)**

ஸ-104: ரரவணன் சூலத்தைப்

பிரயோகித்தது

தஸ்ய க்ருத்தஸ்ய வதநம் த்ருஷ்ட்வா ராமஸ்ய தீமத: |
ஸர்வபூதாநி வீரேரஸ: ப்ராகம்பத ச மேதீநீ || (1)

இப்படிப் புத்திமாணை ரகுவீரன் கோபங்கொண்டதைக் கண்டு அவருடைய முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் ஸகல பூதங்களும் பயத்தால் நடுங்கின. பூமி கிடுகிடு என்று அதிர்ந்தது. பர்வதங்கள் விருகுகளுடனும் ஸிம்ஹம் புலி முதலிய மிருகங்களுடனும் அசைந்தாடின. ஸமுத்ரங்கள் கலங்கிப்பொங்கின. பக்ஷிகள் க்ரூரமாய்ச் சப்தித்தன. ஆகாசத்தில் மேகங்கள் பயங்கரமாய்க் குமுறிக்கொண்டு நான்கு புறங்களிலும் பரவின. ராமன் கோபாவேசங் கொண்டதையும் கோரமான அபசகுனங்களுண்டானதையுங் கண்டு ஸகல ப்ராணிகளும் திகிலடைந்தன. ராவணனுக்கும் பயமுண்டாயிற்று.

லோகங்களை நாசஞ்செய்யும் மஹாப்ரளய காலத்தைப்போல் அவ்விரு வீரச்ரேஷ்டர்களுக்கும் நடந்த அத்துமமான யுத்தத்தைப் பார்க்க, தேவகந்தர்வ உரக ரிஷி தானவ தைத்ய கருடர்கள் முதலிய கணங்கள் ஆகாச வீதியில் கூட்டங்கூட்டமாய் விமானங்களில் வந்திருந்தார்கள். விசித்ரமான ஆயுதங்களாலும், கோரமான அஸ்த்ரங்களாலும், அவ்விருவரும் செய்யும் யுத்தமானது பார்ப்பவர்களுடைய உத்ஸாஹத்தையும் பயத்தையும் விருத்தி செய்தது. அப்பொழுது அங்கிருந்த தேவகணங்கள் ராமனிடத்திலுள்ள பஷ பாதத்தால், “ரகுநந்தன! ராவணனை ஜயிக்கக் கடவா” யென்று அடிக்கடி ஆசர்வதித்தார்கள். அஸுரகணங்கள் ராவணனிடத்திலுள்ள விச்வாஸத்தால், “தசமுக! ராமனை ஸம்ஹரிக்கக்கடவா” யென்று வாழ்த்தினார்கள்.

இப்படி ஒருவருக்கொருவர் பெரும் சப்தம் செய்து கொண்டிருக்கையில் ராவணன் ராமனை நாசஞ்செய்ய உத்தேசித்து அபூர்வ சக்தியுள்ள ஓர் சூலாயுதத்தை மஹாகோபத்துடன் எடுத்தான். பிறகு ‘இதை இப்பொழுது ப்ரயோகிப்பது அவசியமா, அல்லது இன்னும் விசேஷமான அபாயம் நமக்கு நேர்ந்த பொழுது இதை ப்ரயோகிக்கலாமா’ வென்று சற்று ஆலோசித்தான். அது இந்த்ரனுடைய வஜ்ரத்தைப் போல் உறுதியானது; பயங்கரமான சப்தத்தையுடையது; மலைச் சிகரங்களைப் போன்ற இருப்பு முனைகளடிக்கப்பட்டது; சத்ருக்களை நாசஞ்செய்யக்கூடியது; பார்ப்பவர்களுடைய ஹிருதயத்தைப் பிளக்கக்கூடியது; புகையால் சூழப்பட்ட

ப்ரளயாக்னியைப்போல் கூர்மையான முனையையுடையது; ருத்ரனுடைய
 சூலாயுதத்தை மிஞ்சினது; சத்ருக்கள் அண்ட முடியாதது; ஸகல
 ப்ராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கும் காலனும் கண்டு நடுங்கக் கூடியது; ஸகல
 பூதங்களுடைய தேஹங்களை அறுத்துப் பிளந்து சிதைத்து, பயத்தால்
 உயிரைவிடும்படி செய்யக்கூடியது. இவ்விதமான சூலத்தை ராவணன்
 கோபத்தால் ஜ்வலிப்பவன் போல் நடுவில் பிடித்து, ராக்ஷஸ வீரர்கள் சுற்றிலும்
 ஆச்சர்யத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க அதை உயரக் தூக்கிப் பேரிடிபோல்
 கர்ஜித்தான். ரோஷத்தால் சிவந்த நேத்ரங்களையும் கருத்த மலையைப் போன்ற
 தேஹத்தையுமுடைய ராவணன், பத்து வாய்களாலும் கர்ஜிப்பதைக் கேட்டு,
 ராக்ஷஸ ஸையன் 'ராமன் இறந்தா' னென்று அடங்கா மகிழ்ச்சிகொண்டது.
 ஆகாசமும், பூமியும், திக்குகளும் நடுங்கின. அந்தத் துவட்டனுடைய
 கர்ஜனையால் ஸகல பூதங்களும் பயத்தால் மெய்மறந்தன; ஸமூக்ரம்
 கலங்கிற்று. தசமுகன் சூலத்தைச் சுழற்றி மறுபடியும் பயங்கரமாய்க் கர்ஜித்து,
 “அடே ராம! இந்தச் சூலத்தைப் பார்த்தாயா? இந்த்ரனுடைய வஜ்ராயுதமும்
 இதற்கு ஈடல்ல. உன்னிடத்தில் உண்டாகும் கடுங்கோபத்தால் இதை
 ப்ரயோகிக்கிறேன்; இது உன்னையும் உனக்கு உதவி செய்யும் உன் தம்பியையும்
 ஒரு க்ஷணத்தில் நாசஞ் செய்யும். இதுவரையில் அநேக ராக்ஷஸ வீரர்கள்
 உங்களால் இறந்திருக்கிறார்கள். யுத்தத்தில் உனக்கு மிகவும் ப்ரீதியல்லவா?
 இன்று என் கையால் மரணமடைந்து உத்தம கதியையடைவாய். இன்று
 உன்னைக் கொன்று, இறந்த ராக்ஷஸ வீரர்களுக்கு ஸமமாகச் செய்கிறேன். நில்;
 இந்த சூலத்தால் உன் உயிரை வாங்குகிறேன் பார்” என்று சொல்லி அதை
 ராமன்மேல் எறிந்தான். அது ஜ்வாலைகளாலும் மின்னல்களாலும் சூழப்பட்டு,
 எட்டுத் தங்கமணிகளால் செவிடுபடும்படி சப்தித்துக் கொண்டு, பயங்கரமாய்
 ஆகாசத்தில் வருவதைக்கண்டு, ரகுவீரன் கோதண்டத்தை
 வளைத்துப் ப்ரளயாக்னி எரிய ஆரம்பிக்கையில் அதை இந்த்ரன் மழைத்
 தாரைகளால் நனைப்பது போல், பாணவர்ஷத்தால் தடுத்தார். எரியும்
 நெருப்பில். விழுந்த விளக்குப் பூச்சிகளைப் போல் அவை அந்தச் சூலத்தால்
 எரிக்கப்பட்டு இருந்தவிடந் தெரியாமல் போயின. தன் பாணங்கள் சூலத்தில்
 பட்டுச் சிதறிச் சாம்பலானதைக் கண்டு ராமனுக்குச் சொல்லமுடியாத
 கோபமுண்டாயிற்று. மாதலியின் வழியாய் இந்த்ரன் அனுப்பின உத்தமமான
 சக்தியையெடுத்துக் கையில் தூக்கிச் சுழற்றினார். அளவற்ற பலமுடைய
 ராகவனுடைய புஜத்தால் சுழற்றப்பட்ட அந்தத் திவ்யாயுதத்தில் கட்டியிருந்த
 தங்கமணிகள் மதுரமாய்ச் சப்தித்தன. ஆகாசம் யுகங்களின் முடிவில்
 எரிகொள்ளிகளால் ஜ்வலிப்பதுபோல், அந்தச் சக்தியின் தேஜஸால்
 விளங்கிற்று, அது ராவணனுடைய சூலத்தின்மேல் விழுந்து அதன்
 பலத்தையும் தேஜஸையும் அபஹரித்து அதை ஒடித்தப் பொடிப் பொடியாய்ப்

பூமியில் தள்ளிற்று. உடனே ராமன் பாணங்கள் அதிவேகமாய் ப்ரயோகித்து, ராக்ஷஸாதிபதியின் ரதத்தில் பூட்டியிருந்த வாயுவேகமுள்ள அச்வங்களை அடித்தார். ராவணனை நெற்றியிலும் மார்பிலும் அடித்துப் பிளந்தார். ஸகல அவயவங்களும் பாணங்களால் பிளந்து ரத்தத் தாரைகள் பெருகத் தசானனன் புஷ்பங்களால் நிறைந்த அசோக விருக்ஷிக்தைப்போல் காணப்பட்டான். இப்படியுத்தத்தில் ராமபாணங்களால் தேஹமெங்கும் காயம் பட்டு ரத்தத்தால் நனைந்து, பாதியுத்தத்தில் மனந்தளர்ந்தான். பிறகு கடுங்கோபங்கொண்டான்.

**ஸ ராமபாண ரவீர்த்த காத்ரே
நிபராசரேந்த்ர: க்ஷேதஜார்த்ர காத்ர:|
ஜகாம கேதம் ச ஸமாஜமத்யே
க்ரேதம் ச சக்ரே ஸப்ருபரம் ததாநீம் (37)**

ஸ-105: ராவணனுடைய ஸாரதி ரதத்தை யுத்த பூமியிலிருந்து கொண்டு போனது

ஸ தேந ஸு ததா க்ரேதாத் காகுத்ஸதே நார்தீதே ரண |
ராவண: ஸமரஸ்ஸாக் மஜாக்ரேத முபாகமத் || ௩

ராமன் கோபமுண்டு இப்படித் தன்னை வருத்துவதைக் கண்டு, யுத்தத்தில் சத்ருவின் பராக்ரமத்தை மெச்சும் தன்மையுள்ள ராவணனுக்கும் தேஹந்தெரியாமல் கோபமுண்டாயிற்று. ஸப்த மேகங்களும் ஒரே காலத்தில் மழைத்தாரைகளைச் சொரிந்து ஒரு பெரிய ஏரியை நிரப்புவதுபோல், தசக்ரீவன் கண்கள் சிவந்து, ச்வாஸத்தையடக்கிக் கொண்டு, தன் பூர்ண வீர்யத்தையும் ப்ரயோகித்து ராகவனை ஊசிநாட்ட இடமில்லாமல் பாணங்களால் நிறைத்தான். மேருமலை பெருங்காற்றால் அசையுமா? ரகுவீரன் சத்ருவின் பாணங்களை அலக்ஷ்யஞ்செய்து அவைகளால் சற்றும் வருந்தாமல், ஸூர்யனுடைய கிரணங்களைக் குடையால் தடுப்பதுபோல் சரமாரியால் அவைகளைத் தடுத்தார். உடனே ராவணன் அநேகம் ஆயிரம் அஸ்த்ரங்களை அதிவேகமாய் ப்ரயோகித்து ராமனை மாப்பில் துளைத்தான். ரத்தத்தால் நனைந்து, ராகவன் காட்டில் வஸந்த காலத்தில் புஷ்பங்களால் நிறைந்த ஒரு பெரிய பலாச விருஷத்தைப்போல் விளங்கினார். அந்தச் சரங்களால் கோபங்கொண்டு, யுகங்களின் முடிவில் ஜ்வலிக்கும் ஸூர்யனைப்போல் தேஜஸ்வியாய், ச்ரேஷ்டமான பாணங்களைக் கோதண்டத்தில் தொடுத்து விடுத்தார். இருவரும் வாயுவேக மனோவேகமாய் ப்ரயோகிக்கும் சரங்களாலுண்டான இருட்டில் ஒருவரையொருவர் பார்க்கமுடியவில்லை.

பிறகு ராமன், இவனுடன் எவ்வளவு நேரம் யுத்தஞ் செய்கிறதென்று கடுங்கோபங் கொண்டு, அவளைப் பார்த்து அலக்ஷ்யமாகச் சிரித்து, “அடே! துஷ்ட ராக்ஷஸ! ஜனஸ்தானத்தில் என் பார்யை தனியாக அனாதையாயிருக்கையில் நீ அவளைத் திருட்டுத்தனமாய் நானில்லாத வேளையில் அபகரித்தாய். இந்த அல்பகிருத்யத்தைச் செய்த நீயும் ஒரு வீரனா? சுத்த வீரர்களிருக்குமிடத்திற்கு வருவதற்கும் உனக்கு யோக்யதையுண்டோ? ஒரு ஸ்திரீ நிர்மானுஷ்யமான காட்டில் பர்த்தா இல்லாமல் தனியாக கவலைக் கொண்டிருக்கையில் அவளைப் பலாத்காரஞ் செய்ததும், நீ ‘நம்மைப்போன்ற சூரனில்லை’ யென்று எண்ணங்கொள்வதும் மிகவும் ஆச்சர்யமாயிருக்கிறது. ரக்ஷிப்பதற்கு பர்த்தா ஸம்பத்திலில்லாத பெண் பிள்ளையிடத்தில் சௌர்யத்தைக் காட்டும் பதரே! பரஸ்திரீயை அபகரிக்கும்

மஹா பாபி! லோகத்தில் நீசர்களும் நிந்திக்கக் கூடிய செய்கையைச் செய்த பிறகும், நான் வீரனென்று எண்ணத் துணிந்தாயல்லவா? லோக மரியாதையைக் கடந்தவனே! வெட்கங் கெட்டவனே! நன்னடத்தையத் துறந்தவனே! கொழுப்பாலும் கர்வத்தாலும் தலை தெரியாமல் கால மிருத்யுவை வலுவில் தேடி வீட்டிற்கு அழைத்துத் கொண்டு வந்தும், நம்மைப் போன்ற சூரனில்லையே என்று அகமகிழ்கிறாயே? திக்பாலகளான குபேரனுக்குத் தம்பி; மஹா சூரன்; எண்ணிறந்த வீரர்களால் சூழப்பட்டவன்; நீ செய்த அப்புதமான கார்யத்தை ஸகல ப்ராணிகளும் மெச்சுவார்கள். அதனால் உனக்கு அழிவற்ற கீர்த்தி கிடைக்கும். மதத்தால் நீ செய்த இந்தக் காரியம் உன்னை வேரறுக்கும். அந்தப் பாபத்தின் கொடுமையான பலனை இதோ அனுபவிக்கப் போகிறாய். துர்ப்புத்தி பிடித்துச் சௌர்யத்தில் நமக்கீடில்லையென்று நினைக்கிறாய். திருடனைப் போல் ஸீதையை எடுத்துவந்த உனக்கு வெட்கமென்பது கிடையாதோ? நானிருக்கும் பொழுது நீ அப்படிச் செய்திருந்தால் என் பாணங்களுக்கிரையாக, உன்னுடன் பிறந்த கரனிருக்குமிடம் போயிருப்பாய். போகட்டும், இன்று நீ என் கண்ணில் பட்டது மிகவும் நல்லது. இந்தக் கூர்மையானபாணங்களால் உன்னை யமலோகத்திற்கனுப்புகிறேன். இன்று உன் சிரத்தை ஜ்வலிக்கும் குண்டலங்களுடன் என் சரங்களாலறுத்துப் பூமியில் தள்ளுகிறேன். அங்கே அது புழுதியில் புரள, நாய்களும் நரிகளும் அதைப் பிடுங்கித் தின்னும். பூமியில் கிடக்கும் உன் முண்டத்தில் சரங்கள் பாய்ந்தவிடங்களிலிருந்து பெருகும் ரத்தத் தாரைகளை இன்று கழுகுகள் குடித்துத் தாகத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ளும். கருடன் ஸர்ப்பங்களைக் கொத்திக் கொண்டு போவதுபோல், இன்று என் அம்புகளால் பிளக்கப்பட்டு நீ உயிரற்றுப் பூமியில் கிடக்கையில் உன் உடல்களைப் பறவைகள் பிடுங்கித் தின்னும்.” என்றார்.

இப்படிக்கூடும் வார்த்தைகளால் ராவணனைத் துளைத்து அவன் மேல் சரமாரி பொழிந்தார். அவனைக் கொல்லவேண்டுமென்று நினைத்தவுடன் ராமனுக்கு வீர்யமும், பலமும், உத்ஸாஹமும், அஸ்த்ர பலமும் இரு மடங்காயின. எல்லையற்ற ஞானமுள்ள ராகவனுக்கு அப்பொழுது ஸகல அஸ்த்ரங்களும் தோன்றி ஸித்தமாயிருந்தன. தேஜஸும் ஸந்தோஷமும் விருத்தியடைந்து பாணங்களைப் ப்ரயோகிப்பதில் வாயுவேக மனோவேகத்தை மிஞ்சினார். இப்படிப்பட்ட சுபாகுனங்களைக் கவனித்து ஜயம் ஸம்பித்ததென்றெண்ணி, மறுபடியும் ராவணனை மிகவும் கடுமையாய் நெருக்கி, ஓயாமல் பாணங்களை ப்ரயோகித்ததால், கல்மாரி பொழிவது போல் இடைவிடாமல் வந்து விழும் ராமபாணங்களாலடிபட்டு, ராவணன் மனந்தளர்ந்து ப்ரமித்தான். வில்லை வளைக்கவுமில்லை; பாணங்களைத் தொடுக்கவுமில்லை; விடுக்கவுமில்லை;

ராமனுடைய பாணங்கள்த் தடுக்கவுமில்லை; இந்திரிய ஸ்வாதினமற்று மனம் தளர்ந்தான். அவனால் ப்ரயோகிக்கப்பட்ட அஸ்தரங்களும் சஸ்த்ரங்களும். பலமற்றுச் சத்ருவைக் கொஞ்சமேனும் உபத்ரவிக்கவில்லை. இப்படி மரணமடையும் தசையிலிருப்பவனைப் போல் ராவணன் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டு, ஸாரதி மனங்கலங்காமல் அந்த ரதத்தை யுத்தபூமியிலிருந்து அப்புறம் மெள்ள நடத்திக் கொண்டு வந்தான்.

**ஸூதன்து ரதேந்தாஸ்ய
ததவஸ்தம் ஸமீக்ஷ்ய தம் |
பரதநர் யுத்தா தஸம்ப்ராந்தோ
ரதம் தஸ்யாபவாஹயத் || (33)**

ஸ-106: ராவணனுடைய ரதம் மறுபடியும் யுக்தபூமிக்கு வந்தது

ஸது மோஹாத் ஸஹங்கிருத்த: க்ருதாந்த பலகோத்த: |
க்ரோத ஸம்ரத்தநயமோநா ராவண: ஸூதமப்ரஸீத் || (1)

ராவணன் 'தான் சத்ருவுடன் யுத்தம் செய்துகொண்டிருக்கையில் மயக்கங்கொண்டோமல்லவா' வென்று நினைத்துக் கோபத்தால் கண்கள் சிவக்க, காலங்குறுகி விட்டபடியால் அந்தக் கோபத்தை ஸாரதியின்மேல் தாக்கினான். "அடே, புத்திகெட்டவனே! என்னை வீர்யங் குறைந்து சக்தியற்று ஆண்மையிழந்தவனென்றெண்ணினாயோ? பலமும் தேஜஸும் மழுங்கி யுத்தத்திற்குப் பயந்தோடும் அல்பனென்றெண்ணினாயோ? என் மாயாவித்யைகள் மாயமாயிற்றோ? என் அஸ்த்ரங்கள் மறைந்தனவோ? என்னை ஒரு பொருட்டாயெண்ணாமல் அலக்ஷ்யஞ்செய்து உன் யோசனைப் படி நடக்கத் துணிந்தாயல்லவா? என் அபிப்ராயத்தை அறியாமல் என்னை யுத்த பூமியிலிருந்து இங்கே கொண்டு வந்தாயல்லவா? என் சத்ரு விற்கெதிரே என்னை அவமானப்படுத்தினாயல்லவா? இதுவரையில் நிகரற்ற கீர்த்தியும், வீரியமும், தேஜஸும் யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவனென்ற நம்பிக்கையும் என்னிடத்தில் குடிகொண்டிருந்தன. வெகு காலமாய் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு ஸம்பாதித்த இவற்றையெல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் கெடுத்த நீச! என் சத்ரு ஸாமான்யானா? மஹாவீரனென்று ப்ரஸித்தி பெற்றவன்; என் பராக்கிரமத்தால் அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த நினைத்தேன். நான் யுத்தத்தில் அளவற்ற ஆசை கொண்டவனென்று உனக்கு நன்றாய்த் தெரிந்திருந்தும், அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் என்னைப் பயந்தவனென்றும் தைர்யமற்ற பேடியென்றும் லோகத்தார் நிந்திக்கும்படி செய்து விட்டாயே! என் ரதத்தைச் சத்ருவுக்கெதிரில் நிறுத்தாமல் யுத்த பூமியிலிருந்து இங்கே கொண்டு வந்ததை யோசித்தால் நீ சத்ருவிடத்தில் லஞ்சம் வாங்கிக்கொண்டு அவனுக்கு ஸ்வாதீனப் பட்டாயென்று எண்ண வேண்டியிருக்கிறது. என் மித்ரர்களும் என் ஹிதத்தை விரும்புகின்றவர்களும் இப்படிச் செய்வார்களா? இது பரமசத்ருக்கள் எனக்குள் செய்யும் கெடுதியல்லவா? நீ செய்தது முற்றிலும் பிசகு. என் சத்ரு என்னை இங்கு வந்து எதிர்ப்பதற்கு முன் ரதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டுபோ. எனக்கு மித்ரனாயிருந்தால், நான் உனக்குச் செய்த உபகாரங்களை நீ மறக்காமலிருந்தால், என்னைச் சத்ருவால் அவமானப்படும்படி செய்யாதே",

என்று புத்தியில்லாமல் ராவணன் தனக்கு ஹிதத்தை உத்தேசித்த ஸாரதியைக் கடுமையாகப் பேசினான்.

ஆனால் அந்த ராக்ஷஸன் புத்திமானாகையாலும், ராவணனுடைய ஸ்பாவத்தையறிந்தவனாதலாலும், வணக்கமாய் ராவணனுக்கு ஹிதத்தை உபதேசித்தான். “நான் பயப்படவில்லை; புத்தி பிசகவும் இல்லை. என் சத்ருக்களால் லஞ்சங்கொடுத்து வசப்படுத்தப் படவில்லை; அஜாக்ரதையுள்ளவனல்ல; தங்களிடத்தில் ஸ்நேஹ மற்றவனல்ல; தாங்கள் எனக்குச் செய்த உபகாரங்களை மறந்தவனல்ல; தங்களுடைய ஹிதத்தையே விரும்பி தங்களுடைய கீர்த்திக்கு யாதொரு குறையும் வராமல் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று, தங்களிடத்தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தால் மனமுருகி, இப்படிச் செய்தேன். அது தங்களுக்கு ப்ரியமாயிருக்கு மென்றெண்ணினேன். தங்களுக்கு ப்ரியமில்லையென்று தெரிந்து கொண்டேன். இந்த விஷயத்தில் நான் தங்களுடைய ஷேமத்தைக் கோருகிறவன். ஊரும் பேருமில்லாத குலத்தில் பிறந்து, அல்ப புத்தியுள்ள துஷ்டனைப் போல் என்னையும் நினைத்து, என்னிடத்தில் தோஷங்களை ஆரோபிக்கக்கூடாது. உன்னதமான ப்ரதேசத்திலிருந்து விழும் நதியைப் போல், அதிவேகமாய் யுத்த பூமியிலிருந்து நான் ரதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்த காரணத்தைக் கேளுங்கள். தாங்கள் யுத்தத்தில் அற்புதமான வீரக்ருத்யங்களைச் செய்து களைத்திருந்தீர்கள். தங்களுடைய முகம் ப்ரஸன்னமாயில்லை. மனஸில் ஸந்தோஷமில்லையென்றறிந்து கொண்டேன். மேலும் ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் இந்தக் குதிரைகள் இதை இழுத்துக் களைத்திருந்தன, மழையிலடிபட்ட பசுக்களைப் போல் வெயிலாலும் உஷ்ணத்தாலும் வாடி வருந்தியிருந்தன. நமக்கு ப்ரதிசூலமான சகுனங்கள் காணப்பட்டன. ரதத்தை நடத்தும் ஸாரதி தேசகாலங்களையும், சுபாசுப சகுனங்களையும், முகத்தில் தெளிவு, துக்கம், அதைர்யம் இவை காணப்படுவதையும், யுத்தவீரனுக்கு உத்ஸாஹம், ஸந்தோஷம், பலம் முதலியவை அதிகரிப்பதையும் குறைவதையும், மேடுபள்ளம், ஸம்பூமி முதலியவைகளையும் யுத்தஞ் செய்யவேண்டிய காலத்தையும் சத்ருவின் குறைகளைக் கவனித்துக் கண்டுபிடிப்பதையும், அவனுக்கு ஸமீபத்தில் செல்வதையும், பக்கங்களில் செல்வதையும், அசையாமல் எதிரில் நிற்பதையும், பின்வாங்குவதையும் நன்றாயறிந்திருக்க வேண்டியது. தாங்களும் இந்தக் குதிரைகளும் மிகவும் களைத்திருப்பதைக் கண்டு அதை நிவர்த்தி செய்தாலொழிய தாங்கள் சத்ருவால் அவமானப்படுவீர்களென்று நினைத்து, கோரமான யுத்தபூமியிலிருந்து ரதத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு வந்தேன். இப்படிச் செய்வதில் எனக்கு இஷ்டமென்றாவது சந்தோஷமென்றாவது தாங்கள் நினைக்கக்கூடாது. தங்களிடத்திலுள்ள

ஸ்நேஹத்தால் இப்படிச் செய்தேனையொழிய வேறல்ல, தாங்கள் உத்தரவு செய்கிறபடி நடக்க ஸித்தமாயிருக்கிறேன். இல்லாவிட்டால் தங்களிடத்தில் நான் பெற்ற உபகாரங்களுக்கு வேறு எந்தவிதமாய்ப் பதில் செய்ய முடியும்?” என்றான்.

அதைக்கேட்டு ராவணன் ஸந்தோஷித்து, அவனைப் பலவிதமாய்க் கொண்டாடி, மறுபடியும் யுத்தஞ்செய்ய ஆசை கொண்டு, “ஸாரதே! அதிசீக்கிரத்தில் இந்த ரதத்தை ராமனுக்கெதிரில் கொண்டுபோய் நிறுத்து. சத்ருவை நாசஞ்செய்யாமல் ராவணன் யுத்த பூமியிலிருந்து திரும்ப மாட்டான்.” என்று கூறி தான் கையில் தரித்திருந்த ஓர் உத்தமமான ஆபரணத்தை அவனுக்கு வெகுமானமாகக் கொடுத்தான். அந்த ஸாரதி அதிவேகமாய் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்து அதை ராமனுக்கெதிரே நிறுத்தினான்.

**ததேதா த்ருதம் ராவணாவாக்ய ஸாரதீத :
ட்ரட்சாதயாமாஸ ஹயாத் ஸ ஸாரதி: |
ஸ ராக்ஷஸேந்த்ரஸ்ய ததேதா மஹாரத:
க்ஷணேத ராமஸ்ய ரணாக்ரதேதா பவத் (29)**

ஸ-107: அகஸ்த்யர் ஆதித்யஹிருதயத்தை உபதேசித்தது

ததேதா யுத்த பரீஸ்ராந்தம் ஸமரே சீந்தயா ஸ்தீதம் |
ராவணம் சாக்'ரதேதா த்ருஷ்ட்வா யுத்தாய ஸமுபஸ்தீதம்॥ (1)

அப்பொழுது அந்த அத்துமான் ராமராவண யுத்தத்தைப் பார்க்க வந்த தேவகணங்களுடன் அகஸ்த்ய மஹர்ஷியும் கூட விருந்தார். ராவணன் யுத்தஞ்செய்து களைத்திருப்பதையும், மறுபடியும், எல்லையற்ற ரோஷத்துடன் ராகவனையெதிர்த்து நிற்பதையும், 'என் பரஸ்வருபத்தை வெளிப்படுத்தாமல் இவனை எப்படி ஜயிப்பே' னென்று ராமன் கவலைகொண்டு நிற்பதையும் கவனித்து அகஸ்த்யர் ரகுவீரனுடைய ஸமீபத்தில் சென்று பின்வருமாறு சொன்னார். (ராமனுடைய அஸ்த்ரங்களால் அடிபட்டுக் களைத்த ராவணனை அவனுடைய ஸாரதி யுத்தபூமியிலிருந்து அப்புறம் கொண்டு போனான்; ஸூர்யனும் ஆகாச வீதியில் வரவர விருத்தியடைந்தான். ராமன் நெடுநேரம் யுத்தஞ் செய்ததால் கொஞ்சம் சிரமமடைந்து இந்த ராக்ஷஸனைக் கொல்லும் உபாயமென்னவென்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்பொழுது அவருடன் யுத்தஞ் செய்ய வெகு ஆவலுடன் ராவணன் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு அங்கே வந்து நின்றான்; அதைக் கண்டு அகஸ்திய பகவான், “ரகுபதே! ராவணனை இப்பொழுதே ஜயிப்பாய், கவலைப்படாதே. ஆனால் உன்னுடைய ஸ்வபாவமான வீர்யத்தை விருத்தி செய்வதற்காக ஸூர்ய பகவானை ஆதித்ய ஹிருதயமென்ற ஸ்தோத்ரத்தால் உபாஸனை செய்” என்று அதை உபதேசஞ்செய்வதற்கு ஆகாசத்திலிருந்து இறங்கி வந்து ராமனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறார் - தீர்த்தீயம்).

“ராம! ராம! அளவற்ற பராக்ரமமுள்ளவனே! இது வரையில் நீ செய்த ஓப்பற்ற வீர்ய கிருத்யங்களை மறந்துவிட்டாயா? வேதத்தைப்போல் நித்யமான ஒரு ரஹஸ்யத்தைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். ஆதித்ய ஹிருதயமென்று ஒரு ஸ்தோத்ரமுண்டு. அது ஸூர்ய பகவானுடைய மனஸைத் திருப்தி செய்யும்; அதை ஜபிக்கிறவர்களுடைய புண்யம் எல்லையில்லாமல் விருத்தியாகும்; ஸகல சத்ருக்களையும் நாசஞ்செய்யும்; ஜயத்தைக் கொடுக்கும்; அழிவில்லாத பலத்தையுடையது; அத்யந்தம் நம்மைப் பரிசுத்தஞ் செய்யக்கூடியது; ஸமஸ்தக்ஷேமங்களையும் ஸாதிக்கக் கூடிய கருவி. இதற்கு முன் செய்த ஸகல பாபங்களையும் அழிக்கும்; தேஹவ்யாதியையும் மனக்கவலையையும் போக்கி ஸ்வபாவமாய் ஏற்பட்ட ஆயுஷ்காலத்தை விருத்தி செய்யும்; இந்த உத்தமமான

ஸ்தோத்ரத்தை நீ ஜபிக்க வேண்டியது. குழந்தாய்! இதன் மஹிமையால் ஸகல சத்ருக்களையும் யுத்தத்தில் ஜயிக்கும்படியான சக்தி உண்டாகும்.

“நீ உபாஸிக்க வேண்டிய தேவதை தங்க நிறமுள்ள கிரணங்களையுடையது; நன்றாய் ஆகாச வீதியில் உதயமானது. வெயில், மழை, பனி முதலியவைகளால் ஸகல லோகங்களையும் காப்பாற்றுகிறவர். இவரை ஆதித்யஹிருதயத்தால் ஸ்தோத்ரம் செய். ‘ஸகல தேவதைகள் இருக்கும்பொழுது இவரைப் பூஜிப்பானேன்’ என்றால், அவர்களெல்லோரும் இவரிடத்தில் அடங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு இவரே ஆத்மா.

ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவில் காணப்படும் தங்கமயமான எந்தப் புருஷனை யோகிகள் த்யானத்தில் தர்சிக்கிறார்களோ, அந்தப் புருஷன் இவரே. சதுர்முகப்ரஹ்மா, மஹாவிஷ்ணு, பரமசிவன், ஸுப்ரஹ்மண்யன், ஒன்பது ப்ராஜாபதிகள், மஹேந்த்ரன், குபேரன், மிருத்யுதேவதை, யமன், ஸோமன், வருணன், பிதிருக்கள், வஸுக்கள், ஸாத்யர்கள், அச்வினிகள், மருத்துக்கள், மனு, வாயு, அக்னி முதலிய தேவதைகளின் சரீரங்களில் அந்தர்யாமியால் வளிப்பவர் இவரே.

“இதுவரையிள் உனக்கு அந்த ஸ்தோத்ரத்தால் உபாஸிக்கப்படும் தெய்வத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் லக்ஷணங்களையும் உபதேசித்தேன். இனி ஆதித்யஹிருதயமென்ற ஸ்தோத்திரத்தை உபதேசிக்கப் போகிறேன்.

“நீர் அதிதியின் புத்தரனாய் அவதாரித்தவர்; இந்த ஜகத்தை ஸீருஷ்டித்தவர்; ஜனங்கள் கர்மங்களைச் செய்யும்படி ஏவுகிறவர்; லோகோபகாரத்திற்காக ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கிறவர்; மழைகளால் ஜகத்தைப் போஷிக்கிறவர்; காந்தி பொருந்தின கிரணங்களையுடையவர்; தங்கநிறமுள்ளவர்; அபர்மிதமாய் விளங்குவார்; ஸ்வர்ணமயமான பீரஹ்மாண்டத்தை ஸீருஷ்டித்தவர்; பகலைச் செய்கிறவர்;

“கருத்த குதிரைகளால் இழுக்கப்படுகிறவர்; ஆயிரம் கிரணங்களையுடையவர்; ‘ஸப்த’ என்ற பெயரையுடைய ஒரு குதிரையால் இழுக்கப்பட்டவர்; விசேஷ பீரகாசமுள்ளவர்; இருட்டை நாசம் செய்கிறவர்; அவாிடத்திலிருந்து ஸகலஸீகமும் உண்டாகின்றது; ஸகல ரூபங்களையும் ஸம்ஹரிக்கிறவர்; ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸம்ஹரிக்கப்பட்ட பிறகு அவைகளை மறுபடியும் ஸீருஷ்டிப்பதற்காக, முன்பு நாசமடைந்த பீரஹ்மாண்டத்தில் பிறக்கிறவர்; பீரகாசித்துக் கொண்டிருக்கிறவர்.

“ஸ்வர்ணமயமான அண்டத்திற்குள்விருப்பவர்; தாப த்ரயங்களால் எரிக்கப் பட்டவர்களுடைய சீரமத்தை போக்கும். குளிர்த ஸ்தானம்; எரிக்கிறவர்; பீரகாசிக்கச் செய்கிறவர்; எல்லோராலும் கொண்டாடப்படுகிறவர். பகலில் அக்னியைத் தனக்குள் அடக்கிக் கொண்டிருப்பவர்; அதிதியின் புத்தரனாய் புரந்தரனைக் காப்பாற்றுகிறவர்; தானே ஸாயங்காலத்தில் அடங்குகிறவர்; பனியை அழிப்பவர், ஆகாசத்திற்கு நாதன்; ராஹ்வைப் பிளந்துகொண்டு வெளியில் வரும்படியான சக்தியுள்ளவர்; ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் இவற்றின் முடிவைக் கண்டவர். அவாிடத்திலிருந்து மழை உண்டாகிறது. ஜனங்களை வஹிக்கும் ஸமுத்திரத்திற்கு மீத்திரன். தகடிஷயனத்தில் வீந்திய பாவதம் அவருக்கு ஸஞ்சரிக்கும் மார்க்கம். ஆகாசத்தில் தெப்பத்தைப்போல் செல்லுகிறவர். வெயிலுக்கு இருப்பிடம்; வட்டமான ரூபத்தையுடையவர்; வீரோதிகளை நாசம் செய்கிறவர்; உதயகாலத்தில் மஞ்சள் நிறமுள்ளவர்; எல்லா வஸ்துக்களையும் மத்யாஹ்னத்தில் தபிக்கச்செய்கிறவர்; வியாகரணம் முதலிய சாஸ்திரங்களை வெளிப்படுத்தி உபதேசிக்கிறவர்; ப்ரபஞ்சத்தை நடத்துகிறவர்; மஹத்தான தேஜஸை யுடையவர்; எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் பீரேமையுள்ளவர்; ஸகலப்பிராணிகளுக்கும் ஸம்ஸாரமென்பது இவரால் உண்டாகிறது. நுகுதிரங்களுக்கும், க்ரஹங்களுக்கும் அதிபதி. பீரபஞ்சத்தை நிலைபெறச் செய்கிறவர். தேஜஸ்வன் தேவதைகளைக் காட்டிலும் விசேஷ தேஜஸ்வன்.

இந்திரன், தாதா, பகன், பூஷா, மித்திரன், வருணன், அர்யமா, அர்ச்சிஸ், வீவஸ்வான், த்வஷ்டா, ஸவிதா, வீஷ்ணு என்ற பன்னிரண்டு மூர்த்திகளையுடையவரே, உமக்கு நமஸ்காரம்.

உதய பாவதத்தில் வஸிக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம்;

மேற்கு மலையில் அஸ்தமிக்கின்ற உமக்கு நமஸ்காரம்.

ஜ்யோதிர் மண்டலங்களுக்கு அதிபதியாயும், தனத்திற்கு அதிபதியாயுமிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம்.

உபாஸகர்களுக்கு ஜயத்தைக் கொடுக்கிறவரும், கேடமத்தைக் கொடுக்கிறவரும், கருத்த குதிரைகளால் இழுக்கப்படுகிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம்.

தடையற்ற பராக்ரமத்தையுடையவரும், தன்னை உபாஸிக்கிறவர்களுடைய ரோகத்தையும் பாபத்தையும் போக்கி ஸகல மங்களங்களையும் கொடுக்கிறவரும். ஆஞ்சநேயரை வாஹனமாயுடையவருமான உமக்கு நமஸ்காரம்;

அனந்த ஜீவகோடிகளையுடையவரும் ஆதித்ய ரூபியுமான உமக்கு நமஸ்காரம்;

தன்னை உபாஸிக்காதவர்களுக்கும் கடுமையாயும், ஸகலப் பிராணிகளையும் கர்மங்களைச் செய்யும்படி ஏவி விடுகிறவரும், அரை நிரிஷத்தில் இரண்டாயிரம் யோஜனை தூரம் போகிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம்.

தாமரையை மலரும்படி செய்கிறவரும், உயிரற்ற பிரஹ்மாண்டத்தை ஜீவீக்ச செய்கிறவருமான உமக்கு நமஸ்காரம்;

பிரஹ்மா, வீஷ்ணு, நுத்திரனென்ற ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாக்களுக்கும் மேலான பரப்பிரஹ்ம ஸ்வரூபியாயும், ஸ்ரீய ரூபியாயும், ஆதித்தியன் மூலமாய்த் தன் தேஜஸை வெளிப்படுத்துகிறவராயும், அளவற்ற ஜ்யோதிஸாயும், உலத்தையும் ஸம்ஹரிக்கவராயும், அந்தக் காலத்தில் நுத்திரரூபியாயுமிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம்.

(‘எவருக்கு ப்ராஹ்மணர்களும் கூத்திரியர்களும் ஆஹாரமோ’ என்ற ச்ருதிப்படி ஸகலத்தையும் ஸம்ஹரிக்கிறவர். சத்துருக்களை நாசஞ் செய்வதற்காகப் பயங்கரமான ரூபத்தைத் தரித்தவரென்பதால் நரஸிம்ஹாவதாரம் குறிப்பிடப்படுகிறது.)

இருட்டை நாசஞ் செய்கிறவராயும், தன்னை ஆசுரயித்தவர்களுடைய சத்ருக்களை அழிக்கிறவராயும், பனியைப் போக்குகிறவராயும், அகண்டமான ஸ்வரூபத்தையுடையவராயும், நன்றியற்றவர்களை ஸம்ஹரிக்கிறவராயும், விசேஷ காந்தியுடையவராயும், ஜ்யோதிஸால் வீளங்கும் பதார்த்தங்களுக்குப் பதியாயுமிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம்.

உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தின் காந்தியுள்ளவராயும், அக்னியின் ரூபமாய் ஹவ்யகவ்யங்களைத் தேவதைகளுக்குப் பங்கிட்டுக் கொடுப்பவராயும், ஸகல ஜகத்திற்கும் கர்த்தாவாயும், அக்ஞானமென்ற இருட்டைப் போக்குகிறவராயும், கருணாமூர்த்தியாயும், ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அந்தர்யாமியாயிருந்து அவர்களுடைய புண்ய பாபங்களுக்கு ஸாக்ஷியாயுமிருக்கும் உமக்கு நமஸ்காரம்.

மஹாப்ரளய காலத்தில் ஜகத்தை ஸம்ஹரித்து, மறுபடியும் அதை ஸ்ருஷ்டிக்கிறார் இவர். எல்லாவற்றிற்கும் ரக்ஷகனாய் ஜலங்களை வற்றச் செய்கிறார்! எரிக்கிறார்; தன் கிரணங்களால் மழை பெய்விக்கிறார்; ஸகலப் பிராணிகளும் ஸ்ஷீப்தி தசையில் அடங்கியிருக்கும்பொழுது அவைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்து கொண்டு எப்பொழுதும் விழித்துக்கொண்டிருக்கிறார். அக்னி ஹோதாக்கள் செய்யும் யக்ஞமும் அதன் பலமும் இவரே. ஸகல வேதங்களாலும் அறியப்பட வேண்டியவரும், யக்ஞமாகாதி க்ரதுக்களால் ஆரதிக்கப்படுகிறவரும் இவரே. ஸகல லௌகிக கர்மங்களுக்கும் அத்யக்ஷராயிருந்து கொண்டு அவைகளுக்குப் பலனைக் கொடுப்பவரும் ஸர்வாத்மாவாய், ஸர்வசக்தராய், ஸர்வேச்வரனாய் வீளங்குபவரும் இந்த ஆதித்தியனே.

“ராகவ! ஸகல ஆபத் ஸமயங்களிலும், கஷ்டதசைகளிலும், நிர்மானுஷ்யமான காட்டுமார்க்கங்களிலும், பயத்திற்குக் காரணமுண்டாகும் பொழுதும், இவரை எவன் ஸ்மரித்து ஸ்தோத்திரம் செய்கிறானோ, அவனுக்கு யாதொரு குறைவுமில்லை. ஆகையால் மனத்தைச் சிதறவிடாமல் தேவதைகளுக்கு தேவனாகவும் ஸகல ஜகத்திற்கும் பதியாயுமிருக்கும் இவரைப் பக்தியுடன்

பூஜை செய். இந்த ஆதித்ய ஹிருதய ஸ்தோத்திரத்தை மூன்று தடவை ஜபித்தால், யுத்தத்தில் ஜயமடைவாய். இந்த க்ஷணமே ராவணனை ஸம்ஹரிப்பாய்” என்று உபதேசித்து அகஸ்தியர் தானிருந்த இடத்திற்குப் போனார்.

மஹாதேஜஸ்வியான ராகவன் அதைக் கேட்டுச் சோகம் நீங்கி, மஹாப்பிரீதியடன் அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டார். இந்திரியங்களையும் மனத்தையுமடக்கிக் கொண்டு சுத்தராய் மூன்றுதரம் ஆசமனம் செய்து, ஆதித்யனை நோக்கி அதை விதிப்படி ஜபித்துப் பரமானந்தமடைந்தார். பிறகு வீரியமும் தேஜஸும் அபாரமாய் விருத்தியடைந்து எதிரில் நிற்கும் ராவணனைப் பார்த்து, மனத்தில் சந்தோஷம் பொங்க, அவனுடன் யுத்தம் செய்து, ஸகலப் பிரயத்னங்களாலும் அவனை எப்படியாவது ஸம்ஹரிக்க வேண்டுமென்று உறுதியான நிச்சயம் செய்து கொண்டார்.

ஸூரிய பகவானும் தன்னை ஸ்தோத்திரம் செய்த ராமனைப் பிரேமையுடன் பார்த்து, அவருடைய பக்தியாலும் ஸ்தோத்திரத்தாலும் மிகவும் ஸந்தோஷித்து மயிர்க் கூச்சமடைந்து, ‘ராக்ஷஸாதிபதி நாசமடையக் கடவா’னென்று கூறி தேவதைகளின் நடுவிலிருந்து கொண்டு ராமனைப் பார்த்து, “ராம! ராவணனைச் சீக்ரமாய் ஸம்ஹாரம் செய்” என்றார்.

(யுத்தத்தைப் பார்ப்பதற்காக ஸூரியன் தன் மண்டலத்திலிருந்து இறங்கி வந்து ஆகாச வீதியில் ராமனுக்கு ஸமீபத்தில் நின்று ஸ்தோத்திரத்தின் பலனை அனுக்ரஹித்தாரென்று தெரிகிறது. ஆனால், மேல் வரும் ஸர்க்கங்களில் பிரஹ்மா ருத்ரன் இந்திரன் முதலியவர்கள் ஒரே வார்த்தையாய், “தாங்கள் நாராயண மூர்த்தியே” என்று ராமனைக் குறித்துச் சொன்னதால், விஷ்ணுவே எல்லோருக்கும் மேலானவரென்று விளங்குகிறது. இவ்விடத்திலோ அந்த லக்ஷணம் ஸூரிய பகவானுக்குப் பொருந்தியிருப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இதற்கு ஸமாதானமென்ன வென்றால், சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் மதுவித்யைக்கு ஆதித்யன் அதிஷ்டான தேவதையென்று சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், அவருக்கு அந்தர்யாமியான பரமாத்மாவே அந்த வித்யையால் உபாஸிக்கப்பட வேண்டியவரென்றும், அவரே அதற்குத் தாத்பர்யமென்றும் வியாஸ பகவான் பிரஹ்மஸுத்திரத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் இந்த ஸ்தோத்திரம், ஆதித்யனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பரமாத்மாவையே உபாஸிக்கும் தெய்வமாயுள்ளது. இந்த ராம சரித்திரத்தில் ஆரம்பம் முதல் முடிவு வரையில் நாராயணனையே பரவஸ்துவாய் உபதேசிக்கப் பட்டிருக்கிறது. “பிரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன்

என்றவர்களுக்கு ஈச்வரன்” என்றதால் த்ரிமூர்த்திகளும்
பரமாத்மாவினிடத்திலிருந்து உண்டான வர்களென்று தெரிகிறது.

சில ராமாயண கோசங்களில் இந்த ஸர்க்கம் காணப் படவில்லை. உடாரி யும்
இதற்கு வியாக்யானம் செய்யவில்லை. ஆரம்பம் முதல் இந்த கிரந்தத்தில்
உபதேசிக்கப்பட்ட நாராயணனுடைய பர்வத்திற்கு இந்த ஸர்க்கத்தில்
சொல்லப்படும் ஸூரியனுடைய பரத்வம் விரோதமாகின்றது. மேலும்,
இந்தக் காண்டத்தில் 130 ஸர்க்கங்களென்று உடாரி கணக்குச் செய்கிறார்.
இதைச்சேர்த்தால் 131 ஸர்க்கங்களென்று சொல்லியிருக்க வேண்டும்).

அத ரவீரவதந் நீரீஜ்ய ராமம்
முத்தமநா: பரமம் ப்ரஜ்ஞஜ்யமாண: |
நிபரீகரபதி ஸம்ஹ்யம் வீதித்வா
ஸூரகண மத்யகதீதா வசஸ் த்வதீரதி|| (39)

ஸ-108: ராவணனுக்கு நேர்ந்த

அபசகுனங்கள்

ஸ ரதம் ஸாரதீர் த்ருஷ்ட்வா பரஸந்ய ப்ரதர்ஷணம் |
கந்தர்வ நகராகாரம் ஸமுச் ச்ரீத பதாநீநம் || ௩

அப்பொழுது ராவணனுடைய ஸாரதி அதிசீக்கிரமாய் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு வந்தான். அது சத்ருஸையங்கள் கண்டு நடுங்கும்படியானது; கந்தர்வநகரத்தைப் போன்றது; ஆகாசத்தையளாவும் கொடியையுடையது; தங்கமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உத்தம அச்வங்கள் பூட்டினது; வில் கவசம், பாணங்கள், கத்தி, கேடயம், கதை, முதலிய ஸகல ஆயுதங்களால் நிறைந்தது; கொடிகளாலும் த்வஜங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டது? ஆகாசத்தை விழுங்குவது போலிருந்தது; சப்தத்தால் பூமியை நடுங்கச் செய்தது; சத்ரு ஸையங்களை அழிக்கக்கூடியது: தன் ஸையங்களுக்கு ஸந்தோஷத்தை விருத்தி பண்ணக்கூடியது; இப்படி ஸகல திக்குகளையும் கிடுகிடுன்று நடுங்கச் செய்து கொண்டு ராக்ஷஸாதிபதியின் ரதம் தன்னை நோக்கி அதிவேகமாய் வருவதை ரகுவீரன் கண்டார். கருப்புக் குதிரைகள் பூட்டிப் பயங்கரமான தேஜஸுடன், மின்னற்கொடி போன்ற த்வஜங்களுடன், இந்திரனுடைய ஆயுதங்களைப் போன்ற ஆயுதங்கள் அதில் பிராகசித்த, காளமேகங்கள் வர்ஷிப்பதுபோல் சரமாரி பொழிந்து கொண்டு, ஆகாசத்தில் நீருண்ட மேகம் பரவுவதுபோல், சத்துருவின் ரதம் தனக்கு ஸமீபத்தில் வந்ததைக் கண்டு ரகுவீரன், நானேற்றிப் பாலசந்திரனைப்போல் வளைத்து விளங்கும் பிரசண்ட கோதண்டத்தை எடுத்து, வஜ்ராயுதத்தால் மலைகள் பிளக்கப் படுவதுபோல் டங்காரம் செய்தார், பிறகு மாதலியைப் பார்த்து “பார்த்தாயா? ராவணன் அதிவேகமாய்த் தன் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு வருகிறான். அவன் அப்ரதக்ஷணமாய் வருவதைக் கொண்டே யுத்தத்தில் நாசத்தைத் தேடிக் கொள்ளுகிறானென்று தெரிகிறது. ஆகையால் ஜாக்கிரதையாய் நமது ரதத்தை நடத்தி அவனுக்கெதிரில் கொண்டு போ. பெரும் காற்று மேகங்களைச் சிதறவடிப்பதுபோல் அவனையும் அந்த ரதத்தையும் நாசம் செய்ய விரும்புகிறேன். வெகு உத்ஸாஹத்துடன், பதறாமல் ஜாக்கிரதையாய், மனத்திலும் பார்வையிலும் கலக்கம் கொள்ளாமல், கடிவாளங்களை ஒரே மாதிரியாய்ப் பிடித்து நடத்து. இந்திரனுக்கு ஸாரத்யம் செய்து வழக்கப்பட்ட உனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டியதொன்றுமில்லை. ஆனால் பிரபலமான சத்ருவுடன் நான் ஒரே மனதாய் யுத்தம் செய்ய

நிச்சயித்திருக்கிறபடியால், உனக்கு ஞாபகம் செய்தேனேயன்றி தெரியாததை உபதேசித்ததாக நீ எண்ணக்கூடாது” என்றார். அந்த வார்த்தைகளால் மாதலி ஸந்தோஷப்பட்டு, அதிவேகமாய் ரதத்தை நடத்திக்கொண்டு, ராவணனுடைய ரதத்தைத் தனக்கு அபஸவ்யமாகச் செய்து கொண்டு சக்கரங்களால் கிளப்பப் பட்ட புழுதியால் அவனை மறைத்தான். அதைக் கண்டு தசக்ரீவன் கோபத்தால் சிவந்த கண்களையுருட்டி விழித்து, தனக்கெதிரில் நின்ற ராமனைப் பாணவர்ஷத்தால் வருத்தினான். அதனால் ராகவன் ரோஷம் கொண்டு, மஹா தையத்துடன் இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட வில்லையும், ஸூரிய கிரணங்களைப் போல் தேஜஸுள்ள பாணங்களையும் அதிவேகமாய் எடுத்தார்.

பிறகு அவ்விருவரும் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்து நின்று, ஸம்ஹரிக்க நிச்சயித்து, கொழுத்த ஸம்ஹங்களைப்போல் போர் புரிந்தார்கள். தேவு, கந்தர்வு, ஸித்த மஹரிஷி கணங்கள் ராவணன் நாசமடையவேண்டுமென்று பிரார்த்தித்துக் கொண்டு, அவ்விருவர்க்கும் நடக்கும் கோர யுத்தத்தைப் பார்க்க அங்கே கூடினார்கள்.

அப்பொழுது ராகவனுக்கு ஐயத்தையும் ராவணனுக்கு விநாசத்தையும் குறிக்கும் அநேக கோரமான அபசகுனங்கள் தோன்றின. மேகங்கள் ராவணனுடைய ரதத்தின்மேல் ரத்த மழை பொழிந்தன. சுழல் காற்றுகள் தீஷ்ணமாயும் அப்பிரதகஷிணமாயும் அடித்தன. பெரிய கழுகுகள் ஆகாசத்தில் கூட்டம் கூட்டமாய் அவனுடைய ரதம் போகுமிடமெல்லாம் பின்தொடர்ந்தன. (சாகப்போகிறவனுடைய ஸமீபத்தில் கழுகு முதலிய அசுபமான பக்சிகள் அவன் தலைக்குமேலும் வீட்டின் மேலும் வட்டமிடும் - சகுனார்ணவம்). செம்பருத்திப் பூவைப்போன்ற நிறமுள்ள ஸந்தியாகால வர்ணத்தால் லங்கையும் அதைச் சுற்றிலுமுள்ள பூமியும் வியாபிக்கப்பட்டு, ராத்திரியில் தீப்பிடித்தெரிவது பகலிலேயே தோன்றிற்று. ஆகாசத்தில் எரிகொள்ளிகளும் இடிகளுமுண்டாகி, ராவணனுக்கு அபஜயத்தைக் குறிப்பிட்டன; ராக்ஷஸர்கள் மனம் நடுங்கினார்கள்; ராவணன் போகுமிடமெல்லாம் பூகம்பம் உண்டாயிற்று; ராக்ஷஸர்களுடைய புஜங்கள் எவராலோ பிடித்துக் தடுக்கப்பட்டதுபோல், ஆயுதங்கள் ப்ரயோகிக்க முடியாமல் போயின. பர்வதங்களில் அநேக வர்ணமான தாதுக்கள் விளங்குவதுபோல், ஸூரியகிரணங்கள் ராவணனுடைய அவயவங்களில் சிவப்பு, வெளுப்பு, கறுப்பு முதலிய பல வர்ணங்களுடன் விழுந்தன. நரிகள் நெருப்பு ஜ்வாலைகளை கக்கிக் கொண்டு தசமுகனுடைய முகத்தைப் பார்த்து அசுபமாய் ஊளையிட்டன; கழுகுகளும் பருந்துகளும் அப்படியே பயங்கரமாய்ச் சப்தித்தன. அவன் மேல் எதிர்க்காற்றடித்துப் புழுதியை வாரி இறைத்துக் கண்களை மறைத்தது. அவனுடைய ஸையத்தில் நான்கு புறங்களிலும் மேகங்களில்லாமல் நெருப்பிடிகள் கோரமாய்ச் சப்தித்துக் கொண்டு விழுந்தன.

ஸகல திக்குகளும் இருளாலும் புழுதியாலும் மூடப்பட்டு ஆகாசம் மறைந்தது. சாரிகை என்னும் பக்ஷிகள் கணக்கில்லாமல் ஒன்றிற்கொன்று சண்டையிட்டுக் கொண்டும், பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட்டுக் கொண்டும் அந்த ரதத்தை நோக்கி வந்தன. அதில் கட்டியிருந்த குதிரைகள் கண்ணீர்விட்டு அழுதன; அவைகளின் பின் பாகங்களிலிருந்து நெருப்புப் பொறிகள் கிளம்பின. இப்படி அநேக அபசகுனங்கள் ராவணனுக்கு விநாசகாலம் ஸம்பித்ததென்பதைக் காட்டிக் கொண்டு பயங்கரமாய்த் தோன்றின. ராகவனுக்கு ஜயம் கிடைக்குமென்பதைக் குறிக்கும் அநேக சுபசகுனங்களும் காணப்பட்டன. அவைகளால் ரகுவீரன் ஸந்தோஷமடைந்து, ராவணன் இறந்தானென்று நிச்சயித்தார். சகுனசாஸ்திரத்தில் அதிநிபுணரான ராகவன் தனக்குப் பரம அனுசூலமாயும் ராவணனுக்கு பரமப்பிரதிகூலமாயும் காணப்படும் சகுனங்களையும் அபசகுனங்களையும் கவனித்து, ஸந்தோஷத்தால் மயிர்க்கூச்சமடைந்து, அளவற்ற சுகத்தைப் பெற்று, யுத்தத்தில் விசேஷ பராக்கிரமத்தைக் காண்பித்தார்.

**ததேதா நீரீஷ்யாத்மக தாநீ ராகவேலா
ரக்ஷா நிமித்தாத் நிமித்த கோவித: |
ஐகாம ஹர்ஷம் ச பராம் ச நிர்வ்ருதீம்
சுகார யுத்தேத ஹ்யதீகம் ச விக்ரமம் || (35)**

ஸ-109: ராம ராவண யுத்தம்

தத: ப்ரவ்ருத்தம் ஸுக்ரூரம் ராமராவணயோஸ்ய ததா |
ஸமஹுத் த்வைரதம் யுத்தம் ஸர்வலோக பயாவஹம் || (1)

பிறகு ராமனும் ராவணனும் திவ்யரதங்களில் ஏறிக்கொண்டு ஸகல பிராணிகளும் நடுங்கும்படி கோரயுத்தம் செய்தார்கள். அவ்விரு ஸைன்யமும் ஆயுதங்களைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு அந்த யுத்தத்தைப் பார்க்க ஆவலுடன் அசைவற்று நின்றது. அந்த வீரர்கள் நன்றாய் யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்ததைக் கண்டு எல்லோரும் அதிலேயே நாடின மனத்துடன் எல்லையற்ற ஆச்சரியமடைந்தார்கள். ஆயுதங்களை எடுத்தவர்கள் எடுத்தபடியே நின்றார்கள். ஆச்சரியத்தால் மெய்மறந்து அந்த யுத்தத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே அடிக்க மறந்தார்கள். அவ்விரு ஸைன்யமும் தங்களுடைய தலைவர்களைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு சித்திரம்போல் அசைவற்று நின்றது. அந்த வீரர்கள் சகுனங்களைக் கவனித்துப் பயப்படாமல் ஸ்திரபுத்தியுடன் அடங்காத ரோஷங் கொண்டு யுத்தம் செய்தார்கள்; 'ஜயமே வரும்' என்ற நம்பிக்கையுடன் ரகுபதியும், 'மரணம் நிச்சயம்' என்று ராவணனும் தைரியமடைந்து தங்களுடைய ஸகல வீரியத்தையும் யுத்தத்தில் காட்டினார்கள்.

பிறகு தசகீவன் சில அத்துமான் பாணங்களை ராகவனுடைய ரதத்தின் த்வஜத்தின்மேல் ப்ரயோகித்தான். அவை ரத சக்தியால் தடுக்கப்பட்டு த்வஜத்தை அடையாமல் பூமியில் விழுந்தன. அதனால் ராமனுக்குக் கோபமுண்டாகி, பதிலுக்குப் பதில் செய்ய வேண்டுமென்று, வில்லை வளைத்து மஹாஸர்ப்பத்தைப் போல் தடுக்க முடியாத தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற ஒரு கூரான சரத்தை விடுத்து ராவணனுடைய ரதத்தில் விளங்கும் கொடியை அறுத்துப் பூமியில் தள்ளினார். அதனால் ராவணனுக்குக் கோபத்தால் தேகமெங்கும் ஜ்வலிக்க, எல்லோரையும் எரித்து விடுகிறவன் போல் தோன்றினான். அந்த மஹாபலவான் கடுங் கோபத்துடன் பல தீவ்ணமான சரங்களைப் பிரயோகித்து இந்திர ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் குதிரைகளை அடித்தான். ஆனால் அவை தெய்வலோகத்து அச்வங்கள்; சற்றும் மயங்கவுமில்லை, அசையவுமில்லை, தாமரைத் தண்டுகளால் அடிபட்டவைபோல் ஸுகமாயிருந்தன. அதைக்கண்டு ராவணன் மறுபடியும் சரமாரி பொழிந்தான். அவனுடைய மாயாசக்தியால் பாணங்களிலிருந்து கதைகளும், பரிகள்களும், சக்ரங்களும், உலக்கைகளும், மலைச் சிகரங்களும், மரங்களும், சூலங்களும், கோடாலிகளும் வெளிப்பட்டன.

பயங்கரமாயும் கோரமான சப்தங்களுடனும் வந்து விழும் அந்தச் சரமாரியால் எல்லாப் பிராணிகளும் நடுங்கின. இப்படி ராகவனுடைய ரதத்தை மறைக்க, அவர் அதிவேகமாய் அந்தப் பாணங்களை நாசம் செய்தார். அதைக் கண்டு தசானன் அவருடைய ரதத்தைவிட்டு வானர ஸைன்யத்தின்மேல் இடைவிடாமல், உத்ஸாஹம் குறையாமல், மனோதேரியம் அழியாமல், எண்ணிறந்த பாணங்களைப் பிரயோகித்து ஆகாசத்தையும் ஸகல திக்குகளையும் இடைவெளியில்லாமல் மறைத்தான். ராவணன் யுத்தத்தில் மனத்தை காட்டி வீராவேசம் கொண்டு வரவர விருத்தியடைவதைக் கண்டு, ராகவன் அலக்ஷ்யமரய்ச் சிரித்து, வில்லை வளைத்து, ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரமென்று கணக்கில்லாமல் சரமாரி தொடுத்தார். அதைக் கண்டு ராவணன் ஆகாசத்தில் ஊசிநாட்ட இடரில்லாமல் பாணங்களைப் பரப்பினான். அவர்கள் தொடுத்து விடுத்த சரமாரியால் பிரகாசமுள்ள ஆகாசவீதி மறைந்தும் சரக்கூட்டால் மற்றொரு ஆகாசம் ஜ்வலிப்பதுபோல் தோன்றிற்று. ஒரு பாணமாவது குறி தப்பவில்லை. உத்தேசித்ததற்கு அதிகமாய்ப் பிளக்கவுமில்லை. குறியில் விழுந்தும் உத்தேசித்த காரியத்தை முடித்தன. ஒன்றையொன்று தாக்கிப் பூமியில் விழுந்தன. இப்படி ராமனும் ராவணனும் ஓயாமல் வலசாரி இடசாரியாய்ச் சுற்றிக்கொண்டு அமோகமான பாணங்களால் ஆகாசம் மூச்சுவிட இடரில்லாதது போல் செய்தார்கள். ஒருவருடைய ரதத்தில் பூட்டியிருக்கும் குதிரைகளை மற்றொருவர் அடித்தார்கள். வரவரக் கோபம் அதிகரித்து வீராவேசம் கொண்டு, பார்ப்போர் கண்டு நடுங்க மயிர்க்கூச்சமடையும் படியான கோரயுத்தம் செய்தார்கள். மஹாபலவான்கள் அந்த கூர்மையான சரங்களை விடுத்துச் சளைக்காமல் போர்புரிகையில், ராவணன் தன் ரதத்தில் விளங்கும் த்வஜம் அறுந்து விழுந்தபடியால் ரகுபதியிடத்தில் அடங்காத கோபம் கொண்டான்.

**ப்ரயுத்யமாபிநுள ஸமரே மஹாபலிள
 பரீதே: பரகர: ராவண ஸக்ஷ்மணாக்ரஜிள |
 த்வஜாவபாதேந ஸ ராக்ஷஸாதீபா
 ப்ருபரம் ப்ரக்ஷக்ராத ததா ரக்ஷத்தமே || (30)**

ஸ-110: ராவணனுடைய தலைகளை

அறுத்தது

சிதன் ததா யுத்தயமாசிநன் ஸு ஸமரோ ராம ராவணன் |
தத்ருஹ: ஸர்வபூதாந் விஸ்வீதநாந் நராத்மநா ||

இப்படி அவர்கள் யுத்தம் செய்தகொண்டிருக்கும் ஆச்சரியத்தை ஸகல ப்ராணிகளும் பார்த்துத் திகைத்து நின்றன. அந்த ரதங்களும் ஒன்றையொன்று அதிவேகமாய்த் தாக்கின. ஸாரதிகளும் கடுங்கோபம் கொண்டு, ஒருவர் மேலொருவர் ரதத்தைச் செலுத்தி, ஒருவரையொருவர் கொல்ல நிச்சயித்து, முன்னோட்டம் பின்னோட்டம் மண்டலம் வலசாரி இடசாரியென்ற நடைகளையும், கதிகளையும் விசித்திரமாய்க் காட்டிக்கொண்டு சண்டைசெய்வது, பார்க்கப் பயங்கரமாயிருந்தது. ராமன் ராவணனை அடித்துத் திரும்புவதும், ராவணன் ராமனை அடித்துத் திரும்புவதும், வாயு வேக மனோவேகத்தைக் காட்டிலும் அதிவேகமாயிருந்தபடியால், அவர்களுடைய போக்கு வரவு ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை. மழைக் காலத்தில் இரண்டு கருமேகங்களைப்போல் அந்த ரதங்களும் சரமாரி பொழிந்து கொண்டு யுத்தபூமியென்ற ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரித்தன. இப்படிப் பலவிதமான நடைவரிசைகளைக் காட்டி, பிறகு ஒன்றையொன்று எதிர்த்து நின்றன. ஏர்க்காலுடன், ஏர்க்காலும் நுகத் தடியுடன் நுகத்தடியும் குதிரைகளுடைய முகங்களும் முட்டிக் கொண்டன.

ராமன் வில்லை வளைத்து நான்கு பாணங்களைப் பிரயோகித்து ராவணனுடைய குதிரைகளை அடித்துத் திருப்பினார். ராவணன் கோபம் கொண்டு ராமனைக் தீவ்ணமான பாணங்களால் துளைத்தான். ராவணனால் பூர்ணபலத்துடன் அடித்துப் பிளக்கப்பட்டும் ராமனுக்குச் சிறிதும் உபத்திரவமில்லை. முகத்தில் விகாரமுமில்லை. பிறகு வஜ்ராயுதங்களைப் போன்ற பாணங்களைப் பிரயோகித்துத் தசானன் இந்திரனுடைய ஸாரதியான மாதலியை அடித்தான். அவை மாதலியின் தேகத்தில் பாய்ந்தும் அவனுக்குக் கொஞ்சமாவது உபத்திரவமில்லை. அவன் சற்றும் மயங்கவுமில்லை. அது அதுவரையில் தன்னை உபத்திரவித்ததைப்பற்றி ராமனுக்குக் கொஞ்சம்கூட வருத்தமில்லை; தன் ஸாரதியை அடித்ததைக் கண்டு மிகவும் வெட்கமடைந்து, கோபத்தால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு ராவணனைச் சரமாரியால் திரும்பியோடும்படி செய்தார். இருபது, முப்பது, அறுபது, நூறு, ஆயிரம் இப்படிக் கணக்கில்லாமல் ராவணனுடைய ரதத்தின்மேல் ராமன் சரங்களைப்

பிரயோகித்தார். ராவணனும் பின்வாங்காமல் கதை உலக்கை முதலிய ஆயுதங்களை ஓயாமல் ராமன்மேல் வர்ஷித்தான்.

பிறகு நடந்த யுத்தம் அதிகோரமாயும் அதிபயங்கரமாயுமிருந்தது. கதைகள் உலக்கைகள் பரிகங்கள் முதலிய ஆயுதங்கள். வந்துவிழும் ஓசையாலும் சரமாரியாலும் ஸப்தஸமுத்திரங்களும் கலங்கின. அதனால் பாதாளலோகத்தில் வஸிக்கும் பன்னகர்கள் தானவர்கள் முதலிய கணங்களும் வருந்தினார்கள். பூமியெங்கும் அதிலுள்ள மலைகளும், வனங்களும், காடுகளும் நடுநடுங்கின. ஸூரியன் ஒளியற்றான்; காற்று அடிக்கவில்லை; அப்பொழுது தேவ, கந்தர்வ, ஸித்த, மஹர்ஷி, கின்னர, உரககணங்கள், “இதென்ன விபரீதம்? ஒருவருக்கொருவர் சளைக்கவில்லையே. ராமன் ராவணனை ஜயிப்பாரோ?” என்று கவலை கொண்டார்கள். “பசுக்களுக்கு க்ஷேமமுண்டாகட்டும்; ஸகல லோகங்களும் அழியாமலிருக்கட்டும்; ராமன் ராவணனை யுத்தத்தில் ஜயிக்கட்டும்” என்று தேவர்ஷிகணங்கள் ஜபித்துக்கொண்டு, யுத்தத்தைக் கவனித்துப் பார்த்திருந்தார்கள். கந்தர்வர்களும் அப்ஸரஸ்களும் கூட்டம் கூட்டமாய் வந்து நின்று அந்த அபுதமான யுத்தத்தைப் பார்த்து, “ஆகாசத்திற்கு உபமானம் ஆகாசமே; ஸமுத்திரத்திற்கு உபமானம் ஸமுத்திரமே; அப்படி இந்த ராமராவண யுத்தத்திற்கு உபமானம் ராமராவண யுத்தமே”, என்று சொல்லிக் கொண்டார்கள்.

பிறகு ரகுலோத்தமன் க்ஷுரமென்ற உத்தமமான பாணத்தை எடுத்து வில்லில் பூட்டிக் கடும் கோபத்துடன் ராவணன் மேல் விடுத்து, அவனுடைய தலையை அதில் விளங்கும் கிரீட குண்டலங்களுடன் அறுத்துப் பூமியில் தள்ளினார். மூன்றுலோக வாஸிகளும் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; உடனே அதைப்போன்ற வேறொரு தலை அவ்விடத்திலேயே தோன்றிற்று. அதையும் அதிவேகமாய் ராமன் தீவ்ணமான பாணங்களால் அறுத்தார்; உடனே அவ்விடத்தில் வேறொரு தலை தோன்றிற்று. ராவணனுடைய தலைகளை ராமன் வஜ்ரங்களைப் போன்ற பாணங்களால் அறுத்துத் தள்ள, இப்படி நூற்றொரு தலைகள் தோன்றி நாசமடைந்தன. ஒன்றிற்கொன்று ரூபத்திலாவது நிறத்திலாவது காந்தியிலாவது அலங்காரத்திலாவது பேதமில்லை; ஆனால், ராவணனுடைய பிராணன் அழியும் வழியும், அவனுடைய ஆயுளுக்கு முடிவும் காணப்படவில்லை. (இப்படி அடிக்கடி தலைகளை அறுப்பதின் உத்தேசமென்ன வென்றால், ராமபாணங்கள் வெகுகாலமாய் ராவணனுடைய தலையை அறுத்து, அந்த ரத்தத்தைக் குடிக்க வேண்டுமென்று கொண்ட ஆவலைத் தீர்ப்பதற்கே தவிர வேறல்ல. இங்கே “ஒரு தலை” என்றதால் ராவணன் ஒரு தலையுடனும் இரண்டு புஜங்களுடனும் யுத்தம் செய்தானென்று தெரிகிறது.) ஸகல அஸ்திரங்களின் குணங்களையும்

லக்ஷணங்களையும் அறிந்து, அவைகளைப் பிரயோகிப்பதிலும் நாசம் செய்வதிலும் மஹாநிபுணரான ரகுவீரன் 'மாரீசனை அடித்த பாணங்கள் இவைகளே; கர தூஷணர்களை அழித்த பாணங்களும் இவைகளே; தண்டகாவனத்தில் விராதனுடைய உயிரை வாங்கின பாணங்கள் இவைகளே; க்ரௌஞ்ச வனத்தில் கபந்தனைச் சித்தரவதை செய்த பாணங்கள் இவைகளே; யுத்தத்தில் இவைகளை நம்பி நான் இதுவரையில் மோசம் போனதில்லையே; இப்பொழுது ராவணனிடத்தில் சற்றும் பிரயோஜனப்படவில்லை' என்று கவலையடைந்து, அதி ஜாக்கிறதையுடன் ராமன் ராவணனுடைய மார்பில் அநேக பாணங்களை நாட்டினார். ராவணன் கதைகள் உலக்கைகள் முதலிய ஆயுதங்களால் ராமனை மிகவும் வருத்தினான்.

தரிகூடபர்வதத்தின் சிகரத்தில் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கும் அவ்விருவரும் யுத்தாவேசத்தால் உக்ரம்கொண்டு, பூமியிலும் ஆகாசத்திலும் மறுபடியும் மலைச்சிகரத்திலும் மாறிமாறி யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தார்கள். தேவ தானவ யக்ஷ பிசாச உரக ராக்ஷஸ கணங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில், அந்த ராத்திரி முழுவதும் அவ்விருவர்க்கும் பயங்கரமான யுத்தம் ஓயாமல் நடந்தது.

(இல்விடத்தில் ஸப்தராத்ரம் 'ஏழு ராத்ரிப் பகல்களாய்; ஸர்வராத்ரம் அன்று ராத்ரி முழுவதும் என்று இரண்டு பாடங்களுண்டு. பங்குனி மாஸம் சதுர்தசியில் ஹனுமான் லங்கையை எரித்தார்; பெளர்ணமாவாஸ்யையில் ராமன் ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்தார்; பிரதமை த்விதியை தரிதியைகளில் தர்ப்பசயனம்; அஷ்டமியில் ஸுவேல மலையில் ஏறினது; நவமியில் யுத்தாரம்பம். ஆகையால் ராமராவண யுத்தம் எழு இரவு பகல் நடந்தது என்றும் அர்த்தஞ் செய்யலாம். இது கும்பகர்ணனுடைய மித்ரா காலத்தை நிர்ணயிக்குமிடத்திலேயே விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.)

பகலிலாவது ராத்திரியிலாவது ஒரு முசுப்த்தமாவது ஒரு க்ஷணமாவது ஓயாமல் இடைவிடாமல் ராமனும் ராவணனும் யுத்தம் செய்தார்கள். ராமனுக்கும் ராவணனுக்கும் நடக்கும் யுத்தத்தை விசேஷ கவனமாய்ப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து மாதலி, ரகுவீரனுக்கு கொஞ்சமாவது ஐயம் ஏற்படவில்லையென்று கண்டு, மஹா புத்திமானாகையால் இதுதான் ஸமயமென்று ராகவனைப் பார்த்துப், பின்வருமாறு சொன்னான்.

**தபரத ஸூத ராக்ஷஸேந்த்ரயோ:
ஜயமநுவேக்ஷ்ய ரக்ஷா ஸ ராகவஸ்ய |
ஸூரவர ரத ஸாரதீர் மஹாத்
ரணகத மேநமுவாச வாக்யமாஸா (39)**

ஸ-111: ராவண வதம்

அத ஸம்ஸ்யமாஸ்யாமாஸ ராகவம் மாதலீஸ் ததா |
அஜாநந்தீவ கீம் வீர த்வமேத மநுவர்தஸே ||: (1)

பிறகு மாதலி ராகவனுக்கு வணக்கமாய் ரூபகம் செய்தான். “தாங்கள் பிரஹ்மாஸ்திரத்தின் பிரபாவத்தை அறியாதவர்கள் போல் இந்த ராக்ஷஸன் பிரயோகிக்கும் அஸ்திரங்களுக்குப் பதில் அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்துக்கொண்டு மாத்திரமிருக்கிறீர்கள். மஹாவீர! இவன்மேல் பிரஹ்மாஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்து இவனை ஸம்ஹரியுங்கள். இவனுக்கு விநாசகாலமென்று தேவர்கள் சொல்லக் கேட்ட ஸமயம் இப்பொழுது வந்திருக்கிறது” என்றான். இப்படி மாதலியால் ரூபகம் செய்யப்பட்டு, ரகுநந்தனன் மஹா ஸர்ப்பத்தைப்போல் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும், தேஜஸால் ஸகல திக்குகளையும் பிரகாசிக்கச் செய்து கொண்டுமிருக்கும் அந்த அஸ்திரத்தை எடுத்தார். ராமன் தண்டகாரண்யத்தில் வளிக்கையில் அதை அகஸ்திய மஹர்ஷி அவருக்குக் கொடுத்தார். அது ஆதியில் இந்திரனுக்காக பிரஹ்மாவால் நிர்மிக்கப்பட்டது. அவன் மூன்று லோகங்களையும் ஐயிக்க யத்தனம் செய்தபொழுது பிரஹ்மாவால் அவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது; வீண் போகாதது; அதன் பக்கங்களில் வாயுவும், முனையில் அக்னியும் ஸூரியனும் அதி தேவதைகள். ஆகாசமயமான சரீரத்தையுடையது; மேருமந்தர பர்வதங்களைப் போல் பளுவுள்ளது; தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, தங்கக் கட்டுகளையுடைய கணுக்களுடன், கொழுந்து விட்டெரியும் காலாக்னி புகையால் சூழப்பட்டது போலும் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கும் தீவிர விஷமுள்ள நாகத்தைப்போலும் பார்க்கப் பயங்கரமானது. சத்துருக்களின் ரதகஜதுரகபதாதி த்வார கோபுரப்ரகாரங்களையும், பரிகம் கதை முதலிய ஆயுதங்களையும், பர்வதங்களையும் பிளக்கக்கூடியது; ஸகலப் பிராணிகளின் ஸாரமே ரூபமெடுத்து வந்ததுபோன்றது; ஸூரியனைப் போன்ற காந்தியுள்ளது; சத்ருக்களின் ரத்தம், மாம்ஸம், கொழுப்பு முதலியவைகளால் பூசப்பட்டுக் கோரமான வஜ்ராயுதத்தைப்போல் உறுதியானது; பகைவர்கள் கேட்டு நடுங்கும்படியான சப்தத்தையுடையது; அநேக ஸைன்யங்களை நாசம் செய்தது. கபட யுத்தத்தை அழிக்கக்கூடியது; அதைக் கண்டு ஸகலப் பிராணிகளும் கதறும். கோபத்தால் சீறிக்கொண்டிருக்கும் கார்க்கோடகளைப் போன்றது; கழுகு, பருந்து, நரிகள் முதலிய ஜந்துக்களுக்குப் பூர்ணமான ஆகாரத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; யமனை ஒத்தது; வானர்கள் அதைக்கண்டு ஆனந்தமடைந்தார்கள்; ராக்ஷஸர்கள் பயந்தார்கள்;

கருடனுடைய இறகுகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டது; ஸகல அஸ்திரங்களுக்கும் ராஜாவானது; இஷ்வாகு குல ராஜாக்களுக்கும் பயத்தைப் போக்குவது; சத்துருக்களுடைய கீர்த்தியை அழிப்பது: அதைப் பெற்றவனுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. மஹா பலவானான ராமன் அதை வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் மந்திரங்களால் ஜபித்து வில்லில் தொடுத்தார். அப்பொழுது ஸகலப் பிராணிகளும் பயந்தன; பூமி நடுங்கிற்று. ரகுவீரன் காலாக்கி ருத்ரனைப்போல் கோப பரவசராய், பிரசண்ட கோதண்டத்தை வளைத்து நாணைக் காது வரையில் இழுத்து, சத்ருவின் உயிர்நிலைகளைப் பிளக்கும் அந்த அஸ்திரத்தை வெகு ஜாக்கிரதையாய்ப் பிரயோகித்தார்.

இந்திரனால் பிரயோகிக்கப்பட்ட வஜ்ராயுதத்தைப் போல் ஒருவராலும் தடுக்க முடியாததாய், ஸர்வஸம்ஹாரகனான அந்தகனைப் போல் ராவணனுடைய மார்பில் வந்து விழுந்தது. மஹா வேகத்துடன் விடப்பட்ட அந்தப் பாணம் துஷ்டனான ராவணனின் உறுதியைத் துண்டித்துச் சரீரத்தை நாசம்செய்தது. அதிவேகமாய் அவனுடைய பிராணைகளை அபகரித்துக்கொண்டு ரத்தத்தால் நனைந்து பூமியில் பிரவேசித்தது. இப்படி ராவணனை கொண்டு, அவனுடைய ரத்தத்தால் பிரகாசித்துக் கொண்டு, தன் காரியத்தை நிறைவேற்றி, மிகுந்த வணக்கத்துடன் மறுபடியும் ராகவனுடைய அம்பறையில் வந்திருந்தது. தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியாமல் உயிரையிழந்த ராவணனுடைய கையிலிருந்து வில்லும் பாணங்களும் நழுவி விழுந்தன. வஜ்ராயுதத்தால் அடிக்கப்பட்ட விருத்ராஸுரனைப்போல், அபாரமான வேகத்தையும் காந்தியையுமுடைய அந்த ராக்ஷஸாதிபதி உயிரற்று ரதத்திலிருந்து பூமியில் விழுந்தான்.

இறந்தவர்கள் போக மிகுந்து ராக்ஷஸர்கள் அதைக் கண்டு நாயகனில்லாமல் பயம் மேலிட்டு மூலைக்கு மூலை ஓட ஆரம்பித்தார்கள், தசகரீவன் மடிந்ததையும் ராமன் ஜயித்ததையும் கண்டு வானர்கள் வீர கோஷங்களால் ஆகாசத்தையும் பூமியையும் நடுங்கச் செய்து கொண்டு, மரங்களையும் மலைகளையும் எடுத்துச் கொண்டு ராக்ஷஸர்களைத் துரத்தியடித்தார்கள். அவர்களோ பயத்தால் ஒன்றும் தோன்றாமல், பற்றற்று, கண்ணீர் சொரிய, முகம் வாடி, லங்கையில் போய் ஒளிந்துகொண்டார்கள். பிறகு வானர்கள் பரமானந்தத்தால் பரவசமடைந்து, ஜயத்தால் தேகம் பூரித்து, ரகுவரன் ஜயித்ததையும் ராவணன் மாண்டதையும் சொல்லிச் சொல்லி ஆரவாரித்தார்கள். ஆகாசத்தில் தேவதுந்துபிகள் முழங்க திவ்யமான பரிமளத்துடன் காற்று ஸுகமாய் அடித்தது. ஆகாசத்திலிருந்து புஷ்பமாரி சொரிந்தது. அதி மனோகரமானதும் பிறருக்குக் கிடைக்காததுமான அந்தப் புஷ்பவர்ஷத்தால் ராகவனும் அவருடைய ரதமும் மறைக்கப்பட்டன. தேவகணங்கள் ஆகாச

வீதியில் நிற்குகொண்டு, 'நல்லது, நல்லது' என்று ராமனைக் கொண்டாடினார்கள். மஹாக் குரூரனும் ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்தவனுமான ராவணன் நாசமடைந்தவுடன் தேவகந்தர்வ ஸித்த சாரண கணங்கள் ஆனந்தத்தால் மெய் மறந்தார்கள். அந்த ராக்ஷஸபதியைக் கொண்டு ராமன் ஸுக்ரீவனையும் அங்கதனையும் ஸந்தோஷப்படுத்தி, அவர்களுடைய மனோரதங்களைப் பூர்த்தி செய்தார். (அவ்விருவரும் ராமன் தங்களுக்குச் செய்த உபகாரத்தற்குப் பதில் செய்யக் காத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்; தங்களுடைய பிரயத்தனங்கள் பலமாய் முடிந்ததைப் பற்றி ஸந்தோஷப்பட்டார்கள்). பிறகு தேவகணங்கள் பயம் நீங்கி, ஸுகமடைந்தார்கள்; திக்குகள் பிரஸன்னமாயின; ஆகாசம் களங்கமற்றது; பூமி நடுங்கவில்லை; காற்று குரூரமாய் அடிக்காமல் மிருதுவாயும் ஸுகமாயும் வீசிற்று; பிறகு லக்ஷ்மணன், விபீஷணன் , ஸுக்ரீவன், ஜாம்பவான் முதலிய மித்திரர்கள் ராகவனுடைய ஜயத்தால் அத்யந்த ஆனந்தமடைந்து, ரணபூமியில் ஜயலக்ஷ்மியுடன் விளங்கும் ரகுநாயகனை விதிப்படி பூஜித்தார்கள். ராமபத்ரன் தன் சத்துருவை ஸம்ஹரித்து பிரதிக்ஞையை நிறைவேற்றி, மித்திரர்களாலும் ஸைன்யங்களாலும் சூழப்பட்டு, தேவகணங்களால் உபசரிக்கப்பட்ட மஹேந்திரனைப் போல், மஹாதேஜஸுடன் வீற்றிருந்தார்.

ஸ து நிஷாதரீபு: ஸ்தீர ப்ரதீஜ்ஞ:
ஸ்வஜந பவாபீவ்ருதீநா ரக்ஷ ரராஜ |
ரகுநஸ ந்ருபநந்தீநா மகிஷாஸஜா:
த்ரீதபா கணை ரீஸம்வ்ருதீநா யதீதந்தீர: || (34)

ஸ-112: விபீஷணன் பிரலாபித்தது

ப்ராதரம் நீஜதம் த்ருஷ்ட்வா யாதம் ராமநீர்ஜதம் |
மோகஸக பரீதாத்மா விஸஸாப விபீஷண: || (1)

தன் ஸஹோதரனான ராவணன் ராமனால் ஜயிக்கப்பட்டு, உயிரிழந்து பூமியில் கிடக்கக் கண்ட விபீஷணன் அடங்காத் துயரம் கொண்டு புலம்பினான், “ஒப்பில்லாக வீர! அளவற்ற பராக்கிரமசாலியே! ஸகல லோகங்களிலும் வியாபிக்கும் கீர்த்தியைபெற்றவனே! ஸகல வித்யைகளிலும் கரைகண்டவனே! ராஜ நீதியை நன்றாய் அறிந்தவனே! காம்பு நீக்கிய ஸுகந்தமலர்கள் பரப்பப் பெற்ற ஹம்ஸதூளிகாசயனத்தில் படுத்துறங்கும் பரமஸுகியான நீ, இன்று பிராணனை இழந்து வெறுந் தரையில் படுக்கவும் நேர்ந்ததோ? தோள்வளைகளால் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டு யானைத் துதிக்கைகளைப்போன்ற நீண்ட புஜங்களை நீட்டிக்கொண்டு, கிரீடம் சிதற, தேஜோராசியான. ஸூரியன் பூமியில் விழுந்தது போல், அசைவற்று அலங்கோலமாய்க் கிடக்கவும் உனக்கு விதியிருந்ததோ? நான் முன்பு உனக்குச் சொன்ன வார்த்தைகள் இப்பொழுது பலித்தனவே. காமத்தாலும் கர்வத்தாலும் புத்திமயங்கி என் வார்த்தையை அங்கீகரிக்காமலிருந்தாய். அளவற்ற கொழுப்பால். பிரஹஸ்தனும், இந்திரஜித்தும், கும்பகர்ணனும், அதிகாயனும், நரான்தகனும் மற்ற ராக்ஷஸர்களும் நீயும் அலக்ஷ்யம் செய்த காரியத்தின் பலன் இப்பொழுது பிரத்யக்ஷமாய் அனுபவத்திற்கு வந்து விட்டதே. ஐயோ! ராஜநீதிக்கு எல்லையும், தர்மஸ்வரூபியும், பலத்திற்கு இருப்பிடமும், ஸகல ஸ்தோதிரங்களுக்கும் பாத்திரமுமான நீ இன்று நாசமடைந்தாய், அந்தக் குணங்களும் ஆச்ரயிப்பதற்கு இடமில்லாமல் அலைகின்றன. இவன் அக்னி ஹோத்திரங்களைச் செய்தவன். ஸகல லோகங்களையும் பிரகாசிக்கச் செய்யும் ஆதித்யன். ஆகார மண்டலத்திலிருந்து இன்று பூமியில் விழுந்து விட்டான். சந்திரன் ஸகல கலைகளும்ற்று இருட்டில் மறைந்தான். அக்னி தேஜஸ் இழந்தவன் ஆனான். உத்ஸாகமென்பது வேலை இல்லாமல் ஓய்ந்திருக்கிறது. யுத்த வீரர்களுக்குள் சிகாமணியான பிரதாபலங்கேசுவரன் பிராணனை இழந்து பூமியில் விழுந்த பிறகு மேற்சொன்னதெல்லாம் நிஜமாயிற்று. ராக்ஷஸ சிரேஷ்டனான ராவணன் சத்ருவால் அடிபட்டுப் புழுதியில் கிடக்கிறான்; இனி லோகத்தில் சுத்த வீரர்களில்லை; எங்கும் ஒரே சூன்யமாய்த் தோன்றுகிறது.

ராக்ஷஸாதிபதியென்ற மஹாவிருக்ஷம் ராமனென்ற சண்ட மாருதத்தால் அடிபட்டு யுத்தபூமியில் கிடக்கிறது. சௌரியமே அதற்கு ஆழ்ந்த வேர்; தபஸே

பலம்; கஷ்டத்தை ஸஹிக்கும் தன்மையே புஷ்பம்; தைரியமே தளிர்; ராவணனென்ற மதயானை ராகவனென்ற ஸிம்ஹத்தால் அடிபட்டுக் கிடக்கிறது. பராக்கிரமமே தந்தங்கள்; உத்தம குலமே சரீரத்தின் பிற்பகுதி. பின் பாகம்; கோபமே அவயவங்கள்; அனுக்ரஹமே தும்பிக்கை; தசமுகனென்ற அக்னி ராமனென்ற மேகத்தால் அணைந்துவிட்டது. பராக்கிரமமும் உத்ஸாஹமுமே ஜ்வாலைகள்; சுவாஸமே புகை; பலமே உஷ்ணம்; அபார தேஜஸையுடைய தசானனென்ற எருது ரகுவீரனென்ற புலியால் கொல்லப்பட்டுக் கிடக்கிறது. ராக்ஷஸர்களே அதற்கு வாலும் கொம்புகளும் முகப்படும்; (ராக்ஷஸர்களே அவனுடைய கர்வத்திற்குக் காரணம்); சத்ருக்களை அலக்ஷ்யமாய் ஐயிக்கக் கூடியது; வீரியத்தால் அந்த ஜாதியில் உத்தமமாய் விளங்குவது; விஷயஸுகங்களில் ஆசையே காதுகளும் நேத்திரங்களும்” என்று கூறினான்.

இப்படி விபீஷணன் சோகம் தாங்காமல் தகுந்த காரணங்களடங்கிய உத்தமமான வார்த்தைகளைச் சொல்லி பிரலாபிப்பதைக் கேட்டு ரகுவீரன், “மித்திர! இவன் யுத்தத்தில் பயங்கரமான பராக்கிரமத்தையுடையவன்; எல்லையற்ற உத்ஸாஹத்தையுடையவன்; பராக்கிரமமற்று அல்ப ஜந்துவைப்போல் யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டானென்று எண்ணாதே. பிறர் எந்த விதத்திலும் புகழுமபடியான வீரகிருத்யங்களைச் செய்து முடிவில் கொல்லப்பட்டானென்று நிச்சயமாய் நம்பு. கூத்ரிய தர்மத்தை அனுஷ்டித்து, உத்தம லோகங்களில் ஸுகமாய் வஸிக்க விரும்பி, யுத்தபூமியில் சத்துருவிற்குப் பின்வாங்காமல் மஹா தைரியமாய் யுத்தம்செய்து உயிரையிழந்தவர்களைப் பற்றித் துக்கிப்பதற்கிடமில்லை. அவர்கள் இறந்தும், என்றும் அழியாதவர்கள். இவன் மஹாபுத்திமான்; இந்திராதி தேவர்களையும் மூன்று லோகங்களையும் யுத்தத்தில் ஐயித்துக் கதறச் செய்திருக்கிறான். அளவற்ற கீர்த்தியையும் உத்தமமான வீர ஸ்வர்க்கத்தையும் பெற்றிருக்கிறான். எல்லோருக்கும் ஸஹஜமான காலகதியை இவனும் அடைந்ததைப் பற்றித் துக்கப்படுவதற்கு இது ஸமயமல்ல. யுத்தத்தில் சென்றால் ஒருவனுக்கு எப்பொழுதும் ஐயமே கிடைத்துவந்ததென்று நாம் கேட்டதில்லை. வீரன் சத்துருக்களால் கொல்லப்படுகிறான் அல்லது சத்ருக்களைக் கொல்லுகிறான். இவ்விரண்டும் ஸஹஜ தர்மங்களே. இந்த உத்தம கதி. நமது முன்னோர்களால் கொண்டாடப்பட்டது. கூத்ரியர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. ஆகையால் யுத்தத்தில் புறம் காட்டாமல் வீரகிருத்யங்களைச் செய்து மரணமடைந்த கூத்ரியனைப்பற்றி ஒருபொழுதும் துக்கிக்கக் கூடாதென்பது என் நிச்சயமான அபிப்பிராயம். ஆகையால் இந்த நிச்சயத்தை நீயும் அறிந்து, பிறந்தவனுக்கு மரணம் என்றுமுள்ளதென்று தெளிந்து, சோகமற்று, மேல்நடக்க வேண்டிய காரியங்களை ஆலோசிக்கவேண்டியது” என்றார்.

மஹாதாமிகர்களான இக்ஷ்வாகு சக்கரவர்த்திகளின் வம்சத்தில் அவதரித்து, தர்மமும் பராக்கிரமும் ரூபமெடுத்ததுபோன்ற ராகவன் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டு, விபீஷணன் சோகந் தீராமல், தன் தமயனுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்தர காரியங்களைத் தெரிவித்தான். “தேவர்களும் இந்திரனும் ஒன்று சேர்ந்தும் இவனை ஒருநாளும் யுத்தத்தில் ஐயித்ததில்லை. ஸமுத்திர ஜலம் கரைகளால் தடுக்கப்பட்டதுபோல், அப்படிப்பட்ட மஹாவீரன் தங்களை எதிர்த்து யுத்தத்தில் கொல்லப்பட்டான். இவன் கணக்கில்லாமல் தானங்களைச் செய்திருக்கிறான். குருக்களையும், தேவதைகளையும், ஸம்பூர்ணமாய்ப் பூஜித்திருக்கிறான். ஸமஸ்த போகங்களையும் அனுபவித்திருக்கிறான். பரிவாரங்களைக் குறை வில்லாமல் போஷித்திருக்கிறான். மித்திரர்களுக்கு அளவற்ற தனங்களையும் ஸுகங்களையும் கொடுத்திருக்கிறான், சத்துருக்களிடத்தில் வைத்த பகைகளைத் தீர்த்திருக்கிறான். இவன் இடைவிடாமல் அக்னிஹோத்திரங்களைச் செய்தவன்; மஹாதபஸ்வி; வேதசாஸ்திரங்களில் கரை கண்டவன்; ஸகல வைதிக லௌகிகக் கிரியைகளையும் பூர்ணமாய் விதிப்படி செய்தவன்; நிகரற்ற வீரணாகையாலும், தர்மசீலனாகையாலும், அக்னிஹோத்ரியாகையாலும் ஸகல தர்மங்களையும் குறைவின்றி நடத்தினவனாகையாலும் இவனுக்குப் பரலோகத்தில் உத்தம கதி கிடைக்கும்படியான காரியங்களை விதிப்படி நான் செய்வதற்குத் தங்களுடைய ஆக்ஷேபை எதிர்பார்க்கிறேன். அவனுடன் பிறந்தவனும், அவனுடைய வயிற்றில் பிறந்தவர்களும் மடிந்தார்கள். பிரேதக் கிரியைகளைச் செய்வதற்கு நான் ஒருவனே அதிகாரியாய் மிகுந்திருக்கிறேன்” என்றான்.

இப்படி, கேட்பவருடைய மனம் உருகும்படி, தீனமாய் விபீஷணன் அந்த ஸமயத்தில் தனக்கிருந்த அதிக துக்கத்தால் இப்படிச் சொல்ல, ரகுவீரன் ராக்ஷஸபதிக்கு நடக்கவேண்டிய உத்தரக் காரியங்களை ஆக்ஞாபித்தார். (விபீஷணன் கூறிய வார்த்தைகள் வாஸ்தவமல்ல. ராவணன் இறந்ததைக் கண்டவுடன் முன் ஞாபகமும் கூடப் பிறந்ததும் அவன் செய்த உபகாரங்களின் நினைவும் மேலிட சொன்னதேயொழிய வேறல்ல. விபீஷணனே உடனே அதற்குத் தான் கூறியதற்கு மாறாக “நான் இவனுக்கு பிரேதக் கிரியைகளைச் செய்ய மாட்டேன்” என்று கூறுவதையும் கவனிக்க - ஸர்க்கம் 114) “விபீஷண உனக்கும் இவனுக்குமுள்ள விரோதத்தை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு நாம் இவனுக்கு பிரேதக்கிருத்யங்களைச் செய்யாமலிருப்பது நியாயமல்ல. ஸகல விரோதங்களும் மரணத்தோடு முடியவேண்டியது. ஒருவன் இறந்த பிறகும் அவனிடத்தில் வைரம் பாராட்டுவது நியாயமல்ல. நாம் ஸீதையை மீட்பதற்காக இங்கு வந்தோம்.

அந்த பிரயோஜனம் கிடைத்தது. ஆசாரசீலனான இவனுக்கு எவ்விதமாய் பிரேத கிருத்யங்களைச் செய்யவேண்டுமோ அவைகளைக் குறைவில்லாமல் செய்யவேண்டியது. இவன் உனக்கு உடன் பிறந்தவன்; நீ எனக்குப் பரம மித்திரனாகையால் எனக்கும் உடன் பிறந்தவனாகிறான். இவனிடத்திலுள்ள தோஷங்களைக் காரணமாய்க் கொண்டு நீ இவனுக்கு பிரேதகிருத்யங்களைச் செய்ய மாட்டேனென்றால், நானே செய்யத் தயாராயிருக்கிறேன். ஸுஹோதாரர்களில் எவர்க்கும் அந்த அதிகாரமுண்டு.” என்றார்.

(இவ்விடத்தில் உரைகாரர் கோவிந்தராஜர் தமது ஆசார்யர்கள் கூறிய கருத்தை இவ்வாறு கூறுகின்றார். “இவன் உயிரோடிருக்கும் வரையில் ஜனஸ்தானத்திலுள்ள ரிஷிகளை உபத்திரவித்தான். ஸீதையை அபகரித்தான். உயிருக்கும் உயிரான ஜடாயுவைக் கொன்றான். உயிரிழந்த பிறகு என்னுடன் விரோதம் செய்யவாவது எனக்குக் கெடுதி செய்யவாவது சக்தியற்றவன். என் த்வேஷத்திற்குப் பாத்திரனல்ல. மேலும், ‘ராவணனே வந்தாலும் அவனுக்கு அபயப் பிரதானம் கொடுக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்’ என்றபடி இவனுக்கு ஏதாவது மங்களமான காரியத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்று எண்ணியிருந்தேன். ஆனால், ‘என்னை இரண்டாய்ப் பிளந்தாலும் ஒருவருக்கும் நான் தலை வணங்கமாட்டேன் இது என் ஸ்வபாவம்’ என்று இவன் சொன்னபடி அந்த உபகாரத்தை நான் செய்யமுடியாமல் தடுத்து விட்டான். என் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு இப்பொழுது நல்ல ஸமயம் கிடைத்திருக்கிறது. இப்பொழுது நான் செய்யும் உபகாரத்தை வேண்டாமென்று தடுக்க இவனுக்குச் சக்தியில்லை. ஆகையால் இவனைக் கைவிடக்கூடாது. இவன் என் அபிப்பிராயத்திற்கு அனுகூலமாய்ப் பிறந்தவன். லோகத்திலுள்ள பாபத்தையும் அதர்மத்தையும் அழித்துத் தர்மத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டுமென்பது என் அவதாரத்தின் உத்தேசம். இவன் லோகத்திலுள்ள ஸகல பாபத்தையும் அதர்மத்தையும் தன்னிடத்தில் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துக் கொண்டு, என் உத்தேசத்தை வெகு ஸுலபமாய் நிறைவேற்றும்படி ஒத்தாசை செய்திருக்கிறான். ஆகையால் எனக்குப் பரமோபகாரி; பரம மித்திரன்; நீயும் என் மித்திரனாகையால் என்னைப்போல் நடக்கக் கடவாய். இவன் எனக்கு எப்படியோ அப்படியே உனக்குமல்லவா?” என்று ராமன் கருத்துள்ளதாக பெரியோர் கூறுவர் என்பதாம்.)

மரணாந்தரத் தைரணீ நிர்வருத்தம் ந: ப்ரஹ்மஜநம் |
கர்யதாமஸ்ய ஸம்ஸ்கார: மமாம்யஜ யதா தவ || (34).

ஸ-113: அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள்

பிரலாபித்தது

சாவணம் நிஜதம் ப்ருத்வா ராகவேண மஹாத்மநா |
அந்த: புராத் விநிஜ்பேது: ராக்ஷஸ்ய: ப்ராகாஸ்பீ தா: || (1)

ராவணன் ராமனால் கொல்லப்பட்டானென்று கேள்விப்பட்டவுடன் அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் எல்லோரும் துக்கத்தால் மெய் மறந்து தலைவிரிகோலமாய் ஓடிவந்தார்கள். எவர் தடுத்தும் நிற்காமல் தலைமயிர் அவிழ, ஆபரணங்கள் சிதற, ஆடைகள் நழுவ, தரையில் விழுந்து புரண்டு கொண்டு, கன்றையிழந்த பசுக்களைப் போல் கதறினார்கள். ராக்ஷஸ்களுடன் வடக்குக்கோட்டை வாசல் மூலம் வெளியில் வந்து, கோரமான யுத்த பூமியில் பிரவேசித்து தங்களுடைய நாதனைத் தேடினார்கள். “ஹா ராஜபுத்திர! ஹா நாத!” என்று கதறிக்கொண்டு, உயிரற்ற உடல்களால் நிறைந்து ரத்தத்தால் சேறான அந்த யுத்த பூமியில் நான்கு புறங்களிலும் தேடினார்கள். கண்ணீர் தாரைதரையாய்ப் பெருக, தங்களுடைய பர்த்தாவை இழந்து அநாதைகளாய், வனத்தில் ஆண் யானைகளைப் பறிகொடுத்த பெண் யானைகளைப்போல் பரிதாபமாய்க் கதறினார்கள். நெடுநேரம் கழித்து, அளவற்ற வீரியத்தையும், தேஜஸையும், காந்தியையுமுடைய ராவணன், மைமலையைப் போல் பருத்த சரீரத்துடன் பூமியில் கிடப்பதைக் கண்டார்கள். வெறும் தரையில் புழுதியில் கிடந்து புரளும் தங்கள் பிரிய நாயகனுடைய தேகத்தைக் கண்டு, வேரற்ற கொடிகளைப்போல் அவனுடைய தேகத்தின் மேல் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார்கள். ஒருத்தி அவனிடத்தில் வைத்த கௌரவத்தாலும் பக்தியாலும் அவனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டு கதறினாள்; ஒருத்தி அவனுடைய பாதங்களைக் தன் தலையில் வைத்துக்கொண்டு கதறினாள்; ஒருத்தி அவனுடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு அலறினாள்; ஒருத்தி அவனுடைய புஜங்களை எடுத்துத் தன்மேல் போட்டுக்கொண்டு புரண்டழுதாள்; அவனுடைய முகத்தைப் பார்த்து ஒருத்தி மூர்ச்சையடைந்து விழுந்தாள்; ஒருத்தி அவனுடைய தலையை மடியில் வைத்துக்கொண்டு அவனுடைய முகத்தை உற்றுப் பார்த்துக்கொண்டே பிரலாபித்தாள்; பனித்துளிகள் தாமரைப் புஷ்பத்தை களைப்பதுபோல், அவனுடைய கண்ணீர் அவனுடைய முகத்தை நனைத்தது. இப்படித் தங்களுடைய நாயகனும் பர்தாவும் அரசனுமான ராக்ஷஸபதி உயிரிழந்து, பூமியில் கிடக்கக் கண்டு, அவர்கள் துக்கம் தாங்காமல் அடிக்கடி

புலம்பினார்கள், கதறினார்கள், அலறினார்கள், பிரலாபித்தார்கள், புரண்டார்கள், தலையிலும் முகத்திலும் மாப்பிலும் அடித்துக்கொண்டார்கள்.

“ஐயோ! இந்திரனை ஸ்வப்னத்திலும் நடுங்கும்படி அடித்தீர்கள். ஸகலப் பிராணிகளையும் ஸம்ஹரிக்கும் யமன் தங்களைக் கண்டு பயந்து ஒளிந்தான். பரமசிவனுக்கு பிரியமித்தரணான குபேரன் தங்களுடைய அண்ணானாயிருந்தும் தங்களால் ஐயிக்கப் பட்டு புஷ்பக விமானத்தைப் பறிகொடுத்தான். கந்தர்வர்களும் ரிஷிகளும் சேவர்களும் தங்களுடைய பெயரைக் கேட்டால் திகிலடைந்தார்களே! அப்படிப்பட்ட தாங்கள் இன்று ரண பூமியில் இப்படிக் கதியற்றுக் கிடக்கும்படி ஆயிற்றே. அஸுரர்களிடத்திலிருந்தும் தானவர்களிடத்திலிருந்தும் தைத்யர்கள் இடத்திலிருந்தும் ஸகல தேவகணங்களிடத்திலிருந்தும் தங்களுக்குப் பயமில்லை. அல்ப மனுஷ்யர்களிடத்திலிருந்து மரணம் நேர்ந்ததே! அளவற்ற பலபராக்கிரமமுள்ள தேவ, தானவ, கந்தர்வ, யக்ஷ கணங்களும் கொல்ல முடியாத தாங்கள், ரதமும் இல்லாமல் பூமியில் நின்று யுத்தம் செய்யும் இந்த அல்ப மனிதனுடைய கையால் மாண்டீர்களா? மூன்று லோகங்களில் வஸிக்கும் ஸகலப் பிராணிகளும் ஒன்று சேர்ந்தும் தங்களை உபத்திரவிக்க முடியவில்லையே! இன்று ஊரும் பேருமில்லாது இந்த மனிதனுக்கு வசப்பட்டீர்களோ!” என்று இப்படி ராவணனுடைய அந்தப்புர ஸ்திரீகள் பலவிதமாய் பிரலாபித்துக் கொண்டு வாய்விட்டு அழுதார்கள். அடிக்கடி புலம்பிப் புலம்பி அவனுடைய குணங்களையும் பெருமையையும் வர்ணித்தார்கள்.

“ஐயோ! தங்களுடைய ஹிதத்தைக் கோரும் மித்திரர்கள் தடுத்துத்தடுத்துச் சொல்லியும், அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல், ஸீதையைக் கொண்டு வந்தீர்கள். தங்களுடைய மரணத்தை வலுவில் தேடி அழைத்து வந்தீர்கள். ராக்ஷஸ குலத்தை வேரறுத்தீர்கள். நாங்களும் தாங்களும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் ஒரே காலத்தில் அழிந்தோம். தங்களுடன் பிறந்த விபீஷணன் அடிக்கடி தங்களைத் தடுத்துத் தடுத்து ஸீதையை விட்டுவிடும்படி சொல்லவில்லையா? அவனுடைய வார்த்தையைத் தள்ளிவிட்டு, அவனைக் கடுமையாய்ப் பேசி, லங்கையை விட்டுத் துரத்தினீர்கள். தங்களுடைய நல்ல காலத்தை வீட்டை விட்டுத் துரத்தி, மிருத்யு தேவதையை வருவித்துக் கொண்டீர்களேயொழிய வேறென்ன? தாங்கள் அப்பொழுதே ஸீதையை ராமனிடத்தில் ஒப்பிவித்திருந்தால் எங்களுக்கு இவ்வித கஷ்டங்கள் நேர்ந்திருக்குமா? ராக்ஷஸ வம்சம் இப்படி நாசமடையுமா? விபீஷணன் தங்களிடத்தில் பரம திருப்தியடைந்திருப்பான். அவனுக்கு மித்ரனான ராமன் தங்களுடைய குலத்திற்கே மித்திரனாயிருப்பான்.

நாங்கள் இப்படி விதவைகளாக மாட்டோம். தங்களுடைய சத்ருக்களான தேவகணங்கள் மகிழ்ந்து துள்ளமாட்டார்கள். மஹா குரூரமாய் ஸீதையைக் கண்ணும் கண்ணீருமாய்த் தாங்கள் இழுத்து வரும்பொழுதே ராக்ஷஸர்களும் நாங்களும் தாங்களும் மடிந்தோம். ராக்ஷஸசிரேஷ்ட! தங்களைச் சொல்லி என்ன? லோகத்தில் பிராணிகள் அவர்களிடெட்ப்படி நடக்கமுடிகிறதா? எல்லாவற்றிற்கும் விதி ஒன்றே காரணம். விதியால் முதலில் ஒருவன் கொல்லப்பட்டு, பிறகு சத்ருவின் கையால் வெளிப்படையாய் மரண மடைகின்றான். எண்ணிறந்த வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் தாங்களும் இந்த மஹா யுத்தத்தில் நாசமடைய வேண்டுமென்று விதியால் முன்பே ஏற்பட்டிருந்ததல்லவா? ஐசுவரியமிருந்தாலென்ன? தன் இஷ்டப்படி ஸகலமும் நடந்து வந்தாலென்ன? பராக்ரமமிருந்தாலென்ன? நமது ஆக்கைக்கு எல்லோரும் கீழ்ப்படிந்து வந்தாலென்ன? இவையாவும் விதியை வெல்லமுடியுமா?” என்று ராவணனுடைய அந்தப்புர ஸ்த்ரீகள் தீனர்களாய்ப் பரிதாபமுண்டாகும்படி கண்ணீர் தாரை தாரையாய் சொரிய, ஆணைப் பிரிந்த அன்றில் பகல்களைப்போல் கதறினார்கள்.

**விசேஷரவம் தீநாஸ்தா ராக்ஷஸாதீப யோஜித: |
குரர்ய இவ துக்கார்தா பாஜ்ய பர்யாருலேக்ஷணா: || (௨6)**

ஸ-114: மண்டோதரி பிரலாபம்

தாஸாம் விஸயமாநாநாம் ததா ராக்ஷஸ ஷ்யாஜீதாம் |
ஜ்யேஷ்டா பத்நீ ப்ரியா தீதா பர்தாரம் ஸமுதைக்ஷத || (1)

இப்படி பிரலாபித்துக் கொண்டிருக்கும் ராவண பார்வையகளுக்குள் மூத்தவளாயும் அவனுக்கு அத்யந்தம் பிரியமுள்ளவளாயும் அந்தப்புரஸ்தரீகளுக்குத் தலைவியாயுமிருக்கும் மந்தோதரி என்பவள் தன்பர்தாவின் தேகத்தைக் கண்டாள்; மனம் நொந்தாள். சுத்த வீரர்களுக்கு யுத்தபூமியில் புறம்காட்டாமல் சண்டை செய்து உயிரைவிடுவது உத்தமகதியைக் கொடுக்கும் என்று வீர பத்தினியான மந்தோதரிக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆனால் தனக்கு எவ்விதத்திலும் ஸமமில்லாத ஒரு மனுஷ்யனால் கீர்த்திசாலியான தன் நாதன் அபஜயப்பட்டு மடிந்ததைப் பற்றி வருத்தமும் வெட்கமும் உண்டாயின. எண்ணுதற்குரிய பராக்கிரமமுள்ள ரகுவீரனுடைய கையால் லங்கேச்வரன் கொல்லப்பட்டுக் கிடப்பதைக் கண்டு மந்தோதரி தையிரியமிழந்து ஸ்வாதினமற்று பரிதாபமாய் பிரலாபித்தாள். “மஹாராஜரே! இதென்ன ஆச்சரியம்! தங்களுக்குக் குலதெய்வமான மஹாதேவனுக்குப் பரமமித்திரனான குபேரன் தங்களுடைய ஸகோதரன்; தாங்கள் கோபங்கொண்டால் பூமியும் அதில் வளிக்கும் பிராணிகளும் புவர்லோக ஸுவர்லோகங்களும் அதில் வளிக்கும் தேவ, தானவ, ஸித்த, கந்தர்வ கணங்களும், தேவேந்திரனும், திக்பாலர்களும், மஹர்ஷிகளும் பிராஹ்மணர்களும் தங்களுக்கெதிரில் நிற்கமுடியுமா? இது ஐகத் பிரஸித்தமல்லவா? தங்களைக் கண்டு பயந்தே சாரணர்கள் மூலைக்கு மூலை ஓடிவிட்டார்கள். அப்படிப்பட்ட தாங்கள், கேவலம் ஒரு அல்ப மனுஷ்யன், தபஸ்வி, சிறுவன், வீடுவாசலில்லாமல் துரத்தப்பட்டுக் காட்டிற்கு வந்த இந்த ராமனால் யுத்தத்தில் அபஜயமடைந்தீர்களே. இது தங்களுக்கு அவமானமல்லவா? இப்படித் தாங்கள் நடக்கக் காரணமென்ன? ராக்ஷஸேச்வர! எனக்குச் சொல்லவேண்டும். காய் கிழங்குகளைத் தின்றுகொண்டு, ஜடை முடியையும் மரவுரியையும் மான்தோலையும் தரித்த இந்தத் தபஸ்வி, ஐச்வரியத்தாலும், வீரியத்தாலும், லக்ஷ்மியாலும் மூன்று லோகங்களையும் வியாபித்த தங்களை, எப்படி ஜயித்தான்? எப்படிக் கொன்றான்? தங்களுடைய பராக்கிரமத்தையும் தேஜஸையும் எவராவது தாங்க முடியுமா? தாங்களிருக்கும் லங்கையோ கோரமான ஸமுத்திரத்தால் சூழப்பட்டிருக்கிறது. ஒருவரும் நெருங்க முடியாத த்ரிசுட பர்வதத்தின் சிகரத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கிறது; கோரமான ராக்ஷஸர்களால் இரவும் பகலும் காக்கப்பட்டிருக்கிறது; இங்கே மனுஷ்யர்கள்

வர நியாயமில்லை; தாங்களோ நினைத்த ரூபமெடுக்கக் கூடியவர்கள்; ஸகல விஷயங்களிலும் குறைவற்று ஸகல யுத்த ஸாமக்ரிகளும் பூர்ணமாய்ப் பொருந்தியிருக்கும் தங்களை ராமன் யுத்தத்தில் ஜயித்தானென்று இவர்கள் சொல்வதை நான் கொஞ்சம்கூட நம்பவில்லை.

ஆனால் இது யாருடைய காரியமாயிருக்கலாம்? ஸாமான்ய மனுஷ்யன் செய்யக்கூடியதா? ஜனஸ்தானத்தில் தங்களுடைய ஸஹோதரனான கரனும், தூஷணனும், தீரீசஸும் பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸ வீரர்களுடன் ஒரு முஹூர்த்தத்தில் இந்த ராமன் ஒருவனாலேயே கொல்லப்பட்டார்களென்று கேட்டவுடன் இவன் மனுஷ்யனல்லவென்று நிச்சயித்தேன். தேவாஸுரர்களும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கத் துணியாத இந்த லங்கையில் ஓர் அல்பக் குரங்கு பிரவேசித்துக் காவல்களைக் கடந்து ராக்ஷஸ வீரர்களை மடித்து நகரத்தை நாசம் செய்ததென்று கேட்டவுடன் எனக்கு அதைரியமுண்டாயிற்று. கோரமான வானர்கள் ஸமுத்திரத்தில் அணைகட்டினார்களென்று கேட்டவுடன் ராமன் மனுஷ்யனல்லவென்று என் புத்தியில் பட்டது. அல்லது யமனே ராமரூபம் தரித்து, நிகரற்ற ரூபலாவண்யத்தையுடைய ஸீதையென்ற ஒரு மாயையை ஸிருஷ்டித்துத் தங்களைக் கொல்வதற்கு நேரே வந்தானோ? அல்லது, தங்களால் ஜயிக்கப்பட்டு அவமானப்படுத்தப்பட்ட தேவேந்திரனே இப்படி மோசம் செய்து தங்களைக் கொன்றானோ? அப்படியுமில்லை, தங்களுடைய பலமெங்கே? இந்திரனுடைய பலமெங்கே? அவன் யுத்தபூமியில் தங்களைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியுமோ?

“லோகங்களைக் காப்பாற்றுவதைப்பற்றி எப்பொழுதும் கவலை கொண்டவரும், பரமாத்மாவும், நித்யரும், ஆதிமத்யாந்தமில்லாதவரும், அழிவற்றவரும், விகாரமற்றவரும், இந்த்ராதி தேவதைகளுக்கு மேலான பிரஹ்மாவிற்கும் மேலானவரும், பிரகிருதியால் செய்யப்பட்ட இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு வெளியில் அப்ராகிருதமான சுத்த ஸத்வத்தால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் விற்றிருக்கிறவரும், சங்கு சக்ர கதாதரரும், ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மருவால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மாம்பையுடையவரும், ஸகல ஜகத்தையும் போஷிக்கிறவரும் (அதற்காகவே மேற்சொன்ன ஆபரணங்களைத் தரிக்கிறவரும்) மஹாலக்ஷ்மியை விட்டு எப்பொழுதும் பிரியாதவரும், ஒருவராலும் ஜயிக்க முடியாதவருமான ஸ்ரீமந்நாராயணனே மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ராமனென்று அவதாரம் செய்திருக்கிறார். வீணாகாத பராக்கிரமமுடையவரான மஹாவிஷ்ணுவே வானர ரூபத்தைத் தரித்த தேவகணங்களால் சூழப்பட்டு இப்படி அவதாரம் செய்திருக்கிறார். ஸர்வலோக நாதனும் அளவற்ற தேஜோராசியுமான அந்த பிரபுவே ஸகல லோகங்களுக்கும்

பரம மங்களத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று தங்களையும் தங்களுடைய பரிவாரங்களையும் யுக்தத்தில் நாசம் செய்திருக்கிறார்.

(மேற்சொன்ன குணங்களால் விளங்கும் மஹாபுருஷனே ராமனென்றும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸகலதேவதைகளுக்கும் மேலானவனென்பதை வால்மீகி பகவான் ஸ்திரீயின் வாரத்தையாலும் வெளியிடுகிறார். “உத்பத்தி, விருத்தி, விநாசம், குறைவு, விகாரம் முதலியவை இல்லாததால் அவர் பரவஸ்துவென்று காட்டப்படுகிறது. பிரஹ்மாத்மி தேவதைகளுக்கும் மேலானதால் பரமாத்மா. வைகுண்டவாஸி என்பதற்கு “அந்தகா ரூபமான பிரகிருதியின் எல்லையைத் தாண்டி கோடி ஸூரியப் பிரகாசமாய் நிற்பவர்” - ச்ருதி.

ஸர்வ வியாபியான பகவான் வைகுண்டத்திலிருக்க நியாயமென்ன வென்றால், விக்ரஹ ரூபியாய் பக்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்காகப் பஞ்சாயுததாராய் விளங்குகிறாரென்பது, “உமது பக்தர்கள் எப்பொழுது தன் ஸஹாயத்தை அபேக்ஷிப்பார்களோவென்று எப்பொழுதும் அவர்களுடைய சத்ருக்களை ஸம்ஹாரம் செய்ய ஸித்தமாயிருக்கிறேனென்று காட்ட எப்பொழுதும் ஆயுதபாணியாய் நிற்கிறீர்” - பெரியோர்கள்.

விசேஷ காந்தியையும் அழகையும் கொடுக்கும் சிவந்த மருவிற்கு ஸ்ரீவத்ஸமென்று பெயர். அது மஹா விஷ்ணுவின் வலது மார்பில் விளங்குகிறது. அவர் ஸகல லோகங்களுக்கும் ஈசுவரனென்பதற்கு அதுவே அடையாளம். ஜகத்தை ரக்ஷிப்பதற்கு முக்ய காரணமாயும், ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் புருஷகாரமாயுமிருக்கும் மஹாலக்ஷ்மியை விட்டு எப்பொழுதும் பிரியாதவரென்பதற்கு ‘ஸ்ரீகேவி எப்பொழுதும் இவரை விட்டுப் பிரியாதவன்’ என்று கூறும் - ச்ருதி)

முன்பு தாங்கள் இந்திரியங்களை ஜயித்துத் தங்களுடைய வசத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்தீர்கள்; அப்பொழுது மூன்று லோகங்களும் தங்களுக்கு வசப்பட்டிருந்தன. அவை பழி தீர்த்துக்கொள்ள ஸமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்து தங்களை எப்படி கெடுத்து விட்டனவோ! ராகவனுடன் விரோதிக்க வேண்டாமென்று நான் பல தடவை எச்சரித்ததை தாங்கள் செவி கொடுத்து கேட்கவில்லை. அதன் பலனைப் பார்த்தீர்களா? ‘எல்லாம் தெரிந்த நீ எனக்கு அப்பொழுதே சொல்லக் கூடாதா?’ என்று தாங்கள் என்னைக் குற்றம் சாட்ட நான் இடம் வைத்துக் கொள்ளவில்லை. ராக்ஷஸபதே! ஸீதையிடத்தில் தாங்கள் இவ்வளவு மோஹிக்க என்ன காரணமோ தெரியவில்லையே? ஐசுவரியம் குலைந்து, புத்திர மித்திர பந்து ஜனங்களும் மடிந்து, தாங்களும் இப்படி பிரேதமாய்க் கிடப்பதைத் தவிர வேறு பலனைக் கண்டீர்களோ?

அருந்ததியைக் காட்டிலும் அவள் மஹா பதிவிரதை; ரோஹிணியைக் காட்டிலும் பர்த்தாவிடத்தில் விசேஷ பக்தி வைத்தவள்; தங்களுக்குத் தாயைப் போன்றவள்; தாங்கள் துவட்புக்தி பிடித்து அவளைப் பலாத்காரம் செய்தது தங்களுக்கு உசிதமான காரியமா? ‘அவள் அப்படிப்பட்ட பதிவிரதையாயிருந்தால் என்னை ஏன் கொன்றிருக்கக் கூடாது?’ என்றால், பொறுமையில் பூமிதேவிக்கும் பூமி; ஸர்வ ஸம்பத்திற்கும் உத்பத்திஸ்தானமான மஹாலக்ஷ்மிக்கும் லக்ஷ்மி; பர்த்தாவிடத்தில் எல்லையற்ற பிரீதி வைத்தவள்; மனுஷ்ய கர்ப்பத்தில் பிறக்காதவள்; குற்றமற்ற ரூபத்தையும் அழகையுமுடையவள்; மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமற்றுக் துவட்பிருகங்கள் ஸஞ்சரிக்கும் தண்டகாரணயத்தில் வஸித்துக் கொண்டிருந்தவள்; தன்னை ரக்ஷிக்க ஒருவரும் ஸம்பத்திலில்லாமல் தனியாக இருந்தவள்; பயத்தால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தவள்; ஸன்யாஸி வேஷத்தை எடுத்து அவளை வஞ்சித்து, மாரீசனால் அவளுடைய பர்த்தாவைவும் லக்ஷ்மணனையும் ஆசிரமத்திலிருந்து வெகு தூரம் இழுத்துக் கொண்டுபோய், அவளுக்குத் தங்களிடத்தில் கொஞ்சமேனும் அபிப்பிராயமில்லாமலிருக்கையில், தலைமயிரில் கை போட்டுக் கதறக்கதறக் கண்ணும் கண்ணீருமாய் இழுத்துக் கொண்டு வந்தீர்களல்லவா? தங்களுக்கு ஸ்வாதீனமான என்னை மறந்தீர்கள். அதற்குக் காரணம் தங்களுடைய புத்திமயக்க மென்று சொல்ல வேண்டுமேயொழிய, எனக்கு அழகு ஸௌந்தர்யம் புத்தி முதலிய பூர்வகுணங்கள் குறைந்தனவென்று சொல்ல முடியுமா? அந்த மஹா பதிவிரதையை தாங்கள் பலாத்காரம் செய்து அவளுடைய தபோ மஹிமையால் நாசமடைந்தீர்கள். இவ்வளவும் எனது அதிருஷ்டக் குறைவால் நேர்ந்ததேயொழிய வேறென்ன? ‘ஸீதையை அபகரித்தபொழுதே ஏன் அவளுடைய பதிவிரதாக்கி என்னைக் கொளுத்தவில்லை’ என்றால், தங்களைக் கண்டு நடுங்கும் அக்கி தங்களைத் தொடுவானோ?

பாபகர்மங்களைச் செய்தவன். அவை பலனைக் கொடுக்கும் காலத்தில் பரம துக்கத்தையும் கஷ்டத்தையும் அனுபவிக்கிறான். இதில் ஸந்தேகமுமுண்டோ? சுபமான கர்மத்தைச் செய்தவன் ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான்; பாபத்தைச் செய்தவன் துக்கத்தை அனுபவிக்கிறான். விபீஷணன் தர்மாத்மா; எப்பொழுதும் ஸன்மார்க்கத்தையே அனுஸரித்து வந்தான்; தர்மஸ்வரூபியான ராகவனைச் சரணமடைந்தான். லங்கா ராஜ்யத்தையும் தீர்க்காயுஸையும் போக போக்யங்களையும் பரமஸுகத்தையும் அடைந்தான். தாங்கள் அதர்மத்தை ஆசிரயித்தீர்கள்; கர்மத்தைத் துறந்தீர்கள்; பாபத்தைச் செய்தீர்கள்; தர்மஸ்வரூபியான ராமனை விரோதித்தீர்கள்; அவருக்கு பரம அபகாரத்தைச் செய்தீர்கள். இப்பொழுது லங்காராஜ்யத்தை இழந்து, மனுஷ்யனால்

ஐயிக்கப்பட்டு, உயிரைப் பறிகொடுத்து, புத்ர மித்ர பந்து பரிவாரங்கள் அழிந்து, எங்களையும் அநாதைகளாய் சோக ஸமுத்திரத்தில் தத்தளிக்க விட்டு, இந்த யுத்தகளத்தில் வெறுந்தரையில் புழுதி படிந்து, பிரேதமாய்க் கிடக்கிறீர்கள்; நரிகளும், கழுகுகளும், காக்கைகளும் தாங்களுடைய அவயங்களைப் பிடுங்கித் தின்றும்.

அவளைக் காட்டிலும் ரூபத்தாலும் ஸௌந்தரியத்தாலும் அதிகமான அநேக ஸ்த்ரீகள் தங்களுடைய தயவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்களே! தாங்கள் மன்மதபாசத்தால் கட்டுப்பட்டு, புத்தி மயங்கி அறியாமற் போனீர்களே! குலத்திலாவது, ரூபத்திலாவது, வித்தையிலாவது, ஸாமர்த்தியத்திலாவது ஸீதை எனக்கு நிகரா? தாங்கள் புத்தி மயங்கி இதை அறியாமற் போனீர்களே! ஸகல பூதங்களுக்கும் மரணம் ஏதாவது காரணத்தால் நேரும். தாங்களோ இந்த ஸீதையென்ற மிருத்யுவை வெகு தூரத்திலிருந்து வெகுக் கஷ்டப்பட்டு வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தீர்களே! பத்து மாஸமாய்க் கர்ப்பத்தில் வைத்துக் காப்பாற்றும் சிசுவைப்போல் ஜானகியைப் பத்து மாஸம் வெகு ஜாக்கிரதையாய்க் காப்பாற்றி, முடிவில் தங்கள் மரணமென்ற குழந்தையைப் பெற்றீர்கள். ஸீதை இதுவரையில் பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்து கஷ்டத்தை அடைந்தாள்; இனிமேல் கஷ்டம் தீர்ந்து, பர்த்தாவுடன் சேர்ந்து ஆனந்தமாய்க் காலத்தைக் கழிப்பாள். நான் இது வரையில் தங்களுடன் சேர்ந்து, அபூர்வமான ஸகல போக போக்யங்களையும் அனுபவித்து வந்தேன், இனி என் புண்யம் குறைந்து, பாபங்கள் பலித்து, சோக ஸாகரத்தில் முழுகித் தங்களையும் பறி கொடுத்து, என் புத்திரர்களையும் இழந்து, விதவையாய் அனாதையாய்க் காலம் கழிக்கப் போகிறேன்.

“நிகரற்ற ஐச்வரியத்துடனும் காந்தியுடனும் விசித்திரமான ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் கந்தங்களையும் தரித்துக் கொண்டு, கைலாஸம், மந்தரம், மேரு, சைத்ரரதம், நந்தனம் முதலிய போக பூமிகளில் தங்களுடன் யதேச்சையாய் க்ரீடித்து, புஷ்பக விமானத்தில் ஸகல தேசங்களையும் அதிலுள்ள ஆச்சரியங்களையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேனே! தாங்கள் உயிரிழந்ததால் அந்த க்ரீடைகளும், அந்த ஸுகமும், அந்த போகங்களும், அந்த ஆனந்தமும் அழிந்தனவே! அவள் யாரோ, இப்பொழுது நான் யாரோவென்று எண்ணவேண்டியிருக்கிறது; ஐயோ! ‘அரசர்களுடைய ஐச்வரியம் நிலையற்றதாயுள்ளதே! அதை நம்பலாமா?’

மஹாராஜரே! தாங்கள் பர்னசாலையில் என்னுடன் க்ரீடிக்கும், பொழுது தங்களுடைய முகத்தின் அழகு இருந்த வகையை எப்படிச் சொல்வேன்? மன்மதனுடைய வில்லைப்போல் வளைந்த புருவங்களுடனும், சற்றுப்

பருத்துயர்ந்த மூக்குடனும், காந்தியால் சந்திரனையும் ஸௌந்தரியத்தால் தாமரையையும் தேஜஸால் ஆதித்யனையும் பழித்துக்கொண்டு, பர்வத சிகரம்போன்ற சரீரத்தால் விளங்கிக் கொண்டு, கோவைப் பழம்போல் சிவந்த உதடுகளுடன், நவரத்னகசிதமான குண்டலங்களால் பிரகாசித்துக் கொண்டு, மதத்தால் சுழன்று கொண்டிருக்கும் நேத்திரங்களுடன், பல வகைப் புஷ்பங்களால் பரிமளிக்கும் ஹாரங்களையும் மாலைகளையும் சூடி, புன்னகையுடன் மதுரமாய்ப் பேசிக் கொண்டிருப்பது போல் இப்பொழுது என் கண்ணிற்கெதிரே நிற்கின்றதே! ஐயோ! அந்த முகமே இப்பொழுது களையற்று, ராமபாணங்களால் பிளக்கப்பட்டு, ரத்த தாரைகள் உலர்ந்து, கொழுப்பாலும் மாம்ஸத்தாலும் பூசப்பட்டு, ரத்தால் கிளப்பப்பட்ட புழுதி படந்து, கரடுமுரடாய் முன்போல் பிரகாசிக்கவில்லையே! என் பிராணநாத! நான் என்ன செய்வேன்? அதிருஷ்டமற்ற நான் அறியாமற்போனேனே!

‘இந்தத் தேகம் நீரின் மேற்குமிழியென்றும் மின்னற்கொடியென்றும் உனக்குத் தெரியாதோ’ என்றால், ஐயோ! பலபராக்கிரமத்தில் நிகரற்ற தானவர்களுக்கு அரசனான மயனுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்திருக்கிறேன்; ஸகல ராக்ஷஸர்களுக்கும் பதியான ப்ரதாபலங்கேசுவரனை பிரியநாயகனாய் அடைந்திருக்கிறேன்; முப்பத்து முக்கோடி தேவதைகளுக்கும் அரசனான இந்திரனைக் கட்டியிழுத்தச் சிறையில் அடைத்த இந்திரஜித்கைப் புத்திரனாய்ப் பெற்றிருக்கிறேன். எனக்கென்ன குறைவு? எனக்கு நிகருண்டோ? கஷ்டமும் துக்கமும் எனக்கும் வருமோவென்று கர்வங் கொண்டு, மோசம் போனேன். ஹா! நாத! இம்மூவர்களும் அடங்காத கர்வங் கொண்டவர்கள்; சத்ருக்களின் கொழுப்பை அடக்குகிறவர்கள்; சூரர்கள்; பலவான்களென்றும் பராக்கிரமசாலிகளென்றும் பிரஸித்து பெற்றவர்கள்; ஒன்றிற்கும் அஞ்சாதவர்கள்; இவர்கள் எனக்குக் காவலாயிருக்கையில் பயமும், துன்பமும், சோகமும். எனக்குமுண்டோ வென்றிருந்தேனே. இவ்விதமான பிரபாவமுள்ள நீங்களிருக்கையில் மனுஷ்யர் களிடத்திலிருந்து இந்தப் பயம் நேரக் காரணமென்ன?

ஆகாயத்தை அளாவும் இந்திர நீலபர்வதத்தைப்போல் காந்தியுடனும், வழவழப்பாயும், கேயூரம், தோள்வளை, முத்துமாலை, ரத்ன மாலை முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு கரீடா ஸமயங்களில் அதிக மனோஹரமாயும் யுத்த பூமியில் அதிக பயங்கரமாயும் விளங்கும் உங்கள் தேஹம் மின்னற்கொடிகள் பாயும் நீருண்ட மேகத்தைப்போல், என் நேத்ரங்களுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்குமே! அந்தச் சரீரம் இப்பொழுது கூர்மையான பாணங்களால் பிளக்கப்பட்டிருக்கிறதே. முள்ளம் பன்றியின் முள்ளுகளைப் போல் தேகமெங்கும் ஊசிநாட்ட இடரில்லாமல் ராமபாணங்கள்

உயிர்நிலைகளில் பதிந்து, தசைகளையும் நரம்புகளையும் அறுத்து, பார்க்க விகாரமாய்ச் செய்தனவே! ஐயோ! தங்களுடன் பேசவும் தங்களுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்கவும் புண்யம் செய்யாவிட்டாலும், தங்களுடைய தேகத்தையாவது ஆசை தீர ஆலிங்கனம் செய்து கொள்ளலாமென்று வந்தேனே! இந்தப் பாபியான ராம பாணங்கள் எனக்குச் சத்துருவாய் வந்து மறுத்துத் தங்களைத் தொடமுடியாமல் செய்து விட்டனவே! வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டுச் சிதறிக்கிடக்கும் பர்வதத்தைப் போல், தாங்கள் உயிரற்று பிரேதமாய் ரத்தத்தாலும் புழுதியாலும் விகாரமாய் இந்த யுத்த பூமியில் கிடப்பதைப் பார்க்க நான் என்ன கோரமான பாபத்தைச் செய்தேனோ? தங்களுக்கும் மரணமுண்டோ? மற்றப் பிராணிகளைப் போல் தாங்களும் மரணமடைவது வெறும் ஸ்வப்னமென்றிருந்தேனே! இப்பொழுது அந்த ஸ்வப்னமே நிஜமாயிற்றே! தாங்கள் ராமனால் எப்படிக் கொல்லப்பட்டீர்கள்? தாங்கள் காலனுக்குக் காலன். காலகாலனான பரமசிவனுக்கு ப்ரிய பக்தன்; காலனுடைய வசத்தில் எப்படி அகப்பட்டீர்கள்? மூன்று லோகங்களிலுள்ள ஐச்வரியங்களை அனுபவித்தவர்; மூன்று லோகங்களையும் கதறவடித்தவர்; லோகபாலர்களை ஜயித்தவர்; சங்கரனைக் கைலாஸபர்வதத்துடன் பெயர்த்தசைத்தவர்; கொழுப்படைந்த வர்களை அடக்கினவர்; பராக்ரமத்தை அநேக சமயங்களில் காட்டி பிரஸித்தி பெற்றவர்; ஸகல ப்ராணிகளையும் கலக்கினவர்; ஸகல ஜந்துக்களும் கேட்டு அலறும்படியான த்வனியையுடையவர்; சத்ருவிற்கெதிரே கர்வமுள்ள வார்த்தைகளைக் கம்பீரமாய்ச் சொல்கிறவர்; தன் பந்து மித்ர பரிவார ஸையங்களைக் குறைவில்லாமல் போஷிக்கிறவர்; பயங்கரமான பராக்ரமத்தையுடையவர்; யக்ஷங்களையும் தானவ ச்ரேஷ்டர்களையும் கணக்கில்லாமல் கொன்றவர்; நிவாத கவசர்களென்ற அஸுரச்ரேஷ்டர்களை ஜயித்தவர்; எண்ணிறந்த யக்ஞங்களைக் கெடுத்தவர்; தன்னைச் சேர்ந்தவங்களை ரக்ஷித்தவர்; ஆசாரத்தின் எல்லையை உடையவர்; யுத்தத்தில் விசித்திரமான மாயைகளை ஸிருஷ்டித்தவர்; தேவாஸுர மனுஷ்ய கன்யைகளைக் பலாத்காரமாய் எடுத்துவந்தவர்; சத்துருக்களின் ஸ்த்ரீகளைக் கண்ணும் கண்ணீருமாய் நிறுத்தினவர்; தன்னைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஸகல சௌக்யங்களையும் அபரிமிதமாய்க் கொடுத்தவர்; இந்த லங்காபுரியை ஒருவரும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்காமல் காப்பாற்றினவர்; பிறர் பார்த்து நடுங்கும்படியான கிருத்யங்களைச் செய்தவர்; (தன் தலைகளை அறுத்து ஆஹுதி செய்திருக்கிறான்) எங்களெல்லோருக்கும் எல்லையற்ற காமபோகங்களைக் கொடுத்தவர்; யுத்த வீரர்களுக்குள் சிகாமணி. இப்படிப்பட்டவரைப் பர்த்தாவாயடைந்து, அவர் ராமனால் மரணமடைந்து கிடப்பதைக் கண்டு இன்னும் பிழைத்திருக்கிற நான்

எவ்விதமான பிராணியென்று எனக்கே தெரியவில்லை. என் தேகம் கல்லோ? என் உயிர் வஜ்ரமோ? மனுஷ்யர்களைத் தவிர மற்றவர்களிடத்திலிருந்து தனக்கு மரணமில்லை யென்று என் பர்த்தா வரம் பெற்றவர்; மனுஷ்யனால் மடிந்தார். நான் அப்படி கடுந்தவம் செய்யவில்லை; அவ்விதமான வரங்களையும் பெறவில்லை, அப்படியிருந்தும் என் பர்த்தாவைக் கொன்ற ராமனும் என்னைக் கொல்ல முடியவில்லை. ராமபாணங்களின் அமோகமான சக்தி என்னிடத்தில் செல்லவில்லையா? பிறர் ஸ்வப்னத்திலும் பார்க்காத உத்தமசயனங்களில் படுத்து உறங்கின தாங்கள், இந்த ரண பூமியில் வெறுந்தரையில் புழுதியில் ரத்த வெள்ளம் பெருக, நான்கு புறத்திலும் துர்க்கந்தம் வீச, நாய்நிகளும், காக்கைகளும் கழுகுகளும் பயங்கரமாய்க் கூச்சலிட, எப்படித்தான் விழித்துக் கொள்ளாமல் தூங்குகிறீர்களோ? என் அருமைக் குழந்தை இந்திரஜித்தின் தலையை அறுத்த லக்ஷ்மணனுடைய பாணம் என் ஹிருதயத்தைப் பிளந்தது; அப்படியும் பிழைத்திருந்தேன்; தாங்களாவது எனக்கிருக்கிறீர்களென்ற தைரியத்தாலல்லவா இன்று தங்களுயிரைக் கொள்ளை கொண்ட பாணம் என்னையும் மடித்தது. என் பந்துக்கள் இறந்தார்களென்ற குறை எனக்கில்லை; அதனால் வருத்தமுமில்லை; தாங்களிருக்கையில் எனக்கென்ன என்றிருந்தேன். இன்று தங்களைப் பறிகொடுத்து, ஸகல போகங்களையும் இழந்து வெகுகாலம் துக்கஸமுத்திரத்தில் மறைந்தேன்.

தாங்கள் பிறரால் அடையமுடியாத வீரஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தீர்கள். இப்படிப் பரிதபிக்கும் என்னையும் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொள்ள மாட்டீர்களா? தங்களை விட்டுப் பிரிந்தும் எனக்கு உயிர் தரிக்குமா? என்னைவிட்டுத் தாங்கள் பிரிந்திருக்க ஸகிக்கமாட்டீர்களே! இப்படிப் பரிதபிக்கும் என்னை இங்கே வஞ்சித்துப்போக மனம் வந்ததோ? நான் பரிதாபமாய் இப்படி கத்துவதை எவ்வளவு நேரம் பார்த்தும் ஒரு வார்த்தைகூடப் பதில் சொல்லாமலிருக்கிறீர்களே! அந்தப்புரத்தைவிட்டு, முகத்தில் மறைவில்லாமல் எல்லோரும் பார்க்கும்படி கோட்டை வாசல் வழியாய்க் கால்வழியால் இங்கே வந்தேனென்ற கோபமோ? தங்களுடைய பார்வையகளை ஸூர்யசந்திரர்களும் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கமுடியுமா? அவர்கள்மேல் காற்றடிக்கவும் முடியுமோ? அவர்கள் வெட்கத்தை விட்டு மறைவில்லாமல் எல்லோரும் பார்க்கும்படி இங்கே வந்திருப்பதைக் கண்டும் தங்களுக்கு ஏன் கோபமுண்டாகவில்லை? தங்களுடன் பலவிதமான கீதைகளை அனுபவித்த இந்த அந்தப்புர ஸ்திரீகளெல்லோரும் இப்படி கதறுகிறார்களே! இவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லக்கூடாதா? இவர்களை ஆதரிக்கக்கூடாதா? இவர்கள் உத்தம குலத்தில் பிறந்தவர்கள்; மஹாபதிவிரதைகள்; தர்மத்தை விட்டு

விலகாதவர்கள்; பெரியோர்களுக்குச் சிச்ருகை செய்வதில் ப்ரியமுள்ளவர்கள். இவர்களெல்லோரும் தங்களை இழந்து விதவை களானார்கள்; சத்ருவசத்தில் அகப்பட்டார்கள்; சோக ஸமுத்திரத்தில் தத்தளிக்கிறார்கள். இவர்களைத் தாங்கள் பலாத்காரம் செய்து அபகரித்து, இவர்களுடைய பர்த்தாக்களையும், பந்துக்களையும் கொன்று அவமானப் படுத்தினபொழுது இவர்கள் கொடுத்த சாபம் இன்று பலித்ததே. பதிவிரதைகளின் கண்ணீர் பூமியில் விழுந்தால் வீண்போகாதென்ற லோக வார்த்தைக்குத் தங்களைவிட வேறு உதாரணமுண்டோ? தாங்கள் மூன்று லோகங்களையும் தேஜஸால் வியாபித்தீர்கள்; சுத்த வீரனென்ற பெயரெடுத்தீர்கள்; ஒரு ஸ்திரீயைத் திருடிக்கொண்டு வரவேண்டுமென்ற இந்த அல்புத்தி தங்களுக்கு எப்படி வந்தது? மாரீசனை மான் வேஷம் தரிக்கச் செய்து, ராமலக்ஷ்மணர்களை ஆசிரமத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்தி சீதையை அபகரித்தபொழுதே, தாங்கள் தைரியமற்றவர்களென்று ஏற்பட்டதல்லவா? இதுவரையில் தாங்கள் யுத்தத்தில் அதைரியத்தையாவது பயத்தையாவது அடைந்து நானறியேன். தங்களுக்கு அதிருஷ்டம் குறைந்து விநாசகாலம் ஸம்பித்ததென்பதற்கு இதே நல்ல அடையாளம். 'மஹான்கள் அல்ப காரியங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தால் அவர்களுக்கு ஹாணி நேரு'மென்ற லோக வார்த்தை தங்களிடத்தில் பலித்தது. தங்களுடைய தம்பி விபீஷணன் மூன்று காலங்களையும் நன்றாய் அறிந்தவர்; ஸத்தியம் தவறாதவர்; மஹாத்மா; ஸீதையைத் தாங்கள் எடுத்து வந்ததைப் பார்த்து, 'ஐயோ! நமது குலத்திற்கு நாசம் வந்துவிட்டதே' என்று பெருமூச்சுவிட்டுச் சொன்ன வார்த்தையைத் தாங்கள் காமக்ரோதங்களுக்கு இடம்கொடுத்து நிஜமாக்கினீர்கள். ராக்ஷஸ சிரேஷ்டர்களையும் அழித்தீர்கள். தங்களால் ராக்ஷஸ குலம் நாசமடைய வேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்டிருந்ததோ? இப்பொழுது தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையெல்லாம் அநாதைகளாய்ப் பரிதபிக்க விட்டீர்களே! பலபராக்கிரமங்களால் பிரஸித்தி பெற்ற தங்களைப் பற்றி நான் எவ்விதத்திலும் துக்கிக்கவேண்டியதில்லை; ஸ்திரீ ஸ்வபாவத்தால் என் புத்திமயங்கி இப்படி ப்ரலாபிக்கும்படியாயிற்று. தாங்கள் செய்த பாப புண்யங்களால் பின் தொடரப்பட்டு இந்த லோகத்தைவிட்டுச் சென்றீர்கள். தங்களைப் பிரிந்து தபிக்கும் என்னைப் பற்றியல்லவா நான் துக்கப்படவேண்டும்? மித்ரர்களும், பந்துக்களும், ஸஹோதரர்களும் தங்களுடைய ஹிததத்தையே நாடிப் பலவிதமாய்த் தங்களுக்குச் சொன்ன வார்த்தைகளைத் தாங்கள் அலக்ஷ்யம் செய்தீர்களே! தகுந்த காரணங்களுடன் சாஸ்திர ரீதியாய் பிரயோஜனங்களை எடுத்துக்காட்டி, தங்களுக்குக் கேஷமத்தையும் கீர்த்தியையும் ஸம்பாதிக்கும் தர்ம வாக்யங்களை மிருதுவாயும், வணக்கமாயும், மதுரமாயும் விபீஷணன் பலதடவை சொல்லவில்லையா தாங்கள் அப்படி நடந்தீர்களா? மாரீசனும் கும்பகர்ணனும் என் பிதாவான

மயனும் செய்து ஹிதோபதேசத்தைத் தாங்கள் வீரியக்கொழுப்பால் அலக்யம் செய்ததின் பிரயோஜனத்தை இன்று அனுபவிக்கிறீர்கள்.

நீருண்ட மேகத்தைப் போன்றவரே! மஞ்சள்பட்டு வஸ்திரமணிந்தவரே! அழகான தோள்வளைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவரே! அவயவங்களை அலங்கோலமாய் பரப்பிக்கொண்டு, ரத்தத்தால் நனைந்து, அயர்ந்து தூங்குகிறவரைப்போல் வெறும் தரையில் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே! நான் சோகத்தால் தபித்து இப்படிப் புலம்பும்பொழுது, எனக்கு ஒரு வார்த்தையாவது பதில் சொல்லக்கூடாதா? மஹாவீரர்களும் ஸாமர்த்தியசாலிகளும் யுத்தங்களில் பின்வாங்காதவர்களுமான மாலி, ஸுமாலி, மால்யவானென்ற ராக்ஷஸிரேஷ்டர்களின் வம்சத்தில் பிறந்தவரே! என்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கக்கூடாதா? எழுந்திருங்கள்; நெடு நேரமாயிற்று எழுந்திருங்கள். இதுவரையில் தங்களுக்கு இவ்விதமாக அவமானம் நேர்ந்ததில்லையே! இதைப் பொறுத்துக் கொண்டு இன்னும் படுத்திருக்கலாமா? இதுவரையில் தங்களைக் கண்டு நடுங்கின ஸூர்யனும் இன்று பயமில்லாமல் லங்கையில் பிரவேசித்து பிரகாசிக்கிறான். இந்திரனுடைய வஜ்ராயுதத்தைப்போல் விளங்கும் தங்களுடைய பரிகாயுதத்தால் இதுவரையில் எண்ணிறந்த சத்ருக்களை நாசம் செய்திருக்கிறீர்கள். அது ஸூரியனைப் போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தது. தங்கஹாரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டத; தங்களால் எப்பொழுதும் பூஜிக்கப்பட்டது. இதோ ராமனுடைய பாணங்களால் ஆயிரம் தூள் தூளாய்ச் சிதறிக் கிடப்பதைப் பாருங்கள். இந்த ரணபூமி, தங்களுக்கு ப்ரியநாயகியா? எவ்வளவு சொல்லியும் அவளை விடாமல் ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டு கிடக்கிறீர்களே! என்னிடத்தில் வெறுப்படைந்தவரைப் போல், திரும்பிப் பார்த்துப் பேசாமலிருக்கிறீர்களே! தங்களைப் பறிகொடுத்து, இவ்வளவு துக்கத்தையும் அனுபவித்து, இன்னும் என் ஹிருதயம் ஆயிரம் துண்டுகளாகப் பிளக்காமலிருக்கிறதல்லவா? அதைச் சுடவேண்டும்” என்று கூறிப் புலம்பினாள்.

இப்படிச் கண்ணீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக, ராவணனிடத்தில் வைத்த ஸ்நேஹத்தால் அவனிடத்தில் நாடின மனத்துடன் மந்தோதரி புலம்பி மூர்ச்சையடைந்தாள். முகம் வாடி, தேகம் மெலிந்து, அவனுடைய மார்பில் பிரக்ஞையற்று கிடக்கும்பொழுது, ஸந்தியா காலத்தில் சிவந்த நீருண்ட மேகத்தில் பாயும் மின்னல் கொடியைப் போல் விளங்கினாள். அப்பொழுது அவளுடைய சக்களத்திகள், சோகத்தால் வாய்விட்டலறிக்கொண்டு அவளை வாரியெடுத்து, “அம்மா! பால்யம், கௌமாரம், யௌவனம் என்ற நிலைகள் ப்ராணிகளுக்கு நித்தியமில்லையென்றும், அரசர்களுடைய ஐச்வரியம்

நிலையற்றதென்றும் தங்களுக்குத் தெரியாததல்லவே” என்று தேற்றினார்கள். அதைக் கேட்டு மந்தோதரி பிரக்ஞை தெளிந்து, கோவென்றுக் கதறிக் கண்ணீரால் தேகத்தை நனைந்தாள்.

அப்பொழுது ராமன் விபீஷணனைப் பார்த்து, “உன் தமயனுக்குச் செய்யவேண்டிய உத்திரக்கிரியைகளைச் செய். இந்த ஸ்த்ரீகளை லங்கைக்குத் திரும்பிப் போகச்சொல்” என்றார். அதைக் கேட்டு விபீஷணன் தான் முன்சொன்ன வார்த்தைகளை நன்றாய் ஆலோசித்து, “ராமன் உத்திரவு செய்தால் அப்படிச் செய்கிறேன், இல்லாவிட்டால் செய்யமாட்டேன்” என்று நிச்சயம் செய்து கொண்டு, “ஸ்வாமி! இவன் தர்ம மார்க்கத்தைக் துறந்தவன்; குரூரன்; இரக்கமற்றவன்; ஸத்தியம் தவறியவன்: பரஸ்த்ரீகளை அபகரித்தவன்; இவனுக்கு உத்தரகிரியைகளைச் செய்வதற்கு என் மனம் ஸம்மதிக்கவில்லை. இவன் ஸகல பிராணிகளுக்கும் கெடுதலையே செய்தவன்; லோகத்தார்க்கு என் தமயனென்ற பெயரேயொழிய இவன் எனக்குப் பரமசத்ரு; எனக்கு மூத்தவனென்றதால் மாத்திரம் பூஜிக்கத் தகுந்தவன்; ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்பவனுக்கு நான் மரியாதை செய்வது தகாது. தமயனுக்கு பிரேதகிரியைகளைச் செய்யாவிட்டால், என்னை லோகத்தார்கள் இரக்கமற்றவனென்று சொல்லுவார்கள்; வேண்டிய வரையில் சொல்லட்டும். அவர்களே இவனுடைய தோஷங்களை நன்றாய் ஆலோசித்து பார்த்தால், நான் செய்தது யுக்தமென்று ஒப்புக் கொள்வார்கள்” என்றான்.

இப்படி மஹாபுத்திமானை விபீஷணன் தன் மனத்திலுள்ள நிஜமான அபிப்பிராயத்தைச் சொன்னதைப் பற்றித் தர்மாத்மாக்களில் சிரேஷ்டரான ராமன் ஸந்தோஷித்து, அவனுடைய வார்த்தைகளின் உட்கருத்தை அறிந்துகொண்டு, “உன்னால் எனக்கு இந்த ஐயம் கிடைத்தது; ஆகையால் உனக்கு பிரியமான காரியத்தையே நான் செய்யவேண்டியது. உனக்கு ஹிதத்தை நான் சொல்ல வேண்டியது. ராவணனுக்கு நீ ஸம்ஸ்காரம் செய்வது எனக்கும் இஷ்டம்; உனக்கும் ஹிதம்; ராக்ஷஸேச்வர! இவன் ராக்ஷஸ ஜாதியில் பிறந்தவன். அதர்மத்தையே நாடினான்; ஸத்யம் தவறினவன். அனாலும், மஹாதேஜஸ்வி; பலவான்; குரன்; யுத்தத்தில் பின்வாங்காதவன்; தேவர்களும் இந்த்ரனும் இவனால் பல தடவைகளில் முறியடிக்கப் பட்டார்களென்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மஹாத்மா; அளவற்ற ஆண்மையுடையவன்; ஸகல லோகங்களையும் கதறச் செய்தவன்; ‘இவ்வளவு குணங்களிருந்தும் எனக்குச் சத்ருவல்லலா? இவனுக்கு நான் உத்தரகிரியைகளைச் செய்யலாமா’ வென்றால், ஸகல த்வேஷமும் வைரமும் கோபமும் மரணத்தோடு முடியவேண்டும். இவன் இறந்த பிறகும் இவனிடத்தில் அவைகளைக் காட்டலாமா? ஆகையால் இவனுக்கு ஸம்ஸ்காரகிரியைகளைச் செய். இவன்

எப்படி உனக்குப் பந்துவோ, அப்படியே தர்ம ரஹஸ்யங்களை நீ அறியாதவனா? விதிப்படி இவனுக்கு பிரேதக்கிரியைகளைச் செய். மஹாபாபங்களைச் செய்த தன் பரம சத்ருவைபுயம் விபீஷணன் ஆதரித்து த்வேஷ புத்தியில்லாமல் அவனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்தானென்ற ஒப்பற்ற கீர்த்தி உனக்கும் கிடைக்கும்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு விபீஷணன் ராகவனுடைய உத்தரவைப் பெற்று, ஸ்த்ரீகளை லங்கைக்கு அனுப்பி, யாக சீலர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய விதிப்படி அதிசீக்கிரமாய் ராவணனுக்குப் பிரேதக்கிரியைகளை நடத்த ஆரம்பித்தான். ரித்விக்குகள் சந்தனக் கட்டைகளை அடுக்கி, அதன்மேல் பரிமள திரவ்யங்களைப் பரப்பி, வேத விதிப்படி ரங்குவென்ற மானுடைய தோலை அதன்மேல் விரித்தார்கள். பிறகு, பிதிருமேத ஸம்ஸ்காரம் முதலிய சாமக்ரியைகள் யதோக்தமாய் நடத்தப்பட்டன. தென் கிழக்காய் ஆக்னேய மூலையில் அக்னி குண்டத்தை ஏற்படுத்தி, மேற்கில் கார்ஹபத் யாக்னியையும், கிழக்கில் ஆஹவனீயாக்னியையும், தெற்கில் தக்ஷிணாக்னியையும் விதிப்படி மூட்டி, தயிரும் நெய்யும் கலந்து வைத்த ஹோம பாத்ரங்களிலிருந்து அந்தச் சிதையில் எங்கும் ப்ரோக்ஷணஞ் செய்தார்கள். பாதங்களுக்கு ஸமீபத்தில் ஸோம ராஜாவைக் கொண்டு வருவதற்காக வண்டியையும், யக்ஞத்தில் உபயோகிக்கப்படும் உரலை துடைகளுக்கு நடுவிலும் ஸ்தாலி முதலிய மரப்பாத்ரங்களையும், மேல் அரணியையும், கீழ் அரணியையும், உலக்கையையும், அந்தந்த ஸ்தானங்களிலும் ரிஷிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்ட விதிப்படி வைத்தார்கள், பிறகு அந்தச் சிதையின் ஸமீபத்தில் சுத்தமான ஆட்டைப் பலிகொடுத்து ஹோமம் செய்து, ஸமித்துக்களை நெய்யில் நனைத்து நான்கு பக்கங்களிலும் பரப்பினார்கள். உத்தம பரிமளத்திரவியங்களாலும் மாலைகளாலும் வஸ்திரங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அந்த பிரேதத்தை அலங்கரித்து, விபீஷணனும் இதர ராக்ஷஸர்களும் கண்ணீர் பெருக மனம் நொந்து பொரிகளை வாரியிறைத்தார்கள். விபீஷணன் வேதமந்திரங்களை உச்சரித்துக்கொண்டு, அந்தச் சிதையில் அக்னியை மூட்டினான். பிறகு ஸ்நானம் செய்து, ஈர வஸ்திரத்துடன் அறுகம்புல்லுகள் கலந்த எள்ளையும் ஜலத்தையும், பூமியில் விட்டு பிரேதத்தை ஆவாஹனம் செய்து, ஜலதர்ப்பணம் செய்தான். பிறகு தலைவணங்கி அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகளுக்கு அடிக்கடி ஆறுதல் சொல்லி, லங்கைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போனான். அவர்கள் அந்த நகரத்தில் பிரவேசித்தவுடன் விபீஷணன் ராமனிருக்குமிடத்திற்கு திரும்பி வந்து வணக்கமாய் நின்றான். முன்பு இந்திரன் விருத்ராஸுரனைக் கொன்றதுபோல், ராமனும் ஸுகீர்வனும் லக்ஷ்மணனும் வானரசேனைகளும் தங்களுடைய சத்ரு

நாசமடைந்ததைப் பற்றி அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். (ராவணன் யுத்தத்தில் மரணமடைந்தபடியால் விபீஷணனுக்கு ஆசௌசமில்லை. ஆகையால் உடனே ராமனிடத்தில் வந்தான். மறுநாள் ராஜியாபிஷேகம் செய்து கொண்டதற்கும் அயோத்யைக்குப் பிரயாணம் செய்ததற்கும் இதுவே காரணம்)

ராமாய் ஸஹ கஸ்த்யநு ஸஸுதச்ரீவ! ஸஸக்ஷமண: |
ஹர்ஷம் லேபேர்பும் ஹத்வா யதா வ்ருத்ரம் ஸதக்ரது: || (127)

ஸ-115: விபீஷண பட்டாபிஷேகம்

தே ராவணவதம் த்ருஷ்ட்வா
தேவகந்தர்வ தாநவா: |
ஐக்ரு: ஸ்வை: ஸ்வைர் வீமாதநஸ்தே
ஈதயுந்த ஸ்ரபா: கதா: || (1)

தங்களுக்குப் பரம உபத்திரவத்தைச் செய்து வந்த ராவணன் ராமனால் ஸம்ஹரிக்கப்பட்டதைப் பார்த்து, தேவ கந்தர்வ தானவர்கள் தங்களுடைய விமானங்களில் ஏறிக்கொண்டு, ராவணனுடைய கோரமான மரணத்தையும், ராகவனுடைய பராக்கிரமத்தையும், வானர்கள் செய்த அற்புதமான யுத்தத்தையும், ஸ்கீவன் யுக்தியாய்ச் சொன்ன ஆலோசனைகளையும், ஸுமித்ரா புத்ரனான லக்ஷ்மணனுடைய வீரியத்தையும் ஸுஹோதர வாஸல்யத்தையும் ஒருவர்க்கொருவர் ஆனந்தமாய் வர்ணித்துக்கொண்டு தங்களிருப்பிடம் சென்றார்கள். ராமன் இந்திரனால் கொடுக்கப்பட்டு அக்னியைப்போல் ஜ்வலிக்கும் ரதத்தை உத்திரவு கொடுத்தனுப்பி விட்டு, மாதலியை விசேஷமாய் உபசரித்தார், இந்திரனுடைய ஸாரதி ராமனிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு ரதத்திலேறி ஸ்வர்க்கத்திற்குச் சென்றான். பிறகு ராகவன் விசேஷப் பிரீதியுடன் ஸ்கீவனை ஆலிங்கனம் செய்து, வானரசிரேஷ்டர்கள் உபசரிக்க, லக்ஷ்மணனால் ஞாபகம் செய்யப்பட்டு, ரகுவீரன் தன் ஸைன்யம் இறங்கியிருக்குமிடத்திற்கு வந்தார்.

அங்கே தேஜஸாலும் எல்லையத்த பலத்தாலும் விளங்கிக் கொண்டு, தன் ஸம்பத்தில் நிற்கும் லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து, “குழந்தாய்! நமது விபீஷணன் என்னிடத்தில் அளவற்ற பிரீதி வைத்தவன்; பக்தியுள்ளவன்; விசேஷ உபகாரம் செய்தவன்; இவனை லங்கைக்கு அழைத்துப்போய் ராவணனுடைய ஸம்ஹாஸனத்தில் வைத்து, யதோக்தமாய் அபிஷேகம் செய். ராவணனுடைய தம்பியை லங்கையில் அபிஷேகஞ்செய்து பார்க்க வேண்டுமென்று எனக்குள் மிகவும் ஆசை வைத்திருந்தேன்” என்றார், (“என்னிடத்தில் அனூராகமுள்ளவ”ென்றதால் மித்திரனுடைய கடமையும், ‘பக்திவைத்தவ’ என்றதால் தாஸனுடைய கடமையும், ‘உபகாரம் செய்தான்’ என்றதால் இவ்விரண்டிற்கும் ராவணவதமென்ற காரியமே முடிவென்றும், ‘இது எனக்குப் பெரும் ஆசை’ என்றதால் பகவானுக்குத் தன்னைச் சரணமடைந்த விபீஷணனுடைய மனோரதத்தை நிறைவேற்றுவதே ராவணனை ஜயித்ததற்கு, பிரதானமான பிரயோஜனமென்றும் தெரிகிறது.)

லக்ஷ்மணன் “உத்தரவுப்படி செய்கிறேன்” என்று, அடங்கா மகிழ்ச்சியுடன் ஸுவர்ண குடங்களை எடுத்து, மனோவேகமாய்ச் செல்லும் வானரர்களிடத்தில் கொடுத்து, ஸமுத்திர ஜலத்தைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டார். சொல்லி முடித்தவுடன் அந்த வானர சிரேஷ்டர்கள் நான்கு ஸமுத்திரங்களிலிருந்தும் புண்ய தீர்த்தங்களைக் கொண்டுவந்தார்கள். பிறகு, விபீஷணனை ஓர் உத்தமமான ஆஸனைத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, லக்ஷ்மணன் ஒரு குடத்தின் ஜலத்தை அவனுடைய தலையில் அபிஷேகம் செய்தார். மற்ற வானராதிபதிகள் இதர குடங்களிலிருக்கும் புண்ய ஜலத்தால் முறையே அபிஷேகம் செய்தார்கள். இப்படி லங்கையில் ஸகல வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் ஆனந்தத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருக்க, ராமனுடைய ஆக்ஞையால் லக்ஷ்மணன் சுத்தமான மனத்தையுடைய விபீஷணனை லங்காராஜ்யத்திற்கு அதிபதியாய் வேத விதிப்படி பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார். (ராமனுடைய உத்திரவான பின் விபீஷணன் முதலியவர்களுடன் லக்ஷ்மணன் லங்கைக்குள் பிரவேசித்தார், ‘சுத்தமான மனத்தையுடைய’ என்றதால், ராமனுடைய ஆக்ஞையைத் தட்டக் கூடாதென்று விபீஷணன் லங்காராஜ்யத்தை ஒப்புக் கொண்டானேயொழிய, எப்பொழுதும் கைங்கரியம் செய்து கொண்டிருப்பதையே தனக்குப் பரம பிரயோஜனமாய் எண்ணினவனென்று தெரிகிறது.) விபீஷணனுடைய மந்திரிகளும், அவனிடத்தில் பக்தி வைத்த மற்ற ராக்ஷஸர்களும் அவனுக்கு அபிஷேகமானபொழுது அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். இப்படி அந்த மஹாராஜ்யத்தை ராமனிடத்திலிருந்து பெற்று, பிரஜைகளைக் க்ஷேமம் விசாரித்து, யுத்தத்தில் அவர்களுடைய பந்துக்கள் இறந்ததைப்பற்றி அவர்களுக்கு ஆறுதல். சொல்லிவிட்டு, விபீஷணன் ராமனிருக்குமிடத்திற்கு வந்தான். அப்பொழுது அந்த நகரவாஸிகள் அக்ஷதைகளையும் மோதகங்களையும் பொரிகளையும் உத்தமமான புஷ்பங்களையும் விபீஷண மஹாராஜாவிடமிருந்து காணிக்கையாய் வைத்தார்கள். அவன் அவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு, அந்த மங்களத் திரவியங்களையெல்லாம் ராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு ஸமர்ப்பித்தான். அவனுடைய கோரிக்கைகள் நிறைவேறி, மனம் ஸந்தோஷமடைந்ததைக் கண்டு, ராமன் அவனைத் திருப்தி செய்வதற்கு அவைகளைப் பெற்றுக் கொண்டார்.

பிறகு, பர்வதத்தைப்போல் தன் ஸமீபத்தில் கைகூப்பி: வணக்கமாய் நின்று கொண்டிருந்த ஆஞ்ஜநேயரைப் பார்த்து, “வாயுபுத்திர! விபீஷண மஹாராஜாவிடத்தில் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு லங்கைக்குப் போ. அவனுடைய அனுமதியால் ராக்ஷஸபதியின் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து, ஜானகியிருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, நமது ஜயத்தை அவளுக்குச் சொல்லி

ஸந்தோஷப்படுத்து. நானும் லக்ஷ்மணனும் ஸுகீவனும்
கேஷமமாயிருக்கிறோமென்றும். ராவணன் என்னால் கொல்லப் பட்டானென்றும்
அவளுக்குச் சொல். இந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்ட பிறகு, அவள்
சொல்லும். பதிலைச் கேட்டு இங்கே வா” என்றார்.

**பரியமேத துதாஹ்ருத்ய மைதீஸ்யாஸ் த்வம்: ஹ்ரீபர்வர |
ப்ரதீக்ருஹ்ய ச ஸந்தேஹ முபாவர்த்து மர்ஹஸீ || (௨6)**

ஸ-116: ஹனுமானுக்கும் ஸீதைக்கும் ஸம்வாதம்

இத் ப்ரதீஸமாத்தஜ்ஜீடா ஹனுமாந் மாருதாத்மஜ: |
ப்ரவீக்ஷஸா புரீம் லங்காம் பூஜ்யமாடீநா நிபராசரை: || (1)

ராமன் இப்படி உத்திரவு செய்தவுடன் ஆஞ்ஜனேயர், ஸகல ராக்ஷஸர்களும் வழிகாட்ட, லங்கையில் பிரவேசித்தார். ராவணனுடைய அந்தப்புரத்திற்குள் சென்று பார்க்கையில், தேகமெங்கும் புழுதி படிந்து ‘ஸ்நானமில்லாமல் ஸந்தோஷமற்று, அசோக வனத்தில் விருகூத்தினடியில், கோர ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில், ஏக்கம் பிடித்து, ரோஹிணி புதனால் பீடிக்கப்பட்டதபோல், ஸீதை உட்கார்ந்திருக்கக் கண்டார். ஸமீபத்தில் போய், தன் பெயரைச் சொல்லி நமஸ்கரித்து, அவயவங்களை ஒடுக்கிக்கொண்டு, மனோவாக்குக் காயங்கள் அசைவற்று, ஹனுமான் பக்தியுடன் கைகூப்பி வாய்பொத்தி நின்றார். மஹாபலவானான அஞ்ஜனா புத்ரன் தனக்கெதிரில் நிற்பதைக் கண்டு, சீதை ஆச்சரியமடைந்து, ஒன்றும் தோன்றாமல் அசைவற்றிருந்தாள். பிறகு அவரை உற்றுப் பார்த்து, முகத்தில் விளங்கின காந்தியாலும் ஸந்தோஷத்தாலும் தானும் ஸந்தோஷமடைந்தாள். அவளுடைய முகம். ஆனந்தத்தாலும் தன்னைப் பார்த்ததாலும் மலர்ந்ததைக் கண்டு, அந்த வானர சிரேஷ்டன், ராமன் சொன்ன வாச்த்தைகளை விஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“தேவி! ரகுவீரனும், லக்ஷ்மணனும் ஸுகீவனும், வீபிஷணனும் வானர ஸையங்களும் கேஷமமாயிருக்கிறார்கள். பரம சத்ருவான ராவணன் மரணமடைந்தான். வந்த கார்யம் நிறைவேற்றி, அவர்களுடைய கேஷமத்தை தங்களுக்கு தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள். விபீஷணனுடைய ஸஹாயத்தாலும், வாணர்களுடைய பிரயத்னத்தாலும், லக்ஷ்மணனுடைய யுக்தியாலும் ராமன் ராவணனை யுத்தத்தில் ஜயித்துக் கொன்றார், தன் உத்தேசம் கைகூடி ஸந்தோஷமடைந்திருக்கிறார். தங்களுடைய கேஷமத்தை விசாரித்துப் பின்வருமாறு சொல்லச் சொன்னார். ‘ஜானகி! உனக்குப் பிரியமான ஸமாசாரத்தைச் சொல்லுகிறேன். உன்னை ஹிம்ஸித்த ராவணன் மடிந்தான். உனக்கு விசேஷ பிரியமுள்ள காரியத்தைச் செய்யப் போகிறேன். இவ்வளவு கால மாய் என்னைவிட்டுப் பிரிந்திருந்த உன்னை என்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டு, அயோத்யைக்குத் திரும்பப் போகிறேன். பதிவிரதா தர்மத்தின் ரஹஸ்யத்தைப் பூர்ணமாயறிந்தவளே! நான் ராவணனை இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஜயித்ததும், நீ இதுவரையில் பிழைத்திராவிட்டால்

வீணாகுமல்லவா? ஆகையால் இவ்வளவு மாதங்களாகச் சொல்ல முடியாத கஷ்டத்தையும் பயத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டு, நான் மறுபடியும் உன்னை மீட்க வருவேனென்ற நம்பிக்கையில்லாமல், ராவணன் பலவிதமாய் பிரார்த்தித்தும் வஞ்சித்தும் ஸ்தோத்ரம் செய்தும் என்னை இகழ்வாய்ப் பேசியும் உன்னைப் பயமுறுத்தியும் அவனுடைய இஷ்டத்திற்குட்படாமல், என்னிடத்தில் நம்பிக்கையையும் பிரீதியையும் வைத்து, ஒரே மனதாயிருந்து உயிரைக் காப்பாற்றினது, நான் செய்த பாக்யத்தின் பிரயோஜனந்தான். ஸகல கவலையும், துக்கமும், விசாரமும் ஒழிந்தன. நமக்குப் பூர்ண ஜயம் கிடைத்திருக்கிறது. ராவணன் இறந்தான்; நமக்குச் சத்ருவில்லை; இந்த லங்கை நமது வசத்திலிருக்கிறது. உன்னைச் சத்ருவிடத்திலிருந்து மீட்பேனென்று பிரதிக்கை செய்து, அதை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கவலைகொண்டு, ஆகார நித்திரையில்லாமல், இன்று என் வார்த்தையை நிஜமாக்கினேன். மஹாஸமுத்திரத்தில் அணையைக் கட்டினேன். ‘ராவணனுடைய கிருஹத்தில் இன்னுமிருக்கிறோமே’ என்று கவலைப் படாதே. லங்கையும் அதிலுள்ள ஸகல ஐச்வரியமும். இப்பொழுது விபீஷணனுடையவை. ஆகையால் விசாரப் படவேண்டாம். நீ உன் வீட்டிலிருப்பதாக எண்ணு. விபீஷணன் அதிசீக்திரத்தில் உன்னைத் தரிசிக்க ஆவல்கொண்டு வருகிறான்’ என்று தங்கனிடத்தில் சொல்லச் சொன்னார்” என்று மாருதி தெரிவித்தார்.

அதைக் கேட்டு ஸீதை ஆனந்தத்தால் பூர்ண சந்திரனைப்போல் முகமண்டலம் விளங்கப் பரபரப்புடன் எழுந்திருந்து, ஒன்றும் தோன்றாமல் அசைவற்றுச் சும்மாவிருந்தாள். அதைக் கண்டு வாயுபுத்ரன், “தாயே! ஏன் என்னிடத்தில் பேசவில்லை? என்ன மனக்கவலை கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்றார். பதிவிரதா தர்மத்தை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்குள் உத்தமியான ஸீதை அளவற்ற ஸந்தோஷமடைந்து, ஆனந்தத்தால் குரல் தழதழத்து. “என் பர்த்தா ஜயமடைந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைக் கேட்டு, ஆனந்தம் மேலிட்டு, கொஞ்ச நேரம் வார்த்தை சொல்ல முடியாமல் மெய் மறந்தேன். என் புண்பட்ட ஹிருதயத்தில் அமிருததாரை பொழிந்ததுபோல் இந்த ஸந்தோஷ ஸமாசாரத்தைச் சொன்ன உனக்கு, என்ன பதில் சொல்லுகிறதென்று நான் எவ்வளவு யோசித்துப் பார்த்தும் தெரியவில்லை. குழந்தாய்! உன்னால் நான் அடைந்த உபகாரத்திற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் தகுந்த வெகுமானம் செய்வதற்கு இந்தப் பூரியில் யாதொரு வஸ்துவையும் காணேன். தங்கம் வெள்ளி பொன் பலவகை ரத்னங்கள் இந்த மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள மற்ற வஸ்துக்கள் யாவும் அதற்கும் போதாது” என்றாள்.

அப்பொழுது ஹனுமான் தலைமேல் கைசுப்பி, வினயமாய். அவளுக்கெதிரில் நின்று, “பர்த்தாவின் க்ஷேமத்தையும் ஹிதத்தையும் ஜயத்தையும் பிரார்த்திக்கும்

உத்தமியே! விசேஷப் பிரேமையுடன் கூடின இந்த வார்த்தையைத் தாங்கள் சொன்னதே எனக்குத் தகுந்த பதில் சொன்னதாயிற்று. என் யோக்யதைக்கு மிஞ்சின வெகுமானமாயிற்று. தங்களைத் தவிர இப்படி யார் சொல்லக்கூடும்? தாங்கள் சொன்ன வார்த்தை விசேஷ ஸாரமுள்ளது. 'நீ சொன்ன வார்த்தைக்குத் தகுந்த பதிலைக் காணேன்' என்ற வார்த்தை, தங்களுக்கு எல்லையற்ற பிரிய முண்டாயிற்றென்ற மஹாதாப்பரியத்தையுடையது. என்னிடத்தில் தங்களுக்குள்ள பிரீதியைத் தெரிவிக்கிறது. இதைக் கேட்டவுடனே ஸர்வோத்தமமான வஸ்துவை எனக்கு வெகுமானம் செய்ததாலுண்டாகும் ஆனந்தத்தை அடைந்தேன். பலவகை ரத்னங்களைக் குவியல்களாகக் கொடுத்தாலும், மூன்று லோகங்களின் அதிகாரத்தை எனக்குக் கொடுத்தாலும் இதற்கு ஈடாகுமா? தாங்கள் சொன்னதெல்லாம் எனக்கு இதுவரையிலுமே கிடைத்திருக்கின்றன. ரகுவீரன் ராவணனை ஸம்ஹரித்து, ஜயலக்ஷ்மியுடன் விளங்குவதை நான் பார்ப்பதாலுண்டான ஆனந்தத்திற்கு இவை ஸமமாகுமா?" என்றார்.

அதைக் கேட்டு ஜனகராஜ புத்திரி, மிகவும் சுபமான வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். “ஆஞ்ஜநேய! வாக்யங்களுக்கேற்பட்ட தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாமல், ஸுகல குணங்களும் பொருந்தினதாய், கேட்டவுடனே ஆனந்தத்தைக் கொடுப்பதாய், எட்டு அங்கங்களுடன் கூடின புத்தியை வெளிப்படுத்தக் கூடிய வார்த்தையை உன்னைத் தவிர வேறு எவன் பேசமுடியும்? (பிறர்சொன்ன அர்த்தத்தை மனத்தில் வாங்கிக்கொள்வது, அதை ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்வது, வேண்டிய ஸமயத்தில் வருவித்துக்கொள்வது, யுக்தமான வார்த்தைகளால் பிறர்க்குச் சொல்வது, பிறருடைய அபிப்பிராயத்தை ஊஹித்தறிவது, அதற்கு உடனே பதில் சொல்வது, வார்த்தைகளின் உட்கருத்தை அறிவது, பதார்த்தங்களின் நிஜ ஸ்வரூபத்தை க்ரஹிப்பது, இந்த எட்டும் உத்தமபுத்தியின் லக்ஷணங்கள்.) கேவலம் பேசுந்திறமையால் மாத்திரமல்ல, உத்தமகுணங்களாலும் நீ மேன்மையடைந்திருக்கிறாய். வாயுபகவானுக்குப் பிறந்த புத்திரனாயிருந்தும், பிராணிகளுக்கு உயிரைக்கொடுத்து ஆனந்தப் படுத்துவதில் அவரை மிஞ்சியிருக்கிறாய். எல்லோரிடத்தும் அபாரகருணையை வைப்பதென்ற உத்தம தர்மத்திற்கு நீ இருப்பிடம். பிரயாஸங்களைப் பொறுப்பது, யுக்தத்தில் உத்ஸாஹம், சாஸ்த்ரஞானம். தேகவலிமை, பராக்க்ரமம், ஸாமர்த்யம், பிறரை ஜயிக்கும் சக்தி, அபராதங்களைப் பொறுப்பது, பிரபாவம், ஒன்றாலும் கலங்காத தைரியம், வினயம், இன்னும் அநேக உத்தம குணங்கள் உன்னை ஆசிரயித்து விசேஷமாய் விளங்குகின்றன. உன்னிடத்தில் இல்லாத குணங்களைக் கல்பித்து, ஸ்தோத்ரம் செய்வதாய் எண்ணக்கூடாது” என்றாள்.

அதைக் கேட்டு ஹனுமான் சற்றும் கர்வம் கொள்ளாமல், வெகு வணக்கமாய்த் தலைமேல் கைகூப்பி, ஸீதைக்கேதிரே நின்று “தாயே! இதோ இருக்கும் ராக்ஷஸிகள் கோர ரூபிகள்; குரூர ஸ்வபாவத்தை உடையவர்கள்; கடுமையான பார்வையையும் இரக்கமில்லாத நடத்தையையுமுடையவர்கள்; பிறர் கேட்டு நடுங்கும்படி பேசுகிறவர்கள். தாங்கள் பர்த்தாவையே தெய்வமாய்ப் பாவித்து, அவரை விட்டுப்பிரிந்து, அசோகவனத்தில் ராவணனால் காவலில் வைக்கப்பட்டுச் சொல்லமுடியாத கஷ்டங்களை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது இவர்கள் தங்களை நிந்தித்தார்கள்; அதட்டினார்கள்; பயமுறுத்தினார்கள்; அவமானம் செய்தார்கள்; சொல்லத்தகாத வார்த்தைகளைச் சொன்னார்கள்; கொல்ல ஓடி வந்தார்கள்; நான் எல்லாவற்றையும் ப்ரத்யஷமாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அப்படிப் பார்க்காத ராமலக்ஷ்மணர்களுக்காவது, ஸுகீவன் மற்ற வானரர்களுக்காவது, விபீஷணனுக்காவது, என்னைப்போல் இவர்களிடத்தில் கோபம் கொள்வதற்கு நியாயமில்லை. ஆகையால் உங்களை மிரட்டிய இந்த ராக்ஷஸிகள் எல்லோரையும் கொல்ல வேண்டுமென்று அளவற்ற ஆசை கொண்டிருக்கிறேன். உத்திரவு கொடுங்கள். நான்கேட்கும் வரமும் தாங்கள் எனக்குச்செய்யக்கூடிய வெகுமானமும் இதுதான். இவர்களைக் கை கொண்டமட்டும் அறைகிறேன்; முழங்கால்களால் இடிக்கிறேன்; கடிக்கிறேன்; காதுகளையும் மூக்குகளையும் கிழிக்கின்றேன்; தலைமயிர்களைப் பற்றி இழுத்து விடுகிறேன்; நகங்களால் கிழிக்கிறேன்; கன்னத்தில் அடிக்கிறேன்; உயரக்கிளம்பி, அவர்களின்மேல் குதிக்கிறேன்; கைகளால் இடித்துப் பூமியில் தள்ளி, முஷ்டிகளால் குத்திக் கொல்லுகிறேன். இவர்கள் தங்களுக்குப் பரம அபகாரம் செய்த துஷ்டைகளல்லவா? இவர்களைப் பலவிதமாய் ஹிம்ஸித்தும் கொல்லுகிறேன்; இப்படிச் செய்வது மிகவும் அவசியம். தங்களுக்கு இவர்கள் ஸஹரிக்க முடியாத அபராதிகளல்லவா” என்றார்.

பொறுமை கருணை முதலிய உத்தம குணங்களால் நிகரில்லாத கீர்த்தியடைந்த ஜகன்மாதாவான ஸீதை அதைக் கேட்டு, உத்தம தர்மத்திற்கு அனுசூலமான வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். “வானர சிரேஷ்ட! இவர்கள் அரசனுடைய வேலைக்காரிகள்; ஆகையால் ஸ்வாதீன மற்றவர்கள்! அரசனால் ஏவப்பட்ட கார்யங்களையே செய்கிறவர்கள்! அப்படிச் செய்யாவிட்டால் தண்டிக்கப் படக்கூடியவர்கள்; ராவணனுடைய வேலைக்காரிகளிடத்தில் எவனாவது கோபங்கொள்வானா? இவர்களைச் சொல்லி பிரயோஜனமென்ன? நான் பூர்வஜென்மங்களில் செய்த பாபங்களின் பலனாக, இந்த ஜன்மத்தில் இவ்விதமான கஷ்டங்களை அனுபவிக்கும்படி நேர்ந்தது. நான் செய்த கர்மங்களை நானே அனுபவிக்க வேண்டுமல்லாமல் பிறர் அனுபவிப்பார்களா?

இப்படிச் கஷ்டதஸையை நான் அடைய வேண்டுமென்றும், அந்தக் கஷ்டங்களை இவர்களால் நான் அனுபவிக்க வேண்டுமென்றும் என் விதி. இப்படி இதற்கு முன்பே நான் நிச்சயித்து என் மனத்தை ஸமாதானப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறேன். இப்படிப்பட்ட ஆபத்தைத் தடுக்க எனக்கு அப்பொழுது சக்தியில்லை. பிறருடைய துக்கங்களைப் பார்த்து ஸஹிக்காத நான், இவர்கள் கஷ்டப்படுவதை பார்க்க முடியுமா? ஆகையால் இவர்களிடத்தில் எனக்குள்ள கிருபையே என்னை அப்பொழுதும் தடுத்தது; இப்பொழுதும் தடுக்கிறது. இவர்களை நாசம் செய்ய எனக்கு எண்ணமிருந்தால் அப்பொழுதே இவர்களை எரித்திருக்கமாட்டேனா? ராவணனால் ஏவப்பட்டு இந்த ராக்ஷஸிகள் என்னை ஹிம்ஸித்தார்கள்; அவன் இறந்த பிறகு அப்படிச் செய்ய வில்லையே? ஒருவேளை இவர்கள் ஸ்வதந்திர முடையவர்களாய் வேண்டுமென்றே இப்படி அபகாரம் செய்திருந்தாலும், நாம் அதைப் பொறுக்கவேண்டியததான்.

முன்னொரு காலத்தில் ஒரு வேடன் புலியால் துரத்தப்பட்டு ஒரு மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அங்கே ஒரு கரடி உட்காந்து இருக்கக்கண்டு, அதைச் சரணமடைய, அது, “பயப்படாதே! உன்னை ரக்ஷிக்கிறேன்” என்று பிரதிக்கை செய்தது. சற்று நேரம் கழித்து வேடனுக்குத் தூக்கம் வர, கரடியின் மடியில் தலையை வைத்துக்கொண்டு தன்னை மறந்து நித்திரை செய்தான், அப்பொழுது, மரத்தடியிலிருக்கும் புலி, மரத்தின்மேலிருக்கும் கரடியைப் பார்த்து, “தோழா! நாமிருவரும் மிருகங்கள்; ஒரே ஜாதி; ஒரேயிடத்தில் வஸிப்பவர்கள்; கஷ்ட ஸுகங்களில் ஸம்பந்தப்பட்டவர்கள்; இவனோ மனுஷ்யன்; அதிலும் வேடன்; நமக்கு ஜன்ம சத்ரு. நம்மைக் கொல்வதே இவனுக்கு ஜீவனம்; நமது ஜாதியானல்ல; நமது தேசத்தானல்ல; இவனை நீ இப்பொழுது காப்பாற்றினாலும், அதை மறந்து, நாளை உன்னைக் கொல்லயத்தனிப்பான். ஆகையால் அவனை என்னிடத்தில் தள்ளிவிடு. நமக்கு ஒரு பெரிய ஆபத்து நீங்கும்” என்று பிரார்த்தித்தது. அதற்குக் கரடி, “இதென்ன அநியாயம்? நானிருக்குமிடத்தையும் தேடிவந்து, என்னைச் சரணமடைந்தவனை நான் கைவிட்டால், எனக்கு இந்த லோகத்தில் ‘மித்ர த்ரோஹி’ என்று ஜனங்களின் நிந்தையும், பரலோகத்தில் கோரமான நரகமும் கிடைக்கும். ஆகையால் நீ சொல்லும் வார்த்தைகள் என் செவியில் நுழையா” என்றது. பிறகு வேடன் விழித்துக்கொண்டான். கரடிக்குத் தூக்கம் பிடித்து வேடனுடைய மடியில் தலையை வைத்துத் தூங்கிற்று. அப்பொழுது மரத்தடியிலிருந்த புலி, வேடனைப் பார்த்து, “முட்டாளே! என்னிடத்திலிருந்து தப்புவதற்காகக் கரடியைச் சரணமடைந்தாயோ? அது உன் ஜாதியா? மித்ரனா? உன் சத்ரு. நான் இந்த மரத்தைவிட்டு எப்பொழுது போவேனென்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. உடனே உன்னைக் கொன்றுவிடும். அது விழித்துக்

கொள்ளுவதற்குமுன் அதை என்னிடத்தில் தள்ளிவிடு நான் உனக்குப் பதிலாக அதைத் தின்றுவிட்டுப் போகிறேன். நம்மிருவருடைய காரியமும் நிறைவேறும்” என்றது. வேடன் புலியின் வார்த்தையால் மயங்கி, கரடியிடத்தில் நம்பிக்கையில்லாமல் அதைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். அது விழும்பொழுதே விழித்துக்கொண்டு, தன் ஜாதி ஸ்வபாவத்தால் ஒரு கிளையைப் பிடித்துத் திரும்பவும் மரத்திலேறி உட்கார்ந்தது. அப்பொழுதே வேடன் தான் செய்த த்ரோகத்திற்காகத் தன்னைக் கரடி கொன்று விடுமென்று பயந்து நடுங்க, கரடி “வேடா! பயப்படாதே. நீ செய்த அபகாரத்தை நான் நினைக்கவே மாட்டேன். நான் சொன்ன வார்த்தையையும் தவறமாட்டேன்” என்றது.

அப்பொழுது புலி, “தோழா! என் பேச்சு நிஜமாயிற்றா? இவன், செய்த நன்றி மறந்த மித்ரத் துரோகியென்று இப்பொழுதாவது தெரிந்ததா? கொஞ்சம்கூட இரக்கம் வைக்காமல் இவனை என்னிடத்தில் தள்ளிவிடு” என்றது. அதற்குக் கரடி, “துஷ்ட ஸ்வபாவமுள்ளவர்கள் பிறர்க்கு அபகாரம் செய்தால், விவேகி அவர்களிடத்தில் கோபிப்பானா? அவர்களுக்குப் பதில் அபகாரம் செய்ய நினைப்பானா? நான் செய்த பிரதிக்கூலையைக் காப்பாற்றுவது பெரிதேயல்லாமல் என் உயிர் பெரிதல்ல. பிராணிகளுக்கு ஸத்தியமல்லவா பூஷணம்” என்று மறுமொழி சொல்லி, தன்னைப் புலி எவ்வளவு பிரார்த்தித்தும் அதற்குட்படாமல், அன்று ராத்ரி முழுவதும் வேடனைக் காப்பாற்றிற்று, (ஸக்ரீவனைப் பார்த்து ராமன் புறாவின் விருத்தாந்தத்தைச் சொன்னபடி, ஸீதையும் கரடியின் விருத்தாந்தத்தை உதாஹரணமாய்க் காட்டுகிறாள். ஸீதையின் அப்யப்ரதான ச்லோகம் இதுவே) உன் எண்ணப்படி இந்த ராக்ஷஸிகள் பாபிகளாயிருக்கட்டும்; என் எண்ணப்படி நல்லவர்களாயிருக்கட்டும். அதை நான் விசாரிக்க வேண்டியதென்ன?

ராக்ஷஸர்கள் நினைத்த ரூபங்களை எடுக்கக்கூடியவர்கள்; ஆயினும் நீ அவர்களிடம் இரக்கம் கொள்ள வேண்டும். குற்றம் செய்யாதவர் உலகில் யார்? க்ருரமாயிருப்பதே அவர்களுடைய ஜாதி ஸ்வபாவம்; ப்ராணிகளை: ஹிம்ஸிப்பதே அவர்களுக்கு ஆனந்தம்; அவர்கள் பாபங்களைச் செய்வது ஆச்சரியமல்ல. ஆனாலும் அவர்களுக்கு யாதொரு கெடுதியையும் செய்யக்கூடாது” என்றாள்.

மஹாபுத்திமானான ஹனுமான் ஸீதையின் வார்த்தைகளால் அவளுடைய அபிப்பிராயத்தை அறிந்துகொண்டு, அபார கருணையால் நிகரற்ற கீர்த்தியைப் பெற்ற ஜகன்மாதாவும், பரம புருஷனுக்கேற்ற பத்தினியுமான ஸீதையைப் பார்த்து, “தாயே! ரகுநாதனுக்குத் தாங்களே தர்ம பத்னி; அவர் அனுஷ்டிக்கும் சரணாகத ரக்ஷண தர்மம் தங்களால் விசேஷமாய் பிரகாசிக்கிறது. அவருக்கு

ஏற்பட்ட கீர்த்தியெல்லாம் தங்களாலல்லவா? தாங்கள் அவருடனிருக்கத் தகுந்தவர்களேயல்லாது என்னைப் போன்ற மூர்க்கனுக்கு அந்த யோக்யதையில்லை. ஆகையால் எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள். ராகவனுக்குப் பதில் சொல்லி அனுப்புங்கள். நான் ரகுவீரனுக்குமிடத்திற்குப் போகிறேன்” என்றார். அதற்கு ஜானகி, “வானரோத்தம! என் பர்த்தாவைத் தரிசிக்க விரும்புகிறேன்” என்றாள். அந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் ஆஞ்ஜனேயருக்குத் தேஜஸும் காந்தியும் விருத்தியால், “தாயே! பூர்ண சந்திரனைப்போல் பார்ப்பவர்களுடைய ஹிருதயத்தை அமிருத தாரைகளால் குளிரச் செய்யும் ராமனுடைய திருமுகமண்டலத்தை லக்ஷ்மண ஸமேதராய்ப் பார்க்கப் போகிறீர்கள். அவர் சத்ருக்களை ஜயித்து ஸுகீவன் விபீஷணனென்ற மித்திர ரத்னங்களுடன் பிரகாசிக்கிறார். இந்திராணி இந்திரனைப் பார்த்தது போல், தாங்கள் ராமசந்திரனைத் தர்சிக்கலாம்” என்றார். உடனே ஸீதையினுடைய ரூபம் ஸாக்ஷாத் மஹாலக்ஷ்மியைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்தது; ஆஞ்ஜனேயரும் அதிவேகமாய் ராமனிருக்குமிடத்திற்குத் திரும்பி வந்தார்.

**தாமோவமுத்த்வா ராஜந்தீம் ஸீதாம் ஸாக்ஷாதீவ பரீரயம் |
ஆஜகாம மஹாஹேகோ ஹநுமாந் யத்ர ராகவ:॥ (56).**

ஸ-117: ஸீதையை அழைத்து வந்தது

ஸ உவாச மஜாப்ராஜஞ மயீகம்ய ப்ஸவங்கம: |
ராமம் வசநமர்தஜ்ஜோ வரம் ஸர்வதநுஜ்மதாம் || (1)

மஹாபுத்திமானும் யுத்த வீரர்களுக்குள் சிரேஷ்டருமான ஆஞ்ஜனேயர் ராமனிடத்திற்குச் சென்று, “பிரபோ! நாம் எதற்காக இந்தப் பிரயத்னத்தைச் செய்தோமோ, எதற்காக ஸமுத்திரத்தில் அணையைக் கட்டி, லங்கையை முற்றுகையிட்டு, ராக்ஷஸ ஸைன்யத்தை அழித்து, ராவணனைக் கொன்றோமோ, அந்த பிரயோஜன ரூபமான ஸீதாதேவிக்கும் தாங்கள் தரிசனம் கொடுக்க வேண்டியது, அவள் சோகத்தால் மனம் வாடி, கண்களிலிருந்து நீர் தாரைதாரையாய்ப் பெருக, அசோகவனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கையில், நான் சென்று, தாங்கள் ராவணனை ஸம்ஹரித்ததை விக்ஞாபனம் செய்தேன். அதைக் கேட்டுப் பரமானந்தமடைந்தாள். என்னிடத்தில் முன்பு வைத்த விச்வாஸ்தால், ‘ஆஞ்சநேய! ஒருவராலும் வெல்ல முடியாத ராக்ஷஸர்களை, ஸம்ஹரித்து ஜயலக்ஷ்மிபுடன் விளங்கும் என் நாதனையும், லக்ஷ்மணனையும் தரிசனம் செய்ய விரும்புகிறேன்’ என்று விக்ஞாபனம் செய்தாள்” என்றார்.

தர்மாத்மாக்களில் சிரேஷ்டரான ரகுநாதன் அதைக் கேட்டு கண்களில் நீர் ததும்ப யோசனையில் ஆழ்ந்தார். “ராவணனுடைய கிருஹத்தில் இவ்வளவு காலம் வசித்த ஸீதையை நான் சேர்த்துக்கொண்டால், எல்லையற்ற லோகாபவாதத்திற்காளாவேன். தோஷமற்ற ஜானகியைத் தள்ளிவிட்டால் மஹாபாபத்திற்காளாவேன். இந்த ஸங்கடத்திற்கு என்ன செய்யலாம்? இது வரையில் சொல்ல முடியாத கஷ்டங்களை அனுபவித்த ஸீதையின் மனத்தை மறுபடியும் புண்படுத்தவேண்டியிருக்கிறதே” என்று உஷ்ணமாய்ப் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டு, பூமியைப் பார்த்த வண்ணமேயிருந்தார். பிறகு ஸீதையை அழைத்துவரத் துடிதுடித்துக் கொண்டிருந்த விபீஷணனைப் பார்த்து, ஸீதைக்கு மங்கள ஸ்நானம் செய்வித்து உத்தமமான பரிமளத் திரவியங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரித்துச் சீக்கிரம் அழைத்துவா” என்றார்.

உடனே விபீஷணன் பரபரப்புடன் ஓடி, அந்தப்புரத்தில் பிரவேசித்து, தன் வேலைக்காரிகளின் மூலமாய், “அம்மணி! தாங்கள் மங்கள ஸ்நானம் செய்து உத்தமமான பரிமளத்திரவியங்களாலும் ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப் பட்டு இந்த வாஹனத்தில் ஏறுங்கள். தங்களுடைய பர்த்தா தங்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறார்” என்று தெரிவித்தான். ஸீதை, “குழந்தாய்!

அப்படியல்ல, இப்பொழுது இருக்கிறபடியே என் பர்த்தாவைப் பார்ப்பது நலம்” என, விபீஷணன், “தங்களுக்குப் பர்த்தாவும், அரசனுமான ரகுநந்தனுடைய உத்திரவுப்படி நடப்பதே உசித்தமென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது” என்றான். பர்த்தாவையே தெய்கமாவப் பாவித்து, அவரிடத்திலுள்ள பக்தியையே விரதமாய்க் கொண்டு, மஹா உத்தமியென்று புகழ்பெற்ற ஜானகி, “அப்படியே செய்கிறேன்” என்றாள்.

பிறகு ஸீதைக்கு மங்களஸ்நானம் செய்வித்து, விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களாலும் ஆடைகளாலும் ராக்ஷஸி கன்யைகளால் அலங்கரித்து, விபீஷணன் ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் பல்லக்கில் ஸீதையை ஏற்றுவித்து, அதற்கு வெளியில் நேர்த்தியாய்த் திரை போடுவித்து, ராக்ஷஸ வீரர்கள் ஆயுதபாணிகளாய் நான்கு புறங்களிலும் காத்துவர, ராமன் இருக்குமிடத்திற்கு அழைத்து வந்தான். அவன் வந்ததை அறிந்தும், ஆழ்ந்த யோசனையிலிருக்கும் ராமனை ஸமீபித்து நமஸ்கரித்து, “பிரபோ! உத்தரவுப்படி தங்களுடைய தேவியை அழைத்து வந்திருக்கிறேன்” என்று தெரிவித்தான். அதைக் கேட்டு ரகுநந்தனுக்கு, ‘இவ்வளவு சிரமப்பட்டு ராவணனைக் கொண்டு ஸீதையை மறுபடியும் பார்த்தோமல்லவா’ என்று ஆனந்த முண்டாயிற்று; ‘ராவணனுடைய கிருஹத்தில் இவ்வளவு காலம் இருந்ததைப் பற்றி லோகத்தார்கள் என்ன சொல்லுவார்களோ’ என்று முகம் வாடிற்று, இனி அவளிடத்தில் கடும் வார்த்தைகளைச் சொல்வதற்கு வேண்டிய ரோஷத்தையும் வருவித்தக்கொண்டார். பிறகு மேல் நடக்க வேண்டிய காரியத்தை யோசித்துக் கொண்டு, ஸந்தோஷ மற்றவரைப் போல் அபிநயித்து, ஸமிபத்திலிருந்த விபீஷணனைப் பார்த்து, “ராக்ஷஸபதே! குழந்தாய்! நீ எப்பொழுதும் என் ஜயத்தையும் கேஷமத்தையும் கோருகிறவன்; வைதேஹி சீக்கிரமாய் என் ஸமீபத்தில் வரட்டும்” என்றார். உடனே விபீஷணன் அங்கிருந்த ஜனங்களை அப்புறம் விலகச்செய்தான். அந்தப்புர உத்யோகஸ்தர்கள் பிரம்புகளால் அங்கிருந்த ராக்ஷஸர்களையும் கரடிகளையும், வானரர்களையும் தூரத்தில் ஓதுக்கினார்கள். அப்பொழுது ஸமுத்திரத்தில் பெருங்காற்றுக் கிளம்புவது போல் பெருங்கூச்சல் உண்டாயிற்று.

அதைக் கண்டு ராமன், வானரர்களிடத்திலுள்ள விசேஷ ஸ்நேஹத்தால் அதைப் பொறுக்காமல், அவர்களைக் தடுத்து, மஹா புத்திமானை விபீஷணனை நெருப்புப் பொறிபறக்கும் கண்களால் எரித்து விடுகிறவரைப் போல் கோபத்துடன் பார்த்து, “நான் இருப்பதைக் கொஞ்சம்கூட லக்ஷ்யம் செய்யாமல் இவர்களை இப்படி உபத்திரவிக்கத் துணிந்தாயல்லவா? போதும், நிறுத்து; இவர்களை யாரென்று நினைத்தாய்? என்னைச் சேர்ந்தவர்கள்; என் உயிருக்கு ஸமானர்கள். வீடுகளும், வஸ்திரங்களும், திரைகளும்,

பரிவாரங்களும் ஜனங்களை அப்புறம் துரத்துவதும் இன்னும் மற்ற ராஜோபசாரங்களும் ஸ்த்ரீகளுக்குக் காவல் என்று நினைத்தாயோ? அவர்களுடைய நல்ல நடத்தையே அவர்களுக்குக் காவல். மனம் காவலோ மதிள் காவலோ? விசேஷ கஷ்டங்கள் நேர்ந்த பொழுதும், இஷ்ட ஜனங்கள் இறந்தபொழுதும், ராஜ்யத்திற்கு அபாயங்கள் நேர்ந்தபொழுதும், யுத்த பூமியிலும், ஸ்வயம்வர காலத்திலும், யாகசாலையிலும், விவாஹ ஸமயத்திலும் ஸ்த்ரீகளை எல்லோரும் பார்க்கலாம்; அதனால் தோஷமில்லை. இவள் இப்பொழுது யுத்த பூமியில் வந்திருக்கிறாள்; ஸமீபத்தில் விசேஷ கஷ்டத்தை அனுபவிக்கப் போகிறாள்; மேலும் என் ஸமீபத்திலிருக்கிறாள்; இவளை எல்லோரும் பார்ப்பதால் தோஷமில்லை; சீக்கிரமாய் இங்கே அழைத்து வா. எனக்காக உயிரைக் கொடுத்த என் ஸ்நேஹிதர்களுக்கு நடுவில் நானிருக்கும்பொழுதே ஸீதை என்னைப் பார்க்கட்டும். இவர்களெல்லோரும் இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டதும், வீடு வாசல்களை விட்டு இங்கே வந்ததும், கோரமான ராக்ஷஸர்களால் அடிபட்டு மடிந்ததும் எதற்காக? இவளுடைய கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்து இவளுக்குப் பிராண தானம் செய்வதற்கல்லவா? அப்படிப் பட்டவர்கள் இவளுக்குப் பிதாக்களல்லவா? தகப்பன் பெண்ணைப் பார்ப்பதில் தோஷமென்ன?” என்றார்.

விபீஷணன் அதைக் கேட்டுப் பயந்து நடுநடுங்கி, மிகவும் வணக்கமாய் ஸீதையை ராமனுடைய ஸமீபத்தில் அழைத்து வந்தான். லக்ஷ்மணனும் ஆஞ்ஜனேயரும் அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, “இதென்ன விபரீதம்! ரகுநாதன் ஸீதையை விட்டுப் பிரிந்து சோகத்தால் தவித்துப் பிரலாபிப்பதைப் பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்தோம். அவளுக்காக ஸகல லோகங்களையும் ஸம்ஹரிக்க முயன்ற ரகுவீரன், இப்பொழுது பேசும் வார்த்தைகளைக் கேட்டால் ஸீதையிடத்தில் வெறுப்படைந்து அவள் தனக்கு வேண்டியதில்லையென்று நிச்சயம் செய்தவர் போலிருக்கிறதே” என்று மிகவும் வருத்தப்பட்டார்கள்.

அப்பொழுது ஸீதை வெட்கத்தால் எண்சாணுடம்பும் ஓடுங்கி. “ஐயோ! இவ்வளவு காலம் கழித்து, இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு, என் நாதனைப் பார்க்கக் கிடைத்ததே என்று ஸந்தோஷப்பட்டு, பரர்த்ததும் பார்க்காததுமாயிருக்க, ஆரம்பத்திலேயே இடி விழுந்தது போல் இந்தக் கோபவார்த்தைகளைக் கேட்கலாயிற்றே” என்று வருந்தி, புருஷர்களுக்கெதிரில் வர வெட்கப்பட்டு, வஸ்திரத்தால் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு மெள்ள மெள்ள ராமனுடைய பக்கத்தில் வந்து, “ஆர்யபுத்ர!” என்று கூறி, சோகத்தால் நெஞ்சடைத்து, பேசமுடியாமல் கண்களிலிருந்து நீர் தாரை தாரையாய்ப் பெருக அழுதாள். இப்படிப்பட்ட கோரயுத்தத்தில் மஹாப்பிரஸித்தி பெற்று, ஜயலக்ஷ்மி விளங்க, வீரலக்ஷ்மி ஜ்வலிக்க, தன் பர்த்தாவை அதுவரையிலும் பார்த்ததில்லை.

ஆகையால் அளவற்ற ஆச்சரியத்துடன், ‘நமக்கு மானமும் பிராணனும் பார்த்தாவும் பந்துக்களும் கீர்த்தியும் போயினவென்று கை விட்டிருக்க, ஸகல ஆபத்துக்களும் அபாயங்களும், ஸூரியனைக் கண்ட பனிபோல் நீங்கனவல்லவா?’ என்று பரமானந்தத்துடனும், தன் பதியையே தெய்வமென்று எண்ணினவளாகையால் அவரிடத்தில் வைத்த கரையில்லாத ஸ்நேஹத்துடனும், அவருடைய திவ்ய ஸௌந்தரியம் பொருந்தின முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். உதித்த பூர்ணசந்திரனைப்போல் அவருடைய முகமண்டலம் சிவந்திருந்தது. களங்கமற்ற சந்திரனைப் போல் அடுத்த கணத்தில் கோபத்தால் விகாரத்தை அடையும். வெகுகாலமாய் விட்டுப்பிரிந்த தன் பிராணநாயகனுடைய முகத்தை ஏறிட்டுப்பார்த்து, ஸீதை ஸகல துக்கங்களையும் ஸகலக் கிலேசங்களையும் ஸகல சோகத்தையும் ஸகல தாபத்தையும் மறந்தாள்.

அத ஸமபநுதந் மந: க்லமம் ஸா
ஸூரீர மத்ருஷ்ட மூதீஷ்ய கை ப்ரியஸ்ய |
வதந மூதீத பூர்ண சந்திர காந்தம்
வீமல ஸாரங்க நிபாநநா ததாஸீத் || (37)

ஸ-118: ராமன் ஸீதையைக் கோபித்தது

தாம் து பார்ப்பவஸ்தீதாம் ப்ரஜ்வாம்

ராம: ஸம்பர்க்ஷய மைதீஸீம் |

ஹ்ருத யாந்தர்கந க்ரேதா

வ்யாஹ்ரு முபக்ரமே || (1)

இப்படி வெட்கத்தால் தலைகுனிந்து, தன்னருகில் நிற்கும் ஸீதையைப் பார்த்து ராமனுக்குக் கோபம் பொங்கிற்று. “பெண்ணே! என் சத்துருக்களை ஜயித்தேன்; அவர்களுடைய ராஜதானியை எரித்தேன்; பழிதீர்த்தேன்; ஒரு கூத்திய வீரன் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைப் போக்க எதைச் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்தேன். ஆனால் உன்னை மறுபடியும் அடைய இவ்வளவு சிரமப்பட்டேனென்று நீ எண்ணலாம், அது முற்றிலும் பிசகு. என் பிரயத்தனங்கள் ஸபலமாயின; ராவணன் எனக்குச் செய்த அபராதத்திற்காக அவனைத் தண்டித்தேன். அவனுடைய வம்சமும் அவன் எனக்குச் செய்த அவமரியாதையும் இன்று ஒழிந்தன. என் வீரியத்தை ஸகல லோகங்களுக்கும் தெரிவித்தேன். நான் செய்த பிரதிக்கூலையை நிறைவேற்றினேன்; கவலையற்றேன். நானில்லாத வேலையில் சபல சித்தமுள்ள ராவணன் உன்னை அபகரித்தான். தெய்வ வசத்தால் நேர்ந்த அந்தக் கெடுதியை மனுஷ்யப் பிரயத்தனத்தால் விலக்கினேன். தனக்குச் செய்த அவமானத்தை தன் வீரியத்தால் நீக்காதவனுக்குப் புருஷார்த்தங்கள் கைகூடுமா? அவன் அல்ப சக்தியுள்ளவன். ஹனுமான் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினதும் லங்கையை நாசம் செய்ததும் யுத்தத்தில் விசேஷ வீரிய கிருத்யங்களைச் செய்ததும் இன்று ஸபலமாயின. யுத்தத்தில் தன் பராக்கிரமத்தைக் காட்டி, எப்பொழுதும் எனக்கு ஹிதத்தையே ஆலோசிக்கும் ஸுகீவனும் அவனுடைய ஸைன்யங்களும் எனக்காகப் பட்ட சிரமமெல்லாம் இன்று ஸபலமாயிற்று. நற்குணங்களற்ற தன் தமயனை விட்டுவந்து என்னை ஆசிரயித்த விபீஷணனுடைய சிரமமும் இன்று பிரயோஜனமடைந்தது” என்று ரகுவீரன் சொல்லக் கேட்டு, காட்டில் புலிகளால் சூழப்பட்ட மான் குட்டியைப் போல் பயத்தால் மிரண்ட கண்களுடன், ஸீதை கலகலவென்று கண்ணீருதிர்த்தாள்.

ஜ்வலிக்கும் அக்னியில் ஏராளமான நெய்யை ஆஹூதி செய்தது போல், அதைக் கண்டு ராமனுக்குக் கோபம் அதிகரித்தது. புருவங்கள் நெறித்து, ஸீதை தனக்கெதிரில் நிற்பதை விரும்பாமல், அவளைக் குறுக்காகப் பார்த்து, ஸகல வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கேட்டுக் கொண்டிருக்கையில் குரூரமான வார்த்தைகளால், அவளை நிந்தித்தார். “ஒருவன் தனக்குச் செய்த

அவமானத்தைப் போக்குவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதையெல்லாம் குறைவரச் செய்து முடித்தேன். பூர்வத்தில் இவ்வலனென்ற அஸுரனால் பீடிக்கப்பட்டு ஜனங்கள் ஸஞ்சரிக்க முடியாத தெற்கு திசையை, பிரஹ்மக்ஞானியான அகஸ்திய மஹர்ஷி அவனைக் கொண்டு அவனிடத்திலிருந்து மீட்டதுபோல், உன்னை அபகரித்த சத்ருவிடத்திலிருந்து உன்னை மீட்டேன். என் மித்ரர்களின் வீரியத்தால் யுத்தமென்ற ஸமுத்திரத்தைக் கடந்தேன். ஆனால். இவ்வளவும் உனக்காகச் செய்தேனென்று எண்ணாதே. நான் களங்கமற்ற இஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்தவன். நிகரற்ற கீர்த்தி பெற்றவன்; என் கூத்திய தர்மத்தை நிறை வேற்ற வேண்டியது; எனக்குச் செய்து அவமானத்தைப் போக்க வேண்டியது; துஷ்டனான ராவணனுடைய வீட்டில் வஸித்ததால் உன் நடத்தையைப் பற்றி ஸந்தேகம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. கண் வலியால் வருந்துகிறவனுக்குத் தீபத்தின் வெளிச்சம் எப்படி விரோதமோ, ஸஹிக்க முடியாதோ, உபத்திரவிக்குமோ, அப்படி எனக்கெதிரில் நீ நிற்பது, எனக்கு ஸஹிக்க முடியவில்லை; மிகுந்த உபத்தரவத்தை உண்டு பண்ணுகிறது. (நேத்திரத்தில் தோஷமேயொழிய தீபப்பிரகாசத்தில் தோஷமில்லை. அப்படியே ராமனுடைய மனத்தில் ஸந்தேகத்தால் தோஷம் ஏற்பட்டதே யொழிய ஸீதையிடத்தில் தோஷமில்லையென்று வால்மீகியின் கருத்து.) என் முன் நில்லாதே, உன்னால் எனக்கு ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. இதோ பத்து திக்குகளிலும் தடையில்லாமல் ஸஞ்சரிக்கலாம். நான் உத்தரவு கொடுத்து விட்டேன்; இஷ்டமான இடத்திற்குப் போகலாம். உத்தமமான வம்சத்தில் பிறந்து, நிகரற்ற தேஜஸும் வீரியமும் பொருந்தி, புருஷனென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் எவனாவது, துஷ்டனுடைய கிருஹத்தில் பத்து மாதங்கள் வரையில் அவனுடைய அதிகாரத்திற்கும் சக்திக்கும் கட்டுப்பட்டு வஸித்த தன் பார்வையை, மறுபடியும் சேர்த்துக் கொள்வானா? ராவணன், உன்னைத் தொட்டு மடியில் வைத்துக் கொண்டு போனான்; ஆசை பொழியும் நேத்திரங்களால் உன்னைப் பார்த்தான். களங்கமற்ற இஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்தவளென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டு உன்னை இப்பொழுது சேர்த்துக் கொண்டால், ஒவ்வொரு பிராணியும் நிந்திக்காதா? என் குலதர்மத்தையும் கௌரவத்தையும் காப்பாற்ற உன்னைச் சத்ருவிடத்திலிருந்து மீட்டேன்; விசேஷ கீர்த்தியை ஸம்பாதித்தேன். உன்னிடத்தில் எள்ளளவும் எனக்கு ஆசையில்லை. இஷ்டமான இடத்திற்குப் போகலாம். நான் கோபத்தால் பதறிச் சொல்லவில்லை. இது சாந்தமாய் நெடுநேரம் ஆலோசித்துச் செய்த முடிவு. ஸ்த்ரீகள் ஒரு பொழுதும் ஸ்வதந்திரமாயிருக்கக் கூடாதென்ற சாஸ்திரப்படி, உன் புத்திரர்களுக்கு ஸமமான லக்ஷ்மணன், பரதன், சத்ருக்னன், ஸுகீவன்,

விபீஷணன் முதலியவர்களுடைய கிருஹங்களில் எங்கே இஷ்டமோ அங்கே வஸித்துக் கொண்டிருக்கலாம். நீ நிகரற்ற அழகுள்ளவள்; பார்ப்பவர்களுடைய மனத்தை அபகரிப்பவள்; ராவணன் உன் மேல் ஆசை வைத்து எடுத்துக் கொண்டு போனான். பத்து மாதங்கள் வரையில் அந்தப்புரத்தில் வைத்திருந்தான். ஸகல விதத்திலும் அவனுடைய வசத்திலிருந்தாய்; அவனுக்கு ஸ்வாதினப்படாமலிருக்க முடியுமா?” என்றார்.

தன் உயிரைக் காட்டிலும் தனக்குப் பிரியமான ராகவன், தன்னை விட்டுப் பிரிந்து நெடுநாளாகி, இனி அவரைப்பார்ப்போமா என்று முற்றிலும் ஆசைவிட்டுத் தவிக்கும் ஸமயத்தில், அவரை மறுபடியும் தெய்வ வசத்தால் பார்க்கும்படி கிடைத்தது. அவருடைய மதுரமான வார்த்தைகளால் அவருக்குத் தன்னிடத்தில் பிரியம் குறையவில்லை; எல்லையற்று அதிகரித்ததென்று அவர் சொல்லக் கேட்டுத் தன் தாபங்களை ஆற்றிக் கொள்வோமென்று ஆசையுடன் எதிர்பார்த்திருந்தாள். அப்படியிருக்கையில், காண் கடுரமான வார்த்தைகளை அவர் சொல்லவும் தான் கேட்கவும் நேர்ந்த விதியை நினைத்து, கண்ணீர் தாரை தாரையாய் பெருக, காட்டில் மதயானையால் அடித்து முறியடிக்கப்பட்ட இளம் மரத்தைப் போல் தவித்தாள்.

**தத: ப்ரியாட்ஷ ப்ரவணா ததப்ரியம்
ப்ரியாக்ஷ ப்ரருத்ய ச்ரஸ்ய மைதீஸீ ||
முமாத பாஜ்யம் ஸ்ப்ருபாம் ப்ரவேபீதா
கஜேந்த்ர ஷஸ்தாபீ ஷுதேவ ஸல்லகீ || (26)**

ஸ-119: ஸீதை அக்னிப்பிரவேசம் செய்தது

ஓவமுத்தா ஸு வைதேஹீ பருஷம் ரோமஹர்ஜணம் |
ராகவேண ஸரோஜேண ப்ருபரம் ப்ரவ்யாதீதா பவத் || (1)

ரகுநந்தனன் வெகு ரோஷத்துடன் இப்படிக் கடுமையாய் மயிர்க் கூச்சமெடுக்கும்படி சொல்லக் கேட்டு, ஸீதை அளவற்ற துக்கமடைந்தாள். அப்படிச் சொன்னவர் தனக்குப் பிரிய நாயகன்; ஸுகல விதத்திலும் தன்னை ரக்ஷிக்கக் கடமைப்பட்டவர்; அதுவரையில் தன் உயிரைப்போல் எல்லையற்று பிரீதியுடன் தன்னிடத்தில் நடந்து கொண்டவர்; அவர் தன்னைப் பார்த்தது முதல் புன்சிரிப்புடனும் பிரேமையுடனும் தன்னிடத்தில் பேசினதேயொழிய, கடுமையாகவாவது பிரியமில்லாமலாவது ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசினதில்லை; தன் மாமனாரும் மாமியார்களும் மைத்துனர்களும் ராமனைவிட விசேஷ பிரீதியுடன் தன்னை வைத்து நடத்தி வந்தார்கள்; தனக்குப் பிதாவான மிதிலா தேசத்தரசன் வெகுநாள் ஸந்ததியில்லாமல் ஈச்வரகிருபையால் தனக்குக் கிடைத்த அருமைக் குழந்தையென்று எவ்வளவோ செல்வமாயும் விச்வாஸமாயும் வளர்த்து வந்தார்; பரபருஷர்களின் கண்ணில் பட்டு வழக்க மில்லாதவன்; கோடிகோடி வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் கூடியிருக்கும் யுத்தகளத்தில் வந்து, அவர்களுக்குப் பிரபுவான தன் நாதன், அவர்களுக் கெதிரே, தன்னைக் குரூரமான வார்த்தைகளாலும் ஸந்தேகத்தாலும் அவமானப் படுத்தினதைப் பார்த்து ஸீதைக்கு வெட்கம் மேலிட்டு, என்சாணுடம்பும் குறுகி, தலை குனிந்து, நாராசம் போன்ற அந்த வார்த்தைகளால் ஹிருதயம் பிளந்து, ஒன்றும் தோன்றாமல், கண்ணீருடன் சற்று நேரம் நின்றாள். பிறகு நேத்திரங்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, சோகக்தால் நெஞ்சடைக்க, தழதழத்த குரலுடன், ராமனைப் பார்த்து, “நாத! இந்த வார்த்தைகளைத் தாங்கள் சொல்லத் தகுமா? நான் கேட்கத்தகுமா? மிகவும் கடுமையாயும், கேட்பதற்கு வெறுப்பாயுமிருக்கின்றன. தங்களுடைய குலத்தையும் கீர்த்தியையும் ஆசாரத்தையும் மறந்து, என் குலத்தையும் என் ஆசாரத்தையும் மறந்து, எதோ ஊரும் பேருமற்ற அல்பமனுஷ்யன் ஊரும் பேருமற்ற ஸாதாரண ஸத்ரீயைப் பார்த்து பேசுவது போல் பேசிவிட்டீர்களே! சுத்த வீரனென்று பெயர் வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தங்களுக்கு இது அழகா? தாங்கள் நினைத்தபடி நான் அபராதியல்ல; மஹானுபாவ! நான் செய்த புண்ணியத்தின் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்லுகிறேன்; நம்புங்கள். ஸாதாரண

ஸ்திரியின் நடத்தையைப் பார்த்து ஸ்திரீஜாதி முழுவதும் அப்படியே இருப்பார்களென்று ஸந்தேகக்கிறீர்கள். தாங்கள் என் ஸ்வபாவத்தை நன்றாய் அறிந்திருந்தால் இப்படிச் செய்யமாட்டீர்கள். உன்னை ராவணன் தொட்டெடுத்தானென்றீர்கள்! வாஸ்தவமே! நான் ஸ்திரீ; அநாதை; அவனோ ராக்ஷஸன்; அளவற்ற பலசாலி; க்ரூரன்; ஆயுதபாணி; ஸஹமாயமுள்ளவன்; நான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னால் கூடிய வரையில் தடுத்தேன்; எனக்கு எள்ளளவாவது அவனுடன் போக வேண்டுமென்று ஆசையிருந்ததா? விதியைச் சொல்ல வேண்டியதேயொழிய என்னைக் குற்றம் சொல்லலாமா? என் தேகம் பிறர்க்கு வசப்பட்டது. ஸ்வதந்தரமற்ற நான் என்ன செய்ய முடியும்? என் வசத்திலிருந்த என் ஹிருதயம் அப்பொழுதும் இப்பொழுதும் எப்பொழுதும் தங்களிடத்திலேயே நாடியிருக்கிறது. நாமிருவரும் பால்யம் முதல் சேர்ந்து வளர்ந்தோம்; எப்பொழுதும் பிரியாமலிருந்தோம்; இவ்விரண்டு காரணங்களால் என் ஸ்வபாவத்தைத் தாங்கள் பூர்ணமாய் அறிந்திருக்க வேண்டியது. அப்படியுமில்லா விட்டால் நான் தங்களுக்கு எவ்வித நம்பிக்கை செய்து கொடுத்தும் பிரயோஜனமென்ன? எனக்கு வேறு கதியில்லை. கொஞ்ச காலத்திற்கு முன் நானிருக்குமிடத்தையும் என் ஸ்திரீதியையும் அறிந்து வரும்படி ஹனுமானை அனுப்பினீர்கள். நான் லங்கையில் ராவணனுடைய வீட்டிலிருப்பதாய்த் தெரிந்தவுடனே என்னை ஏன் தள்ளி விடவில்லை? அப்படி ஹனுமான் எனக்குச் சொல்லியிருந்தால், அதைக் கேட்ட அடுத்த நிமிஷமே அவனுக்கெதிரில் என் உயிரை விட்டிருப்பேனே. நான் வீர பத்னியல்லவா? அப்படிச் செய்திருந்தால் தாங்களும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களும் இவ்வளவு சிரமப்பட வேண்டியதில்லை. யுத்தத்தில் ஜயமும் மரணமும் ஒருவருடைய பங்கல்ல. உயிருக்குத் துணிந்தாவது ராக்ஷஸர்களுடன் இப்படி யுத்தம் செய்ய வேண்டியதில்லை. தாங்கள் புருஷ சிரேஷ்டரல்லவா? கேவலம் கோபத்திற்கு இடம் கொடுத்து அல்ப மனுஷ்யனைப்போல் என்னை ஸ்திரீயென்று மாத்திரம் எண்ணிப் பேசினீர்கள்; மற்ற விஷயங்களைக் கவனிக்கவில்லை. ஜனகருடைய புத்திரியென்று பெயரேயொழிய எனக்குக் கர்ப்பவாஸமுண்டோ? நான் பூமியிலிருந்து வெளிப்பட்டதைக் கேட்டதில்லையோ? மனுஷ்யர்களுடைய நடத்தையை ஸுலபமாயும் நுட்பமாயும் அறியக்கூடிய சக்தி தங்களுக்கு அபாரமாயிருக்க, என் நடத்தையையும் ஆசாரத்தையும் தாங்கள் ஏன் விசாரித்தறியவில்லை? தாங்கள் என்னைப் பாணிக்ரஹம் செய்தபொழுது பாலர்; நானும் சிறுபெண்: அப்பொழுது தங்களிடத்தில் நான் செய்த பிரதிக்கையையும் பொய்யாக்கினார்கள். என் பக்தி சீலம் முதலிய ஸகல குணங்களையும் முற்றிலும் மறந்தீர்கள்”, என்று கண்ணீருடன் குரல் தழதழக்க ரகுவீரனைப் பிரார்த்தித்தாள்.

பிறகு லக்ஷ்மணன் முகம்வாடிக் கவலைகொண்டு ஒன்றும் தோன்றாமல் திகைத்து நிற்கக்கண்டு ஸீதை, “லக்ஷ்மண! உன் தாயான ஸுமித்திரையிடத்தில் உனக்கு எல்லையற்ற பக்தியுண்டு; நான் வனத்திற்கு வரும் பொழுது, ‘ஸீதையை நானாகப் பாவித்து நடந்து கொள்’ என்று அவள் சொன்ன வார்த்தை ஞாபகமிருக்கிறதா? ‘ராமனைத் தசரதராய்ப் பாவித்து நடந்துக் கொள்’ என்ற வார்த்தையை நிறைவேற்றினாய். இப்பொழுது உன் தாயின் உபதேசத்தில் மற்றொரு பாகத்தையும் பூர்ணமாய் நிறைவேற்ற வேண்டும். ஸுமித்திரையின் ஆக்ஞையை எப்படித் தவர மாட்டாயோ, அப்படி என் வார்த்தையையும் நிறைவேற்று. இப்பொழுது நான் அனுபவிக்கும் துக்கத்திற்கு வேறு மருந்தில்லை; கட்டையுடன் தீரவேண்டும். ஆகையால் கட்டைகளை அடுக்கு; நெருப்பை மூட்டு. என் பர்த்தாவே என்னை அநியாயமாய் அபவாதத்திற்கு ஆளாகின பிறகு இந்தத் தேகத்தை ஒரு க்ஷணம்கூட வைத்துக் கொள்ளமாட்டேன். என் பதிவிரதா தர்மத்தில் அவருக்கு ஸந்தேகம் வந்துவிட்டது. இது வரையிலும்போல் என் நற்குணங்களால் அவர் பிரீதியடையவில்லை. எண்ணிறந்த வானரர்களும், ராக்ஷஸர்களும் கூடியிருக்கையில் என்னைத் தள்ளிவிட்டார். அக்னியில் பிரவேசிப்பதைத் தவிர எனக்கு வேறு கதியில்லை” என்றாள்.

அதைக் கேட்டு லக்ஷ்மணன் மனம் நொக்து ராமனுடைய முகத்தைப் பார்த்தார். ஸீதைக்கு எள்ளனவேனும் அபராதம் செய்தவர்களை வேரறுக்கும் ஸ்வபாவத்தையும் பராக்கிரமத்தையுமுடையவர்; ஆனால், தன் தமயனனான ராமனே ஸீதையை வருத்தப்படுத்தும் பொழுது என்ன செய்வார்? யாரிடத்தில் கோபிப்பார்? தன் தாயைப்போன்ற ஸீதை உத்திரவு செய்த பிறகும், “தங்களுடைய அபிப்பிராயம் எப்படி?” என்று ராமனைக் கண்ஜாடையாய்க் கேட்டார், அவருடைய முகக்குறியாலும் இங்கிதங்களாலும் அதற்கு அனுமதி கொடுத்தாரென்றறிந்து, உடனே கட்டைகளைக் கொண்டுவந்து அடுக்கினார். பிறகு, ஜானகி, தலைகுனிந்து நிற்கும் ராமனை மெதுவாய் பிரதக்ஷிணம் செய்து, ஆகாசத்தையளாவி ஜ்வலிக்கும் அக்னிக்கு ஸமீபத்தில் வந்தாள். தேவதைகளையும், பிராம்மணர்களையும் மனத்தால் நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி, “அக்னி பகவானே! நீர் ஸகலப் பிராணிகளுடைய பாப புண்யங்களுக்கும் ஸாக்ஷி. என் மனம் எவ்விடத்திலும் எக்காலத்திலும் எந்த அவஸ்தையிலும் ராகவனிடத்திலிருந்து ஒரு நிமிஷமாவது தவறாமலிருப்பது வாஸ்தவமானால், என்னைத் தாங்கள் ஸகல விதத்தாலும் ரக்ஷிக்க வேண்டும். கொஞ்சமேனும் குற்றமற்ற என்னை ராகவன் தோஷ முள்ளவளென்று எண்ணுவது வாஸ்தவமானல், லோக ஸாக்ஷியான தாங்கள் என்னை எந்த விதத்திலும் காப்பாற்ற வேண்டும்; ஸகல தர்மங்களையும் அறிந்த ராகவனையே

மனத்தாலும், வாக்காலும், தேகத்தாலும் சரணமடைந்து இருப்பது வாஸ்தவமானால், லோக ஸாக்ஷியான தாங்கள் என்னை ஸர்வ விதத்திலும் காப்பாற்ற வேண்டும். ஆதித்யன், வாயு, திக்குகள், சந்திரன், பகல், ராத்ரி, ஸந்த்யைகள், பூமி முதலிய ஸகல பதார்த்தங்களும் நான் உத்தம மான சீலமுள்ளவனவளென்று அறிந்திருப்பது வாஸ்தவமானால், ஸகலலோக ஸாக்ஷியான தாங்கள் எவ்விதத்திலும் என்னைக். காப்பாற்ற வேண்டும்” என்று இவ்வாறு கூறி ஜானகி அக்னியைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து சரீரத்தில் அபிமானத்தைவிட்டு, அக்னியில் பிரவேசித்தாள். அதைக் கண்டு அங்கிருந்த எல்லோரும் பயந்து நடுங்க ஒன்றும் தோன்றாமல் பிரமித்து நின்றார்கள். ஜனகராஜ புத்திரி உருக்கியோட விட்ட தங்கத்தைப் போன்ற தேககாந்தியுடன், தங்க ஆபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, எல்லோரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்க ஆகாசத்தை அளாவி ஜ்வலிக்கும் அந்த அக்னியில் குதித்தாள். பரிசுத்தமான நெய்பை ஹோமகுண்டத்தில் ஆஹுதி செய்வதைப்போல், அளவற்ற மஹிமையுள்ள ஸீதை அந்த அக்னியில் பிரவேசிப்பதை மூன்று லோகத்திலுமுள்ளவர்களும் கண்டார்கள். யாகத்தில் வஸோர்த்தாரை என்று ஓயாமல் நெய்யை ஆஹுதி செய்வதுபோல், ஸீதை அக்னியில் பிரவேசிப்பதைக் கண்டு அங்கிருந்த ஸ்த்ரீகள் கோவென்று அலறினார்கள். ஸ்வர்க்கத்தில் வஸிக்கும் தேவதை, சாபத்தால் நரகத்தில் தள்ளப்பட்டது போல், ஸீதை ஸகல போகங்களையும். அனுபவிக்கத் தகுந்தவளாயிருந்தும் இப்படி அக்னியில் பிரவேசித்து உயிரை விடுவதைப் பார்த்து, தேவ, கந்தர்வ, தானவ, ஸித்த, ஸாத்யர்கள் முதலிய மூன்று லோகவாஸிகளும் மனம் நொந்தார்கள். ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும் ‘ஹாஹா’ வென்று பெருங்கூச்சலிட்டார்கள்.

தஸ்யாமக்நிம் விபரந்த்யாம் து ஹோஹேதி விபுல: ஸ்வத: |
ரக்ஷஸாம் வநநராணாம் ச ஸம்பூ வாத்புதோயம: || (35)

ஸ-120: தேவர்கள் ராமனை ஸ்தோத்ரம் செய்தது

ததேதா ஹி துர்மதா ராம: ப்ருத்தவலம் வததாம் கீர: |
தத்யன முஷூர்தம் தர்மாத்மா பாஷ்ய வ்யாகுல லோசந: || (1)

இப்படி ஸகல ஜனங்களும் சொல்வதைக் கேட்டு ராகவன் சற்று நேரம் துக்கம் மேலிட்டு, 'ஐயோ! என்ன காரியம் செய்து விட்டேன்' என்று கவலைகொண்டார். கேவலம் தர்மஸ்வரூபியாகையால் லோகத்தில் தர்மத்தை தான் அனுஷ்டித்து மற்றவர்களும் அனுஷ்டிக்கும்படி செய்யவேண்டியவர்; ஆகையால் ஸீதையை ஒப்புக்கொள்ள இஷ்டப்படவில்லை. ஆனால், அபார கருணாமூர்த்தி; 'யாதொரு காரணமில்லாமல் தனக்கு அதிகப் பிரியமான ஒரு ஸ்த்ரீயை இப்படி வருத்தப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறதே' என்று நினைத்து, அவள் பட்ட கஷ்டங்களையும் தன் வார்த்தைகளால் அவளுடைய ஹிருதயம் பிளப்பதையும் கண்டு, கண்களில் நீர் முத்து முத்தாயத் ததும்பியது.

பிறகு, குபேரன், யமன், மஹேந்திரன், வருணன், மஹாதேவன் லோக கர்த்தாவான பிரஹ்மா முதலியவர்கள் ஸூரிய பிரகாசமுள்ள விமானங்களில் லங்கைக்கு வந்து ராமனிருக்குமிடத்திற்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் திவ்யமான ஆபரணங்களால் பிரகாசிக்கும் கைகளை மேலே தூக்கிக்கொண்டு, அதிச வினயத்துடன் கைசூப்பி நிற்கும் ராகவனை நோக்கி, "ஸ்வாமி! தாங்கள் ஸகல லோகங்களுக்கும் இந்த பிரஹ்மாவின் மூலமாய் கர்த்தா; கேவலம் ஞானஸ்வரூபி; எல்லாமறிந்தவர்; ஒன்றுமறியாத ஸாதாரண மனுஷ்யனைப்போல் ஸீதையை அல்குயம் செய்யலாமா? அவளை அக்னியில் விழும்படி விடலாமா? பிரஹ்மாதி தேவகணங்களுக்கு சிரேஷ்டரான தாங்கள், தங்களுடைய நிஜஸ்வரூபத்தை ஏன் அறிந்து கொள்ளவில்லை?

தாங்கள் பூர்வ கல்பத்தில் வஸுக்களில் ஸகலப் பிரஜைகளுக்கும் அதிபதியான ரிததாமா என்பவர்; மூன்று லோகங்களுக்கும் தாங்கள் ஆதி கர்த்தா; பிரஹ்மாண்டத்தின் அதிபதிவரையிலுள்ள ஸிருஷ்டிகளை நேரே செய்கிறேவர்; எல்லோருக்கும் மேலானவர்; ருத்ரர்களில் எட்டாவது ருத்ரர்; ஸாத்யர்களில் ஐந்தாவது ஸாத்யர்; அச்வினீ தேவதைகள் தங்களுடைய காதுகள்; ஸூரியசந்திரர்கள் தங்களுடைய நேத்திரங்கள்; லோகங்களுடைய ஆதியிலும் பிரளயத்திலும் தாங்கள் ஒருவரே காணப்படுகிறீர்கள். இப்படி ஸர்வக்ஞனாயும், ஸர்வசக்திமானாயும், ஸர்வேச்வரனாயுமிருந்தும், பிரஹ்மவித்தான

ஐனகருடைய குலத்தில், ஸ்தரீ புருஷ ஸம்பந்தமில்லாமல் பிறந்த ஸீதையை அலக்ஷ்யம் செய்கிறீர்கள்?”

ஸகல லோகங்களுக்கும் காதலும், ஸகலப் பிராணிகளையும் ஆனந்தப்படுத்துகிறவரும், அவர்களுடைய தர்மத்தை அனுஷ்டிக்கச் செய்தவருமான ரகுவீரன், லோகபாலர்கள் தன்னை ஸ்தோத்ரம்: செய்வதைக் கேட்டு, “தேவதைகளே! நான் தசரத சக்ரவர்த்திக்குப் பிறந்தவன்; என் பெயர் ராமன்; நான் கேவலம் மனுஷ்யன் தான். நான், எவன்? எவனைச் சேர்ந்தவன்? எதற்காக இங்கு வந்தவன்? நீங்களே எனக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள்” என்றார். பிரஹ்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரான பிரஹ்மா அதைக் கேட்டு, “ஸ்வாமி! ராம! வீணாகாத பராக்கிரமத்தையுடையவரே! நான் ஸத்யமாய்ச் சொல்வதைக் கேளுங்கள்.

நாரம் என்ற பீரகிருதியிலும் ஜீவன்களிலும் இருப்பிடத்தை அடைந்து, அந்தர்யாமியாய் விளங்குவதால் நாராயணனென்று தங்களுக்குப் பெயர். எப்பொழுதும் லக்ஷ்மீ ஸமேதராய் விளங்குகிறவர்; சக்ரத்தை ஆயுதமாயுடையவர்; ஸர்வவ்யரூபி; ஒற்றைக்கொம்புடைய ஆதவராஹமூர்த்தி; பூர்வத்தில் மதுகைடப் முதலிய சத்ருக்களையும், இனி வரும் சிசுபாலன் தந்தவக்ரன் முதலிய அஸூரர்களையும் ஜயித்தவர்; தாங்கள் அக்ஷரஸ்வரூபி; ப்ரஹ்மம்; இருத்தல் உண்டாதல் மாறுதல் வளாதல் குறைதல் நாசமென்ற அறுவகை விகாரங்களுக்கு உட்படாதவராகையால் ஸத்யம். ஸகலப் பிரபஞ்சங்களுக்கும் ஆதியிலும், நடுவிலும் முடிவிலும் காணப்படுகிறவராகையால், நித்யம்; ஸகல லோகங்களுக்கும் பரம மங்களத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய தர்மஸ்வரூபி; ஸகல திக்குகளிலும் ஸேனைகளையுடையவர்; ஸகலத்திற்கும் ஈச்வரனாகையால் விஷ்வக்ஸேனம். நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் ஒரே காலத்தில் கொடுக்கக் கூடியவரென்பதற்கு அடையாளமாய் எப்பொழுதும் நான்கு திருக்கைகளுடன் விளங்குகிறவர்; காலரூபமான சார்ங்கமென்ற தனுஸைக் கையிலே பிடித்துப் பக்தர்களை ரக்ஷிப்பதற்கு எப்பொழுதும் ஸித்தமாயிருப்பவர். ஸகல இந்திரியங்களையும் மயக்கும்படியான தீவ்யமங்களை விக்ரஹத்தையுடையவர்; ஹ்யருதகுஹையில் சயனம் செய்பவராகையால் புருஷன். தன்னை ஆச்ரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதில் ஒருவராலும் தடுக்கப்படாதவர்; வித்தியாரூபமான நந்தகமென்ற கத்தியைத் தாித்தவர். ஸர்வ வியாபியானதால் விஷ்ணு; தங்களுடைய கிருபைக்குப் பாத்திரமானவனை அப்பொழுதே அவ்விடத்திலேயே ரக்ஷிக்கிறீர்கள். பூமிக்கு ஹிதமளிப்பவர்; ஸகலப் பிரபஞ்சத்திற்கும் பரமஸுகத்தை அளிப்பவர்; ஸகலத்தையும் தாங்கும் சக்தியையுடையவர்; தேவஸன்யங்களை நடத்துகிறவர்; ஸகல ப்ராணிகளுக்கும் அவரவர்களுடைய கர்மபலன்களைக் கொடுக்கிறவர்; இந்த பிரபஞ்சத்திற்கு உத்பத்திஸ்தானமும் லயமடையும் ஸ்தானமும் தாங்களே. இந்திரனுக்குத் தம்பியாய் அவதரித்தவர். வேதத்தை அபகரித்த மதுவென்ற அஸூரனை ஸம்ஹரித்தவர். அளவற்ற ஐச்வரியத்தையுடையவர். ஈச்வரர்களுக்கும் ஈச்வரன். பிரபஞ்சத்திற்கு காரணமான தாமரை மலர் தங்களுடைய நாபியிலிருந்து உண்டாகிறது. யுத்தத்தில் சத்ருக்களை நாசம் செய்கிறவர் எல்லோரும் சரணமடையத் தகுந்த ஞானம், சக்தி, தயை முதலிய உக்தம் குணங்களையுடையவென்றும் ரக்ஷிப்பதற்கு சீரேஷ்டமான உபாயமென்றும் தங்களை ஸ்தோத்ரம் செய்கிறார்கள். ஆயிரம் சாக்கைகளுள்ள ஸாமவேத ஸ்வரூபி; நித்ய கைமித்திக காம்யமென்ற ஸாமான்ய விசேஷ கர்மங்களைச் செய்யும்படி, அநேக விதமாய் ஏவுகிறவர்; ஸகல கர்மங்களுக்கும் ஸாக்ஷி; மூன்று லோகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா; எனக்கும் மற்ற தேவர்களுக்கும் தாங்களே கர்த்தா; பிறர்க்கு உட்படாதவர்; முக்தர்களுக்கும் நித்ய ஸ்ரீகளுக்கும் தங்களுக்கு ஸமமான ஆனந்தத்தை அனுக்ரஹிப்பவர்; அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக அவர்களுக்கு முன்னும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னும் விளங்குகிறவர், தாங்களே யக்கும், வஷ்டகாரம், ஓங்காரம்.

சீரேஷ்டமான தபஸால் ஆராதிக்கத் தகுந்தவர்; தங்களுடைய உத்பத்தியையாவது லயத்தையாவது தாங்கள் இன்னாரென்றாவது, வேதங்களுக்கும் அதை அனுஷ்டிப்பவர்களுக்கும் தெரியாது. (அளவற்ற மஹிமையுடையவர்; விசேஷமாய் பிராஹ்மணர்களிலும் பசுக்களிலும், ஸாமான்யமாய் ஸகல பூதங்களிலும் திக்குகளிலும் ஆகாசத்திலும்; பர்வதங்களிலும் வளங்களிலும் காணப்படுகிறீர் (ஸர்வவ்யாபி); அனந்தமான தலைகளையும் நேத்திரங்களையும் சரணங்களையுமுடையவர். மஹாபர்வதங்களுடன் பூமியையும் இதர மஹாபூதங்களையும் தாிக்கிறீர்கள். பிரஹ்ம தினத்தின் முடிவில் இந்தப் பூமி அழிந்த பிறகு, மூன்று லோகங்களையும் அவைகளிலுள்ள

ஸகல புதங்களையும் தங்களுக்குள் அடக்கிக் கொண்டு, கூர்ஸாகரத்தில் சேஷசயனத்தில் யோகநித்திரை செய்வதை மார்க்கண்டேயர் முதலிய மஹாஷிகள் கண்டு அனுபவித்திருக்கிறார்கள்.

நான் தங்களுடைய ஹிருதயம்; ஸுஸ்வதி தங்களுடைய நாக்கு, பரப்ரஹ்மத்தின் அங்கங்களில் மயிர்களைப்போல் தேவர்கள் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். தாங்கள் நேத்ரத்தை மூடுவது ராதா; திறப்பது பகல்; தங்களுடைய ச்வாஸமே வேதங்கள்; தாங்கள் அந்தர்யாமியாயிராத வஸ்து யாதொன்றுமில்லை. ஸகல ஜகத்தும் தங்களுடைய சரீரம்; தங்களுடைய ஆக்ஞையால் நிலைபெற்று ஸகல வ்யவஹாரங்களையும் நடத்துகிறது; அந்த சரீரத்தின் விசேஷணங்களும் தங்களுடைய விசேஷணங்களே. தங்களுடைய உறுதியென்ற குணமே பூமி; தங்களுடைய கோபமே அக்னி; கிருபையே சந்த்ரன்; ஸ்ரீவத்ஸமென்று விளங்கும் மருவும் அதுவே.

பூர்வத்தில் பலியென்ற மஹாலக்ஷ்மணைக் கட்டி, மஹேந்த்ரனை முன்று லோகங்களுக்கும் அரசனாகச் செய்தீர்கள்; அப்பொழுது மூன்று லோகங்களையும் மூன்றுடிகளால் அளந்தீர்கள். மஹாலக்ஷ்மியே ஸீதையாய் அவதாரம் செய்திருக்கிறாள்; தாங்கள் மஹாவிஷ்ணு; ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் நாதனாகையாலும், அவைகளுக்கு நித்யமான கேடமத்தைக் கொடுக்க வேண்டியவராகையாலும், லோககண்டகனான ராவணனை ஸம்ஹரிக்க மனுஷ்ய சரீரத்துடன் அவதரித்திருக்கிறீர்கள். அதாமத்தை நாசம் செய்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதே ஸ்வபாவமாயும் ஸ்வரூபமாயுமுள்ள தாங்கள் எங்களுடைய, பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து, ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்தீர்கள். அவதாரத்தின் பிரயோஜனம் முடிந்தபடியால் ஸந்தோஷத்தடன் தங்களடிச் சோதிக்கு எழுந்தருள் வேண்டும். ஸ்வாமி! தங்களுடைய பலமும் வீரியமும் பராக்கிரமமும் தடையற்றவை; வீணாகாதவை; தங்களுடைய தாசனம் வீண்போகாது; தங்களை ஸ்தோத்ரம் செய்வதும் வீண்போகாது; தங்களிடத்தில் அத்யந்தம் பக்திசெய்கிறவர்கள் அதிச்சீக்கிரத்தில் அபேக்ஷித்த பலன்களை அடைகிறார்கள். நித்யனும் தேவாதி தேவனும் புராணபுருஷனும் புருஷோத்தமனுமான தங்களிடத்தில் மனோவாக்குக்காயங்களால் இடைவிடாமல் பக்திசெய்பவர்கள் இந்த லோகத்தில் தேகமிருக்கும் வரையில் ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்து பரலோகத்தில் ஸமஸ்த மனோரதங்களையும் அடைகிறார்கள். ஸகல விதமான தவம் முதலியவைகளைக் காட்டிலும் தங்களுடைய பக்தியே சரீரேஷ்டமான தர்மம்; இப்படிப் பக்தி செய்யத் திறமையிலாதவர்கள் மேற்சொன்ன ஸ்தோத்ரத்தைப் பக்தியுடன் உச்சரித்தால் அவர்களுக்குப் புனர்ஜன்மமில்லை. இந்த ஸ்தோத்ரம் வேதத்தில் ஏற்பட்டது; நித்யமானது; அனாதியாயுள்ளது; ஆகையால் அளவற்ற மஹிமையையுடையது” என்றார்.

இமமர்ஷம் ஸ்தவம் நித்ய மிதிஷ்டாஸம் புராதநம் |
யே நரா: கீரத்தயிஷ்யந்தி நாஸ்தி தேஜாம் பராபவ: | (32)

ஸ-121: ஸீதை அக்னியிலிருந்து எழுந்தது.

ஐதத் ப்ருத்வா ப்ரபம் வாக்யம் ப் தாமஹ ஸமீர்தம் |
அங்கேநாதாய வைதேஜீ மூத்பபாத விபாவஸ: || (1)

பி தாமஹர் இப்படிச் சுபமாய் அனுக்கிரஹித்த வாக்யங்களை அக்னிபகவான் கேட்டு, அடுக்கியிருந்த கட்டைகளைக் தள்ளிவிட்டு, மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ஜானகியை மடியில் வைத்துக்கொண்டு கிளம்பினார். ஸீதை பாலஸூர்யனைப் போல் காந்தியால் ஜ்வலித்துக் கொண்டிருந்தாள்; உருக்கியோடவிட்ட தங்கத்தால் செய்த ஆபரணங்களாலும், கறுத்துச் சுருண்ட நீண்ட தலைமயிராலும், சிவந்த பட்டாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டு, வாடாத புஷ்பஹாரங்களாலும் மாலைகளாலும் விளங்கிக்கொண்டு, அக்னியில் பிரவேசிக்கும் பொழுது தரித்த ரூபத்துடன், களங்கமற்ற பிரஸன்னமான மனத்துடன் வெளியில் வந்தாள். அவளை அக்னிபகவான் கைகளில் ஏந்திக்கொண்டு, ராமனிடத்தில் ஒப்பிவித்து, ஸகலப் பிராணிகளுடைய கர்மங்களுக்கும் ஸாக்ஷியானதால், “ஸ்வாமி! முன்பு என்னிடத்தில் பிரவேசித்த ஸீதை இவளே. இவளிடத்தில் பாபலேசமென்பது கிடையாது. தங்களுக்கு அத்யந்தம் பிரியமான ஸீதை தோஷ மற்றவளென்று தங்களுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். ஆயினும் தங்களுடைய ஆசாரத்திற்கு லேசமேனும் அபவாதம் வரக்கூடாதென்ற எண்ணத்தால் அவளை அக்னியில் பிரவேசிக்கச் செய்தீர்கள். ஆசாரத்தையும் நடத்தையையும் நிலைநிறுத்துவதில் நிகரற்றவரே! இவள் தங்களைத் தவிர வேறொரு புருஷனைப் பற்றிப் பேசினதில்லை, பார்த்ததுமில்லை, நினைத்ததுமில்லை, உத்தேசித்தது மில்லை; உத்தமமான பதிவிரதாதர்மத்தை அனுஷ்டித்து வந்தவள்; ஆனாலும், அவளுடைய ஸம்மதமில்லாமல், ராவணன் இவளை எப்படி எடுத்துப் போனானென்றால், அவன் ராக்ஷஸன்; பலத்திலும் வீரியத்திலும் நிகரற்றவன்; அந்த ஸமயத்தில் தாங்களாவது லக்ஷ்மணனவது ஸமீபத்திலில்லை. இருக்குமிடமோ மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாத காடு; தங்களைவிட்டுப் பிரிந்து ஏங்கியிருக்கும் ஸமயம்; தன்னை காப்பாற்றிக் கொள்ளச் சக்தியற்றுப் பிறனுக்கு வசப்படும்படியாயிற்று. ராவணன் இவளைக் கொண்டு போய்த் தன் அந்தப்புரத்தில் வைத்தான். அங்கும் கோர ரூபமுள்ள ராக்ஷஸிகள் இவளை ஜாக்ரதையாய்ச் காத்துவந்தார்கள்; தங்களைத் தவிர வேறு கதியுண்டென்று ஒரு நிமிஷமாவது நினைத்தவளல்ல; தங்களிடத்திலேயே நாடின சித்தத்தையுடையவள். மனமும்

சித்தமும் புத்தியும் தங்களிடத்திலேயே லயித்தபடியால், ராவணனும் அவளைச் சேர்ந்தவர்களும் பலவிதமாய்ப் பயங்காட்டியும் ஆசைகாட்டியும் அவளை ஏரெடுத்துப் பார்க்கவுமில்லை; அந்த வார்த்தைகளை காதில். வாங்கிக் கொள்ளவுமில்லை; அவனைப்பற்றி நினைக்கவுமில்லை. இவளுடைய ஹிருதயம் மஹாபரிசுத்தமானது, பாபலேசமென்பது இவளிடத்திலில்லை. இவளை என்னிடத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். என் வார்த்தையைத் தடுத்துப் பதில் சொல்லக்கூடாது. நான் ஆக்ஞாபிக்கிறேன்” என்றார்.

அதைக்கேட்டு ராமனுடைய மனம் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தது. பேசும் திறமையுள்ளவர்களுக்குள் சிரேஷ்டரானதால், அக்னி பகவானுடைய வார்த்தைகளில் அடங்கின விசேஷமான தாத்தார்யத்தை அறிந்தார். தர்மஸ்வரூபிபானதால், ‘நான் ஸீதையை வேண்டாமேன்று தள்ளினதும் வீண்போகவில்லை. அவளுடைய மஹிமை ஸகல ஜகத்திற்கும் வெளியாயிற்று’ என்று தனக்குள் நினைத்து, காரணமில்லாமல் அவளை விசேஷ கஷ்டத்திக்குட்படுத்தினதைப் பற்றி வருத்தப்பட்டுக் கண்ணீருதிர்த்தார். பிறகு எந்தக் கஷ்டத்திலும் தர்மத்தைக் கைவிடாத வரும், ஆசிரயித்தவர்களை ரக்ஷிப்பதில் பிறரால் நெருங்கமுடியாத பராக்ரமமுள்ளவரும், ஜானகியுடன் மறுபடியும் சேர்ந்ததால் அளவற்ற காந்தி பொருந்தினவருமான ரகுவீரன் அக்னியைப் பார்த்து, “ஸீதைக்கும் பாபத்திற்கும் வெகுதூரமென்பது மூன்று லோகங்களிலும் பிரஸித்தமான விஷயமே. தோஷமற்றவளானாலும் லோகாபவாதத்திற்குப் பயப்பட வேண்டியதல்லவா? இவள் ஸகல வஸ்துக்களையும் பரிசுத்தம் செய்யக் கூடியவளானாலும் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் வெகுகாலமிருந்தாள். ‘ராமன் சிறுவன்; அவளிடத்தில் வைத்த ஆசைக்கு அடிமைப்பட்டு அவளைப் பரீக்ஷிக்காமல் மறுபடியும் சேர்த்துக் கொண்டான். இதில் ஆச்சரியமென்ன? கைகேயி என்ற துஷ்டஸ்தீர்க்கு வசப்பட்டு ஸர்வோத்தமமான புத்திரனை வனத்திற்கனுப்பின தசரதனுடைய புத்திரனல்லவா’ என்று லோகத்தார் சொல்வார்கள். இவள் மிதிலாபதியான ஜனகரென்ற பிரஹ்மவித்தின் புத்திரி; மனுஷ்ய ஸம்பந்தமில்லாமல் பிறந்தவள்; இவளுடைய ஆசாரத்தைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ? இவள் என்னிடத்தில் விசேஷ பக்தியுள்ளவள்; என் மனத்தின் படி நடப்பவள்; வேறொருவரிடத்தில் இவளுடைய ஹிருதயம் நாடாதென்று எனக்கு நன்றாய்த் தெரியும். மூன்று லோகத்திலுமுள்ளவர்களுக்கு நம்பிக்கை யுண்டாகவும், இவளுடைய நிஜ ஸ்வரூபத்தை வெளியிடவும், பிறர் நடக்கவேண்டிய வழியைக் காட்டவும், இவள் அக்னிப்ரவேசம் செய்த பொழுது அலக்ஷ்யமாயிருந்தேன். ஸமுத்திரம் கரைபுரளுமா? பதிவிரதாக்கி யாலும் தன் தேஜஸாலும் ரக்ஷிக்கப்பட்ட இவளை ராவணன் நெருங்க முடியுமா?

இவளுடைய விசாலமான நேத்திரங்கள் கருணை மழையையும் அகண்டமான ஐச்வரியத்தையும் பொழிவதற்கே எற்பட்டவை; ஆனாலும். கொஞ்சம் கோபங்கொண்டால் அதே நேத்திரங்கள் ஒரு க்ஷணத்தில். லோகத்தையும் சாம்பலாயெரிக்கும். இவளுடைய அத்துமான அழகைக் கண்டு ராவணன் ஆசைகொண்டு மயங்கினான். ஆனால், இவளைப் பிறர் கண்ணெடுத்துப் பார்க்கவும் முடியுமா? ஆகையால், இவளை அவன் மனத்தாலும் அடையச் சக்தியற்றவன், அவன் துஷ்டஸ்வபாவமுள்ளவனே; ஆனால் அக்னி கொழுந்து விட்டெரிகையில் அதைச் கட்டியணைத்துக் கொள்பவருமுண்டோ? அவனுடைய பலமும் வீரியமும் துஷ்டஸ்வபாவமும் இவளிடத்தில் செல்லாது. அவனுடைய அகண்டமான ஐச்வரியத்தைக் கண்டு மயங்கக்கூடியவன் இவளல்ல. ஸூர்யனுடைய கிரணங்கள் அவரை விட்டு எப்படி விலகாதோ, அப்படி என்னைவிட்டு ஒருக்காலும் பிரியாதவன். நித்தியமாயும் எல்லையற்றதாயும் மனோவாக்கிற்கு எட்டாததாயுமிருக்கும் என் அகண்ட விபூதியை அனுபவித்துக் கொண்டிருப்பவளல்லவா? ஸகல ஜீவகோடிகளுக்கும் பாக்யமென்பதும், மங்களமென்பதும், ஐச்வரிய மென்பதும் ஸுகமென்பதும் இவளுடைய கிருபாகடாக்ஷத்தின் பலனல்லவா? மூன்று லோகங்களிலும் இவளுடைய மஹிமையும் சக்தியும் பரவியிருக்கின்றன. உத்தமபுருஷன் இந்நிலையை விடமுடியுமா? அப்படியே நானும் இவளை விட்டுப் பிரியமுடியாது. நீங்களெல்லோரும் எனக்குப் பரமமித்திரர்கள். எல்லோராலும் கொண்டாடப் படுகிறவர்கள். என் ஹிதத்தையே கோறுகிறவர்கள். நீங்கள் சொல்லும் விஷயமோ மிகவும் சுபமானது. ஆகையால் உங்களுடைய வார்த்தைப்படி நான் நடக்க வேண்டியது அவசியம்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு ஸகல தேவர்களும் ஸகல வானரர்களும் ஸகல ராக்ஷஸர்களும் ஆனந்தத்தால் ஆரவாரித்து அவரைக் கொண்டாடினார்கள். பிறத ரகுநாதன் ஸீதையைத் தனக்கு ஸமீபத்தில் வருவித்துச் சேர்த்துக் கொண்டு அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார். பரமானந்த ஸ்வரூபி; துக்கலேசமும் பற்றாதவர்; எல்லையற்ற பலவானானாலும் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு, லோகத்தார்களுக்குத் தர்மத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்ட இப்படிச் செய்தார்.

இதீதழக்த்வா வித்தம் மஜோபஸ:
ப்ரபாஸ்யமாந: ஸ்வக்ருதேந கர்மணா |
ஸஹத்ய ராம: ப்ரியயா மஜோபஸ:
ஸுகம். ஸுகார்ட்ஜோநுப பூவ ராகவ: || (23)

ஸ-122: ராமன் தசரதரை ஸந்தித்தது

ஏதத் ப்ருத்வா ஸ்ரம் வாக்யம் ராகவேண ஸ்பாஜீதம் |
இதம் ஸ்ரதரம் வாக்யம் வ்யாஜஜார மஜேஸ்வர: (1)

ராமன் இப்படிச் சொல்ல, மஹாதேவன், 'தேவர்களின் கார்யம் முடிந்ததென்று பிரஹ்மா ராமனைத் தன் அடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்படி பிரார்த்திக்கிறார். ஆனால், லோகத்தில் தலைகெட்டுத் தடுமாறும் தர்மத்தை நிலை நிறுத்த வேண்டுமென்ற ராமனுடைய கருத்தை நான் அறிவேன்' என்று, ரகுவீரனை நோக்கி, "புண்டரீகாக்ஷ! சங்குசக்ர கதாயுதங்களால் விளங்குபவரே! ஸ்ரீவத்ஸமென்ற மருவால் பிரகாசிக்கும் திருமார்பா! ஸங்கல்பத்தாலேயே ஸகல சத்ருக்களையும் நாசம் செய்யும் பிரபோ! க்ஷத்ரியதர்மத்தைக் குறைவற அனுஷ்டிக்கும் இஷ்வாகு குலதிலகனை நீ இப்படிச் செய்வது மிகவும் யுக்தம். ஸகல லோகங்களிலும் அதர்மமென்ற இருள் வரவர விருத்தியடைந்தது. ராவணனால் உண்டான பயம் எல்லோரையும் ஏக்கமடையச் செய்தது. இன்று அந்தத் தசகண்டனை யுத்தத்தில் கொன்று ஸகலப் பிராணிகளுக்கும் அபயம் கொடுத்து, அதர்மத்தை வேரறுத்துத் தர்மத்தை நிலைநாட்டினாய். பரதன் மனம் நொந்திருக்கிறான். உன்னைப் புத்திரனாய்ப் பெறும் பாக்யமடைந்த கௌஸல்யை வாடியிருக்கிறாள். விசேஷ கீர்த்தியுள்ள கைகேயியும் ஸுமித்திரையும் உன்னை வழிபார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அவர்களைக் கண்டு, அவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கு. அயோத்யா பதியாய் அபிஷேகம் பெற்று, பந்துக்களையும் மித்திரர்களையும் பிரஜைகளையும் வெகுகாலம் ஸந்தோஷப்படுத்தி, தர்மமாய் அரசாண்டு, இஷ்வாகுகுலத்தை விருத்தி செய்யும் புத்திரர்களைப் பெற்று, அநேக அச்வமேதங்களைச் செய்து, பிராஹ்மணோத்தமர்களுக்கு அளவற்ற தானங்களைக் கொடுத்து, நித்தியமான கீர்த்தியடைந்து பிறகு உன் அடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளுவாய். விசேஷ காந்தியுடன் வஸிக்கும் உன் பிதாவை நீயும் லக்ஷ்மணனும் நமஸ்காரம் செய்யுங்கள்" என்றார்.

அதைக் கேட்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் தெய்வ விமானத்தில் வீற்றிருந்த தசரதருக்கு நமஸ்கரித்தார்கள். அளவற்ற காந்தியால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு, உத்தமமான ஆடையாபரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, தேவர்களுக்கு நடுவில் பிரகாசிக்கும் தங்களுடைய பிதாவைக் கண்டு வந்தனம் செய்தார்கள். தசரதரும் தன் உயிர்க்குயிரான புத்திரனைப் பார்த்து, அளவற்ற ஆனந்தமடைந்து, கட்டியணைத்து மடியில் உட்காரச் செய்து, உச்சிமுகர்ந்து,

“குழந்தாய்! ராம! ஸ்வர்க்கலோகமும் அதில் அனுபவிக்கும் ஸுகங்களும் எனக்குப் பெரிதல்ல. தேவர்களை என்ரு உபசாரம் செய்வதும். பெரிதல்ல. நீ இல்லாத குறை ஒருநாளும் இராது. நான் சொல்வதை ஸத்தியமென்று நம்பு. உன்னைக் காட்டிற்குத் துரத்துவதற்காகக் கைகேயி சொன்ன வார்த்தைகள் இன்னும் என் ஹிருதயத்தைத் துளைக்கின்றன. காலமுள்ளவரையில் மறக்குமா? இன்று உன்னையும் லக்ஷ்மணனையும் பார்த்ததும் கண்குளிர்ந்து நீங்கள் ஷேமமாயிருக்கிறீர்களென்று தெரிந்து அந்தத் துக்கத்தை ஒருவாறு போக்கிக் கொண்டேன். ஸூரியன் பனியைப் போக்குவது போல் உன் திருமுகமண்டலம் என் ஹிருதயத்திலுள்ள துக்கத்தையும் அக்ஞானத்தையும் போக்கிற்று. புத்திரனென்றால் நீயல்லவா புத்திரன்? முன்பு கஹோளரென்ற ரிஷி அஷ்டாவக்ரரால் கரையேற்றப்பட்டது போல் மஹாத்மாவான நீ எனக்குப். புத்திரனாய்ப் பிறந்து என்னக் கரையேற்றினாய். உனக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்வதற்கு நடந்த ஏற்பாடுகளைக் கைகேயியும், மந்தரையும் கெடுத்து, உன்னை வனத்திக்குத் துரத்தினதெல்லாம், தேவதைகள் செய்த உபாயமென்றும், ராவணனையும் ராக்ஷஸர்களையும் நாசம் செய்ப உன்னை ராஜ்யத்திலிருந்து வனத்திற்கு அழைத்து வந்து ஸீதையை அபகரிக்கும்படி செய்தார்களென்றும், பிறகு தெரிந்து கொண்டேன். ராம! நீ சத்ருக்களை நாசம் செய்து ஜயலக்ஷ்மியுடன் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்து அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிப்பதைப் பார்க்கக் கிடைத்த கௌஸல்யையே மஹா பாக்யசாலி. நீ அயோத்யாபுரியில் ராஜ ஸபையில் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுடைய ஸம்ஹாஸனத்தில் வீற்றிருந்து பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் கொள்வதைப் பார்க்கக் கிடைத்த அயோத்யாபுர வாஸிகளல்லவா புண்யவான்கள்? பரதன் உன்னிடத்தில் மஹாப்ரீதி வைத்தவன்; பலவான்; சுத்தமான நடத்தையுள்ளவன்; தர்ம மார்க்கத்தை விட்டு விலகாகவன்; நீ அவனுக்குத் தரிசனம் கொடுக்க வேண்டியது. புருஷோத்தம! ராவணதிகளை ஸம்ஹரிப்பதற்காக மனுஷ்யாவதாரமெடுத்த மஹாவிஷ்ணுவே நீயென்று நன்றாக அறிவேன். நீயும் பரதனும் சேர்ந்திருப்பதைக் காண விரும்புகிறேன். ஸீதையுடனும் லக்ஷ்மணனுடனும் பதினான்கு வர்ஷங்கள் வனத்தில் வஸித்தாய். நீ செய்த பிரதிக்ஷைப்படி வனவாஸம் முடிந்தது. ராவணாதிகளை ஸம்ஹரித்துத் தேவர்களுடைய பிரார்த்தனையையும் நிறைவேற்றினாய். அவர்கள் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். பிறரால் அஸாத்யமான காரியத்தைச் செய்தாய். நித்தியமான கீர்த்தியை ஸம்பாதித்தாய். பரத லக்ஷ்மண சத்ருக்ளர்களுடன் தீர்க்காயுஷ்மானாய் பூமியை ஆண்டு வரக்கடவாய்” என்று ஆசிர்வதித்தார்.

அதைக் கேட்டு ரகுவீரன் கைகூப்பி வணங்கி, “ஸ்வாமி! கைகேயியிடத்திலும் பரதனிடத்திலும் தயவு செய்யவேண்டும். ‘உன்னையும் உன் புத்திரனையும் தள்விவிட்டேன்’ என்ற தங்களுடைய சாபம் அவர்களை உபத்திரவிக்கவேண்டாம்” என்று வேண்டிக்கொண்டார். தசரதரும் ‘அப்படியே ஆகட்டும்’ என்று சொல்லி ஸமீபத்தில் கைகூப்பி நிற்கும் லக்ஷ்மணனைப் பிரியத்துடன் ஆலிங்கனம் செய்து, “குழக்தாய்! ராமனையும் ஸீதையையும் வெகு பக்தியுடன் நீ பூஜித்து வந்ததால் எனக்கு விசேஷ பிரீதியுண்டாயிற்று. உத்தமமான தர்மத்தின் பலனை அடைந்தாய். ராமன் உன்னிடத்தில் கிருபை செய்தால் தர்மமும் விசாலமான கீர்த்தியும் ஸ்வர்க்க ஸுகமும் மஹிமையும் உனக்குக் கிடைக்கும். ராமனுக்கு எப்பொழுதும் ஸகல கைங்கரியத்தையும் செய்து கொண்டிரு. அவன் ஸமஸ்த லோகங்களுக்கும் எப்பொழுதும் மங்களத்தை அனுக்கிரஹிப்பதிலேயே நோக்கமுள்ளவன். இதோ இருக்கும் ஸித்தர்களும் ரிஷிகளும் மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள பிராணிகளும் இந்திராதி தேவர்களும் இவனைக் கொண்டாடி, இந்தப் புருஷோத்தமனைப் பூஜிக்கிறார்கள். இவன் ஸகல தேவதைகளுக்கும் அந்தர்யாமியென்றும், அக்னி முதலியவர்களின் ரூபங்களைத் தரித்து ஸமஸ்த யக்ஞங்களால் ஆராதிக்கப் படுகிறவனென்றும், கேவலம் உபநிஷத்துக்களாலேயே அறியப்பட வேண்டியவனென்றும், பக்தியில்லாதவர்களால் அறிய முடியாதவனென்றும், ஸகல விகாரங்களுமற்றவனென்றும், பரப்பிரஹ்மமே ராமனென்று அவதரித்து விளங்குகிறதென்றும், பிரஹ்மா முதலானவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். உத்தமமான தர்ம பலத்தையும் யுத்தத்தில் நிகரற்ற கீர்த்தியையும் நீ அடைந்தது ராமனையும் ஸீதையையும் பக்தியுடன் பூஜித்ததால் அல்லவா” என்று கூறியபின், ஸீதையைப் பார்த்து, “ராமன் உன் மஹிமையையும் ஆசாரத்தையும் லோகத்தாருக்கு வெளிப்படுத்த உன்னைக் கடுமையாய்ப் பேசித் தள்ளி விடுவது போல் நடந்துகொண்டான். நீ அதைப்பற்றிக் கொஞ்சம் கூட வருத்தப்படக் கூடாது. பர்த்தாவிற்குச் சுச்ருஷை செய்யும் விஷயத்தில் உனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டியது யாதொன்றுமில்லை. ஆனாலும், இவன் உனக்குப் பரதேய்வமென்று நான் சொல்லவேண்டியது அவசியம்” என்று ஜானகிக்கும் புத்திரர்களுக்கும் உபதேசித்து, தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு விமானத்திலேறி இந்திரலோகம் சென்றார்.

**இத் ப்ரத் ஸமாதிர்ய புத்ரௌ ஸீதாம் ததா ஸ்ருஜாம் |
இந்த்ரலோகம் விமாதேந ந யசியஸ தயாரதோ ஜ்வலந் || (38)**

ஸ-123: இந்திரன் ராமனுக்கு வரம் கொடுத்தது

ப்ரத்யாக்ஷே து காகுதஸ்யேத மஹேந்திர: பாகபராஸந: |
அப்ரஸீத் பரமப்ரீதோ ராகவம் ப்ராஞ்ஜலீ: ஸ்தீதம் || (1)

தசரதர் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போன பிறகு, இந்திரன், கைகாபி நிற்கும் ராகவனிடத்தில், பரமப்ரீதியடைத்து, “ராம! நாங்கள் தசரதருடைய புத்ரகாமேஷ்டி நடக்கும்பொழுது உன்னைப் பார்த்தது வீனாகவில்லை. ராவணனிடத்திலிருந்து எவ்வித பயமும் எங்களுக்கு நீங்கிற்று, அதற்கு பிரத்யுபகாரமாக நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும், சொல்!” என்றான். ராமனும் லக்ஷ்மணனும். ஸீதையும் கைகாபி அவரை நமஸ்கரித்தார்கள். ராமன், “என்னிடத்தில் தங்களுக்குப் பிரீதியுண்டானால், என் பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து, தாங்கள் இப்பொழுது சொன்ன வார்த்தையை நிஜமாக்க வேண்டும். எனக்காக இந்த யுத்தத்தில் உயிரைவிட்டு யமலோகம் சென்ற ஸர்வ ஸையங்களும் உயிர்பெற்று எழுந்திருக்கட்டும். எனக்காகப் புத்திரர்களையும், பிதாக்களையும், பந்துக்களையும் இழந்தவர்களும் என் ஷேஷத்தை உத்தேசித்து மரணத்தை லக்ஷ்யம் செய்யாதவர்களும் தங்களுடைய கிருபையால் மறுபடியும் யாதொரு குறைவில்லாமல் ஸகல ஸௌக்யங்களையும் அனுபவிக்கட்டும். இதுவே நான் கேட்கும் வரம். காயங்கள் ஆறி உபத்திரவம் நீங்கிப் பலமும் ஆண்மையும் கொஞ்சம்சூடக் குறையாமல், வானரர்களும், கொண்டை முஸுருகளும், கரடிகளும் ஆனந்தமாயிருப்பதைப் பார்க்க விரும்புகிறேன். இவர்களிருக்குமிடத்தில் எந்த ருதுவிலும் எந்தக் காலத்திலும் முக்கியமான பழங்களும் கிழங்குகளும் குறைவில்லாமல் கிடைக்க வேண்டும். நதிகள் தெளிந்த நீரால் நிறைந்திருக்க வேண்டும்” என்றார்,

மஹேந்திரன், அவரிடத்தில் வைத்த பிரீதிக்கு அடையாளமாக, “ராகவ! நீ கேட்கும் வரம் ஸாதாரணமல்ல. பலவிடங்களில் சிதறிக் கிடக்கும் அவயவங்களை அவைகளுக்குரிய ஸ்தானங்களில் சேர்த்து வைக்க வேண்டும்; இதர லோகங்களுக்குச் சென்றவர்களை மறுபடியும் வருவிக்க வேண்டும். ஆனால், சொன்ன வார்த்தையை நான் ஒருபொழுதும் தவறினதில்லை. ஆகையால் நீ கேட்டுக்கொண்டபடியே நடக்கும். இந்த யுத்தத்தில் ராக்ஷஸர்களால் இறந்த வானரர்களும், கரடிகளும், கொண்டை முஸுருகளும் அவயவங்களை இழந்தவர்களும், காயமற்று, உபத்ரவமற்று,

எப்பொழுதும் போல் பலவான்களையும் பராக்ரமசாலிகளையும், தூங்கி விழித்தவர்களைப்போல் எழுந்திருப்பார்கள். மித்திரர்களோடும், பர்தாக்களோடும், இனத்தாரோடும் முன்போல் கூடிக்குலாவுவார்கள். இவர்கள் வஸிக்குமிடங்களில் நேர்த்தியான பழங்களும் கிழங்குகளும் புஷ்பங்களும் எக்காலத்திலும் எந்த ருதுவிலும் கிடைக்கும். நதிகளில் நிர்மலமான ஜலம் வற்றாமல் ஓடும்” என்று அனுகர்ஷித்தார்.

உடனே காயம்பட்டிருந்தவர்கள் கொஞ்சம்கூடக் காயமில்லாமல் பிழைத்தெழுந்தார்கள். அவயவங்களற்று இறந்தவர்கள் அவயவங்களுடன் பிழைத்தெழுந்தார்கள். இப்படி வானர்கள் கோடி கோடியாய் நித்திரை தெளிந்தவர்களைப்போல் எழுந்ததைக் கண்டு, இதென்ன ஆச்சரியமென்று மற்ற வானர்களும், ராக்ஷஸர்களும் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ராமனுடைய கிருபையால் உயிர்பெற்ற வானர்களெல்லோரும் அவரைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்தார்கள்.

இப்படி ரகுவீரன் தன் உத்தேசத்தை நிறைவேற்றி ஸந்தோஷத்துடன்ருக்கக் கண்டு, தேவர்கள் அவரையும் லக்ஷ்மணனையும் கொண்டாடி, “ராம! இங்கிருந்து புறப்பட்டு அயோத்யைக்குப் போ. வானர்களை அனுப்பிவிடு. உன்னிடத்தில் பரமப்ரீதியை வைத்திருக்கும் இந்த மஹாபதிவ்ரதையான ஸீதையின் துக்கத்தைப் போக்கு. பரதனும் சத்ருக்னனும் உன் வரவை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு ஸகல ஸுகங்களையும்விட்டு, நீ அனுஷ்டிக்கும் வ்ரதத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களையும், கௌஸல்யை, ஸஹுமித்ரை, கைகேயி, முதலியவர்களையும் பார்த்து ஆறுதல் சொல்லு. அயோத்யையில் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் பெற்று பிரஜைகளை நெடுங்காலம் தர்மமாய்ப் பரிபாலனம் செய்” என்று ஆசீர்வதித்து, ராமலக்ஷ்மணர்களிடத்தில் உத்திரவு பெற்று, ஸூரியனைப் போல் ஜ்வலிக்கும் விமானங்களில் தங்களிருப்பிடங்களுக்கு ஸந்தோஷமாய்ச் சென்றார்கள்.

ராமன் ஸகல தேவர்களுக்கும் நமஸ்காரம் செய்து, லக்ஷ்மணனுடன் வானர்களுக்கு விடுதிகளை ஏற்படுத்தினார். இப்படி ராம லக்ஷ்மணர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்ட அந்த வானரஸேனை, ராக்ஷஸர்களை யுத்தத்தில் ஜயித்ததால் விசேஷ கீர்த்தியடைந்து, ஸிம்ஹநாதங்களுடனும், அட்டஹாஸங் களுடனும், ஆரவாரங்களுடனும், பூர்ண சந்திரனால் பிரகாசிக்கும் ராத்திரியைப்போல், தேஜஸால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு விளங்கிற்று.

**ததஸ்து ஸா லக்ஷ்மணராம பாஸீதா
மஹாசூர் ஹ்ருஷ்டஜநா யபாஸ்வதீ |
யரீயா ஜ்வலந்தீ வீரராஜ ஸர்வதே**

நிபர஁ ப்ர஁஁஁தவ ஁ந் ஁ரீ தர஁஁ந஁ || (25)

ஸ-124: விபீஷணன் ராமனை

உபசரித்தது

தாம் ராத்ரீமுஜீதம் ராமம் ஸுகோத்தீத மரீந்தமம் |
அப்ரஸீத் ப்ராக்ஜஸீர் வாக்யம் ஜயம் ப்ருஜீத்வா விபீஷண: || (1)

அன்று ராத்ரி ராமன் ஸைன்யங்களுடன் அங்கே வஸித்தார். மறு நாட்காலையில் விபீஷணன் அவரைக் கைசுப்பி நமஸ்கரித்து, “ஜய விஜயிபவ” என்று வாழ்த்தி, “பிரபோ! தாங்களும் லக்ஷ்மணனும் மற்றவர்களும் ஸ்நானம் செய்வதற்கு ஜலங்களும், குங்குமம் முதலிய வாஸனைத் திரவியங்களும் ஹாரங்களும் வஸ்திரங்களும், ஆபரணங்களும் சந்தனங்களும் ஸித்தமாயிருக்கின்றன. இந்த ரூபவதிகள் அலங்காரம் செய்வதில் வெகுஸமர்த்தர்கள்! தங்களுக்கு ஸ்நானம் முதலியவைகளைச் செய்விக்கக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த உபசாரங்கள் ஏற்றுக்கொண்டு என்னை அனுகூலிக்கவேண்டும்” என்று பிரார்த்தித்தான்.

அதற்கு ரகுநாதன், “விபீஷண! ஸுகீவன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்களுக்கு இந்த உபசாரங்களைச் செய். பரதன் எனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கறான். அவன் தர்மாத்மா; ஸுகங்களை அனுபவிக்கத் தகுந்தவன்; செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டவன்; மஹாபராக்கிரமசாலி; ஸத்தியம் தவறாதவன்; ‘பதினான்கு வர்ஷங்களான பிறகு தங்களைப் பார்க்காவிட்டால் அக்னிப்ரவேசம் செய்து பிராணனை விடுவேன்’ என்று பிரதிக்கை செய்திருக்கிறான். அதைத் தவர மாட்டான். என்னைப் பார்க்கும் பொருட்டு கடுமையான விரதத்தை அனுஷ்டித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அந்தத் தர்மசீலன் ஸ்நானம் செய்யாமல் எனக்கு ஸ்நானமேன்? வஸ்திரங்களேன்? ஆபரணங்களேன்? கைகேயி அவனுக்குண்டாக்கின துக்கத்தை நானும் உண்டாக்க வேண்டுமா? நானும் தசரதசக்கரவர்த்தியும் இல்லாதபொழுது தர்மமாய் ராஜ்யபாலனம் செய்துவருகிறான். என்னை விட்டுப் பிரிந்து மறுபடியும் என்னைப் பார்க்க வேண்டுமென்று கடுமையான விரதங்களை அவன் அனுஷ்டித்து வருகையில், நான் மாத்திரம் அவன் விஷயத்தில் என் விரதத்தைப் பொய்யாக்கலாமா? நான் இந்த வழியாக அதிசீக்கிரத்தில் அயோத்யைக்குச் திரும்பிப் போக வேண்டும். இதோ பார்; இங்கிருந்து வெகுதூரமிருக்கிறது. இங்கே தாமதிக்கக்கூடாது” என்றார்.

அதைக் கேட்டு விபீஷணன், “தாங்கள் இதைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கூடக் கவலைப்பட வேண்டாம். ஒரு பகலில் தங்களை அங்கே கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறேன். சக்கரவர்த்தித் திருமகனான தங்களுக்குத் தகுந்த உபசாரத்துடனும் கௌரவத்துடனும் மரியாதையுடனும் பெருமையுடனும் தாங்கள் அயோத்யையில் பிரவேசிக்க வேண்டியதல்லவா? ராவணன் குபேரனுடன் யுத்தம் செய்து அவனிடத்திலிருந்த புஷ்பகவிமானத்தை அபகரித்தான். அது ஸூர்ய தேஜஸுடன் நினைத்தவிடத்திற்குப் போகக் கூடியதாய், எவ்வளவு பிராணிகள் அதில் ஏறினாலும் எல்லோர்க்கும் இடம் கொடுக்கக்கூடிய மஹிமையுள்ளது. ராவணன் இறந்தவுடன் அதைக் குபேரனுக்கு நான் அனுப்பிவிடவேண்டியது. ஆனால், தாங்கள் அயோத்யைக்குச் சீக்கிரமாய்ப் போகவேண்டுமென்றே தேவதைகளுடன் குபேரன் இங்கே வந்தபொழுது அவனிடத்தில் கொடுக்கவில்லை. பெருங்காற்றால் அடிக்கப்பட்ட மேகத்தைப்போல் அதிவேகமாய்ச் செல்லக் கூடியது; ஆகையால் அயோத்யைக்குப் போவதைப்பற்றிக் கவலைப் படவேண்டாம். தாங்கள் ஸ்நானம் செய்யாவிட்டாலும் இவ்விடத்தில் இரண்டு மூன்று தினங்களாவது தங்கவேண்டியது. என்னை அனுக்ரஹிக்க வேண்டுமென்று தங்களுக்கு ஞாபகமிருத்தால், என்னிடத்தில் தங்களுக்கு பிரீதியுண்டென்பது வாஸ்தவமானால், தாங்களும், லக்ஷ்மணனும், ஸீதையும் இங்கே சிறிது காலம் வஸிக்க வேண்டியது. தங்களையும் தங்களைச் சேர்ந்தவர்களையும் தங்களுடைய ஸையத்தையும் என் இஷ்டப்படி உபசரிக்க ஆசை கொண்டிருக்கிறேன். அதற்காக இனி ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியதில்லை, எல்லாம் ஸித்தமாயிருக்கிறது. என் கைங்கரியத்தை அங்கீகரித்து என்னைக் கிருதார்த்தனாகச் செய்து, என் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றி, பிறகு அயோத்யைக்குப் போகலாம். நான் தங்களை நிர்ப்பந்தம் செய்வதாக எண்ணக்கூடாது. என் வார்த்தையைக் கேட்பீர்களென்ற நம்பிக்கையாலும், என்னைத் தாங்கள் பிரியமாய் வைத்து நடத்துவதாலும், எனக்குத் தங்களிடத்திலுள்ள பக்தியாலும் இப்படிப் பிரார்த்திக்கத் துணிந்தேன். நான் தங்களுடைய ஸேவகனல்லவா?” என்றான்.

ராமசந்திரன், ராக்ஷஸர்களும், வானர்களும் கேட்டுக்கொண்டிருக்க, விபீஷணனைக் கிருபா கடாக்ஷத்தால் நோக்கிக், “குழந்தாய்! நீ எனக்குச் செய்த ஸஹாயமும் யுத்தத்தில் காட்டின பராக்கிரமம் என்னிடத்தில் நீ வைத்திருக்கும் ஸ்நேஹமுமே எனக்குச் செய்த உத்தமமான பூஜையென்று எண்ணுகிறேன். உன் வார்த்தையை அங்கீகரிக்கக் கூடாதென்ற எண்ணம் எனக்குக் கொஞ்சமுமில்லை. ஆனால், என் அருமைத் தம்பியான பரதனைப் பார்க்க என் மனம் துடிதுடிக்கிறது. என் பிதாவால் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ராஜ்யத்தை

வேண்டாமென்று விலக்கி, சித்திர கூடத்திலிருந்த என்னைத் தேடி வந்து, அந்த ராஜ்யத்தை ஆளும்படி என்ன தலைவணங்கி பிரார்த்தித்தான். அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரும்படி, தன்னால் கூடிய பிரயத்னங்களைச் செய்தான். ஆனால் அவனுடைய வாரத்தைக்கு நான் இணங்கவில்லை. அவனைப் பார்க்க வேண்டும். கௌஸல்யையையும் ஸுமித்திரையையும் கைகேயியையும் நமஸ்கரிக்க வேண்டும். பெரியோர்களையும் மித்திரர்களையும் நகரவாஸிகளையும் அவர்களுடைய மனைவி மக்களையும் பார்க்க வேண்டும். ஆகையால், சீக்கிரமாய் புஷ்பக விமானத்தைக் கொண்டு வா. நான் வந்த காரியம் முடிந்தது. இனி இங்கேயிருக்க இஷ்டமில்லை. தாமதித்தால் பரதன் அக்னியில் விழுந்திறப்பான். நீ எனக்குச் செய்த உபசாரத்தாலும் புஷ்பக விமானத்தைக் கொடுத்ததாலும் நன்றாய் பூஜிக்கப்பட்டேன். நான் போய் வருகிறேன். உன் இஷ்டத்தைப் பூர்த்தி செய்யவில்லையென்று வருத்தப்படாதே!” என்றார்.

அதைக் கேட்டு விபீஷணன் சீக்கிரமே புஷ்பக விமானத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். அது தங்கத்தால் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது. வைடூரியங்களிழைத்த மேடைகளாலும் மண்டபங்களாலும் நிறைந்திருந்தது. காந்தியால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு வெண்மையான கொடிகளாலும் த்வஜங்களாலும் தங்கத் தாமரைகளாலும் உப்பரிகை களாலும் விளங்கிற்று. நான்கு பக்கங்களிலும் சலங்கைகளும், மூலைகளில் மணிகளும், மதுரமாய்ச் சப்தித்தன. முத்துக்களாலும் ரத்னங்களாலும் அமைக்கப்பட்ட ஹாரங்கள் ஜன்னல்களில் மாட்டப்பட்டிருந்தன. மேரு சிகரத்தைப் போல் உன்னதாயும் விஸ்தாரமாயும், அநேக விடுதிகளுடனும், தங்கத்தாலும், வெள்ளியாலும், ஸ்படிகத்தாலும் இழைக்கப்பட்ட, தரைகளுடனும், விலையுயர்ந்த கம்பளங்களாலும் விரிப்புகளாலும் மூடப்பட்ட ஆஸனங்களுடனும் விளங்கிற்று. மூன்று லோகங்களிலுமுள்ள ஸகல ஐசுவரியங்களையும் அதில் காணலாம். ஒருவராலும் எதிர்க்க முடியாதது; மனோ வேகமுள்ளது; விபீஷணன் இவ்விதமான திவ்ய விமானத்தைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி ராமனுக்குத் தெரிவித்தான்.

**உபஸ்த்தமநாத்ருஜ்யம் தத்விமாநம் மஹேநாஜலம் |
நீலேநயீத்வா ராமாய தஸ்சிநன தத்ர விபீஷண: || (29)**

ஸ-125: விபீஷணன் வானரஸேனைகளை உபசரித்தது

உபஸ்திதம் து நம் த்ருஷ்ட்வா புஷ்பகம் புஷ்ப யுஜீதம் |
அஸ்திரஸ்தீதா ராமம் பீரத்யுவாச விபீஷண: || (1)

ராமனுடைய உத்திரவுப்படி புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புஷ்பக விமானத்தைக் கொண்டு வந்து அவருக்குத் தெரிவித்து, விபீஷணன் கைகூப்பி வணக்கமாய் ஸம்பத்தில் வந்து நின்று, “பிரபோ! தங்களுடைய ஆக்ஞை என்ன?” என்று கேட்டான். அதற்கு ராகவன் லக்ஷ்மணனுடைய ஸம்மதத்தை அறிந்து தானும் நன்றாய் ஆலோசித்து, தன்னை ஆசிரயித்தவர்களிடத்தில் தனக்குள்ள பிரியத்தையும் ஆதரவையும் வெளியிடும் வார்த்தைகளைச் சொன்னார். “விபீஷண! இதோவிருக்கும் வானரர்கள் ஆச்சரியமான வீர கிருத்யங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கு வேண்டியவ வரையில் ரத்தினங்களையும், தனங்களையும் வஸ்திரங்களையும் பூஷணங்களையும் கொடு. இதுவரையில் ஒருவராலும் ஐயிக்கப்படாத லங்கையை நாம் இவர்களுடைய உதவியால் ஐயித்தோம். இவர்கள் வெகு உத்ஸாஹத்துடன், உயிரை லக்ஷ்யம் செய்யாமல், வெகு தைரியமாக, சத்ருக்களுக்குப் பின் வாங்காமல் யுத்தம் செய்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் செய்யவேண்டிய காரியத்தை நன்றாய்ச் செய்தவர்கள். இவர்களை நன்றாய் உபசரிக்க வேண்டும். இவர்களுக்குத் தனங்களையும் ரத்னங்களையும் கொடுத்து இவர்கள் பட்ட சிரமத்தை ஸுலபமாகச் செய். இவர்கள் உனக்குச் செய்த உபகாரத்திற்காக உன் நன்றியைக் காட்ட வேண்டிய வழி இதே. இவர்களுக்கு வெகுமானம் செய்வதும் அவமானம் செய்வதும் உன் வசத்திலிருக்கிறது. நான் சொன்னபடி இவர்களை உபசரித்தால் மிகவும் ஸந்தோஷிப்பார்கள். உனக்கு இந்த லங்கா ராஜ்யம் கிடைத்ததும் இவர்களாலென்பதை நீ மறக்கக் கூடாது. அதிகமாய்த் தனம் சிலவாகிறதென்று வருத்தப்படாதே. நீ கேட்பவர்களுக்கு இல்லையென்று சொல்லாமல் மித்திரர்களை ஸம்பாதிப்பவனென்றும், அளவற்ற கருணை உள்ளவனென்றும், விசேஷ கீர்த்திசாலி என்றும் லோகத்தில் எல்லோரும் உன்னைக் கொண்டாடுவார்கள். உனக்கு ஹிதமென்று என் புத்தியில் பட்டதைச் சொன்னேனையொழிய ஆக்ஞாபிக்கிறதாக எண்ணக்கூடாது. இந்த ஸன்யங்களுக்கு ஸன்மானம் செய்யாவிட்டால் தோஷங்களும் ஏற்படும். அவர்களுடைய

யஜமானனாயிருக்கட்டும்; யதேஷ்டமாய்க் கொடுப்பது, ஆதரிப்பது, முதலிய உத்தம குணங்களில்லாமல் தங்களை அதிகமாக ஹிம்ஸித்து எப்பொழுதும் கோபத்துடன் தங்களிடத்தில் பழகினால், யுத்தத்தில், நல்ல ஸமயம் பார்த்து அவனைக் கைவிடுவார்கள். உன் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டுமா?” என்றார்.

விபீஷணன் ராமனுடைய ஆக்ஞையைத் தலையால் வஹித்து, வானரர்களை அவரவர்களுடைய ஸ்திதிக்கும் யோக்யதைக்கும், பராக்கிரமத்திற்கும் தகுந்தபடி ரத்தினங்களாலும், தனங்களாலும், ஆபரணங் களாலும் வஸ்திரங்களாலும் உபசரித்தான். பிறகு ராமன் லக்ஷ்மணனுடன் புஷ்பகவிமானத்திலேறி, ஸீதையை மடியில் வைத்துக் கொண்டு ஸகல வானரர்களையும் ராக்ஷஸர்களையும், பார்த்து,

“விபீஷண! ஸுகீவ! வானர சிரேஷ்டர்களே! மித்திரர்கள் செய்யவேண்டிய ஸகல உபகாரங்களையும் குறைவில்லாமல் எனக்குச் செய்தீர்கள், உங்களெல்லோருக்கும் உத்தரவு கொடுத்தேன். உங்களுக்கு இஷ்டமான இடங்களுக்குச் செல்லலாம். ஸுகீவ! தோழராயும் மித்திரனாயுமிருப்பவன் நல்ல ஹிருதயத்தோடும் அதர்மத்திற்குப் பயந்தும் எது செய்யவேண்டுமோ அதைப் பூர்ணமாய்ச் செய்தாய், உன் ஸைன்யங்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்குத் திரும்பிப்போ. விபீஷண! நான் உனக்குக் கொடுத்த இந்த லங்கா ராஜ்யத்தில் ஜாக்கிரதையாய் ஆண்டுவா. ரரவணனைப்போல் இதர ராஜ்யங்களை ஆக்ரமித்து ஜனங்களை ஹிம்ஸை செய்யாதே. இந்திராதி தேவர்களும் அஸுரர்களும் உன்னைக் கண்ணெடுத்துப் பார்க்க முடியாது. நான் என் பிதாவின் ராஜதானியான அயோத்யைக்குப் போகிறேன். உங்களெல்லோருக்கும் உத்திரவு கொடுத்தேன். நானும் உங்களிடத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு வானரர்களும், ராக்ஷஸர்களும், விபீஷணனும். கைகூப்பி, “ராம! நாங்களெல்லோரும் தங்களுடன் அயோத்யைக்கு வர ஆசை கொண்டிருக்கிறோம். எங்களை அழைத்துப் போகவேண்டும். ஜனங்களை உபத்ரவம் செய்யாமல் தோட்டங்களையும், நகரங்களையும், வனங்களையும் நாசம் செய்யாமல் வெகு ஜாக்கிரதையாக வஸிக்கிறோம். தங்களுடைய மஹோத்ஸவத்தைப் பார்த்துக் களிக்கவேண்டும். இந்தப் புத்திர ரத்னத்தைப் பெறும்படியான மஹாபாக்யத்தைச் செய்த கௌஸல்யாதேவியை நமஸ்கரித்து எங்களுடைய ஜன்மங்களை ஸபலமாகச் செய்கிறோம். தங்களுடன் பிறந்த பரதனையும் சத்ருக்னனையும் தங்களால் ஆளப்படும் பிரஜைகளையும் பார்க்க வேண்டும். பிறகு எங்களிருப்பிடங்களுக்குப் போகிறோம்” என்று பிரார்த்தித்தார்கள். ராகவன் அதைக் கேட்டு, “என்னை உயிருக்குயிராய்ப்

பாவித்து எனக்காக ஸகல கஷ்டங்களையும் அனுபவித்த உங்களுடன் நான் அயோத்யைக்குச் செல்வதைவிட எனக்குப் பிரியமான காரியம் வேறுண்டோ? எல்லோரும் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறுங்கள். விபீஷண! நீயும் உன் மந்திரிகளுடன் வா. ராவணனைக் கொன்று ஸீதையை அடைந்தது எனக்குப் பிரியமான விஷயம்; பரதனை ஸந்திப்பது அதைவிட பிரியமானது; உங்களுடன் அயோத்யையில் பிரவேசிப்பது அதைவிட பிரியமானது” என்றார். பிறகு ஸுகீவன் ஸகல வானரர்களுடலும் விபீஷணன் தன் மந்திரிகளுடனும் சீக்கிரமாய்ப் புஷ்பகவிமானத்தில் ஏறினார்கள். உடனே ராகவன் உத்தரவுசெய்ய, அந்தவிமானம் ஆகாச மார்க்கமாய்ப் போயிற்று, ஹம்ஸ பிரதிமைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அந்த விமானத்தில், ராமன் வானரர்களாலும் ராக்ஷஸர்களாலும் கொண்டாடப்பட்டு, பரமானந்தத்தை அனுபவித்துக் கொண்டு, லோகபாலனான குபேரனைப்போல் விளங்கினார். வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் அந்த விமானத்தில் தங்களுடைய ஸௌகரியப்படி ஒருவர்க்கொருவர் இடையூறில்லாமல் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு, ஸகல ஸுகங்களையும் அனுபவித்தார்கள்.

**மீத ஸர்வே வநநரா ஹ்ருஷ்டா ராக்ஷஸாபர்ச மஹாபலா: |
யதாஸுகமஸம்பாதம் தீவ்ரே தஸ்யீந் நூபாலிபாத் || (27)**

ஸ-126: ராமன் ஸீதைக்கு வழியிலுள்ள ஸ்தலங்களைக் காட்டினது

அநுஜ்ஞாதம் து ராமண தத்விமாந மநுத்தமம் |
உத்பராத மஹாமக ப்ரவஸேநதேதாத் ததேதா யதா || ௩

ராமனால் ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டு அந்த விமானம், சண்டமாருதத்தால் அடிக்கப்பட்ட மஹாமேகத்தைப்போல், அதிவேகமாய்ப் போயிற்று. அப்பொழுது ரகுநாதன் நான்கு புறங்களையும் கவனித்துப் பார்த்துத் தன் மடியிலிருந்த ஸீதைக்கு அந்தந்த பிரதேசங்களையும் ஸ்தலங்களையும் காட்டிக் கொண்டு போனார், ஜானகி தன் பிராணநாதனை மறுபடியும் அடைந்ததால் அளவற்ற ஆனந்தத்துடனும், பூர்ணசந்திரன் உதித்ததுபோல் விளங்கும் முகமண்டலத்துடனும், அவைகளைப் பார்த்து ஆச்சரியத்தையும் ஸந்தோஷத்தையுமடைந்தாள். “கைலாஸ சிகரத்தைப் போன்ற த்ரிகூட பர்வதத்தின் சிகரத்தில் விளங்கும் லங்கையைப் பார். இது பூர்வத்தில் விச்வகர்மாவால் அமைக்கப்பட்டது. இதோ பார், ராக்ஷஸர்களும் நாங்களும் யுத்தம் செய்த ஸ்தலம்; ரத்தத்தாலும் மாம்ஸத்தாலும் நிறைந்திருக்கிறது. இவ்விடத்தில் எண்ணிறந்த ராக்ஷஸர்களும் வானரர்களும் மடிந்தார்கள். அதோ பார், ராவணன் எரிபட்டுச் சாம்பலாய்க் கிடக்கிறான். பிரஹ்மாவிடத்திலிருந்து அபூர்வமான வரங்களைப் பெற்றவன்; ஸகலலோக கண்டகன்; ராக்ஷஸாதிபதி. உனக்காக அவனைக் கொன்றேன். இங்கே கும்பகர்ணன் இறந்தான். இங்கே நீலன் பிரஹஸ்தனைக் கொன்றான். இங்கே ஹனுமான் தூம்ராக்ஷஸனை நாசம் செய்தான். இங்கே ஸுஷேணன் வித்யுன்மாலியை ஸம்ஹரித்தான். இங்கே லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தன் கோரயுத்தம் செய்து அவனைக் கொன்றான். இங்கே அங்கதன் விகடனை அழித்தான். இங்கே மற்ற வானர சிரேஷ்டர்கள் விருபாக்ஷனையும், மஹாபார்ச்வனையும், மஹோதரனையும், அகம்பனையையும், மற்ற ராக்ஷஸர்களையும் கொன்றார்கள். இங்கே ராவணனுடைய பார்யையான மந்தோதரி அநேகமாயிரம் ராக்ஷஸ ஸ்த்ரீகளுடன் கண்ணும் கண்ணீருமாய் அவனைக் குறித்து வாய்விட்டழுது பிரலாபித்தாள். இங்கே ஸமுத்திரத்தை தாண்டி, அன்று ராத்திரி தங்களோம். இதோ நான் ஸமுத்திரத்தில் கட்டுவித்து அணையைப் பார். இது நாளால் கட்டப்பட்டது. உனக்காகவே இவ்வளவு சிரமத்தையும் வஹித்தோம். அதற்குக் காரணம் உன் நேத்திரங்களின் அழகேயல்லவா? பிறரால் இப்படிச் செய்ய முடியுமா? வருணனுக்கு இருப்பிடமான ஸமுத்திரத்தைப் பார். நடுவில் தங்குவதற்கு தீவீபங்களில்லை.

எப்பொழுதும் அலைகள் கர்ஜித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. சங்குகளும், முத்துகளும், ரத்தினங்களும் செழித்து வளரும் ஸ்தலம். ஒருவராலும் கலக்க முடியாதது. இதோ பார், மைநாகபர்வதம் தங்கமயமான கொடி முடிகளுடன் விளங்குகிறது. இங்கே, ஹனுமான் ஸாகரத்தைத் தாண்டும் பொழுது சற்று இளைப்பாறினான். ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் அணையின் மேல் நாங்கள் தங்கிச் கூடாரமடித்த இடத்தைப் பார். இதோ அணையின் வடக்குக் கோடியைப் பார். இந்த ஸ்தலம் வெகு புண்யமானது; மூன்று லோகத்தாராலும் பூஜிக்கப்பட்டது; மிகவும் பரிசுத்தமானது; மஹாபாபங்களைப் போக்கக் கூடியது. இங்கே முன்பு ஸமுத்திரராஜன் எனக்கு அனுக்ரஹம் செய்தார்.

(இந்த ச்லோகம், “அத்ர பூர்வம் மஹாதேவ: ப்ரஸாதம் அகரோத் ப்ரபு:” பலவிதமாய் அர்த்தம் செய்யப்படுகிறது. ஆனால் மஹாதேவனென்றால் ஸமுத்ரராஜனென்று தாற்பர்யம். ஸகல ஜலங்களுக்கும் அதிபதியானதால் அவர் பிரபு. “ஸமுத்திரத்தை வற்றச் செய்கிறேன். வானரர்கள் கால்நடையாய் ஸமுத்ரத்தின் வழியாய் லங்கைக்குச் செல்லட்டும்” என்று ராமன் கோபம் கொண்டபொழுது ஸமுத்திர ராஜன் பிரஸன்னமாகி தன் மேல் அணைகட்டும்படி இடம் கொடுத்தார். இங்கே மஹாதேவனென்றால் ருத்ரனென்று அர்த்தம் செய்யக் கூடாது. அவர் ராமனுக்கு அனுக்ரஹம் செய்ததாக ஓரிடத்திலும் சொல்லப்படவில்லை. ராமன் முன்பு நடந்த விஷயங்களையே ஸீதைக்குச் சொல்லிக் கொண்டு வருகிறார் - கோவிந்தாராஜீயம்).

இவ்விடத்திற்குக் கொஞ்சம் வடக்கில் விபீஷணன் என்னை வந்தடைந்தான். இதோ பார்! விசித்திரமான வனங்களால் சூழப்பட்ட கிஷ்கிந்தை தெரிகிறது. ஸுக்ரீவனுடைய ராஜதானி இதே. இங்கே வாலி என்னால் அடிபட்டு மரணமடைந்தான்” என்றார்.

ஸீதை கிஷ்கிந்தையைப் பார்த்து ஸந்தோஷமடைந்து, ராமனிடத்தில் வைத்த பிரீதியால் பரபரப்புடன் “நாத! ஸுக்ரீவனுடைய பார்வைய தாரை, மற்ற வானர சிரேஷ்டர்களுடைய பார்வையகளுடன் அயோத்யைக்குப் போகலாமென்று தோன்றுகிறது” என்று பிரார்த்தித்தாள். ராகவன், “அப்படியே ஆகட்டும்” என்று கிஷ்கிந்தைக்கு நேரில் விமானத்தை நிறுத்தி, ஸுக்ரீவனை அழைத்து, “நீயும் உன் வானரவீரர்களும் உங்களுடைய பார்வையகளுடன் அயோத்யைக்கு வரவேண்டுமென்று ஸீதை விரும்புகிறாள். ஆகையால், சீக்கிரமாய் அவர்களை அழைத்து வா” என்றார். உடனே ஸுக்ரீவன் வானரவீரர்களுடன் கிஷ்கிந்தைக்கு சென்று, அந்தப்புரத்தில் இருக்கும் தாரையை அழைத்து, “நமது ஸ்த்ரீகளுடன் நீ அயோத்யைக்கு வரவேண்டுமென்று ஜானகி

விரும்புகிறாள். ராகவனும் அப்படியே உத்தரவு செய்திருக்கிறார். எல்லோரும் அயோத்யைக்கு சென்று அங்குள்ள அதுபுதங்களையும் தசரதருடைய பார்வையுடைய பார்த்து வருவோம். தாமதம் செய்யாதே” என்றான். தாரை வஸ்திராபரணங்களால் தன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டு, ஸகல வானரர்களையும் தருவித்து, “நாமெல்லோரும் அயோத்யைக்குப் போகவேண்டுமென்று மஹாராஜா உத்தரவு செய்திருக்கிறார். மேலும், என்னை வேண்டி நீங்கள் இப்படிச் செய்யவேண்டியது. நாமெல்லோரும் அயோத்யா நகரத்தின் சிறப்பையும், ராமன் நகரத்தில் பிரவேசிப்பதையும் அவருடைய பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸ்வத்தையும், தசரதருடைய பார்வையுடைய பார்த்து வருவோம். சீக்கிரமாய்ப் புறப்படுங்கள்” என்றான். ஸகல வானர ஸ்த்ரீகளும் மங்கள அலங்காரங்கள் செய்து கொண்டு பிரதக்ஷிணமாய்ப் புஷ்பக விமானத்திலேறி ஸீதையை நமஸ்கரித்தார்கள்.

பிறகு புஷ்பகவிமானம் அங்கிருந்து கிளம்பி ஆகாசமார்க்கமாய்ப் போகையில், ராமன் ரிச்யமுகபர்வதத்தினருகில், “ஸீதே! அதோ பார்! மின்னற்கொடி பாயும் நீருண்ட மேகத்தைப்போல் அநேக தாதுக்களால் விளங்கும் ரிச்யமுகபர்வதத்தில் ஸுக்ரீவனை ஸந்தித்தேன். இங்கே வாலியைக் கொல்வேனென்று பிரதிக்கை செய்தேன். அதோ பார்! பம்பாநதி விசித்திரமான வனங்களால் சூழப்பட்டுத் தெரிகிறது; உன்னை விட்டுப் பிரிந்து இங்கே வெகு காலம் பிரலாபித்தேன். இதன் கரையில் சபரி என்ற தாபஸ்வியைக் கண்டு அவளால் உபசரிக்கப்பட்டேன். இதோ பார்! ஒரு யோஜனை நீளமுள்ள புஜங்களையுடைய கபந்தன் என்னால் இங்கே கொல்லப்பட்டான். அதோ பார்! மஹாத்மாவான ஜடாயு வஸித்த ஆலமரம் தெரிகிறது. அங்கே உன்னை மீட்பதற்காக என் பிதாவின் மித்திரன் ராவணனுடன் கோரயுத்தம் செய்து குரூரமாய்க் கொல்லப்பட்டார். அதோ பார்! பஞ்சவடியில் நாமிருந்த ஆசிரமம் தெரிகிறது. அங்கே கரன், தூஷணன், த்ரிசரனென்ற ராக்ஷஸ வீரர்கள், அவர்களுடைய பரிவாரங்களுடன் என்னால் யுத்தம் செய்து கொல்லப்பட்டார்கள். அதோ பார்! நமது பர்ண சாலை. காணப்படுகிறது. எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது. ராக்ஷஸாதிபதி உன்னைப் பலாத்காரம் செய்து இங்கிருந்து எடுத்துப் போனான். அதோ கோதாவரி நதி ஸ்படிகத்தைப்போல் தெளிந்த புண்ய ஸ்தலத்துடன் விளங்குகிறது. அதோ அகஸ்திய மஹரிஷியின் ஆசிரமம் தெரிகிறது. அதோ மஹாத்மாவான ஸுதீக்ஷ்ணருடைய ஆசிரமம் தேஜஸால் ப்ரகாசிப்பதைப் பார். சரபங்க மஹர்ஷியின் புண்யாசிரமத்தைப் பார்த்தாயா? அங்கே இந்திரன் அந்த மஹர்ஷியைப் பார்க்க வந்த பொழுது நாமிருந்தோமல்லவா? மலைபோன்ற சரீரத்தையுடைய விராதன் கொல்லப்பட்ட இடத்தைப் பார். அதோ தபஸ்விகளின் ஆசிரமங்கள் காணப்பட்டகின்றன.

ஸூர்யனை போலும் அக்னியைப் போலும் தேஜஸுள்ள அத்ரி பகவானுடைய ஆசிரமம் தெரிகிறது பார். பதிவிரதா தர்மமே ரூபமெடுத்து வந்ததைப் போன்ற அனஸ்யாதேவி உனக்கு அனுக்ரஹம் செய்தவிடம் இதுதான். அதோ சித்திரசூடம் தெரிகிறது பார். அங்கே கைகேயி புத்திரனான பரதன் என்னை அயோத்யைக்குத் திரும்பி வரும்படி பிராரித்தித்தான். அதோ ஸமீபத்தில் யமுனாநதியும் அதைச் சூழ்ந்த அழகான காடுகளுக்கு நடுவில் பரத்வாஜருடைய காந்தி பொருந்தின ஆசிரமம் காணப்படுகிறது. அதோ விசித்திரமான காடுகளுக்கு நடுவில் கங்கை ஸகல ஜகத்தையும் பரிசுத்தம் செய்து கொண்டு ஓடுகிறது. நானாவர்ணமுள்ள பகவிகள் அதன் ஜலத்தில் விளையாடுவதைப் பார். அதோ தெரிகிற சிருங்கிபேரபுரத்தில் குஹன் நம்மை விசேஷமாய் உபசரித்தான். அதோ பார்! ஸரயு என்ற புண்யாநதி காணப்படுகிறது. இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்கள் எண்ணிறந்த யாகங்களைச் செய்து, ஒவ்வொரு யாகத்தின் முடிவிலும் தங்களுடைய கீர்த்தியை நிலை நிறுத்துவதற்காக நாட்டின ஸ்தம்பங்கள் இரு கரைகளிலும் நிறைக்திருப்பதைப் பார். நானாவர்ணமுள்ள புஷ்பங்களால் அலங்கரிக்கப் பட்ட காடுகள் இரு கரைகளிலும் அடர்ந்து வெகு தூரம் பரவியிருப்பதைப் பார். அதோ ஸூரிய வம்சத்துச் சக்கரவர்த்திகளுடைய ராஜதானியான அயோத்யை தெரிகிறது பார். நாம் க்ஷேமமாய்த் திரும்பி வந்தோம். அந்தப் புண்ய நகரத்திற்கு நமஸ்காரம் செய்” என்றார்.

அதைக் கேட்டு, ஸகல வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் விபீஷணும் ரகுவீரன் அவதாரம் செய்யப் பெற்ற புண்யஸ்தலமான அயோத்யையை உயரக் கிளம்பிப் பார்த்து நமஸ்கரித்தார்கள். வெளுத்த மேகங்களைப் போல் விளங்கும் அரண்மனைகளாலும், விசாலமான கட்டுகளுள்ள கிருஹங் களாலும், உத்தமமான யானைகளாலும் குதிரைகளாலும் இந்திரனுடைய ராஜதானியான அமராவதியைப் போல் விளங்கும் அயோத்யையை வானரர்கள் கண்டு களித்து ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

**ததஸ்து தாம் பாண்டுர ஹர்ய மாலீநீம்
விபராலக்ஷ்யாம் கஜவாஜீ ஸங்குலாம் |
புரீமயோத்யாம் தத்ருபா: ப்ளவங்கமா:
புரீம் மஹேந்த்ரஸ்ய யதாமராவதீம் || (59).**

ஸ-127: ராமன் பரத்வாஜாசிரமத்தில் தங்கினது

பூர்ண சூர்தேஸ வர்ண பஞ்சம்யாம் ஸக்ஷமகூரஜ: |
பரத் வாக்ஜாஸ்ரமம் ப்ரப்ய வவந்தே ந்யதோ முநிம்॥ (1)

பதினான்கு வர்ஷங்கள் முடிந்து பதினைந்தாவது வர்ஷம். சித்திரை மாதம் பஞ்சமி திதியில் ராமலக்ஷ்மணர்கள் பரத்வாஜாசிரமத்திக்கு வந்து அந்த மஹர்ஷியை விதிப்படி நமஸ்கரித்துப் பூஜித்தார்கள்.

(சைத்ர சுத்த பஞ்சமியில் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் அயோத்யையிலிருந்து புறப்பட்டார்கள். அன்று ராத்ரி தமஸா நதிக்கரையிலும், ஷஷ்டியில் சீருங்லபேர புரத்திலும், ஸப்தமியில் ஆலமரத்தினடியிலும், அஷ்டமியில் பரத்வாஜாசிரமத்திலும், நவமியில் யமுனாதீர்த்திலும் வஸித்தார்கள். தசமியில் ராமன் சித்திரகூடத்திற்குப் போவாரென்று குஹனுடைய தூதர்களால் ஸ்மந்திரா அறிந்து அன்று மாலை அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்தார். அன்று ராத்ரி தசரதர் உத்தமகதியடைந்தார். ஏகாதசியில் அவருடைய தேகத்தை எண்ணெய்க் கொப்பரையில் போட்டு வைத்தார்கள், த்வாதசியில் பரதனை அழைத்துவரத் தூதர்கள் புறப்பட்டார்கள். த்ரயோதசி சதுர்தசியில் அவர்கள் பிரயாணம் செய்து, பெளர்ணமாவாஸ்யை ராத்ரியில் கேகயராஜ தானியில் பிரவேஸித்தார்கள். பிரதமையில் பரதன் கேகய நகரத்திலிருந்து அயோத்யைக்குப் புறப்பட்டார். வழியில் ஏழு ராத்ரிகள் தங்கி, எட்டாவது தினத்தில் வெகு வேகமாய் ராத்ரிபகல் ஓயாமல் பிரயாணம் செய்து நவமியில் ஸ்ரீயோதய காலத்தில் அயோத்யையில் பிரவேசித்தார். அன்று தசரதருக்கு ஸம்ஸ்காரம் நடந்தது அன்று முதல் பதினமூன்றாவது தினம் வைசாகுத்த பஞ்சமியிலும் அதற்கு முகல் நாளிலும் பரதன் தசரதருக்கு சிராதம் செய்தார். அந்தத் தேசத்து ஆசாரப்படி, ஷஷ்டியில் அஸ்தி ஸஞ்சயனம் நடந்தது. ஸப்தமியில் வேலைக்காரர்களை அழைத்து வனத்தில் மார்க்கங்களை ஏற்படுத்தும்படி உத்தரவு செய்தார். தசமிவரையில் அந்தக் காரியம் நடந்தது. ஏகாதசியில் பரதன் ராமனிடத்திற்குப் போனார். அன்று ராத்ரி கங்காதீர்த்திலும் த்வாதசியில் பரத்வாஜருடைய ஆசிரமத்திலும் தங்கி த்ரயோதசியில் ராமனைத் தரிசித்தார். சதுர்தசி பெளர்ணமாவாஸ்யை பிரதமை இம்மூன்று தினங்களும் பரதன் ராமனுடன் வஸித்து, வைசாகுக்குள் த்விதியையில் அயோத்யைக்குப் புறப்பட்டு, சதுர்த்தியில் அந்த நகரத்தில் பிரவேசித்தார். பஞ்சமியில் ராமன் சித்திரகூடத்திலிருந்து புறப்பட்டு அத்ரியின் ஆசிரமம் முதலிய இடங்களில் வஸித்துக்கொண்டு, பிறகு பஞ்சவடியில் தங்கிப் பதினமூன்று வர்ஷங்களைக் கழித்தார். பதினான்காவது வர்ஷம் சைத்ர மாஸத்தில் ராவணன் ஸீதையை அபகரித்தான். வைசாகத்தில் ராமன் ஸ்கீவனைக் கண்டார். ஆஷாட மாதத்தில் வாலீவதம். ஆச்வயுஜி மாஸத்தில் வானர ஸேனைகளைத் தருவித்தது, பால்குன மாஸத்தில் ராமன் ஸமுத்திரக் கரையில் பிராயோபவேசம் செய்தார். பால்குன சுத்த சதுர்தசியில் வானரர்கள் லங்கையைக் கொளுத்தினார்கள். அமாவாஸ்யையில் ராவணவதம், பதினைந்தாவது வர்ஷம் சைத்ர சுத்த பிரதமையில் ராவணனுக்கு ஸம்ஸ்காரம் நடந்தது. த்விதியையில் விபீஷண பட்டாபிஷேகமும், ராமன் ஸீதையைச் சேர்த்துக்கொண்டதும், தேவதைகள் அனுகூலித்ததும் நடந்தன. திருதியையில் லங்கையைவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சதுர்த்தியில் கிஷ்கிந்தையில் தங்கிப் பஞ்சமியில் பரத்வாஜாசிரமத்தில் வஸித்தார். ஷஷ்டியில் நந்திக்கிராமத்திற்குப் போய் ஜடையை நீக்கி அயோத்யையில் பிரவேசித்தார். ஸப்தமியில்: புஷ்யநகடித்திரத்தில் சுபமுகூர்த்தத்தில் ஸ்ரீராமசுத்திரன் பட்டா பிஷேக மஹோதஸவம் பெற்றார்.)

பிறகு ராமன், “ஸ்வாமி! அயோத்யையிலும் கோஸலாராஜ்யத்திலும் எல்லோரும் ஷேஷமாயிருக்கிறார்களா? வியாதி பஞ்சம்: வெள்ளம் முதலியவைகளில்லாமல் ஸகலப் பிராணிகளும் ஸுகமாக வஸிக்கின்றனவா? பரதன் பிரஜைகளைத் தர்மமாய்ப் பரிபாலித்து வருகிறானா? சக்கரவர்த்தியின் பார்யைகள் ஸுகமாய் ஜீவித்திருக்கிறார்களா?” என்று கேட்டார், அதற்குப் பரத்வாஜர் வெகு ஸந்தோஷமாய்ப் புன்சிரிப்புடன், “ராம! பரதன் தபஸ்விகளின் வ்ரத்தை

அனுஷ்டித்துக் கொண்டு ஐடைமுடியுடன் தேகமெங்கும் அழுக்கடைந்து உன் வரவை பிரதி க்ஷணமும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு, உன் பாதுகைகளை முன்னிட்டு ராஜ்யபாரம் செய்து வருகிறான். உன் வீட்டில் எல்லோரும் ஸௌக்யமாய் இருக்கிறார்கள். முன்பு நீ இங்கே வந்தபொழுது மான்தோல் மரவுரியுடன் தண்டகாரணியத்தில் பிரவேசிக்க ஸித்தமாயிருந்தாய். உனக்கு நியாயமாய்க் கிடைக்கவேண்டிய ராஜ்யத்தைக் கைவிட்டு, பிதிரு வாக்யபரிபாலனமென்ற தர்மத்தையே கைபற்றி, ஐசுவரியங்களையும் வெறுத்து, லக்ஷ்மணனுடனும் ஸீதையுடனும் கால்நடையாய் இங்கே வந்தாய். பால்யம் முதல் சிரேஷ்டமான போகங்களையும் ஸுகங்களையும் அனுபவித்து வந்து, அவைகளை விட்டு, ஸ்வர்க்க வாஸிகள் புண்யம் குறைந்தவுடன் அங்கிருந்து பூலோகத்தில் விழுவதுபோல், இந்த நிர்மானுஷ்யமான வனத்தில் கைகேயியின் வார்த்தையால் வஸித்துக்கொண்டு, பழங்களையும் கிழங்குகளையும், புஜித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பார்க்க என் மனம் வருத்த மடைந்தது. இப்பொழுது நீ உத்தேசித்த காரியம் நிறைவேறி, உன் சத்ருக்களை நாசம் செய்து, மித்ரர்களாலும் பரிவாரங்களாலும் சூழப்பட்டு, ஜயசாலியாய் அயோத்யைக்குப் போவதைப் பார்க்க எனக்கு எல்லையற்ற ஆனந்தமுண்டாகிறது. உனக்கு நேர்ந்த ஸுகதுக்கங்கள்யாவும் எனக்குத் தெரியும். பிராம்மணர்களையும் தபஸ்விகளையும் ரக்ஷிப்பதாக பிரதிக்கை செய்து ஜனஸ்தானத்தில் கரன் முதலிய ராக்ஷஸர்களைக் கோரயுத்தத்தில் வதம் செய்ததும் மாரீசன் மான்வேஷம் தரித்து உங்களை வஞ்சித்ததும்; சீதையை ராவணன் அபகரித்ததும்; நீங்கள் கபந்தனைக் கொன்றதும்; பம்பைக்கு சென்று ஸுக்ரீவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்ததும்; வாலியை ஸம்ஹரித்ததும்; வானரர்கள் ஸீதையைத் தேடினதும்; மாருதியின் அப்புதமான காரியங்களும்; ஸீதையைக் கண்டு பிடித்ததும்; நளனால் ஸேதுவைக் கட்டுவித்ததும்; வானரர்கள் லங்கையைக் கொளுத்தினதும்; ஸகலப் பிராணிகளையும் உபத்திரவித்த ராவணன் புத்திரமித்திர பந்து பரிவாரங்களுடன் யுத்தத்தில் மடிந்ததும்; தேவதைகள் பிரஸன்னமாகி உனக்கு வரம் கொடுத்ததும்; என் தபோமஹிமையால் இங்கிருந்தே பார்க்கப் பட்டன. நானும் உனக்கு வரம் கொடுக்கிறேன். இன்று இந்த ஆரமத்தில் தங்கி என்னால் உபசரிக்கப்பட்டு, நாளை அயோத்யைக்குப் போகலாம்” என்றார்.

ராமன் அவருடைய வார்த்தையைத் தலைவணங்கி அங்கீகரித்து, “இங்கிருந்தே ஆஞ்ஜநேயரை அனுப்பிப் பரதனுக்கு என் வரவைத் தெரிவிக்கலாம்” என்று முடிவு செய்து ஸந்தோஷமடைந்து, “மஹரிஷே! நானும் என் மித்திரர்களும் அயோத்யைக்குப் போகும் வழியில் விருக்ஷங்கள் புஷ்பங்களாலும் பழங்களாலும் செழிக்கவேண்டும். தேன் தாரைதாரையாய்ப்

பொழிய வேண்டும்” என்று யாசித்தார், பரத்வாஜர் “அப்படியே ஆகட்டும்” என்று சொல்ல, அயோத்யைக்குப் போகும் வழியில் இருபுறத்திலும் மூன்று யோஜனைவரையிலுள்ள விருஷங்கள் ஸ்வர்க்கலோகத்து விருஷங்களைப் போலாயின. பழமில்லாத மரங்கள் பழுத்துக் குலுங்கின; புஷ்பமில்லாத மரங்கள் புஷ்பத்தால் தலைவணங்கின; உலர்ந்து பட்டுப் போன மரங்கள் மறுபடியும் தளிர்ந்தன. மரங்களிலிருந்து தேன் தாரை தாரையாக பெருகிற்று. அதைக் கண்டு ஸகல வானரர்களும் அளவற்ற ஆனந்தமடைந்தார்கள். அமிருதத்தைப்போல் ருசியுள்ள அந்தப் பழங்களை வேண்டியவரையில் தின்று, தேனைக் குடித்து ஸ்வர்க்கவாஸிகளைப் போல் ஸுகித்தார்கள்.

தத: ப்ரஹ்ருஷ்டா: ப்லவகர்ஷபாஸ்டேத.
பஹூத் தீவ்யாந் பலாந் கைவ |
காமாநு பரபர்தந்தி ஸஹஸ்ரபாஸ்டேத
முதாத்வீதா: ஸ்வர்கஜீதோ யதேவ || (௨௨)

ஸ-128: ஹனுமானைப் பரதனிடத்திற்கு அனுப்பினது

அய்யாத்யாம் சூ ஸமாஸாக்ய சீத்தயாமாஸ ராகவ: |
ப்ரியகாம: ப்ரியம் ராம: ததஸ்த்வரீத விக்ரம: || (1)

பிறகு ராகவன் அயோத்யையைப் பற்றி நினைத்து மாருதியை அழைத்து, “நீ இங்கிருந்து அதிசீக்கிரமாக அயோத்யைக்குச் சென்று, கௌஸல்யை முதலிய ராஜஸ்தீர்கள் ஸுகமாயிருக்கிறார்களா என்று தெரிந்துகொள். சிருங்கிபேரபுரத்திலிருக்கும் குஹனைக் கண்டு கேஷமம் விசாரித்தேனென்று சொல். நான் கவலையற்றுச் சத்ருக்களை ஜயித்து உத்தேசித்த காரியத்தை முடித்தேனென்று கேட்டு அவன் மிகவும் ஸந்தோஷிப்பான். எனக்கு அவனிடத்தில் வைத்த பக்தியாலும், எனக்கு அவனிடத்திலுள்ள பிரீதியாலும், அவனை இஷ்வாகுவம்சத்தில் பிறந்த ராஜகுமாரனைப் போல் எனக்கு ஸமமாக எண்ணுகிறேன். அவன் அயோத்யைக்குப் போகும் மார்க்கத்தையும் பரதனுடைய கேஷம ஸமாசாரத்தையும் உனக்குத் தெரிவிப்பான். நானும் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் கேஷமமாக வந்து சேர்ந்தோமென்று பரதனிடத்தில் தெரிவித்து, நான் அவனுடைய கேஷமத்தை விசாரித்ததாகச் சொல். பிதிருவாக்ய பரிபாலனம் செய்ததையும், ராவணன் ஸீதையை பலாத்காரமாய் அபகரித்ததையும், ஸுகீவனுடன் ஸ்நேஹம் செய்ததையும், வாலியை யுத்தத்தில் கொன்றதையும், வானரர்கள் ஸீதையைத் தேடினதையும், ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கையில் சீதையைக் கண்டதையும், ஸமுத்திரக்கரையில் நான் பிராயோபவேசம் செய்ததையும், நளனால் அணை கட்டுவித்ததையும், ராவணாதிகளை ஸம்ஹரித்ததையும், இந்திரன், பிரஹ்மா, வருணன் முதலியவர்கள் எனக்கு வரம் கொடுத்ததையும், (இறந்த வானரர்களைப் பிழைக்கச் செய்ததில் பிரஹ்மாவும் வருணனும்: இந்திரனுக்கு அனுமதிகொடுத்து ஸஹாயம் செய்தார்களென்று தெரிகிறது.) பரமசிவனுடைய அனுக்ரஹத்தால் நான் தசரத சக்ரவர்த்தியை ஸந்தித்ததையும், நான் அங்கே வந்திருப்பதையும் அவனுக்கு மெதுவாய்ச் சொல். நேற்றுச் சதுர்த்தியுடன் பதினான்கு வருடங்கள் முடிந்துவிட்டபடியால் நான் வரவில்லையென்றெண்ணிக் கொண்டு, அக்னியில் பிரவேசிப்பான். நான் வந்த ஸமாசாரத்தைத் திடீரென்று சொன்னால் ஸந்தோஷம் தாங்காமல் அபாயம் நேரிடும். ராக்ஷஸர்களும், விபீஷணனும், வானரர்களும் ஸுகீவனும் என்னுடன் வந்திருப்பதாகச் சொல். அப்பொழுது அவனுடைய முகத்தில்

ஸந்தோஷம் வெளிப்படுகிறதா? துக்கம் வெளிப்படுகிறதா? இன்னும் என் விஷயத்தில் அவனுடைய அபிப்பிராயம் என்னவென்று ஜாக்கிரதையாய்ச் தெரிந்துகொள். ‘ராமன் ஸகல சத்ருக்களையும் ஜயித்து, அளவற்ற கீர்த்தியடைந்து, தன் எண்ணங்கள் நிறைவேறி, மஹாபலவான்களான மித்ரர்களுடன் வந்திருக்கிறார்’ என்று சொல். அப்பொழுது அவன் மனத்திலுண்டாகும் எண்ணங்களை முகஜாடையாலும் இங்கிதங்களாலும் சேஷ்டைகளாலும் அறி. ‘நீயே இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டுவா!’ என்று நான் சொன்னால் பரதன் அதற்கு ஸம்மதிக்கிறானா இல்லையா, என்று நான் பரீக்ஷித்துப் பார்க்கவேண்டும். அப்படி இல்லாவிட்டால், ‘லோகத்தில் உடன் பிறந்தவர்களெல்லோரும் பரதனைப் போலாவார்களா’ என்ற என் ஸ்வபாவத்திற்கும், ‘உத்தமமான ராஜ லக்ஷணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட ராமனுடைய பாத கமலங்களை என் சிரஸில் பக்தியுடன் தரிக்கிறவரையில் எனக்கு ஆறுதலில்லை’ என்ற அவனுடைய ஸ்வபாவத்திற்கும் பேதமுண்டாகும். இப்படி அவனை ஏன் பரீக்ஷிக்கவேண்டுமென்றால், குல பரம்பரையாய்த் தனக்குக் கிடைத்த இந்த ராஜ்யம் ஸகல போக போக்யங்களாலும் சதுரங்க ஸைன்யங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கையில், இதை ஆண்டனுபவிக்க வேண்டுமென்று யாருக்குத்தான் ஆசையுண்டாகாது? முன்பு தான் இந்த ராஜ்யத்தை ஒப்புக் கொள்ளவே மாட்டேனென்று ஆக்ஷேபித்தான். ஆனாலும், பதினான்கு வர்ஷங்கள் வரையில் என்னைப் பார்க்காமலிருந்து இப்பொழுது என்னைக் கண்ட ஆனந்தப் பெருக்கால் ‘நீயே இந்த ராஜ்யத்தை ஆண்டு வா’ என்று நான் சொன்னால் ஒப்புக்கொள்கிறானா? வேண்டாமென்கிறானா? ஒப்புக்கொண்டால் முன்பு என் வார்த்தைக்குக் கட்டுப்பட்டு இவ்வளவு காலம் ஆண்டுவந்த இந்த ராஜ்யத்தை அவனே இனிமேலும் ஆண்டு வருவதில் எனக்குப் பரம ஸம்மதம். எனக்கு அபிஷேகம் செய்து பார்த்தனுபவிக்காமல் என் பிதா பரலோகமடைந்தார். நானாவது பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்து பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிறேன். நான் அயோத்யையை விட்டு வரும்போது பரதனுக்கு அபிஷேகம் செய்து பார்த்துவிட்டுப் போகலாமென்று மெள்ளத் தயங்கி நடந்தேன். நான் ராஜ்யத்தை விட்டுப் போவதற்கு வருத்தப்படுகிறேனென்று கைகேயி அர்த்தம் செய்து கொண்டாள். இவ்வளவு காலம் வரையில் இந்த ராஜ்யத்தை ஸ்வதந்திரமாய் ஆண்டு அனுபவித்து வந்த பரதனுக்கு இதில் பற்றிருக்கிறதாவென்று பரீக்ஷித்துப் பார்த்து, அவ்விதமான ஆசையிருந்தால் நாங்கள் இங்கிருந்து அயோத்யையை நோக்கி வெகு தாரம் செல்வதற்கு முன் நீ திரும்பி வந்து என்னிடத்தில் தெரிவிக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நீ அங்கேயே இரு” என்றார். (ராமனுக்குப் பரதனுடைய அந்தரங்கம் நன்றாய்த்

தெரியும். ஆனால் தனக்கு அத்யந்தம் பிரியமானவனையும் அடிக்கடி பரீக்ஷிக்க வேண்டுமென்ற ராஜநீதியை அனுஸரித்துப் பரதனிடத்தில் ஸந்தேகம் கொண்டவர் போல் பேசினார். தான் திடீரென்று பரதனுக்குத் தரிசனம் கொடுத்தால் அந்த ஆனந்தம் தலைக்கேறி அபாயம் நேருமென்று ஹனுமானை முதலில் அனுப்பி தான் வருவதைத் தெரிவித்தார்; ராமனுடைய கருத்தை அறிந்த மாருதியும் திரும்பி வந்து ராமனுக்குப் பதில் ஸமாசாரம் சொல்லாமல் பரதனுடன் வந்தார்.)

கருடன் ஸமுத்திரத்திலிருந்து மஹாஸர்ப்பங்களைக் கொத்திக் கொண்டு ஆகாச வீதியில் செல்வதுபோல், உடனே ஆஞ்ஜநேயர் மனுஷ்ய ரூபத்தடன் அதிவேகமாய் அங்கிருந்து கிளம்பி அயோத்யையை நோக்கி போகையில், கங்கையும், யமுனையும் சேருமிடத்திலுள்ள பிரயாகையைத் தாண்டிச் சிருங்கபேரபுரத்திற்கு வந்து குஹனைக் கண்டு, ஸந்தோஷத்துடன் சுபமான வார்த்தைகளால் “மித்திர! உன் பிரியமான தோழரும் இக்ஷ்வாகு குல திலகரும் வீணாகாது பராக்கிரம முடையவருமான ராகவன் லக்ஷ்மணனோடும் ஸீதையோடும் உன் க்ஷேமத்தை விசாரித்தார். இன்று ராத்ரி பரத்வாஜ மஹர்ஷியின் ஆசிரமத்தில் தங்கி நாளைக் காலையில் அவரிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு இந்த வழியாய் வருவார்” என்றார். பிறகு அங்கிருந்து கிளம்பி, அதிவேகமாய் ஆகாசமார்க்கத்தில் போய், வழியிலுள்ள காடு மலை வனம் முதலியவைகளின் ஸௌந்தரியத்தைக் கவனிக்காமல், பரசுராம தீர்த்தத்தையும் வாலுகிளீ நதியையும், கோமதியையும் அதற்கடுத்த பயங்கரமான பனங்காட்டையும் எண்ணிறந்த ஜனங்கள் ஸந்தோஷமாய் வஸிக்கும் தேசங்களையும், கிராமங்களையும், நகரங்களையும், தாண்டி, வெகு தூரம் போய், நந்திக் கிராமத்திற்கு ஸம்பத்திலுள்ள காடுகளைக் கண்டார், இந்திரனதுடைய நந்தவனமென்ற தோட்டத்தில் தேவர்கள் விளையாடுவதுபோல், ஸ்த்ரீகளும், பாலர்களும், வயது சென்றவர்களும் அங்கே விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அயோத்யைக்கு இரண்டு நாழிகை வழிக்கு அப்புறமுள்ள நந்திக்கிராமத்தில் பரதன் மரவுரி மான்தோல், ஜடைமுடிகளைத் தரித்துக்கொண்டு தேகம் இளைத்து, மனம்வாடி, அழுக்கடைந்து, தபஸ்விகளின் விரதத்தை ஆசரித்துக்கொண்டு, ராமன் எப்பொழுது வருவாரென்று வழி பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் அடக்கி, மௌனமாய் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்து கொண்டு, பிரஹ்மர்ஷிகளின் தேஜஸையுடையவராய், ரகுவீரனுடைய திருவடிகளை முன்னிட்டு பிரஜைகளை தர்மமாய்ப் பரிபாலித்து வந்தார். ஸமர்த்தர்களான மந்திரிகளாலும் சுத்தர்களான புரோஹிதர்களாலும் சூழப்பட்டு, நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் யாதொரு அபாயமுமில்லாமல் ஆண்டு

வந்தார். அவருடைய மந்திரிகள் ஸேனைத் தலைவர்கள் மற்றுமுள்ளோர்கள் அவரைப் போல் தப்ஸ்வி வேஷம், தரித்திருந்தார்கள். ‘தசரத சக்கரவர்த்திக்குப் புத்திரானய்ப் பிறந்து அளவற்ற ஐஸ்வரியத்தை அனுபவித்து வெகு செல்வமாய் வளர்க்கப்பட்டவர்; கேவலம் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு ஸகல ஸுகங்களையும் விட்டுத் தபஸ்விகளின் கடுமையான விரதத்தை அனுஷ்டிக்கையில், நாம் மாத்திரம் போகபோக்யங்களை அனுபவிப்பது நியாயமல்ல’ என்றிருந்தார்கள். ஸகல தர்மங்களின் ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவர்; தர்மமே ரூபமெடுத்து வந்ததோ என்று சொல்லக்கூடியவர். மாருதி பரதனுடைய ஸமீபத்தில் போய் கைகூப்பி வணக்கமாய், “ஸ்வாமி! ‘தசரத புத்திரனான ரகுநாதன் தண்டகாரணயத்தில் தபஸ்வி வேஷத்துடன் சென்றாரே, பதினான்கு வர்ஷங்களான பின் தவறாமல் வருகிறேனென்றாரே, இன்னும் வரவில்லையே’ என்று தாங்கள் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ராமமூர்த்தி, தன் க்ஷேமத்தைத் தங்களுக்குத் தெரிவித்து, தங்களுடைய க்ஷேமத்தை விசாரிக்கிறார். தங்களுக்கு அத்யந்தம் பிரியமான வார்த்தையைச் சொல்லுகிறேன். இதுவரையில் தங்களைப் பிடித்த துக்கத்தை விடுங்கள். அதிசீக்கிரத்தில் ராமனைப் பார்ப்பீர்கள். அவர் ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸர்களை ஸம்ஹரித்து ஜானகியை மீட்டு, தான் உத்தேசித்த காரியங்களை முடித்து, மஹாபலவான்களான மித்திரர்களுடன் வருகிறார். இந்திராணியுடன் கூடன இந்திரனைப் போல், ஜானகி ஸமேதராய் லக்ஷ்மணனுடன் தங்களுக்குத் தரிசனம் கொடுக்கப் போகிறார்” என்றார்

(ஹனுமாருக்கும் பரதனுக்கும் பூர்வ பரீச்சயமில்லாததால் மாருதி அவரை வந்தனம் செய்யவில்லை. அல்லது ‘கைகூப்பி’ என்ற பதத்தால் நமஸ்கரித்தாரென்றும் அர்த்தம் செய்யலாம், அல்லது பரதனிருக்கும் ஸ்திதியைப் பார்த்து, “ஒரு கணம் நான் தாமதித்தால் இவருடைய உயிருக்கு மோசம் வரும், சுவரை வைத்துக் கொண்டல்லவா சித்திரம் எழுத வேண்டும்? ராமன் வருகிறாரென்று சொல்லி இவருடைய உயிரைக் காப்பாற்றுவது முக்கியமேயொழிய நமஸ்காரம் முதலிய மரியாதைகளைப் பின்பு பார்த்தக்கொள்வோம் என்றிருக்கலாம். அல்லது பரதனுடைய துக்கத்தையும் ராமனிடத்தில் அவர் வைத்த பக்தியையும் அவருடைய உத்தம ஸ்வபாவத்தையும் பார்த்து, மெய்மறந்து தடுமாறியிருக்கலாம்).

அந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டவுடன், ‘என் அண்ணன் எப்பொழுது வருவார் அவருடைய முகமண்டலத்தை எப்பொழுது பார்ப்பேன்? அவருடைய பாதங்களை எப்பொழுது நமஸ்கரிப்பேன்’ என்று எல்லையற்ற ஆவல் கொண்டிருந்த பரதன், ஸந்தோஷம் மேலிட்டு மெய்மறந்து பூமியில் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தார். சற்று நேரம் கழித்து பிரக்ஞை தெளிந்து எழுந்து, தனக்குப் பிரியமான வார்த்தையைச் சொன்ன ஆஞ்ஜநேயரை இறுகத் தழுவி,

ஆனந்தக். கண்ணீரால் நனைத்தார். (ராமன் வருகிறாரென்ற ஸமாசாரத்தைக் கேட்டவுடனே இந்த ஸ்திதியை அடைந்த பரதனுக்கு ராமன் திடீரென்று வந்துவிட்டால் என்ன அபாயம் நேருமோ என்று ஸந்தேகித்தே ராமன் ஆஞ்ஜநேயரை அனுப்பினார்.) பிறகு “மனுஷ்ய ரூபத்தைத் தரித்திருந்தாலும் உமது அபார தேஜஸால் நீர் மனுஷ்ய தேவதையா என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எப்படியிருந்தாலும் இருக்கட்டும். என்னிடத்தில் அபார கருணை வைத்து என் பிராணனை ரக்ஷிக்கும் ஸமாசாரத்தைச் சொன்னீர்கள். அதற்குத் தகுந்த வெகுமானத்தை நான் செய்யச் சக்தியற்றவனாயிருந்தாலும் என்னால் இயன்றதைச் செய்கிறேன். அதை ஸந்தோஷமாய்ப் பெற்றுக் கொண்டு என்னை அனுக்ரஹிக்க வேண்டும். லக்ஷம் பசுக்களையும் நூறு கிராமங்களையும் விசேஷ ரூபவதிகளான பதினாறு கன்யைகளையும் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள். அவர்கள் உத்தம ஜாதியில் பிறந்தவர்கள்; நிகரற்ற அழகுள்ளவர்கள்; ஸமஸ்த ஆபரணங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டவர்கள்; சிரேஷ்டமான புத்தியும் நடத்தையுமுள்ளவர்கள்” என்றார்.

பரதன் இப்படி ஆஞ்ஜநேயரிடத்திலிருந்து ராமனுடைய வரவைத் தெரிந்துகொண்டு அவரைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை வரவர விருத்தியாக, மாருதியைப் பார்த்து வெகுப் பிரீதியுடன் பின் வருமாறு சொன்னார்.

**நிபரம்ய ராமாகமநம் த்ருபாத்மஜ:
கப்ரஸீரஸ்ய ததத்புதோபமம் |
ப்ரஹ்மஜீதோ ராமதீத் ருக்ஷையாபவத்
புநபர்ச ஹ்ரஹாதீத மப் ரஸீ த்வச: || (45)**

ஸ-129: மாருதி ராமனுடைய விருத்தாந்தத்தை பரதனுக்குச் சொன்னது

பஹுந் நாம வர்ஜாக் கதஸ்ய ஸமஹத்வநம் |
ப்ரருக்ஷாம்யஹம் ப்ரீதிகரம் மம நாதஸ்ய கீர்த்தநம்॥ (1)

மித்தர! என் பிரபு இவ்விபரிருந்து தண்டகாரணயத்திற்குள் பிரவேசித்து அநேக வர்ஷங்களாயின. இப்பொழுதுதான் அவருடைய விருத்தாந்தம் எனக்குத் தெரிந்தது. ஒருவன் உயிருடன் மாத்தரமிருந்தால் ஸுகத்தை அனுபவிக்காமலிருக்க மாட்டானென்ற லோகவார்த்தை என் விஷயத்தில் மிகவும் பொருந்தியிருக்கிறதென்று தோன்றுகிறது. ஆனால், ராகவனுக்கும் வானரர்களுக்கும் எப்படி ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதர எவ்விடத்தில் எந்த பிரயோஜனத்திற்காக இதை எனக்கு விஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல வேண்டும்” என்றார். (இந்த வாக்யத்தால் வானரஸேனை கிஷ்கிந்தையில் கூடினதையும், அவைகளுடன் ராமன் தெற்கே சென்றதையும், பரதன் பொதுவாய்க் கேள்விப்பட்டிருக்கிறானென்று தெரிகிறது. - கோவிந்தராஜீயம். ‘நீர் தேவனா மனுஷ்யனா’ என்று பரதன் ஸந்தேகித்துக் கேட்டவுடன், மாருதி, “நான் வானர ராஜாவான ஸுகீர்வனுடைய மந்திரி; ராகவனுக்குத் தாஸன்” என்று தன் விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவித்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது).

அதைக் கேட்டு ஆஞ்ஜனேயர் ராமனுடைய சரித்திரத்தைச் சொல்ல ஸமயம் வாய்த்ததைப்பற்றி ஆனந்தமடைந்து, “ஸ்வாமி! தங்களுடைய மாதாவிற்குச் சக்ரவர்த்தி வரம் கொடுத்ததும், அதன்படி ராமன் காட்டிற்கனுப்பப்பட்டதும், அவரைப் பிரிந்த துக்கத்தால் மஹாராஜா லோகாந்தரம் அடைந்ததும், தாங்கள் தூதர்களால் அயோத்யைக்கு அழைத்து வரப்பட்டதும், தங்களுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுத்த பொழுது வேண்டாமென்று மறுத்ததும், தங்களுக்கு இந்தப் பூமியை ஆளத்திறமையிருந்தும் சித்திரகூடத்திற்குச் சென்று, ராமனைக் கண்டு, ஸாதுக்களின் ஆசாரப்படி அவருக்கு ராஜ்யத்தை ஸமர்ப்பித்து அயோத்யைக்குத் திரும்பிவரும்படி பிரார்த்தித்ததும், அவர் ஸம்மதிக்காமல் தன் மரவடிகளைக் கொடுத்தனுப்பினதும் தங்களுக்குத் தெரிந்த விஷயமே. (தான் சொல்லப்போகிற விஷயத்தில் நம்பிக்கை உண்டாவதற்காக முன் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிவிக்கிறார்.)

தாங்கள் அயோத்யைக்குத் திரும்பி வந்த பிறகு நடந்ததைச் சொல்லுகிறேன். அந்த வனத்தில் மிருகங்களும் பகைகளும் தபஸ்விகளும் ஸைன்யங்களுடைய நெருக்கத்தாலும் அப்படிப்பட்டவர்களை அதுவரையில் பார்க்காததாலும் மிகவும் கஷ்டப்பட்டபடியால், ராம லக்ஷ்மணர்கள் அங்கிருந்து தண்டகாரண்யத்தில் ப்ரவேசித்தார்கள். யானைகளாலும் ஸிம்ஹங்களாலும் புலிகளாலும் இதர குரூர மிருகங்களாலும் பயங்கரமாய், மனுஷ்ய ஸஞ்சாரமில்லாமல் கண்ணுக் கெட்டின வரையில் வியாபிக்கும் அந்த வனத்தில் செல்லுகையில், விராதனென்ற ஒரு ராக்ஷஸன் அவர்களை எதிர்த்தான். அவனைக் கொன்று ஒரு பெரிய குழியை வெட்டி அதில் புதைத்தார்கள். ராமன் அன்று ஸாயங்காலத்தில் சரபங்கருடைய ஆசிரமத்தில் தங்க, அவர் உத்தமலோகத்தை அடைந்தவுடன் அங்கிருந்து புறப்பட்டு ஸகல ரிஷிகளையும் நமஸ்கரித்து, ஜனஸ்தானத்திற்குப் போனார். அங்கே சூர்ப்பணகையென்ற ராக்ஷஸி தன்னைப் பாரியையாக அடைய வேண்டுமென்று ராமனை நிர்ப்பந்திக்க அவளுடைய காதுகளையும் மூக்கையும் கத்தியால் அறுத்தார். அவள் தன் பந்துக்களான கர தூஷணர்களிடத்தில் போய்முறையிட, அவர்கள் பதினலாயிரம் ராக்ஷஸ ஸைன்யத்துடன் ராமனை எதிர்த்தார்கள். அவர்கள் மஹாபலவான்கள்; மஹா வீரியசாலிகள்; யாக்யக்ருங்களையும் தபஸையும் கெடுப்பவர்கள், அவர்களை ரகுவீரன் ஒண்டியாய் ஒரு யாமத்தில் தீஷ்ணமான பாணங்களால் ஒருவர் பாக்கியில்லாமல் யமலோகத்திற்கு அனுப்பினார். பிறகு சூர்ப்பணகை ராவணனிடத்தில் போய் முறையிட, ராக்ஷஸாதிபதி தண்டகாரண்யத்திற்கு வந்து, மாரீசனைப் பொன் மானக்கி, ராம லக்ஷ்மணர்களுடைய ஆசிரமத்திற்கு முன் விளையாடச் செய்தான். ஸீதை, 'நாத! இந்த மான் வெகு அழகாயிருக்கிறது; இதைப் பிடித்துத் தாருங்கள். ஆசிரமத்தில் கட்டியிருந்தால் விநோதமாயிருக்கும்' என்று ராமனைப் பிரார்த்தித்தாள். அப்பொழுது ராமன் ஆயுதபாணியாய் அந்த மானைத் துரத்திக் கொண்டு வெகுதூரம் சென்றார். மாரீசன் சாகும் தருணத்தில் ராமனைப்போல் 'ஹா லக்ஷ்மண! ஹா ஸீதே!' என்று அலற, ஸீதை ராமனுக்கு ஆபத்து நேர்ந்ததென்றெண்ணி லக்ஷ்மணனை அனுப்பினாள். அந்த ஸமயம் பார்த்து தசக்ரீவன் ஆசிரமத்தில் நுழைந்து, ஸீதையை பலாத்காரமாய் அபகரித்து, ரோஹிணி நக்ஷத்திரத்தைப் புதன் ஆக்ரமிப்பது போல், ஆகாச மார்க்கமாய்ச் செல்லும்பொழுது தசரத சக்கரவர்த்திக்குப் பரம மித்ரனான ஜடாயு அவனைத் தடுத்து கோரயுத்தம் செய்தார். அவரை ஜயித்துக் காயப்படுத்தி மறுபடியும் ஆகாச மார்க்கமாய் லங்கையை நோக்கிப் போகும்பொழுது, ரிஷ்யமுகபர்வதத்தில் உட்கார்ந்திருந்த நானும் ஸுக்ரீவனும் மற்ற வானரர்களும் ஒரு ராக்ஷஸன் விமானத்தில் திவ்ய ஸௌந்தரியமுள்ள ஒரு ஸ்திரீயை எடுத்துப் போவதையும், அவள், 'ராம! ராம!' என்று கதறுவதையும் கண்டு

ஆச்சரியமடைந்தோம். பிறகு ராவணன் லங்கைக்குச் சென்று ஸீதையைத் தன் அரண்மனையில் வைத்துப் பலவிதமாய் ஸமாதானம் செய்து தன் இஷ்டத்திற்கிணங்கும்படி பிரார்த்தித்தான். ஸீதை துரும்பாக அவனை நினைத்து லக்ஷ்மன் செய்யாமல் ராமனிடத்திலேயே நாடின மனமுடையவளாயிருந்தாள். ராவணன் அவளை அசோகவனத்தில் வைத்து ராக்ஷஸிகளைக் காவலாக ஏற்படுத்தினான்.

அதற்குள் ராமன் மாரீசனைக் கொன்றுவிட்டு ஆசிரமத்திற்குத் திரும்பி வந்து பார்க்கையில் சீதையைக் காணாமல் தேடிக்கொண்டு போனார். ஜடாயு காயம் பட்டு கிடப்பதைக் கண்டு வருத்தமடைந்து, அவரால் நடந்த விருத்தாந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு. அவருக்குத் தகன ஸம்ஸ்காரங்களைத் தானே செய்தார். பிறகு ஸீதையைத் தேடிக்கொண்டு ராமலக்ஷ்மணர்கள் கோதாவரிக்கரைகளிலும் வனங்களிலும் அலைந்து, ஒரு காட்டில் கபந்தனென்ற ராக்ஷஸனைக் கண்டார்கள். அவனைக் கொன்று அவனுடைய வார்த்தையால் ரிச்யமுகபர்வதத்திற்குப் போய் ஸுக்ரீவனைக் கண்டார்கள், ஒருவரையொருவர் பார்த்தவுடன் அபாரமான பிரீதியுண்டாயிற்று. ஸுக்ரீவன் தன் தமையனான வாலியால் ராஜ்யத்திலிருந்து துரத்தப்பட்டு ஸகல திக்குகளிலும் ஓடி, முடிவில் ரிச்யமுகபர்வதத்திற்கு வந்து மதங்கரிஷயின் ஆசிரமத்தில் ஒளிந்திருந்தான். ராமனும் ஸுக்ரீவனும் தங்களுடைய விருத்தாந்தத்தை தெரிவித்த பிறகு அவர்களுக்கு ஸ்நேஹம் விருத்தியாயிற்று, பிறகு ராமன் மஹாபலவானான வாலியைக் கொன்று ஸுக்ரீவனை வானராதிபதியாய்ச் செய்தார், அவன் ராமனுடைய பார்வையிருக்குமிடத்தைக் கண்டு பிடிப்பதாய் அவருக்குப் பிரதிக்கை செய்திருந்தான். அப்படியே பத்து கோடி வானரர்களை நான்கு திக்குகளிலும் அனுப்பினான். அதில் தெற்கே சென்ற நாங்கள் விந்திய மலைச்சாரல்களில் அலைந்து திரிந்து வெகுகாலம் கழித்தோம். பிறகு லங்காதீபத்தில் ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறாளென்று ஜடாயுவின் தமையனான ஸம்பாதி தெரிவித்தான்.

என்னுடனிருந்த வானரர்கள் அங்கே எப்படிப் போவதென்று மனம் தளர, நான் நூறு யோஜனையுள்ள ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி லங்கைக்குப் போய், அசோகவனத்தில் ஸீதை தனியாகத் தேகம் இளைத்து அழுக்குப்படிந்து மனம்வாடி ராக்ஷஸிகளுக்கு நடுவில் ஒற்றை வஸ்திரத்துடன் ஸந்தோஷமற்று ராமனையே தியானித்துக் கொண்டிருக்கக் கண்டேன், அவளிடத்தில் நடந்த விருத்தாந்தங்களைத் தெரிவித்து, ராமன் என்னிடத்தில் அடையாளமாய்க் கொடுத்த மோதிரத்தை ஸமர்ப்பித்து, அவ்விருவர்க்கும் ரஹஸ்யமாய் நடந்த ஸகல விஷயங்களை அடையாளமாய்ச் சொல்லி என்னை நம்பச்செய்தேன்.

அவளுடைய பதிலைத் தெறிந்து கொண்டு, சூடா மணியை அடையாளமாகப் பெற்றுக்கொண்டு, மறுபடியும் ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டி, வானரர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தி, ராமனிடத்தில் அந்தச் சூடாமணியைக் கொடுத்து, ஸீதையின் பதிலைத் தெரிவித்தேன். மரணமடையப்போறவனுக்கு அமிருதபானம் கிடைத்தது போல் ஸீதை உயிரோடிருக்கிறாளென்று கேட்டு, ராமன் உயிர் பெற்றார்.

ராகவன் பிரளயகாலத்தில் ஸகல லோகங்களையும் நாசம் செய்யும் ஸூரியனைப்போல் சத்ருக்களை ஸம்ஹரிக்க நிச்சயித்து வானர ஸையங்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு ஸமுத்திரக் கரைக்கு வந்து நாளால் அணைகட்டுவித்தார். அதன் வழியாய் லங்கைக்குப் போய் அதை முற்றுகையிட்டு, நீலன் பிரஹஸ்தனையும், ராகவன் கும்ப கர்ணனையும் ராவணனையும், லக்ஷ்மணன் இந்திரஜித்தையும் கொன்றார்கள். பிறகு இந்திரன், வருணன், யமன், பரமசிவன், தசரதசக்ரவர்த்தி, தேவர்ஷிகள் முதலியவர்களை ஸந்தித்து, அவர்களிடத்திலிருந்து வரங்களைப் பெற்று, இறந்த வானரர்களைப் பிழைப்பித்து, அவர்களுடன் புஷ்பகவிமானத்தில் அமர்ந்து கிஷ்கிந்தைக்கு வந்தார். கங்கைக் கரையில் பரத்வாஜாசிரமத்தில் இன்று வஸிக்கிறார். நாளைய தினம் புஷ்யயோகமானதால் அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் தங்களை ஸந்திப்பார்” என்றார். இப்படி ஹனுமார் சொல்லக்கேட்டுப் பரதன் கைகூப்பி, ராமனை மனத்தால் வணங்கி, “ஆஞ்ஜநேய! வெகு நாளாய் நான் எண்ணியிருந்த கோரிக்கைகள் இன்று நிறைவேறின” என்று சொல்லி மாருதியின் மனத்தை ஸந்தோஷப்படுத்தினார்.

**ததஸ்து ஸத்யம் ஹநுமத்வஹீன மஹத்
நிபரம்ய ஹ்ருஷ்டோ பரத: க்ருதாஞ்ஜல: |
உவாச வாக்நீம் மநஸ: ப்ரஹ்ரஜ்நீம்
சீரஸ்ய பூர்ண: கஷ்டம மஹநாரத: (59)**

ஸ-130: ராம லக்ஷ்மண பரத

சத்ருக்னர்கள் ஸந்தித்தது

ஸ்ருத்வா ஹ பரமாநந்தம் பரத: ஸத்ய வீக்ரம: |
ஹ்ருஷ்ட மாஜ்ஞாபயாமாஸ பரத்ருக்நம் பரவீரஜா || (1)

இப்படிப் பரமானந்தகரமான வாக்யங்களைக் கேட்டு பரதன், “சத்ருக்ன! வீரசிகாமணே! அயோத்யையில் நாற்சந்திகளிலுள்ள மண்டபங்களும், தேவாலயங்களும், மாலைகளாலும், ஹாரங்களாலும், தோரணங்களாலும், பரிமளத் திரவ்யங்களாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டும், ஸூதர்களும் மாகதர்களும், வைதாளிகர்களும் வாத்யங்களில் நிபுணர்களும், பாடகர்களும், வேச்யைகளும், ராஜமஹிஷிகளும், மந்திரிகளும், ஸேனைத் தலைவர்களும், ஸைன்யங்களும், அவர்களுடைய பத்தினிகளும், பிராஹ்மணர்களும், க்ஷத்திரியர்களும், ஜாதித்தலைவர்களும் ராமனுடைய முகமண்டலத்தைப் பார்த்துக் களிக்க இப்பொழுதே புறப்பட்டும்” என்றான், அப்படியே சத்ருக்னன் கூலியில்லாமல் வேலை செய்பவர்களை அழைத்து, “இங்கிருந்து அயோத்யை வரையில் கொஞ்சம்கூட மேடுபள்ளமில்லாமல் ஒழுங்குபடுத்துங்கள். பனிக்கட்டியைப்போல் குளிர்ந்த ஜலத்தால் எங்கும் தெளிக்க வேண்டும். புஷ்பங்களையும் பொரிகளையும் நான்கு புறங்களிலும் வாரியிறைக்க வேண்டும். வீதிகளில் த்வஜங்களும் கொடிகளும் நாட்டப்பட வேண்டும். ஸூரியோதயம், முதல் ஒவ்வொரு கிருஹமும் விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டும். ராஜமார்க்கத்தில் மாலைகளும் தோரணங்களும் கட்டப்பட்டு, அநேக வர்ணமுள்ள வாஸனைப் பொடிகளால் அங்கங்கே விசித்திரமான கோலங்கள் போடப்பட வேண்டும்” என்றார்.

பிறகு ராஜமஹிஷிகளும், திருஷ்டி, ஜயந்தன், விஜயன், ஸித்தார்த்தன், அர்த்தஸாதகன், அசோகன், மந்த்ரபாலன், ஸுமந்திரன் முதலிய மந்திரிகளும் மதயானைகளில் ஏறி வந்தார்கள். அரசனுக்கு அந்தரங்கமான வேறு சிலர் பெண் யானைகளில் ஏறி வந்தார்கள். பிராஹ்மணர்களும் க்ஷத்திரியர்களும் ஜாதித் தலைவர்களும், ஸைன்யங்களின் ஸ்த்ரீகளும், அவரவர்களுக்குச் தகுந்த குதிரைகள் ரதங்கள் பல்லக்குகள் முதலிய வாகனங்களில் ஏறி வந்தார்கள். எண்ணிறந்த யானை வீரர்களும் குதிரை வீரர்களும் ரத வீரர்களும் காலாட்களும் ஆயுதபாணிகளாய் புறப்பட்டார்கள். தசரதருடைய பார்யைகள் கௌஸல்யையையும் ஸுமித்திரையையும் முன்னிட்டுக் கொண்டு கைகேயியுடன் வாஹனங்களில் நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்தார்கள். (பரதன்

கைகேயியை அலக்ஷ்யம் செய்து அழைக்கவில்லை; ஆகையால், பிறகு புறப்பட்டு, மற்றவர்களுடன் நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்து சேர்ந்தாளென்று தெரிகிறது.) அயோத்யாபுரியில் ஒருவர் பாக்கியில்லால் நந்திக்கிராமத்திற்கு வந்தார்கள். குதிரைகளின் குளம்புகளாலும் ரதங்களின் சக்ரங்களாலும் சங்கம், துந்துபி, பேரிகை முதலிய வாத்யங்களாலும் பூமி நடுங்கிற்று. பிராஹ்மண சிரேஷ்டர்களும், க்ஷத்ரிய தலைவர்களும், வைசிய முக்யர்களும் ஜாதிகளின் நாட்டாண்மைக்காரர்களும் பரதனைப் பின்தொடர், வஸிஷ்டர் முதலிய மந்திரிகள் மாலைகளையும் மோதகங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு வர, சங்கம், போர், துந்துபி, வீணை, மிருதங்கம், புல்லாங்குழல் முதலியவாத்யங்கள் கோஷிக்க, ஸூதமாகதவந்திகள் ஸ்தோத்ரம் செய்து கட்டியம் கூற, பரதன் ராமனுடைய பாதுகைகளைச் சிரஸில் வைத்துக் கொண்டு அவைகளின் மேல் வெண்மையான மாலையால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வெண்குடையைப் பிடித்து, இரு பக்கங்களிலும் தங்கப் பிடிகளுள்ள சாமரங்களை போடச் செய்து நந்திக் கிராமத்திலிருந்து ராகவனை எதிர் கொண்டழைக்கப் புறப்பட்டார். உபவாஸத்தால் தேகம் இளைத்து, பூமியில் படுப்பதால் அழுக்கடைந்து, மரவுரி, மான்தோல், ஜடை முடியுடன் விளங்கும் பரதன், ராமன் வருகிறானென்று கேள்விப் பட்டவுடன் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டார். பிறகு நான்கு புறங்களிலும் பார்த்து, ராமனுடைய பரிவாரங்கள் வராததைக் கண்டு, ஸமீபத்திலிருக்கும் ஆஞ்ஜநேயரை நோக்கி, “இக்ஷ்வாகு குல திலகனான ரகுவீரனைக் காணவில்லையே! குரங்குகளுக்குள்ள சபலபுத்தியை அனுஷ்டித்து, இப்படிச் சொன்னாயா? ராமன் தூரத்தில் வந்தாலும் வானர ஸேனை வரவில்லையே! அவர்கள் காம ரூபிகளானதால் வானர ரூபத்தடன் வராவிட்டாலும் வேறு ரூபங்களையாவது தரித்து வருவார்களல்லவா?” என்றார். மாருதி தாமதப்பட்டதற்குக் காரணத்தைத் தெரிவித்தார். “வானர ஸேனை ஸஞ்சரிக்குமிடங்களிலுள்ள விருக்ஷங்கள் எப்பொழுதும் புஷ்பங்களோடும் பழங்களோடும் தேனோடும் விளங்க வேண்டியதென்று இந்திரனும் பரத்வாஜரும் வரம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் வானரர்கள் அவைகளை யதேஷ்டமாய்ப் புஜித்துக் கொண்டு, மெனள்ள வருகிறார்கள். மேலும் அந்த ரிஷியின் ஆசிரமத்தில் ஸகல ஸைன்யங்களுக்கும் பரிவாரங்களுக்கும் அப்புதமான விருந்து நடந்தது. ஆகையால் கொஞ்சம் தாமதித்து வருகிறார்கள். அதோ வானரர்கள் உத்ஸாஹத்தால் கூச்சலிடும் பயங்கரமான சப்தம் கேட்கப்படுகிறது. இப்பொழுது கோமதீ நதியைத் தாண்டுகிறார்கள். அதோ ஆகாசத்தை மறைக்கும்படியாய்ப் புழுதி கிளம்புகிறது. வாலுகிளீ நதிக்கரையில் வந்திருக்கிறார்கள். வழியிலுள்ள பனங்காட்டில் வானரர்கள் கொஞ்ச நேரம் தங்கிப் பழங்களைப் பறித்துத் தின்றார்களென்று

எண்ணுகிறேன். அதோ புஷ்பகவிமானம் சந்திரனைப் போல் ஆகாசத்தில் தெரிகிறது. பிரஹ்மாவால் நிர்மிக்கப்பட்டுக் குபோனுக்குக் கொடுக்கப் பட்டது; மனோவேகமுள்ளது; பாலஸூரியனைப் போன்ற காந்தியையுடையது; ராமன், ராவணனையும் ராக்ஷஸ் வீரர்களையும் யுத்தத்தில் கொன்று இந்த விமானத்தை அடைந்தார்” என்றார்.

அதற்குள் ராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும், ஸுக்ரீவனும், விபீஷணனும், விமானத்தில் விளங்கிக்கொண்டு, ஸமீபத்தில் வரக் கண்டு, ஸ்த்ரீகளும், சிறுவர்களும் வயது சென்றவர்களும், “அதோ நமது ராமன் வந்துவிட்டார்” என்று பரமானந்தமடைந்து, ஸகல திக்குகளும் நடுங்கும்படி ஆரவாரித்தார்கள். தங்களுடைய வாஹனங்களிலிருந்து இறங்கிப் பூமியில் நின்று கொண்டு, ஆகாசவீதியில் பூர்ணசந்திரனைப் போல் புஷ்பக விமானத்தில் பிரகாசிக்கும் ராம மூர்த்தியைக் கண்டார்கள். பரதன் தலைமேல் கைகூப்பி, ஆனந்தபாஷ்பம் பெருகும் நேத்திரங்களால் ராகவனைப் பார்த்து, ‘பதினாலு வர்ஷங்கள் முடிந்தவுடன் அவசியம் திரும்பி வருகிறேன்’ என்று செய்த பிரதிக்கொ நிறைவேற்றினதற்காக ராமனைக் கொண்டாடினர், பிரஹ்மா மனத்தால் ஸிருஷ்டித்த புஷ்பக விமானத்தில் புண்டரீகாக்ஷன் ராமன், வஜ்ராயுதத்தை தரித்த தேவேந்திரனைப் போல் விளங்கினார். ராமன் அந்த விமானத்தின் முன்பாகத்தில் வர, பரதன் மிகவும் வணக்கமாய் மேருபர்வதத்தில், ஜ்வலிக்கும் ஆதித்யனைப் போன்ற தன் தமையனுக்கு வந்தனம் செய்தார். பிறகு அந்த விமானம் ராமனுடைய உத்திரவால் பூமியில் தங்கிற்று. பரதன் அதில் ஏறி ராமனுக்கருகில் போய் மறுபடியும் நமஸ்கரித்தார். அநேக வர்ஷங்களாய்ப் பார்க்காமலிருந்த தன் அருமைத் தம்பியை வாரியெடுத்து, ராமன் மடியில் உட்கார வைத்து, பிரியமாய் ஆலிங்கனம் செய்தார். பிறகு லக்ஷ்மணன் தன்னை நமஸ்கரிக்க, பரதன் அவரை ஆலிங்கனம் செய்து, ஸீதையை நமஸ்கரித்தார். (லக்ஷ்மணன் நமஸ்காரஞ் செய்ய வருவதைக் கண்டு ராமனிருக்கும் பொழுது அது தனக்குத் தகாதென்று பரதன் தடுத்ததாகச் சிலர் எண்ணுகிறார்கள். லக்ஷ்மணன் நமஸ்காரம் செய்த பிறகு பரதன் ஸீதையை நமஸ்கரித்தாகச் சொல்லியிருக்கிறபடியால் ஸீதை வானர ஸ்த்ரீகளுடன் கொஞ்ச தூரத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாகத் தெரிகிறது). பிறகு ஸுக்ரீவன், ஜாம்பவான், அங்கதன், மைந்தன், த்விவிதன், நீலன், ரிஷபன், ஸுஷேணன், நளன், கவாஷன், கந்தமாதனன், சரபன், பனஸன் முதலிய வானர சிரேஷ்டர்களை ஆலிங்கனம் செய்தார். அவர்கள் மனுஷ்ய ரூபத்துடன் அவரை க்ஷேமம் விசாரித்தார்கள். பிறகு பரதன் ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, “எங்கள் நால்வர்க்கும் நீ ஸுஷோதரன்; மித்தரனுடைய லக்ஷணம் உபகாரம் செய்வது; சத்ருவின் லக்ஷணம் அபகாரம் செய்வது” என்று மெச்சினார். பிறகு

விபீஷணனைப் பார்த்து அவனுடைய பந்துக்கள் இறந்ததைப் பற்றித் துக்கம் விசாரித்து ஆறுதல் சொல்லி, “மித்திர! உன் ஸஹாயத்தாலல்லவா ராமலக்ஷ்மணர்களும் வானர சிரேஷ்டர்களும் இந்த அஸாத்யமான காரியத்தைச் செய்து முடித்தார்கள்” என்றார். சத்ருக்ளர் ராமலக்ஷ்மணர்களையும் ஸீதையையும் பரமபக்தியுடன் நமஸ்கரித்தார். பிறகு ராமன் கௌஸல்யையிருக்குமிடத்துக்குப் போய், அவளை விநயத்துடன் ஸாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கரித்து, “அம்மா! நான் தங்களுடைய வார்த்தையை அங்கீகரிக்காமல் வனத்திற்குப் போனதைப் பற்றி என்னிடத்தில் கோபித்துக் கொள்ளக் கூடாது. இதுவரையில் என்னால் விசேஷ துக்கத்தை அனுபவித்தீர்கள். என் அபராதத்தை மன்னிக்க வேண்டும். இந்தக் க்ஷணத்தில் தங்களுக்கு ஸகல கிலேசமும் தீர்ந்தது” என்று ஸமாதானம் செய்தார். பிறகு ஸுமித்ரையையும் கீரத்திசாலியான கைகேயியையும் இதர ராஜ பத்னிகளையும் நமஸ்கரித்து, தன் குலகுருவான வஸிஷ்டர் இருக்குமிடத்திற்குச் சென்று, அவரைப் பிரதக்ஷிணம் செய்து நமஸ்கரித்தார்.

(கைகேயியின் வார்த்தைக்கிணங்கி ராமனை வனத்திற்கனுப்பிப் புத்திர சோகத்தால் உயிரை விட்டதைக் கொண்டு சக்கரவர்த்தி ராமனிடத்தில் வைத்திருக்க பிரீதி வெளிப்படுகிறது. ராமன் காட்டிற்குப் போய் அவரை ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பி வரும்படி பரதன் பிரார்த்திக்காவிட்டால் பரதனுக்கு ராமனிடத்திலுள்ள பரமபக்தியும் பிரீதியும் எப்படித் தெரியும்? ராமன் வனத்திற்குப்போய் ஸீதையை ராவணன் அபகரிக்காவிட்டால், வாயு புத்திரனான ஆஞ்ஜநேயருடைய மஹிமையும். வானராதிபதியான ஸுகீர்வனுடைய ஸ்நேஹமும் எப்படி வெளியாகும்? ரகுவீரன் காட்டிற்குப் போகாமல் அயோத்யையிலிருந்தால் இளைய பெருமாளுக்கு ராமனிடத்தில் சேஷத்வ புத்தியும் ஸகல கைங்கரியங்களையும் தானே செய்யவேண்டுமென்ற ஆசையும் உண்டென்று எப்படி அறிய முடியும்? ஸீதை ராமனுடன் வனத்திற்குப் போய் ராவணனால் அபகரிக்கப்படாவிட்டால் லோகமாதாவென்பதும் பதிவிரதா சிரோமணியென்பதும், எப்படி லோகத் தார்க்குத் தெரியும்? ஆயுதமெடுத்தவர்களுக்குள் நான் ராமனென்று சொல்லும்படியான கோதண்டபாணியின் புஜபலபராக்கிரமம் அவர் வனத்திற்குப் போய், ராவணாதி ராக்ஷஸர்களை வதம் செய்யாவிட்டால் எப்படி வெளிப்படும்? கைகேயி, ராவணாதி ராக்ஷஸர்களில்லாவிட்டால் ஸகல லோகங்களுக்கும் பரமானந்தத்தைக் கொடுக்கும் ராமமூர்த்திக்கும், சத்ருக்களுண்டென்ற ஆச்சரியகரமான விஷயம் எப்படித் தெரியும்? இதெல்லாம் கைகேயி ராமனை வனத்திற்கனுப்பினதால் எல்லோர்க்கும் பிரஸித்தமாயினல்லவா?

ஆகையால் கைகேயி ஸகல ஜீவ கோடிகளுக்கும் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களையும் பகவத் பக்தர்களுடைய மஹிமையையும் வெளியிட்டதால் அபார கீர்த்திசாலியென்று சொல்லத்தகும்).

அப்பொழுது நகரத்து ஜனங்களெல்லோரும் கைகூப்பி, “ராம! தங்களைப் பெற்ற மஹாபாக்யசாலியான கௌஸல்யைக்கு நித்தியானர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் புருஷோத்தம! க்ஷேமமாய் வந்து சேர்ந்தீர்களா?” என்று விசாரித்தார்கள். அவர்களெல்லோரும் கைகூப்புவது, தாமரை ஓடையில் விளங்கும் மொட்டுக்களைப் போலிருந்தது. பிறகு, பரதன் ராமனுடைய பாதுகைகளையெடுத்து, அவருடைய திருவடிகளில் சேர்த்து கைகூப்பி வணக்கத்துடன், “தாங்கள் இந்த ராஜ்யத்தை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்துப் போனீர்கள். ஏதோ எனக்குத் தெரிந்தவரையில் இதை ஆண்டு வந்தேன். இப்பொழுது தங்களிடத்தில் ஒப்புவிக்கிறேன். பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அயோத்யாதிபதியான தாங்கள் தங்களுடைய ராஜ்யத்திற்குத் திரும்பி வந்ததைப் பார்க்கும் படியான பாக்யம் பெற்ற என் ஜன்மம் இன்று ஸபலமாயிற்று. என் ஸகல மனோரதங்களும் நிறைவேறின. பொக்கிஷத்தையும், தான்யசாலையையும், நகரத்தையும், ஸைன்யங் களையும் அரண்களையும் பரிசோதித்துப் பார்க்க வேண்டும். தங்களுடைய தேஜோவிசேஷத்தால் இவை பத்து மடங்கு விருத்தியாயின” என்றார்.

இப்படி அந்த ஸஹோதரர்கள் ஒருவர்க்கொருவர் வைத்திருக்கும் பிரீதியையும் நம்பிக்கையையும் கண்டு, வானரர்களும் விபீஷணனும் ஆனந்தத்தால் கண்ணிர்விட்டு, “நமது குடும்பங்களில் இவ்விதமான ஒற்றுமையில்லாமல் போயிற்றல்லவா” என்று வருத்தப்பட்டார்கள். பிறகு ராமன் பரதனை மடியில் வைத்துக்கொண்டு புஷ்பக விமானத்தில் நந்திக்கிராமத்திற்குச் சென்றார். அங்கே தன் பரிவாரங்களுடன் அதிலிருந்திறங்க, “உத்தமமான விமானமே! உணக்கு உத்திரவு கொடுத்தேன். இனி குபேரனுக்குக் கைங்கரியம் செய்து வா” என்றார். அப்படியே அது வடக்கு திக்கிலுள்ள குபேரனுடைய நகரத்திற்குச் சென்றது. பிறகு ராகவன் வஸிஷ்டரை நமஸ்கரித்து, உத்தமமான ஆஸனத்தில் வீற்றிருக்கச் செய்து, தானும் அவருடன் உட்கார்ந்து அவர்கள் தேவேந்திரனையும் பிருஹஸ்பதியையும் போல் விளங்கினார்கள்.

புரோஷிதன்யாத்ம ஸமஸ்ய ராகவே
ப்ருஷஸ்பதே: பரக்ர இவாமராதீப: |
நிபீத்ய பரிதௌ ப்ருதகாஸதேந பரே
ஸகைஷவ தேததேநாபவீவேபா வீரீயவாந் || (60)

ஸ-131: ராமமூர்த்தியின் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம்

ஸ்ரீரஸ்யஞ்ஜலீ மாதாய கைகேய்யாநந்த வர்தந: |
பயாஜை பரதோ ஜ்யேஷ்டம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம் || (1)

அவதாரிகை

இப்படிப் புஷ்பகவிமானத்தைக் குபேரனுக்கு அனுப்பி விட்டு, பரதனுடைய அனுமதியில்லாமல் அயோத்யையில் பிரவேசிக்கக் கூடாதென்று நினைத்து, நந்திக்கிராமத்தில் ராமன் தங்கியிருந்தார். அயோத்யா நகரத்து ஜனங்களும் அவரைவிட்டுப் பிரிய மனமில்லாமல் அங்கே இருந்தார்கள். கௌஸல்யை முதலிய ராஜ ஸ்த்ரீகளும் ராமனைச் சுழ்ந்திருந்தார்கள். பரதன் அவருடைய முகஜாடைகளாலும் இங்கிதங்களாலும் உட்கருத்தை யறிந்து தன் அபிப்பிராயத்தை வெளியிடுகிறார்.

பரதன் தலைமேல் கைகூப்பி, மஹானுபாவரான தன் தமையனைப் பார்த்துப் பின்வருமாறு சொன்னார், கைகேயி அந்த வார்த்தை களைக் கேட்டு முகம் மலர்ந்து பரமானந்தத்தையடைந்தாள். ('கைகூப்பி' என்றதால் வனவாஸ காலத்தில் சித்ரகூடத்தில் செய்த ப்ரபத்தியை ஞாபகப்படுத்துகிறார். தனக்கு வேறு கதியில்லையென்று தெரிவிப்பதற்காகக் கைகூப்பினார்).

“ஸ்வாமி! தாங்கள் இந்த ராஜ்யத்தை வேண்டாமென்று ஒப்புக்கொண்டு வனவாஸம் செய்ததால், என் மாதாவின் மனத்தை ஸந்தோஷப் படுத்தினீர்கள். பிறகு சித்திரகூடத்தில் இதை என்னிடத்தில் ஒப்புவித்தீர்கள். ஆகையால் தாங்கள் என்னிடத்தில் அடைக்கலமாய் வைத்த கோஸலை ராஜ்யத்தை இப்பொழுது தங்களிடத்தில் மறுபடியும் கொடுத்து விட்டேன். ஆனால் 'நான் கேட்டபொழுது நீ கொடுக்கலாம்; அதுவரையில் வைத்துக் கொண்டிரு; நான் அயோத்யையில் ஸகல போகங்களையும் அனுபவித்துக் கொண்டு ஸுகமாய் வளிக்கிறேன், நீயே ராஜ்யத்தை ஆண்டு வா' என்று சொல்வீர்கள். பூர்ண பலமுள்ள ஓர் எருது தனியாக ஸஹாயமில்லாமல் சுமந்து வந்த வாகனத்தைச் சிறு கன்றுக்குட்டி சுமக்குமா? அப்படியானால் இதுவரையில் எப்படி ஆண்டு வந்தாயென்று கேட்பீர்கள். ஆற்றில் ஜலத்தின் வேகத்தைத் தடுப்பதற்கு மரக்கிளைகள், வைக்கோல், மரம் முதலிய பதார்த்தங்களால்

உறுதியாய் அணைகட்டாவிட்டால், அங்கங்கே. சிறு த்வாரங்கள் ஏற்பட்டு அவைகளின் வழியாய் ஜலம் பிரவாஹித்து முடிவில் அணையை அடித்துக்கொண்டு போவதுபோல் இந்த ராஜ்யபாலனம் ஸுலபமல்ல. ஆளுகிறவனுக்கு உத்தம குணங்களென்ற பலமான அணையில்லாவிட்டால் ராஜ்ய ரஹஸ்யங்கள் சிக்கிரத்தில் வெளிப்படும். ஆனால், 'என்னைப் போல் நீயும் பிரஜைகளை உத்தம குணங்களால் வசப்படுத்தக்கூடாதா?' என்பீர்கள். உத்தம அச்வத்தின் நடைக்கும் கழுதையின் நடைக்கும் உவமையுண்டோ? காக்கை ராஜஹம் ஸத்தைப் போலாகுமோ? தாங்கள் போகும் வழியில் வேறோருவர் அடி வைக்க முடியுமோ? ஆனால், 'நானும் உனக்கு ஸஹாயமாயிருக்கிறேன். நீயே ராஜ்யத்தை ஆண்டு வா' என்பீர்கள். ஒரு குடும்பி தன் வீட்டில் ஓர் உத்தமஜாதி விருக்ஷத்தை வைத்துப் பயிராக்கினான். அது காலக் கிரமத்தில் விசாலமான கிளைகளுடன் அழகான புஷ்பங்களால் நிறைந்து விளங்கிற்று. ஆனால் ஒரு பழமாவது கிடையாது. அப்படியிருந்தால் அதை வளர்த்தவனுக்கு என்ன பிரயோஜனம்? நமது பிதா அறுபதாயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் புத்திரனில்லாமல் அச்வமேதம் புத்திரகாமேஷ்டி முதலிய யாகங்களைச் செய்து தங்களைப் பெற்றார். தாங்கள் லோகோத்தமமான அனந்த கல்யாண குணங்களுடன் வளர்ந்து வந்தீர்கள். இந்த ராஜ்யத்தைத் தங்களிடத்தில் ஒப்புவித்தும் தான் செய்த பிரயத்தனங்களின் பலனை அனுபவிக்கலாமென்று அவர் நினைத்தார். இப்பொழுது ஸகல பூமண்டலத்தையும் தர்மமாய்ப் பரிபாலனம் செய்யத் தகுந்த உத்தம குணங்கள் தங்களிடத்திலிருந்தும், வம்ச பரம்பரையாய் ஜ்யேஷ்ட புத்திரர்களால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்த ராஜ்யத்தைத் தாங்கள் ஆளாவிட்டால் தங்களைப் பெற்று வளர்த்ததின் பிரயோஜனமென்ன? ஸூரியன் மத்யாஹ்னகாலத்தில் ஆகாசவீதியில் பூர்ணகிரணங்களுடன் ஸகல ஜகத்திற்கும் பிரகாசத்தையும் ஆயுளையும் கொடுத்துக் கொண்டு விளங்குவது போல், தாங்கள் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம் பெற்று ஸிம்ஹாஸனத்திலிருந்து எங்களெல்லோருக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுப்பதை நாங்கள் பார்த்து மகிழ்வோம். விடியற்காலத்தில் மதுரமான கானங்களாலும், வாத்ய சப்தங்களாலும், தங்கச்சலங்கைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட உத்தம ஸ்த்ரிகளின் நாட்யங்களாலும், தாங்கள் எழுப்பப் படுவதை நாங்கள் கண்டு மகிழ்கிறோம். ஸகல போகங்களையும் அனுபவிக்க தகுந்தவர்கள் தாங்களே. ஆனால், 'நீங்களும் என்னுடன் பிறந்தவர்களல்லவா? உங்களுக்கும் ராஜ்யபாலனம் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆசையில்லையோ!' என்று கேட்பீர்கள், ஸூரிய சந்திர கிரஹங்களும் நக்ஷத்திரங்களும் உள்ள வரையிலும், இந்தப் பூமியுள்ள வரையிலும் தாங்கள் எங்களைப் பரிபாலனம். செய்து வரவேண்டுமென்பதே எங்களுடைய பிரார்த்தனை!" என்றார்.

ராமன் பரதனுடைய சரணாகதியை அங்கீகரித்து, உத்தமமான ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்தார், பிறகு ஸுகமாயும் சீக்ரமாயும் சாதுர்யமாயும் ஷ்வரம் செய்யக் கூடியவர்களை சத்ருக்னர் தருவிக்க, அவர்கள் ராமலக்ஷ்மண பரதசத்ருக்னர்களுடைய ஜடைகளை நீக்கினார்கள். பரதன், லக்ஷ்மணன், ஸ்கர்வன், விபீஷணன் முதலியவர்கள் ஸ்நானம் செய்த பிறகு விசித்திரமான மாலைகளாலும் பரிமளங்களாலும், வஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும் ராமலக்ஷ்மணர்களைச் சத்ருக்னன் அலங்காரம் செய்வித்தார். தசசதருடைய பத்தினிகள் ஸீதைக்கு ஸகல அலங்காரங்களையும் தாங்களே செய்தார்கள், தாரை முதலிய வானர ஸ்த்ரீகளுக்கு ஸகல அலங்காரங்களையும் ராமனிவிடத்தில் எல்லையற்ற வாத்ஸல்யத்தை வைத்த கௌஸல்யை செய்வித்தாள். பிறகு சத்ருக்னருடைய உத்தரவால் இஷ்வாகு குல ஸாரதியான ஸுமந்திரர், உத்தம அச்வங்கள் பூட்டின ராஜ ரதத்தைக் கொண்டு வந்து நிறுத்தினார். ஸூர்ய மண்டலத்தைப் போல் பிரகாஸிக்கும் அந்த ரதத்தைப் பார்த்து ராமன் ஸந்தோஷமடைந்து, அதில் ஏறினார். ஸ்கர்வனும் ஹனுமானும் மஹேந்திரனைப்போல் தேஜஸால் ஜ்வலித்துக் கொண்டு, நேர்த்தியான வஸ்திரா பரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டு ராமனுடன் போனார்கள். ஸ்கர்வனுடைய பார்யைகளும் ஸீதையும் திவ்யாலங்காரங்களுடன் அயோத்யையைப் பார்க்க ஆசை கொண்டு, அவர்களுடன் போனார்கள்.

பிறகு அயோத்யையில் தசரதருடைய மந்திரிகளும் வளிஷ்டரும் ராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்கு வேண்டிய மங்களத் திரவியங்களை ஸம்பாதித்தார்கள். அசோகன், விஜயன், ஸுமந்திரன் முதலியவர்கள், “ராமனுக்குக் கேஷமமும் ஸுகமம் ஐச்வரியமும் விருத்தியாவதற்கும், இந்த நகரமும் ராஜ்யமும் எப்பொழுதும் மங்களத்தை அடைவதற்கும் வேண்டிய ஸகல சுபக்ரியைகளையும் குறையில்லாமல் செய்ய வேண்டியது” என்று வளிஷ்டரைப் பிரார்த்தித்து, ராமனைப் பார்ப்பதற்காகத் திரும்பி வந்தார்கள். திவ்ய அச்வங்கள் பூட்டின ரதத்தில் மாதவி ஸாரத்யம் செய்ய, தேவகணங்கள் புடைசூழ இந்திரன் வருவதுபோல், திவ்யமான ரதத்தில் ஸுமந்திரர் ஸாரத்யம் செய்ய ஸஹோதரர்களும், வானரர்களும், ராக்ஷஸர்களும், பிரஜைகளும் புடைசூழ ராமசந்திரன் விளங்குவதைக் கண்டார்கள். பரதன் கடிவாளங்களை பிடித்துக்கொண்டு ஸுமந்திரருக்குப் பக்கத்திலிருந்து ஸாரத்யம் செய்து வந்தார். சத்ருக்னன் இக்ஷ்வாகு சக்கரவர்த்திகளுடைய வெண்குடையைப் பிடித்தார். லக்ஷ்மணன் ராமனுக்கு முன் நின்று வெண்சாமரத்தை விசிறினார். ராக்ஷஸாதிபதியான விபீஷணன் மற்றொரு வெண்சாமரத்தை விசிறினான். அப்பொழுது ஆகாச வீதியில் தேவ, கந்தர்வ, யக்ஷ, கின்னர, வித்யாதர, உரக,

கருட, பன்னக, ஸித்த, ஸாத்ய, நாக, மருத்கணங்கள், ராவணா ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்து தங்களுக்கு எல்லையற்ற ஸுகத்தையும் கேஷமத்தையும் கொடுத்ததைப் பற்றி, ராமனைக் கொண்டாடும் மதுரமான த்வனி கேட்கப்பட்டது. மஹாபர்வதத்தைப் போல் மதஜலத்தைப் பெருகவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் சத்ருஜயனென்ற பட்டத்து யானையின் மேல் ஸுக்ரீவன் ஏறி, ஐராவதத்தின்மேல் விளங்கும் இந்திரனைப் போல் பிரகாசித்தான். இதர வானர்கள் மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ஸர்வாபரண பூஷிதர்களாய் ஒன்பதாயிரம் மதயானைகளின் மேல் ஏறிவந்தார்கள். இப்படிச் சங்கம், பேரீ, துந்தபி, வீணை, மிருதங்கம் முதலிய வாத்யகோஷங்களுடன் ரகுவீரன் அயோத்யையை நோக்கிப் போனார். மந்திரிகள் அவரை 'ஜய வீஜயீபவ' என்று வாழ்த்தி, அவரால் உபசரிக்கப்பட்டு, அவரைப் பின் தொடர்ந்து வந்தார்கள். பிரஜைகளாலும், பிராம்மணர்களாலும் மந்திரிகளாலும் சூழப்பட்டு ராகவன், ஆகாசவீதியில் நக்ஷத்திரங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரனைப் போல் பிரகாசித்தார். அவருக்கு முன் அநேகர் மங்கள வாத்யங்களைக் கோஷித்துக்கொண்டு சென்றார்கள். ஸ்வஸ்திகம் முதலிய மதுரமான வாத்யங்களை அநேகர் வாசித்துக்கொண்டு போனார்கள். கன்யைகளும், பிராம்மணர்களும், மஞ்சள் கலந்த அக்ஷதைகளை எடுத்துக் கொண்டு முன்னே போனார்கள். அநேகர் மோதகங்களை எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். உத்தம லக்ஷணங்களுள்ள பசுக்கள் சென்றன. ராமனுக்கும் ஸுக்ரீவனுக்கும் நேர்ந்த ஸ்நேஹத்தையும், வாயுபுத்திரனுடைய பிரபாவத்தையும், வானர்களுடைய பராக்கிரமத்தையும், ராக்ஷஸர்களுடைய பலத்தையும், விபீஷணனுடைய ஸஹாயத்தையும் ராமன் மந்திரிகளுக்கு விஸ்தாரமாய் எடுத்துச் சொன்னார். அதைக் கேட்டு நகரத்து ஜனங்கள் ஆச்சரியமடைந்தார்கள்.

இப்படிப் பேசிக்கொண்டே ஸகல ஸௌக்யங்களும் பொருந்தின ஜனங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட அயோத்யையில் ராமன் பிரவேசித்தார். ஓவ்வொரு வீட்டிலும் மாலைகளாலும் ஹாரங்களாலும் தோரணங்களாலும், கொடிகளாலும், த்வஜங்களாலும், விசித்திரமாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ராமன் பிரஜைகளால் வாழ்த்தப்பட்டு இக்ஷ்வாகு வம்சத்தரசர்கள் வசிக்கும் அரண்மனையில் பிரவேசித்தார். கௌஸல்யை, ஸுமித்ரை, கைகேயி முதலிய ராஜபத்னிகளை நமஸ்கரித்து, பரதனை நோக்கி, “அழகான அசோகத் தோட்டத்துடன் விளங்கும் என் உத்தமமான அரண்மனையில் ஸுக்ரீவன் தங்கட்டும்” என்றார். அவருடைய அபிப்ராயத்தை பரதன் அந்த வார்த்தைகளால் அறிந்துகொண்டு, ஸுக்ரீவனுடைய கையைப் பிடித்து, அந்த அரண்மனைக்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார். பிறகு பரிசாரகர்கள் சத்ருக்னனுடைய உத்தரவால் தீபங்களையும், ஆஸனங்களையும்,

விரிப்புகளையும், படுக்கைகளையும் அந்த அரண்மனையில் கொண்டு போய் வைத்தார்கள். பிறகு சத்ருக்னன், ஸுக்ரீவனைப் பார்த்து, “ப்ரபோ! ராமனுடைய அபிஷேகத்திற்காக வானரர்களை அனுப்புங்கள்” என்றார். நான்கு வானர ச்ரேஷ்டர்களை அழைத்து, ரத்னங்களிழைத்த நான்கு ஸ்வர்ண குடங்களைக் கொடுத்து. “வானரர்களே! பொழுது விடியுமுன் நான்கு திக்குகளிலுள்ள ஸாகரங்களிலிருந்தும், புண்ய தீர்த்தங்களில் இருந்தும் பரிசுத்தமான ஜலத்தைக் கொண்டு வந்து ஸித்தமாயிருக்க வேண்டும்” என்று ஆக்ஞாபித்தான். உடனே மதயானைகளைப் போன்ற வானர வீரர்கள் ஆகாசத்தில் கிளம்பிக் கருடனைப்போல் அதிவேகமாய்ப் போனார்கள். ஜாம்பவான், ஹனுமான், வேகதர்சீ, ரிஷபன் முதலியவர்கள் தங்கக் கலசங்களில் ஐந்நூறு நதிகளிலிருந்து புண்யதீர்த்தங்களைக் கொண்டு வந்தார்கள். ஸுஷேணன் கிழக்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும், ரிஷபன் தெற்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும், கவயன் மேற்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும், நளன் வடக்கு ஸமுத்திரத்திலிருந்தும் ஜலத்தைக் கொண்டு வந்தார்கள். வானரர்கள் ராமனுடைய அபிஷேகத்திற்காகப் புண்ய ஜலங்களைக் கொண்டு வந்தார்களென்றறிந்து, சத்தருக்னனும் மந்திரிகளுக்கும் வஸிஷ்டருக்கும் இதர ஸ்நேஹிதர்களுக்கும் தெரிவித்தார்.

ஸ்ரீராம பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவம்

தத: ஸ ப்ரயதோ வ்ருத்தோ வஸீஷ்டோ ப்ரஹ்மண: ஸஹ |
ராமம் ரத்தமயே பீடே ஸஹஸீ தம் ந்யவேபரயத் ||
வஸீஷ்டோ வாமதேவபர்ச ஜாபாலீரத காபர்யப: |
காத்யாயந: ஸ்யஜ்ஞபர்ச கிளதமோ விஜயஸ்ததா | |
அப்யஷிஞ்சந் நரவ்யாக்ரம் ப்ரஸந்நேந ஸுகந்தீதா |
ஸலீலேந ஸஹஸ்ராக்ஷம் வஸுவோ வாஸவம் யதா ||
ரீத்வீக்பீ: ப்ரஹ்மணா பூர்வம் கத்யாபீர் மந்த்ரீபீஸ் ததா |
யோகத பர்கைவாப் யஷிஞ்சம்ஸ்தேத ஸம்ப்ரஹ்ருஷ்டா: ஸகதகமை: ||

பிறகு, இஷ்வாகு குல சக்கரவர்த்திகளுக்குக் குருவும், தீர்க்காயுலாள்ளவருமான வஸிஷ்ட மஹர்ஷி, இந்திரியங்களையும் மனத்தையும் ஸமாதானம் செய்து ஸகல பிராம்மணர்களுடைய அனுமதியைப் பெற்றுக்கொண்டு, ஸ்ரீராம ஸீதா தேவியுடன் ரத்னமயமான ஸிம்ஹாஸனைத்தில் உட்காரச் செய்தார். தேவேந்திரனே அஷ்டவஸுக்கள் அபிஷேகம் செய்வது போல், வஸிஷ்டர், வாமதேவர், ஜாபாலி, காசியபர், காத்யாயனர், ஸ்யக்ருர், கௌதமர், விஜயரென்ற எட்டு மஹாத்மாக்களும், வேதோந்த மந்திரிங்களை

ஐபித்து, ராமசந்திரனைப் பரிமளதிரவியங்கள் கலந்த புண்ய தீர்த்தத்தால் விதிப்படி, பட்டாபிஷேகம் செய்தார்கள். பிறகு ஸகல ஓளஷதிகளும் ரஸங்களும் கலந்த புண்ய ஜலத்தால் ரித்விக்குகளும், பிராஹ்மணர்களும், கன்யைகளும், மந்திரிகளும், யுத்த வீரர்களும் வர்த்தகத் தலைவர்களும் ரகுவை அபிஷேகம் செய்தார்கள்.

ஆசாசவிதியில் லோகபரலர்களும் தேவகணங்களும் நின்று ஆனந்தமாய்க் கொண்டாடினார்கள். சத்ருக்னன் வெண்குடை பிடித்தார். ஸுகீவன் வெண்சாமரம் போட்டார். இந்திரனால் அனுப்பப்பட்ட வாயுபகவான் எண்ணிறந்த தங்கத் தாமரைப் புஷ்பங்களால் அமைக்கப்பட்ட ஒரு பிரகாசமான மாலையையும், நவரத்தினங்கள் கலந்த ஒரு முத்துஹாரத்தையும் கொண்டு வந்தார். தேவகந்தர்வர்கள் அந்த மஹோத்ஸவ ஸமயத்தில் மதுரமாய்ப் பாடினார்கள். அப்ஸரஸ் கணங்கள் சாதுரியமாய் நாட்டியம் செய்தார்கள். ஸமஸ்த பயிர்களால் பூமி செழித்தது. விருஷங்கள் பழங்களால் நிறைந்தன. புஷ்பங்களிலிருந்து நேர்த்தியான பரிமளம் வீசிற்று. எண்ணிறந்த பசுக்களையும், கன்றுகளையும், காளைகளையும், குதிரைகளையும், முப்பது கோடி தங்க நாணயங்களையும், பலவித ஆபரணங்களையும் வஸ்திரங்களையும் ரகுநாதன் பிராஹ்மணர்களுக்கும் மற்ற ஜாதியார்களுக்கும் கொடுத்தார். நவரத்தினங்களிழைத்து, ஸூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கும் ஒரு தங்க ஹாரத்தை ராகவன் ஸூரிய புத்திரனான ஸுகீவனுக்குக் கொடுத்தார். வாலி புத்திரனான அங்கதனுக்கு நவரத்தினங்களிழைத்த இரண்டு அங்கதங்களை, (அதாவது, தோள் வளைகளை) கொடுத்தார். சந்திர கிரணங்களைப் போல் ஒளி வீசும் ரத்தினங்கள் கலந்த ஒரு முத்துஹாரத்தை ஸீதைக்குக் கொடுத்தார். அவள் இரண்டு உத்தமமான வஸ்திரங்களையும் அநேக ஆபரணங்களையும் பர்த்தாவின் அனுமதியைக் கண்ஜாடையால் அறிந்து ஆஞ்ஜநேயருக்குக் கொடுத்தாள். பிறகு தன் கழுத்திலிருந்து அந்த ஹாரத்தைக் கழற்றி, ஸகல வானரர்களையும் தன் பர்த்தாவையும் ஸீதை அடிக்கடி பார்த்தாள். ராமன் அவளுடைய கருத்தை அறிந்து, “ஸீதே! எவ்விடத்தில் உனக்கு விசேஷ திருப்தியிருக்கிறதோ, எவ்விடத்தில் ஆண்மையும் பராக்கிரமும் புத்தியும் எல்லையற்று விளங்குகின்றனவோ அவனுக்கு இதை வெகுமானமாகக் கொடு” என்றார். உடனே ஸீதை அந்த ஹாரத்தை ஆஞ்ஜநேயருக்குக் கொடுத்தாள். அதனால் ஹனுமான் சந்திரகிரணங்கள் குழ்ந்த வெண்மையான மேகங்களால் விளங்கும் பரவதத்தைப் போல் பிரகாசித்தார். மைந்தன், த்விவிதன், நீலன் முதலிய ஸகல வானரர்களுக்கும் அவரவர்களுடைய உத்தம குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி வஸ்திரங்களையும் பூஷணங்களையும் அபரிமிதமாய்க் கொடுத்தார்.

விபீஷணன், ஸூக்ரீவன், ஹனுமான், ஜாம்பவான், முதலியவர்கள் ரத்னங்களாலும் வஸ்திரங்களாலும், ஆபரணங்களாலும், பூஷணங்களாலும் வெகுமதி செய்யப்பட்டுத் தங்களிருப்பிடம் போனார்கள். வானர்கள் அந்தப் பட்டாபிஷேக மஹோத்ஸவத்தைக் கண்டு களித்து, ராமனிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு கிஷ்கிந்தைக்குச் சென்றார்கள். ராக்ஷஸாதிபதியான விபீஷணன் இஷ்வாகு வம்சத்தரசர்களுக்குக் குலதன மான ஸ்ரீரங்கவிமானத்தை ராமனிடத்திலிருந்து பெற்று லங்கைக்குப் போனான். விபீஷணன் ஸகல சத்ருக்களையும் ஜயித்து, மஹாகீர்த்தி சாலியாய்த் தர்மராஜ்யம் செய்து வந்தான்.

ராமன் பிரஜைகளைக் தன் குழந்தைகளைப்போல் பாதுகாத்து, துஷ்டநிக்ரஹ சிஷ்டபரிபாலனம் செய்து வந்தார். பிறகு, “லக்ஷ்மண, தர்ம ரஹஸ்யங்களை அறிந்த புத்திமானே! நமது முன்னோர்களால் ஆளப்பட்டு வந்த இந்த ராஜ்யத்தை என்னுடன் நீயும் பரிபாலனம் செய். உன்னை யுவராஜாவாக நியமிக்கிறேன்” என்றார். அவர் எவ்வளவு சொல்லியும் லக்ஷ்மணன் கொஞ்சமாவது ஸம்மதிக்கவில்லை. பகவானுக்குப் பரத்தந்திரனாயிருக்கும் கர்மத்தையே அனுஷ்டித்த பரதனுக்கு ராமன் யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் செய்வித்தார். பௌண்டரீகம், அச்வமேதம், வாஜபேயம் முதலிய யாகங்களைக் கணக்கில்லாமல் செய்தார். பதினோராயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் ராஜ்யத்தை ஆண்டார். அபரிமிதமான தக்ஷிணைகளுடன் எண்ணிறந்த அச்வமேத யாகங்களைச் செய்தார். முழங்கால் வரையில் நீண்ட இருக்கைகளுடனும், மேருமலையைப்போன்ற திருமாற்புடனும், மஹாப் பிரதாபசாலியாய், லக்ஷ்மணனால் எப்பொழுதும் உபசரிக்கப்பட்டு லோகத்தை ஆண்டார். பந்துக்களுடனும் மித்திரர் களுடனும் பலவகை யக்ஞங்களைச் செய்து முடித்தார். அவருடைய ராஜ்யத்தில் ஸ்த்ரீகள் புருஷனை இழந்து வருத்தப்பட்டதில்லை. துஷ்ட மிருகங்களால் உபத்திரவமுமில்லை. வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் இல்லை. திருடர்களால் பயமில்லை. ஒருவனுக்கும் கஷ்டமென்பது நேரவில்லை. அகாலத்தில் ஒருவரும் மரணமடையவில்லை. ஸந்தோஷமாய்க் காலம் கழித்தார்கள். எல்லோரும் தர்மத்திலேயே நாடின மனமுடையவர்களாயிருந்தார்கள். தர்மஸ்வரூபியான ராமனுடைய ஆசாரத்தையே பிரஜைகளும் அனுஸரித்து ஒருவரையொருவர் உபத்திரவிக்கவில்லை. அநேக ஆயிர வர்ஷங்கள் ஜீவித்திருந்து, அநேக ஆயிர புத்திரர்களுடன், வியாதியில்லாமலும் சோகமில்லாமலும் வாழ்ந்தார்கள். ராமன் ராஜ்யத்தை ஆளும்பொழுது எங்கே பார்த்தாலும் ராமன் ராமனென்றே எல்லோரும் அவருடைய சரித்திரங்களை வர்ணித்து அவரையே கொண்டாடினார்கள். ஜகத் முழுவதும் ராமமயமாயிற்று. எந்த ருதுவிலும்

விருக்ஷங்கள் விசாலமான கிளைகளுடனும் புஷ்பங்களுடனும் பழங்களுடனும் செழித்தன. மேகங்கள் அந்தந்தக் காலத்தில் மழை பெய்தன. காற்று ஸுகமாய் வீசிற்று. பிராஹ்மணர்களும், கூத்தியர்களும், வைசியர்களும், நான்காம் வர்ணத்தவர்களும் பேராசையற்றவர்களாய், தங்களுடைய வர்ணாசிரம தர்மங்களைத் திருப்தியாயும் ஸந்தோஷமாயும் நடத்தி வந்தார்கள். ஸகலப் பிரஜைகளும் தர்மத்தில் பிரியமுள்ளவர்களாயும், தர்மத்தில் பொழுதும் நோக்கமுள்ளவர்களாயும், ஸத்யவான்களாயும், சுபலக்ஷணங்கள் பொருந்தியவர்களாயுமிருந்தார்கள். ஸ்ரீராமன் ஸஹோதரர்களால் உபசரிக்கப்பட்டு, பதினோராயிரம் வர்ஷங்கள் வரையில் நிகரற்ற காந்தியுடன், ராஜ்யயாலனம் செய்தார்.

வால்மீகி மஹர்ஷியால் ஆதியில் செய்யப்பட்ட இந்தக் காவியம் தனத்தையும், கீர்த்தியையும், ஆயுளையும், ஜயத்தையும் அரசர்களுக்குக் கொடுக்கும். இதைப் படித்தவனும், கேட்டவனும் பாபத்திலிருந்து விடுபடுகிறான். ராமனுடைய பட்டாபீஷேக மஹோத்சவ கதையைக் கேட்பவன் புத்திரர்களை விரும்பினால், புத்திரர்களை அடைகிறான்; தனத்தை விரும்பினால் தனத்தை அடைகிறான். அரசனாயிருந்தால் சத்துருக்களை ஜயித்து லோகத்தை ஆளுகிறான். ஸ்த்ரீகளாயிருந்தால் கௌஸல்யை ராமனை அடைந்தது போலும், ஸ்மித்திரை லக்ஷ்மணனை அடைந்தது போலும், கைகேயி பரதனை அடைந்தது போலும், தீர்க்காயுள்ள உத்தம புத்திரர்களை அடைகிறார்கள். இந்த ராமாயணத்தையும் ராமனுடைய விஜயத்தையும் கேட்டவன் தீர்க்காயுனைப் பெறுகிறான். வேதாந்தங்களை விளக்கும் பொருட்டு வால்மீகி மஹர்ஷியால் செய்யப்பட்ட இந்த உத்தம காவியத்தை, காமக்குரோதங்களை அடக்கி சிரத்தையுடன் கேட்கிறவன் ஸகல கஷ்டங்களையும், ஸகலக் கிலேசங்களையும் தாண்டுகிறான். துரதேசத்திற்குப் போயிருந்தால் தன் புத்திரமித்திர பந்துக்களடன் சேருகிறான். ரகுநாதனிடத்திலிருந்து வேண்டிய வரங்களைப் பெறுகிறான். இந்த ராமாயணத்தைக் கேட்பவனிடத்தில் ஸகல தேவதைகளும் பரீதி வைக்கிறார்கள். அவனுடைய கிருஹத்திலிருக்கும் விநாயகர்களைத் தேவதைகள் பிரஸன்னமாகின்றன. அரசனாயிருந்தால் இந்தப் பூமியை ஜயிப்பான், தேசாந்திரம் போனவனாயிருந்தால் கேடமமாய் வந்து சேருவான். யௌவன ஸ்த்ரீகள் இதைக் கேட்டால், உத்தமமான புத்திரர்களைப் பெறுவார்கள். இந்தப் புராணமான இதிறாஸத்தை பிரதி தினமும் பூஜித்துப் படித்தால் ஸகல பாபங்களிலிருந்தும் விடுபட்டுச் தீர்க்காயுனை அடைவார்கள். கூத்தியர்கள் எப்பொழுதும் இந்தப் புண்ய சரித்திரத்தை நமஸ்கரித்து பிராஹ்மணர் களிடத்திலிருந்து கேட்க வேண்டியது. அவர்களுக்கு அளவற்ற ஐசுவரியமும் புத்திரலாபமும் கிடைக்கும். இந்த ராமாயணம் முழுவதையும் எப்பொழுதும் ஒருவன் கேட்டாலும் படித்தாலும் ஸ்ரீராமமூர்த்தி அவனிடத்தில் அழிவற்ற பிரதியை வைக்கிறார். அவர் அனாதியான மஹாவீஷ்ணுவல்லவா? ஆதி தேவனும் மஹானுபாவரும் ஸர்வேசுவரனுமான ஆதிசேஷனே லக்ஷ்ணனாயும் அவதரித்தார்கள். இந்த மங்களகரமான காவியத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்குக் குடும்ப விருத்தியும் தனதானய் விருத்தியும் உத்தமமான ஸுகமும் கிடைக்கும். ஸகல புருஷார்த்தங்களும் கைகூடும். ஸகல மனோரதங்களும் நிறைவேறும். உத்தமமான ஸ்த்ரீகளை அடைவார்கள். தீர்க்காயுளும், தேஹாரோக்யமும், கீர்த்தியும் ஸஹோதரர்களின் ஒற்றுமையும், தீக்ஷணமான புத்தியும், அழிவற்ற ஸுகமும் கிடைக்கும், தேஜஸு, பலம், வீரியம் முதலியவைகளைக் கொடுக்கும். இந்த கிரந்தத்தை ஐசுவயத்தை விரும்பும் ஒவ்வொருவரும் நியமத்துடன் கேட்க வேண்டியது.

வெகு காலத்திற்கு முன் நடத்த இந்தச் சரித்திரம் இவ்விதமாய்ச் சொல்லப்பட்டது. உங்களுக்கு ஸகல மங்களங்கள் உண்டாகட்டும். விஷ்ணுவீனுடைய மனோவாக்கிற்கெட்டாத சக்த லோகங்களில் விருத்தியடையட்டுமென்று ஸந்தேகஹ்மில்லாமல் வெட்கப்படாமல் நிச்சயமாய்ச் சொல்லுங்கள். ராமாயணத்தை படிப்பதாலும், கேட்பதாலும் ஸகல தேவர்களும் ஸந்தோஷமடைகிறார்கள். ராமாயணத்தைக் கேட்பதால் பித்ருக்களும் ஸந்தோஷமடைகிறார்கள். வேதஸம்வரத்தைக்கு ஸமமான இந்த வால்மீகி ராமாயணத்தைப் பக்தியுடன் எழுதுகிறவர்கள் எந்நாளும் ஸ்வர்கத்தில் வலிப்பார்கள்.

**பக்த்யா ராமஸ்ய யே சமாம் ஸம்ஷ்ரீதாம் ரீஷ்ணா கருதாம் |
ஸேக்யத்தீஷு ச நரா: தேஜாம் வாஸஸ் த்ரீவிஷ்டய || (124)**

ஸ்ரீஸீதா லக்ஷ்மண பரத சத்ருக்ன ஹனுமத் ஸமேத ஸ்ரீ ராம சந்த்ர
பரப்ரஹ்மணே நம:

யுத்த காண்டம் முற்றிற்று